MAREA EVANGHELIE DUPĂ IOAN

VOLUMUL 2

Relevate de Domnul prin Jacob Lorber

Cuvânt înainte
(copiat din alta Carte data de Domnul , din Copilaria lui Iisus, pt. a stii cine a fost Jacob Lorber, n.Red.)

Editorul

Copilăria lui Iisus! - care inimă nu ar avea dorința să afle mai multe despre viața minunată a Mântuitorului, decât pot oferi scripturile biblice! ? Cât de mult am vrea să receptionăm înflorirea şi dezvoltarea acestui suflet unic dumnezeiesc şi omenesc! - În vechi timpuri, la începutul vieții creştine comune, a existat o astfel de descriere a copilăriei şi a adolescenței lui Iisus în aşa zisa „Evanghelia Jakobi minoris“, adică Evanghelia după Iacov. Aceste descrieri făcute de fratele Domnului circulau deja în primul şi al doilea secol prin comunitățiile țării de răsărit şi de apus. Justin, martirul (decedat. 166), pare să le fi cunoscut şi Origines Pomeneşte de ele direct în (povestirile bisericii, vol. 1. , pag. 29, al. 4). - În sec. 4. după Hristos, au urmat cu certitudine Scripturi folosite de biserică prin şcolile de teologie şi la patriarhul din Alexandria şi Roma, dar Evanghelia lui Iacov a fost etichetată ca fiind inexactă pe acea vreme şi nu a fost primită în rândul celorlalte Scripturi sfinte - o condamnare, care a dezavantajat multe secole relevațiile a lui Ioan, scrisoarea lui Iacov şi multe părți diferite ale Noului Testament actual. - Părerile creştinismului despre Evanghelia lui Iacob au fost instabile până în noile timpuri. Realități găsim noi de exemplu, în aşa zisa Biblia de Berlenburg, care cunoaşte bineânțeles doar fragmente ale vechii Evanghelii. Prin urmare a fost dată din ce în ce mai mult uitării Scriptura şi în sfârşit, s-a pierdut totul în afară de câteva frânturi.

Aşa s-a întâmplat cu împortantele înştiințări despre copilăria Domnului, până când într-o bună zi, pe 22. Iulie 1843, un om credincios german, misticianul şi văzătorul Jakob Lorber din Graz, Steiermark, care a recepționat vocea clară a Duhului sfânt şi înştiințarea, că acea Evanghelie a adolescenței lui Iacov „de pe vremea, când a luat-o Iosif pe Maria la sine“, i se va mărturisi lui din nou şi prin acest fel să-i fie iar redat omenirii. „Iacob“, aşa i-a fost mărturisit în continuare, ca „un fiu a lui Iosif, a consemnat totul; dar cu timpul s-a deformat în aşa fel, încât nu s-a putut permite să fie scrise ca fiind adevărate în Scriptură. - Eu însă vreau să-ți dau adevărata Evanghelie după Iacov, dar doar începând cu timpul care a fost menționat mai sus. Iacov a inclus descrierea vieții Mariei de la naşterea ei, cât şi cea a lui Iosif.“

Şi aşa a recepționat învățatul mesager al luminii cereşti prin vocea Duhului în inima sa 299 de capitole exacte şi minunat descrise a naşterii şi a copilăriei lui Iisus, care este de o aşa frumusețe interioară şi de o putere, că nu poate nega nici o inimă, care poate nutri sentimente, proveniența lor dumnezeiască şi adevărul acestei Scripturi valoroase. Creşterea şi înflorirea copilului Iisus sub tutela lui Maria în casa tatălui adoptiv Iosif, puşi în situația de a se refugia în Egipt şi întoarcerea acasă, în Nazaret, se derulează în fața ochilor noştri. Noi trăim primele fapte minunate şi prezența Duhului dumnezeiesc în copilaş şi întâmpinăm cu mirare mare fapte neimaginabile în secretul sfânt al persoanei Iisus. Ne va da milostivirea, să recunoaştem în „Fiul” pe „Tatăl” şi în acelaşi timp pe Iisus „Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt“.
Cu fragmentele din vechea biblie de Berlenburg - ținând cont de aceste texte care au fost schimbate şi descompuse - se pot observa exprimările care sunt exterm de asemănătoare. Şi aşa dovedeşte conținutul, că povestea adolescenței lui Iisus ne-a fost redată din nou prin robul lui Dumnezeu Jakob Lorber şi este o diplomă veche creştină şi de o valoare inegalabilă.

Cine a fost deci acest om ales, care a fost înstărit cu o asemenea capacitate de a reda faptele? - Este foarte important de ştiut mai multe despre el. Şi aici se va putea atrage atenția la descrierea scurtă a vieții lui Jakob Lorber, care a fost lăsată lumii prin prietenul vechi şi confidentul marelui văzător, care a fost poetul austriac şi K. K. secretarului de stare civilă Karl Gottfried Ritter von Leinen. - Din cele scrise sustragem noi:

Jakob Lorber s-a născut în anul 1800 la Jahring, în Steiermark de jos, ca fiul unei familii de țărani germane. Din partea tatălui cât şi a mamei curgea în venele sale sângele de țăran german. - Jakob, cel mai mare dintre trei fiii, a avut voie să studieze pedagogia, dar s-a întors după treminarea cu succes a studiului „prin care a devenit profesor“, spre o veche pasiune de a sa, care a fost muzica. El stapânea mai multe instrumente, dar cel mai bine vioara, iar în această artă a primit lecții de la Paganini. Concertele cu succes i-au făcut în curând un nume bun în oraşul natal Graz şi i-a adus prietenia celor mai buni locuitori, adică dirijorul Anselm Hüttenbrenner, a primarului din Graz Andreas Hüttenbrenner şi a secretarului stării civile K. G. Ritter von Leinen (biograful său).

În primăvara anului 1840 a primit Lorber oferta unui post promițător de dirijor în oraşul mult vizitat şi comercial Triest. Bucuria, de a avea în sfârşit o poziție asigurată de viață şi un venit garantat, a fost mare. Dar providența a fost altfel. Bărbatul, a cărui gânduri se ocupau mai ales în acea vreme cu lumea invizibilă şi cu întrebările despre Dumnezeu şi eternitate, a fost pus la încercare şi pentru a se decide printr-o metodă cât se poate de ciudată.

Despre această întâmplare măreață din viața sa, poveşte el mai târziu prietenilor săi: El, Lorber, în data de 15, martie1840, la ora şase dimineața, a terminat cu rugăciunea de dimineața şi a fost pe punctul de a se ridica din pat, când în stânga înăuntru în piept, în locul inimii a auzit cât se poate de clar o voce, care îi spunea: „Ridica-te, i-ați stiloul şi scrie! ” - Lorber, a ascultat aceasta chemare imediat, a luat un stilou în mâna şi a început să scrie ceea ce auzea în interiorul sau cuvânt cu cuvânt pe hârtie. A fost începutul unei lucrari „Creația lumii spiritelor şi cea a simțurilor şi istoria omenirii” sau „Gospodaria lui Dumnezeu“. - Şi primele propoziții extraordinare (un exemplu despre harul vocii interioare dumnezeieşti) suna astfel:

„Cine vrea să vorbească cu Mine, acela să vina la Mine şi Eu îi voi pune în inima un răspuns. - Dar doar cei curați, a căror inima este umila, vor auzi tonul vocii Mele! - Şi cine Mă prefera înaintea lumii, cine Mă iubeste, ca o mireasa blânda care îşi iubeste mirele, cu acela vreau Eu ca să mă duc braț la braț. El Mă va vedea tot timpul ca un frate şi aşa cum L-am văzut Eu pe el deja de o eternitate, încă înainte de a fi el.“

Jakob a recunoscut profund mişcat vocea care a cuprins viața şi pe Acela, de la care venea ea. - El a recunoscut vocația şi lucrarea sa, a lăsat deoparte slujba din oraşul monden Triest şi şi-a dedicat din acea clipa toată viața scrisului, adică ceea ce îi dicta lui vocea aceea interioară. Necăsătorit, sărac şi fără pretenții, a trăit aceasta vocație până la sfârşit, iar existența şi-a menținut-o cu ore de muzică şi darurile de dragoste a bărbaților şi a femeilor din cercul lui de prieteni şi din puținul său era tot timpul pregătit să le dea altora care erau mai săraci decât el.

Aproape 25 de ani până la moartea lui Lorber, la 24 august 1864, a vorbit acea voce, cu aceeaşi seriozitate drăgăstoasă şi intensitate, exact identice cu prezicerea lui Iisus în Evanghelia lui Ioan, cap. 14, 21 şi 26, la acel „slujitor umil a lui Dumnezeu“. - Unui prieten i-a scris Lorber despre aceasta:

„Referitor la vocea interioară, cum se aude aceasta, nu pot spune de mine numai faptul, că, cuvintele veşnic clare şi sfinte a Domnului le aud tot timpul în regiunea inimii ca un gând cât se poate de limpede, luminate şi curate, ca nişte cuvinte pronunțate. Nimeni, nici acela care este foarte aproape de mine, nu poate auzi vreun glas. Pentru mine însă suna acest glas milostiv mult mai limpede şi mai tare decât orice sunet material.“

Prin scrisul autentic celor auzite (meritul mare îl are mai ales Anselm Hüttenbrenner care s-a ocupat de strângerea şi de publicarea lor) s-au format cu timpul sub stiloul lui Lorber importante Scripturi care cuprind 25 de volume. Aici sunt scrise aceastea după formarea lor:

Gospodăria lui Dumnezeu (3vol.); Saturn; Soarele natural; Soarele spiritual (2vol.); Copilăria lui Iisus; Schimbul de scrisori între Iisus şi Abagarus; Epistola laodiceană a apostolului Paul; Pământul şi luna; Episcopul Martin (conducerea în lumea de apoi); Robert Blum (conducerea în lumea de apoi); Scena de trei zile (Iisus la 12 ani în templu); Daruri cereşti (2vol.); şi în sfârşit încoronarea: Marea Evanghelie după Ioan (o profundă relatare, completarea povestirilor a celor trei ani de învățare a lui Iisus, 10 vol.).

Cel mai important la apariția Jakob Lorber, care a avut darul privirii spirituale, sunt învățăturile minunate care reies din lucrările sale. - Este într-adevăr o înțelepciune dumnezeiască atotcuprinzătoare, care se ocupă pe toate planurile vieții şi a întrebărilor vizibile şi invizibile şi nenumăratele secrete ale gândirii omeneşti luminate din punctul de vedere înalt şi spiritual.

Pentru a spune aceasta pe scurt: Lorber oferă în dezvoltarea şi privirea desavârşită privirea spirituală a lumii şi explicațiile pământului, după care, la eliberarea credinței vizibile (materialism), ştiința şi întregul sentiment de viață al lumii actuale pe toate planurile recunoaşterii.

Lucrarea „Copilăria lui Iisus” a fost scrisă de Lorber în perioada 22 iulie 1843 până în 1844, în localitatea Graz. - Prima publicare a urmat la cererile cercului de prieteni din Graz şi a doctorului german, cercetătorului şi a poetului Justinus Kerner, Weinsberg, în anul 1852 prin filozoful naturii şi a celui ce a înfiintat tratamentul spagyrisch doctorul Ch. F. Zimpel la editura Schweizerbarth din Stuttgart. - Această tipărire este identică cu cea care a fost publicată de Zimpel. Originalul scris de Lorber se află în Graz. Pentru o înțelegere mai bună am alăturat acestei noi tipăriri un registru a faptelor în ordine alfabetică.

Să găsească această lucrare, care a îmbucurat deja atâția oameni, încă foarte mulți prieteni!

Bietigheim, Württemberg

1. Despre pedepsirea răufăcătorilor.

Noaptea târziu ajung comorile din peştera lui Kisjonah, care conţineau aur, argint şi o masă grea de pietre prelucrate şi neprelucrate de mare valoare; căci trei livre aveau diamantele prelucrate şi aproape şapte livre cele neprelucrate, tot atâtea pietre de rubine, încă atâtea smaragde, hiacinte, safire, topase şi ametiste şi aproape patru livre tari ca bobul de mazăre erau perle strălucitoare. Aurul cântărea peste douăzeci şi cinci de mii de livre şi argintul cântărea de cinci ori mai mult.

Când **Faustus** priveşte această bogăţie enormă, îşi loveşte mâinile peste cap şi începe să vorbească: „O Doamne! Eu, ca fiul unuia dintre cei mai bogaţi patricieni din întreaga Romă am avut ocazia, să văd în faţa ochilor bogăţiile acestui pământ; dar aşa ceva nu a zărit ochiul meu până acum! Intrece toţi faraonii şi legenda despre Krösus, care la sfârşit nu a mai ştiut ce să facă cu atâtea bogăţii şi la sfârşit se spune, că şi-ar fi construit într-adevăr un palat din aur curat, dacă învingătorul nu i-ar fi luat aurul acela mult.

Dar spune Tu, o Doamne, căruia îi sunt cunoscute toate lucrurile, mie, care sunt un sărac păcătos, cum a fost posibil ca aceşti doisprezece slujitori ai lui Satana să ajungă la astfel de comori! Într-un mod cât de cât onorabil nu este posibil acest lucru şi într-un timp atât de scurt nu se poate! - Deci prin urmare, cum a fost posibil aceasta?“

Spun **Eu**: „Prietene, nu-ţi mai face griji acum! Nu merită erfortul, să pierdem atâtea cuvinte din cauza acestor murdării satanice. Că nu este ceva limpede în toate treburile acestea, de acest lucru tu poţi fi convins. Prin ce mii de metode ruşinoase au strâns şi au furat aceşti pui de vipere, aceşti şerpi, ar fi prea multe de spus, dacă s-ar povesti totul cuvânt cu cuvânt.

Că sunt nişte răufăcători de talie joasă, de aceasta sper că nu vei mai avea tu nici un dubiu; dar pentru că ei sunt ceva mai mult decât nişte răufăcători, despre aceasta nu trebuie să ştie vreun om un cuvânt. Ei au meritat după legile Romei deja de zece ori pedeapsa cu moartea, doar din cauza faptului, că au atacat caravanele imperiale, care transportau dările; şi aceste jafuri, pe care noi putem să le vedem în faţa noastră prin aceste bogăţii, nu este cu nimic mai bun, chiar dacă nu este vorba de dările imperiale.

Dacă prin urmare ai şti toate, atunci îţi este totuşi imposibil să-i omori mai mult decât o singură dată. Tu poţi să-i torturezi mai tare, dar la ce bun? Dacă tortura este mai tare - ca să vorbesc pe înţelesul vostru - , atunci ea este în scurt timp mortală şi dacă tortura este mai puţin aspră şi este mai îndelungată, deci, prin aceasta prinzonierul nu mai simte prea mare lucru decât ca şi tine, atunci când te deranjază o muscă; căci cei ce se tem de moartea sigură a corpului lor şi chiar dacă sufletul lor este materialist, acesta se retrage în cele mai adânci odăi şi începe de la sine să se desperindă de corp, în care nu mai poate sta, iar trupul devine la această ocazie imun la dureri. Tu poţi după aceea să chinui un astfel de trup, prin ce metodă vrei tu, căci el va simţi doar puţin sau nimic din toate acestea. Dacă tu pricinuieşti învelişului sufletului o mare durere deodată, atunci sufletul nu va suporta aceasta mult timp, ci se va rupe mult şi după aceea vei putea tu să chinui şi să frigi un asemenea trup mort şi el nu va mai simţi nimic din pedeapsă.

Eu nu sunt pentru pedeapsa cu moartea, pentru că aceasta nu ar fi de folos nici celui omorât şi mai puţin nu ar avea nici un scut sau o bază a dreptăţii; căci pe unul ai omorât - şi o mie ţi-au promis în schimb moartea! Dar să-l pui pe un hoţ sub o nuia de bătaie şi să nu stea o clipă aceasta liniştită, până când nu se instalează o îmbunătăţire, acest lucru îl aprob Eu din ordinea necesară dumnezeiască! O nuaia de bătaie folosită la timpul potrivit, este un lucru mai bun decât banii şi cel mai bun curat aur; căci prin nuiaua de bătaie se retrage tot mai mult sufletul de la materie şi se întoarce în sfârşit spre duhul său. Şi dacă a înfăptuit acest lucru nuiaua, a salvat sufletul de scufundarea sa şi prin aceasta l-a salvat pe întregul om de moartea veşnică.

De aceea, nu trebuie ca un judecător să-l pedepsească nici pe cel mai mare criminal cu moartea trupească după ordinea lui Dumnezeu, care nu foloseşte la nimic, ci tot timpul el să pedepsească cu nuiaua după gravitatea faptei. Dacă face aceasta, atunci este el un judecător al oamenilor spre cer, dacă însă nu face aceasta, - este un judecător pentru iad şi de la Dumnezeu nu va primi în veci răsplata; ci: pentru acea împărăţie pentru care i-a condamnat pe oameni, de la aceeaşi împărăţie să-şi primească răsplata! - Acum ştii tu destule şi lasă ca, comorile să fie păstrate! Mâine vor sosi şi acelea din Chorazin şi atunci să fie trimise şi împărţite aceste murdării diavoleşti. - Dar acum să mergem în sala de mâncare; căci cina este deja de mult pregătită! Într-adevăr, întreaga poveste este deja obositoare, iar timpul Mă împinge deja spre Nazaret!“

Spune **Faustus**: „Doamne, că te supără aşa de tare întreaga poveste, înţeleg eu mult prea bine; dar ce se poate face, dacă aşa stau lucrurile? Pe lângă aceasta te rog eu, Domnul meu şi cel mai mare şi mai bun prieten, ca Tu să nu pleci mai repede decât mine de aici; căci, în primul rând, nu mai pot face nimic fără tine, şi, în al doilea rând, m-ar apuca o plictiseală îngrozitoare în absenţa Ta, cu toate că este alături de mine şi draga mea soţie! De aceea te rog eu pe tine, să nu părăseşti mai repede acest loc, până când nu se va termina cu totul această poveste supărătoare! Cu ajutorul Tău, eu sper ca totul să fie gata până mâine la amiază!“

Spun **Eu**: „Foarte bine! Dar Eu nu mai vreau să văd nimic din acest aur şi nici pe acei unsprezece farisei; căci îmi este mai multă scârbă de toate acestea decât de un hoit.“

Spune **Faustus**: „Acest lucru se va rezolva!!“

Noi intrăm acum în cameră, respectiv în sala de mâncare, unde ne așteaptă o adevărată cină. Noi însă nu terminăm bine cu cina, când doi slujitori îl aduc pe Iuda Iscarioteanul în sală și îi spun judecătorului suprem, că acel ucenic, sau ce era el, a vrut să ia câteva livre de aur, dar l-au prins asupra faptei, i-au luat aurul și l-au adus aici ca să fie tras la răspundere.

Iuda stă plin de rușine în sală și spune: „Eu nu am avut de gând, să iau acest aur, ci am încercat doar câteva bare ca să văd, dacă sunt într-adevăr așa de grele, cum se spune; dar acești derbedei m-au prins imediat și m-au adus aici ca pe un hoț periculos! - Eu te rog de aceea Faustus, ca această pată să se ia deasupra mea!“

Spune **Faustus** (spre slujitori): „Lăsați-l să meargă! Este un ucenic al Domnului și eu îl voi scuti din acest motiv; (spre Iuda:) tu însă nu te mai atinge, mai ales pe timp de noapte - doar dacă tu ești un taxator imperial - de bare de aur, căci altfel tu vei fi pedepsit după lege ca oricare hoț! L-ai înțeles tu bine pe judecătorul suprem Faustus?“

Spune Iuda plin de rușine: „O Doamne nici măcar nu am avut de gând să fur ceva, ci doar am vrut într-adevăr - la momentul nepotrivit - să-i fac proba unei bare de aur și să-i știu greutatea.“

Spun **Eu**: „Du-te și caută-ți un loc unde să dormi! Căci de această boală, prin care mor toți hoții, boală pricinuită de către mâna lui Satana, vei muri și tu în scurt timp; căci tu ai fost, ești și vei rămâne un hoț! Atâta timp cât te înspăimântă legea ascuțită, rămâi tu după faptele evidente, un om și nu un hoț; dar în inima ta tu ai devenit deja de multă vreme un hoț! Dacă tai astăzi toate legile, atunci tu vei fi primul care va pune mâna pe comorile de afară; căci inimii tale îi sunt străine legile de dreptate și de bunăcuviință. Păcat de capul tău, că sub el nu bate o inimă mai bună! - Du-te acum să dormi și mâine să fii mai lucid decât astăzi!“

Cu această dojană pleacă Iuda cu mare rușine din sală în odaia sa de culcare se pune în pat și se gândește aproape două ore, ce ar putea să răspundă, la ceea ce Eu i-am spus; dar el nu găsește în inima sa nici o cale, deoarece aceasta își ridică setea de aur în permanență și el adoarme așa. - și noi mergem să ne odihnim, deoarece ultimele două nopți am fost foarte ocupați. Dimineața însă nu s-a lăsat mult așteptată.

Când Faustus a vrut să se întoarcă din nou pentru a mai trage un somn de dimineață, ajung și cei ce au transportat comorile din Chorazin, îl trezesc și el trebuie să meargă afară din cauza slujbei sale, ca să se uite la acele bogății, să le taxeze și să le primească. Atunci când și-a terminat lucrul, suntem și noi toți în picioare și micul dejun, care constă din pești proaspeți și bine pregătiți, se află deja pe multele mese din sala principală. Faustus vine obosit de lucru înăuntru în sala de mese alături de tânăra sa soție și se pun lângă Mine.

După terminarea micului dejun, unde nu a lipsit vinul bun, Îmi povestește Faustus, că lucrul său de dimineață, care cu toată silința sa ar fi durat mai multe săptămâni, este terminată și toate sunt trimise spre locul destinației lor. Toate documentele erau în ordine pe masa din odaia mare de slujbă și scrisorile de însoțire erau și ele gata. Comoara din peștera lui Kisjonah este bine împărțită și documentele de însoțire la fel, ca și dările pe lângă comoara mare din templu din Chorazin și toate acestea erau așa expediate; doar că în odaia de slujbă a sa se mai aflau unelte de dulgher și nici un stăpân nu s-a anunțat încă la ele.

Spun **Eu**: „Acolo jos, la capătul mesei, lângă mama Maria, sunt doi fii ai lui Iosif, pe nume Joses și Jöel; celor doi le aparțin acele unelte! Acestea le-au fost luate ca garanție împreună cu mica casă din Nazaret și toate acestea ei trebuie să le primească înapoi!“

Spune **Faustus**: „Doamne, totul vor primi înapoi, chiar și casa! Pentru aceasta eu garantez! O Domnul meu și prietenul meu! Ce probleme mi-au făcut până acum acești negri; dar legea proastă i-a încurajat și cu cea mai bună voință nu puteai să îi prinzi de după ceafă. În fată ochiilor mei au comis cele mai groaznice nedreptăți și cu toată puterea pe care o aveam eu, nu puteam să fac nimic; dar aici i-a lăsat în drum Satana și eu am acum un caiet în mâinile mele, de care ar putea să tremure acești indivizi ca frunzele uscate de pe pomii din pădure, atunci când se formează o mare furtună! Înștiințarea spre guvernatorul Cireniu este o capodoperă, pe care el o va legaliza și o va trimite împreună cu toate dările spre Roma. Din Tir, Sidon și Cezarea ajunge vasul imperial cu douăzeci și patru de vâsle și cu un vânt bun chiar și cu pânze bune în doisprezece zile lângă coasta romană și de acolo este ca și cum s-ar afla deja în mâinile împăratului! Bucurați-vă, în doisprezece zile, la ceea ce vă va aștepta, voi negrilor! Libertatea voastră se va îngrădi într-un mod ciudat!“

Spun **Eu**: „“Prietene! - Eu îți spun: nu te bucura prea devreme! O cioară nu îi va scoate ochii altei ciori! Nu le va merge prea bine celor unsprezece în spatele zidurilor! Ei nu vor muri, dar vor fi închiși pe viață în odaia veșnică de căință! Dar în scuza deschisă spre Roma ei vor fi spălați atât de curați ca lâna și se vor cere de abia atunci alte scrisori de la tine, iar tu vei fi foarte ocupat, să răspunzi tuturor întrebărilor din Roma. Nu se va întâmpla nimic cu tine; dar de o încurcătură anume nu vei scăpa tu, dacă nu te vei descurca cu martorii și cu celelalte semne ale dreptății. Eu ți-l las de aceea aici pe Pilah; el îți va face lucruri bune. Îmracă-l însă repede în ținuta romanilor , ca el să nu fie recunoscut de ceilalți colegi staționați! Căci Eu un lucru îți pot spune: Satana nu și-a instruit nici pe departe regimentul așa de bine ca acest pui de șarpe. De aceea, fii tu pe lângă blândețea ta de porumbel la fel de viclean ca un șarpe, căci altfel nu vei ajunge cu o astfel de specie la capăt!“

Spune **Faustus**: „Mulțumiri veșnice pentru acest sfat! Dar acum să facem ceva mai amuzant, după ce s-a terminat acest lucru cu bine aici!“

Spun **Eu**: „Foarte bine! Eu mi-am terminat lucrul; doar să-l mai așteptăm pe Kisjonah, care își va termina și el în curând treaba cu finanțele sale!“

3. Folosirea dreaptă a puterii miraculoase şi a puterii de vindecare.

După o perioadă scurtă de timp vine **Kisjonah,** ne salută pe noi pe toţi în cel mai blând şi prietenos-drăgăstos mod şi spune după aceea: „Prietenul meu nesfârşit de îndrăgit Iisus! - Astfel Te numesc eu însă numai în exterior; pentru că Tu ştii, ce şi cine îmi eşti Tu în inimă. - ţie singur îţi am de mulţumit toate acestea! Numai o mică sumă de cinci mii de livre în total am tăiat eu bine voitor din cartea de datorie a săracului cetăţean Kanas şi Tu ai lăsat să mi se dea pentru aceasta cincizeci de mii de livre fără valoarea neestimată a celorlalte comori, care sunt probabil pe încă o dată aşa de valoroase! Eu îţi făgăduiesc însă solemn şi pe dragostea mea nemăsurată faţă de Tine, că eu voi folosi toate acestea spre binele săracilor şi împovăraţilor şi să devină deci din murdăria această a diavolului la sfârşit totuşi încă aur pentru cerurile lui Dumnezeu!

Eu nu le voi da, ce-i drept, aurul şi argintul acesta oamenilor în mână, pentru că acesta este într-adevăr o otravă pentru inimile slabe pământeşti ale oamenilor; dar eu le voi procura adăpost şi posesie celor fără adăpost şi posesie cu pământuri fără taxe de impozit şi le voi da animale şi pâine şi haine. Fiecăruia însă, pe care eu îl voi ferici, îi va fi propovăduit cuvântul tău şi i se va face cunoscut numele Tău, ca el să ştie într-un mod viu, cui trebuie el să-i mulţumească pentru toate acestea şi că eu nu sunt nimic decât numai un slujitor rău şi trândav! - Tu, o Doamne, întăreşte-mă însă întotdeauna, când eu voi sluji în numele Tău! Dacă aş dori însă vreodată, să mă îndrept numai cu un gând înspre lume, atunci lasă să devină slabe toate puterile mele, ca eu să fiu conştient, că sunt un om slab şi nu sunt în stare să înfăptuiesc nimic din propria mea putere!“

Eu pun însă după aceea mâna Mea pe inima lui şi îi spun: „Prietene şi frate! Aici înăuntru păstrează-Mă şi nu îţi va lipsi niciodată puterea spre îndeplinirea faptelor alese! Da, în credinţa vie şi în dragostea deplină şi curată faţă de Mine şi în intenţia, să faci bine oamenilor în numele Meu, le vei porunci tu elementelor şi ele te vor asculta! Vânturilor nu le va fi neânţeleasă strigarea ta şi marea va recunoaşte concepţia ta. Şi unuia sau celuilalt munte îi vei putea spune: „Ridică-te şi aruncă-te în mare!“ şi se va întâmpla, aşa precum tu ai poruncit.

Dacă însă cineva va cere de la tine semne din cauza credinţei, atunci nu lăsa să se întâmple, ca celui care cere să i se dea un semn; pentru că cine nu vrea să recunoască adevărul din pricina adevărului şi dacă acesta nu-i este un semn îndestulător, pentru acela este mai bine, ca el să rămână în obirea lui; pentru că dacă el va fi silit printr-un semn să adopte adevărul şi totuşi nu face însă atunci conform învăţăturii, atunci este semnul o dublă judecată pentru el. În primul rând este el silit prin semn, să accepte adevărul ca fiind adevăr - dacă el îl recunoaşte pe acesta în orbirea lui ca fiind astfel sau nu-l recunoaşte - şi în al doilea rând trebuie el să decadă evident într-o judecată de pedeaspsă mai aprofundată în sine însuşi ca urmare a ordinii Dumnezeieşti, dacă el nu înfăptuieşte conform adevărului silit să-l adopte prin semn, fiind tot aia dacă el recunoaşte pe deplin adevărul ca fiind adevăr sau nu; pentru că reuşita semnului i-a oferit dovada care obligă. Şi aceasta este deja îndeajuns; înţelegerea sau neânţelegerea nu dezvinovăţeşte aici pe nimeni.

Pentru că dacă cineva spre adeverirea adevărului auzit doreşte aprig un semn şi spune: „Eu nu înţeleg, ce-i drept, motivul adevărului din cuvântarea ta, dacă însă conform dicţiei (felului), prin care îmi este dată o astfel şi o astfel de învăţătura, îmi este furnizat un semn ca fiind o veritabilă dovadă, atunci vreau eu să accept o asemenea învăţătură ca fiind deplinul adevăr!“ Aşadar, îi este atunci dat semnul celui care cere şi el nu poate trece peste faptul, de a accepta adevărul învăţăturii, dacă el îl recunoaşte pe acesta până la temelie ca fiind astfel sau nu; pentru că atunci se află aici semnul ca un garant de necontestat.

Pentru că însă orbirii lui nu-i este posibilă, să ajungă la temelia adevărului şi el ar putea ajunge după noţiunile sale prin urmarea învăţăturii de adevăr la confortabilităţi de viaţă prea însemnate şi niciodată pentru el obişnuite, de aceea gândeşte el în sine: „Este într-adevăr un sâmbure de adevăr în aceasta, pentru că, altfel, n-ar fi fost semnul posibil; dar eu totuşi nu înţeleg motivul şi dacă fac conform acestuia, atunci mă costă aceasta o minţire de sine îngrozitoare. De aceea mai bine n-o fac şi rămân la felul meu de trăit obişnuit, care, ce-i drept, se află aici fără semne ieşite din comun, dar, lăsând aceasta deoparte, este foarte plăcut!“

Uite, tocmai în aceasta sălăşluieşte atunci însă deja judecata de pedeapsă, pe care şi-a făcut-o însuşi cel care cere semnul prin semnul dat lui după cererea lui, care i-a furnizat dovada de nezdruncinat, împotriva căreia el nu poate oferi nici o dovadă contrarie; el însă, în felul pe dos al său de a vieţui apare atunci totuşi ca un om care combate adevărul veşnic şi îl respinge într-adevăr puternic, cu toate că el nu poate să alunge din cale semnul de neşters, care i-a fost oferit spre autentificarea adevărului, veşnic niciodată ca succesul pentru adevărul lui arătat ca niciodată existând. De aceea este în consecinţă cu neasemănat mai bine, să nu oferi niciodată un semn spre autentificarea adevărului!

Dar spre folosul oamenilor şi spre alte evlavii poţi tu să înfăptuieşti fără nici o provocare în secret semne, atât de multe câte doreşti tu şi aceasta nu-i va fi nimănui spre păcat şi mai puţin spre judecată. Dacă tu ai înfăptuit însă de dinainte semne spre folosul oamenilor, atunci poţi tu după aceea să le şi dai acelor oameni în cauză într-adevăr o învăţătură, dacă ei poartă în sine o cerinţă după aceasta; dacă ei nu poartă însă nici o cerinţă, atunci dă-le numai o avertizare serioasă faţă de păcat. Dar o învăţătură următoare nu le mai da; pentru că atunci te consideră aceia, care au fost ajutaţi, că eşti un doctor miraculos şi semnul nu mai are pentru ei nici o judecată silită şi următoare.

Toţi însă, cărora le-a fost dată puterea, să înfăptuiască semne în caz de nevoie, să urmeze devotaţi acest sfat al Meu, dacă ei vor să înfăptuiască într-adevăr bine.

Inainte de toate să se ferească însă fiecare, să înfăptuiască semne într-un fel care duce la aţâţare şi mânie! Pentru că fiecare semn poate şi trebuie înfăptuit numai pe temelia celei mai curate şi adevărate iubiri şi blândeţi; dacă el este însă înfăptuit în mânie şi furie, ceea ce este şi asta posibil, atunci îşi are şi iadul partea lui la aceasta şi un asemenea semn nu numai că nu aduce nici o binecuvântare, ci un blestem.

Deoarece Eu v-am dat însă vouă tuturor de mai multe ori învăţătura, ca voi să-i binecuvântaţi încă chiar şi pe aceia, care vă vor blestema, cu cât mai puţin trebuie să fie pregătit un blestem din partea voastră celor orbi în duh, care nu vă întâmpină cu nici un blestem, ci numai cu orbirea înfumurată a inimii lor!

Gândiţi-vă, deci, bine la aceasta şi procedaţi astfel, căci aşa veţi răspândi binecuvântarea peste tot, chiar dacă nu fără excepţie într-un mod duhovnicesc, dar totuşi trupesc, precum şi Eu însumi am făcut-o şi o mai fac încă totdeauna; pentru că deseori influenţează o binefacere curat trupescă la un sărac mai mult asupra inimii sale şi asupra duhului său decât o sută dintre cele mai bune învăţături de virtuţi şi este de aceea şi conform ordinii, ca la răspândirea Evangheliei să croieşti o cale în inima săracilor prin bine faceri corporale şi de-abia atunci să le propovăduieşti cugetelor sănătoase Evanghelia, decât să pui predica înainte şi după aceea să-i arunci pe ascultătorii săraci într-o judecată evidentă printr-un semn, deci - să-i arunci într-o săracie încă mai mare, decât era atunci prima lor săracie, privind pur trupul.

Dacă eşti tu chemat la un bolnav, atunci pune mâinile peste el înainte de predică, ca să-i fie mai bine; dacă el te întreabă atunci şi spune: „Prietene, cum ţi-a fost aşa ceva cu putinţă?" , de-abia atunci spune: „Prin credinţa vie în numele Aceluia, care a fost trimis de Dumnezeu din ceruri pentru adevărata mântuire a tuturor oamenilor!" - Dacă el te va întreba atunci mai departe de nume, atunci dă-i în baza capacităţii puterii sale de înţelegere aşa de multă învăţătură introductivă, ca el să înceapă să înţeleagă posibilitatea unei asemenea apariţii .

Dacă a ajuns el aşa de departe, atunci fă-i tot mai mult cunoscut în dreapta măsura. Dacă tu găseşti după asemenea conversaţii, că inima ascultătorului devine tot mai primitoare, atunci spune-i în sfârşit totul şi el va primi aceasta cu siguranţă şi va crede fiecare cuvânt al tău. Dacă însă îi dai tu dintr-o dată prea mult, atunci aceasta îi va zdrobi şi îi va zăpăci gândurile şi tu vei avea atunci cu el o bucată grea de treabă.

Aşa cum nu li se dă copiilor nou-născuţi de îndată o mâncare de om matur, care i-ar omorî, tot aşa nu-i voie cu atât mai puţin să li se dea imediat la început copilului duhoovnicesc o mâncare duhovnicesc bărbătească, ci numai una foarte potrivită duhovnicească pentru un asemenea copilaş, căci altfel vor fi ei omorâţi şi atunci este foarte greu, să-i reânviezi în duh. - Aţi înţeles şi aţi priceput bine voi toţi acum aceasta?"

Spun **toţi** cu inima emoţionată: „Da, Doamne, aceasta ne este acum aşa de limpede ca soarele în cea mai luminoasă amiază şi noi vom lua aceasta foarte devotat în consideraţie!"

Spun **Eu:** „Bine, atunci să merge la peştera, în care fariseii şi-au ascuns comorile lor; pentru că în peşteră mai este încă o peşteră şi noi vrem s-o cercetăm amănunţit. Luaţi însă făclii cu voi într-o măsură îndestulătoare şi tot aşa vin şi pâine; noi vom întâlni acolo fiinţe, care vor fi foarte flămânde."

4. Vizitarea şi descrierea unei peşteri de stalagtite şi stalagmite.

Atunci porunceşte Kisjonah să se aducă toate. Baram, care încă nu se putea despărţi de noi, porunceşte şi el să se aducă de către oamenii săi proviziile de vin şi de pâine mai rămase. Jairuth şi Jonael, care nici ei nu se pot despărţi de Mine, Mă şi roagă, dacă au voie să ia parte la această expediţie.

Şi **Eu** spun: „Bineînţeles; pentru că voi sunteţi chiar necesari la aceasta şi Archiel ne va face slujiri bune de felul lui propriu! - Eu vă mai spun însă încă ceva şi aceasta este: Tocmai părăseşte Sicharul o deputaţie (delegaţie) de la duşmanul vostru cel mai mare şi vine încoace, pentru a vă convinge să vă reântoarceţi foarte acuşi; pentru că poporul s-a sculat împotriva lor şi l-a alungat deja alaltă-ieri pe preotul nou pus în funcţie. Şi acesta este în delegaţie. Ei vor ajunge încă astăzi seară aici, când noi îi vom prelucra puţin. Acum însă, să mergem la drum!" - Vroiau însă şi femeile şi slujitoarele să fie prezente la această expediţie şi M-au întrebat din pricina acestui lucru.

Eu însă le-am spus lor: „Dragele Mele fiice! Acesta nu este un drum pentru voi; de aceea rămâneţi numai frumos acasă şi îngrijiţi-vă, ca noi să găsim seara o cină în măsură dreaptă!" - Femeile s-au arătat mulţumitoare şi Maria şi s-au îngrijit de casă. Lydia s-ar fi dus, ce-i drept, cu foarte mult drag cu noi; dar deoarece ea a văzut, că aceasta nu era voinţa Mea, a rămas astfel şi ea acasă şi a făcut, ce făceau şi celelalte.

Noi însă ne-am dus pe cale, am ajuns în câteva ore la grotă sau peşteră şi am păşit de îndată în ea cu făclii aprinse. Atunci s-a mirat Kisjonah din pricina spaţiului mare şi din cauza a foarte interesantelor figuri de stalagmite şi stalagtite, care sunt în această peşteră într-adevăr cele mai remarcabile din toată Asia mică, care enumără o mare sumedenie de asemenea peşteri. Înfăţişări gigantice de tot felul păşeau aici în întâmpinarea privitorului timid.

Faustus însuşi, căruia altfel nu-i lipsea curajul de erou roman, fusese aici foarte descurajat şi spuse: „Aici ai putea fără voie să fii adus la părerea, că, sub pământ, trebuie totuşi un fel de zei să locuiască, care pot aduce la iveală asemenea înfăptuiri uriaşe prin puterea lor imensă. Aici sunt reproduceri de oameni, animale şi pomi; dar în ce mărime! Ce ar fi aici templele uriaşe şi statuile Romei faţă de acestea?! - Da, - acest foarte bine arab alcătuit! Într-adevăr, dacă am vrea şi am putea să ne urcăm până pe creştetul lui, o oră întreagă am avea de mers pe trepte în sus. El are la aceasta încă o poziţie şezândă şi mă ameţeşte dacă mă uit în sus la capul lui! Ah, aceasta este într-adevăr în cea mai deplină seriozitate peste toate măsurile demn de privit şi de cugetat! Este imposibil ca întâmplarea să fii făcut aceasta!? - Acesta este iarăşi un grup de războinici cu sabie şi suliţă! Acolo din planul adânc de fond ne surâde un foarte uriaş elefant; desenul nu lasă nimic de dorit! - Doamne, Doamne! Cum, cum s-au format totuşi toate acestea aşa de minunat?!"

Spun **Eu:** „Prietene, priveşte acum îndelung la toate, ce se vor arată în faţa privirii tale şi nu întreba multe; explicaţia foarte naturală va urma după aceea. Vor mai apărea aici încă unele lucruri, care te vor transpune într-o mult mai mare minunare; dar nici despre acestea nu întreba! Când noi vom fi din grotă iarăşi în aer liber, vă voi lămuri vouă tuturor toate aceste lucruri."

Noi mergem acum mai departe şi ajungem într-o hală foarte mare şi înaltă, care nu este însă întunecată, ci luminată foarte acceptabil; pentru că în această hală există mai multe izvoare de ţiţei, care au fost aprinse deja cu mulţi ani înainte de oameni, cărora le servea această grotă ca locuinţă şi au ars de atunci continuu foarte luminos cu flăcări variabil de puternice şi au iluminat parţial această hală mare, în timp ce în această hală cădea o lumină a zilei destul de puternică şi dintr-un punct al cupolei înalte printr-o ieşire destul de largă în aer liber, - şi era astfel această grotă, cum am spus, iluminată foarte satisfăcător.

Suprafaţa pământului acestei grote sau hală de grotă lăsa însă să se vadă tot felul de înfăţişări. Acolo erau şerpi pe jos, broaşte uriaşe şi tot felul de alte înfăţişări de animale formate pe de-o parte bine şi pe de-o parte rău şi numai pe jumătate, precum şi o masă mare de formări de cristale mici şi imens de mari în toate culorile, care oferea o privelişte nespus de surprinzător de frumoasă.

Atunci a spus **Faustus:** „Doamne, aici ar exista o podoabă împărătească într-un belşug, cum de una asemănătoare într-adevăr niciodată n-a visat ceva un împărat! Aceasta va fi însă cumva totuşi într-adevăr un fel de Tartarus, cum îl descrie mitologia grecească!? Porneşe încă numai Styx-ul, bătrânul Charon, cei trei judecători cunoscuţi şi nemiloşi ai sufletului Minos, Aekus şi Rhamadanthis, în sfârşit câinele cu trei capete Zerberus, după aceea unele furii şi la sfârşit chiar încă Pluto cu frumoasă Proserpina şi Qualentartarus-ul ar fi gata! Aceste multe focuri din pământ şi din ziduri, cele mii de forme ale înfăţişărilor de animale pe pământ - chiar dacă moarte şi pietrificate - şi încă o sumedenie de alte lucruri de tartarus dau mărturie numai prea tare, că noi suntem acum deja ori în însuşi Tartarus-ul sau totuşi cel puţin pe cea mai bună cale înspre acesta; sau, ceea ce mi se pare cel mai plauzibil: aceasta sau o altă grotă asemănătoare cu aceasta este cu siguranţă motivul pentru mitul grecesc al Tartar-ului!"

Spun **Eu:** „Ultima afirmaţie are multe părţi adevărate, chiar dacă nu sunt toate general valabile; pentru că clerul tot timpul cel mai şiret al tuturor popoarelor a înţeles în toate timpurile şi peste tot întotdeauna cel mai bine, să exploateze asemenea stări naturale spre propriul lor avantaj şi să le folosească în cel mai bun mod. Asemenea a folosit el şi în Grecia şi în Roma şi i-a dat atunci la aceasta încă fanteziei lor rele spaţiul de joc cel mai liber, prin care fireşte că popoare şi popoare au fost bătute late şi oarbe în acest timp şi încă continuu până la capătul lumii sunt bătute late şi oarbe - acuşi mai mult, acuşi mai puţin.

Atâta timp cât pământul va putea arăta imagini schimbătoare, atâta timp şi oamenii, care sunt orbi din diferite motive şi au frica de lumină în spirit, se vor gândi în fantezia lor la tot felul de imagini neclare şi le va dărui forţă şi efecte dumnezeişti, deoarece ei ca fiind nişte orbi nu vor putea reuşi să vadă adevăratele motive.

Acum iată şi Styx-ul , marinarul Charon şi peste acesta în puţină depărtare un râu care nu poate fi prea adânc, care de fapt este doar un mic lac şi poate fi trecut în picioare în cea mai îngustă parte a sa, vezi tu în lumina slabă şi pe cei trei judecători ai tăi, câteva furii, pe Zerebus şi pe Pluto împreună cu Prosperina, - figuri, care par din depărtare aşa, dar din apropiere şi într-o lumină mai tare se aseamănă cu orice altceva, decât ce a făcut fantezia omenească din ele. - Dar acum să mergem, fără să-i oferim lui Charon plate de drum, pe jos peste Styx şi pe partea cealaltă ne vom uita cu atenţie la acel Tartarus."

Noi trecem peste aşa zisul Styx în picioare într-o parte unde este mică apa şi intrăm în Tartarus printr-o crăpătură cât se poate de mică, care luminat prin făcliile noastre, se arată încet a fi o comoară mare, care nu a fost încă trădată de farisei şi prin Mine apare totul ce a fost încă ascuns la lumina clară a zilei.

5. Povestea comorilor găsite.

Faustus ridică mâinile peste cap şi îl cheamă de îndată pe Pilah la el, spunându-i aşa: „Nu ai ştiut tu, deoarece tu nu mi-ai dezvăluit nimic? - Vorbeste -, căci altfel nu îţi va fi bine!"

Spune **Pilah**: „Stăpânule! Nu am ştiut nimic de aceasta şi eu nu am mai intrat până acum niciodată atât de adânc în această peşteră! Cei bătrâni poate că au ştiut; dar ei nu au spus nimănui nimic, ca la sfârşit să le rămână pentru orice fel de închisoare bani de răscumpărare. Ia însă totul; spre munlţumirea Domnului este acum totul al tău!"

Faustus mă întreabă şi pe Mine dacă Pilah a spus adevărul şi **Eu** am confirmat spusele lui Pilah şi am spus spre Faustus: „Prietene, dacă cineva ar fi luat de soţie o fiică a unei case respectabile, atunci are tot dreptul ca el să aştepte zestre din partea ei. Tu ai avut multă treabă şi la împărţirea bunurilor nu a picat nici o parte pentru tine, - iar din această cauză ia tu întreaga comoară ca să fie pe deplin proprietatea ta; după evaluările pământeşti valorează o mie ori o mie de lire.

Dar cea mai mare valoare o au perlele acelea mari, deoarece fiecare dintre ele are mărimea unui ou de găină. O ladă întreagă, este plină de aceste perle mari şi de fapt fiecare dintre ele are o valoare de nepreţuit. Astfel de perle nu mai există acum pe pământ, deoarece nu mai există astfel de scoici pe lângă multe alte animale străvechi. Aceste perle nu au fost pescuite din mare, ci regele Ninias, numit şi Ninus, le-a găsit în pământ când a ordonat săpăturile, pentru a construi cetatea Ninive. Prin destinele nenumărate au ajuns deja de pe timpul lui David, dar cea mai mare parte pe timpul lui Solomon aici în Ierusalim; în aceasta peşteră au venit însă, când romanii au cucerit Palestina, dar de fapt atunci când ei au cucerit jumătate din Asia.

Preoţilor supremi care le este deja de mult timp cunoscută peştera, au strâns cele mai mari comori ale templului, atunci când au auzit de cucerirea romanilor şi au adus toate bogăţiile cu mare bucurie până aici. Leii de aur, care au purtat tronul regelui Solomon şi care în parte păzeau treptele acestuia, s-au îngropat în moloz şi praf când Ierusalimul a fost distrus pe timpul babilonilor, dar la refacerea care a urmat oraşului s-au găsit din nou şi li s-a dat preoţilor pentru a rămâne în templu. Toate acestea se află în mare parte aici; căci tot ce a fost de valoare şi ce s-a putut strânge în mare grabă, s-a adus aici pe timpul când romanii au năvălit ţara şi atunci când babilonii puternici au năvălit, iar părţi importante ale comoriilor din templu au fost duse în peşterea la Chorazin, cu toate că babilonii au mai găsit în templu destule cupe şi vasuri, care au fost după cuvânt binecuvântate pentru a sluji templului, care le-au dus cu ei în Babilonia. Ordonă oameniilor tăi, ca ei să scoată toate acestea afară din peşteră; după aceea să baricadeze Archiel intrarea acestei grote, ca să nu mai păşească vreodată un om în ea."

Faustus le ordonă imediat slujitoriilor săi, să transporte toate comorile afară; dar când aceştia vor să ridice comoriile nu au destulă putere, să cuprindă multele lăzi mari şi foarte grele. Ei Mă roagă însă, ca să le dăruiesc puterea necesară!

Eu însă îl chem pe Arhiel şi vorbesc: „Du tu toată aceste mizerie afară, şiisus să-l duci imediat spre Kis în magazia cea mare!“ - Într-o clipă au dispărut toate lăzile acelea grele şi Arhiel a fost într-o clipă înapoi, aşa că nimeni nu a putut observa că Arhiel a lipsit.

Spune după aceea **Faustus**: „Acest lucru este extraordinar! Slujitorii mei ar fi avut de lucru cu acele lăzi cu siguranță trei zile - dar aici a fost vorba de o clipă de neobservat şi din toate acele multe lăzi nu se mai poate zări nici măcar una singură! La aceasta nu mai întreb eu posibilitățile acestei fapte; căci pentru aceasta este nevoie de gânduri dumnezeieşti, pentru a înțelege astfel de apariții şi să le poți evolua cu dreptate!“

Spun **Eu**: „Da, da, aici ai dreptate! Nu ar fi deocamdată nici pentru un om bine, dacă el ar înțelege totul, ceea ce el vede în fața ochiilor. Căci este scris: ‘Dacă vei mânca din pomul cunoaşterii, atunci tu vei muri!’ Este de aceea şi mai bine, ca fiecare faptă miraculoasă să fie luată după aparențele prin care se prezintă şi să se gândescă viu, că la Dumnezeu nu este imposibil nimic, decât să dorească explicații, din care nu înțelege nimeni nimic.

Este îndeajuns, că tu poți vedea, că există pământul, care este în stare să poarte şi să hrănească oamenii! Dacă ai ştii tu, cum a fost făcut pământul, atunci şi-ar pierde pentru tine farmecul şi nu ți-ar mai fi pe plac, dar ai avea o dorință, să explorez un alt pământ în toate amănuntele sale. Şi dacă ai descoperi că şi aceasta s-a înființat aşa şi are tot acelaşi conțintul, iar aşa şi la al treilea, al patrulea şi la al cinci-lea, atunci nu ai mai vrea, să cercetez un al-7-lea sau al-8-lea pământ; şi atunci ai deveni leneş şi fără nici o dorință, ai desconsidera viața şi ai începe cu supărare să blestemi viața şi ora, care a început să te îmbogățească cu această cunoaştere, - iar o astfel de stare ar fi o moarte curată pentru sufletul tău!

Dar pentru că după ordinea dumnezeiască este totul în aşa fel aranjat, că fiecare om cât şi fiecare suflet de înger cunoaşte toate lucrurile treptat şi atunci chiar numai până într-un anumit grad, de la natura dumnezeiască în sine ca şi în toate lucrurile create, atunci poate să înțeleagă, că îi rămâne dorința de viață care se dezvoltă şi dragostea pentru Dumnezeu şi pentru aproapele, căci doar prin aceasta el poate şi devine fericit. - Înțelegi tu un astfel de adevăr?“

Spune **Faustus**: Da, Domnul şi prietenul meu, eu înțeleg aceasta foarte bine! Şi de aceea nu mai vreau eu să te întreb pe Tine despre motivul acestor apariții în grotă.“

6. Formarea şi prăbuşirea peşterei de stalagmite şi stalagtite

Spun **Eu:** „Aceasta nici nu este într-adevăr prea important. Dacă tu ştii aceasta sau şi dacă nu ştii, nu te va face mai sărac în viață sau mai bogat. Dar acest lucru poți tu totuşi să-l ştii, că la asta n-a avut niciodată o mână omenească ceva de-a face, ci natura elemetelor singură a format aceasta ca din întâmplare. Munții sug continuu o umezeală dizolvantă din aer; la aceasta vine deseori ploaia, zăpada şi ceața, care înfăşoară foarte des vârfurile rotunde cele mai de sus ale munților. Toate umezelile depuse pe munți se scurg în cea mai mare parte prin pământul şi piatra munților şi acolo unde ajung ele peste un spațiu interior gol, se adună ele în picături, care constau aproape pe jumătate din calcar dizolvat. Asemenea picături cad jos. Apa lor curată se scurge atunci ori şi mai mult în adânc, sau ea se evaporă într-un asemenea spațiu. Dar masa de calcar cleioasă devine tot mai tare şi se formează în sfârşit prin continua sporire tot felul de forme, care arată asemănătoare acuşi cu o înfățişare, acuşi cu o altă înfățişare de pe pământ - acuşi mai mult, acuşi mai puțin. Şi în acelaşi fel s-a format aşadar şi toate înfățişările în această peşteră într-un mod foarte natural, cu toate că pe lângă este şi de presupus, că, spre orbirea oamenilor slabi, servitorii lui Satan au contribuit însemnat la formarea mai bună a tot felul de înfățişări asemănătoare cu cele omeneşti.

Este de aceea mai bine, ca o asemenea grotă care avantajează foarte mult superstiția întunecată să fie făcută inaccesibilă pentru toate timpurile următoare. Şi astfel să mergem acum iarăşi afară în aer liber, ca Archiel-ul să-şi îndeplinească sarcina lui cu această peşteră!“

Faustus îmi mulțumeşte adânc pentru această explicație şi spune: „Mie îmi este această explicație cu atât mai limpede de înțeles, pentru că eu am auzit una ca aceasta - chiar dacă mai mult ca o ipoteză (*presupunere)* - deja rostită de la cunoscătorii romani ai naturii. Dar şi propoziția de adăugare despre contribuția lui Satan este foarte valoroasă; pentru că duşmanul vieții nu va lăsa cu siguranță asemenea lucruri nefolosite şi urmările rele se află în trei părți ale lumii în fața ochilor noştri! Toate acestea îmi sunt acum limpede ca soarele; dar numai legătura unui lucru cu asta nu pot să înțeleg aşa de bine, - şi acesta este fericirea lui Dumnezeu!

Spune-mi, ce fel de plăcere poate avea aşadar Dumnezeu, căruia trebuie să-i fie cunoscut veşnic mereu la fel şi pătrunzător motivul cel mai din interior a toată făptura, la viața Lui proprie şi de nedistrus?! Poate, oare, o asemenea claritate necesară şi foarte egală să-I satisfacă plăcerea Lui, care ar trebui totuşi să-l omoare de fiecare dată de atâta plictiseală, fără să se poată vreodată cumva schimba din Sine însuşi?“

Spun **Eu:** „Uită-te aici la oameni! Aceştia sunt plăcerea lui Dumnezeu, dacă ei devin în ordinea Lui, c e e a ce ei sunt destinați să devină. În ei găseşte Dumnezeu iarăşi cei de o seamă cu El şi creşterea lor continuă în cunoaşteri de tot felul şi astfel în toată dragostea, înțelepciunea şi frumusețea este fericirea şi plăcerea de nedistrus a lui Dumnezeu! Pentru că tot, ce cuprinde nemărginirea, există numai din pricina micului omul şi nu există veşnic nimic, care n-ar fi aici numai din cauza micului om. - Acum ştii tu şi acest lucru! Dar acum să ieşim din această peşteră, ca Archiel să poată îndeplini cât se poate de curând însărcinarea lui!“

Noi ne grăbim acum afară din grotă şi ajungem acuşi la sfârşitul acesteia. Când noi toți ne aflăm în afara grotei, îi fac lui Archiel un semn şi în acel moment se întâmplă o bubuitură puternică şi intrarea foarte spațioasă se arată acum ca un perete înalt de granit, prin care cu osteneală uşoară într-adevăr nici un muritor n-ar putea pătrunde spărgând, chiar dacă el şi-ar propune aceasta cât se poate de serios. Pentru a face însă intrarea aşa zicând pe deplin imposibilă, fusese, după ce noi ne-am îndepărtat de la locul intrării cam la o depărtare de trei mii de paşi, îndeplinită o mutare a solului pământesc, în aşa fel, că locul de intrare anterior a fost mişcat în sus la o înălțime de peste o sută de ori a înălțimii omului față de solul pământesc accesibil, care a fost împins în adânc şi ar fi trebuit acum să ai o scară înaltă de peste o sută de ori înălțimea omului, pentru a

ajunge peste zidul vertical abrupt în sus la fostul loc de intrare, - ceea ce ar fi fost însă atunci totuşi fără roade, pentru că intrarea însăşi a devenit cel mai tare şi abrupt zid de piatră.

Când Faustus şi toţi ceilalţi prezenţi văd o asemenea schimbare cu acest loc al muntelui, spune **Faustus** către Mine: „Doamne şi prietene! Cu adevărat, eu nu mă mai pot stăpâni acum! Apariţiile devin prea creator de mari; ele se află deja la o depărtare de o veşnicie de orizontul meu de cunoaştere! Eu acum într-adevăr nu ştiu, dacă mai trăiesc, sau dacă visez! Se întâmplă aici lucruri aşa de ciudat misterios minunate, că stai aici la însuşi cea mai mare luciditate ca unul pe deplin beat şi de-abia mai eşti în stare să diferenţiezi în propria conştienţă, dacă aparţii de genul masculin sau de cel feminin. - Aici, uită-te numai la acest zid îngrozitor de piatră! Unde fusese acesta înainte, când noi merseserăm pe drum foarte agreabil în grotă pe o potecă de picior destul de bine de păşit?

Şi ceea ce este însă de fapt încă cel mai ciudat lucru la această întâmplare, constă în aceea, că la toată schimbarea a mai multe mii de fălci de sol nu este de descoperită nici o urmă de vreo distrugere cu forţa. Treabă arată totuşi exact aşa, de parcă aici de la facerea lumii n-ar fi fost niciodată schimbat ceva!? Adevărat, dacă aici ar fi lucrat o mie de oameni pe o perioadă de o sută de ani, atunci este cu semnul întrebării, dacă ei ar fi putut să mişte numai din loc o asemenea masă în aşa fel, ca un asemenea zid de piatră, care are per total o înălţime de aproximativ cincizeci de lungimi de om şi o lăţime de mai mult de o oră, deci să fi fost astfel pus liber, precum el se află acum liber aici, de la care nu era de descoperit nici o urmă încă cu puţine momente înainte, să nu menţionăm un asemenea fel purtător care nu arată nici cea mai mică urmă de o asemenea distrugere! Aceasta este de neauzit în cea mai deplină seriozitate! Eu sunt acum numai curios, ce fel de înfăţişare a feţei vor face cei mulţi marinari, dacă ei vor găsi, în locul împrejurimii dese de pădure de dinainte, acum acest zid uriaş! - Mulţi nici măcar nu se vor putea orienta, unde se află ei; şi mulţi se vor uita la aceasta ca boul la o poartă nouă, cu care el încă nu este obişnuit!“

Spun **Eu:** „De aceea vă spun vouă tuturor, ca voi să tăceţi despre acest lucru şi nici măcar femeilor voastre să nu le înştiinţaţi nimic de asta; pentru că Eu de aceea nu le-am lăsat să meargă şi de această dată cu noi, pentru că ele la întâmplări ieşite din comun în ciuda a toată interzicerea nu pot să câştige niciodată de la limbile lor ascultarea tăcută. De aceea să nu spuneţi nici voi nimic femeilor voastre despre întâmplările ieşite din comun, care s-au întâmplat aici! Voi puteţi într-adevăr să le descrieţi înfăţişarea grotei şi să le şi faceţi menţionare despre comorile nou găsită; dar mai departe să nu cumva să spuneţi o altă silabă!“ - Toţi jură solemn acest lucru şi noi urmăm după aceea calea noastră spre Kis foarte liniştiţi şi ajungem acolo tocmai la asfinţitul soarelui. Aici ne vin fireşte femeile şi slujitoarele lăsate acasă în mare număr în întâmpinare şi nu pot întreba îndeajuns de repede, toate întâmplările minunate ce le-am fi trăit natural. Dar ele primesc răspunsul, că este încă prea devreme, pentru a întreba şi la toată această treabă nu este nimic altceva decât preluarea unei comori încă tăinuite de către farisei. Cu acest răspuns se lasă mulţumite femeile curioase şi nu mai întreabă de alte multe lucruri mai departe.

Noi însă ne ducem apoi de înadată la cină, unde toţi, care fuseseră cu noi, n-au avut nici o mâncare de prânz şi deveniseră deja foarte însemnat de flămânzi şi îşi doreau de aceea deja foarte tare o cină bogată.

7. Faustus găseşte comorile în depozit bine ordonate şi supravegheate.

După cina acuşi consumată de-abia a mers Faustus la îndemnul Meu în marea magazie, pentru a verifica, dacă comorile aduse de Archiel din grotă la Kis ar fi în ordine. Toate erau aici în cea mai bună ordine lângă o mare carte de însemnări a toate comorile distincte împreună cu arătarea preţului, cum ele fuseseră găsite în grotă. Faustus îi întreabă pe paznici, cine a făcut aceste însemnări.

Paznicii răspund însă: „Doamne, pe acestea le-am găsit deja, când am fost noi puşi aici ca paznici. Cine a făcut asta, nu ştim noi de aceea să-ţi spunem.“

Spune **Faustus** mai departe: „Spuneţi-mi, cum au ajuns aşadar aceste comori aici şi cine le-a adus!“

Spun **paznicii:** Nici acest lucru nu-l ştim; a venit doar un om tânăr, pe care îl văzusem deja de multe zile aici în compania doctorului miraculos din Nazaret şi ne poruncise, ca comorile să fie supravegheate. Nouă ne-a fost după aceea poruncit de către subjudecătorul roman să venim aici şi ţinem acum paza deja de două ore pline. Aceasta este totul, ce ştim noi despre comoară şi aducerea ei încoace şi nici o silabă mai mult sau mai puţin!“

Faustus se duce apoi cu însemnarea luată la sine la subjudecător şi îl întreabă tot aşa ca pe paznici; dar subjudecătorul ştie despre toată treaba tot aşa de puţin precum cei întrebaţi înainte. Faustus însă, deoarece el vede, că aici nimeni din Kis nu ştie ceva despre aducerea încoace a comorilor, îşi spune în sine: „Pentru că ei toţi nu ştiu nimic, atunci eu nici nu vreau să-i mai fac atenţi la altceva următor, ca acest lucru să nu fie într-un mod inutil prin aceasta cunoscut poporului!“

Cu o asemenea cuvântare în sine se duce Faustus iarăşi în locuinţa lui, unde îl aşteaptă deja femeia lui tânără cu braţele deschise. Dar înainte ca el să se ducă la liniştea de noapte, mai vine el la Mine, pentru a discuta lucruri importante. Dar Eu îi spun să vină mâine la Mine şi îi zic acum să meargă la linişte pentru trup şi suflet, care îi este nevoie înainte de toate. Şi Faustus se şi duce atunci de înadată la liniştea, care îi era nevoie aşa ca tuturor celorlalţi.

În somnul bun are noaptea un sfârşit rapid şi astfel a fost şi aici cazul; credeai, că ai adormit de-abia cu câteva minute înainte şi deja i-a chemat pe toţi dimineaţa luminoasă, să părăsească aşternutul plăcut şi să înceapă iarăşi lucrul de zi. Micul dejun deja devreme pregătit i-a chemat pe toţi din diferitele odăi de dormit în marea sală de masă, în care toţi ca în zilele trecute au servit gustarea şi după mâncare toţi laolaltă Mi-au adus Mie pentru prima oară mulţumirea în numele lui Iehova şi slava după felul lui David, care spuse acolo (Psalmul 33)

„Bucuraţi-vă drepţilor; celor drepţi li se cuvine laudă. Lăudaţi pe Domnul în alăută, în psaltire cu zece strune cântaţi-I Lui. Cântaţi-I Lui cântare nouă, cântaţi-I frumos, cu strigăt de bucurie. Că drept este cuvântul Domnului şi toate lucrurile Lui întru credinţă. Iubeşte milostenia şi judecata, Domnul; de mila Domnului plin

este pământul. Cu cuvântul Domnului cerurile s-au întărit şi cu duhul gurii Lui toată puterea lor. Adunat-a ca într-un burduf apele mării, pus-a în visterii adâncurile. Să se teamă de Domnul tot pământul şi de El să se cutremure toţi locuitorii lumii. Că El a zis şi s-au făcut, El a poruncit şi s-au zidit. Domnul risipeşte sfaturile neamurilor, leapădă gândurile popoarelor şi defaimă sfaturile căpeteniilor. Iar sfatul Domnului rămâne în veac, gândurile inimii Lui, din neam în neam. Fericit este neamul căruai Domnul este Dumnezeul lui, poporul pe care l-a ales de moştenire Lui. Din cer a privit Domnul, văzut-a pe toţi fiii oamenilor. Din locaşul Său cel sfânt, cel gata, privit-a spre toţi cei ce locuiesc pământul. Cel ce a zidit îndeosebi inimile lor, Cel ce pricepe toate lucrurile lor. Nu se mântuieşte împăratul cu oştire multă şi uriaşul nu se va mântui cu mulţimea tăriei lui. Mincinos este calul spre scăpare şi cu mulţimea puterii lui nu te va izbăvi. Iata ochii Domnului spre cei ce se tem de Dânsul, spre cei ce nădăjduiesc în mila Lui. Ca să se izbăvească de moarte sufletele lor şi să-i hrănească pe ei în foamete. Şi sufletul nostru aşteaptă pe Domnul, că ajutorul şi apărătorul nostru este. Că în El se va veseli inima noastră şi în numele cel sfânt al Lui am nădăjduit. Fie, Doamne, mila Ta spre noi, precum am nădăjduit şi noi întru Tine!“

8. Despre împărăţia cerurilor.

După ce acum toţi mi-au adus această slavă de dimineaţă, Mă întreabă repede **Faustus,** care fireşte că fusese prezent şi la gustare precum la slava de dimineaţă: „Dar de unde au luat ucenicii Tăi toată această exclamaţie (Cântec de slavă) demnă de Tine şi foarte minunată şi pe deplin adevărată? Aşa ceva ales n-am auzit eu încă niciodată!“

Spun **Eu:** „Procură-ţi de la farisei scriptura lui Dumnezeu şi citeşte în aceasta psalmii regelui David; în acestea vei găsi tu toate! Căpetenia Iair, cu care vom avea încă astazi de-a face, îţi va procura într-adevăr o asemenea scriptură. Pentru că, cu două zile în urmă au pus-o ei pe fiica lui în mormânt; ea îi murise lui! El a regretat profund păcatul lui împotriva Mea; de aceea să şi fie el aşadar ajutat şi el să nu fie pierdut pentru împărăţia lui Dumnezeu!“

Intreabă **Faustus:** Doamne, ce fel de împărăţia este aceasta şi unde se află ea?“

Spun **Eu:** „Da, dragul Meu prieten, adevărata şi propriu zisa împărăţia a lui Dumnezeu este peste tot pentru adevăraţii prieteni ai lui Dumnezeu, pentru duşmanii lui Dumnezeu însă niciunde; fiindcă pentru aceia este totul iarăşi iad, în toate părţile în care tu numai poţi şi vrei să-ţi îndrepţi ochii tăi şi simţurile tale. Jos şi sus este la fel. Uită-te ori în sus la stele - pentru că ele sunt pământuri ca acesta, pe care păşeşti tu - sau scufundă-ţi ochii în jos către pământ, pentru că el este judecat ca carnea ta, care trebuie odată să moară şi să putrezească! Cercetează şi caută însă la aceasta harnic în inima ta; acolo vei găsi tu, ceea ce cauţi. Pentru că în fiecare inimă a omului este pus răsadul viu, din care îţi va înflori veşnicul roşu de dimineaţă al veşnicei vieţi.

Uite, spaţiul, în care pluteşte acest pământ ca şi marele soare, luna şi toate stelele nenumărate, care nu sunt pentru sine nimic altceva decât iarăşi sori şi pământuri, este nemărginit! Cu rapiditatea gândurilor tale ai putea tu părăsi acest pământ şi în linie dreaptă ai putea tu pleca în grabă cu o asemenea rapiditate, - şi dacă pleci tu astfel în grabă veşnicii după veşnicii, atunci tu totuşi n-ai ajunge niciodată aproape de vreun capăt după multe veşnicii a zburării în grabă rapide ca gândul! Peste tot ai întâlni tu însă făpturi de cel mai rar şi minunat fel şi mod, care umple şi însufleţesc pretutindeni spaţiul nemărginit.

Prin inima ta vei păşi tu afară după moartea vieţii tale în nemărginitul spaţiu a lui Dumnezeu şi după felul înimii tale îl vei găsi tu ori ca cer sau ca iad!

Pentru că niciunde nu este un cer creat îndeosebi, nici vreun iad îndeosebi creat, ci toate acestea vin din inima omului; şi astfel se pregăteşte fiecare om în inimă, depinde de faptul dacă face el lucruri bune sau rele, ori pentru în cer sau pentru iad şi cum crede el, vrea şi înfăptuieşte, tot aşa îşi va şi trăi el credinţa lui, din care voinţa lui a fost hrănită şi s-a transformat în faptă.

Fiecare să examineze însă înclinaţia inimii lui şi el va afla cu uşurinţă, de ce fel de duh este plină inima lui. Dacă înclinaţiile lui trag inima lui şi dragostea acesteia în afară spre lume şi simte el în sine un dor aprig, de a deveni în lume ceva mare şi bine văzut, - dacă are inima care vrea să devină îngâmfată o neplăcere faţă de omenirea săracă şi dacă ea simte în sine instinct, că ar dori să stăpânească peste ceilalţi, fără să fie aleasă şi unsă de către Dumnezeu spre a stăpâni, atunci sălăşluieşte în inimă deja sămânţa iadului, care, dacă el nu o va combate şi n-o va înăbuşi, nu-i pregăteşte omului după moartea trupului evident nimic altceva decât iadul.

Dacă este însă inima omului umilă şi dacă se simte fericit să fie cel mai neânsemnat printre oameni, să slujască tuturor, să nu se aprecieze din cauza dragostei pentru fraţii şi suroriile sale aproape deloc, să-l asculte pe şeful său în toate cele bune, cât şi pe fraţii săi în lucruri utile şi dacă aşa îl iubeşte pe Dumnezeu desaupra tuturor, atunci creşte în inima sa sămânţa cerească spre a deveni un cer adevărat şi viu şi acel om, care poartă aşa în sine belşugul cerului în inima sa plină de credinţă vie, plină de speranţă pură şi dragoste, aceluia îi este imposibil ca după moartea trupului să ajungă altundeva, decât în împărăţia cerească a lui Dumnezeu, pe care el a purtat-o deja în abundenţă în inima sa! - Dacă cântăreşti tu aceasta cu drept, atunci tu vei înţelege cu uşurinţă, cum stau lucrurile de fapt cu împărăţia cerurilor cât şi cu cea a iadului.“

Spune **Faustus**: „Drag şi cât se poate de înţelept Domn, Invăţător şi prieten! Într-adevăr, cuvintele Tale au fost cât se poate de înţelepte; dar de data aceasta eu nu le-am putut înţelege în profunzime! Cum este posibil ca cerul şi iadul să fie pe aceiaşi pată, ca unul dintre ele să învingă pe celălalt, acest lucru este încă imposibil pentru un om ca mine, care încă mai gândeşte cât se poate de material! Dar cum să răsară din inima mea la sfârşit o eternitate fericită sau nefericită, este cu totul de neânţeles faţă de toate celelalte! De aceea eu trebuie să te rog, ca Tu să-mi explici aceasta mai amănunţit; căci altfel voi merge orb în spirit acasă, chiar dacă este amiază şi cât se poate luminat afară!“

9. Domnul arată prin exemple fiinţa cerului şi a iadului.

Spun **Eu**: „Atunci fii atent; căci Mie îmi pasă, ca tu să mergi văzător acasă!

Iată, într-o casă locuiesc doi oameni. Unul este mulțumit cu tot ce a cultivat cu greutate din pământ sub binecuvântarea lui Dumnezeu. Mulțumit şi bucuros este el din pricina rezultatului mic a hărniciei sale şi cea mai mare fericire a sa este atunci, când împarte rezervele sale greu lucrate cu frați care sunt încă mai săraci decât el. Dacă vine unul flămând la el, atunci este bucuros, dacă îl poate sătura şi nu îl întreabă niciodată furios motivul sărăciei sale şi nu îi interzice că nu mai are voie să revină, dacă cumva el va fi din nou înfometat.

El nu scoate o vorbă urâtă din pricina legilor statului şi spune, atunci când i se ia un impozit, ci tot timpul spune cu laudă: 'Doamne! Tu mi-ai dat; totul îți aparține! Ce ai luat Tu, poți cere oricând înapoi; Doar voința Ta veşnic sfântă să se întâmple!'

Pe scurt, pe acest om nu îl poate deranja în fericirea lui cât şi în dragostea sa şi în încrederea sa spre Dumnezeu, cât şi în dragostea pentru frații săi nimic; Furia, invidia, cearta, ura şi trufia sunt cuvinte străine pentru el.

Dar în schimb fratele său este cel mai nemulțumit om. El nu crede în nici un Dumnezeu şi spune: 'Dumnezeu este noțiunea goală, prin care oamenii îl descriu în cea mai mare măsură pe eroul acestei lumi. În neajunsuri poate să fie fericit doar cel mai prost om, la fel ca şi animalele care nu gândesc şiisus nu conştientiziază, când ele primesc puțin din ceea ce cere natura lor mută şi tâmpită. Dar omul, care s-a ridicat prin mintea sa deasupra animalelor, acela nu trebuie să se mulțumească cu o hrană rea pentru porci, nu trebuie să scormonească prin pământ cu proprile mâini, - aşa cum se cade doar pentru animale şi sclavi - ,care sunt gândite pentru ceva mai bun, trebuie însă luată sabia în mână şi să se ridice ca prinț ca să intre sub arcul de triump în oraşul lumeasc mare, pe care el l-a cucerit. Pământul trebuie să se cutremure sub copitele calului său, care îl poartă pe spate cu mândrie pe stăpânul nunmărațiilor luptători împodobit cu aur şi cu multe pietre prețioase.

Cu astfel de gânduri alungă un asemenea om existența sa sărăcăcioasă, blestemă sărăcia în inima sa şi se gândeşte la diferite metode, cum poate să pună mâna pe comori mari şi pe bogății, pentru a putea realiza ideeile sale trufaşe cu ajutorul lor.

Pe fratele său mulțumit îl desconsideră şi pe oricare care este mai sărac decât el. La el nu se poate vedea nici o urmă de milă; pentru el este o trăsătură caraghioasă a sclavilor înfricoşați şi a maimuțelor de companie. Pentru un om este demnă binefacerea, - dar acest lucru să se întâmple cât mai rar posibil! Dacă vine la el un sărac, atunci îl înjură cu tot felul de cuvinte şi spune: ' Du-te de aici, tu bestie leneşă, tu balaur mâncăcios cu larva ta zdrențuită de om! Lucră, tu animalule, dacă vrei să-ți primeşti hrana! Du-te la fratele diferit de trupul meu, dar să nu mai vi niciodată în apropierea duhului meu înalt; acesta, ca fiind însuşi un animal de povoară, lucră pentru alții ca el şi este atât de milostiv ca o maimuță de companie! Eu sunt doar îngăduitor - şi îți dăruiesc de data aceasta încă viața ta groaznică de vierme.'

Uită-te, aceşti doi frați, copii a unui tată şi a unei mame, locuiesc împreună în aceiaşi casă. Primul este un înger, al doilea însă este aproape în întregime un diavol. Pentru primul este coliba sărăcăcioasă un cer, pentru al doilea însă este tot aceiaşi colibă, fără vreo modificare făcută la ea, un iad adevărat plin de chinuri amare. Vezi tu acum, cum cerul şi iadul se pot afla pe aceiaşi pată?!

Bineînțeles tu te vei gândi: 'şi ce dacă? Pe cel dornic de putere trebuie lăsat ca să ajungă la tronul său şi el va fi de folos, în a proteja popoarele şi a bate pe duşmanii săi!' Oda, acest lucru ar putea fi posibil! Dar unde este măsura, care i-ar putea spune, până unde să-şi urmărească planurile sale orgolioase? Ce va face el cu oamenii aceia, care nu vor dori să se închine adânc în fața sa? - Iată, pe aceia îi va tortura în cele mai mari chinuri şi lui îi va păsa de o viață omenească aşa de mult ca de un fir de iarbă strivit sub picior! - Prin urmare ce este un asemenea om? - Iată, acesta este deja un diavol!

Trebuie să existe regi şi prinți; dar înțelege, aceştia trebuie aleşi de Dumnezeu şi prin urmare trebuie să fie moştenitori ai regilor unşi. Aceia sunt atunci cei aleşi; dar vai de oricare altul, care îşi părăseşte coliba sărăcăcioasă şi fuge, pentru a dobândi prin orice fel rangul de a domni! Într-adevăr, pentru acela ar fi fost mai bine, ca el să nu se fi născut niciodată!

Dar Eu mai vreau să-ți descriu o imagine din împărăția cerească a lui Dumnezeu: Se aseamănă în întregime cu o împărăție lumească bună, unde cresc împreună cei mai nobili struguri lângă tufişurile spinoase şi lângă scaieți - şi totuşi au acelaşi pământ în jurul rădăcinii! Diferența se află doar în folosirea lor: strugurii îi schimbă în ceva bun, dar spinii şi scaieții în ceva rău, nefolositor şi necomestibil pentru vreun om.

Aşa curege cerul cât şi în doiavol cât şi prin îngerii lui Dumnezeu; dar fiecare îl foloseşte altfel! -

Tot aşa este cerul la fel ca un pom fructifer, care poartă fructe bune şi dulci. Dar atunci când apar oameni sub crengile sale pline şi binecuvântate şi doresc să mănânce acel fruct, sunt mulți dintre ei care sunt treziți; aceştia savurează cu mulțumire doar atât, cât le pică bne. Dar alții, cărora le este pe plac fructul, nu vor să lase nimic pe pom, ci mănâncă totul cu invidie, ca nu cumva să mai găsească cei modeşti încă ceva, iar ei mănâncă atât de mult, până când nu mai este nici un măr pe acel pom. Aceştia însă se îmbolnăvesc după scurt timp şi trebuie să moară, în timp ce cei modeşti s-au întărit prin mâncatul acelor fructe delicioase din pom! Şi totuşi au mâncat ambele grupuri din acelaşi pom!

Tot aşa mai este cerul ca un vin bun, pe cel care se mulțumeşte cu puținul pe acela îl întăreşte, dar pe altul îl strică şi îl omoară; şi aşa devine tot acelaşi vin pentru unul cerul dar pentru celălalt iadul, - şi totuşi a fost tras prin tot aceiaşi furtun! -

Spune-Mi prietene, dacă tu înțelegi acum, ce este cerul şi ce este iadul!"

10. Legea ordinii

Spune **Faustus**: „Doamne, acum încep eu să înțeleg totul! - În tot univerul este doar un Dumnezeu, o putere şi o lege a ordinii veşnice. Care dintre oameni respectă această lege, pentru acela este atunci pretutindeni cerul;

dar cine din propria libertate se împotriveşte acestei legi, pentru acela este atunci peste tot iadul, chinuri şi torturi!“

Spun **Eu**: „Da, aşa este! - Focul este un element folositor; cine îl foloseşte înțelept, ordonat şi după nevoie, pentru acela este foarte folositor. Ar fi prea mult pentru a spune toate avantajele, care ar fi pentru un om, atunci când el îl foloseşte înțelept, ordonat şi după nevoiile sale. Dar dacă cineva vrea să folosească focul neânțelept şi doar spre a se distra, ca el să-l folosească pe acoperişul caselor sau în păduri dese, atunci va nimic totul tot acel foc!

Dacă iarna este ger, atunci merge fiecare cu drag la şemineu şi se încălzeşte cu drag la focul luminos, care umple şemineul solid cu flăcări calde; dar cine ar pica în foc, l-ar omorî şi l-ar devora.

Dar Eu îți mai spun încă ceva: Oamenii a acestei lumi, trebuie dacă vor să fie adevărați copii a lui Dumnezeu, să fie conduşi prin foc şi apă. Cerul în ființa sa fundamentală este apă şi foc; cine nu se înrudeşte cu apa, acela va fi omorât de apă şi ce nu este chiar însuşi foc, nu poate să reziste în foc.“

Spune**Faustus**: „Doamne, acest lucru nu îl înțeleg iarăşi! Cum se poate înțelege această afirmație? Cum poți să devi în acelaşi timp apă cât şi foc? Căci cunoscut este faptul că aceste două elemente se duşmănesc; se distrug unul pe altul. Dacă focul este puternic şi se aruncă apă în acesta, atunci se transformă imediat apa în aburi şi aer; dar dacă apa este mai puternică decât focul, atunci se stinge acesta în apă, imediat când el este inundat. Dar dacă trebuie să fie în acelaşi timp apă şi foc, pentru a ajunge în împărăția cerurilor, atunci te vei evapora la sfârşit şi aşa!? Cum ar sta atunci lucrurile cu viața veşnică?“

Spun **Eu**: „Oh, cât se poate de bine! Amândouă în măsuri drepte, - şi în acelaşi timp se formează şi se mențin unul pe altul! Deoarece iată, dacă nu ar exista în- şi în împrejurul pământului foc, atunci nu ar exista nici apă; dar dacă nu ar exista în- şi în jurul pământului apă, atunci nu ar exista nici focul, - căci încontinu se reproduc focul şi apa reciproc.“

Întreabă **Faustus**: „De ce? Cum aşa?“

Spun **Eu**: „Ia tot focul, din care provine căldura, de pe pământ şi întreg pământul ar deveni o bucată de gheață, unde nu s-ar mai forma vreo viață; dar ia după aceea toată apa de pe pământ şi atunci va deveni totul un nor de praf! Căci fără apă nu se va ține nici un foc, care este cât se poate de necesar pentru formări noi pe pământ; iar acolo unde nu există formări sau regenerări, acolo s-au instalat deja moartea şi descompunerea.

Uită-te la un pom, care şi-a pierdut sucurile proprii şi tu vei observa în scurt timp, că pomul va puterzi şi prin aceasta se va prăpădi. Înțelegi tu aceasta?“

Spune **Faustus**: „Da, Doamne, acum înțelegem noi toți şi aceasta şi recunoaştem, că Tu eşti umplut de Duhul dumnezeiesc şi că Tu eşti Creatorul a tuturor lucrurilor. Căci care om ar putea spune de la sine cum este întreaga creație şi sub ce legi stă ea? Aceste lucruri pot fi clare şi cunoscute până în adâncuri, de Cel ce poartă în sine Duhul, prin care au fost create toate lucrurile şi prin care vor exista în continuare. - Eu pot să-ți mulțumesc doar cu inima plină de dragoste pentru facerile Tale de bine spirituale câtzşi cele materiale aici! Căci ce altceva aş putea eu sărac, slab şi păcătos om să-ți fac ție, Domnul universului?“

Spun **Eu**: „Tu ai dreptate; dar pentru început să nu vorbeşti de ceea ce ai aflat şi ai văzut aici şi nu Mă anunța înainte de vreme în fața lumii şi să nu uiți în fericirea ta pământească de cei săraci! Căci ceea ce le vei face săracilor în numele Meu, vei face pentru Mine şi tu îți vei primi atunci răsplata în ceruri. - Dar acum, pentru că am terminat şi am liniştit toate treburile în Kis, vrem ca noi să ne pregătim de călătoria spre Nazaret.“

11. Plecarea Domnului şi a uceniciilor Săi spre Nazaret.
Ev. Matei. 13, 53.

Spune **Faustus**: „Atunci trebuie să ordon, ca să mi se aducă toate lucrurile pe vapor?!“

Spun **Eu**: „Deja este totul pregătit! Şi pentru că nu au fost suficiente corăbiile tale, au împrumutat Baram şi Kisjonah două vase mari şi prin aceast totul este pregătit de plecare.“

Spune **Faustus**: „Că totul este aşa, de acest lucru eu nu mă mai mir; căci ce i-ar fi imposibil Atotputernicului?!“

Se apropie de Mine Jonael şi Jairuth împreună cu Arhiel şi îmi mulțumesc pentru totul şi după ce se despart de Mine cu multe mulțumiri şi încep drumul spre Sichar, îi întâmpină acea deputație de care le-am vorbit Eu, îi primeşte cu cel mai mare respect şi îl roagă mai ales pe Jonael, ca el să accepte din nou fucția de preot suprem; şi amândoi, Jonael şi Jairuth, îşi aduc aminte, de ceea ce Eu le-am prezis.

Noi însă - după ce am terminat din nou de spus imaginile împărăției cereşti (*Matei 13, 53*) şi i-am lăsat pe sichariteni să plece şi pe Kisjonah, care a rămas de data aceasta acasă, urmându-mi sfatul şi nu l-a însoțit nici pe Faustus, mi-am luat Eu rămas bun cu promisiunea, să îl vizitez în curând - după aceasta am mers cu două ore înainte de amiază pe un vas mare şi am plecat cu Faustus, care a luat loc în vasul Meu împreună cu soția sa tânără, în apropierea Kapernaum, unde era portul obişnuit pentru acest oraş cât şi pentru Nazaret, deoarece este binecunoscut faptul că nu e stituat prea departe de Kapernaum.

După ce am ancorat şi am păşit pe mal, a spus **Faustus**: „Doamne, eu voi veni cu Tine spre Nazaret şi le voi da înapoi mamei Tale şi fraților şi surorilor Tale lumeşti ca să fie din nou casa în proprietatea lor!“

Spun **Eu**: „şi acest lucru s-a întâmplat deja şi tu vei şi găsi acasă şi afară în marea ta circumscripție judecătorească totul în cea mai frumoasă şi bună ordine; pentru că până acum a netezit Archiel al Meu toate afacerile pentru tine. Mergi tu însă la Capernaum şi dacă îl întâlneşti pe marele Iair - ceea ce se va întâmpla cu siguranță - şi se va plânge la tine din pricina durerii sale, atunci spune-i, că Eu voi sta acum în Nazaret o perioadă de timp! Daca vrea el ceva, atunci poate el să vină la Mine, - dar şi el numai cu totul singur!“

Spune **Faustus: „**Nici eu n-aş avea voie să-l însoțesc?“

Spun **Eu:** „Ba da, dar şi tu numai singur!“ - Cu aceste cuvinte ne-am despărțit.

Eu Mă duc acum cu cei mulți ucenici ai Mei către Nazaret în patria Mea lumească şi Faustus lasă de îndată să vină o sumedenie de cărăuşi, ambalatori şi animale de cărat, cu ajutorul cărora el duce comorile luate cu el

în casa lui la Capernaum. Că în Capernaum s-a făcut multă vâlvă, când a fost văzut judecătorul de curte intrând acolo aşa de bogat încărcat alături de soţia lui foarte frumoasă, de-abia trebuie să mai fie menţionat; dar că pe judecătorul de curte l-a întâmpinat în multe privinţe şi căpetenia fariseilor de acolo, anume Iair, se poate înţelege şi mai uşor, - pentru că doară şi el ştia multe lucruri despre plecarea celor doisprezece farisei la Ierusalim şi faptul, că Faustus a fost chemat din pricina lor la Kis.

Fuastus l-a primit cu tot respectul şi i-a spus: „Un om cinstit a fost salvat şi executorii judecătoreşti, care au fost şantajaţi pe nedrept de către aceşti farisei în secret de către evreul sărac, au fost puşi în urmă până la unul şi unsprezece savurează acum pentru furturile şi înşelăciunile lor diverse şi obraznice la Ierusalim, în templu, pedeapsa bine meritată. Ar răpi prea mult timp, pentru a-ţi povesti totul, ce au comis acei unsprezece; dacă tu vei avea însă o dată timp, atunci vino şi citeşte tu însuţi în actele cele multe şi tu vei face ochi mari! - Acum însă despre altceva! Cum stau lucrurile aşadar cu draga ta fiică? Mai trăieşte ea, sau a murit?“

Spun **Iair** peste măsură de trist şi în acelaşi timp începând să plângă: „O prietene, de ce îmi aduci aminte de acest lucru? - Ea din păcate, din păcate mi-a murit mie; pentru că nici un doctor nu i-a putut ajuta! Singurul doctor Borus din Nazaret a spus, că el ar putea într-adevăr să-i ajute, dar nu vrea s-o ajute din cauză că eu am păcătuit prea tare şi prea dur faţă de prietenul lui Iisus, care era maestrul său. Şi astfel murise fiica mea peste toate măsurile de dragă mie. Era prea emoţionant, cum cea care dădea să moară l-a chemat pe Iisus, ca El s-o ajute şi cum ea pe moarte mi-a dat încă un cuvânt dur, că eu păcătuisem aşa de tare faţă de Iisus, cel mai mare binefăcător al omenirii sărace şi suferinde, că ea trebuie acum de aceea să moară irevocabil. Eu am pus oricum totul în mişcare, pentru a-L găsi pe Iisus, ca El să-i fi ajutat! Dar Iisus n-a mai vrut să-i asculte pe mesagerii mei, cu toate că eu m-am căit acum tare de mii de ori, că eu am păcatuit faţă de El! Acum însă a trecut totul! De patru zile se află ea deja în mormânt şi miroase ca ciuma! Iehova să fie numai acum milostiv şi îndurător cu sufletul ei frumos!“

Spune **Faustus:** „Prietene! Eu te compătimesc, ce-i drept, într-adevăr din toată inima; dar eu îţi şi spun, că atotputernicul Domn Iisus se află acum în Nazaret. Lui nu-i este nici un lucru imposibil după experienţa mea acum multiplă! Cum ar fi aşadar, dacă tu însuşi ai merge la El? Eu îţi spun, El are destulă putere, să cheme fiica ta la viaţă din mormânt şi să ţi-o dea iarăşi ţie!“

Spune **Iair:** „Cu toate că nici acest ultim lucru n-ar mai fi posibil, eu însă vreau totuşi să merg acolo şi să-L rog de mii de ori pentru iertare, din cauza că eu, fireşte numai forţat şi nu de bună voie, l-am jignit şi amărât!“

Spune **Faustus:** „Bine, atunci mergi cu mine acolo; Noi îl vom găsi în Nazaret şi anume în casa mamei Sale. Dar nimeni nu are voie să ne însoţească conform spuselor Lui!“ - Iair este de înadată de acord cu propunerea lui Faustus, cuprins de o speranţă înviorătoare. Amândoi lasă de îndată să se pună în şaua doi catâri care merg bine şi călăresc aşa de repede pe cât este posibil la Nazaret. Încă cu câteva ore înainte de asfinţit ajung ei la Nazaret, lasă catârii într-o casă de oaspeţi şi se duc atunci pe jos la casa mamei Mele şi Mă întâlnesc aici cu Borus, care era unul dintre primii din Nazaret, care Mă întâmpinase cu braţele deschise; pentru că el primise ştirea, că Eu voi ajunge în această zi în Nazaret.

Când Faustus cu Iair au păşit în cameră, a început ultimul menţionat să plângă, a căzut jos în faţa Mea şi Mă ruga stăruitor, ca Eu să-i iert marele lui păcat al nemulţumirii, pe care el îl comisese împotriva Mea.

Eu i-am spus însă lui: „Ridică-te! Păcatul tău îţi este iertat, dar nu mai păcătui iarăşi a doua oară! - Unde se află înmormântată fiica ta?“

Spun **Iair:** „Doamne, Tu ştii, că eu am lăsat nu departe de aici să se facă o şcoală pentru pentru copiii ţării, adăugată cu o mică încăpere de rugăciune. În această încăpere de rugăciune am lăsat să se construiască o criptă pentru mine; deoarece însă fiica a murit înaintea mea, de aceea am lăsat să fie dusă acolo şi pusă în cripta nouă, în care înainte de aceasta nimeni nu mai fusese pus acolo ca mort. Această criptă se află de aici de-abia la o depărtare de numai două mii de paşi. Dacă Tu, o Doamne, doreşti s-o vezi, mă va face aceasta peste măsură de fericit; pentru că eu sunt altfel trist până la moarte!“

Spun **Eu:** „Atunci, condu-Mă acolo, - dar nimeni în afară de Faust şi tine nu are voie să-Mi urmeze!“

Au întrebat însă apostolii, dacă, oare, nici ei n-ar avea voie să fie de faţă.

Spun **Eu:** „De această dată nimeni în afară de cei doi în cauză!“

Spune **Borus:** „Doamne, Tu mă cunoşti pe mine, că pot fii tăcut ca un peşte; ce s-ar întâmpla aşadar, dacă eu ca un doctor v-aş însoţi?“

Spun **Eu:** „Rămâne la prima Mea vorbă; noi trei singuri şi nimeni altcineva!“

12. A doua trezire a Sarei de la moarte

După aceea nu a mai îndrăznit nimeni să mai întrebe şi să roage şi noi ne-am dus la mormânt şi eu m-am uitat la cadavrul deja foarte tare mirositor şi l-am întrebat pe Iair, dacă el ar fi de părere sau ar crede, că fiica lui ar fi numai aparent moartă?

Spune **Iair:** „Doamne, eu n-am crezut aşa ceva în inima mea nici prima dată şi ştiam numai foarte bine, că draga mea fiică Sara fusese pe deplin moartă. Eu am fost tras de păr pentru a depune mărturia mincinoasă împotriva Ta şi dacă eu n-aş fi semnat mărturia rea, atunci Tu ai fi fost persecutat cu mult mai rău, ceea ce eu n-am vrut niciodată în cea mai deplină seriozitate! Deoarece eu semnasem însă mărturia mincinoasă, de aceea ai fost Tu privit mai mult numai ca un om fără adăpost şi leneş, care ar face într-adevăr pe ici şi pe colo oamenii sănătoşi ar vrea să-şi facă în Israel un renume ca un oarecare prooroc trezit de Dumnezeu - sau chiar însuşi făgăduitul Mesia, de care se teme cel mai mult tot clerul de acum care se află pest toate măsurile de bine şi de bogat, pentru că scis este, că, atunci când înaltul preot va veni pe pământ în ordinea lui Melchisedec din veşnicie, va lua atunci pe deplin un sfârşit cu toţi ceilalţi preoţi şi noul Melchisedec va domni atunci cu îngerii lui peste toate neamurile pământului din veşnicie.

Eu îţi spun ţie aceasta: Căpeteniile preoţilor cu toţii şi toţi subpreoţii nu se tem nici de foc nici de furtuna mare, care trecuse prin faţa peşterii, în care fusese ascuns marele prooroc Elisei; dar de adierea liniştită de vânt

peste peştera marelui prooroc se tem ei, pentru că ei spun tot timpul, că Mesia în ordinea lui Melchisedec va veni în mare linişte în noapte ca un hoț şi le va lua tot ce ei şi-au însuşit până acum! - De aceea nu vrea nici un preot să trăiască sosirea unsului Dumnezeu din veşnicie, ci vrea să aibă acest lucru amânat aşa de departe pe cât este posibil în cel mai îndepărtat viitor.

Deoarece însă întreaga preoțime, mai ales cea bătrână vede de necontestat aşa ceva la Tine din pricina faptelor şi învățăturilor Tale ieşite din comun, de aceea ea şi pune totul la contribuție, pentru - pe cât este posibil - a Te distruge! De n-ar fi posibil, deoarece Tu ai fi într-adevăr ceea, ce ea crede despre tine, atunci ea se va căi aşadar după aceea în sac şi în cenuşă pentru osteneală ei rea şi va aştepta cu mare tremurare atotputernica lovitură, prin care ea de mult se temea să piardă totul şi s-a temut tot timpul, căci altfel ea nu i-ar fi omorât cu pietre pe aproape toți proorocii. Iată, acesta este motivul, pentru care eu Te-am numit mai degrabă un om fără adăpost decât să Te numesc ca fiind Acela, care eşti Tu cu siguranță! Pentru că oamenii nu pot niciodată să-i cheme pe morții lor înapoi la viață; de aşa ceva este numai Duhul lui Dumnezeu în stare, care după părerea mea sălăşluieşte şi înfăptuieşte din tot belşugul întruchipat în Tine."

Spun **Eu:** „Deoarece Eu ştiam aceasta în secret despre tine, din care motiv tu M-ai negat aşa de fapt, de aceea am şi venit aşadar în marea ta strâmtorare iarăşi la tine, pentru a te ajuta pe un timp îndelungat. Acesta este însă şi adevăratul motiv, din care cauză Eu în afară de voi doi n-am luat pe nimeni altcineva cu Mine. Când va fi însă timpul, atunci să şi afle ei motivul. - Acum, însă, vei vedea tu puterea şi mărirea lui Dumnezeu!"

Aici M-am aplecat **Eu** în cripta în care tânăra Sara era înfăşurată în pânze şi i-am spus lui Iair: „Iată, s-a făcut noapte şi mica lampa din mormânt dă o lumină foarte ştearsă! Mergi la paznicul acestei case de şcoală şi de rugăciune şi lasă să ți se dea o lumină mai puternică; pentru că atunci când i se va da iarăşi viața, trebuie ea bineînțeles să vadă, pentru a ieşi din mormânt."

Spune **Iair:** „O Doamne, să fie aceasta într-adevăr cu putință? Descompunerea a intervenit la ea deja foarte tare! Dar eu cred, că la Dumnezeu totul este posibil şi astfel voi fi eu de îndată aici cu o lumină mai puternică!"

Iair fuge acum să ia o lumină mai puternică, care însă nu poate veni aşa de curând, deoarece paznicului casei i s-a terminat focul şi el a avut de lucru un timp îndelungat cu frecarea puternică a celor două lemne potrivite pentru facerea focului, până ce acestea au început să ardă.

Eu însă am trezit-o de îndată pe Sara, când Iair s-a dus afară pe uşă şi o ridic din mormânt.

Cea trezită Mă întreabă, încă puțin ca amețită de somn: „Pentru voia lui Iehova! Unde sunt eu aşadar acum? Ce s-a întâmplat cu mine? Eu mă aflasem mai întâi într-o grădină frumoasă cu multe însoțitoare de joc şi acum am fost eu transpusă dintr-o dată în spațiul strâmt al acestei încăperi întunecate!"

Spun **Eu:** „Fii bucuroasă şi liniştită, Sara! Pentru că uite, Eu, Iisus al tău, care te trezisem încă în urmă cu câteva săptămâni de-abia pentru prima dată de la moarte la viață, te-am trezit şi acum iarăşi de la moarte şi ți-am dat acum o viață temeinică! De acum încolo să nu te mai chinuie nici o boală şi când, după mulți ani, va veni timpul tău, te voi lua Eu însumi, venind din ceruri şi te voi conduce Eu însumi în împărăția Mea, care veşnic nu va mai avea sfârşit!"

Când **Sara** aude vocea Mea, de-abia atunci trăieşte ea pe deplin şi îmi spune cu vocea cea mai drăgălaş prietenoasă din lume: „O Tu singurul îndrăgit ala vieții şi inimii mele tinere! Eu doară ştiam, că acela nu trebuie să se teamă de moarte, care te iubeşte pe Tine singur mai presus de toate! Din dragoste prea puternică față de Tine, primul meu aducător de viață, devenisem eu bolnavă, pentru că eu nu mai putusem afla nimc despre Tine, unde ai fi putut ajunge Tu; şi când eu am întrebat cu inima cea mai fierbinte iubitoare, unde ai fi Tu, atunci mi s-a spus mie, pentru a mă linişti prin evidenta omorâre a cugetului meu, că Tu ai fi fost întemnițat şi ai fi fost dat ca un răufăcător de stat judecăților nemiloase! Aceasta a făcut să se sfărâme inima în pieptul meu; eu mă îmbolnăvisem acuşi foarte tare şi murisem pentru a doua oară! - O cât de nesfârşit de fericită sunt eu acum iarăşi, că eu Te am iarăşi pe Tine, Tu singura şi cea mai înaltă dragoste a mea!

Eu doară spusem pe patul de moarte: „Dacă singurul meu Iisus mai trăieşte, atunci El nu mă va lasă să putrezesc în cripta rece!" - Si uite aici, s-a întâmplat, ceea ce inima mea mi-a spus mie. Eu trăiesc iarăşi pe deplin şi aceasta în mâinile îndrăgitului meu Iisus! Dar, de acum încolo, să nici nu mai fie nimic care să fie în stare să mă despartă de partea Dumnezeiească a Ta! Ca cea mai neânsemnată dintre slujitoarele Tale vreu eu să-ți urmez, oriunde ai merge tu."

În timp ce Sara îmi descoperă încă astfel inima sa, se apropie în sfârşit Iair de încăperea criptei cu o lumină de ceară. **Eu** însă îi zic ei: „Iată, tatăl tău Iair vine! Ascunde-te de aceea în în spatele lui Faust, ca el să nu te vadă de îndată, ceea ce i-ar dăuna sănătății lui! Când însă Eu te voi chema, atunci păşeşte repede în față cu chipul vioi şi bucuros şi atunci nu-i va dăuna o asemenea privelişte!" - Sara urmează de îndată un asemenea sfat şi Iair păşeşte în acel moment în cămară, când Sara se ascunsese destul de bine în spatele spatelui lui Faustus.

Iair se scuză, că a întârziat aşa de mult cu lumina cerută.

Eu spun însă: „Nu-i nimic! Pentru că peste ce este posibil nu poate nimeni să păcătuiască şi cine este o dată mort, nu va fi mai mort într-un mic sfert de oră, ci mai degrabă mai viu, dacă condițiile vieții mai sunt cumva prezente!"

Spune **Iair:** „Aşadar, Doamne, dacă şi un amărât păcătos are voie să îndrăznească, să Te roage, atunci nu-mi arată mie nedemnului milostivirea Ta, ci Sarei care Te iubeşte desigur mai presus de toate!"

Spun **Eu:** „Dar o condiție şi un motiv îți spun Eu prin aceea, că Eu n-am trezit-o niciodată pentru tine, ci numai pentru Mine! Ea Mă va urma de acum încolo pe Mine - şi nu pe tine, dacă însă şi tu vrei să Mă urmezi din când în când, atunci să fii tu în preajma fiicei tale!"

Spune **Iair:** „Să se întâmple totul, ce vrei Tu, dacă numai singurul meu copil ar putea fi iarăşi chemat înapoi la viață!"

Spun **Eu:** „Aşadar deci, atunci luminează înauntru în cripta deschisă!"

Iair paşeşte suspinând la marginea criptei şi se uită şi se uită - şi nu vede nimic altceva decât pânzele şi învelişurile de cap şi sforile împinse laolaltă într-o grămadă. Când el n-o mai vede pe fica moartă, devine el

trist şi Mă întreabă, spunând: „Doamne, ce s-a întâmplat aşadar aici? Mirosul mai este într-adevăr aici, dar nimic altceva! A furat deci cineva cadavrul? De ce n-a luat acela aşadar şi pânzele şi sforile?“

Spun **Eu:** „Pentru că acea acum vie nu mai are nevoie de acestea!“

Iair urlă de fericire, care i-a învins dintr-o dată durerea lui: „Cum?! - Ce?! - Unde este, deci, Sara cea care trăieşte iarăşi?“

Strig **Eu:** „Sara! - Păşeşte în faţă!“

Deodată a păşit atunci în faţă foarte frumoasa **Sara** din spatele spatelui lui Faustus şi a spus cu o voce foarte sănătoasă şi puternică: „Aici sunt eu, pe deplin vie şi sănătoasă! Dar acum nemaiaparţinând de tine, ci numai de Iisus, Domnul! Pentru că dragostea inimii mele către Iisus, Domnul peste viaţă şi moarte, pentru care s-a dat toată silinţa să mi se facă să fie cel mai mare păcat al meu, a omorât trupul meu slab pentru a doua oară! Dar tocmai această dragoste puternică i-a dat ei acum iarăşi viaţa! Şi iată, tată Iair, tu mă numeşti fiica ta, deoarece tu mi-ai dat totuşi numai o dată viaţa! Ce este acum Acela pentru mine şi eu pentru El, care mi-a dat viaţa de două ori pe deplin? Care dintre voi doi este acum mai mult Tatăl meu adevărat?“

Spune **Iair:** „Tu ai dreptate! Evident Acela, care ţi-a redat de două ori deplina viaţă şi eu nu mai pot aici să mă opun iubirii tale! Urmează tu de acum încolo cu totul inimii tale şi eu te voi urma din când în când cu tot cu dragostea ta! Eşti tu mulţumită cu aceasta, care tu mi-ai fost totul pe acest pământ şi acum iarăşi alături de Iisus, Domnul, îmi eşti totul?“

Spune **Sara:** „Da, tată Iair, cu aceasta sunt eu pe deplin mulţumită!“

Spun **Eu:** şi eu deasemenea! Dar acum să mergem în casa mea! Acolo ne aşteaptă o cină bună şi fiica mea Sara trebuie acum înainte de toate să ia la sine o întărire bună; pentru că trupul ei nou însufleţit are nevoie acum foarte mult de o hrană foarte bună. De aceea, să mergem acum sprinteni de aici!“

13. Intâmplarea dintre Iair şi femeia lui.

Iair acoperă acum cripta şi închide bine uşa după noi, prin care se putea ajunge în încăperea criptei şi, în sfârşit, în cripta însăşi pleacă atunci cu noi. Dar la aproximativ şaptezeci de paşi depărtare în afara casei de şcoală şi de rugăciune se află o locuinţă mică a supraveghetorului şi paznicului, de la care luase Iair lumina înainte de aceasta.

Deoarece luna în creştere ilumina puţin seara, de aceea a observat **paznicul** numai foarte acuşi fiica mică a lui Iair, care mergea, înr-o îmbrăcăminte albă de purtat, foarte vioaie alături de Mine. Plin de îngrozire l-a întrebat el pe Iair: „Ce este aşadar aceasta?! Ce văd eu?! Nu este aceasta Sara, fiica mică a voastră decedată?! - Era ea aşadar şi de această dată aparent moartă?“

Spune **Iair:** „Să fie acum cum o vrea! Tu nu trebuie aici să întrebi, ci să taci pe deplin despre toate, ce le vezi tu aici, căci, altfel, ţi-ai pierde slujba! Aceasta însă întimpăreşte-ţi adânc în minte şi gândăşte-te, înţelege şi cuprinde cu mintea, că la Dumnezeu sunt toate lucrurile foarte uşor posibile! Dar la aceasta este nevoie o credinţa deplină şi de o încredere vie! - Ai înţeles tu aceasta`“

Spune **paznicul:** „Da, sfinţia voastră!“

Spune la aceasta **Iair:** „În viitor scuteşte-mă mai ales de asemenea termeni onorabili şi vorbeşte cu mine ca şi cu un frate al tău! Acum însă, deaorece tu nu mai ai de avut grijă de nici un cadavru, du-te în grabă la Capernaum şi nu povesteşte acolo nimănui din câte ai văzut tu aici, nici femeii mele să nu-i povesteşti! Spune-i însă, ca ea să se ducă cu tine, dacă este posibil, de îndată la Nazaret şi acolo să intre în casa lui Iosif; pentru că eu aş avea lucruri foarte importante de discutat cu ea! Luaţi o pereche de catâri buni, ca voi să ajungeţi mai repede la Nazaret în casa dulgherului!“

Paznicul, care este el însuşi în posesia unui măgar care merge repede, pune repede în frâu animalul şi încalecă pe el, se grăbeşte cu el la Capernaum şi îi aduce acolo femeii lui Iair mesajul încredinţat. Femeia tristă se ridică repede şi îl urmează pe mesager. Măgarii merg repede şi în aproape o oră sunt amândoi în Nazaret în casa mamei Mele de dragoste Maria, care este acum iarăşi foarte vioaie, că ea poate să numească vechea căsuţă a lui Iosif ca find a ei proprie. Când însă Iair păşeşte în încăperea, în care noi tocmai ne aflăm la o cină destul de bună, pe care o pregătise de această dată prietenul Borus, o vede ea numaidecât pe Sara a ei, care mănâncă alături de Mine cu o mare poftă de mâncare foarte vioaie şi bucuroasă şi la aceasta cu înfăţişarea exterioară cea mai frumoasă un peşte bun şi fără oase cu sare, untdelemn şi puţin oţet.

Femeia nu poate să creadă ce văd ochii ei şi spune după un răstimp, bătându-l pe Iair pe umăr: „Iair, soţul meu, aici stă o femeie îndurerată, după care tu ai trimis mesagerul tău cu însărcinarea, de parcă tu ai avea de vorbit cu mine lucruri importante! Dar eu văd deja cea mai mare importanţă a tuturor importanţelor! Spune-mi, bărbate! Visez eu acum, sau este aceasta realitatea? Nu este fata, care stă aşezată la Iisus şi care arăte chiar aşa de bine, chipul Sarei a noastre decedate şi foarte dragi? - O Iehova, de ce oare mi-ai luat-o Tu pe Sara!?“

Spune **Iair,** el însuşi cu totul emoţionat, către femeia lui: „Fii liniştită, tu femeia mea tot timpul la fel de iubită! Această fată nu arată numai exact aşa ca cea mai îndrăgită Sara a noastră, ci ea însuşi este aceea cu desăvârşire! Domnul Iisus plin de duhul Dumnezeiesc a trezit-o acum la viaţă pentru a doua oară, precum El o trezise de la moarte de-abia cu puţine săptămâni în urmă. Că ea arată acum chiar aşa de bine, aceasta o înfăpătuieşte puterea Lui Dumnezeiască de neânţeles şi evidentă. Nu o deranja însă acum în pofta ei de mâncare; pentru că ea a postit acum într-adevăr deja mult timp!“

Spune **femeia,** putându-se de-abia stăpâni de minunare şi bucurie: „Spune-mi acum, Tu înţelept Maestru în Israel, ce crezi tu acum despre acest Iisus! Mie mi se pare tot mai mult şi mai mult, că El aşadar totuşi, în ciuda naşterii Sale inferioare, este totuşi Mesia cel făgăduit!? Pentru că asemenea lucruri n-a înfăptuit încă niciodată vreun proroc, să nu mai vorbim de vreun oricare alt om!“

Spune **Iair:** „Da, da, astfel este! Dar trebuie să respectăm cea mai adâncă tăcere, deoarece El însuşi vrea să fie aceasta astfel; pentru că dacă aceasta ar fi prea tare cunoscut, am avea noi numaidecât întregul Ierusalim şi Roma pe capul nostru şi dacă El nu s-ar împotrivi cu puterea lui Dumnezeiască, atunci ar arăta lucrurile pentru

noi toți foarte rău! De aceea, femeie, fii tăcută ca un zid al unei cetăți! Sara va rămâne din acest motiv, pentru a nu trăda Maestrul Dumnezeiesc cu apariția ei şi să devină statornic tare în sănătatea ei, cel putin un an plin sub observația şi conducerea ori a Lui însuşi sau cel puțin a mamei Sale dragi şi foarte înțelepte Maria şi noi o vom vizita numai succesiv din când în când. În temelia motivului nu mai avem nici noi doi tocmai un drept ieşit din comun asupra ei; pentru că numai o viață mizerabilă şi plină de boală i-am dat noi prin plăcerea noastră tăcută şi nu ştiam, când noi am dormit împeună, ce va deveni din fapta noastră. Ne-a fost dată această cerească Sară, care era de la Dumnezeu într-adevăr înzestrată cu cel mai sănătos suflet, de la noi însă cu un trup slab, bolnav! De două ori ne-a murit ea nouă şi ar fi fost pentru noi pierdută pe veci pe acest pământ! El însă i-a dat de ambele ori o viață nouă, sănătoasă! - Se pune astfel întrebarea, care este acum mai mult Tatăl şi mama ei, - El, sau noi doi săraci păcătoşi!"

Spune **mama Sarei:** „Da, tu eşti înțelept, cunoşti legea şi toți proorocii; de aceea ai tu în toate lucrurile totdeauna dreptate, pentru mine este însă deja o fericire mai presus de ceruri, că ea trăieşte iarăşi că noi avem norocul, să o vedem şi să vorbim cu ea numai din când în când."

Spune **Iair:** Acum să fim liniştiți; pentru că gustarea a ajuns la sfârşit şi poate va spune El ceva!"

Eu însă îl chem pe Faustus şi îi spun: „Prietene şi frate, foarte rău îmi pare, că tu nu poți să petreci noaptea aici, la Mine; dar pe tine te aşteapă mari treburi acasă şi de aceea trebuie Eu să-ți dau drumul să pleci pentru câteva zile. Dar după câteva zile vino iarăşi încoace! Dacă ar fi despre Mine vreo discuție, atunci ştii tu, ce vei avea de vorbit!"

Spune **Faust:** „Doamne, tu mă cunoşti mai bine decât eu însumi! De aceea poți tu într-adevăr să ai încredere în mine; pentru că un născut roman nu este un prost, ca vânturile să hăituiască cu el jocul lor slobod! Dacă eu spun nu, atunci nu aduce nici moartea un da afară din mine! Acum însă mă duc eu; catârul meu este încă pus în şaua şi în frâu şi într-o mică oră sunt eu deja la fața locului. În numele Tău, o cel mai mare prieten la meu Iisus, va găsi într-adevăr treaba care mă aşteaptă sfârşitul ei bun. Îmi iau pe deplin rămas bun de la singura dragoste, înțelepciune şi putere Dumnezeiească a Ta!" Cu aceste cuvinte își ia Faustus rămas bun, fugind repede pe uşă afară.

Apoi păşeşte mama Sarei la Mine şi îmi mulțumeşte, mărturisind cu inima adânc umilă, cât de mult n-ar fi ea demnă de o asemenea milostivire nemaiauzită.

Eu însă o alint şi îi spun Sarei: „Fiica Mea mică, uite-o aici pe mama ta!"

De-abia aici se ridică Sara repede şi o salută foarte prietenos pe mama, mai adaugă însă de îndată, că ea va rămâne acum la Mine; pentru că ea M-ar iubi prea tare şi nu se poate despărți de Mine! Mama, ca şi căpetenia Iair o laudă de aceea foarte pe draga fiică şi o şi roagă însă totuşi în acelaşi timp, ca ea să nu uite pe deplin de ei! Şi Sara le dă la amândoi asigurarea cea mai inimoasă, că ea îi iubeşte acum ma mult decât i-a iubit vreodată înainte. Cu aceasta au şi fost aşadar amândoi peste măsură de satisfăcuți, au devenit liniştiți şi au alintat-o pe fiica lor.

A venit însă a acum grecul **Philopold** din Cana în Samaria la mine şi spuse: „Doamne, peste trei zile sunt eu deja la Tine şi n-am putut să găsesc încă nici un moment, pentru a vorbi cu Tine despre faptul, cum eu la porunca Ta am adus totul în ordine după voia Ta şi cum, acum, prin predica mea, pe care am ținut-o lor după plecarea Ta de la Cana, au trecut toți la credința în Tine. Acum pari tu să ai răgaz; de aceea doreşte aşadar totuşi să mă asculți putin şi pe mine!"

Spun **Eu:** „Foarte prețiosul Meu prieten Philopold! Poți tu oare să crezi într-adevăr, că eu nu te-aş fi întrebat deja de mult despre una sau cealaltă, în ceea ce priveşte Cana, dacă Eu n-aş ştii exact, cum stau lucrurile? - Aici, uită-te la toți frații Mei! Cât de mult vorbesc eu aşadar cu ei? Multe zile nici un cuvint în exterior, dar cu atât mai des în interior într-un mod duhovnicesc prin inima lor şi iată, nici unul nu se scoală, ca el să Mă întrebe. „Doamne, de ce nu vorbeşti tu aşadar cu mine? Eu îți spun, cum le-am spus deja de mult tuturora: Eu nu primesc ucenici din cauza, ca eu să stau la taclale cu ei pentru nimic şi iarăşi nimic, ci ca ei să audă învățătura Mea şi să fie martori ai faptelor Mele! Pentru că ceea ce ştiu ei, toate acestea le ştiu Eu deja cu mult înainte şi ceea ce vor ei să ştie îndeosebi, le propovăduiesc Eu în momentul necesității prin inima lor. Şi dacă este astfel, atunci întreabă-te pe tine însuți pentru ce ar mai fi nevoie aici pentru ucenicii Mei inițiați încă de o sfătuire zilnică e x t e r i o a r ă! Tu însă eşti şi tu acum ucenicul Meu şi trebuie de aceea să accepți totuşi de aceea o asemenea organizare în şcoala Mea.

Cu alți oameni însă, care nu sunt cei mai apropiați ucenici ai Mei, trebuie Eu fireşte să schimb cuvinte exterioare; pentru că aceştia nu M-ar auzi în inimile lor foarte lumeşti şi M-ar înțelege încă mai puțin. Eu vorbesc însă totuşi cu ucenicii Mei, dacă timpul şi situațiile o cer, într-un mod exterior; dar aceasta nu se întâmplă în acest caz din pricina ucenicilor, ci din cauza acelora, care nu sunt ucenici! - Spune-Mi, dacă tu ai înțeles aceasta!"

Spune **Philopold:** „Da, Doamne, acum îmi este milostivirea Ta aşa de limpede ca soarele celei mai luminoase amieze şi eu îți mulțumesc pentru o asemenea lămurire foarte drag prietenoasă a Ta! Dar, Doamne, dacă eu privesc acum cu luare aminte la această minunată şi frumoasă Sara, care s-ar putea măsura cu frumusețea ei ieşită din comun cu orice înger din cer, atunci mi se pare aproape imposibil, că ea ar fi zăcut în mormânt vreo secundă! Pentru că o asemenea prospețime de viață n-am văzut eu încă niciodată! Şi totuşi este adevărat, că Tu ai trezit-o de două ori de la moarte! Acum mă împresoară puternic în inimă, de a afla de la Tine, cum poate fi posibil de înfăptuit aşa ceva!"

Spun **Eu** cu jumătate de voce către el: „Eu sunt de părere că tu ai aflat totuşi îndeajuns în Cana, cine sunt Eu!? Dacă ştii tu însă aceasta, atunci se pune totuşi foarte tare întrebarea, cum poți tu întreba despre faptul, cum Eu aş putea să-l înviu iarăşi pe un om mort! N-au provenit, oare, soarele, luna şi toate stelele, aşa ca acest pământ, din Mine şi n-am populat eu acest pământ cu nenumărate făpturi vii? Deoarece Eu le-am putut însă da ființă în începuturi şi o viață proprie, cum ar putea să-Mi fie aceasta imposibil cu o slujitoare, ceea ce îmi este posibil cu nenumărate fiiinţe din veşnicie în veşnicie? Dacă tu ştii însă aceasta şi ai fost despre acest fapt învățat chiar de un înger, cum mai poți tu încă atunci să îintrebi?

Iată, fiecare piatră chiar, de care poți tu să te loveşti foarte tare cu picioarele tale, este menținută numai prin voia Mea; dacă Eu aş lăsa-o un moment din voia Mea atoatecreatoare şi întreținătoare, atunci ea ar şi dispărea în acelaşi moment pe deplin din existență.

Tu poți, cei drept, să spargi piatra, poți cu un foc puternic chiar s-o evapori pe deplin într-o formă de aer, cum ne învață aşa ceva arta secretă de farmacist; dar toate acestea pot să se întâmple cu piatra şi cu oricare altă materie numai de aceea, pentru că Eu permit aşa ceva spre folosul şi utilitatea oamenilor. Dacă Eu n-aş permite aceasta, atunci tu ai putea chiar şi cea mai mică piatră tot aşa de puțin să o ridici de pe loc ca pe un munte. Tu poți să şi arunci o piatră în aer şi ea va zbura în sus la o înălțime foarte respectabilă depinde de măsura puterii tale şi a îndemânării tale de aruncător; dar când ea a ajuns la o înălțime oarecare, potrivită cu puterea de aruncare, atunci va cădea ea numaidecât iarăşi la pământ. Şi iată, toată aceasta este voia Mea şi îngăduirea Mea până la un anumit punct, unde se spune: „Până aici numai şi nu mai departe!"

O aruncătură de piatră îți arată foarte limpede, cât de departe ajunge puterea şi voința omului. Câteva momente de timp, - şi voința slabă a omului este cuprinsă de a Mea şi alungată înapoi la ordinea stabilită de Mine din veşnicie, care este cântărită până la o greutate de un grăunte de praf de soare prin întreaga veşnica nemărginire! Dacă însă toate acestea depind numai curat de voia Mea şi de îngăduirea Mea, cum ar putea atunci cumva să nu-Mi fie posibil, a însufleți iarăşi o fată decedată?

Mergi însă afara şi adu-Mi o bucată de lemn şi o piatră şi Eu vreau să-ți arăt, cum îmi sunt toate lucrurile posibile prin puterea Tatălui din Mine!"

Philopold aduce de îndată o piatră şi o bucată tare putrezită de lemn. Şi **Eu** îi spun, tot timpul vorbind cu o voce pe jumătate: „Iată, Eu ridic piatra şi o pun în aerul liber şi uite, ea nu cade! Incearcă însă tu s-o împingi din această stare!" - Philopold încearcă aceasta; dar piatra nu se lasă mutată cu nici foarte puțin.

Eu spun însă: „Acum însă voi permite Eu, ca tu să poți muta piatra după liberă voia ta; dar dacă tu o vei lăsa liberă, atunci ea va prelua numaidecât iarăşi această poziție şi se va ține tare după câteva oscilații, sau dintr-o dată de acest loc stabilit!"

Spune **Philopold:** „Doamne, abține-Te de la această probă; pentru că mie îmi ajunge cuvântul Tău sfânt!"

Spun **Eu:** „Bine atunci; Eu vreau însă acum, ca această piatră să se distrugă şi acest lemn să înverzească şi să aducă la iveală frunze, boboci şi fructe după felul său!" - Piatra devine apoi invizibilă şi lemnul vechi devine proaspăt, verde, scoate numaidecât frunze, boboci şi la sfârşit fructul copt şi anume o sumedenie de smochine, deoarece lemnul aparținuse odată de un smochin.

Toți au fost atunci atenți la Mine şi la Philopold, pentru că cei mai muți ucenici adormiseră deja. Iair şi femeia acestuia nu puteau însă savura îndeajuns prezența fiicei lor. Eu şi Philopold am întreprins însă experimentele noastre pe o masă mică izolată la o iluminare de lampă deja puțin slabă şi de aceea n-am fost

observați de sute de oameni; dar când Philopold începuse să se minuneze deja puțin tare, atunci deveniseră firește acuși o grămadă atenți la aceasta. Dar Eu le-am recomandat liniștea și toți s-au liniștit iarăși.

Eu însă i-am poruncit iarăși pietrei, ca ea să existe, - și ea s-a aflat iarăși pe masă - și am lăsat însă ramura de smochin cu fructe, pe care dimineața le-a mâncat Sara a Mea cu mare poftă."

Eu l-am întrebat însă atunci pe **Philopold,** dacă el este acum lămurit. Și el s-a aplecat adânc și a spus: „Doamne, acum sunt eu pe deplin acasă!"

Și **Eu** am spus: „Bine și astfel să ne ducem acum la odihnă!"

15. Mărturia lui Philopold despre Dumnezeirea lui Iisus.

S-a dus așadar și Philopold la odihna rânduită de Mine. Dar firește că el n-a avut tocmai un somn foarte bun, deoarece întâmplările zilei îi solicitaseră cugetul prea tare; la aceasta n-au fost și așternuturile tocmai cel mai bine aranjate, deoarece achizitorii de zălog luaseră aproape totul ca zălog, exceptând ceva paie și noi am găsit de aceea numai casa realmente goală. Erau în decursul perioadei de timp în care s-a produs readucerea la viață a Sarei Borus, frații Mei și mulți alți ucenici într-adevăr foarte ocupați, să aducă în casă așternuturi, mese, tacâmuri de bucătărie și de masă în măsura corespunzătoare; dar pentru câteva sute de oameni, dintre care firește mulți s-au adăpostit parțial în aer liber și parțial în alte case, nu era totuși posibil în perioada scurtă de timp să se procure pe căi naturale chiar și numai ceea ce este strict necesar.

Și așa am petrecut Eu Insumi această noapte pe o bancă cu puțin fân sub căpătâi - și Philopold chiar pe podea fără paie. El a și fost de aceea dimineața unul dintre primii în picioare; și când Iair, care avea cu femeia lui și cu fiica Sara un așternut de paie destul de bun, l-a întrebat, cum se odihnise el totuși pe podeaua tare, spuse atunci **Philopold:** „Cum permite aceasta proprietatea podelei! Dar totul depinde de obișnuință; într-un an s-ar împrieteni trupul desigur mai mult cu asta decât într-o noapte!"

Spune **Iair:** „Dacă mi-ai fi spus tu totuși ceva! Noi am avut paie din belșug!"

Spune **Philopold:** „Uită-te aici la Domnul; pe care îl ascultă toate cerurile și toate lumile și toți îngerii se uită la voia Lui! Așternutul Lui nu este cu nici foarte puțin mai bun, decât a fost aici cel al meu!"

Spune **Iair,** în care mai sălășluiește încă o puternică porție de fariseism: „Prietene, nu spui tu așadar aici poate puțin prea mult? Nu este într-adevăr de tăgăduit, că acest Iisus este plin de Duh Dumnezeiesc, mai mult decât a fost vreodată umplut vreun prooroc de același duh - pentru că faptele Lui întrec cu mult toate faptele lui Moise, ale lui Elisei și ale tuturor celorlalți prooroci mici și mari; dar că în El să sălășluiască tocmai tot belșugul Dumnezeirii, mi se pare totuși o supoziție prea îndrăzneață! Și proorocii au înviat morți prin Duhul Dumnezeiesc, de care erau ei plini; numai că ei n-au îndrăznit niciodată, să-și atribuie lor înșiși reușita, ci totdeauna numai lui Dumnezeu. Pentru că dacă ei și-ar fi atribuit lor reușita, atunci ei ar fi devenit păcătoși grosolani împotriva lui Dumnezeu și Dumnezeu le-ar fi luat duhul. Dar Iisus face totul ca din Sine și ca un Domn, - și aceasta este într-adevăr, ceea ce dă dreptate supoziției tale îndrăznețe și eu sunt într-o oarecare măsură pe deplin de părerea ta; dar cum am spus: cu toată atenția! Pentru că aceasta ar și putea fi o îngăduire de sus care ne examinează, în care noi ar trebui să ne dovedim, dacă noi credem într-adevăr numai într-un singur Dumnezeu! Dar dacă în Iisus s-ar sălășlui într-adevăr tot belșugul Dumnezeirii, atunci firește că ar trebui să acceptăm sub oricare circumstanță mărturia Lui ca fiind veșnic adevărată! - De care părere ești tu acum?"

Spune **Philopold:** „Eu sunt pe deplin de această ultimă părere și cred, că mărturia Lui despre belșugul Dumnezeiesc în Sine este pe deplin adevărată! El este acesta - și nimeni altul în afară de El!

Se lasă această treabă greu de explicat mai ales în această vreme a noastră înfăptuitoare de minuni, deoarece se poate totdeauna spune: „Eu am văzut acolo și acolo magicieni, care săvârșeau într-adevăr fapte ieșite din comun și vechii profeți au înviat morți, - ba chiar unul a înfășurat și însuflețit cu carne chiar o grămadă de rămășițe de oase de morți și astfel nu sunt fapte miraculoase nici pe departe o dovadă, conform cărora trebuie să-l mărești pe un făcător de minuni ca fiind un Dumnezeu!"

Dar aici cu Iisus, Domnul, este aceasta cu totul altfel! La toți proorocii trebuiau să aibă loc rugăciuni necontenite și post înainte de o faptă miraculoasă, până ce Dumnezeu îi considera demni, să lase să se săvârșească o minune prin ei; magicienii trebuie să aibă o baghetă magică și o sumedenie de alte semne și formule și la aceasta mai au ei încă o grămadă de alifii, uleiuri, ape, metale, pietre, ierburi și rădăcini la sine, ale căror puteri ascunse le cunosc ei bine și le aduc pe acestea în uz la reprezentațiile lor; - dar unde a văzut vreodată cineva la Iisus, Domnul, așa ceva?! De rugăciune și post nu este nici urmă, cel puțin în decursul al scurtei perioade de timp, în care am eu milostivirea, să-L cunosc pe El; de o baghetă magică și de toate celelalte mijloace magice este încă mai puțin ceva de găsit la El!

La aceasta au vorbit și au scris toți proorocii, unul ca celălalt, într-o limbă de imagini secretă tot timpul una și aceeași cine nu era din școala lor, aceluia îi era imposibil ca s-o înțeleagă! Eu sunt, ce-i drept, un grec; dar mie nu-mi este de aceea necunoscută scriptura voastră și eu îl cunosc pe Moise și pe toți proorocii voștri! Cine îi înțelege pe aceștia fără excepție, acela trebuie să provină într-adevăr de la părinți deosebiți!

Iisus grăiește însă cele mai ascunse lucruri într-o asemenea claritate, că nu arareori trebuie să le înțeleagă și un copil! El explicase creația și crezusem aproape, că sunt în stare eu însumi să creez o lume! Unde este așadar proorocul și unde maestrul a toți magicienii, ca el să fi vorbit o limbă într-un asemenea fel ca Iisus?!

Cine a înțeles încă vreodată o silabă de la ceea, ce magicianul vorbește la reprezentațiile sale? În cuvântarea lor domnește cea mai deasă noapte și în cuvântările proorocilor se iluminează într-adevăr pe ici pe colo; dar în lumina lor slabă de amurg nu deslușește încă nimeni, ce ar fi ceea ce el vede la treizeci de pași depărtare în fața lui. Aici însă este toată lumina solară în cea mai luminoasă amiază! Toate cele ce El le grăiește, sunt cea mai adâncă înțelepciune Dumnezeiască, - dar luminos și limpede în fața minții a aproape fiecărui om; și ceea ce El vrea, aceea se întâmplă într-o sclipire!

Daca însă, stau lucrurile cu Iisus până la un fir de păr astfel adevărate, atunci eu într-adevăr nu ştiu, din ce motiv aş mai avea eu încă vreo îndoială, pentru a-L recunoaşte pe El ca fiind cel mai incontestabil Domn al cerului şi al pământului, pentru a-L iubi pe El peste toate măsurile şi a-I da Lui singur toată cinstea!?

Uită-te aici, pe masă! Această ramură foarte verde de smochin cu o grămadă de fructe pe deplin coapte este o explicaţie vie, pe care Mi-a dat-o El ieri, când eu l-am întrebat, în timp ce voi încă dormeaţi, cum i-ar fi Lui aşadar totuşi posibil, de a învia oameni pe deplin morţi. El îmi ceruse o ramură deja foarte putrezită, deci una pe deplin moartă. Eu am adus, ceea ce îmi venise cel mai degrabă la îndemână în noapte. El nici măcar n-a atins lemnul putrezit şi a poruncit doar şi lemnul putrezit a început să înverzească, să dea în boboci - şi aici ai tu fructele coapte! Ia-le şi dă-le celei mai dragi Sara; ea se va bucura bine de acestea!"

16. Domnul se duce la sinagogă.
Ev. Matei 13, 54

Iair o trezeşte pe Sara, care oricum începuse să devină deja trează şi i-a înmânat ramura înbelşugată, care are din pricina acesteia o mare bucurie şi muşcă însă în acelaşi timp în fructele pe deplin coapte şi dulci ca mierea şi le mănâncă. Când ea le-a mâncat pe toate, Mă trezesc Eu pe banca Mea.

Sara este într-adevăr prima, care îmi oferă un foarte drag salut de dimneaţă şi Eu o întreb, cum i-au plăcut smochinele. Şi ea spuse plină de bucurie: „Doamne, acestea au fost ceresc de bune şi dulci ca mierea! Philopold, prietenul Tău, mi le-a dat în numele Tău şi eu le-am mâncat pe toate; pentru că ele au fost foarte bune! Tu ai făcut desigur rost de ele pentru mine!?"

Spun **Eu:** „Cea mai îndrăgită a Mea Sara! Bineînţeles, pentru tine; pentru că tu ai fost motivul, pentru care Eu, ieri noapte, pentru a-i arăta prietenului Philopold, cum Eu înviu morţi, am însufleţit o ramură de smochin foarte putrezită, ca ea să poarte pentru tine, draga Mea Sara, încă o dată fructe dulci şi ai făcut de aceea foarte bine, că le mâncaşi; pentru că ele îţi vor înmulţi o sănătate durabilă! - Acum însă să ne ducem de îndată afară, până ce încăperile sunt puse în ordine şi curăţate, atunci vom lua un mic dejun şi ne vom îndrepta atunci către treburile zilei!"

La aceste cuvinte se duc toţi cu Mine afară şi savurează acolo dimineaţa vie şi limpede ca cristalul; şi toţi au fost înviorați de dimineaţa frumoasă.

A venit însă **Iair** la Mine şi a spus: „Doamne, spusele de mulţumire ale mele să nu aibă niciodată un sfârşit! Inainte ca eu să mă las vreodată instigat împotriva Ta, voi părăsi eu postul meu şi voi fi un foarte râvnitor următor al învăţăturii Tale sfinte; şi Philopold să rămână prietenul meu întreagă mea viaţă; pentru că de-abia lui îi am de mulţumit recnuoaşterea adevăratei lumini despre Tine. Un grec, ce-i drept, este el; dar el este mai cunoscător în scriptura noastră decât mine şi toţi învăţaţii de lege din toată Iudeea, Galilea, Samaria şi Palestina! Pe scurt, eu sunt acum despre Tine pe deplin lămurit şi este într-adevăr aşa, cum eu îmi închipuisem aceasta deseori deja foarte într-ascuns. Eu însă trebuie să merg de aici la Capernaum, unde mă aşteaptă treburi pe mine. ţie, însă, ţi-o încredinţez, aşadar, pentru un timp ţie convenabil pe femeia mea şi fiica mea Sara! Pentru că mai bine decât la Tine nu ar fi ele adăpostite nici în ceruri! Dacă voi putea eu însă să scap diseară, atunci voi veni eu într-adevăr încoace cu Faustus şi Corneliu, poate şi cu bătrânul Cireniu, care se spune că ar veni astăzi la Capernaum! Şi astfel aşadar, îmi iau rămas bun de la a Ta dragoste, răbdare şi milostivire." - Apoi işi ia rămas bun de la femeia lui şi de la draga Sara, rânduieşte după aceea să se aducă catârii lui care merg rapid, se urcă pe cel mai puternic (animal) şi pleacă cu o mare viteză.

Eu însă îi chem acum pe toţi iarăşi la micul dejun şi noi ne ducem atunci în încăperile puse în ordine şi curăţate, unde ne aştepta pe noi o mâncare bine pregătită de către Borus.

După mâncare Mă chemă **Borus** alături şi spune: „Puternicul îndrăgit prieten al meu! Eu ştiu, că tu poţi să ştii deja de mult timp, ce doresc eu să discut cu Tine în secret; dar sunt unii printre ucenicii Tăi, care nu trebuie să ştie, după părerea mea, ce avem noi de vorbit unul cu altul şi eu Te-am rugat doar de aceea să vii alături!"

Spun **Eu:** „N-ar fi de fapt de loc necesar; pentru că ceea ce vrei tu să-Mi povesteşti aici, le-am povestit amănunţit ucenicilor Mei în Kis şi am rostit deschis lauda Mea asupra acestui lucru. Ei ştiu totul şi noi nu trebuie de aceea să facem din aceasta vreun secret faţă de ei."

Spune **Borus:** „Ah, dacă aşa stau lucrurile, atunci vorbesc eu pe deplin deschis!"

Noi ne întoarcem de aceea iarăşi la companie şi **Eu** spun către Borus: „Cel mai drag prieten al Meu! Ceea ce tu vrei să-Mi spui Mie, aceasta ştiu Eu şi toţi ucenicii o ştiu şi noi considerăm de aceea această treabă ca fiind încheiată. -ţie însă, ca grec, care mărturiseşti acum iudaismul numai foarte liber, dar nu te afli sub legea evreiilor, îţi şi este uşor să vorbeşti despre toţi acei farisei; dacă ai fi tu însă un evreu adevărat prin tăierea împrejur şi prin lege, atunci ar fi trebuit tu să-ţi fi pus limbii tale un frâu puternic. Dar a fost drept, aşa cum ai vorbit tu şi să lăsăm astfel baltă această treabă. - Acum însă, condu-Mă în şcoala din Nazaret! Eu voi învăţa poporul, ca el să recunoască, ce vremuri au venit acum!" - *Matei 13, 54)*

Intreabă mama Maria, dacă eu voi veni acasă la amiază.

Spun **Eu:** „Nu te îngriji, dacă vin; este îndeajuns, că Eu iau toată grija asupra Mea! Seara voi veni Eu însă!"

Întreabă Sara, dacă ea ar avea voie să meargă cu Mine la şcoală.

Spun **Eu:** „Bineînţeles, vino tu numai, cu toate că, după lege, femeia nu trebuie să intre în şcoală însoţită de un bărbat. Să fie însă acum totul altfel; pentru că femeia tot aşa ca şi bărbatul are dreptul deplin asupra dragostei şi milostivirii Mele, care reiese de la Dumnezeu Tatăl prin Mine. Şi astfel vino şi tu numai foarte vioaie, bucuroasă şi plină de încredere şi învaţă să recunoşti şi tu în şcoală, despre ce vremuri este acum vorba, - şi aşa să mergem noi! Tu, Sara, rămâi însă alături de Mine şi îmi vei sluji ca un martor puternic! De aceea şi reţine această rochie de mormânt pe trupul tău; pentru că şi această rochie îmi va fi martor! - Acum însă să mergem noi!"

La aceste cuvinte ale Mele ne ducem de îndată la şcoală.

17. Domnul explică un text al lui Isaia.

Când eu păşesc în şcoală, stăteau în jur de zece bătrâni din Nazaret cu mai mulţi farisei şi învăţători de lege la o masă mare şi se sfătuiau tocmai despre versetele ale proorocului Isaia, care sunau astfel: „Spălaţi-vă şi vă curăţiţi! Nu mai faceţi rău înaintea ochilor Mei. Incetaţi odată! Invăţaţi să faceţi binele, căutaţi dreptatea, ajutaţi pe cel apăsat, faceţi dreptate orfanului, apăraţi pe văduvă! Veniţi să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, ca zăpada le voi albi şi de vor fi ca purpura, ca lâna albă le voi face. De veţi vrea şi de Mă veţi asculta, bunătaţile pământului veţi mânca. Iar de nu veţi vrea şi nu Mă veţi asculta, atunci sabia vă va mânca, căci gura Domnului grăieşte. Cum a ajuns ca o desfrânată cetatea cea credincioasă şi plină de dreptate? Dreptatea locuia în ea, iar acum este plină de ucigaşi. Argintul tău s-a prefăcut în zgură şi vinul tău este amestecat cu apă; Mai-marii tăi sunt răzvrătiţi şi părtaşi cu hoţii; toţi iubesc darurile şi umblă după răsplată. Ei nu judecă orfanul, iar pricina văduvei nu ajunge până la ei. Pentru aceasta zice Domnul, Dumnezeul Savaot, puternicul lui Israel: Răzbuna-Mă-voi împotriva asupritorilor Mei şi Mă voi întări cu răzbunare asupra vrăşmaşilor Mei! (*Isaia. 1, 16-24)*

Despre sensul acestor versete se sfătuiau ei şi nu ajungeau la o înţelegere.

Atunci am păşit **Eu** în faţă şi le-am spus: „Ce cugetaţi voi despre ceea, ce este totuşi aşa de limpede ca soarele amiezii dezvăluit în faţa voastră în toată fapta? Uitaţi-vă la orfanii şi văduvele voastre! Cum este starea lor? În loc să vă îngrijiţi de aceştia, le luaţi încă şi ceea ce au; şi pe săracii orfani în vindeţi ca sclavi la păgâni, cum voi intenţionaserăţi să puneţi în aplicare asemenea faptă de-abia cu câteva zile în urmă pe o cale secretă şi aţi fi şi pus aşa ceva în aplicare, dacă nu v-ar fi împiedicat foarte puternic la aceasta vameşul Kisjonah.

Într-adevăr spune Domnul: „Veniţi să ne judecăm, zice Domnul! De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, ca zăpada le voi albi şi de vor fi ca purpura, ca lâna albă le voi face!“- dar Eu întreb: când şi prin care circumstanţe? Cum arată treabă cu voi şi cu cetatea evlavioasă, care se şi cheamă „cetatea lui Dumnezeu“? Cât de multe păcate dintre cele mai dure şi strigătoare la cer s-au comis deja în ea şi câte sunt acum comise!?

„Spălaţi-vă şi vă curăţiţi şi lepădaţi de la ochii Mei fiinţa voastră rea!“ - a spus Iehova prin gura proorocului. Într-adevăr spălaţi voi trupul vostru de şapte ori pe zi şi vă curăţiţi hainele şi vopsiţi pe an de două sau de trei ori mormintele celor morţi ai voştri; dar inimile voastre rămân împietrite şi sunt pline de nelegiuire şi de la aceasta se trage, că voi vă asemănaţi cu mormintele voastre vopsite, care arată pe dinafară împodobite şi curăţite, în interior sunt însă pline de miros scârbos, oase de morţi şi pline de putregai urât mirositor!

Proorocul a vorbit despre curăţirea inimilor voastre şi v-a îndemnat să lepădaţi păcatul vostru din faţa atoatevăzătorului ochi al lui Dumnezeu; dar voi n-aţi preluat acest sens încă niciodată în inima voastră şi curăţiţi de aceea numai pielea voastră şi lăsaţi să se scufunde inima voastră în tot putregaiul iadului! O tu necuviinţă a iadului, cine te-a învăţat vreodată aşa ceva?!

Într-adevăr spuneţi voi: „ţapul, pe care Moise şi Aaron l-au poruncit, este până la ceasul acesta în fiecare an împovărat cu păcatele a tot Israelul, atunci este tăiat şi aruncat în Iordan!“ (3 *Moise 16).* O voi orbilor! Ce vină are, oare, ţapul, că voi păcătuiţi continuu şi nu vă îndreptaţi în inimile voastre?

Această acţiune a fost numai o închipuire, din care voi de mult ar fi trebuit să învăţaţi, că ţapul arată doar poftele voastre rele, trupeşti, asemenea fiind aici trufia voastră, care este asemenea berbecului care împunge şi peste măsură de rău-mirositor, desfrânarea voastră şi murdăria voastră în toate lucrurile, zgârcenia voastră şi pizma şi invidia voastră! Cu distrugerea ţapului ispăşitor ar fi trebui voi să distrugeţi pentru totdeauna ţapul inimii voastre, aşa aţi fi îndeplinit pe viu porunca lui Moise şi a lui Aaron şi prin aceasta aţi fi recoltat negreşit binecuvântarea acesteia! Aşa însă aţi omorât voi într-adevăr ţapii, ceea ce nu va putut folosi la nimic, dar inimile voastre pline de păcate v-au rămas vouă; de aceea a îndeplinit Iehova ameninţarea Sa şi o va îndeplini mai departe mai mult încă, când măsura voastră rea va fi plină.

Frumos este doară faptul, că, acum, păgânii trebuie să aducă dreptate poporului şi să se îngrijească de văduvele şi orfanii acestuia! Dar şi de aceea este adevărat, cum spune proorocul: „Răzbuna-Mă-voi asupra asupritorilor Mei, care sunt păgâni şi Mă voi întări cu răzbunare asupra vrăşmaşilor Mei!“ Unde a ajuns puterea voastră şi unde s-a pierdut tăria voastră? O mică grămadă de păgâni stăpâneşte poporul lui Dumnezeu odată atât de puternic! Ruşine de veşnica ocară şi dezonorare! Copiii şarpelui sunt mai înţelepţi şi mai cinstiţi decât voi copii ai luminii.

De aceea în timp scurt se va întâmpla, că păgânii vor răspunde de acest pământ sfânt şi voi nu veţi mai avea din această pricină nici ţară şi nici un rege; ci tiranilor străini să le slujiţi ca nişte sclavi şi fiicele voastre nobile vor fi pângărite de păgâni şi de lucrătorii păgâniilor, iar fructul lor va fi urât ca şi puii viperelor şi a tuturor şerpilor!

Aceasta aţi ales voi din acei profeţi, care au scris pentru inimile voastre, cum puteţi să împodobiţi mai mult ceremoniile la spălările fără însemnare şi a curăţării trupurilor voastre, a hainelor şi a mormintelor, ca prin urmare ceremonie să vă aducă jerfe cu mult mai bogatte; dar voi nu vreţi să înţelegeţi, ce îi este lui Dumnezeu pe plac! O voi prinzonieri groaznici a diavolului! Pe el îl slujiţi cu ceremoniile voastre - şi de aceea vă veţi primi răsplata în mocirlă, aşa cum vă este vouă pe merit.

Corpul se curăţă, atunci când este nevoie, o dată, de două sau de trei ori pe zi şi hainele se spală atunci, când ele sunt murdare; căci aceasta a spus Moise spre sănătatea corpului. Tot aşa se acoperă mormintele cu un strat de lut, înalt de o palmă şi după aceea se văruieşte această platformă de lut, atunci când este uscat, de mai multe ori cu var, ca nu cumva să se crape platforma, deoarece mai ales în primii ani ai descompuneri s-ar putea să iasă mirosuri care ar fi prin urmare dăunătoare oameniilor, animalelor şi plantelor.

Vedeţi, de aceea s-a ordonat văruirea mormintelor, iar acest lucru este cât se poate de limpede! Cum aţi putut să schimbaţi aceasta într-o lucrare de slujbă dumnezeiască?! O voi fără minte, voi smintiţilor! Ce folos ar avea spiritul decedatului din toate acestea?!“

18. Despre fiinţa lui Dumnezeu şi despre adevărata adoraţie pentru El.

(**Domnul**) „Dacă moare omul, va ieşi sufletul din trupul său şi doar omul spiritual, va ajunge într-un loc, care este identic cu întregea fiinţă a sa de viaţă; şi nimic nu îl va putea ajuta decât voinţa sa liberă şi dragostea sa. Dacă voinţa şi dragostea este bună, atunci şi locul va fi bun, care şi-l va aranja sufletul prin puterea şi forţa sădită de Dumnezeu; dar dacă voinţa şi dragostea este rea, atunci prin urmare şi lucrarea nu este bună - adică, ca şi pe pământ un pom rău nu poate avea fructe bun şi un pom bun nu poate purta fructe rele. Duceţi-vă şi îmbodobiţi cu aur şi cu pietre preţioase un tufiş de spini şi uitaţi-vă, dacă pe el vor creşte struguri frumoşi! Dar chiar dacă via o veţi împodobi cu aur sau nu, ea va aduce totuşi roade frumoase şi fructe dulci.

Dar dacă este imposibil să fie altfel, atunci întrebaţi-vă pe voi înşivă, ce folos ar avea văruirea mormintelor, în care se află doar oase şi insecte scârboase şi cu ce ar ajuta aceasta sufletul celui decedat!

Credeţi voi într-adevăr, că Dumnezeu este prost sau îngâmfat, ca El să se lase slujit prin lucruri fără rost a materiei pentru materie?!

Eu vă spun: Dumnezeu este un duh şi aceia care vor să-L slujască, trebuie să-L slujască în cel mai mare şi viu adevăr a inimii lor, dar nu în materie cu materie, care nu este nimic altceva decât o voinţă prinsă pentru un anumit timp a atotputernicului Tată!

Dar ce veţi spune voi spre un om, care ar veni la voi şi ar cere o răsplată, pentru că vi-a distrus semănăturile, dar care ar mai susţine, că a făcut o treabă foarte bună?! - Vedeţi, ceea ce voi aţi spune către un asemenea smintit, acest lucru vă va spune într-un târziu şi Tatăl în lumea de apoi şi voi o să trebuiască să plecaţi de lângă El pentru a fi alungaţi în întuneric, unde plânsetele şi strângerea din dinţi vă va fi singura răsplată!

Dar cum vă ocupaţi voi de văduve, pentru acest lucru este o dovadă suficientă mama Mea Maria, căreia i-aţi luat totul şi după alte mii, cu care nu v-aţi şi nu vă comportaţi mai bine!

Nu este strigător la cer, că evreicele trebuie să meargă la păgâni ca să-şi găsească dreptatea şi prin urmare o şi primesc? Nu este oare amuzant pentru Satana, că copiii săi îi întrec pe copiii lui Dumnezeu în dreptate şi adevăr? Da şi de aceea vor deveni copiii lumii, copiii lui Dumnezeu; voi însă veţi fi copiii celuia, pe care îl slujiţi tot timpul cu mare credinţă!

Nu aţi găsit voi, cu toate că citiţi ceea ce a scris Jesaia, acolo unde spune el:

'Mie îmi este pe plac milostivirea şi nu jertfele de foc!' şi iar: 'Acest popor Mă respectă cu buzele; dar inima lor este departe de Mine!'

Dacă voi veţi spune: 'Aceasta a vorbit Dumnezeu prin gura profetului!', ce respect trebuie să aveţi voi faţă de El, că preferaţi tot timpul jegile voastre în locul poruncilor lui Dumnezeu şi pe ale voastre le respectaţi spre folosul vostru lumesc, iar pe cele dumnezeieşti le călcaţi în picioare?! - O voi groaznicilor, voi slujitori permanenţi a diavolului! Cum să treceţi voi vreodată de judecata lui Dumnezeu?! Într-adevăr, acelor sodomiţi le va merge mai bine decât vouă! Căci dacă s-ar fi întâmplat acolo astfel de semne, aşa cum vi s-au arătat vouă, ei s-ar fi căit cu totul în cenuşă şi Dumnezeu nu i-ar fi judecat cu foc şi fum din ceruri! - Vai de voi, timpul s-a apropiat şi se va întâmpla cu voi, ceea ce Eu am prezis!"

19. Obrăznicia şi confuzia farieseilor nevăzători spiritual.

Aici s-au ridicat cu supărare cei mai **bătrâni,** fariseii şi învăţaţii scripturilor şi spun: „Cum îţi permiţi tu tânărule, să te pui cu noi? - Ce vremuri s-au schimbat aici?"

Spun **Eu**, aducând-o pe Sara, care le era foarte cunoscută, în faţa lor: „Cunoaşteţi voi această fetiţă şi ştiţi voi ce s-a întâmplat pentru a doua oară cu ea?"

Aici fac **toţi** ochi mari şi spun în linişte printre ei: „Pentru toate cerurile, aceasta este fiica celui mai înalt, în carne şi oase! S-o fi înviat-o oare din nou? Cum s-a întâmplat aceasta? Dacă el a înviat-o, de data aceasta fiind cu adevărat moartă, - ce facem noi atunci? Jairus pare să fie alături de el, căci altfel nu ar fi lăsat-o cu siguranţă pe fiica sa dragă în preajma lui! Sau poate că nu ştie nimic de aceasta?! S-o fi înviat oare în secret fiul lui Iosif şi vrea s-o conducă la o ocazie oarecare din nou spre Jairus? Să-l înştiinţăm oare pe Jairus de aceasta? Acest lucru este mult prea evident! - Ea este, fără nici un fel de coincidenţă, este ea! Şi totuşi am fost cu toţii prezenţi la înmormântarea ei, cât şi în Kapernaum, atunci când ea a murit! Ce se poate face? Ce se va întâmpla, dacă acest om-Dumnezeu printr-un mijloc oarecare sau prin vreo putere poate să înfăptuiască astfel de lucruri?" - Aici nu mai spune nimeni nimic.

Eu însă spun, uitându-Mă ascuţit la toţi cei prezenţi: „Deci, ce spune inima voastră rea la toate aceste lucruri? Este acest semn suficient sau nu, pentru a vă confirma adevărul la ceea, ce Eu am vorbit mai înainte?"

Spun **cei mai în vârstă**: „Noi nu suntem nici doctori nici farmacişti, care descoperă puterile naturii şi care înţeleg s-o folosească; tot atât de puţine ştim noi despre vrăjitorii, care se poate învăţa de la diavol, pentru că acest lucru ar fi cel mai mare păcat în faţa lui Dumnezeu şi prin urmare noi nu putem şti, prin ce metodă sau putere ai înviat-o tu iarăşi în viaţă! Este de aceea clar, că prin astfel de semne noi nu ne putem lăsa înşelaţi în credinţa noastră pentru Moise şi profeţi, cât şi în adevărul scripturilor, care din templu şi cât şi în ceruri este autorizată! Semne pot înfăptui acum diferiţi magicieni, care în mare parte vin din ţara de răsărit şi mulţi din Egipt; toţi înfăptuiesc miracole, pe care nici un evreu nu le poate înţelege, nu vrea şi nu are voie, pentru că toate aceste lucruri magice provin de la diavol! Şi prin aceasta se poate spune pe scurt: Semnele tale, pentru că pot fi şi vrăjitori, nu au nici o valoare în faţa noastră şi dovedesc doar atât, că le stăpâneşti într-adevăr şi eşti un adevărat meastru în astfel de arte; dar ca să recunoaştem semnele şi învăţăturile tale, de care ne este scârbă, nu avem de gând! Căci un doctor nu este pentru noi nu preot şi mai puţin un profet - şi tu cel mai puţin, deoarece te cunoaştem de aproape treizeci de ani, aşa cum l-am cunoscut deja pe tatăl tău! Ia-te cu cei ce sunt cu tine şi du-te din această şcoală, căci altfel vom apela la forţă!"

Vorbeste Sarah: „Doamne, te rog, părăseşte-i pe aceşti groaznici!Căci ei au mai puţină minte decât pietrele, sunt mai întunecaţi decât orice noapte şi mai fără dragoste decât oricare prăpastie! De două ori Tu mi-ai dăruit viaţa şi pentru aceşti simntiţi acest lucru nu înseamnă nimic! Ei sunt de părere că este vorba de vrăjitorii căruia nu îi sunt pe plac lui Dumnezeu şi vor în orbirea lor mare, să te alunge pe Tine din această şcoală! Doamne, acest lucru este foarte grav! Să mergem, să mergem! Mie mi se pare în apropierea acestor simintiţi, aşa de parcă m-aş afla în apropierea lui Satana!“

Spun **Eu**: „Draga Mea Sara! Fi tu liniştită! Atâta timp cât Eu doresc, voi rămâne aici; căci Eu sunt un Domn! Dacă ei îi numesc pe unii plini de putere ai pământului ‘domni’ - şi aceştia au de multe ori prea puţină putere; Eu însă am puterea asuprat tuturor cerurilor, iadului şi peste întreg pământul! Eu sunt prin aceasta un domn şi nu îngădui să mi se poruncească ceva! Ce fac Eu, este voinţa Mea proprie; căci Eu sunt întru totul un Domn!“

Atunci când **cei mai bătrâni** aud aceasta, îşi rup hainele în două şi încep să strige: „Du-te de aici! Căci acum noi am auzit bine, că eşti un bătjocoritor al Domnului! Lucrările tale le-ai înfăptuit prin ajutorul lui Beelzebubs şi prin aceasta vrei tu să întorci poporul lui Moise prin învăţăturile tale de la Dumnezeu; nu ne rămâne de aceea altceva de făcut, decât să te aruncăm de pe acest pământ cu pietre!“

20. Frica celor din templu din pricina judecăţii romane.

Se aflau în toate şcolile cât şi în temple pietre pentru a-i bate şi aşa se afla şi în această şcolă din Nazaret. Pentru că cei bătrâni, farisei şi învăţaţii scripturilor era atât de orbeşte supăraţi, au apucat acele pietre, pentru a le arunca după Mine. Dar atunci s-au ridicat ucenicii şi i-au ameninţat pe acei smintiţi; aceştia însă au început să zbiere şi s-au încruntat şi mai tare, pentru a arunca pietrele pe care ei le-au luat de pe jos. În această clipă însă au intrat în clasa aceea mare Faustus, Corneliu, Jairus şi bătrânul Cireniu.

Când aceşti furioşi i-au observat pe aceşti domni înalţi pentru ei şi foarte bine cunoscuţi, au pus de îndată deoparte uneltele lor ucigătoare şi au început, să se închine cât se poate de adânc în faţa acestora.

Jairus vine imediat la Mine şi la Sarta, Mă îmbrăţişează şi spune de îndată cu voce tare spre Cireniu: „Aici este Acela, marele om al oameniilor şi aici este iubita mea fiică Sara, pe care El a înviat-o pentru a doua oară de la moarte!“

Imediat se apropie **bătrânul Cireniu** de Mine, i se adună lacrimi în ochi şi spune: „O Dumnezeul şi Domnul meu! Cu ce cuvinte pot eu om sărac şi neputincios să-ţi mulţumesc pentru nemărginita milostivire, pe care Tu ai creat-o pentru mine?! Oh, cât de fericit sunt, că ochii mei au bucuria nepreţuită să te mai vadă încă o dată pe Tine, Tu prietenul meu sfânt! De mai mult de douăzeci de ani nu am mai auzit nimic de Tine, cu toate că mă gândeam de mai multe ori pe zi la Tine şi de mai multe ori m-am interesat în detaliu de Tine!

Ach, cât de supărat am fost eu până acum câteva zile, atunci când împăratul a început să-mi ceară impozitele din Pontus şi mica Asie şi eu nu ştiam, unde au dispărut acestea!Dar cât de bucuros, cât de nespus de bucuros am fost eu, când cu trei zile în urmă impozitele dispărute şi încă cantităţi nenumărate de aur, argint, perle şi pietre preţioase, mi-au fost trimise de prietenul meu Faustus împreună cu Cornelui şi toate acestea doar prin legătura ta sfântă!

Domnul meu, prietenul meu sfânt Iisus! O spune-mi, ce să fac, pentru a mă scăpa cel puţin de această imensă datorie! Vrei Tu să-ţi aşezi pe cap coroana mea de guvernator suprem, cu câtă bucurie aş aşeza-o eu în faţa picioarelor Tale sfinte!

Într-adevăr Domnul meu, Tu viaţa mea, cum şti tu foarte bine, nu îmi pasă deloc de comorile acestea ale pământului; dacă totul mi-ar fi aparţinut, din ceea ce eu am trimis spre Roma, atunci de mult ar fi fost ajutaţi deja câţiva mii de oameni săraci! Dar a aparţinut împăratului şi eu trebuia să fac totul, pentru a-i trimite ceea ce el mi-a cerut! Dar cum ar fi fost posibil aceasta fără Tine şi prin urmare fără dragul meu Faustus şi fratele meu Cornelui!? - Oh, o povoară lumească aţi împins voi de pe pieptul meu! Acum este timpul pentru a răsplăti, aşa cum îmi permit mie puterile! - O vorbeşte, vorbeşte, Tu sfânt şi înalt prieten al oamenilor, ce pot eu să fac!“

La aceste cuvinte minunate a lui Cireniu spre Mine devin aceia, care au vrut să mă omoare cu pietrele, palizi şi încep să tremure, aşa de parcă ar fi avut temperatura ridicată, pentru că ei credeau, că Eu mă voi răzbuna din plin şi îi voi acuza în faţa lui Cireniu, de care le era la toţi frică ca şi de moarte; căci el nu ştia niciodată la glumă! Tuturor le era cunoscut că judecătorii romani erau peste măsură de severi în conducerea pedepsei şi a sentinţelor; de aceea evreii aveau o frică nespus de mare faţă de ei, - dar mai ales bătrânii din Nazaret, fariseii şi invăţătorii scripturilor, care unii dintre ei ştiau despre furtul impozitelor romane.

Eu însă spun cu cea mai mare prietenie spre Cireniu: „Crezi tu, că bărbatul a uitat, ce ai făcut tu pentru copil, atunci când a trebuit să fugă de Irod din Betlehem spre Egipt? Oh, bărbatul îşi aduce foarte bine aminte! Tu ai făcut totul pentru Mine fără a avea vreun interes, doar pentru că m-ai iubit, - şi Eu să cer acum de la tine vreo răsplată? Nu, acest lucru să fie pe veci departe de Mine! Dar pentru că eşti înlocţitorul împăratului peste Asia, poruceşte-le acestor încăpăţânaţi slujitori ai lui Satana şi nu a lui Dumnezeu, ca să fie tăcuţi ca un perete cu ceea ce Eu am înfăptuit aici, ca altfel să fie ei traşi la răspundere pentru ce au făcut. Căci oricare, care ridică împotriva aproapelui său o piatră, acela să fie pedepsit fără iertare!“

Spune **Cireniu**: „Au îndrăznit chiar cumva aceşti nenorociţi să ridice pietre împotriva Ta?“

Spune **Sara:** „Da, da, înaltule Cireniu! Pe Domnul au vrut aceşti nemernici să-L omoare cu pietre, pentru că El le spusese adevărul! Ei se numesc >slujitori ai lui Dumnezeu< şi sunt la aceasta cei mai mari tăgăduitori de Dumnezeu; pentru că ei ţin numai dogmele care îi îndreaptă foarte tare spre lăcomie şi spre egoism şi le dau acestora aparenţa Dumnezeiească prin fapte de violenţă mizerabile!

Cine nu se lasă orbit de ei prin aparenţa care înşeală, acela este ţinut orb cu cea mai mizerabilă violenţă şi nu mai are libertate pe dragul pământ al lui Dumnezeu! Să se citească doar cărţile lui Moise şi ale proorocilor şi să se citească în comparaţie statuturile lor şi se va putea găsi cu foarte uşoară osteneală, ceea ce eu ca o fată de încă nici măcar şaptesprezece ani am găsit deja de mult! Adevărat, cine îi ţine pe Moise şi pe prooroci, acela

este cel mai mare duşman al lor! El devine asemenea samarinienilor, care sunt încă puri următori ai lui Moise şi ucenici ai proorocilor şi este văzut zilnic din nou ca fiind blestemat şi urât astfel de templieri, că numele lui ca al acelora în gura unui evreu are de însemnat cel mai mare blestem!

Eu întreb însă acum ca o fată tânără: Este acesta cuvântul lui Dumnezeu, este aceasta o slujbă faţă de Dumnezeu? Iisus le-a dovedit aceasta limpede, că aceasta poate fi numai un singur cuvânt al iadului şi numai o slujbă, cum poate numai Satan s-o dorească; şi de aceea, aşadar, vroiau ei să-L şi omoare cu pietre, pentru că El le-a spus prea mult adevărul în faţa poporului, care ar putea în sfârşit totuşi la capăt să le subţieze venitul lor înbelşugat!

Inaltule Domn! Eu am fost deja de două ori pe deplin în lumea cealaltă şi eu ştiu, ce a văzut sufletul meu. Eu l-am văzut pe Moise şi pe toţi proorocii cei buni! Aceştia aveau pace şi bucuria lor este vremea aceasta, pe care ei o numesc >ziua mare a Domnului<. Dar nici măcar un fariseu şi învăţător de lege n-am văzut eu printre sfinţii lui Israel! Eu am întrebat de aceea, unde ar fi aceştia.

Atunci a venit un înger luminos şi mi-a spus să-l urmez. Şi eu i-am urmat. Acuşi ne-am aflat noi într-un loc foarte întunecat; era de-abia atât de luminos ca într-o noapte fără nori. În adânca depărtare arăta foarte arzătoare starea şi îngerul mi-a spus: >Uită-te acolo! Aceasta este cloaca, unde locuiesc aceia, despre care tu întrebaseşi!< şi eu m-am uitat într-acolo, n-am văzut nimic în afară de draci şi i-am spus îngerului: >Mesager al Domnului! Eu văd numai diavoli şi pe nimeni altcineva! Unde sunt în sfârşit aceia, despre care eu întrebasem?< Atunci mi-a răspuns îngerul: >Aceştia pe care îi vezi, aceştia sunt ei!<

Atunci m-am speriat eu foarte tare şi m-am gândit la tatăl meu, care este chiar o căpetenie a fariseilor; dar îngerul a remarcat, ceea ce mă făcuse să mă cutremur şi spuse: „Fii fără grijă! Tatăl tău ajunge pe calea cea dreaptă şi tu îi vei fi încă o dată un îndrumător pe pământ!"

Aşa ceva am văzut eu şi am auzit şi ştiu de aceea, ceea ce ştiu eu, nu din spuse şi auzite, ci din experienţă! Eu nu trebuie de aceea să învăţ nimic în plus de la aceşti proşti şi slujitori răi ai lui Satan; pentru că eu am văzut aceasta şi am învăţat adevărul pe viu şi pot de aceea să dau mărturie ca una, care a venit înapoi de dincolo, spre percepţia veşnicului adevăr a aceea, ce Iisus, Domnul din veşnicie, învaţă, că tot, ce spun şi învaţă aceşti învăţători întunecaţi, este cea mai deplină miciună şi nici puţin adevăr nu este în acestea! - Eu am vorbit."

21. Cireniu şi templierii.

Spune **Cireniu:** „Aţi auzit voi o mărturie împotriva voastră de la una care a reânviat din morţi, ceea ce vă incriminează (*învinuieşte)* de tot jaful şi uciderea? Ce să fac eu aşadar cu voi la această foarte adevărată învinuire? Să vă spânzur de cruce ar fi mult prea puţin! Să vă bicuiesc până la oase o zi înteagă şi să rânduiesc de-abia atunci să vi se taie capetele, ar fi şi aceasta încă mult prea blând! Dar eu ştiu deja, ce voi face şi voi veţi putea fi foarte mulţumiţi cu mine!" - La această cuvântare a lui Cireniu devin toţi palizi precum cadavrele şi încep foarte îngrozitor să se tânguiască şi să roage.

Cireniu Mă întreabă însă în secret, dacă el să rânduiască într-adevăr o pedeapsă asupra răufăcătorilor acestora, pe lângă verdictul (*decizia),* conform căreia lor să li se impună o veşnică tăcere asupra tot ce s-a întâmplat.

Spun **Eu:** „Rânduieşte doar verdictul cu o ameninţare serioasă, pe care ei s-o primească în aşteptare la prima încălcare fără nici o milostivire următoare! Apoi dă-le drumul!"

Cireniu vine în faţă, porunceşte tăcerea şi pune după aceea: „Ascultaţi-mă acum, voi indivizi răi! Numai acestuia aici, pe care voi vruseserăţi să-L omorâţi cu pietre din pricina adevărului sfânt, care a ajuns la voi din gura Lui, îi aveţi a mulţumi, că eu nu vă alung pe toţi laolaltă în deşert şi acolo pe stânci, care sunt înconjurate împejur cu prăpăstii, să las să vi se scoată ochii! Dar dacă unul va îndrăzni despre toate acestea ce s-au întâmplat, să vorbească chiar numai o singură silabă în şcoală, ori verbal sau în scris sau prin gesturi, mine sau semne cu mâna, la acela se va pune în aplicare neânduplecat cea mai aspră pedeapsă!

Astfel nici nu voi lăsa nepedepsit, dacă aflu, că voi aţi chinui poporul prin şantaj în afara legii şi doriţi să persecutaţi adevărul Dumnezeisc din cauza statuturilor voastre mizere, egoiste! Invăţaţi poporul să-L cunoască pe Dumnezeu şi legile acestuia şi să acţioneze conform acestora, căci aşa veţi fi voi tot aşa de bine văzuţi, cum este acest bărbat Dumnezeiesc Iisus, care nu propovăduieşte de loc o învăţătură nouă, ci numai cea foarte veche de la Dumnezeu propovăduită popoarelor care au fost cufundate de voi în cea mai adâncă noapte, ceea ce El poate face cu atât mai uşor şi mai adevărat, deoarece El - ceea ce voi nu înţelegeţi, dar eu ca un păgân de voi declarat (*proclamat)* înţeleg foarte bine - este în duh Insuşi Acela, care, conform învăţăturii voastre, dăduse pentru voi legile pe Sinai cu aproximativ o mie de ani în urmă prin Moise! Feriţi-vă de aceea, de a-L persecuta pe acest Sfânt; pentru că o asemenea persecuţie v-ar costa dubla viaţă, aici cea trupească şi dincolo cea duhovnicească! - M-aţi înţeles voi?"

Spun **toţi cei în cauză:** „Da, înaltule Domn şi noi vrem să facem totul, ce ceri tu de la noi! Dar tu doară ştii, că noi oamenii nu suntem zei şi avem tot felul de slăbiciuni în noi; dacă ar încălca puţin cineva în sfârşit totuşi eventual ceva sau undeva, atunci doreşte tu, ca însuşi om, să ne şi tragi pe noi numai într-un mod omenesc la răspundere şi să ne pdepseşti!"

Spune **Cireniu:** „Oamenii de afaceri şi negustorii greci obişnuiesc într-adevăr să lase să se târguiască cu ei, - dar romanii niciodată! Aceasta reţineţi bine şi procedaţi conform acestui lucru, căci aşa nu veţi avea nevoie de nici o indulgenţă; pentru că numai prin legi severe şi nemiloase devin oamenii tari şi devin eroi ai ordinii şi devin de un s i n g u r cuget şi plin de râvnă în toate aspiraţiile legii!

Dacă un soldat n-ar avea legile cele mai severe şi nemiloase, atunci ar fi el un fricos şi dacă s-ar pune problema, de a-l urmări, bate şi cuceri pe duşman, atunci ar avea duşmanul o vreme favorabilă - şi în ceea ce priveşte protecţia necesară a patriei, n-ar mai fi nici o speranţă! Dar dacă legea strictă îi impune soldatului pe viaţă şi pe moarte fiecare pas şi mişcare, în ceea ce el trebuie să facă în faţa duşmanului, atunci face el cu siguranţă aceasta! Pentru că dacă el n-ar face asta, atunci moartea ar fi soarta lui; dacă face el însă, ceea ce îi

este poruncit, atunci moartea prin duşman îi este incertă şi el poate ieşi din bătălie ca învingător şi erou încoronat!

Aceasta este aşadar cea mai severă regulă în Roma: >O lege severă şi face oameni severi şi ordonaţi.< De aceea, deci, nici nu lăsăm nici măcar puţin să se negocieze mult cu noi şi fiecare om stă în faţa legii fără a se ţine seama de rang! Voi ştiţi acum convingerea mea legitimă. Faceţi astfel, căci aşa sunteţi voi liberi în lege; dacă voi nu faceţi însă astfel, atunci vă va judeca legea fără nici o milă de aceea, pentru că ea este o lege.

Intregul pământ şi totul, ce se află în el şi pe el, se menţine numai prin veşnica neclintire a voii Dumnezeieşti. Dacă Dumnezeu ar lăsa numai puţin să se negocieze cu El, cum ar arăta atunci situaţia în următoarea sclipire cu pământul şi cu noi toţi? Atunci s-ar da totul peste cap!

Tot aşa s-ar întâmpla unei societăţi statale de popoare; dacă acolo s-ar destrânge „şurubul“ numai în ceea ce priveşte o lege, atunci ar pierde şi celelalte puterea şi statornicia lor şi întreaga clădire a statului ar deveni atunci numai foarte acuşi o ruină! Deci, aceasta rămâne de neschimbat la ameninţarea mea făcută vouă!“

La un asemenea răspuns hotărât a căpeteniei guvernatorului au făcut bătrânii şi fariseii feţe foarte îngrozitor de amare şi **unul** dintre ei a vorbit într-o formă de entuziasm dureros: „O Roma, o Roma! Tu eşti foarte îngrozitor de severă şi grea! - Iehova! Din prizonieratul babilonian ai eliberat Tu copiii Tăi, când ei s-au căit şi Te-au rugat pentru aceasta; nu ne vei mai elibera niciodată din această captivitate de o mie de ori mai grea?“ -

Spun **Eu:** „Dacă voi rămâneţi aşa cum sunteţi voi şi nu vă înbunătăţiţi din temelie, atunci voi să nu rămâneţi numai veşnici suspuşi ai Romei, ci să fiţi mâncaţi de aceasta ca un stârv de către vulturi! Numai un timp scurt încă va răbda Dumnezeu, atunci însă va fi aruncată peste voi soarta dură şi va fi atunci cu voi, ceea ce Eu v-am spus mai înainte şi veţi fi urmăriţi până la sfârşitul lumii. - Acum însă, mergeţi şi nu vă mai supăraţi!“

La aceste cuvinte ale Mele s-au îndepărtat toţi în încăperile lor alăturate; noi însă am rămas în şcoală, în care acuşi veniră o grămadă de Nazarinieni, pentru a vedea înalta stăpânire romană. Noi am trebuit la sfârşit să ne punem pe mese şi bănci, pentru a nu fi striviţi şi pentru a fi văzuţi de poporul doritor să ne vadă.

22. Vindecarea unui artritic. Mărturia Nazarinienilor despre Iisus. Ev. Matei. 13, 55-56.

A adus însă Borus însuşi un om bolnav de artrită, a cărui mâini şi picioare fuseseră deja pe deplin uscate şi într-un asemenea fel întoarse şi trase laolaltă, că într-adevăr nici unui doctor muritor nu i-ar fi fost posibil cu toate mijloacele din lume, să-l însănătoşească.

Borus însă, când el rânduise să se aducă la Mine cel artritic prin doi cărători într-un coş prin îmbulzeala mare, spuse cu voce tare în faţa poporului: „Acestui bolnav nu-i poate ajuta decât Dumnezeu singur! Eu sunt totuşi unul dintre primii doctori din întreaga Galilee şi vin bolnavi din Ierusalim şi Betleem la doctorul Borus şi el îi ajută; dar acestuia nu-i poate el ajuta! Eu Te rog însă, Tu prietenul meu sfânt Iisus, deoarece după cunoştinţa şi credinţa mea nu-ţi este ţie nici un lucru imposibil, ca Tu să doreşti să-I dai acestui om iarăşi membre drepte, dacă aceasta este voia Ta!“

Spun **Eu:** „Prietene, aici sunt mult prea mulţi necredincioşi, şi, aici, este o asemenea vindecare totdeauna o treabă grea! Eu însă îl voi vindeca totuşi la tine între patru ochi.“

După aceea au început **unii** în popor să bolborosească şi au spus: „O, fiul dulgherului este şiret! Acest bolnav este pentru el prea greu, de aceea doreşte el mai degrabă să-l vindece în taină, ca nu cumva noi să observăm, dacă starea lui s-a îmbunătăţit sau nu.“

Eu însă am auzit această cuvântare şi le-am spus defăimătorilor: „O voi neînţelepţilor şi nebunilor! Cunoaşteţi voi această fată alături de Iair? Nu este ea fiica acestuia şi n-a fost ea de două ori moartă? Cine i-a redat iarăşi viaţa? - Voi nebunilor! Dacă fiul omului are puterea, să readucă morţii iarăşi la viaţă, nu va avea El şi puterea, de a spune acestui bolnav: >Ridică-te şi mergi în pace!<? Ca voi să vedeţi însă, că Eu am într-adevăr această putere, de aceea îţi poruncesc, tu om bolnav de artrită, ca tu să te ridici şi să mergi cu membre pe deplin sănătoase!“

În acest moment a intrat un foc în membrele acestui **bolnav şi** el s-a simţit pe deplin puternic, s-a ridicat şi a umblat şi membrele lui erau cu totul noi; el avea carne şi muşchi puternici şi mergea vioi şi cu inima plină de mulţumire şi spuse după un timp a minunării sale foarte proprii: „Aşa ceva poate să-I fie numai lui Dumnezeu cu putinţă! Fără medicamente, fără punerea mâinilor, ci numai prin cuvântul singur să faci o asemenea vindecare într-o sclipire, aceasta încă nu s-a mai auzit! Doamne Iisuse, eu mărturisesc şi cred acum pe deplin, că Tu eşti ori Fiul lui Dumnezeu sau chiar însuşi Dumnezeu care a luat formă omenească! Mie mi se pare tocmai aşa, de parcă eu ar trebui să Te divinizez!“

Spun **Eu:** „Lasă aceasta şi nu fă gălăgie din această cauză! Ceea ce simţi tu însă în inimă, aceasta păstreaz-o credincios; va veni o vreme, în care tu vei avea nevoie de aceasta şi atunci poţi tu să te rogi la Tatăl din ceruri, care i-a dat numai Fiului Său o asemenea putere!“ Cu aceste cuvinte a tăcut cel însănătoşit.

Dar **poporul** s-a îngrozit şi a spus: „De unde îi vine acestuia, aşadar, o asemenea înţelepciune şi asemenea fapte şi asemenea putere? Nu este acesta, oare, fiul dulgherului? Nu o cheamă pe mama lui Maria? Şi fraţii lui: Iacov şi Iosua şi Simon şi Iuda? (*Matei. 13, 55)* şi surorile lui, nu sunt ele toate la noi? De unde, dar, îi vin deci toate acestea?“ *(Matei. 13, 56)*

Şi deoarece ei vorbeau astfel unul cu celălalt şi se întrebau, s-au supărat **mulţi** şi au spus: „Aceasta te face tocmai să devii nebun! Fiii noştri au studiat în Ierusalim şi-au însuşit cunoaşteri în tot felul de arte şi ştiinţe; ei au şi parcurs şcoala proorocilor care încă mai dăinuie şi au învăţat pe deplin înţelepciunea egipteană în tălmăcirea semnelor! Şi acest tâmplar, care, ceea ce poate fi dovedit, n-a mers niciodată la şcoală, pe care l-am văzut mereu lucrând cu securea şi fierestrăul, ne ruşinează acum pe noi şi pe copiii noştri într-un mod, faţă de care chiar şi cele mai înalte persoane de guvernare se minunează şi îl consideră pe tâmplarul, de altfel mai mult prostănac, deja aproape ca fiind un Dumnezeu! Aceasta este într-adevăr supărător! El este toate întru toate, spun toate limbile, de parcă el ar s-ar fi înăscut în aceasta, el este un prooroc de prima mărime şi înfăptuieşte

semne şi lucruri, pe care să le fi înfăptuit nu trebuie nici un Dumnezeu să se ruşineze; fiii noştri stau aici împeună cu noi, care totuşi am învăţat şi noi ceva la timpul nostru, de parcă ei n-ar putea nici măcar să numere degetele de la mâinile lor! Nu ştie, oare, nimeni dintre noi ceva, despre cum şi-a însuşit acest dulgher toate acestea?“

Spun **alţii:** „Unde să-şi fi însuşit el ceva? El fusese doară până acum câteva luni tot timpul acasă şi construise case la noi şi altundeva cu tatăl şi cu fraţii lui; noi n-am observat niciodată o urmă de ceva ieşit din comun la el! El era la aceasta încă foarte scump cu vorba şi dacă îl întrebai de ceva, atunci dădea el ori nici un răspuns sau unul totdeauna numai foarte monosilabic, aşa încât îl consideram un fel de prostănac, - şi acum stă el deoadată aici ca un bărbat, înspre care toată lumea trebuie să-şi îndrepte ochii! Aceasta este doară totuşi mai mult supărător, decât poate concepe numai vreun gând omenesc sănătos!

Ce s-a întâmplat, oare, cu acest om? Noi ştim într-adevăr din timpul tinereţii lui celei mai timpurii, că el ar fi arătat pe atunci ca un băiat încă aproape nevorbitor câteva capacităţi magice! Tata şi mama credeau, că din acest băiat ar ieşi odată ceva mare; dar s-ar fi pierdut aşa pe deplin şi de tot toate capacităţile Sale aşa de mult promiţătoare, că de acestea nu era nici măcar cea mai slabă urmă de descoperit la vreo ocazie! O şcoală n-a vrut el nicioadă să frecventeze deja ca băiat şi era astfel fără toată educaţia ştiinţifică un foarte simplu dulgher. Eu l-am întrebat adesea pe bătrânul Iosif, cum ar fi cu Iisus, dacă el ar fi, aşadar şi acasă aşa de monosilabic. Şi răspunsul a fost:>Mai tare monosilabic decât altundeva în afara casei!< şi fraţii lui spuneau acelaşi lucru! - Dacă însă aşa este, de unde aşadar acum asemenea capacităţi?“

23. Dojana asupra Nazarinienilor.
Ev. Matei. 13, 57.

Dar pentru că Eu păream în faţa lor, după ceea ce au văzut, ca un profet, a început să vorbească un **bătrân nazaritean**: „Eu am auzit de la un babilonean călător, cum sunt astfel de oameni nişte cerşitori veniţi în ţinuturile noastre şi îşi câştigă ceva bani prin tot felul de vrăjitorii şi profeţii, iar eu am auzit cum i-a făcut unui vecin o profeţie şi aceasta suna aşa:

‘Nazaret, printre zidurile tale trăieşte un om, pe care tu nu-l cunoşti! El este tăcut şi scump la vorbă; dar atunci când va veni vremea lui, atunci se vor închina în faţa cuvintelor sale munţii; vânturile şi măriile îl vor asculta, iar moartea se va cutremura în faţa Sa şi nu va avea nici o putere asupra Lui! Acestea îi va pune pe cetăţenii acestui oraş într-o mirare supărătoare; dar nimeni nu se va putea măsura cu puterea Lui şi moartea va fugi de lângă El ca o gazelă înfricoşată în faţa unui leu! Dar când El va dori să plece în ceruri de pe acest pământ, atunci se va lăsa omorât pentru trei zile de duşmanii Săi; dar în a treia zi va alunga prin propria Sa forţă moartea şi va învia în toată puterea şi minunăţia şi se va ridica în ceruri cu carnea şi sângele! Dar după aceea, vai de aceia care l-au urmărit; destinul lor va fi o judecată groaznică şi cruntă, aşa cum nu s-a mai întâmplat vreodată pe acest pământ! Vai de toţi evreii care sunt îngâmfaţi! Ei nu vor mai avea propria lor viaţă nici până la capătul lumii şi se vor împrăştia pe toată suprafaţa pământului, bântuind ca un animal blestemat în deşert şi din iarbă, spini şi scaieţi îşi vor prepara o pâine necomestibilă, pentru a-şi potoli foamea şi ei vor muri de la o astfel de hrană!’ -

Aceste cuvinte a vorbit acest babilonian acum trei ani de zile; şi într-adevăr este foarte ciudat, că prin acest Iisus a apărut un astfel de bărbat în cetatea noastră, a cărui vorbe şi fapte coincid cu profeţiile babilonianului întru totul! Dar ce se poate face? Dacă s-a înfăptuit aceasta, atunci se va întâmpla şi cealaltă, adică se va instala şi o judecată! De aceea sunt eu de părerea, ca să-L lăsăm să lucre, aşa cum vrea, poate şi doreşte El; căci ar fi foarte greu, să ne întrecem cu El într-o bătălie! Căci cine poate să invie morţii, acela cu siguranţă că poate înfăptui mai multe! În faţa căruia se închină munţii şi vânturile şi măriile muţesc, peste acela noi nu vom putea învinge! De aceea să-L lăsăm să plece, deoarece, cum puteţi vedea chiar voi, ţin la învăţătura Sa cu trup şi suflet şi sunt convinşi că El este Mântuitorul vestit!“

La aceste cuvinte a bătrânului nazaritean s-au supărat şi mai mulţi; dar nimeni nu a mai avut curajul să spună vreun cuvânt.

Eu însă am văzut bine, că nu se putea face nimic cu aceşti oameni, deoarece nu aveau nici o credinţă şi nici o încredere şi am spus Eu de aceea scurt şi cu voce tare, că să mă poată auzi toţi cei prezenţi: „De ce sunteţi voi supăraţi? Nu ştiţi voi, că din bătrâni se spune: ‘Un profet nu valorează nici unde mai puţin decât în ţara natală şi în casa sa!’? (*Matei 13, 57*) şi dacă aşa este, după cum vă învaţă vechiile trăiri, de ce sunteţi voi atât de supăraţi? Voi vreţi să fiţi înţelepţi şi Eu vă spun, că voi sunteţi orbi, surzi şi plini de prostie! Dacă Eu sunt aacela, care sunt şi cuvintele şi faptele Mele dovedeasc aceasta, de ce nu credeţi voi? Trebuie să fie un profet venit de undeva departe, ca el să fie credibil în faţa voastră? Trebuie să fie necunoscut locul naşterii sale şi limba sa să fie una străină?

Dacă Eu aş fi venit din Persia sau chiar din India şi aş fi înfăptuit aceste semne, pe care Eu le fac acum şi cum nimeni în faţa Mea nu a putut să le înfăptuiască, atunci voi aţi pica în genunchi în faţa Mea şi aţi urla: ‘Dumnezeu a venit la noi şi noi suntem plini de păcate şi nesănătate! Cine ne va ascunde ne va proteja în faţa furiei Sale?’ Dar pentru că Eu sunt pentru voi binecunoscutul fiu a lui Iosif, voi spuneţi: ‘De unde poate el să facă aşa ceva?’ O voi smintiţi orbi! Nu este acest pământ tot pământul lui Dumnezeu cum este şi Persia sau India? Nu străluceşte aici acelaşi soare şi nu se coc aici toate fructele, atât de bine ca în Persia sau în India, prin constanta putere şi forţă a lui Dumnezeu? Este luna cu toate stelele şi soarele împreună cu acest pământ mai puţin sfânt aici decât în aceste două ţări menţionate?

Dar pentru că fără nici un dubiu este aici ca şi în ţările îndepărtate pământul lui Dumnezeu, atunci de ce să nu fiu un om? Dacă aş înfăptui în faţa voastră nişte lucruri, care nu ar putea face vreun persian sau vreun indian vreodată, atunci cum n-aş putea Eu ca oricare persian sau indian prost să dobândesc credinţa şi respectul vostru? Într-adevăr, dacă aş merge Eu astăzi la greci sau la romani, ei ar construi pentru Mine temple şi altare!

Eu însă, care am crescut în mijlocul vostru şi mă cunoaşteţi deja din copilărie, întrebaţi voi miraţi şi foarte furioşi: 'De unde are fiul dulgherului toate acestea, căci nouă ne este cunoscut ca fiind tot timpul un adevărat neghiob?' O aşteptaţi voi numai, neghiobul a încetat, să fie neândemânatic şi vi-a făcut vouă mult bine; dar pe viitor El nu va mai face aceasta!"

La aceste cuvinte s-au înfuriat nazaritenii şi mai mult şi au părăsit şcoala.

24. Discursul lui Cireniu despre nazariteni.

Atunci a spus **Cireniu**: „Domn şi învăţător, cum mi se pare mie, este predominantă aici mai multă prostie decât răutate! Căci majoritatea nazariteniilor sunt cunoscuţi ca fiind nişte prostănaci şi un prost este tot timpul foarte greu să-l trezeşti! Puţină şcoală, nici o experienţă, de obicei sărac, puţine fapte şi umblări! Ei trăiesc de obicei prin munca de câmp şi cu creşterea de animale şi de obicei nu merg la Ierusalim - în afară de o dată pe an, - unde nu numai că nu câştigă nimic în cunoaştere ci mai şi pierd foarte multe. De unde să ia ei o minte mai luminată, pentru a înţelege învăţăturile şi faptele Tale dumnezeişti? Pe lângă aceasta mai sunt şi foarte invidioşi oamenii proşti şi cum am putut observa eu, sunt ei mai mult supăraţi, că fiii lor, pe care i-au lăsat să viziteze toate şcolile posibile, sunt departe de înţelepciunea, cunoştiinţa şi faptele Tale! Eu nu vreau să-i consider că sunt plini de răutate, ci mai degrabă sunt plini de prostie, care se poate schimba într-adevăr câteodată în răutate, dar bineînţeles nu în una foarte rea, deoarece omul prost începe lucrare prosteşte, ca să-i poată face rău cuiva cu adevărat. Să-i lăsăm de aceea să plece!

Dar dacă cineva vrea să se atingă de tine, deci, atunci chiar că nu-mi este deloc frică pentru aceasta! În primul rând posezi Tu atâta putere cerească, încât ai putea să alungi un batalion întreg - şi aşa îţi este cu mult mai uşor cu aceşti neghiobi; şi în al doilea rând te poţi baza pe noi ca fiind cei mai înalţi purtători a-i legii peste întreaga Asie şi ţie nu-ţi lipseşte protecţia dreaptă prin noi! Dacă vei fi Tu urmărit aici, deci, Tu şti, unde se află Sidon şi Tyrus! Vino acolo şi Tu veoi fi sigur de orice fel de urmăriri!

Că cetăţenii nazariteni nu sunt înţelepţi, s-a dovedit şi prin faptul, că au năvălit în şcoală aici ca nişte oi şi nu ca oameni, doar din curiozitate animalică şi dovadă destulă la aceasta este că nu au recunoscut nici un stăpân! La fel ca măgarii, boii şi oi proaste au intrat aici înauntru şi s-au comportat de parcă ei ar fi fost stăpânii lumii! Eu nu pot să consider un păcat al acestor oameni, pentru că sunt cruzi, proşti şi needucaţi şi eu cred,că Tu, Domnul meu şi învăţătorule, care îi cunoşti de o mie de ori mai bine, nu le vei socoti lor aceasta ca şi pe un păcat!"

Spun **Eu**: „Aceasta poţi să crezi tu, Eu cu siguranţă cel mai puţin! Dar este cel mai important ca ei să Mă recunoască în inimile lor, ca ceea ce sunt Eu; căci viaţa lor veşnică depinde de acest fapt! Dacă ei nu mă vor recunoaşte, atunci le va fi imposibil să-L recunoască pe Acela, care m-a trimis pe Mine în lume - şi mai puţin, că Eu şi Acela, care m-a trimis, suntem una şi aceiaşi fiinţă! Dar atâtat timp cât inimile lor nu recunosc aceasta, nu mă au pe Mine în ei şi prin aceasta nici viaţa veşnică şi ei sunt prin urmare morţi în spirit! Căci Eu însumi sunt viaţa veşnică şi prin învăţătura Mea drumul spre aceasta.

Cine nu acceptă prin urmare învăţătura Mea sau pe Mine, acela nu acceptă nici viaţa veşnică şi moartea eternă este obligată să-şi primească partea.

Eu nu am totuşi voie să oblig pe cineva să creadă, pentru că orice obligare ar fi o judecată a spiritului, care i-ar da tot atât de bine moartea ca necredinţa, - şi chiar pentru Dumnezeu este greu să intervină, ca omul să nu sufere vreo stricăciune la sufletul său! Dacă este el forţat printr-o putere secretă, atunci el se mişcă în judecată; dar dacă nu este obligat prin nimic, atunci rămâne el necredincios şi are dubii la totul şi dovedeşte prin aceasta, că spiritul său este întru totul mort. Cine sau ce să-i învie oare spiritul?

Cuvântul Meu viu nu îl primeşte - şi prin aceasta nici pe Mine ca singurul izvor nemărginit a întregii vieţi; acum întrabă-te, de unde poate avea el viaţa, pe care Eu am adus-o şi vrea să le-o dau tuturor oamenilor!"

Spune **Cireniu**: „Da, da, acest lucru îl înţeleg eu acum, deoarece eu te cunoasc deja de treizeci de ani şi ştiu cine eşti; dar să lăsăm aceasta deoparte, eu îi voi face pe aceşti oameni să devină credincioşi! Dar acum să mergem şi să vedem, de unde vom primi o mâncare bună de amiază! Este deja târziu după amiază." - Noi am plecat după aceasta din şcoală şi din oraş şi am mers în casa Mea, unde ne aştepta deja o hrană foarte bună. Noi am mâncat şi am băut în linişte şi am fost întreaga zi bine dispuşi.

25. Despre nedemnitatea poporului
Ev. Matei. 13, 58

S-au vorbit multe despre păţanile din Ostrazine, Egipt, unde Eu mi-am petrecut copilăria şi mama a fost şi ea destul de vorbăreaţă şi a avut o mare bucurie la discuţiile cu regele înlocuitor a Asiei, cum a fost de fapt Cireniu salutat.

Iacov, fiul lui Iosif, care ştia să scrie, a luat o rolă destul de mare din dulapul său şi i-a înmânat-o lui Cireniu cu cuvintele: „Domn înalt, aici am scris totul începând de la naşterea Lui până când El a împlinit cinsprezece ani, după fapte însă doar până la vârsta de doisprezece ani; căci de la vârsta de doisprezece ani s-a pierdut complet darul Său dumnezeiesc, că nu s-a mai putut observa nimic din acesta.De aceea nu scrie absolut nimic la 13, 14 şi 15 ani; căci în afară de câteva cuvinte înţelepte nu s-a mai întâmplat nimic important şi mie mi s-a părut că nu este necesar, să scriu lucrurile normale şi omeneşti pe care eu le-am văzut şi prin urmare este această descriere despre copilăria Lui completă şi terminată. (*„Copilăria lui Iisus"*)

Dar mai există pe lângă scrierile mele mai multe texte greşite, care cu siguranţă că sunt operele a unor femei bătrâne fără ocupaţie; eu rog de aceea pe fiecare, ca descrierea mea să fie privită ca fiind singura

valabilă,adevărată şi completă. Dacă îţi pot face o bucurie, ţie, domn înalt, atunci te rog eu să primeşti acest mic efort din partea mea pentru multele faceri de bine, pe care tu le-ai făcut pentru noi!“

Cireniu ia rola cu multă bucurie în mâini, răsfoieşte un timp în ea şi citeşte câteodată cu voce tare, iar toţi au o bucurie mare la aceasta. Dar cea mai mare bucurie o are drăgălaşa Sara, împreună cu mama ei.

Sara a fost într-o clipă mişcată până la lacrimi şi a spus la sfârşit într-un fel de agitaţie: „De ce mai este nevoie, pentru a înţelege complet, ceea ce eu am priceput deja de la prima mea însănătoşire?! Dumnezeu! Astfel de fapte, astfel de semne - şi nici o credinţă încă, nici o recunoaştere a adevărului dumnezeiesc?! Doamne, eu ca slabă şi săracă păcătoasă în faţa Ta, te rog: nu mai înfăptui aici nici un semn! Căci întregul popor din Nazaret cu unele exepţii nu este demn de un scuipat şi mai ales de faptele şi cuvintele Tale mult prea sfinte! Eu recunosc deschis, că acest popor, dacă mi s-ar da puterea, l-aş lăsa mult timp să postească, să fie înfometaţi şi i-aş bate, până când ar ajunge la concluzia şi ar recunoaşte, cât de mult a păcătuit, că nu a recunoscut timpul sfânt a venirii şi marea milă!“

Spun **Eu** spre Sara: „Nu te supăra, tu inima Mea, din cauza celor proşti şi nevăzători! Eu îi cunosc pe ei împreună cu necredinţa lor şi cum tu ţi-ai dorit, nu voi mai înfăptui eu prea multe semne sau poate chiar deloc din cauza necredinţei (*Matei 13, 58)* şi tu, scribul Meu Matthäus, scrie, că din cauza necredinţei nu voi mai înfaptui Eu semne în oraşul Meu natal, ca să ştie şi în timpurile următoare lumea, ce oameni duri şi necredincioşi au fost cetăţenii nazariteni pe timpul Meu! Noi însă ne vom mai afla aici încă câteva zile ca să ştie cetăţenii că noi ne aflăm aici! Căci dacă ei se supără, atunci să se supere cu drept, că să devină mai degrabă demni pentru Satana şi împărăţia sa blestemată!“

Spune **Cireniu**: „Mie îmi pare rău, că nu pot sta mai mult decât o zi aici; dar dacă te pot ajuta pe Tine, o Doamne, într-un fel sau altul cu aceşti cetăţeni necredincioşi, spune şi cere Tu, o Doamne, iar eu voi pune de îndată mâna la treabă! Dacă tu vrei, voi lăsa de îndată ca întreg oraşul să fie bătut cu toiaguri!“

Spun **Eu**: „Să lăsăm toate acestea!Ei sunt deja bătuţi suficient şi sunt pedepsiţi prin faptul, că ei nu cred în Mine; căci necredinţa lor va fi odată judecătorul lor nemilos, căruia nu-I vor fi în stare să-I replice dintr-o mie una! Într-adevăr, Eu îţi spun, mai degrabă şi mai uşor vor intra toţi desfrânaţii, adulterii şi hoţii în împărăţia lui Dumnezeu decât aceşti ţapi şi bădărani necredincioşi! O, Eu îţi spun, cum ştiu Eu aceasta numai foarte bine: Aceşti ţapi şi bădărani nu sunt aşa de necredincioşi, precum ei se arată; ei numai nu vor să creadă, ca să poată să păcătuiască cu atât mai liberi! Pentru că dacă ar accepta, siliţi de semne, învăţătura Mea, atunci ar primi ei într-adevăr în mod necesar o conştiinţă, care i-ar împiedica în faptele şi înfăptuirile lor rele; de aceea nu cred ei, aşadar, mai degrabă nimic şi îşi dispută unul celuilalt fiecare adevăr încă cât se poate de evident în cugetul lor, ca ei să poată numai face liber, ceea ce le impune desfrânările lor rele. Prietene, aici ar fi foarte multe de vorbit; dar aici este mai bine a tăcea! De aceea să-i lăsăm noi, cum sunt ei; pentru că ceea ce este o dată a diavolului, aceasta este pe calea normală greu de a face să fie Dumnezeiesc.“

Spune **Cireniu:** „Este bine că ştiu aceasta; celelalte se vor lăsă totuşi aflate! Pentru că ei nu acceptă învățătura Ta, de aceea eu voi găsi o alta. Eu le voi face cunoscute de către Faustus şi slujitorii lui decrete împărăteşti, care mi-au fost trimise deja în urmă cu o jumătate de an spre apreciere de către Roma ca fiind deja sancționate (*aprobate).* Poate că le va insufla evanghelia din Roma mai mult respect decât cea a Ta din ceruri! Dispoziția conține o sută de puncte ca legi, în spatele cărora fiecăruia îi sunt ridicate crucea şi biciul: se desfințează poligamia, desfrânarea şi curvia este pedepsită foarte aspru cu biciul, adulterul cu crucea, furtişagul şi înşelăciunea cu crucea, contrabanda cu biciul şi cu o sută de livre de argint şi la aceasta o sumedenie de legi ale mele şi ale Tale, a căror încălcare va avea ca urmare biciul şi o sută de livre de argint! Astfel le va fi şi călătoria fără carte de călătorie foarte dur interzisă; cartea de călătorie va putea fi însă obținută în schimbul unei taxe a o sută de livre de argint! - Da, aceasta o voi face eu şi voi pune foarte sever în aplicare aceste legi noi mai ales pentru aceste oraşe din Galilea şi voi vedea, dacă la acest popor nu mai este de descoperit şi de trezit nici o conştiință!"

Spun **Eu:** „Aceasta aparține de sfera ta de guvernare şi Eu nu pot să-ți răspund însă nici cu Da şi nici cu Nu. Fă ceea ce vrei tu; dar nu-Mi îngreuna cu aceasta Mie şi celor ai Mei călătoria prin jur necesară!"

Spune **Cireniu:** „Absolut de loc; pentru că artişti, medici, orfani şi prooroci sunt exceptați! Mărturiile lor, faptele şi cuvântările lor le servesc lor ca o carte de călătorie pe deplin valabilă şi nimeni nu are voie să-i oprească la aceasta sub amenințarea cu moartea. ție însă îți dau de îndată un ceritficat şi nimeni nu Te va reține, când Tu îi vei arăta acest certificat!"

Spun **Eu:** „Pe Mine Mă bucură voința Ta totdeauna bună; dar, lăsând aceasta deoparte, scuteşte-te de această osteneală! Pentru că atâta timp cât Eu voi dori să călătoresc prin prejur, nu va putea nici o putere din lume să-Mi interzică aceasta! Dacă Eu voi vrea însă odată să Mă jertfesc pentru întreaga omenire, nici atunci nu-Mi va putea oferi protecție nici o putere din lume; şi dacă ea Mi-ar oferi aceasta, atunci Eu totuşi nu o voi accepta! Pentru că, prietene: Acela, pe care îl ascultă cerul şi pământul, va fi doară mai puternic decât toți oamenii de pe acest pământ, care de-abia îmi poate servi ca scăunel pentru picior!? De aceea, fă tu într-adevăr, ce vrei tu; dar aici vor cădea puține roade! Pentru că tu poți da o lege încă cât se poate de desăvârşită, căci tu vei fi numai foarte acuşi conştient, cu ce îndemânare vor ocoli oamenii legea şi tu nu vei putea face nimic împotriva acestui lucru.

Poruncile lui Dumnezeu, care au fost date poporului prin Moise, sunt desigur aşa de ostenitoare cum poate fi numai ostenitor ceva desăvârşit; dar oamenii, cum îi arată vremurile acestea, au ştiut să schimbe foarte îndemânatici poruncile lui Dumnezeu în statuturile lor rele foarte proprii în aşa fel, că oamenii actuali nu mai au acum absolut nici o mustrare de conştiință, de a încălca poruncile lui Dumnezeu, dacă ei îndeplinesc numai staturile lor!

Daca însă oamenii fac aşa ceva cu lemnul verde, ce lucruri vor face ei cu un buştean uscat din Roma!? - De aceea fă tu într-adevăr, ceea ce vrei tu şi Mie îmi va fi potrivit aceasta; dar Eu îți spun de asemenea:

Cu cât mai multe legi, cu atât mai mulți încălcători de lege, pentru care, cu timpul, nu vor ajunge nici pe departe crucile şi biciurile voastre!"

Spune **Cireniu:** „Toate aceste lucruri, ce mi le spui Tu acum, sunt de necontestat adevărate, dar eu Te întreb totuşi încă mai departe spre foarte propria mea învățare: Ce se poate însă folosi împotriva nesupunerii oamenilor, care mai ales asemenea acestor nazarinieni nu mai cred în nici un Dumnezeu şi în nici o mai înaltă revelație şi arată cu fiecare dintre faptele lor cea mai evidentă batjocoră asupra poruncilor lui Dumnezeu?! Să fie ei aşadar atunci de asemenea încă lăsați fără legi lumeşti, care sunt sancționate foarte aspru, că ei să poată sluji fără toată frica poftelor lor libere, cum le-ar fi lor pe plac, dacă ei nesocotesc deja de mult încoace fiecare lege Dumnezeiască şi încep între ei, precum cu vecinii lor, să facă lucruri mult mai rele decât animalul cel mai feroce al deşertului şi al pădurilor?! Aici, sunt eu de părere, că legi lumeşti aspre sunt pe deplin la locul lor, pentru a readuce asemenea oameni deveniți foarte sălbatici iarăşi la o ordine şi din aceasta spre recunoaşterea lui Dumnezeu!"

Spun **Eu:** „Într-adevăr; pentru că aici nu este nici o altă cale posibilă şi imaginabilă, decât acea prin constrângerea legilor lumeşti! Dar este acum într-adevăr foarte important, ce fel de legi trebuie date oamenilor!

La aceasta este nevoie de o cunoaşterea foarte aprofundată a naturii omeneşti; şi motivul adevărat, prin care omenirea fusese condusă spre destrăbălare, nu are voie dătătorul de lege niciodată să-l piardă din ochi, - căci, altfel, este el asemenea unui doctor, care vrea să vindece cu unul şi acelaşi medicament toate bolile care se ivesc la oameni, dar nu ia de loc în considerare, că bolile foarte diferite, care pot să cuprindă trupul omenesc, sunt de asemenea de o natură foarte diferită şi fiecare are un alt motiv. Un asemenea doctor va găsi din când în când într-adevăr pe ici pe colo un bonav, pentru a cărui boală este potrivt medicamentul lui şi bolnavul se face apoi sănătos; dar o sută de alți bolnavi, a căror boli sunt de o altă natură şi de un alt fel, nu numai că nu se fac mai bine la un asemenea medicament, ci cu mult mai rău şi mor chiar într-adevăr după aceea!

Dacă este însă deja greu pentru trupul bolnav, pe care poate totuşi fiecare doctor să-l vadă şi să-l atingă, să stabileşti medicamentul potrivit, cu cât mai greu este atunci, să stabileşti şi să găseşti pentru un suflet omenesc bolnav medicamentul potrivit!

Legea este într-adevăr leacul, dacă este adevărata învățătură în legătură cu legea, în ceea ce priveşte faptul când şi de ce este legea de ținut; dar gândeşte-te tu acum singur:

Tu ai aici un suflet prea îndărătnic, aici unul temător, aici iarăşi unul iubitor de ceartă, acolo un suflet invidios, zgârcit şi pofticios de a înşela; iarăşi vei întâlni tu un suflet cercetător şi acestuia la polul opus unul leneş şi somnoros; într-o casă stau patru suflete ascultătoare, smerite, într-o alta cinci nesupuse - şi aşa mai departe cu nenumărat de multe particularități , slăbiciuni şi patimi.

Acum dai tu pentru toate aceste nenumărat de multe caractere ale sufletelor o aceeaşi lege; cum însă le va fi lor aceasta de folos? Cel temător va dispera, cel îndărătnic va începe să se gândească la răzbunare şi răsturnare,

cel leneş va rămâne leneş şi cercetătoru îşi va pierde tot curajul şi va înceta cu lucrarea lui bună; cel zgârcit va fi şi mai zgârcit şi cel trufaş se pune împreuna cu cel furios şi face aceeaşi treabă şi cel şiret le va oferi amândorura mâinile sale!

Gândeşte-te acum la aceste urmări şi la o mie de alte urmări dintre cele mai triste, care trebuie să reiasă dintr-o singură lege neânţeleaptă şi greoaie, căci aşa vei recunoaşte tu pe lângă necesitatea unei legi şi celelalte necesităţi, în consecinţa cărui lucru trebuie să fie foarte aspră o lege şi ea trebuie să fie exact verificată în privinţa, dacă ea poate să corespundă tămăduitor tuturor caracterelor posibile sau nu!

Dacă nu este mai înainte astfel verificată o lege care urmează să fie pusă în vigoare, atunci ea să nu fie pusă pentru oameni spre respectare, pentru că ea în general ar trebui să pricinuiască mai multă pagubă decât folos.

Uite, Dumnezeu, atotânţeleptul Creator, a găsit din adâncimea Lui de înţelepciune nemărginită oarecum numai zece legi, care sunt bine potrivite pentru toate caracterele sufletelor şi fiecare om şi poate foarte uşor să le respecte, dacă vrea el numai; dacă însă Dumnezeu Insuşi găseşte numai zece legi, care se află în deplina corespundere înfăptuitoare de folos cu natura şi proprietatea fiecărui suflet omenesc, cum este posibil să poată găsi un împărat păgân, în Roma, imediat o sută de legi, din a căror respectare sufletele oamenilor să capete mântuirea lor?“

27. Maltratarea naturii sufleteşti prin legi omeneşti.

(Domnul) : „Eu îţi spun: Atâta timp cât poporul evreu s-a aflat sub judecători, care menţineau doar legile lui Dumnezeu, atâta timp a şi fost totul pe deplin conform ordinii Dumnezieşti o vreme îndelungată în viaţă, negoţ şi schimbare, exceptând puţinele particularităţi; când însă el a primit mai târzu ocazia de a vedea strălucirea regilor păgâni, cum aceştia locuiau în palate mari şi somtuase şi cum se aplecau popoarele lor în faţa lor până în praf, atunci le-a plăcut aceasta bine nebunilor orbi din poporul evreu şi ei au cerut, deoarece ei se considerau cel mai puternic popor al pământului, de asemenea un rege de la Dumnezeu. Dumnezeu n-a vrut însă de îndată să îndeplinească proasta cerere a poporului, ci l-a avertizat şi i-a arătat toate urmările rele, pe care ei le-ar trebui îndura sub un rege! Dar Dumnezeu a lăsat aici să se predice prin prooroci la urechi surde; n-a ajutat la nimic, poporul vroia cu orice preţ un rege!

Şi Dumnezeu i-a dat poporului în Saul primul rege şi a rânduit să fie uns prin bătrânul, fidelul slujitor Samuel. Când poporul a avut atunci un rege, care i-a dat de îndată legi greu de îndeplinit, de-abia atunci a început el să se cufunde tot mai mult - până la punctul actual a celei mai extreme ticăloşii.

Cine a fost însă mai ales de vină la această stare? - Uite, - legile stângace, care provin de la oameni, care n-au cunoscut nici firea lor proprie şi cu siguranţă încă mai puţin cea a celorlaţi oameni şi cu legile lor stângace şi calculate numai spre folosul lor specific au distrus pe deplin toată viaţa interioară a sufletului!

Spune-ţi ţie însuţi şi reflectează bine asupra acestui lucru: Dacă ar exista aici pe undeva o operă de artă mecanică, care mersese bine un tip îndelungat şi corespunsese cu voia maistrului, dar în final totuşi se oprise, pentru că la aceasta se stricase vreo oarecare parte şi ar veni atunci un om plin de îngâmfare şi înfumurare şi i-ar spune posesorului maşinii: >Dă-mi mie opera de artă, eu o voi face să meargă!< şi posesorul ar facea aceasta în părerea, că cel cu vorbe mari ar fi un iniţiat, - ce va fi, când lăudătorul işi pune la lucru mâinile sale foarte neândemânatice, numai prea acuşi prea sigur din maşină? Nu-i va pricinui maşinii mai multă pagubă decât folos acest pe deplin curat lăudător lipsit din motivul motivului de toată cunoaşterea mecanică, care vrea să scoată de la posesorul maşinii de asemenea orb numai câţiva bani de aur? Sau nu o va distruge el la sfârşit aşa pe deplin, că după aceea chiar şi adevăratul maistru, care construise maşina, de-abia o va mai putea aduce pe aceasta la starea de funcţionare?

Dacă însă deja acesta este şi trebuie să fie cazul într-un mod necesar la o maşină foarte simplă şi dintr-o bucată, ale cărei părţi se află deschise, se pot uşor număra, vedea şi peste tot cuprinde cu mâna, dacă un neiniţiat lăudător vrea s-o facă, cu cât mai mult trebuie omul să se strice, care este în toate părţile lui maşina de viaţă cea mai înţelept artistică, despre a cărui alcătuire totală numai Dumnezeu singur are cea mai deplină cunoaştere şi înţelegere, dacă un dătător de lege neştiutor şi foarte neânţelept şi egoist vreă să-l facă pe om mai bun prin legile cele mai greoaie şi inutile, în timp ce el totuşi n-are nici cea mai mică urmă de o cunoaştere, prin care el ar putea vedea cel puţin numai într-a mia parte, ce multe lucruri sunt necesare, pentru a face numai să crească un păr pe capul unui om!

De aceea, dragul Meu prieten Cireniu, renunţă tu la presupusele tale o sută de legi; pentru că tu n-ai înbunătăţi pe nimeni într-adevăr cu acestea! Lasă însă la aceasta legile lui Dumnezeu să domnească şi sancţionează-le; prin respectarea acestora vei face tu din oameni de maşină adevăraţi oameni.

Dacă ei au devenit de-abia oameni, atunci poţi tu să le arăţi necesităţile statului şi ei vor face atunci ca oameni adevăraţi de bună voie mai mult, decât ar putea face ei vreodată ca sclavi legaţi de legi dure şi greoaie.

Eu îţi spun: Numai ceea ce un om face din voinţa liberă conform înţelegerii sale liber formate şi astfel bine formate, este într-adevăr făcut şi aduce folos într-unul sau în celălalt fel; fiecare faptă şi muncă obţinută prin constrângere nu are însă valoarea a nici unui ban. Pentru că la fiecare muncă şi faptă obţinută prin constrângere conlucrează tot timpul mânie şi răzbunare împotriva celui care obligă (*Domn care obligă) şi* aceasta nu poate veşnic să fie nici o binecuvântare pentru oricare lucrare.

Dacă tu, dragă Cireniu, te vei gândi aprofundat şi bine la aceste cuvinte ale Mele, atunci îţi va fi pe deplin limpede, că Eu ţi-am spus acum cel mai deplin adevăr!“

Spune **Cireniu:** „Prietene ales, Dumnezeiesc, aici, eu într-adevăr nu trebuie să reflectez mult; pentru că cuvintele Tale sunt doară aşa de clare şi adevărate ca soarele în cea mai luminoasă amiază şi eu voi face, ceea ce Tu m-ai sfătuit. Legea Mozaică o voi sancţiona din nou şi voi înţelege să îndemn poporul, ca să procedeze conform ei! Prietenule ales, dacă ţie ţi-ar fi pe plac, voi lăsa să se propovăduiască cu ajutorul Tău secret duhovnicesc şi grecilor legea Mozaică mie bine cunocută spre respectarea ei severă! Mie nu-mi poate pentru aceasta chiar nici un motiv politic lipsi; pentru că, cum este cunoscut, există între greci şi evrei continuu

neânțelegeri, care se formează tot timpul și mai ales pe motivul credinței diferite către Dumnezeu și a recunoașterii tot așa de diferită a acestuia. Evreii susțin cu tărie partea lor și grecii dimpotrivă, care sunt mult mai avansați decât evreii în dialectică, îi lovesc cu limbile lor abile pe greoii evrei într-un asemenea fel, că ei nu sunt în stare să-i contreze pe greci nici cu foarte puțin și de aceea se întâmplă nu arareori violențe sângeroase între cele două părți, ceea ce totuși cu siguranță nu este o urmare de dorit de la diferențele existente de credință și diferențele în ceea ce privește legile lui Dumnezeu.

Dacă însă le dau eu și grecilor legea lui Dumnezeu evreiască spre respectarea strictă și, cum an spus, o sancționez de către stat și din considerente politice, atunci vor înceta desigur asemenea conflicte, mie tot timpul foarte neplăcute. Doamne și învațătorule, am eu dreptate, dacă fac eu aceasta? Și dacă o fac, atunci spune-mi din adâncimea înțelepciunii Tale de nepătruns, cum să pun eu aceasta în practică, pentru a obține scopul bun înfățișat!"

28. Despre libertatea duhului.

Spun **Eu**: „Prietene, voința ta este dreaptă, dar carnea este slabă! Intenția ta bună se va desfășura într-un secol și tu vei mai face multe pregătiri bune, - dar ferește-te cel mai mult în lucruri spirituale de viață de cuvântul 'trebuie' roman; căci aceasta îi face mai rău omului, decât îl poate ajuta! Orice forțare este o judecată și nu dă voie libertății, care este de fapt singurul teren pur și dumnezeiesc în materie de viață, pe care poate să încolțească sămânța, să crească și în sfârșit să se coacă pentru a deveni un fruct al vieții!

Dacă tu iei o pasăre tânără și o hrănești, ca să devină mai repede aptă de zbor, dar îi tai tot timpul aripile pe lângă hrana cea bună, spune atunci, îi folosește acelei păsări hrana cea bună? Pasărea va vegeta într-adevăr, dar o problemă va fi zborul liber, atâta timp cât tu îi vei tunde aripile!

Dar cum pasărea nu poate zbura fără penele de pe aripi, așa nu poate ajunge nici spiritul omului la o lucrare de viață liberă, dacă i se vor tunde aripile a recunoașterii libere prin forță. Un spirit fără o ocupație liberă este mort din acea cauză, pentru că nu are ceea, ce este motivul pentru viața sa.

Tu poți să-i dai omului o mie de legi pentru sfera sa pământească de viață și să le sancționezi cu forța, atunci tu nu-i vei face atât de mult rău spiritului, ca și atunci dacă el este sancționat pe pământ pentru o lege dumnezeiască.

Spiritul trebuie să rămână liber și trebuie să se sancționeze în sine liber, cât și judecata care va urma; iar doar așa poate din sine să ajungă la capătul desăvârșit a vieții.

Recunoașterea liberă a bunului și a răului este lumina de viață a duhului; din acestea el alege legiile care i se potrivesc lui cel mai bine. Aceste legi sunt atunci prin urmare legi libere și sunt doar compatibile pe veci cu libertatea vieții. Voința duhului după recunoaștere este legea liberă în spirit și necesitatea eternă, spre a acționa după voința liberă, este sacțiunea veșnică, după care poate acționa orice duh vrea, așa cum dorește el din sine.

Și iată, aceasta este ordinea veșnică din Dumnezeu, care cu siguranță nu poartă deasupra vreo altă formare de legi.

Voința cea mai liberă a lui Dumnezeu după desăvârșita recunoaștere și înțelegere din El Însuși, sancționează legea prin necesitatea înaltă, care este totuși liberă; și acesta este motivul a tuturor lucrurilor lumești și a existenței lor, adică formarea lor interioară, întărirea și în sfârșit izolarea liberă și necesară a duhului.

Duhul omenesc să devină însă desăvârșit în și prin sine, așa cum duhul de veci a lui Dumnezeu în și prin Sine, căci asltfel nu ar fii duhul duh, ci doar o moarte judecată.

Dar ca să devină duhul omenesc trebuie să i se dea ocazia, să se dezvolte în timp, cum duhul dumnezeiesc în Dumnezeu Însuși din veci, s-a format prin Sine Insuși!

Iată, Eu aș fi avut din vecii vecilor destulă putere, să forțez toți oamenii printr-o forță interioară, să acționeze exact după o lege precisă, așa ca ei să nu poată s-o ocolească; dar atunci omul ar înceta să mai fie om și ar fi exact la fel ca un animal din împărăția acestuia. El și-ar face treaba cu precizie, dar în lucrul în sine nu ai găsi tu vreo diferență ca și în lucrarea de cofrage a alibenelor și a nenumăratelor animale mici și mari.

Dar dacă ai dori să-i formezi ceva mai sus pe acești oameni-animale prin voința liberă, atunci poți face tu aceasta, așa cum ți-ar trece ție acum prin cap, să bagi albinele într-o școală, ca ele să învețe să-și construiască cofragele mai eficiente și mai bune.

De aceea nu trebuie să privești tu posibilitatea păcatului la oameni, ca fiind ceva foarte josnic și criminal; căci fără această alegere, pentru a putea încălca legile, ar fi omul un animal și nu un om adevărat!

Și Eu îți spun: Păcatul îi dă omului mărturia, că el este un om; fără aceasta însă el ar fi un animal!"

29. Binecuvântarea dezvoltării libere.

(**Domnul**): „Este bine şi drept ca să pedepseşti păcătoşii, dacă ei se abat de la ordinea, pe care Dumnezeu Însuşi a pus-o pentru a ajunge în cel mai scurt timp spre desăvârşire; dar prin forțarea de fier nu trebuie să fie nimeni oprit ca el să nu păcătuiască. Căci Eu îți spun într-adevăr: Mie îmi este mai pe plac un păcătos, care se căieşte de la sine, decât nouăzeci şi nouă de oameni drepți după măsura legii, care nu au avut niciodată nevoie de căință; acela este un om întreg, ceilalți sunt doar jumătăți!

Eu bineînțeles nu vreau să spun cu aceasta, că mi-ar fi mai drag un păcătos decât un om drept, pentru că el este tot timpul un păcătos - căci să te mişti în păcat înseamnă: să devi tot un animal, care îşi trăieşte viața jalnică prin instinctele sale greşite - ; ci aici este vorba de un păcătos, care a acționat nedrept față de lege şi recunoaşte liber în sine urmând ordinea lui Dumnezeu şi devenind un om, căruia nu îi este străină nici o şcoală a vieții.

Un astfel de duh va fi capabil de mult mai multe lucruri în împărăția Mea, decât unul care din spaimă şi frică nu a încălcat legile şi prin această spaimă forțată a respectării legilor s-a format într-o maşină fără voință şi trăieşte în aceasta trupeşte şi spiritual.

Ia o piatră şi arunc-o în sus! Nu va dura mult timp şi ea, după ordinea forțată a pământului, va cădea în scurt timp la pământ. Este de lăudat piatra, că a respectat aşa cu strictețe legea? Tu poți face cu piatra, acolo unde este vorba de o platformă, tot felul de lucruri; dar dă-i pietrii o lucrare liberă şi ea nu-şi va părăsi niciodată liniştea moartă!

De aceea să nu creezi tu din oameni pietre cu legi forțate, ci tu să-i formezi doar în libertatea lor, - atunci tu ai acționat întru totul după ordinea lui Dumnezeu.

Iată, dacă oamenii, care sunt puşi sus de tot pe pământ, nu ar fi aşa de comozi, cum sunt aproape toți, cu excepția unora, ei ar observa cu uşurință, că dacă omul, a ajuns doar la un anumit grad de dezvoltare, nu se mai mulțumeşte cu monotonia animalică. El nu îşi mai adaugă la căsuța sa compartimente de fân sau lut, ci el formează pietre şi face din lut ziglă, îşi construişte din acestea o casă prezentabilă înconjurată de ziduri şi turnuri rezistente, de unde el poate vedea în depărtări, dacă nu cumva se apropie un duşman de casa sa!

Şi aşa îşi construiesc o mie de oameni formați şi o mie de căşi, care nu seamănă una cu alta - nici în formă şi nici în mobilierul interior; dar uită-te în schimb la cuiburile păsărilor şi la culcuşurile animalelor şi tu nu vei observa nici cea mai mică diferență! Uită-te la cuibul rândunicii, a cucului, uită-te la plasa paianjelui, la cofragele albinelor şi la mii de producte şi lucrări animalice, iar tu nu vei observa la acestea vreo schimbare în bine sau în rău; dar uită-te în schimb la lucrările oamenilor: ce diferențe nemărginite vei observa tu! Şi totuşi este unul şi acelaşi om, care de multe ori se chinuie pentru a strânge toate!

Dar din toate acestea se poate observa cu uşurință, că Dumnezeu, care ia dăruit omului un spirit asemănător Lui, exact acestor oameni nu ia creat spre a deveni animale, ci să se asemene şi să devină în libertate asemănător dumnezeității."

30. Dezvoltarea şi legea.

Domnul: „Dar dacă omul, fără diferență de sexe, a culorii pielii şi a poziții pământeşti, a fost creat de Dumnezeu pentru cea mai înaltă slujbă - ce tu poți înțelege acum cu uşurință - , aşa nu poate exista în veci în duh o lege forțată, ca din el să devină în sfârşit ceea, pentru ce a fost creat de Dumnezeu; căci fiecare lege trebuie să înceapă cu cuvintele 'să nu...' şi doar pentru duşmani evidenți răi a-i legii libere, trebuie să fie conduşi spre o înbunătățire liberă, care însă să fie tot timpul aşa formată, să nu pară puternică, ci doar o urmare a nerespectării legii de ordine. Doar aşa va ajunge duhul omenesc la o gândire proprie şi îşi va însuşi acea lege pentru a deveni a sa, în timp ce o lege instantanee şi puternică la o încălcare, îl întăresc şi îl înrăutățesc pe un om tot timpul şi în om se formează un diavol, a cărui dorință de răzbunare nu va înceta, până când el, ori în această lume, dar cu singuranță în cealaltă, nu se va răzbuna crunt, - ceea ce-i trebuie îngăduit, pentru că în iadul inimii sale nu va ajunge altfel la o înbunătățire vizibilă!

Cel ce dă legile şi executorul acestora nu trebuie să uite niciodată, că duhul omului, fie el rău sau bun, nu poate fi omorât, ci el trăieşte mai departe! Atâta timp cât el se mişcă încă vizibil pe pământ, te poți feri de el pentru a-l alunga, atunci când el te urmăreşte; dar dacă a ieşit o dată din trup se poate apropia de tine în mii de feluri, pentru a-ți face rău la fiecare pas, fără ca el să fie văzut sau observat de tine, - spune, cu ce arme te poți pune tu în fața lui?

Iată, Eu îți spun acum: Nenorocirea ta, care fără Mine te-ar fi distrus cu adevărat, poți să le mulțumeşti acelor spirite, pe care ți i-ai făcut duşmani de neânpăcat prin respectarea prea strictă a legiilor imperiului roman! Ține de aceea bine în minte cuvintele Mele de învățătură şi aşa vei deveni tu însuți un lucrător bun pe dealurile de vie ale Domnului, căci ție nu-ți lipseşte nici puterea şi nici mijloacele şi nici voința, care este constantă; dar ceea ce ți-a lipsit, ai primit tu de la Mine. Foloseşte totul cu credință şi fructele binecuvântate ale coroanei nu se vor lăsa aşteptate!"

Spune **Cireniu** adânc mişcat de învățătura Mea practică şi înțeleaptă: „O Tu sfânt, prim şi mare prieten, învățător şi Dumnezeu în inima mea! Acum înțeleg eu totul foarte bine şi mii de întâmplări din viața mea apar iar şi eu de abia acum pot vedea, căci eu însumi cu voința mea sinceră şi bună am păcătuit mai mult la ordinea lui Dumnezeu decât toți, care din această pricină a legii stricte, i-am condamnat. Dar cine va ameliora aceste păcate mari vreodată în fața Ta, o Doamne?"

Spun **Eu**: „Prietene, fii liniştit! Lui Dumnezeu nu-i este nimic imposibil şi Eu de multă vreme am îndreptat totul pentru tine, - căci altfel tu nu te-ai afla în preajma Mea!"

Spune după aceea şi **Jairus**: „Da, da, tu măreţ Cireniu, tu ai dreptate, că afirmi de tine însuţi, că ai devenit limpede în privinţa înţelegerii tale; căci şi eu şi oricare dintre noi poate vedea necesitatea veşnică pe motivul adevărului deplin, cum este totul creat şi cum trebuie să fie omul. Dar ce se poate face? Omenirea a decăzut prea tare; ea nu înţelege o învăţătură liberă şi blândă şi ar fi păcat de timpul - vorbind direct - , care s-ar putea folosi, căci s-ar da atunci o osteneală fără roade, din care nu ar apărea alte fructe decât probabil nişte amărâţi de spini şi de scaieţi! Deci în felul blând nu este posibil, cel puţin nu cu evreii, binecunoscuţi mie!

Ca să înveţi poporul prin minuni este rău în mai multe feluri: în primul rând este rău, pentru că omul, este pus în poziţia de crezare a minunii şi este un om judecat şi nu este liber şi nu crede minunea din cauza ei adevărată, ci doar din cauza minunii şi nu din convingere interioară şi urmarea evidentă a scopului propriu şi prin urmare doar din teamă din cauza unei pedepse instantanee care ar urma după cuvântul auzit. Dar dacă unul se pricepe cu îndemânare să-i scoată din cap minunea, atunci cu siguranţă el va fi primul, care îi va spune la revedere cuvântului şi credinţei! Şi pe de altă parte este rea o învăţătură prin minuni, pentru că o minune care nu poate rămâne aşa, nu se transmite unei alte generaţii, iar o minune povestită şi nu trăită are o valoare asemănătoare ca o poveste pentru copii.

Dar dacă s-ar putea înfăptui o minune constantă, sau dacă s-ar putea transmite tuturor învăţăturilor darul adevărului şi s-ar înfăptui tot timpul minuni, atunci ar deveni o minune pentru mintea omenească un lucru normal şi-ar pierde prin aceasta fundamentul dovezii. O minune însă care s-ar putea demonstra în învăţături tot timpul, ar deveni în al doilea rând un lucru obişnuit ca şi scamatoriile făcute de oamenii la marginea străzii, pe care eu însă nu pot să le repet şi pe care eu nu pot să le înţeleg prin ce mijloace au fost înfăptuite ele; dar pentru că lucrurile acestea să văd mult prea des, îşi pierde valoarea minunii şi scade pentru a devenii ceva obişnuit şi normal.

Nu este totul minune peste minue, ce ne înconjoară zilnic? Ce auzim noi, ce vedem, ce simţim, ce mirosim, ce gustăm - nu sunt toate minuni peste minuni! Dar pentru că toate acestea rămân constante şi se întâmplă în aceiaşi ordine neschimbată, îşi pierde caracterul minunăţiei şi nu închide conştiinţa omului ca prizonier pentru credinţă; doar pe unii oameni de ştiinţă îi preocupă ştiinţific. Aceştia îşi pun urechea la pământ şi se chinuie, ca să audă cum creşte iarba; dar pentru că cu toată osteneala ei nu află nimic sau foarte puţin, cum creşte acea iarbă, la sfârşit se ridică ei şi dau de înţeles prin expresia chipului lor, de parcă ar pricepe totul. Dar pentru că ei nu pot face ca iarba să crească, învaţă alţii frânturi vechi de scamatorii, îi lasă laţi pe cei orbi şi îi fac pe cei văzători să zâmbească, cum au putut ei să-i lase laţi pe cei orbi cu scamatoriile lor fără nici un efect.

Prin urmare este sigur, că minunile în fond şi la urma urmei, cum este de obice cazul, nu au nici o valoare pentru înbunatăţirea omului, pentru că ceea ce eu am spus de miracole, este din păcate adevărat; ele trezesc într-adevăr curiozitatea celor ce privesc, dar strânsorile întunecate ale inimii nu le desprin la toate înspăimântările duhului şi cei dornici de miracole rămân tot aceiaşi oameni, care au fost mai înainte şi de obicei se întreabă printre ei, într-un fel cât se poate de prostesc!? 'Dar cum a putut el, omul minunilor, să fi făcut acestea?' Dar partea mai proastă nu vede şi aşa nimic altceva în jurul omului minunat decât o mare grămadă de diavoli şi lucruri necurate.

Dar dacă aşa stau lucrurile în domeniul miracolelor şi nu apar roadele dorite şi după spusele Tale clare, Invăţătorule şi Domnul meu, prin forţa exterioară a legiilor sunt mai puţini şi mai răi şi pentru învăţătura liberă sunt din o mie de oameni doar cinci care înţeleg, atunci eu sunt de părere că pot întreba cu drept un lucru important: Ce se poate face ca fiind un învăţător? Minunea strcă, legea strictă strică şi ea, - şi pentru invăţătura liberă din înţelepciunea adâncă a lui Dumnezeu sunt doar foarte rar oameni care înţeleg! Cum putem să ne eliberăm din această dilemă? Cum se poate trece prin binecunoscutele Szylla şi Chaeybdis cu vasul, ca să nu fi distrus nici de una sau de alta?"

32. Liniile de bază a fiinţei lui Dumnezeu.

Spun **Eu**: „Prietenul Meu, tu ai vorbit bine; dar un lucru ai uitat tu totuşi aceasta constă în faptul, că la Dumnezeu sunt multe lucruri posibile, cărora oamenilor li se par imposibile. Uită-te şi numără ucenicii Mei! Sunt doar puţini dintre ei care au fost formaţi la şcoală; Eu însă i-am trezit mai întâi prin cuvânt şi i-am atras spre Mine şi doar după aceea i-am lăsat să afle puterea spusă a cuvântului dumnezeiesc. O minune însă după cuvântul clar rostit nu mai este o judecată, ci doar o afirmare a cuvântului.

Dar totuşi nu aşez dovezile în miracolele pe care Eu le desăvârşesc, ci doar în lumina cuvântului spunând: Cine va trăi întru totul după cuvântul Meu, acela va ajunge la convingerea vie, că cuvintele Mele nu sunt cuvinte goale a unui om, ci sunt adevărate cuvinte dumnezeişti!

Într-adevăr, pe cine nu va învălui în inima sa dovada rostită, aceluia nu-i va fi de folos sau poate foarte puţin toate celelalte dovezi! Căci cuvintele Mele sunt lumină, adevăr şi viaţă.

Cine aude prin urmare cuvântul Meu, îl acceptă şi trăieşte după el, acela m-a primit în sine; cine însă mă primeşte pe Mine, acela îl primeşte şi pe Acela, care m-a trimis în lume, dar care totuşi este intru totul una cu Mine. Căci ceea ce Eu vreau, aceia vrea şi El! Şi El nu este altul decât Mine şi Eu nu sunt altul decât El până la pielea, care ne învăluie. În cine însă, ca şi în Mine, trăieşte dragostea şi înţelepciunea în inima sa, acela este ca Mine şi ca Acela, care m-a trimis în lume spre fericirea şi mântuirea tuturor, care vor crde în fiul omenirii! - Înţelegeţi voi aceasta?"

Mulţi spun: „Da Doamne!"; dar **unii** spun: „Doamne, pentru prima oară este aceasta o învăţătură grea şi noi nu-i înţelegem sensul. Cum poţi fi Tu una cu cuvântul Tău?"

Spun **Eu**: „Dacă nu sunteţi în stare să înţelegeţi aceasta, ce este atât de limpede ca soarele care străluceşte înaintea voastră amiaza, cum veţi putea voi să pricepeţi lucruri mai înalte? Dacă nu înţelegeţi ceea ce este lumesc, cum veţi înţelege ceea ce este ceresc? - Ce şi cine este Tatăl? Uitaţi-vă şi ascultaţi: dragostea eternă în

Dumnezeu este Tatăl! - şi cine este Fiul? Ce reiese din focul dragostei, lumina, care este de fapt înțelepciunea în Dumnezeu! Cum însă este una dragostea şi înțelepciunea, aşa este şi Tatăl şi Fiul una!

Unde s-ar afla unul dintre voi, dacă nu ar purta în sine dragostea şi un anumit grad de înțelegere? Este însă din această cauză înjumătățit în ființa sa? Sau dacă undeva arde o lampă cu o flamă luminată, care este cu siguranță foc, trebuie peste tot să se aprindă o flamă, dacă doreşte să vadă în aceiaşi cameră pe timp de noapte? Sau nu luminează aceiaşi flamă întreaga încăpere, ca să fie destul de luminat peste tot în aceasta? Nu emană flama lumină, care este de fapt foc? Şi pentru că aceasta provine de la flamă, este de aceea cu totul altceva decât însuşi flama strălucitoare? - O voi nevăzătorilor! Astfel de lucruri naturale voi nu le puteți pricepe, - prin urmare cum vreți voi să înțelegeți lucruri lumeşti?

De aceea, cine se supără pe Mine, acela să meargă acasă şi să facă şi să creadă, ce îi este pe plac şi ce doreşte el! Căci o dată va trăi fiecare după credința sa şi faptele, care le-a desăvârşit după credința sa din dragoste, vor fi judecătorul lui!

Căci Eu nu voi judeca pe nimeni, ci judecătorul fiecărui om va fi dragostea sa proprie - după acest cuvânt al Meu, pe care Eu l-am rostit acum în fața voastră!“

După această explicație vin aceia, care mai înainte nu au înțeles cuvintele Mele, la Mine şi mă rog, ca ei să poată rămâne; căci ei începeau să înțeleagă şi cu toții îşi vor da osteneala, să înțeleagă mai bine cuvântul Meu, decât cum au făcut-o până acum!

Şi **Eu** spun: „Eu nu v-am alungat niciodată, ci v-am dat doar sfatul, că ceia care sunt furioşi pe Mine, să plece spre binele lor, decât să rămână în continuare furioş! Şi că prin urmare nu v-am alungat, de ce să nu puteți voi rămâne? Rămâneți dacă inima vă este liniştită!“- După aceste cuvinte se retrag ei şi sunt foarte mulțumiți.

33. Vindecarea rudelor bolnave a unui evreu bătrân.

Dar deodată vine un **bătrân evreu** din împrejurimile Nazaretului în încăpere şi întreabă cu teamă de Mine. Ucenicii Mă arată lui şi el vine la Mine, pică în genunchi şi vorbeşte cu o voce plângăcioasă:

„Drag Învățător, fiul bătrânului meu prieten Iosif! Eu am auzit de felul Tău minunat de a însănătoşi bolnavii şi am venit de aceea la mare ananghie la Tine, deoarece am auzit, că Tu te afli din nou în Nazaret.

Iată, eu număr deja nouăzeci de ani şi sunt deja foarte bătrân; eu am însă copii şi nepoți, care s-au îngrijit de mine cu toată dragostea şi atenția. Acum însă i-a năpădit o boală misterioasă şi grea, aşa că toți sunt bolnavi şi eu ca bătrân slăbit şi neputicios am fost scutit de ea în acea casă şi nu ştiu mai departe. Nici un vecin nu îndrăzneşte să vină la mine în casă de teamă, să nu primească şi el boala cea rea şi aşa sunt singur şi nu mă pot ajuta şi nici sfătui! Eu m-am rugat la Dumnezeu, Domnul, ca El să mă ajute - chiar şi prin moarte, dacă aşa-i este voința!

Dar în vreme ce mă rugam, a venit un om la fereastra odăii mele şi a spus: ‘De ce te necăjeşti om bătrân, cu toate că ajutorul este atât de aproape?! Du-te în casa lui Iosif! Mântuitorul Iisus este acolo; doar El te poate şi te va ajuta!’ - După aceasta mi-am adunat toate puteriile, i-am lăsat pe toți bolnavii, pe care eu oricum nu-i pot ajuta, în grija lui Dumnezeu şi mi-am început drumul nu prea lung până aici la Tine. Şi pentru că am fost aşa de bucuros, să te întâlnesc pe Tine, Mântuitorule, te rog de aceea din toate puterile mele, ca Tu să mergi şi să-i ajuți pe cei şaptesprezece bolnavi, care sunt chinuiți îngrozitor de boala necunoscută!“

Spun **Eu**: „Eu mi-am propus, ca în aceste imprejurimi să nu mai înfăptuiesc miracole din cauza necredinței; dar dacă tu poți să crezi, că Eu te pot ajuta, du-te liniştit spre casă şi ție să ți se întâmple, aşa cum tu ai crezut!“

După aceste cuvinte s-a mulțumit bătrânul adânc mişcat şi a mers spre casă. Şi când el, însuşi puternic, s-a apropiat de casă, l-au întâmpinat cei şaptesprezece sănătoşi, aşa de parcă nu ar fi fost niciodată bolnavi, l-au salutat cu drag şi l-au asigurat pe deplin, că cu o jumătate de oră în urmă s-au însănătoşit deodată, au încercat să se ridice şi când s-au ridicat s-au simțit mai întăriți decât vreodată înainte în starea lor sănătoasă. Ei l-au căutat deja peste tot şi au început deja să-şi facă griji pentru el.

Când a auzit **bătrânul** toate acestea, a observat, că boala cea rea i-a părăsit pe a-i săi în acelaşi timp, în care Eu i-am spus în casa Mea spre el: ‘Să ți se întâmple, aşa cum tu ai crezut!’

De abia în casă, când l-au rugat a-i săi să le spună unde a fost, a spus el: „Eu am auzit, că binecunoscutul vindecător Iisus se află din nou în Nazaret şi eu m-am pregătit de drum şi am mers, - şi iată, El m-a ascultat şi a spus pur şi simplu: ‘Să ți se întâmple, aşa cum tu ai crezut!’ Şi voi v-ați însănătoşi într-o clipă după cuvântul Său! Spuneți voi, dacă aceasta s-a mai întâmplat vreodată în întrega țară Israel!“

Spun **cei însănătoşiți**: „Ascultă tu, tată, dacă este aşa, atunci trebuie să fie El mai mult decât un simplu vindecător! Tată, până la urmă va fi un profet măreț, mai mare decât Jesaja, Jeremia, Hesekiel şi Daniel, da poate aşa de măreț cum au fost Moise, Aaron şi Elias! Doar acelora le-a fost posibil, cu ajutorul lui Jehova să înfăptuiască miracole, deoarece toate spiritele de sub pământ cât şi cele de pe pământ, din apă şi din aer trebuia să-i slujască întru totul! Dar dacă îl slujesc pe aşa un profet mare, atunci trebuie să fie în stare să înfăptuiască totul, ce el doreşte!

Dar cum a ajuns fiul dulgherului la o astfel de milă de la Dumnezeu? Noi îl cunoaşte destul de bine; trei ani de zile au trecut de când a lucrat el împreună cu frații săi la noi! Atunci nu s-a putut încă observa ceva asemănător! El a primit probabil acest dar doar de scurt timp!? Un om credincios a fost el totdeauna; comportarea sa a fost tot timpul bună; el era un lucrător tăcut şi a vorbit doar ceea ce era important; aproape nu a râs el niciodată, dar nici trist nu l-a văzut nimeni; şi aşa probabil că l-a vazut Jehova şi i-a dat o un astfel de dar! Căci Jehova nu se uită niciodată la aspectul lumesc a unui om, ci El se uită doar la inima sa curat şi blândă!“

Vorbeşte **bătrânul**: „Da, da, voi puteți să aveți dreptate, - poate că aşa este; dar dacă stau într-adevăr aşa lucrurile, atunci trebuie să mrgem mâine de dimineață la el, pentru a-i aduce lauda şi mulțumirile noastre! Căci în fața unui profet ales şi uns în spirit de Dumnezeu trebuie ca fiecare să-şi îndoie genunchii în fața acestuia! Căci nu profetul, ci Însuşi Dumnezeu este, Cel care vorbeşte şi înfăptuieşte prin inima şi gura acestuia!“

Spun **toți**: „Amin, aceasta să fie prima şi cea mai înaltă datorie a noastră!“ - Aceşti oameni au mers în casă şi băieții au pregătit o cină bună; deoarece toți erau flămânzi.

34. Intâmplare între fariseii lacomi de moştenire şi a ginerelui bătrânului.

Aflaseră însă fariseii din Nazaret, că locuitorii acestei case ar fi aşa de periculos de bolnavi, ca ei să nu mai fie în stare să se facă sănătoşi. Ei s-au dus, pentru a tocmi totul de dinainte despre zeciuiala de moştenire şi despre înmormântări; pentru că după moarte ei nu mai aveau nici un drept asupra moştenirii, pentru că bolnavul a murit fără asistența lor, - în care caz atunci statul era moştenitor. Când, deci, fariseii au ajuns acolo din acest motiv deja târziu în noapte, când oamenii acestei case începuseră să se ducă deja la odihnă după cină, atunci au făcut deja foarte lacomii expedietori ai sufletelor în cealaltă viață nişte fețe foarte dezămăgitor de mari, atunci când ei au găsit această casă, cel puțin cu jumătate de oamenii presupuşi morți în cea mai bună stare de sănătate.

Primul fariseu, păşind înăuntru foarte grijuliu cu suflarea reținută, a spus: „Da, ce este aşadar aceasta? Mai trăiți voi deci încă? Noi credeam, că voi ați fi deja decedați cel puțin jumătate din voi şi am venit de aceea, pentru a binecuvânta sufletele voastre şi să înmormântăm trupurile voastre după obiceiul părinților noştri! Cine v-a făcut, aşadar, sănătoşi? Borus cu siguranță nu! Noi ştim, că el nu a venit la voi, când fusese chemat; pentru că el a avut desigur asemenea nouă o mare frică față de boala voastră foarte rea. Cine a fost, deci, doctorul vostru?“

Spune **ginerele** bătrânului, care era un bărbat puternic în muncă şi în cuvânt: „De ce întrebați voi de acest lucru? Voi nu ne-ați ajutat şi astfel nu suntem noi cu nimic îndatorați reciproc! Voi nu ați venit la noi din pricina mântuirii noastre, ci din pricina zeciuielii de moştenire; şi eu v-o spun: atunci puteți voi veşnic să stați departe de casa noastră! Pentru că dacă voi nu puteți, nu vreți şi nu aveți curajul să acordați ajutor unei case care se află în tot pericolul, atunci să aibă de voi nevoie, cine v-o vrea! Această casă cel puțin nu va mai avea niciodată vreo nevoie de voi! Cu adevărat, voi sunteți cu toată fapta voastră mai răi decât târâtoarele rele ale pământului, care există numai pentru a mânca, a nu face nici un bine, într-adevăr însă să nenorocească tot felul de roade bune ale pământului şi să le strice! Dispăreți de aceea acuşi din fața ochilor noştri, căci altfel vă lovim!“

Spune **unul dintre bătrâni:** „Bine atunci, noi vom merge într-adevăr; dar plăcerea ne-o puteți voi doară face, ca voi să ne spuneți, cine v-a ajutat! Noi ne-am rugat zilnic timp de şapte ore pentru voi şi vrem de aceea să aflăm, dacă voi totuşi ați fost cumva într-un mod miraculos însănătoşiți prin rugăciunile noastre! Pentru că cu mijloace obişnuite nu v-ar mai fi fost într-adevăr în nici un caz de ajutat! Spuneți-ne de aceea; nu vă costă doară aşa ceva oricum nimic!“

Spune **ginerele:** „Ridicați-vă şi plecați de aici, voi mincinoşilor! Voi ați fi implorat din pricina zeciuielii de moştenire într-adevăr fiecare zi şapte ore pentru moartea noastră, dar pentru viața noastră desigur nu; pentru că voi n-ați venit acum încoace, pentru a ne saluta ca fiind oameni iarăşi însănătoşiți, ci pentru a înscrie de la noi, cei presupuşi decedați, zeciuiala de moştenire si după moartea tuturor să o luați în posesia lacomă! O voi nemernici răi, eu vă cunosc numai foarte bine şi rugăciunile voastre de asemenea! De aceea ridicați-vă şi plecați, căci altfel voi fi eu nevoit, de a face uz de dreptul meu de proprietar al casei! Voi doară veşnic nu sunteți demni, pentru a rosti numele aceluia, care ne-a ajutat!“

Spune **bătrânul** încă o dată: „Aşadar, ar putea deci să fie, că noi suntem aşa, precum spui tu; dar noi putem doară totuşi să mai fim sau să mai devenim încă altfel! Pentru că aici s-a întâmplat o minune şi aceasta doară poate foarte uşor să ne schimbe în toată gândire şi înfăptuirea noastră! De aceea, spuneți-ne aceasta!“

Spune **ginerele** foarte emoționat: „Pe voi nu vă mai schimbă nimic pe această lume, nici Dumnezeu! Dacă voi ați putea fi schimbați, atunci voi v-ați fi schimbat deja de mult; pentru că voi îl aveți pe Moise şi pe toți proorocii, care mărturisesc împotriva voastră! Dar dumnezeul vostru este mamona şi constă din aur şi argint! Acestui dumnezeu îi slujiți voi în inimile voastre şi vă înfăşurați doar în exterior spre aparență cu înbrăcămintea lui Moise şi a lui Aaron, ca voi să puteți ca lupi răpitori în piele de oaie să intrați cu atât mai uşor cu dinții voştri aducători de moarte în turmele de iezi şi să le rupeți şi să le înghițiți!

Iehova, însă, vă cunoaşte şi vă va da desigur şi foarte acuşi răsplata deja de foarte demult bine-meritată! Dumnezeu îl are acum pe Iisus, fiul dulgherului Iosif, trezit precum a fost de demult Moise şi acest Iisus, care ne-a făcut sănătoşi într-o sclipire pe noi toți doar prin cuvântul Lui puternic din depărtări, vă va şi spune într-adevăr, cât de valoroase sunt slujirile voastre în fața lui Dumnezeu; pentru că El este pătruns de Duhul lui Dumnezeu, voi însă în schimb de duhul lui Beelzebul! De aceea, să vă fie spus acum aceasta pentru ultima oară, ca voi să mergeți şi să nu mai călcați niciodată în această casă, - căci, altfel, să vi se întâmple lucruri rele!“

După aceste cuvinte părăsesc fariseii casa şi se gândesc la lucruri foarte stranii despre Iisus, care li s-a pus aici deja iarăşi de-a curmezişul şi s-au sfătuit, cum ar putea ei să scape de acesta, căci altfel ar fi straşnic de temut, că El îi va ațâța în scurt timp pe toți iudeii împotriva lor aşa ca pe această casă.

Când însă ei lasă să vină destul de vioi în ei la suprafață asemenea gânduri rele, se întâmplă în spatele lor o bubuitură foarte puternică şi în felul tunetului, că ei toți se sperie de aceea peste toate măsurile de tare şi apoi încep să fugă foarte tăcuți şi foarte grăbiți în oraş.

35. Fariseii citesc psalmul 36. Sfatul înțelept al lui Roban.

Când ajung ei în locuînțele lor, iau ei atunci de îndată psaltirea lui David şi deschid cartea tocmai la prima încercare la psalmul 36 şi **cel mai bătrân** începe să-l citească astfel:

„>Nu râvni la cei ce viclenesc, nici nu urma pe cei ce fac fărădelegea. Căci ca iarba curând se vor usca şi ca verdeața ierbii degrab se vor trece. Nădăjduieşte în Domnul şi fă bunătate şi locuieşte pământul şi hrăneşte-te

cu bogăţia lui. Desfătează-te în Domnul şi îţi va împlini cererile inimii tale. Descoperă Domnului calea ta şi nădăjduieşte în El şi El va împlini. Şi va scoate ca lumina dreptatea ta şi judecata ca lumina de amiază.

Supune-te Domnului şi rogă-L pe El; nu râvni după cel ce sporeşte în calea sa, după omul care face nelegiuirea. Părăseşte mânia şi lasă iuţimea; nu căuta să vicleneşti. Că cei ce viclenesc de tot vor pieri; iar cei ce aşteapta pe Domnul vor moşteni pământul.

Şi încă puţin şi nu va mai fi păcătosul şi vei căuta locul lui şi nu-l vei afla. Iar cei blânzi vor moşteni pământul şi se vor desfăta de mulţimea păcii. Pândi-va păcătosul pe cel drept şi va scrâşni asupra lui, cu dinţii săi. Iar Domnul va râde de el, că mai înainte vede că va veni ziua lui. Sabia au scos păcătoşii, întins-au arcul lor ca să doboare pe sărac şi pe sărman, ca să junghie pe cei drepţi la inimă. Sabia lor să intre în inima lor şi arcurile lor să se frângă.

Mai bun este puţinul celui drept, decât bogăţia multă a păcătoşilor. Că braţele păcatoşilor se vor zdrobi, iar Domnul întăreşte pe cei drepţi. Cunoaşte Domnul căile celor fără prihană şi moştenirea lor în veac va fi. Nu se vor ruşina în vremea cea rea şi în zilele de foamete se vor sătura. Că păcătoşii vor pieri, iar vrăjmaşii Domnul, îndată ce s-au mărit şi s-au înălţat, s-au stins, ca fumul au pierit. Imprumută păcătosul şi nu dă înapoi, iar dreptul se îndură şi dă.“<

După aceste versete se ridică **un fariseu** şi spune către cel mai bătrân care citeşte: „Ce fel de prostii citeşti tu aici?! Nu observi tu aşadar, că toate acestea se referă la noi în ceea ce priveşte partea cea mai rea şi la partea bună nu este nimeni altcineva decât fiul dulgherului? Aceasta este o mărturie foarte blestemată împotriva noastră şi tu citeşti treaba aşa de uşor şi vioi în continuare ca o oarecare scriere de cinste a marelui preot din Ierusalim către noi!“

Spune **cel mai bătrân:** „Prietene, nu ne dăunează absolut de loc, dacă noi suntem prin aceasta în faţa noastră înşine luminaţi puţin mai tare, decât suntem noi luminaţi acum! Este mai bine, ca noi să ne recunoaştem înainte între noi, decât ca noi să stăm goi aici ca înşelători în faţa a întregii lumi într-un timp scurt după aceea, dispreţuiţi şi părăsiţi de fiecare! Pentru că depinde aşadar totuşi la sfârşit numai de Dumnezeu singur, cât de mult timp vom dăinui noi ca nedescoperiţi în felul şi modul nostru actual şi eu citesc de aceea mai departe psalmul foarte ciudat!“

Spun **mai mulţi:** „Ai dreptate, fă aceasta!“

şi **cel mai bătrân** citeşte astfel mai departe:

„>Că cei ce-L binecuvântează pe el vor moşteni pământul, iar cei ce-L blestemă pe El, de tot vor pieri!“<

Aici întreabă iarăşi foarte agitat **fariseul:** „Cine sunt cei binecuvântaţi şi cine cei blestemaţi?“

Spune **cel mai bătrân:** „Că noi nu suntem cei binecuvântaţi, aceasta este într-adevăr deja lesne de înţeles acum la persecuţia continuu crescătoare a romanilor împotriva noastră! Pentru că dacă am fi noi cei binecuvântaţi, atunci Dumnezeu nu ne-ar fi pus o asemenea bătaie de cap nemaiauzită în ţara noastră binecuvântată! La toate celelalte poţi tu dezlega sensul foarte uşor tu însuţi. - Eu citesc însă acum mai departe:

>De la Domnul paşii omului se îndreptează şi calea lui o va voi foarte. Când va cădea nu se va zdruncina, că Domnul întăreşte mâna lui. Tânăr am fost şi am îmbătrânit şi n-am văzut pe cel drept părăsit, nici seminţia lui cerând pâine; Toată ziua dreptul miluieşte şi împrumută şi seminţia lui binecuvântată va fi.

Fereşte-te de rău şi fă binele şi vei trăi în veacul veacului. Că Domnul iubeşte judecata şi nu va părăsi pe cei cuvioşi ai Săi; în veac vor fi păziţi. Iar cei fără de lege vor fi izgoniţi şi seminţia necredincioasă va fi stârpită. Iar drepţii vor moşteni pământul şi vor locui în veacul veacului pe el.

Gura dreptului va deprinde înţelepciunea şi limba lui va grăi judecată. Legea Dumnezeului său în inima lui şi nu se vor poticni paşii lui. Pândeşte păcătosul pe cel drept şi caută să-l omoare pe el; Iar Domnul nu-l va lăsa pe el, în mâinile lui, nici nu-l va osândi, când se va judeca cu el.

Aşteaptă pe Domnul şi păzeşte calea Lui! Şi te va învăţa pe tine ca să moşteneşti pământul; când vor pieri păcătoşii vei vedea.

Văzut-am pe cel necredincios fălindu-se şi înălţându-se ca cedrii Libanului. Şi am trecut şi iată nu era şi l-am căutat pe el şi nu s-a aflat locul lui.

Păzeşte neräutatea şi caută dreptatea, că urmaşi are omul făcător de pace. Iar cei fără de lege vor pieri deodată şi urmaşii necredincioşilor vor fi stârpiţi. Iar mântuirea drepţilor de la Domnul, că apărătorul lor este în vreme de necaz. Şi-i va ajuta pe ei Domnul şi-i va izbăvi pe ei şi-i va scoate din mâna păcătoşilor şi-i va mântui pe ei că au nădăjduit în El.“<

Când cel mai bătrân fusese atunci gata cu psalmul, îl atacă **fariseul** foarte revoltat şi urlă: „Tu măgar bătrân, nu realizezi tu, aşadar, că noi suntem numiţi prin acest psalm ca fiind cei fără de Dumnezeu şi aceia, care cred în Iisus, ca fiind cei drepţi? Nu observi, că noi vom fi nimiciţi şi ei rămân în ţară? Nu încercăm tocmai noi, să-l omorâm pe el ca fiind cel drept, în timp ce Dumnezeu îl menţine? Acesta este un psalm frumos pentru noi!“

Spune **cel mai bătrân:** „Nu eu l-am scris! El stă scris în carte; şi dacă noi rămânem, precum suntem, atunci noi vom şi trebui într-adevăr să-l acceptăm! Înţelegi tu aceasta şi puterea lui Dumnezeu?!“

Spune **un altul:** „Această treabă o înţeleg eu mai bine decât voi toţi! Prietenul nostru Roban a trebuit să citească acest psalm; aceasta a înfăptuit-o fiul dulgherului cu puterea lui miraculoasă, nouă tuturor fireşte foarte de neânţeles! Pentru că dacă El este în stare să vindece cu un cuvânt întreaga familie, la care noi tocmai am căutat în zadar mântuirea noastră aurie şi argintie, atunci este el tot aşa de bine în stare, să ne oblige, să citim numai asemenea psalmi, care dau foarte evident tot aşa de bine o mărturie împotriva noastră, ca odinioară împotriva duşmanilor lui David.

La aceasta se pare că bătrânul Iosif este într-adevăr un urmaş direct al lui David şi Iisus este acum numit, pentru că şi femeia a doua a lui Iosif, Maria, s-ar trage din aceeaşi seminţie, un >Fiu al lui David<, din care motiv bătrânul Iosif, care a fost tot timpul o vulpe şireată, a şi rânduit foarte probabil foarte în secret ca fiul lui să înveţe toate artele posibile, ca acesta să-i bată lat cu vrăjitoriile lui pe romanii şi grecii superstiţioşi, să se prezinte atunci ca un fiu al lui Jupiter sau al lui Apolon şi romanii ar trebui atunci în consecinţă să-l numească şi să-l ridice negreşit ca împărat al lor! Şi dacă domnii care îşi au rezidenţa în Roma sunt aşa de orbi ca aceştia,

care au aici de poruncit asupra Asiei, pe care Iisus îi are deja aşa să zicem la mâna lui, atunci nici nu poate să-i lipsească absolut de loc, că el în timpul cel mai apropiat să le impună legi romanilor, - şi noi suntem atunci toţi prevăzuţi!“

Spune **un altul:** „Unei asemenea intenţii se va putea cam pune într-adevăr un zăvor printr-o scriere secretă către împărat!“

Spune **primul:** „Acestuia îi vei pune greu un zăvor, care prevede toate prin capacitatea lui magică de a prevedea, ceea ce tu gândeşti încă cât se poate de secret! Cine altcineva decât el ne-a speriat pe calea acasă cu o bubuitură de tunet, pentru că el a auzit într-adevăr, ceea ce noi am vorbit unul cu altul împotriva lui?! Şi cine altcineva în afară de el ne-a rânduit să citim psalmul, care mărturiseşte aspru împotriva noastră? Şi de ce? Pentru că el a ştiut cu siguranţă, ce vroiam noi să decidem împotriva lui! Du-te acolo, pune-te jos la o masă de scris şi încearcă aceasta cu o scriere secretă către împărat - şi eu te asigur, că tu ori nu vei fi în stare, să scrii pe foaie chiar şi numai un cuvânt, sau tu vei fi nevoit să semnezi împotriva ta o mărturie îngrozitoare prin puterea lui magică de neânţeles şi secretă!

La aceasta este acum cucerit de el cu trup şi suflet însuşi căpetenia noastră Iair, deoarece el i-a trezit de două ori fiica de la moarte - şi noi nu putem de aceea nici în Ierusalim să înfăptuim ceva împotriva lui. Pe scurt, noi suntem acum încuiaţi şi legaţi din toate părţile şi nu putem mişca împotriva lui. Cel mai bine mi se pare încă faptul, de a arăta o bunăvoinţă la jocul rău sau să ne mărturisim pe deplin ca fiind ucenicii lui - căci altfel nu putem să facem nimic ce am putea folosi ca şantaj împotriva lui, deoarece noi nici măcar nu suntem în stare să ne gândim la aşa ceva, ca el să nu afle aceasta pe loc foarte lămurit.“

Spune bătrânul **Roban:** „şi eu sunt de aceeaşi părere! Ne este într-adevăr deschisă numai singura cale: ca noi să ne purtăm ori foarte indiferenţi (nepăsători), sau noi toţi trecem ca adepţi la învăţătura lui şi facem, ceea ce el ne sfătuieşte sau ne porunceşte; pentru că împotriva acestui ghimpe nu se poate deoacamdată face absolut de loc nimic!“

Spun **toţi:** „Noi vrem să ne purtăm foarte indiferenţi, aceasta va fi cel mai bine; pentru că astfel nu ne facem duşmani nici cu Roma nici cu Ierusalimul şi în această constă acum toată înţelepciunea, după care avem noi de rânduit viaţa noastră.“

Apoi se duc toţi la odihnă şi fiecare se gândeşte în secret la partea lui în ceea ce priveşte faptul, ce trebuie să facă el pentru sine.

36. Cel mai bătrân al fariseilor Roban la Iisus.

Dimineaţa vine totuşi Roban la Mine acasă şi roagă dacă ar putea vorbi cu Mine.

Eu însă îi spun: „ce tu vrei să-Mi spui, Eu ştiu deja: dar ceea ce Eu vreu să-ţi spun, tu nu şti şi de aceea ascultă-Mă.“

Spune **Roban**: „Dacă tu vrei să vorbeşti, atunci spune şi eu te voi asculta!“

Spun **Eu**: „Tu ai citit ieri Psalmul; era cel cu numărul 37. Acest Psalm te-a lovit pe tine, cât şi pe colegii tăi foarte tare şi prin aceasta v-aţi întors în voi şi aţi sfătuit după aceea, dacă voi vă veţi comporta fată de Mine indiferent, sau dacă voi ar trebui să deveniţi ucenicii Mei. Voi v-aţi decis spre indiferenţă! Tu însă te-ai gândit azi noapte, ca tu să nu devi ucenicul Meu şi tu ai venit acum aici, ca să Mă întrebi aceasta.

Eu însă nu spun către tine nici da nici nu, ci: dacă vrei să rămâi, atunci stai; dacă vrei să pleci, du-te! Deoarece iată, eu am suficienţi ucenici! În casa Mea sunt foarte multe încăperi şi ele sunt pline de ucenici. Afară vezi tu multe corturi; ele sunt locuite tot de ucenicii Mei. Acolo, lângă odaia Mea mică, este încăperea de lucru şi totodată cea de mâncare; acolo însă se mai odihnesc, deoarece este încă devreme, marii stăpâni lumeşti a-i Romei, căci şi ei sunt ucenicii Mei. Într-o odaie mică alăturată locuieşte marele Jairus împreună cu femeia şi fiica sa, pe care Eu am înviat-o deja pentru a doua oară de la moarte; şi iată şi el este un ucenic de-al Meu. Dacă am însă astfel de oameni ca ucenici, poţi să devi şi tu unul; dar după cum tu mai poţi vedea, Eu nu depind de tine! Dacă vrei, stai; şi dacă tu nu vrei, atunci pleacă! Căci ţie îţi sunt libere ambele căi.“

Spune **Roban**: „Doamne, eu rământ, - şi este uşor posibil, că mai mulţi din colegii mei vor veni aici şi vor rămâne la fel ca mine! Căci eu încep să înţeleg, că în tine trebuie să existe mai multe decât doar arta secretă a vrăjitoriei a unui vrăjitor venit de la răsărit! Tu eşti un profet unic înbălsămat de Dumnezeu, cum nu a fost vreunul înaintea ta şi eu rămân de aceea aici!

Este într-adevăr, că din Galilea nu se va naşte vreun profet; dar eu nu mai cred aceasta, - căci în faţa mea valorează mai mult fapta desăvârşită deschis decât scrierile secrete, pe care nu le poate înţelege nimeni în profunzimea adevărului. Pe lângă aceasta, eşti tu după cunoaşterea mea, un om născut în Betlehem şi nu în Galilea şi tu poţi fi exact aşa bine un profet după locul naşterii tale! Eu mă simt foarte atras de tine şi mie îmi face bine apropierea ta şi de aceea eu voi rămâne. Eu nu am o avera aşa de mare; dar ceea ce am, ajunge pentru noi toţi, ca noi să trăimi trezeci de ani după aceasta! Dacă tu ceri o taxă de învăţare, poţi să faci ce vrei cu jumătate din averea mea!“

Spun **Eu**: „Du-te şi întreabă ucenicii Mei, cu cât Mă plătesc pentru învăţătură şi hrană; iar aceasta vei plăti şi tu!“

Roban întreabă imediat mai **mulţi ucenici** care sunt prezenţi acolo. Aceştia însă au spus aşa: „Învăţătorul nostru sfânt nu a cerut niciodată nici măcar un ban de la noi, cu toate că noi suntem permanent întreţinuţi de El. Cu siguranţă că El nu va cere mai mult de la tine, decât cere El de la noi! Credinţa şi dragostea sunt singurele lucruri, pe care El le cere de la noi.“

Intreabă mai departe **Roban**: „Puteţi voi să desăvârşiţi deja lucruri de neânţeles pentru mintea omenească? Şi dacă voi puteţi face aceasta, înţelegeţi voi, cum este posibil?“

Spune**Petru**: „Dacă este nevoie, atunci putem şi noi prin puterea Învăţătorului să desăvârşim astfel de lucrări şi înţelegem destul de bine, cât de uşor este posibil aceasta. Dacă vrei tu să fi un adevărat ucenic, atunci vei

putea înfăptui şi tu astfel de lucruri şi vei înțelege şi tu atunci, cum sunt posibile! Căci aici dragostea este legea şi înțelepciunea o aplică!“

Întreabă mai departe **Roban** spunând: „Dar la astfel de fapte extraordinare nu ai observat tu până acum niciodată, din greşeală, că Satana îşi are şi el partea sa!?“

Spune **Petru**: „Ce lucruri rele întrebi tu sărac şi nevăzător om! Cum poate avea Satana de-a face aici, unde toate cerurile îşi au influența cea mai mare şi atotputernică!“ Eu şi noi toți am văzut toate cerurile deschise şi îngerii lui Dumnezeu i-am văzut coborându-se în coloane nesfârşite pe pământ; şi noi am văzut cum l-au slujit pe El şi pe noi toți - dar dacă aşa stau lucrurile, cum poate avea Satana aici partea sa!?

Dacă nu poți tu crede aşa ceva, atunci du-te spre Sichar şi întreabă-l acolo pe preotul suprem Jonael şi pe negustorul mare Jairuth, care trăieşte în afara Sichar-lui în cetatea cunoscută Esaus! Aceşti prieteni a-i noştri îți vor spune, cine este Acela, a cărui ucenici, noi nici nu merităm să primim o astfel de milostivire! La Jonael şi la Jairuth vei întâlni îngeri slujitori în trupul aparent de carne.“

Când a auzit aceste lucruri Roban, a venit lângă Mine plin de frică şi m-a întrebat, dacă nu aş avea Eu nimic împotrivă, dacă el ar face acea călătorie spre Sichar.

Spun **Eu**: „Nu am nimic împotrivă! Du-te şi interesează-te de toate; şi atunci când te vei întoarce, atunci înştiințează-i pe frații şi colegii tăi de totul, ce ai auzit şi ai văzut! Dacă vei aduce la bun sfârşit această misiune, atunci întoarce-te din nou şi urmează-Mă! Dar dacă tu vei trece prin Sibarah, prima localiate de graniță, după aceea prin Kis şi Kana în Samaria şi te va întreba cineva, unde şi în a cărui nume faci această călătorie, atunci spune tu numele Meu şi nimeni nu îți va avea treaba. Dar nu călători cu rochia a unui fariseu bătrân! Căci în aceasta tu nu vei ajunge departe; ci îmbracă tu o îmbrăcăminte simplă şi atunci nu vei avea neplăceri nici în Samaria.“

După ce a auzit Roban aceste cuvinte, şi-a început imediat drumul şi a mers printre străini, pentru a căuta şi a recunoaşte ceea, ce el avea acasă atât de aproape.

Dar întotdeauna au existat oameni şi duhuri, care au fost tot timpul de părerea, că printre străini se poate vedea, afla şi învăța mai multe decât acasă; şi totuşi străluceşte peste tot unul şi ac elaşi soare. Da, printre străini se pot vedea alte locuri, alți oameni, alte obiceiuri şi alte limb; dar dacă inima câştigă ceva, acesta este un alt lucru!

Cine merge doar din curiozitate printre străini, pentru a se distra acolo mai bine sau pentru a se relaxa, acela va câştiga foarte puține pentru formarea inimii; cine însă merge printre străini, pentru a le fi de folos acelor oameni şi pentru a le aduce o lumină nouă, acela să călătorească şi să înfăptuiască şi călătoria îi va aduce multe câştiguri!

Fiecare profet face mai multe târguri printre străini decât acasă.

37. Josa, bătrânul îi mulțumeşte Domnului.

După ce a plecat Roban, a venit bătrânul, pe numele Josa, cu copiii şi nepoții săi vindecați în această noapte şi îmi aduc Mie mulțumiri, laude şi slăviri şi Mă roagă, dacă el împreună cu ai săi nu ar putea petrece întreaga zi alături de Mine.

Şi **Eu** am vorbit către el: „Ceea ce tu vrei, aşa să faci! Azi noapte ai mai avut de câştigat o bătălie din pricina Mea cu fariseii şi voi toți v-ați comportat bine în numele Meu. De aceea pe viitor veți fi scutiți de astfel de neplăceri şi de acum înainte nu vă va mai călca pragul un lacom Zelot! Duceți-vă însă la ucenicii Mei; aceştia vă vor spune, cum să credeți şi să faceți în continuare!“

La aceste cuvinte se apropie Petru şi conduce întreaga companie la scribul Matei şi acesta le dă să citească, ce s-a întâmplat cu ucenicii Mei şi ceea ce Eu i-am învățat.

După ce s-au ocupat de spiritul lor, de abia atunci ies din odăiile lor de odihnă Cireniu, Cornelui, Faustus şi Jairus împreună cu femeia şi fiica sa, Mă salută cu drag şi îmi mulțumesc pentru odihna întăritoare şi pentru frumoasele vise, pe care ei le-au avut în timpul nopții; Eu însă îi salut şi pe ei şi le arăt pe cei nou veniți, care au fost vindecați.

Şi **Cireniu** se apropie de ei şi îi întreabă amănunțit despre toate lucrurile. Dar când aude el de vizita nocturnă a fariseilor, a devenit furios şi a vorbit: „Nu Doamne, în numele Tău prea sfânt mie, acest lucru nu le mai pot trece cu vederea acestor slujitori satanici! Eu trebuie să-i pedepsesc, chiar dacă eu îmi voi pierde viața! Aceştia sunt lupi, hiene şi vulpi, cum nu mai există în Palestina, cum nu mai există de fapt în întreaga Asie! Ce diferență este între ei şi cei mai răi hoți şi jefuitori? O voi răilor, voi bestiilor de prima clasă! Slujitori a lui Dumnezeu se numesc ei şi se lasă lăudați şi slăviți pentru aceasta ziua; pe timp de noapte însă ies şi jefuiesc totul! Aşteptați, aşteptați, eu vă voi scoate din cap plimbările nocturne pentru jefuiri într-un fel, ca voi să nu mai aveți astfel de gânduri!“

Spun **Eu** spre guvernatorul suprem: „Prietene, lasă tu aceasta; căci ceea ce tu vrei să faci, am înfăptuit Eu în această noapte spiritual şi într-un fel mult mai sensibil şi urmarea va fi, că ei toți vor recunoaşte cât de curând învățătura Mea. Ce mai vârstnic, pe nume Roban, a fost deja astăzi aici şi a acceptat învățătura Mea; şi Eu l-am trimis, ca şi pe toți ucenicii Mei spre Sichar, unde el va vedea şi va învăța multe. În două zile el se va întoarce înapoi şi cu siguranță îşi va aduce colegii sub acoperişul Meu! Şi iată, aceasta este mai bine, decât parul, crucea şi biciul!“

Spune **Cireniu** puțin mai liniştit: „Dacă este aşa, atunci îmi retrag eu cuvintele şi nu îi voi lăsa să treacă printr-o judecată ruşinoasă şi cruntă; dar totuşi trebuie să se justifice în fața mea!“

Spun **Eu**: „Dar nu înainte prânz, ci după masa! Căci timpul acesta frumos îl vom petrece cu ceva mai plăcut. Dar acum să mergem cu toții la masa de dimineață!“

Deoarece Borus a adus multe mese în aer liber, iar în acest lucru a fost bineînțeles ajutat de frații Mei, care erau dulgheri şi cum astăzi era o zi înainte de sabat, adâcă într-o zi de vineri, se servea hrana de dimineață în aerul liber. Afară erau aproape de 50 de mese împreună cu băncile, pline de mâncare şi vin şi era minunată

priveliştea, cum stăteau deja sute de oaspeţi diferiţi la mese, cum cântau Psalmuri de laudă şi cum mâncau hrana din belşug. În mijlocul acestor mese era aranjată un fel de tribună, pe care se afla o masă minunat împodobită cu tot felul de mâncăruri, care ne aştepta pe noi - pe Mine, Cireniu, Cornelui, Faustus, Jairus împreună cu nevasta şi fiica sa, mama Mea şi cei doisprezece Apostoli - am luat loc şi am consumat hrana printre discuţii îmbucurătoare, aşa cum Faustus şi Borus au organizat aceasta.

Lipsea însă Lidia, nevasta tânără a lui Faustus, pe care el a lăsat-o în Kapernaum acasă din cauza treburilor gospodăreşti, cu toate că ea ar fi venit cu mare drag în Nazaret. Mama Mea i-a făcut bineînţeles din această cauză nişte reproşuri uşoare; şi lui îi părea rău, că a lăsat-o pe nevasta sa drăgălaşă acasă şi a decis de aceea, ca el să meargă de îndată şi s-o aducă aici.

Eu însă i-am spus aşa: „Lasă acest lucru; dacă Eu vreau, atunci ea va ajunge cu bine aici până la amiază!“ Faustus m-a rugat din această pricină şi Eu i-am promis că voi face aceasta.

Dar alături de Mine au apărut deodată **doi tineri** minunaţi în robe albastru deschis pline de cute. Aceştia s-au aplecat în faţa Mea până la pământ şi au spus: „Doamne, slujitorii Tăi aşteaptă cu dragoste profundă ordinele Tale sfinte!“

Şi **Eu** le spun: „Duceţi-vă după Lidia, ca ea să fie printre noi aici!“

Cei doi dispar şi **Cireniu** mă întreabă plin de mirare: „Prietene, cine au fost aceşti doi tineri nespus de minunaţi? Pentru toate cerurile, astfel de chipuri minunate nu au zărit până acum ochii mei!“

Spune **Eu**: „Iată, fiecare Domn are slujitorii săi şi dacă el îi cheamă, trebuie să vină şi să-l slujească. Şi pentru că şi Eu sunt un Domn, am prin urmare şi Eu slujitorii Mei, care vestesc întregului univers ordinele Mele. Pentru tine bineînţeles că nu sunt vizibili, dar de Mine sunt; şi acolo tu unde nici nu bănuieşti, aşteaptă nenumărate legiuni semnul Meu! Şi astfel de slujitori a-i Mei sunt - cu toate că par atât de fini - destul de puternici, că dacă Eu le-aş ordona, ar distruge într-o clipă acest pământ! - Dar acum uitaţi-vă, acolo vin cei doi deja împreună cu Lidia!“

Acum îi apucă pe toţi la masă o groază şi **Cireniu** spune: „Cum este posibil? Aceşti doi nu au putut fi mai departe decât cinci sute de paşi - spre Kapernaum sunt două ore de mers pe jos - şi acum s-au întors deja aceşti doi! Ach, aceasta este deja prea mult, ce eu sărac om am putut trăi pe pământ!“

Când Lidia a fost primită cu blândeţe de Faustus cel mirat şi a fost adusă la masa noastră, a întrebat-o imediat **Cireniu**: „Dar minunată Lidia, cum ai ajuns tu aşa repede aici din Kapernaum?! Ai fost tu deja pe drum încoace?“

Spune **Lidia**: „Nu vezi tu cei doi îngeri a lui Dumnezeu? Aceştia m-au adus aici cu repeziciunea unei săgeţi. Pe drum eu nu am văzut aerul şi nici pământul, ci doar ici şi colo o clipă şi eu mă aflu acum aici. Intreabă-i însă pe cei doi îngeri; aceştia cu siguranţă că îţi vor spune mai multe decât mine.“

38. Despre ceea ce este omenesc şi dumnezeiesc la Domnul.

Cireniu se adresează imediat spre cei **doi îngeri** şi îi întreabă, cum a fost posibilă una ca aceasta. Aceştia însă arată cu mâinile lor minunate şi plini de respect spre Mine şi spun cu o voce clară şi frumoasă: „Voinţa Sa este existenţa, este puterea şi repeziciunea noastră! Din noi înşine nu putem face nimic, dar dacă El vrea, atunci luăm în noi voinţa Sa şi putem să desăvârşim totul prin aceasta. Frumuseţea noastră însă, care ia acum vederea ochiul tău, este dragostea noastră faţă de El şi această dragostea nu este iarăşi nimic altceva decât voinţa Lui în noi! Dacă voi vreţi să fiţi însă asemenea nouă, atunci primiţi cuvântul Lui viu în inima voastră şi înfăptuiţi de bună voie conform acestuia, că atunci voi veţi şi avea prin aceasta asemenea nouă o astfel de putere şi tărie a acestui cuvânt atotputernic al Său în voi; şi dacă El vă va chema atunci, să înfăptuiţi în voia Lui, atunci vă vor fi toate lucrurile posibile şi voi veţi putea face mai mult decât noi, deoarece voi sunteţi pur din dragostea Lui, în timp ce noi provenim numai mai mult din înţelepciunea Lui. - Acum ştii tu, cum ne este foarte uşor posibil, ceea ce te-a transpus pe tine în minunare. Procedează în viitor pe deplin conform cuvântului Său, căci aşa îţi vor fi posibile şi lucruri foarte minunate!“

Cireniu cască aici ochii şi spune: „Deci, am eu aşadar totuşi dreptate, dacă îl consider pe Iisus, ca fiind singurul Dumnezeu şi făcător al întregii lumi!?“

Spun **îngerii: „**Aici ai tu într-adevăr dreptate; dar numai nu vorbi prea tare despre acest lucru! Şi dacă vezi tu la El lucruri omeneşti, atunci nu te supăra; pentru că tot ce este omenesc n-ar fi omenesc, dacă aceasta n-ar fi fost din veşnicie de dinainte Dumnezeiesc. Dacă El se mişcă de aceea câteodată în forme ţie cunoscute şi obişnuite, atunci El însă totuşi nu se mişcă în nici o formă Lui nedemnă; pentru că fiecare formă, fiecare gând a fost mai înainte în El, înainte ca ele să fi început să definească şi să alcătuiască prin voinţa Lui o voinţă liberă şi care există în afară de El. În nemărginire nu există nici un lucru şi nici o fiinţă, care n-ar fi reieşit din El. Acest pământ şi totul ce trăieşte în el şi pe el, nu este nimic altceva decât gândul Lui veşnic la fel păstrat, care devenise adevăr prin cuvântul Lui. Dacă El acum, ceea ce i-ar fi foarte uşor posibil, ar lepăda acest gând esenţial din cugetul şi voia Lui, atunci în acelaşi moment nici n-ar mai fi un pământ şi totul, ce poartă şi conţine el, va împărtăşi destinul lui nimicitor.

Dar voia Domnului nu este ca acea a unui om, care destul de rău vrea astăzi aşa şi mâine altfel. Voia Domnului este veşnic una şi aceeaşi nimic n-o poate schimba pe aceasta în ordinea stabilită din veşnicie; dar în interiorul acestei ordini domneşte totuşi cea mai mare libertate şi Domnul poate să facă, ce vrea El, tot aşa ca şi fiecare înger şi om. Dar că aceasta este aşa, poţi tu vedea la fiinţa ta foarte proprie şi la o mie de alte apariţii.

Tu poţi face ce vrei tu în forma ta personal existentă; la aceasta nu te poate împiedica nimic, decât singură voinţa ta. Dar forma personal existentă nu permite absolut de loc nici o schimbare, pentru că ea se află sub ordinea puternică Dumnezeiească.

Astfel poţi tu să schimbi foarte însemnat exteriorul pământului; tu poţi să rânduieşti să se sape munţii din loc, poţi fluviilor să le impui o nouă cale; tu poţi să seci lacuri şi poţi să rânduieşti să se sape albii pentru lacuri noi;

poţi să construieşti poduri peste mări şi poţi să schimbi deşertul într-un pământ binecuvântat şi fertil prin osteneală şi hărnicie, pe scurt, tu poţi să înfăptuieşti pe pământ o mulţime de schimbări; - dar tu nu poţi să faci ziua cu nici un păr mai lungă şi noaptea cu nici un păr mai scurtă şi nu poţi stăpâni vânturile şi furtunile.

Iarna trebuie tu s-o înduri şi să rabzi căldura verii şi la toată creatura nu poţi tu cu toată voinţa ta să-i dai o altă înfăţişare şi structură. Din miel nu vei scoate tu veşnic nici un leu şi din leu veşnic nici un miel; şi iată, aceasta este iarăşi ordinea tare a lui Dumnezeu, în interiorul căreia îţi este dată, ce-i drept, o mare libertate de acţionare, în timp ce tu nu eşti în stare să schimbi ordinea lui Dumnezeu propriu zisă cu nici o lăţime de păr.

Aici, în faţa ta, este însă Acela, Care a întemeiat o asemenea ordine din veşnicie încoace şi poate singur s-o desfiinţeze iarăşi, dacă vrea El. Cum însă tu într-o asemenea ordine a lui Dumnezeu stabilă, care mai întâi condiţionează existenţa ta şi existenţa a toate acelea, care te înconjoară, eşti totuşi liber în gândire, voinţă şi acţionare, tot aşa este Domnului cu atât mai mult liber şi poate face ce vrea El.

Noi îţi spunem însă de aceea încă o dată: Nu te supăra din pricina, că Domnul se mişcă în faţa voastră într-o formă omenească; pentru că doară orice formă este fapta Lui foarte proprie."

39. Despre influenţa îngerilor asupra oamenilor.

Când **Cireniu** a auzit o asemenea învăţătură de la cei doi îngeri, i-a fost atunci această învăţătură spre deplina certitudine şi el nu s-a mai sfătuit atunci în sine despre faptul, că Eu aş fi cu siguranţă o fiinţă mai înaltă, ci a vorbit atunci în sine: „Da, El este acela!" El a venit apoi foarte plin de respect la Mine încoace şi Mi-a spus: „Doamne, acum îmi este totul limpede! Tu eşti acesta!

Inima mea îmi spusese aceasta într-adevăr deja de mult; dar atunci au apărut tot timpul iarăşi formele şi mişcările Tale omeneşti şi m-au făcut să am dubii în credinţa mea acuşi aici, acuşi dincolo. Dar acum au dispărut toate îndoielile mele secrete din cugetul meu şi poate acum să se întâmple, ce-o vrea, căci eu voi rămâne tare ca o stâncă în credinţa mea. O cât de nemărgint de fericit sunt eu acum, că până şi ochiul meu de carne îl vede pe Acela, care m-a făcut şi care mă menţine acum şi mă poate veşnic menţine şi o va şi face!"

Spun **Eu:** „Cel mai drag prieten al Meu, ceea ce ai tu acum, aceasta să-ţi şi rămână pe veci! Dar păstrează aceasta numai deoacamdată pentru tine şi pentru numai foarte puţini prieteni iniţiaţi ai tăi; pentru că dacă tu ai vorbi acum prea deschis despre acest lucru, atunci tu ai dăuna lucrului Meu şi prin aceasta oamenilor mai mult decât ai fi folositor! La aceasta însă păstrează şi faptul, ca tu să nu te superi, dacă observi pe ici pe colo ceea ce este omenesc la Mine; pentru că înainte de a fi fost toţi îngerii şi toţi oamenii, am fost Eu din veşnicie înoace într-adevăr primul om şi am de aceea cu siguranţă şi dreptul, să şi fiu încă în continuare om între oamenii Mei creaţi!"

Spune **Cireniu:** „Fă ce vrei Tu şi Tu îmi rămâi cu toate acestea veşnic tot aşa Ceea, ce îmi eşti Tu acum fără nici un dubiu! Dar pe aceşti doi îngeri doresc eu să-i am la mine până la sfârşitul vieţii mele pământeşti! Ei sunt prea aşa de frumoşi, dragi şi înţelepţi!"

Spun **Eu:** „Aceasta nu poate fi; pentru că tu n-ai putea suporta prezenţa lor personal vizibilă şi ea nu ţi-ar fi la nici un folos pentru sufletul tău. Dar nevăzuţi pentru simţurile tale pământeşti să fie ei în continuare protectorii tăi, cum au fost ei astfel deja începând de la naşterea ta. Pentru acum însă, deoarece ei au de stat aici vizibili în decursul zilei de astăzi, poţi tu încă mult să discuţi cu ei.

Tu poţi însă şi dacă nici nu-i vezi, să vorbeşti cu ei şi poţi să-i întrebi despre felurite lucruri şi ei îţi vor pune răspunsul în inima ta, pe care tu îl vei simţi tot timpul ca un gând limpede reliefat în inima ta. Şi acest lucru este mai bun decât vorba exterioară! Eu îţi spun aceasta: Un cuvânt, pe care un înger ţi l-a pus în inima ta, este mai vindecător pentru sufletul tău decât mii de cuvinte, auzite prin ureche venind din afară! Pentru că ceea ce tu remarci în inima ta, aceasta este deja proprietatea ta; ceea ce auzi tu însă din afară, aceasta trebuie să ţi-o însuşeşti mai întâi prin faptă conform cuvintelor auzite.

Pentru că dacă ai tu cuvântul în inima ta şi păcătuieşti totuşi din când în când după fiinţa ta exterioara, atunci inima ta nu este la aceasta unanimă şi te obligă de îndată spre recunoaşterea păcatului şi a căinţei asupra acestui lucru şi tu nu mai eşti un păcătos deja prin acest fapt; dacă n-ai însă cuvântul în inimă, ci numai în creier, adus prin ureche acolo şi păcătuieşti, atunci şi inima goală păcătuieşte de asemenea şi nu te obligă nici la recunoaşterea nici la căinţa păcatului şi păcatul rămâne în tine şi tu te faci vinovat în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor!

Şi astfel, prietene, este pentru tine mai vindecător, să nu-i vezi pe apărătorii tăi duhovniceşti, atâta timp cât ai tu de petrecut în trup; când însă vei avea tu odată de părăsit trupul tău, atunci îi vei avea pe ei tu, ca însuşi duh, oricum veşnic de văzut şi de apucat - nu numai aceşti doi, ci nenumărat de mulţi alţii."

Spune **Cireniu:** „Eu sunt deja iarăşi mulţumit, dar astăzi vreau eu pe deplin să discut cu ei într-un mod foarte duhovnicesc!"

Spun **Eu:** „Dar cum va fi aşadar aceasta? Tu le-ai promis doară în numele Meu fariseilor duri şi cu precădere spre furt, că le vei da o mustrare aspră; atunci după amiaza te va îndepărta doară de compania celor doi îngeri!?"

Spune **Cireniu:** „Da, într-adevăr, acest lucru l-aş fi uitat eu aproape de tot! Ei, ei, aceasta îmi este acum într-adevăr foarte nepotrivit! Ce să fac în acest caz?"

Spun **Eu:** „Cum ar fi, deci, dacă Eu te dezleg de făgăduinţă, dacă tu i-ai scuti de tot pe farisei de mustrarea intenţionată, deoarece ei oricum au destul de mestecat din pricina ameniţării tale de ieri?"

Spune **Cireniu:** „Doamne, dacă îţi este pe plac, atunci renunţ eu acum cu foarte mult drag la mustrarea intenţionată şi las totul în seama Ta şi a bătrânului Roban, care îi va aduce pe aceia desigur iarăşi la normal după citeva zile."

Spun **Eu:** „O, atunci am Eu desigur cel mai puţin ceva împotrivă! Pentru că Eu am amânat de aceea deja intenţia ta cu fariseii pentru după-amiază, pentru că ştiam numai foarte bine, că tu vei deveni acuşi de un alt

cuget. - Acum însă, pentru că ziua de astăzi a fost aşa de frumoasă, vrem noi toţi să mergem afară la mare şi să ne luăm pentru amiază şi seară câţiva peşti. Cine vrea să vină, acela să se scoale şi să vină!“

40. Dragostea către Domnul.

Intreabă **Petru şi Natanael:** „Dar Doamne, noi nu avem uneletele de pescuit la noi; cum va merge aceasta? Să mergem noi cumva în faţă şi să împrumutăm de la pescarii de la mare unelte de pescuit?“

Spun **Eu:** „Nu este nevoie de asta; dar o altă nevoie este şi aceasta este memoria voastră, care pare că uită în toate momentele, că Eu sunt Domnul, căruia nu-i este nici un lucru imposibil! Rămâneţi de aceea în companie şi explicaţi-i la pescuit bătrânului Josa şi familiei acestuia puterea şi stăpânirea lui Dumnezeu şi în om!“ - La aceste cuvinte ale Mele se retrag toţi înapoi şi reflectează asupra fapului, cum puteau ei să fie aşa de orbi, să Mi se înfăţişeze cu o întrebare aşa de prea lumească. Însuşi Josa le menţionează, că el de-abia poate înţelege, cum pot ei să Mă întrebe de această treabă!

Spune **Natanael:** „Prietene, noi doi suntem încă oameni asemenea ţie şi, fiind astfel, suntem prea obişnuiţi cu relaţiile lumeşti, ca din noi să nu mai iasă la suprafaţă încă din când în când aşa ceva destul de prostesc; dar pentru viitor ne vom aduna gândurile totuşi foarte îndeosebi! Noi am fost totuşi pescari începând din adolescenţa noastră şi dacă auzim noi ceva despre pescuit, atunci cădem noi usor iarăşi puţin, uitând de partea duhovnicească, înapoi în grijile noastre vechi. Dar acum este deja iarăşi bine.“

Vine însă şi Sara la Mine şi Mă roagă despre faptul, dacă ar avea voie să meargă şi ea.

Spun **Eu:** „Bineînţeles; pentru tine pregătesc Eu doară această treabă! Tu eşti doară tot timpul iubita Mea! De ce nu iei tu loc, aşadar, astăzi la micul dejun lângă Mine?“

Spune **Sara,** tremurând puternic din pricina dragostei: „Doamne, eu totuşi nu am îndrăznit; gândeşte-Te, - cei trei cei mai înalţi stăpâni ai Romei alături de Tine şi eu o slujitoare săracă! De unde să fii luat curajul?“

Spun **Eu:** „Aşadar, aşadar, draga Mea, Eu am observat numai foarte bine, că tu ai fi fost cu mult mai mult drag la Mine decât peste tot altundeva! O, Mie nu-Mi scapă nimic, din ce se întâmplă aici în inima cuiva şi Eu te şi îndrăgesc însă de aceea chiar aşa de tare!

Dar spune-Mi acum, tu cea mai dragă a Mea Sara, cum îţi plac cei doi tineri? Nu ai dori tu cumva să-l ai pe unul sau pe celălalt cu mai mult drag decât pe Mine? Pentru că uite, Eu nu sunt, deci, totuşi după înfăţişare aşa de frumos ca cei doi!“

Spune **Sara:** „Dar Doamne, Tu veşnic singura mea dragoste, cum poţi tu, aşadar, să crezi aşa ceva despre mine? Un întreg cer plin de încă de o mie de ori de mai frumoşi îngeri n-aş prefera mai mult decât nici un fir de păr al capului Tău, cu atât mai puţin unul dintre cei doi pentru Tine ca întregime, plin de dragoste în inima mea. Chiar dacă sunt ei frumoşi, întreb eu atunci: Cine le-a dat, deci, o asemenea frumuseţe a lor? Acesta ai fost doară Tu! Dar cum ai fi putut Tu să le dai o asemenea frumuseţe, dacă ea n-ar fi fost mai înainte în Tine!?

Eu îţi spun ţie aceasta: Tu eşti pentru mine totul în toate şi eu nu n-aş renunţa niciodată la Tine şi dacă Tu mi-ai şi da pentru aceasta toate cerurile pline de cei mai minunaţi îngeri!“

Spun **Eu:** „Aşa este bine, aşa îmi place cel mai mult! Cine Mă iubeşte, acela trebuie să Mă iubească pe deplin şi mai presus de toate, dacă vrea el să fie şi de Mine iubit mai presus de toate. Iată, cei doi îngeri sunt desigur foarte frumoşi; dar şi tu îmi eşti acum mai dragă decât nenumărate legiuni dintre cei mai curaţi îngeri şi de aceea rămâi acum numai statornică la Mine! Eu îţi spun: Tu eşti dintre multe o mireasă bună pentru Mine! - Înţelegi tu aceasta?“

Spune **Sara:** „Doamne, acest lucru nu-l înţeleg, într-adevăr! Cum aş putea fi eu mireasa Ta? Pot eu, aşadar, să-ţi fiu ceea, ce mama mea este pentru tatăl meu? Tu eşti Domnul cerului şi al pământului şi eu sunt numai o făptură a Ta; cum ar putea să se întâmple aceasta, că ceea ce este cel mai inferior să se poată uni cu ceea ce este cel mai înalt?“

Spun **Eu:** „Uite, asta merge foarte uşor şi anume din foarte simplul motiv, pentru că ceea ce este de tine presupus cel mai inferior a reieşit de asemenea din ceea ce este cel mai înalt - şi este în consecinţă tot aşa de înalt.

Eu sunt pomul vieţii şi tu eşti fructul acestuia. Fructul este după aparenţe fireşte mai mic şi mai schimbător decât pomul; dar în mijlocul lui sălăşluieşte o sământă hrănită şi coaptă din fruct, în care sământă se află însă iarăşi pomi de acelaşi fel, în stare să poarte ei înşişi aceleaşi fructe şi iarăşi sământă vie, din care una singură ei au reieşit.

Din aceasta însă poţi tu, deci, foarte uşor să şi înţelegi, că diferenţa dintre făcător şi făptură nu este într-o anumită privinţă chiar aşa de mare, precum tu îţi imaginezi; pentru că făptura însăşi este în sine şi pentru sine voia făcătorului, care este desigur foarte bun şi plin de demnitate. Dacă se recunoaşte această voinţă ieşită de la făcător şi sub forma făcătorului însuşi, pusă liber în singurătatea lăsată la atitudinea ei, ca fiind ceea, ce este ea din motivul motivului şi acţionează conform acestui lucru, atunci este ea asemenea făcătorului ei şi este în măsura ei mică pe deplin ceea, ce făcătorul este în măsura Lui nemărginită; dacă însă nu se recunoaşte voinţa parţială lăsată liberă la atitudinea ei ca fiind ceea, ce este ea, atunci ea, ce-i drept, nu încetează a fi de aceea totuşi, ceea ce este ea, dar ea nu poate să ajungă aşa de mult timp la cea mai înaltă determinare, până ce ea nu s-a recunoscut ca fiiind ceea, ce este ea din temelia motivului.

Pentru a face însă mai uşoară osteneala de recunoaştere de sine pentru asemenea părţi de voinţă lăsate la atitudinea lor, care se numesc aici >oameni<, a dat făcătorul în toate timpurile mărturisiri, legi şi învăţături, venind din cer şi a venit acum chiar Insuşi în carne la pământ, pentru a-i ajuta pe oameni la lucrul de a se recunoaşte pe sine şi să le dea mai multă lumină pentru ceea ce urmează, ca osteneala lor să devină una mai uşoară, decât a fost ea până acum.

Acum vei înţelege tu într-adevăr, cum este relaţia dintre făcător şi făptură şi vei putea astfel să şi admiţi uşor, cum tu, ca fiind Mie pe deplin deopotrivă, poţi fi foarte uşor mireasa Mea şi femeia Mea, pe veci legaţi prin dragostea ta mare faţă de Mine! - Înţelegi tu acum ceea, ce Eu ţi-am descoperit acum?“

41. Despre esența dragostei adevărate.

Spune prea frumoasa şi drăgălaşa **Sara**: „Da, acum înțeleg eu totul mai bine; dar prin urmare au toate fiicele Evei acelaşi drept ca şi mine!?“

Spun **Eu**: „Într-adevăr şi doar atunci, dacă ele sunt ca şi tine acum; dar dacă ele nu sunt aşa, atunci ele pot fi fetele, chiar şi miresele Mele, dar ele nu pot deveni întru totul femeile Mele. Doară şi strămoşul Meu după trup David a avut multe femei şi a fost un bărbat după inima lui Dumnezeu; de ce să nu am şi eu acelaşi drept, ca să am mai multe femei, deoarece Eu sunt mai mult decât David? Şi Eu mai adaug, că am resurse suficiente, să țin atâtea femei fericite, cât nisip se află pe malul mării pe pământ şi fiecare va fi asigurată, că pe veci nu va putea vreuna să aibă o dorință, care nu va fi înfaptuită. Dar dacă aşa stau lucrurile, te poate jena faptul, dacă Eu le dau multora acea fericire, pe care Eu ți-o dau din belşug?“

Spune **Sara**: „Tu singur eşti Domnul şi întruchipata şi nemărginita dragoste şi înțelepciune şi ceea ce Tu faci, este înțelept; dar eu nu pot face nimic, deoarece eu Te iubesc enorm şi vreau ca Tu să fii doar al meu! Dar acest lucru trebuie Tu să-i treci cu vederea inimii mele copilăroase, care încă este prostuță în dragoste!“

Spun **Eu**: „Este foarte drept, îți spun Eu aceasta. Cine nu Mă iubeşte cum Mă iubeşti tu pe deplin cu gelozie şi care vrea în inima sa să Mă aibă doar pentru sine, acela încă nu nutreşte pentru Mine o adevărată şi vie dragoste! Dar dacă nu o are pe aceasta, atunci nu era el în sine nici belşugul vieții; căci Eu sunt adevărata viață în om prin dragostea sa din suflet pentru Mine şi această dragoste este duhul Meu în fiecare om.

Cine prin urmare trezeşte dragostea, acela trezeşte şi duhul primit de Mine şi pentru că acest duh sunt şi trebuie să fiu Eu Însumi, pentru că în afară de Mine nu există alt duh de viață, aşa Mă trezeşte el în sinea lui şi prin aceasta s-a născut cu totul în viața veşnică şi pe veci el nu va mai putea muri sau nu mai poate să fie distrus - chiar şi de puterea Mea absolută nu poate fi distrus, pentru că el este una cu Mine. Eu însă nu Mă pot distruge, pentru că ființa Mea veşnică nu se va putea schimba în neființă. De aceea nu fi tu de părere că dragostea ta pentru Mine este prostească, ci ea este exact aşa, cum trebuie să fie! Rămâi aşa şi tu nu vei vedea, nu vei simți şi nu vei gusta în veci moartea!“

Această explicație a Mea a făcut-o pe Sara bucuroasă, că ea m-a îmbrățişat cu toată puterea ei şi a început să Mă alinte cu tandrețe.

Mama Sarei i-a interzis aceasta şi i-a spus: „Dar dragă Sara, acest lucru nu se cade! Du-te, deoarece eşti destul de rea!“

Spune **Sara**: „Eh şi ce, se cade sau nu se cade! Nu se cade nici să mori şi să fi după aceea într-adevăr mort; dar atunci când vine Domnul şi-l învie pe cel mort şi îl scoate afară din mormânt, ceea ce nu poate fi atât de neobişnuit, cum poate să se cadă aşa ceva în fața lumii? O mamă, să-L iubeşti pe Domnul cel mai mult pe pământ, este singurul lucru care se cade cel mai bine pentru toată lumea! - Nu-i aşa, Domnul Iisus, eu am vorbit drept?!“

Spun **Eu**: „Foarte drept şi adevărat! Cine se ruşinează pe pământ, să Mă iubească deschis, Mă ruşinez şi Eu de acela, ca să-l iubesc în fața tuturor cerurilor şi să-l înviu spre viața veşnică în ziua judecății de apoi!“

42. Despre ziua (tânără) judecății de apoi.

Dar **mai mulți** întreabă, când va veni acea ‘zi a judecății.

Eu însă am spus: Atunci când ziua cea bătrână a trecut, atunci vine după o zi mai bătrână una tânără; şi pentru că Eu nu pot să înviu pe nimeni în ziua care a trecut, atunci trebuie să se întâmple aceasta natural într-o zi tânără, pentru că una care a trecut şi este mai bătrână nu mai poate fi folosită. Nu este fiecare zi nouă pe care voi o trăiți, o zi nouă? Sau poate vreo unul să trăiască una mai tânără, decât aceia, în care el trăieşte? Vedeți, noi toți trăim cu siguranță într-o zi nouă! Căci cea de ieri nu mai poate fi o zi tânără şi cea de mâine nu a sosit încă. Dar din acestea se pot înțelege cu uşurință, că la sfârşit vor exista tot atâtea zile tinere şi vor trebui să fie pentru fiecare om, câte a trăit el! Eu vă spun, că voi toți veți muri în ziua cea tânără şi este imposibil ca voi să fiți înviați de la moarte decât în ziua de apoi; şi dacă un om sau toți oamenii trebuie s-o treacă, atunci nu va fi posibil aceasta într-o zi bătrână şi care a trecut, ci într-o zi, evident ca în ziua cea tânără (judecata de apoi)! Care va fi aceea, nu este aleasă de Mine sau de vreun duh de înger din-ainte; căci fiecare zi este bună şi cât se poate de utilă. - Înțelegeți voi aceasta?“

Cei care au întrebat se retrag uimiți înapoi şi spun: „Într-adevăr, acest lucru este atât de limpede ca aerul cel mai curat şi totuşi a putut prostia noastră să întrebe!? Este foarte uşor de înțeles şi de priceput! Când noi vorbim deseori de zilele bătrâne, aşa trebuie să existe şi zile tinere şi foarte tinere! A fost, a fost, a fost, - totuşi foarte prostesc din partea noastră ca să întrebăm! Din partea Ta este nevoie într-adevăr de foarte multă răbdare ca Tu să ne poți suporta!“

Spune **Sara** zâmbind uşor: „Da, Domnul are cu siguranță cea mai mare răbdare cu noi toți! Dar ceea ce se numeşte o zi tânără şi când va veni, acest lucru eu l-am ştiut deja din leagăn; şi dacă m-a întrebat pe mine cineva de aceasta, am spus eu tot timpul: ‘Mâine va veni ziua cea tânără!’ Nu ați ştiut voi cu adevărat aceasta?`“

Spun **cei, care au întrebat**: „Da, da noi am fost într-adevăr atât de proşti, că nu ştiam aceasta şi cu toții am avut o mare frică de această zi care va urma! Acum înțelegem noi bineînțeles aceasta; şi acum ne este totuşi ruşine, că ne-a putut scăpa un astfel de lucru, care este limpede pentru ochii şi urechiile fiecăruia!“

Spun **Eu**: „Nu vă necăjiți; căci acest subiect este totuşi o piatră, de care se vor împiedica de mii de ori pe viitor încă mulți şi vor prevesti vor spune, vor scrie şi vor predica poporului orb.

Dar acum să vedem cum o să ne descurcăm cu peştii; căci cum puteți voi vedea, suntem deja pe plaja mării şi bărci de pescari sunt multe care acoperă necesitățiile noastre. Plase sau alte instrumente de pescuit nu lipsesc; şi

aşa putem să ne punem noi imediat la treabă. Cei doi tineri, cu care Cireniu este adâncit în discuţii, ne vor ajuta încă foarte mult! Să ne punem imediat mâinile la lucru!“

43. Domnul Iisus împreună cu ai Săi la pescuit.

Dar toţi au început să se mire, deoarece ei nu ştiau, cum au ajuns de la casa Mea până aici, la mare.

Eu însă am spus: „Cum vă puteţi voi mira?! Nu aţi trăit voi deja de câteva ori astfel de lucruri în prezenţa Mea? Că Josa împreună cu copiii şi cu nepoţii săi se miră, este de înţeles; dar la voi, care sunteţi ucenicii Mei experimentaţi, este de fapt de neânţeles, cum voi vă puteţi încă mira, deoarece ar trebui să înţelegeţi limpede, că îmi sunt şi îmi pot fi posibile toate lucrurile!

Vedeţi, Eu nu spun pe degeaba ‘de neânţeles’; că oricare mirare la vreo faptă desăvârşită de Mine, mai lasă loc undeva în suflet ascuns o pată mică de necredinţă. Omul se îndoieşte deja de la început la popsibilitatea unei fapte sau a unei lucrări deosebite; şi dacă fapta este desăvârşită cu toate dubiile sale, el este totuşi un martor al acestei fapte şi întreabă prin urmare cu mirare: ‘Cum a fost posibilă aceasta?’ Dar ce spune el cu această întrebare? Eu vă spun, nimic mai mult: ‘Eu am avut dubii la reuşita acestei fapte şi totuşi a reuşit! Este ciudat şi de necrezut!’

Dacă se miră un astfel de profan, este de înţeles; dar dacă cei ce sunt iniţiaţi se miră şi ei, atunci arată prin aceasta, că mai fac încă foarte mult parte din aceia, care cu drept sunt numiţi ‘profani’! Prin urmare, nu vă mai miraţi mai ales înaintea străinilor, atunci când Eu săvârşesc o faptă extraordinară, ca cei care sunt străini să nu vă privească şi pe voi ca fiind străini împreună cu ei!“

Spun **ucenicii:** „Doamne, Tu doară ştii, ca noi Te iubim mai presus de toate şi ştim foarte bine, cine şi ce eşti Tu; dar în ciuda a toate aceste lucruri nu putem noi aşadar totuşi adesea să nu ne şi minunăm iarăşi din nou asupra unui miracol nou, pentru că minunile Tale evidente vin cel mai adesea cam pe deplin neaşteptate şi pe nepregătite, că la tot cumpătul şi toată credinţa trebuie să fii aşadar totuşi puţin stupefiat. - Iată, am şi putut doară vedea destul de des soarele răsărind şi apunând; dar unde este sau unde trăieşte într-adevăr acel om, fiind de un cuget numai întrucâtva mai bun, căruia nu-i va smulge cu sila o oarecare mirare fiecare răsărit de soare nou şi minunat?! Şi iată, Doamne, aşa este cazul şi cu noi! Tu eşti însă nesfârşit mai mult decât nenumărat de multe răsărituri de soare şi vrei de aceea să ne treci totuşi puţin cu vederea asemenea greşeli, care mereu din nou cu inimle care Te iubesc pe Tine mai presus de toate suntem siliţi noi de Tine din motivul motivului să le comitem.“

Spun **Eu:** „Aşadar, deci, totul este deja iarăşi bine; dar în viitor urmaţi un asemenea sfat al Meu din pricina străinilor, ca aceştia să recunoască în voi ucenicii Mei adevăraţi! - Acum însă, să mergem la pescuit! Se vor întâmpla şi la aceasta iarăşi minuni mici; dar voi să vă purtaţi cu acestea, de parcă acestea n-ar fi minuni! Străinii să le găsească şi să le aprecieze ei înşişi, dacă acestea sunt fapte foarte obişnuite, sau dacă sunt fapte ieşite din comun!“

După această învăţătură necesară s-au urcat ucenicii repede în bărci, au întins mrejele şi le-au aruncat în apă după arta pescarilor şi au făcut o tragere una după cealaltă; dar recolta era foarte puţin rodnică.

Petru a observat, că vântul din vest destul de puternic ar influenţa negativ şi ar mâna peştii în adânc.

Un altul a observat iarăşi, că înainte de seară nu se va înfăptui prea mult; soarele ar străluci, netulburat de nici un norişor, prea puternic şi peştii s-ar grăbi de aceea către fund, pentru că ei n-ar suporta lumina puternică.

Atunci au urcat însă şi cei doi tineri în două bărci, au întins o mreajă mare şi s-au dus foarte departe în largul mării.

Atunci a spus **Andreas,** care era şi un maestru în pescuit: „Dacă aceştia nu mână într-un mod miraculos peşti în mrejele lor prin puterea lor duhovnicească, atunci pot ei afară, în largul mării, să pescuiască într-adevăr timp de zece ani şi ei nu vor aduce nici o bucată la mal!“

Dar cei doi tineri fac o trăsătură puternică, sunt acuşi la mal şi aduc în jur de treizeci de bucăţi bune la ţărm.

Atunci spune **Andreas:** „Aceasta nu este, ce-i drept, o minune, dar altfel totuşi destul de mult (*o realizare mare),* de a prinde din largul mării treizeci de bucăţi de somni.“

În sfârşit M-am urcat şi Eu într-o barcă, Sara cea curajoasă însă şi ea într-alta. Noi am întins o mreajă destul de mare şi am băgat-o în apă. Când am făcut noi o mică tragere nu departe de mal, se umpluse mreaja deja cu cincisute de bucăţi de somoni, somni şi alţi peşti, aşa încât cei doi tineri au fost nevoiţi să-i sară Sarei în ajutor, căci ea n-ar fi putut altfel ţine mreaja. Peştii au fost aduşi numaidecât la mal şi puşi acolo în multe butoaie cu fund oval (*butoiaşe),* care erau şi aici disponibile deocamdată în cantităţi îndestulătoare.

Ucenicii au făcut însă încă o tragere şi când ei au tras mreaja la ţărm, au găsit ei iarăşi numai puţini peşti şi aceştia numai peştişori mici în mreajă.

Petru spuse: „Acum am făcut pentru astăzi într-adevăr ultima tragere! Aceasta doară nici pe departe nu compensează osteneala, pe care o pricinuieşte o asemenea tragere, ca un pescar bătrân şi experimentat ca noi să urce în numai o barcă!“ - Apoi a vrut el să rânduiască să fie aceşti peşti mici aruncaţi iarăşi în mare.

Dar **Eu** i-am spus: „Reţine, ceea ce ai prins tu; pentru că peştii mici sunt deseori peşti destul de buni şi îi prefer mai mult decât pe cei mari, care nu arareori au o carne tare şi greu de digerat. ţine însă minte acest aspect corespunzător!

Când vei merge tu afară ca pescar de oameni, atunci nu lăsa ca să te necăjească faptul, dacă în mreaja Evangheliei se vor lăsa prinşi peştişori mici; pentru că cu adevărat, Mie îmi sunt ei mai dragi decât cei mari! Totul însă, ceea ce este aici mare şi preţios în faţa lumii, este într-o anumită privinţă o urâciune în faţa Mea! - Să lăsăm însă acum pescuitul şi să ne ducem iarăşi acasă! Pentru astăzi şi mâine suntem noi aprovizionaţi; ziua de după cea de odihnă se va aproviziona atunci totuşi iarăşi, dacă ar fi necesar.“

S-au strâns atunci toate mrejele şi s-au mai adus încă o grămadă de tot felul de peşti la ţărm, au fost puşi aceştia în butoiaşe şi s-au cărat acesştia la casa Mea pe căruţe şi pe tărgi în vasul de peşti destul de mare, pe care vas, la timpul său, Iosif însuşi îl construise.

44. Aspecte personale despre Borus.

Când am ajuns noi acasă de la pescuit cam la o oră după miezul zilei, ne aştepta pe noi iarăşi o mâncare bună de amiază, pe care o rânduise acum iarăşi Borus să fie pregătită, care nu se dusese de aceea cu noi la pescuit; pentru că aceasta era cea mai mare bucurie a lui, de a pregăti pentru destul de mulţi oameni mâncăruri de ospăţ şi el făcea mai ales mâncare cu mult drag cu bucătăresele şi bucătarii lui în aer liber. El era la aceasta şi ca Kisjonah destul de bogat, pentru a ospăta zilnic cel puţin şase până la şapte mii de oameni şi să-i adape cu cel mai bun vin. Pentru că, în primul rând, era el fiul unui grec foarte bogat din Atena, care avea însă şi în Asia mari proprietăţi şi de asemenea mai multe insule mici în proprietatea lui; în al doilea rând, era el singurul moştenitor unor asemenea proprietăţi mari şi larg extinse; şi în al treilea rând, era el cu mult cel mai priceput medic din întreaga ţară a iudeilor şi îşi câştiga prin arta lui, mai ales de la căpeteniile mari şi bogate, mari sume de aur şi argint, în timp ce rânduia el iarăşi să ajungă pe deplin pe gratis toate îngrijirile posibile celor săraci bolnavi şi era de aceea cinstit de aceştia ca fiind cel mai mare binefăcător al ţării.

La toate acestea era el neânsurat, n-avea nici femeie nici copii şi avea însă totuşi o mare bucurie, de a aduce împreună bărbaţi tineri săraci şi tocmai iarăşi fete tinere şi sănătoase şi să-i binecuvânteze cu cuvântul şi o zestre îndestulătoare. Şi astfel era el, aşadar şi acum în cel mai bun şi foarte strălucitor umor, pentru că el era în secret de părerea, că Eu o voi lua într-adevăr în căsătorie pe prea frumoasa şi prea drăgălaşa Sara.

Când noi toţi stăteam la masă plini de dispoziţie bună, mâncam şi beam, atunci a venit el şi M-a întrebat aşa foarte în secret, dacă din aceasta treabă ar ieşi cumva totuşi ceva!?

Eu i-am răspuns: „Dragă prietene şi frate! Inima ta prea bună şi aleasă Îmi este numai foarte cunoscută. Eu ştiu numai foarte bine, că tu eşti numai atunci peste măsură de fericit în sufletul tău, dacă tu i-ai făcut pe alţii fericiţi. La tine te-ai gândit încă de-abia vreodată şi pentru că tu ai observat şi ai şi auzit între Mine şi prea frumoasa Sara o dragoste mare într-adevăr de luat în consideraţie, cum noi vorbisem astăzi dimineaţă despre mireasă şi femeie, de aceea ai ajuns tu la tine în secret la concluzia fericită că este între Mine şi frumoasa Sara o legătură de căsătorie foarte aproape pe cale să se întâmple. Dar Eu îţi spun: în ceea ce priveşte acest lucru te înşeli tu puţin! Pentru că uite, atât de multe femei care trăiesc aici pe pământ, au trăit şi vor mai trăi încă, ele şi sunt toate, dacă ele fac o schimbare curată a felul cum îşi trăiesc viaţa, mai mult sau mai puţin miresele Mele şi de asemenea tot aşa de bine femeile Mele; dar o asemenea legătură încă cât se poate de aprofundată cu Mine nu le împiedică niciodată, să devină femeia unui bărbat aşezat, - şi o relaţie care este la fel foarte necesară se întâmplă tocmai acum între Mine şi foarte draga Sara. Dar ea poate de aceea foarte bine să devină femeia ta şi să fie totuşi în duh acum ca şi pe veci femeia Mea adevărată!

Eu vreau să spun însă acum astfel: Deoarece tu ai ajutat deja aşa de mulţi bărbaţi cinstiţi, chiar dacă erau ei încă cât se poate de săraci, să aibă femei dragi şi cuminţi, ceea ce bărbaţii tineri, încă ca întotdeauna la tinereţe, arzători au considerat într-adevăr un mare noroc, de aceea vreau, aşadar şi Eu să te ajut să ai o asemenea fericire! Iată, tocmai această într-adevăr ceresc de frumoasă Sară să devină femeia ta! Tu M-ai apărat după prima ei înviere, când ea s-a aflat pentru a doua oară pe patul de moarte şi Eu am înviat-o pentru tine cealaltă oară şi am rânduit-o deja atunci ţie spre răsplata cuvenită. Cum arată ea acum, tot aşa va arăta ea în anul al şaptezecilea al ei de viaţă; acest copil nu va îmbătrâni pe acest pământ! Uită-te la cei doi îngeri, cu care vorbeşte acum Cireniu, dacă ei sunt aşa de frumoşi ca această fată! Spune-Mi drept, dacă tu nu te-ai uitat aşadar totuşi deja de câteva ori foarte însemnat la această prea dragă Sara şi dacă inima ta n-a simţit la aceasta absolut nimic!“

Spune **Borus** puţin cam încurcat: „Doamne, a ascunde aceasta faţă de Tine, ar fi cea mai curată imposibilitate! De aceea o spun eu mai degrabă foarte liber şi tare: Sara este singura fiinţă pe pământ, pe care aş deţine-o, aşadar, totuşi mai degrabă eu însumi, decât să ajut pe altcineva ca să o aibă! Eu sunt, ce-i drept, de asemenea deja tare peste anii treizeci de viaţă şi ea poate de-abia număra şaisprezece primăveri; dar inima mea pare aici încă de-abia să fi ajuns la cea mai frumoasă vârsta a ei. Dacă ea ar deveni într-un mod posibil totuşi femeia mea, atunci eu aş iubi-o de o mie de ori mai mult decât viaţa mea proprie!“

Sara ascultase în secret foarte atentă la acest dialog şi atunci când Eu M-am uitat la ea după aceea şi am întrebat-o, cum i-a plăcut ei această discuţie între Mine şi Borus care arăta chipeş, a închis ea, puţin înroşită de ruşine, ochii şi a spus după un timp: „Dar aşa trebuie Tu, deci, totuşi să observi totul! Eu m-am uitat la dragul Borus doară numai o singură dată aşa foarte în treacăt, pentru că el este un bărbat chiar aşa foarte drag şi foarte ostenit în slujire!“

Spun **Eu,** aşa mai mult într-un ton glumeţ: „Dar în inima ta te-ai uitat tu, dacă nu Mă înşel, deja de multe ori la e!?“

Spune **Sara,** mai mult acoperindu-şi faţa ei: „Dar Doamne, Tu începi totuşi foarte însemnat, să fii puţin rău! Doar că Tu trebuie totuşi să ştii toate!?“

Spun **Eu:** „Sara, dacă ar depinde treaba aşa de acest aspect şi de acela şi el ţi-ar cere de aceea aşa de potrivit inimos mâna ta cea mai frumoasă, ai refuza tu să i-o dai?“

Spune **Sara,** foarte plăcut stupefiată despre o asemenea întrebare: „Dacă n-aş face aceasta, cum aş putea eu atunci să devin femeia Ta? Să iubesc pot eu doară totuşi numai pe Tine, cu toate că eu şi trebuie să mărturisesc deschis în faţa Ta, că eu îl cinstesc şi îl apreciez foarte pe bunul Borus, pentru că el mi se pare că este după Tine într-adevăr cel mai bun om în întreaga ţară a iudeilor, cu toate că el este din naştere un grec şi a devenit un evreu de-abia din cauza ştiinţei, dar nu după tăierea împrejur, de-abia foarte recent.“

Spun **Eu:** „Păi da, treaba va ieşi totuşi cu bine! Gândeşte-te numai puţin aprofundat şi uită-te acolo, în faţa noastră, la Lidia, care şi ea este în continuare femeia Mea într-un mod duhovnicesc, dar după trup aparţine totuşi ca femeie de chipeşul Faustus! Relaţia noastră însă nu deranjează aceasta cu nimic; pentru că tu rămâi tot aşa ca înainte mireasa Mea şi femeia Mea cerească.“

Spune **Sara** după un timp: „Chiar dacă şi mie mi-ar fi plăcut, să întind mâna bunului Borus, atunci eu doară totuşi nu ştiu, ce vor spune părinţi mei lumeşti la această treabă! Şi pe aceştia ar trebui eu, aşadar, totuşi să-i întreb! Eu l-aş dori, ce-i drept, într-adevăr deja de aceea pe bunul Borus, pentru că Tu ai privi aceasta cu ochi buni; dar şi tata şi mama ar trebui, aşadar, totuşi să fie întrebaţi!"

Spun **Eu:** „Păi da, uite, aceştia au fost deja întrebaţi şi sunt pe deplin de aceeaşi părere cu Mine; dar Eu nu te oblig absolut de loc spre acest lucru. ţie îţi rămâne voia ta pe deplin liberă!"

Spune **Sara,** tot mai tare încurcată: „Doamne, - da, că eu ştiu aceasta într-adevăr, - dar - eu, - da, da, eu - dar - dar totuşi n-aş vrea!"

Spun **Eu:** „Ce n-ai vrea tu?"

Spune **Sara:** „Ei, ei, Tu mă pui însă acum deja într-o încurcătură imensă! Ah, dacă eu numai nu m-aş fi uitat totuşi la Borus cel, de altfel, foarte drag!"

Intreb **Eu:** „Da, dar acum nu Mi-ai spus încă, ce este de fapt, ceea ce tu nu vrei! Deci, spune, dragă Sara, spune-o cu curaj, ce este, ceea ce tu n-ai vrea aşa de fapt!"

Spune **Sara:** „Dar Doamne, cum mai poţi Tu să mă întrebi încă!? ştii doară oricum, ce este, ceea ce eu nu vreau! Lasă-mă Tu să ghicesc şi eu îţi voi da într-adevăr de recunoscut printr-o uşoară aprobare dată din cap, ce ar fi, ceea ce eu nu vreau!"

Spun **Eu:** „Acum aşadar, pentru că tu vrei aceasta, de aceea vreau Eu să te las să ghiceşti, ce părere am Eu, ce ar fi, ceea ce tu nu vrei. Şi astfel ascultă aşadar: Tu nu vrei desigur, că bunul Borus să devină cumva de aceea bolnav de supărare, dacă tu nu i-ai întinde mâna ta frumoasă!?"

Se ridică **Sara** şi mă bate uşor cu mâna ei pe umărul Meu şi spune, spre aparenţă uşor supărată: „Ehhh - înseamnă aceasta, deci, să laşi să se ghicească, dacă spui imediat cu - aproape că m-ar fi luat gura pe dinainte!"

Spun **Eu:** „Aşadar, - haide, spune numai cu voce tare adevărul!"

Spune **Sara:** „Păi da, ai spus deja aşa >cu adevărul<; este însa de asemenea adevărat, că asta nu înseamnă >a ghici<, dacă spui imediat adevărul cu voce tare!"

Spun **Eu:** „Acum uite, Eu ştiam doară, că tu ai pentru dragul prieten Borus mai multe sentimente, decât ai vrut tu să ne laşi să observăm în exterior! Dar aceasta este totuşi potrivit astfel! Fata să lase să se observe numai foarte puţin până la ultimul moment, că ea poartă faţă de un bărbat o plăcere aparte în inima ei; de-abia când este vorba de o seriozitate deplină, trebuie ea să-i destăinuie bărbatului inima ei, care vrea s-o ia de soţie, - căci, altfel, ea îl ispiteşte înainte de vreme şi dacă se ridică atunci probabil obstacole, atunci îi face ea tristă inima lui şi neliniştit cugetul său! Şi toate acestea sunt atunci de un mare necaz."

Spune **Sara:** „Dar Doamne, toate acestea nu le-am făcut eu însă totuşi!?"

Spun **Eu:** „Nu, nu, dragă Sara; de aceea doară te-am lăudat Eu ca fiind un exemplu de urmat! - Acum poţi tu însă să-i spui totuşi dragului Borus încetul cu încetul, cum îţi este aşa de fapt în jurul inimii!"

Spune **Sara:** „Ah, - acum nu i-o voi spune încă; când este el de-abia soţul meu, atunci mai este încă totuşi vreme!"

Spun **Eu:** „Dacă ar fi el însă rânduit de Mine de exemplu deja soţul tău, cum ar fi atunci?"

Spune **Sara,** în secret bucuros surprinsă: „Păi da, cum atunci? - Păi da, atunci - - atunci - păi da, - atunci - ar trebui eu fireşte să-i destăinui inima mea pe deplin!"

Ii spun **Eu** lui Borus: „Iată, cât de nedescris de dragă este ea! Ia-o, iubeşte-o bine şi îngrijeşte-o ca pe o plantă gingaşă; pentru că Eu ţi-o dau din ceruri ca o răsplată bine-meritată. Mergeţi la părinţi, ca ei să vă binecuvânteze şi veniţi atunci la Mine, ca şi Eu să vă binecuvântez încă o dată!"

Borus îmi mulţumeşte, de-abia putând vorbi de atâta bucurie şi **Sara** se ridică foarte cuminte de pe scaunul ei şi spune cu o voce fericită şi emoţionată: „Doamne, numai pentru că Tu vrei aceasta astfel, o fac eu cu plăcere; dacă ar fi voia Ta, atunci m-aş fi luptat totuşi împotriva inimii mele, - dar aşa îţi mulţumesc şi eu ţie pentru cel mai bun bărbat din întreaga ţară a Iudeii!"

După aceste cuvinte merg amândoi la părinţi şi îi roagă pentru binecuvântarea lor şi când aceasta li se dă cu cea mai mare bucurie, se întorc ei de îndată la Mine; şi Eu îi binecuvântez imediat într-o căsnicie adevărată, valabilă pentru toate cerurile, pentru care ei doi Îmi mulţumesc cu inima înfocată.

S-a încheiat aici o căsătorie neaşteptată, care este una dintre cele mai fericite căsnicii de pe tot pământul. Şi din aceasta reiese, că dacă cineva îmi jerfeşte ceva cu adevărat, nu pierde niciodată, ci primeşte înapoi totul cu binecuvântări şi aceasta tot timpul într-o vreme, în care el se aşteaptă cel mai puţin. Borus a fost foarte îndrăgostit de Sara şi ar fi dat pentru ea toate comorile lumii, dacă ar fi fost cerute de la el; căci frumuseţea ei minunată, mai ales după a doua înviere, a fost pentru Borus ceva, ce nu putea el să descrie, - şi totuşi mi-a jertfit-o şi cu toate mijloacele lui, a vrut să sărbătorească aşa zisa Mea zi de căsătorie. Tot aşa a simţit şi Sara foarte mult pentru Borus, dar l-a jertfit întru totul şi a vrut cu hotărâre să fie doar a Mea. Dar dintr-o dată am întors foaia şi le-am dat celor doi, ceea ce ei mi-au dat Mie din toată inima. - Cine acţionează ca aceşti doi, aceluia îi voi face cum le-am făcut lor!

Aceasta spre învăţarea fiecăruia, care va auzi sau va citi aceasta; căci pe această cale se pot obţine toate de la Mine. Cine îmi jertfeşte totul, acelui îi dăruiesc şi Eu totul; dar cine dăruieşte mult, dar mai reţine încă suficient pentru el, aceluia i se va dărui doar ceea, ce el a jertfit. - şi acum mai departe!

45. Fiinţa interioară a îngerilor.

După această întâmplare foarte frumoasă vine **Cireniu** pentru a doua oară la Mine şi spune: „Doamne, eu am discutat despre unele lucruri cu aceşti îngeri; dar din totul ce ei mi-au spus, eu nu am învăţat mai mult, decât ce am ştiut şi aşa prin milostivirea şi bunătatea Ta. Nimic nou! Dar ce m-a mirat foarte tare, a fost faptul, că aceşti tineri nedescrişi de frumoşi sunt atât de reci şi de distanţi la totul ce se întâmplă aici! Ei vorbesc cu o înţelepciune adâncă şi sunetul vocii lor întrece armonia harpei; de pe chipurile lor zâmbeşte întruna cel mai minunat răsărit; suflarea lor miroase a trandafiri, iasomie şi ambră; părul lor este asemănător aurului pur şi

mâinile lor albe sunt aşa de plăcut formate şi de fine, că într-adevăr, eu nu pot găsi vreo asemănare aici pe pământ; pieptul lor este atât de frumos format ca a unei fecioare, aşa cum eu am putut vedea aceasta doar o singură dată în Pont; dar tot aşa de frumoase şi minunate sunt picioarele lor; pe scurt, - de atâta dragoste pentru aceste două fiinţe ar putea deveni un om nebun! Dar la toate aceste favoruri glorioase şi de nedescris, din care nu se poate simţi doar mireasma dragostei nemărginite, cu care ar putea topi şi o piatră, sunt ei totuşi atât de reci ca statuile de marmură dintr-o iarnă geroasă! Şi acest lucru mă răceşte şi pe mine aproape aşa de tare, cum sunt şi aceşti doi de reci.

Ei nu au nimic respingător în vorbă sau în mişcări; dar nimic nu-i mişcă şi nimic noi scoate din indiferenţa lor stoică faţă de totul ce se întâmplă aici. Ei vorbesc de Tine cu o înţelepciune profundă, dar mie mi se pare vorba lor ca citirea unei scrisori într-o limbă, care nu poate fi înţeleasă.

Spune-Mi cum poate fi posibil aceasta la nişte fiinţe pur cerşti! Este acesta obiceiul duhurilor pure în cerurile Tale?"

Spun **Eu**: „Nici pe departe! Dar aceştia doi se comportă aici aşa, pentru că aşa trebuie; dar ei au totuşi pentru sine cea mai liberă voinţă şi o inimă plină de focul dragostei, care te-ar distruge într-o clipă, dacă ei doi şi-ar arăta dragostea lor faţă de tine!

Oamenii lumeşti pot suporta cea mai înaltă şi profundă înţelepciune a îngerilor, dar dragostea lor doar atunci, dacă ei sunt egali în dragoste în inimiile lor.

Că aşa stau lucrurile, poţi vedea tu foarte bine din relaţia naturală şi pământească între foc şi lumină. Tu poţi suporta lumina, care dă focul; dar poţi tu suporta flacăra, care emană lumina?

Cu siguranţă soarele are cea mai puternică lumină pentru pământ şi tu o poţi suporta foarte bine! Şi pe măsură ce creşte lumina, se ridică şi căldura, atunci cu siguranţă ca tu vei putea suporta mai greu lumina; dar ai putea tu să rezişti la fel ca un înger în aerul cald al soarelui? Eu îţi spun: aerul soarelui ar distruge într-o clipă acest pământ cu tot ce este pe el, aşa cum este distrusă o picătură de apă, care cade pe fierul încins!

Cine vrea să treacă printr-o astfel de lumină şi foc, acela trebuie să fie mai înainte lumină şi foc! Şi iată, chiar din acest motiv nu-şi pot arăta aceşti îngeri dragostea faţă de tine, pentru că te-ar distruge într-o clipă dragostea lor măreaţă! - Înţelegi tu aceasta?"

Spune **Cireniu**: „Eu înţeleg aproape totul, dar totuşi, nu prea - ca şi nenumărate alte lucruri! Căci cum ar putea să mă omoare o dragostea măreaţă, nu pot să price eu prea bine!"

Spun **Eu**: „Dacă este aşa, atunci îţi voi explica Eu totul, ca tu să înţelegi şi aşa ascultă cu atenţie: tu ai un fiu şi o fiică foarte drăgălaşă. Pe aceşti doi copii îi iubeşti tu enorm de mult: da, inima ta nu poate rosti de atâta dragoste, cât de mult îi iubeşte pe copiii tăi, pentru că şi ea este iubită la rândul ei la fel de mult de copii. Dar acum imaginează-ţi limpede şi viu, că aceşti doi copii au murit şi întreabă inima ta, dacă ar putea trece peste o astfel de pierdere şi de durerea pricinuită prin aceasta! Iată, pe tine te cuprinde deja acum o febră, cu toate că Eu am dat acest caz ca un exemplu! Cum ai fi tu oare în caz de adevăr? Eu îţi spun, după cum îţi cunosc inima, că tu nu ai rezista nici trei ore la acea durere; te-ar omorî cu precizie!

Dar totuşi, ce este dragostea şi bunăpurtarea copiiilor tăi faţă de dragostea prietenoasă a acestor doi mesageri ai cerului!? Dacă ei te-ar privi doar cu un singur ochi iubitor şi ţi-ar da doar un deget de alintare, atunci s-ar ridica dragostea din inima ta atât de mult, că tu nu ai putea rezista prea multe clipe; şi dacă îngerii te-ar părăsi doar aparent, atunci s-ar instala în inima ta o aşa tristeţe măreaţă, că tu vei muri din această pricină!

Deoarece iată, cât de frumoşi sunt aceşti îngeri favoriţi ai Mei, nu este nimic această frumuseţe în comparaţie cu aceia din ei, când fiinţele lor sunt pătrunse în inimă de dragostea Mea! Eu îţi spun: totul pare mic, ce poate dovedi pământul că este frumos şi plin de dragoste! - Acum cred Eu, că tu ai putut să Mă înţelegi foarte bine!?"

46. Despre dragostea slujitoare pentru aproapele a doctorilor.

Spune **Cireniu**: „Da, Tu Domnul şi evidentul meu Dumnezeu, acum înţeleg eu şi aceasta; aparenta lor răceală este totuşi dragoste pură!

Eu îmi aduc aminte despre un mit al unei fecioare, care prin nişte împrejurări ciudate ale naturii era nespus de frumoasă şi minunată. Dar acest lucru a fost observat de tineri, de bărbaţi şi de bătrâni şi au intrat de îndată într-o mare bătălie, ca să se poată decide, a cărui femeie să fie ea. Dar ei deveneau în fiecare zi mai numeroşi spre stricăciunea celor care se întreceau. Şi pentru că ei au observat, că cu bătălia pe viaţă şi pe moarte nu fac nici un pas înainte, s-au înţeles acei oameni între ei şi au spus: 'Această fiinţă nu aparţine acestui pământ, ci ea este din cerurile înalte şi este o zeiţă! De aceea trebuie ca aici să decidă jertfele bogate! Cui îi va intinde ea mâna cea minunată dintre cei ce jertfesc, acela o va avea fără a mai fi vreodată deranjat!' şi după această decizie s-au adus din toate părţile comori neestimate spre jertfă şi i s-a dovedit o adoraţie imensă. Adoraţia acestei frumuseţi a mers atât de departe, că s-a uitat cu totul de rugarea şi adoraţia zeiilor. La aceasta s-au înfuriat zeii şi i-au dăruit fecioarei o frumuseţe şi mai mare, i-au otrăvit însă răsuflarea, ca fiecare, care era în depărtare atins de răsuflarea ei, pica inconştient la pământ şi rămânea acolo ore întregi fără cunoştiinţă; pe lângă aceasta, i-au mai dat fecioarei pe limbă un ghimpe foarte otrăvitor, cu care ea putea să omoare pe orcine, care se apropia de gura ei minunată.

Dar când a venit odată un tânăr plăcut la înfăţişare, a devenit deodată vie inima fecioarei; dar ce putea ea să facă, pentru ca să-l iubească, că ea să fie sigură, că este iubită de acel tânăr? Dacă îşi întoarce chipul spre el, atunci va pica iubitul ei inconştient la pământ; dacă ea îl săruta, atunci el va muri. Ea şi-a întors din dragoste chipul de la iubitul ei şi s-a arătat rece faţă de el, ca el să nu cumva să se apropie de gura ei. Şi prin urmare ca să nu cumva să moară iubitul ei, a trebuit să-l iubească într-un fel cât se poate de distant şi rece.

Şi aşa, asemănător cu acest mit, iubesc şi aceşti doi tineri pe oamenii de pe acest pământ sărac cu o răceală aparentă, pentru că ei ştiu mult prea bine, că oamenii nu ar putea suporta focul dragostei din inimile lor cereşti!"

Spun **Eu**: „Da, da, aşa este; doar că răsuflarea lor nu este otrăvitoare şi limbile lor nu sunt înzestrate cu ghimpi otrăvitori; ci răsuflarea lor dă viaţă şi limba lor binecuvântează pământul.“

Aici s-a apropiat de Mine din nou Borus cu Sara şi m-a întrebat, ce ar putea să facă, ca să-şi arate mulţumirea pentru binecuvântarea deplină, pentru clipa aceasta minunată şi prezentă!

Spun **Eu**: „Spune-Mi prietene, care este acel om, care mi-a fost mai devotat din copilărie decât ai fost tu!? Ca băiat ai fost camardul Meu permanent şi ai făcut doar ceea, ce ai văzut tu ochilor Mei că mi-ar face bucurie. Când ai mers cu părinţii tăi în Grecia şi te-ai întors după mai multe săptămâni, am fost Eu tot timpul primul, pe care l-ai vizitat şi mi-ai adus deseori lucruri frumoase şi costisitoare în dar şi tu nu te-ai înfuriat atunci, când am zdrobit cu ciocanul un templu din argint şi ţi-am înterzis, să-mi mai aduci vreodată un astfel de cadou!

Când am fost tânăr şi aproape nimeni nu mi-a dat importanţă, ai fost singurul, care a rămas la fel; şi cum ai fost tu tot timpul, aşa eşti şi vei rămâne. De aceea Eu nu am făcut mai mult acum decât ţi-am întors prietenia şi darurile datoare. De aceea nu trebuie să faci prea multă zarvă! Tu cu siguranţă ai primit cea mai dragă şi mai bună femeie şi trezită spiritual - şi Sara a primit prin tine cel mai bun, mai credincios şi mai bine privit bărbat în oricare domeniu. Binecuvântarea Mea o veţi avea în orice lucru şi nu vă va lipsi şi tu vei rămâne pe lângă aceasta nu cel mai bun doctor din ţară, ci din toată lumea! Şi aşa sunt Eu de părerea că veţi putea trăi destul de bine!?

Dar să nu uitaţi vreodată de cei cu adevărat săraci şi nu lăsa, ca arta pe care nici un om nu o poate avea în vindecarea bolnavilor, să ţi se plătească de un cetăţean sărac sau mai puţin de vreun slujitor sărac, fie cu bani, cu slujire, cu cereale sau cu animale!

Dar celor avuţi, schimbătorilor de bani, negustorilor şi cei care au multe proprietăţi socoteşte-le arta ta după drept şi taxă; căci cine are şi vrea să trăiască, acela să aducă pentru viaţa sa din când în când o jertfă! Există destui săraci, cărora le poţi dărui, cu ceea ce unul bogat îşi cumpără viaţa.

Un doctor ca tine vinde viaţa oameniilor, care este mai ales pentru marii oameni lumeşti cea mai mare comoară. De aceea, să-şi cumpere tot timpul prin bani şi oprin proprietăţi comoara scumpă şi să fie bucuroşi, că există pe pământ un om, la care se poate cumpăra viaţa.

Căci Eu îţi spun: este într-adevăr prima şi cea mai măreaţă artă pe pământ, care nu poate fi niciodată învăţată de un om al lumii: prin cuvânt, prin voinţă şi câteodată prin atingerea mâinilor, să vindeci toate bolile, de la stăpânirea ce mai gravă - incluse sunt şi tot feluri de ciumă - până la tratarea unei uşoare răceli, să le vindeci într-o clipă şi să cureţi toate focarele, să-i faci pe orbi văzători, să-i faci pe cei surzi să audă, pe cei paralizaţi să-i faci să meargă şi pe cei strâmbi să-i îndrepţi - şi pe lângă aceasta să-l înştiinţezi pe cel sărac despre împărăţia lui Dumnezeu! Prietene, du-te în toată lumea şi caută, dacă găseşti unul, care se aseamănă complet cu tine! Eu îţi spun, nu există în afară de tine şi de Mine mai încă unul!

În Sichar am trezit eu un doctor, care putea vindeca foarte bine; dar el nu se poate desprinde de tot de licorile lui şi de aceea este cu mult în spatele tău.

Ucenicii Mei te vor urma după mulţi ani, dar nu toţi pe care tu îi poţi vedea aici.

Minunata Mea Sara va învăţa şi ea o artă, cea a unei moaşe; căci este o slujbă foarte importantă în faţa lui Dumnezeu, să fii alături de femeiile care nasc printre chinuri mari. Şi aşa sunteţi aranjaţi voi doi, cum nu a fost vreodată o pereche regală!

Dar acest sfat ţi-l dau Eu: Dacă vine un bolnav la tine sau dacă eşti chemat la unul, atunci întreabă-l tot timpul cu seriozitate: ‘ Crezi tu, că în numele lui Iisus, Mântuitorul din ceruri, eu te pot ajuta?’ Spune după aceasta bolnavul cu seriozitate: ‘Da, eu cred!’, atunci vindecă-l; dar dacă are dubii, atunci nu-l vindeca, până când el va crede, că tu îl poţi vindeca în numele Meu! - Dar acum mai încă un cuvânt spre tine, Iair!“

47. Propunerea către Iair. Despre ceremoniile exterioare.

Spune **Iair**: „Doamne vorbeşte, eu vreau să te ascult şi după aceea să înfăptuiesc după cuvintele Tale!“

Spun **Eu**: „Foarte bine; dacă te vei ţine de cuvântul Meu, atunci vei fi aici şi pe veci fericit. Şi aşa ascultă:

Tu eşti acum o căpetenie a fariseilor şi a şcolilor lor în toată această împrejurime din Nazaret, Capernaum şi Horazine, de la Cana în Galilea şi multe alte locuri, sate şi cătune. Tu ai de aceea în Galilea o faimă mare, care nu este cu mult mai mică decât cea a marelui preot din Ierusalim. Dar iată, toată această faimă mare a ta n-a putut s-o salveze pe fiica ta de la moartea ei care s-a întâmplat de două ori şi mai puţin s-o scoale din morţi, când era ea pe deplin moartă!

Tu vezi, că o asemenea funcţie cu o faimă mare este de folos la foarte puţine alte lucruri, decât să mărească înainte de toate mai mult trufia celui înalt în funcţie, a-i face lui să-i fie o necesitate traiul bun, care se măreşte tot timpul, dar să devină în folosul şi adevăratul ajutor fâţă de oameni continuu mai slab şi mai neajutorat şi să se pună în consecinţă faţă în faţă cu cei care au nevoi de ajutor ca fiind el însuşi fără ajutor sau neputincioşi de a ajuta; pentru că dacă cineva, care are nevoie de vreun ajutor, nu poate sau nu vrea să ajute, acela este tot aşa de fără ajutor ca şi însuşi cel care necesită ajutorul.

O funcţie înaltă este de aceea, mai ales a ta, de o însemnătate foarte mică. Cum ar fi aşadar, dacă tu a-i pune-o înapoi în mâinile marelui preot din Ierusalim şi te-ai muta apoi la ginerele tău de acum, la care tu vei fi desigur mai bine şi mai prestigios prevăzut, decât cum eşti tu acum din partea Ierusalimului orb de tot? Tu ai putea să-i faci lui Borus scriptura, în care eşti un foarte bun cunoscător, încetul cu încetul tot mai limpede şi mai limpede cunoscută, ceea ce ar fi pentru el de un mare folos; el însă te-ar învăţa pentru asta multe lucruri din ştiinţa vindecării. Eu însă nu-ţi impun prin aceasta o poruncă, ci îţi las foarte liberă decizia asupra acestui lucru! Dacă vrei tu să urmezi acest sfat al Meu, atunci vei face bine; dacă însă nu vrei tu aceasta, atunci tu nu vei săvârşi cu aceasta nici un păcat.“

Spune **Iair:** „Doamne, aici mi-ai luat-o Tu într-adevăr înainte în ceea ce priveşte dorinţa mea foarte proprie! Acesta n-a fost acum, ci deja de mult timp dorinţa mea, de a părăsi funcţia mea supărătoare; acum însă, deoarece totul se înfăţişează încă aşa foarte minunat pentru existenţa mea, voi trimite eu deja mâine un

mesager la Ierusalim cu cererea mea de eliberare din funcție cu rugămintea, de a da altcuiva această funcție! Aspiranți (*solicitanți)* pentru asemenea funcții există în Ierusalim tot timpul o grămadă, care pot plăti templului taxe înzecite pentru numirea într-o asemenea funcție şi astfel le va fi domnilor în templu desigur foarte pe plac o asemenea cerere, pentru că ei le fac cereri şi acelora, care au în posesie o oarecare funcție înaltă, ca ei să renunțe la aceasta, pentru că astfel ar putea fi pus un nou aspirant în posibilitatea, de a face templul mai bogat cu câteva sute de livre de argint şi aur, decât fusese el mai înainte! Cu funcțiile se face doară acum în Ierusalim un negoț foarte profitabil!"

Spun **Eu:** „O, acest lucru îl ştiu cel mai bine, cum se desfăşoară acum treaba în Ierusalim! Acolo se uită cei în cauză doar la greutatea argintului şi aurului şi a perlelor şi a pietrelor prețioase, niciodată însă la duhul omului. Dacă ai veni tu ca un prooroc peste Moise şi Elisei în templu şi ai începe, să predici ca fiind astfel, atunci ți se vor arăta numai foarte acuşi pietrele blestemate, cu care cei mai mulți prooroci au fost omorâți; dar dacă ai veni tu cu zece mii de livre de aur, atunci ți se va arăta cea mai mare cinste! Adu tu numai doi tauri îngrăşați în templu şi tu poți fi asigurat, că aceştia îi vor fi lor cu mult mai dragi decât Moise şi Elisei. - Dar să lăsăm acum aceasta! Vremea nu mai este îndepărtată, care le va da templierilor şi întregului Ierusalim răsplata bine-meritată; pentru că foarte mult timp nu se va mai îndura această grozăvie. - Acum despre altceva!

Ce se aude, aşadar, acum despre Ioan? Este el încă în temnița lui Irod?"

Spune **Iair:** „Eu n-am auzit nimic, că el ar fi fost cumva iarăşi pus în libertate! Dar eu mă voi interesa foarte insistent despre acest lucru prin mesagerul de mâine, pe care îl voi trimite la Ierusalim pentru treaba intenționată, dacă ție, o Doamne, îți este plăcut!"

Spun **Eu:** „Lasă asta; pentru că Irod este o vulpe şireată şi mesagerul tău poate să aibă neplăceri ca galilean. Eu văd însă în duh oricum, cum stau lucrurile cu Ioan. Noi vom primi poimâine noutăți triste, la care împreună cu Mine nu va avea nimeni o bucurie."

După aceste cuvinte Mă întreabă Cireniu şi Corneliu, dacă Eu aş dori, deci, ca şi ei să renunțe la funcțiile lor înalte.

Spun **Eu:** „O, absolut de loc! Funcțiile voastre sunt de un cu totul alt fel şi foarte necesare şi de o mare importanță! Dar numai să administrați funcțiile voastre importante şi înalte tot timpul după dreptate şi echitate şi puneți să fie fiecare om egal în fața legii! Numai - cum o ştiți voi deja din gura Mea - lăsați dragostea tot timpul să primeze în fața legii şi gândiți-vă, că păcătosul, care este în stare să acționeze numai foarte uşor împotriva legilor statale foarte cuprinzătoare ca fiind pe deplin un necunoscător al acestor legi multe, este şi el un om, rânduit, ca voi, pentru viața veşnică în împărăția lui Dumnezeu! Dacă voi veți mânui tot timpul aşa legile voastre, atunci voi veți proceda asemenea îngerilor, care sunt tocmai tot aşa slujitori ai lui Dumnezeu, cum sunteți voi slujitori ai împăratului."

Spune **Cireniu:** „Aceasta vrem s-o facem şi o vom face! Dar acum mai avem încă o întrebare foarte importantă şi aceasta constă în acest fapt: Noi suntem, cum îți este ție numai foarte bine cunoscut, romani şi astfel, cum spuneți voi, păgâni (necredincioşi). Să rămânem noi în ceea ce priveşte exteriorul ceea ce suntem noi, anume păgâni, sau să ne lepădăm deschis de păgânism şi să ne lăsăm taiați împrejur?"

Spun **Eu:** „Nici una nici cealaltă! Ci cine, ca şi voi, este tăiat împrejur în inimă prin credința în şi prin dragostea față de Dumnezeu, nu mai are nevoie de nimic altceva; pentru că aceasta este pe deplin îndeajuns spre obținerea vieții veşnice. După mulți ani, însă, vor veni deja oricum la voi ucenicii Mei umpluți de Duhul lui Dumnezeu şi vă vor boteza cu Duhul lui Dumnezeu şi voi veți obține prin acest lucru totul, ce vă este necesar. - Acum ştiți voi totul. Seara nu mai este departe şi noi vrem din cauza evreilor să mergem astăzi, ca fiind ziua înaintea celei de odihnă, puțin mai devreme la odihnă decât într-o altă zi. După cină nu ne vom mai sfătui, aşadar, pentru astăzi despre nimic altceva."

Aici vin cei doi îngeri la Mine în cel mai adânc respect profund şi Mă roagă, dacă ei n-ar avea, deci, voie să rămână vizibili încă cele câteva zile aici, în apropierea Mea trupească; ar fi pentru ei cea mai înaltă fericire, pe care au simțit-o vreodată.

Şi **Eu** o spun cu voce tare: „Voi aveți din totdeauna cea mai deplină libertate şi aşa faceți, ceea ce vă place; dar nu uitați de aceea, ce slujire aveți voi de îndeplinit! Sorile centrali au nevoie de o mare îngrijire şi voi ştiți aceasta, cât de mulți există dintre aceştia în nemărginitul spațiu a lui Dumnezeu!"

Spun **cei doi îngeri:** „Doamne, toți aceştia sunt îngrijiți şi sunt continuu la fel îngrijiți!"

Spun **Eu:** „Da, da, ştiu aceasta, de aceea şi puteți voi să rămâneți aici după dorința voastră; pentru că cel mai neânsemnat de aici dintre aceşti oameni, care sunt în jurul Meu, este mai mult decât nenumărați sori centrali, secundari şi planetari! Sorile sunt însă făcuți din pricina oamenilor şi trebuie din pricina acestora aşadar de asemenea tot timpul îngrijiți cu foarte multă băgare de seamă!" - Ingerii se apleacă foarte fericiți şi se duc iarăşi la ucenicii Mei, cu care ei se sfătuiesc în continuare şi le dau foarte importante informări despre foarte multe lucruri din lume.

Borus merge însă acum grăbit în casă şi se îngrijeşte pentru o cină bună, pe care el o rânduieşte să fie pregătită din belşug.

48. Treburile de moştenire ale lui Iair.

După cină, care durase mai mult de o oră bună, îl întreabă **Corneliu** pe Cireniu, spunând: „Inalte frate, ce părere ai tu, aşadar?! Să mai rămânem astăzi aici, sau să ne ducem noi probabil de aici - din pricina a unor oarecare treburi importante, care ne aşteaptă - ? Eu îți sunt ție adânc devotat şi mă conformez cuvântului tău."

Spune **Cireniu:** „Eu ar fi trebuit de fapt deja astăzi dimineață să fi plecat, deoarece pe mine mă aşteaptă desigur deja oarecare treburi urgente. Dar spune: Cine, dacă ştie el, ce este aici, poate să se despartă de aici? Am putea cu greu să părăsim un împărat prietenos, dacă el ar spune: >Dacă vrei tu să ramâi, atunci rămâne!< Ce este însă un împărat față de situația de aici, unde se află de netăgăduit făcătorul cerului şi al pământului ca om între oamenii Săi şi între îngerii Săi?! La aceasta au obținut şi îngerii Săi o durată mai îndelungată pentru a

rămâne aici, de la care noi putem încă foarte multe lucruri să învăţăm şi să aflăm. Ah, acum nu plec eu totuşi de loc! Nici pentru întregul imperiu roman nu m-ar mişca acum nimeni de pe loc şi dacă ar şi veni ce-o vrea! - Rămâi numai şi tu! De la mine ai tu deplina învoire pentru aceasta; şi dacă s-ar şi ivi ceva, atunci pământul nu se va prăpădi nici pe departe din cauza a câtorva zile! La aceasta sunt eu de părere, că noi suntem la acest Domn cu mult mai bine prevăzuţi decât din partea Romei!? Şi dacă s-ar ivi ceva încă şi mai urgent, atunci sunt în mâna Atotputernicului destule mijloace, ca să netezească într-o sclipire şi ceea ce este cel mai urgent."

Spune **Corneliu:** „Inaltule frate! Cu această explicaţie sunt eu doară oricum peste toate măsurile de mulţumit şi nu am nici pe departe cerinţa, de a părăsi acest loc! Eu am pus această întrebare oricum numai din considerente ale ordinii politico-statele. Dar ar fi dintr-o anumită privinţă aşadar probabil totuşi bine, de a rândui o spionare secretă prin oamenii noştri de pază, pe care îi avem la noi, în decursul acestei nopţi în oraş, pentru a afla, ce părere au aşadar cumva totuşi oamenii despre faptul că suntem aici şi ce vorbesc ei între ei!?"

Spune **Cireniu:** „Dacă îi este plăcut Domnului, putem noi să rânduim această treabă; dar eu sunt aici de această părere, că noi avem cu Domnul înainte de toate şi atunci şi cu cei doi îngeri, o cea mai de încredere poliţie secretă şi n-ar trebui să fie necesar, să ne folosim, atâta timp cât suntem aici, de o alta. Când vom fi noi mai apoi iarăşi departe de această companie sfântă din ceruri, atunci vom trebui din păcate într-adevăr iarăşi să ne folosim de cercetaşi secreţi, pentru a menţine opinia oamenilor în evidenţa necesară (*evidenta certitudine)* şi de a rândui de îndată măsuri de precauţie acolo, unde încep să se arate pentru stat conspiraţii (comploturi) nefavorabile. Dar, cum am spus, dacă Domnului îi este pe plac şi El doreşte, atunci sunt eu de îndată gata, să poruncesc ceea ce este cel mai întemeiat."

Ii spun **Eu** lui Cireniu: „Lasă asta; pentru că, în primul rând, ştiu Eu oricum de la Alfa până la Omega, ceea ce se vorbeşte acum în oraş pentru şi împotriva noastră. Per total însă nu sălăşluieşte absolut de loc nici un pericol în acesta, pentru că acest popor este prea orb şi prea prost şi pentru anumite răutaţi. De aceea, lăsaţi baltă toate acestea! Din Nazaret nu va începe niciodată o revoltă (*răzvrătire),* de acest lucru puteţi fii siguri. De altfel, prietenul Meu Borus este tot timpul poliţia Mea secretă cea mai de încredere; lui nu-i scapă nimic prea uşor, - ceea ce nu este desigur prea greu în oraşul tocmai nu prea mare. În plus, aş putea Eu să le spun îngerilor Mei, ca ei să pună spionajul în aplicare şi voi aţi putea într-un moment afla mai multe prin ei, decât dacă voi aţi ţine în decursul a zece ani cei mai deştepţi spioni. Dar, cum am spus, aici nu este neapărat nevoie nici de una şi nici de cealaltă, - şi noi ne ducem de aceea pe deplin fără grijă la odihnă. Numai Iair va mai trimite un mesager la Ierusalim şi trebuie să-l înzestreze cu avizul de renunţare la slujbă. Pentru că mâine vom primi cu totul alte lucruri spre negociere."

Spune **Iair,** foarte trist, că el trebuie să părăsească acum compania: „Doamne, n-ar fi, aşadar, posibil, de a redacta aici acest act şi să-l trimitem de aici la Ierusalim cu ajutorul unui mesager? Casa din Capernaum este oricum proprietatea mea deplină şi toate ce se află pe ea, pământuri, precum arături şi câmpii, n-aveam voie noi preoţii oricum să le deţinem şi astfel este tot ce este al meu, în casa mea, ceea ce îţi este ţie binecunoscut. Eu n-am în consecinţă nimic de lucru deocamdată în Capernaum şi nu voi mai avea probabil acolo nimic de lucru nici după aceea; casa mea împreună cu toate ce se află în ea, i-o dau acum de îndată ginerelui meu drag. Cu o scrisoare de la mine în mâna lui va merge el acolo şi va lua totul în deplina posesie sub asistenţa (*ajutorul)* judecătoresc statală - asemenea unui moştenitor de drept după moartea mea şi eu şi femeia mea suntem la aceasta pe deplin de prisos. Dar în ceea ce îi priveşte pe prietenii din Capernaum, aceştia sunt aici; acei însă care se mai află încă în Capernaum şi se numără printre prietenii mei, nu sunt într-adevăr demni de o vizită de rămas bun; pentru că aceştia sunt numai prieteni pe faţă, dar în inimă sunt ei totuşi fără însemnătate!"

Spun **Eu:** „Aşadar, atunci ramâi, deci şi tu şi Eu îl voi trimite în locul tău la Ierusalim pe unul dintre cei doi mesageri ai Mei aici prezenţi; acesta va fi cu un asemenea mesaj mai repede gata, decât dacă ai trimite tu un mesager la Ierusalim. Dar astăzi nu mai merge, ci mâine ca într-o zi de odihnă!"

Spune **Iair:** „În ziua de odihnă se va cuveni într-adevăr cel mai puţin în templu; pentru că marii preoţi şi căpeteniile preoţilor din templu nu ţin nimic mai sever decât sărbătoarea zilei de odihnă!"

Spun **Eu:** „Lasă asta deoparte! Ei dau atâta importanţă sărbătoririi zilei de odihnă numai de aceea, pentru că într-un mod necesar ea se încalcă şi trebuie să se încalce adeseori, deoarece fiecare om este obligat aşadar totuşi adesea să aibă ceva de lucru în ziua de odihnă, fariseii primesc însă la aceasta şi cel mai adesea ocazia, de a dicta celui care încalcă sărbătoarea zilei de odihnă pedepse de ispăşire destul de dure.

Adu-le însă lor într-o zi de odihnă numai aur şi argint atâta cât vrei tu, atunci vor încălca ei de îndată în templu ziua de odihnă şi atunci vor primi foarte bucuroşi aurul şi argintul tău. Fii tu de aceea pe deplin neângrijorat din cauza zilei de odihnă în templu; Mesagerul Meu va îndeplini pe deplin foarte bine treaba încredinţată lui!

Eşti tu, oare, de părere, că aici le-ar fi fariseilor pe plac, dacă n-ar exista nimeni, care ar necinsti din când în când, printr-o oarecare treabă urgentă, presupusa zi a Domnului? O, în aceasta privinţă să fim foarte liniştiţi! Cu cât mai multă necinstire a zilei de odihnă, mai ales la cei bogaţi, cu atât mai mult se bucură în secret domnii templului!

De aceea spun încă o dată: Fii tu din această cauză pe deplin fără grije! Mesagerul Meu va fi primit foarte excelent mâine, chiar în timpul jertfei, care are loc în fiecare zi de odihnă! Pentru că el va păşi în templu cu un supliment greu auriu şi va fi primit astfel de farisei cu cele mai prietenoase mine şi cele mai deschise braţe; în plus, aşteaptă oricum deja zece aspiranţi o slujbă de căpteneie, pentru care oferă ei sume mari. Şi astfel le va fi lor şi mai ales însă templierilor, foarte pe plac plecarea ta.

Va fi apoi întreruptă de îndată ziua de odihnă în templu cu ceremonia cunoscută şi va fi pusă imediat în aplicare licitaţia pentru căpetenia de preot din Capernaum; şi tu vei afla prin intermediul mesagerul care se reântoarce chiar şi numele succesorului tău.

Iată, aşa stau lucrurile acum în casa lui Dumnezeu din Ierusalim, care se şi numeşte >oraşul lui Dumnezeu<, dar acum este de fapt pe delin un oraş al lui Satan. Deoarece sunt însă acum toate lucrurile bine rânduite, de aceea să ne ducem la odihnă; pentru că mâine va începe pentru noi ziua foarte devreme!"

La aceste cuvinte ale Mele se duc toți la odihnă; doar frații Mei, mama Maria şi Borus sunt încă ocupați în bucătărie, pentru a aranja toate cele necesare pentru sabatul următor. Chiar şi Sara şi Lidia o ajută pe mama şi se mişcă cu hărnicie prin bucătărie. Când au aşezat toate în ordine, se duc şi ei să se odihnească, şi, ca de obicei, dimineața este Maria prima pe picioare şi îi trezeşte pe cei, de care are ea nevoie, încă înaintea răsăritului, ca ei să aibă totul în ordine şi aproape pentru întreaga zi, după datina ervreiască. Şi Borus este foarte harnic şi pentru masa de dimineață sunt aranjate deja toate mesele, atunci când noi ne ridicăm din paturi.

În aerul liber se cântă Psalmi de dimineață şi pe multe mese afară aşteaptă peşti bine gătiți şi pâine şi vin pe cei, care le vor mânca.

Noi mergem să mâncăm şi Eu îl trimit după masă pe acel mesager în treaba binecunoscută spre Ierusalim. Iair aşteaptă cu mari griji întoarcerea mesagerului, care rămâne bineînțeles doar atât, cât are el de discutat în felul lumesc cu cei din templu. Dar pentru că discuția a durat aproape două ore, s-a întors bineînțeles mesagerul după aceste două ore, spre marea bucurie a lui Iair şi i-a adus acestuia pe lângă ştirea îmbucurătoare a primirii abdicări lui şi o adresă de laudă şi de mulțumiri pentru poziția sa bine condusă şi i se spune imediat şi numele succesorului său cu rugămintea, să-l ajute prin cuvinte sau fapte la ananghie pe acesta, dacă cumva va avea nevoie.

Iair este acum foarte senin şi spune către Mine: „Doamne, din adâncul inimii mele îți mulțumesc pentru această salvare minunată de la o slujbă, în care eu aş fi devenit o pradă uşoară pentru Satana, după relațiile împotriva lui Dumnezeu!“

Spun **Eu**: „Deci, nu ți-am spus: dacă este vorba de târguri bogate ale celor din templu, atunci poate fi întrerupt sabatul ca jertfă în oricare oră a zilei! Dar din aceasta tu poți vedea uşor, cât de mult țin cei din templu la Dumnezeu şi la legile Sale sfinte!

Dar din cauza poporului să mergem noi şi să vizităm sinagoga şi să ne uităm acolo, ce vor face şi vor învăța acei farisei; dar noi vom ocupa locurile din spate, ca să nu fim observați prea devreme de încrezuții farisei şi de bătrânii poporului!“

Spune **Iair**: „Dar eu nu voi intra, căci pe mine mă cunoaşte fiecare băiat; dacă aş fi în sinagogă, atunci ar trebui să iau loc în rândurile din față şi voi ați fi pârâți prin aceasta!“

Spun **Eu**: „Să nu-ți crească din această pricină peri albi! Căci dacă Eu sfătuiesc ceva, cum să se întâmple, atunci poți tu acționa fără nici o grijă după aceasta şi ție nu ți se va îndoi nici un fir de păr! Şi aşa să mergem cu toții acolo!“ - Noi ne punem imediat în mişcare şi după scurt timp ajungem la sinagogă.

Când intrăm înăuntru, sinagoga este foarte goală şi doar fariseii care par să slujească umple acea sinagogă. Mai târziu vin din când în când unii evrei bătrâni şi iau loc pe bănci, pentru a ține cu drept şi con amore (cu dragoste) somnul lor de amiază.

După o jertfire şi rostirea seacă a unor legi, din câțiva Psalmi profesionali şi a unui cântec înalt a lui Solomon se ridică un **un vorbitor** şi merge la scaunul de vorbit şi începe cu o voce răguşită să predice aşa: „Dragii mei din părinții noştri Avraam, Isaac şi Iacob! Noi trăimi nişte vremuri grele - asemănătoare cu acelea, când Noe şi-a construit arca şi în sfârşit, după vorbele lui Iehova, s-a închis împreună cu familia sa în aceasta! Noi suntem acum în fața oraşului sfânt, de care a spus Daniel şi noi putem vedea în fața ochilor teroriile prevestite de el - aşa cum sclavii exilați ai vrăjitoarei Megära privesc chinurile fraților lor şi trebuie să aştepte cu dureri, până când şi ei vor fi puşi la rândul lor pe fierul încins - şi noi nu ne putem mişca nici în stânga şi nici în dreapta! Noi suntem aşa de părăsiți ca un trunchi de copac de mult neânsuflețit pe un vârf de munte, ca o dovadă cruntă, că în aceste regiuni înalte au fost odată păduri mari şi dese! Dar ce se poate face? Aceasta este o întrebare mare! O coroană de diamante pentru acela, care este în stare să găsească un răspuns plauzibil! Dar gândiți-vă la poziția noastră mare şi legată cu toate lanțurile lumii!

Pe de o parte ne stau în spate romanii cât şi întregul munte Sinai, pe de altă parte fiul dulgherului, care dintr-o dată a devenit dintr-un adevărat neghiob de casă un profet, cum nu a trăit de la Avraam încoace vreunul printre evrei. Toți fug după el, mic şi mare şi tineri şi bătrâni! Dacă s-ar coborî astăzi Iehova pe pământ, atunci se pune întrebarea cea mare, dacă El ar înfăptui sau ar putea face lucrări mai mărețe! Fiecare boală din depărtare o vindecă el doar prin cuvânt, pe cei morți îi cheamă din morminte şi le dăruieşte o viață întreagă şi desăvârşit de sănătoasă! Tot aşa le porunceşte vânturilor şi valurilor mării şi ele îl ascultă ca un scalv pe stăpânul său! Atunci când el vorbeşte, răsună cea mai profundă înțelepciune dumnezeiască şi toți sunt fermecați de puterea cuvântului său şi îl urmează de la oraş la oraş. Pe lângă aceasta îi are pe cei puternici ai Romei de partea sa, care îl ascultă cu toate legiunile, atunci când el ar avea nevoie de aceasta. Noi însă stăm la marginea prăpastiei şi aşteptăm ca în orice clipă să picăm şi totuşi nu aveam nici o ființă muritoare de partea noastră - în afără de aceşti bătrâni adormiți din sinagogă! Acum se mai pune încă o dată întrebarea: ce putem noi să facem?

La ce ne foloseşte Moise şi toți profeții, ce chiar Iehova, care a vorbit cu Moise şi cu profeții Săi, care însă ne lasă să umblăm acum de un întreg secol în cea mai mare mocirlă!? Şi dacă noi strigăm, ca să ne facem auziți până la stele, nu se mai arată nici un Iehova şi ne lasă la ananghia cea mai mare, ca un rău mire care îşi lasă mireasa îndurerată şi de zece ori sedusă! Noi însă avem pentru aceasta titlul de onoare să ne numim ‘poporul lui Dumnezeu’, în timp ce păgânii fără vreun Dumnezeu, sunt în posesia puterii şi au toate bogățiile lumii, aşa cum Iehova i-a prevestit lui David în scripturi, - care însă nu s-a adeverit vreodată!

Şi vorbind, dumnezeieşte: ‘ şi împărăția ta nu va avea vreodată sfârşit!’ Să ne uităm la împărăția de nesfârşit a lui David! O tu minciună frumoasă a unui profet măgulitor pe nume David! Cât de des a avut împărăția lui David un sfârşit! Chiar el a avut fericirea, să trăiască alături de fiul său şi dacă un stejar nu l-ar fi luat prinzonier, atunci ar fi putut David să-i cânte lui Iehova al său alți zece mii de Psalmi şi Abesalom ar fi stat totuşi pe tron! - Dar să lăsăm deoparte ceea ce a trecut şi să privim actuala împărăție a lui David! O tu

împărăție minunată! Poate că a călătorit sufletul lui David în împărații Romei, a căror împărăție are cel puțin acum o fațadă mai bună pentru a deveni o împărăție eternă decât împărăția melcilor a marelui om după inima lui Dumnezeu! Frați, nu înțelegeți voi încă, că învățătura noastră veche este o adevărată fabulă, în care nu este nimic adevărat în afară de numele acelea adăugate din strămoşi?! Şi noi suntem încă acei proşti care credem, că putem câştiga vreo îmbunătățire! Ce om măgar sau bou poate să accepte o îmbrăcăminte veche şi zdrențuită pe trup, dacă pentru stofa cea veche poate avea zece haine din cea mai bună stofă?!

Istoria şi trăirile noastre propri ne arată strălucitor de bine, că nu mai este nimic real în învățătura lui Moise şi a profeților, aşa cum este şi o nucă goală în interior, - şi totuşi încă ținem înfometați la acea învățătură de parcă ar fi un calcul sigur şi nu mergem mai departe din cauza prostiei noastre, care a prins rădăcini, cu toate că apa ne intră prin toate deschizăturile corpului ca Iordanul în marea moartă!

De aceea frațiilor, să ne alăturăm fiul dulgherului şi noi vom fi în siguranță! Căci el înfăptuieşte în fața ochilor noştri ceea, ce bătrânii nu au văzut la Iehova şi nu au fabulat! Eu cred, că prin aceasta am răspuns la întrebarea cea grea pusă de mine; faceți voi aşa şi nouă ne va merge mai bine fizic şi moral!

Roban, cel mai bătrâni dintre noi, ne-a dat un exemplu bun ; să-l urmăm şi pentru nici unul dintre noi nu va fi calea cea greşită! Poate că chiar acest dulgher Iisus neobservat este cel mai bun, pentru a reface pe o perioadă împărăția etern nefericită a lui David! Căci la puterea sa mare şi magică, cu care nici o putere din lume nu se poate măsura, este cel mai probabil să le impui respectul, romanilor necredincioşi, ca legiunile lor mărețe să primească mii de picioare ca să poată fugi."

Aici se ridică cei **mai bătrâni**, învățații scripturilor, fariseii şi leviții şi spun: „ Tu înțelegi greşit scriptura, dacă porți un aşa discrus necredincios, care însă pare într-un anume fel lumesc adevărat, care însă este în felul spiritual o hulă gravă împotriva maiestății lui Dumnezeu şi din această cauză suntem obligați, să te alungăm spre binele nostru, din societatea noastră, printre păgâni!"

Spune **cel care a vorbit**: „Credeți voi, că prin aceasta mă pedepsiți? Oh, voi vă înşelați amarnic! Dacă vreți voi, proştilor să rămâneți şi să muriți de foame aşa, atunci faceți aceasta, ca voi să rămâneți în noaptea voastră întunecată! Nătărăi bătrâni ce sunteți, dați-mi un exemplu, unde un astfel de vorbitor a lui Dumnezeu a înviat un mort din mormânt şi i-a redat viața, aşa cum a făcut-o acest dulgher!"

Spun **cei mai bătrâni**: „Aceasta o va face Dumnezeu în ziua judecății (ziua cea tânără)!"

Spune **cel care a vorbit**: „Dumnezeul vostru vă va fluiera ceva frumos în ziua judecății! Nici un om nu ştie vreo silabă, că Iehova, cum noi îl cunoaştem din scripturi, a înviat vreun om din mormânt! Pentru că un om nu a trăit niciodată aşa ceva şi la sfârşitul vieții sale pământeşti şi scurte a văzut doar moartea sigură în fața ochiilor, a devenit înfricoşat şi a început cu teamă să întrebe: 'Ce sunt eu, unde mă duc atunci când se termină această viață?' şi pentru că nu am dus vreodată lipsă de slujitori ai lui Dumnezeu, aşa cum avem noi onoarea batjocoritoare să ne numim, au trebuit să găsească spre alinarea celor care întrebau şi spre binele lor, care să potolească multele întrebări precise şi prin aceasta a apărut învierea în ziua judecății, care probabil nu se va arăta niciodată din cerurile mărețe; şi noi, oameni cu cap, ne lăsăm vrăjiți de aceasta şi suntem din această cauză orbi la faptele şi lucrările adevărate, care se întâmplă aici în fața ochiilor, nasurilor şi a urechiilor noastre! Este într-adevăr atât de ruşinos pentru un bărbat, dacă un om bătrân se desparte de jucăria sa veche şi uzată din copilărie?

Ce veți face voi cu lucrurile vechi ale evreiilor, care nu va ține încă o jumătate de secol după luminarea popoarelor? Eu nu voi fi acel prostănac care va aştepta sfârşitul acestei învățături oarbe, unde sunt doar numele adevărate sau povestiri de fabule, care mai întâi au fost povestite de moaşe sugariilor şi din care acei sugari care au crescut au construit o minunată învățătură dumnezeiască, în care nu se află nici un sistem şi nici o scânteie mică de vreo ordine logică după felul grecesc!

Dacă Iehova nu este în stare să vorbească şi să învețe ca un sărac filozof grec, atunci ar trebui El să meargă mai întâi la greci în şcoală, înainte ca El să învețe popoarele adevărul, ordinea şi înțelepciunea!

Dar departe de mine este gândul, că eu nu mi-l imaginez mai înțelept pe Iehova decât un profet educat de o bonă, care la atât de multă prostie stăpâneşte aşa de mult haz, ca să spună o astfel de învățătură sumbră, care în primul rând nu o înțelege şi nici nu poate el, deoarece a fost planul său, ca această învățătură să fie înțeleasă de vreun om! - Lăsați-mă în pace cu Iehova al vostru! Într-adevăr, ca un om drept începe să-mi fie ruşine, că am ținut la o astfel de învățătură prostească!

Dar dacă a fost ceva la învățătura lui Moise la bun început, atunci este acel 'ceva' atât de schimbat prin neatențiile josnice ale oameniilor, că noi poate nu posedăm acum nimic altceva din toate acestea decât numele, care şi el poate că este exprimat greşit!

De aceea, eu voi fi încă astăzi un ucenic al dulgherului Iisus! El este bun şi nu va alunga cu siguranță un om bun de lângă el, aşa cum o faceți voi!"

50. Discursurile celor mai bătrâni despre starea evreilor.

Spun **cei mai bătrâni** mirați şi furioşi pe cel care a vorbit: „Ateule! Ateule! ştii tu, că după Moise ai merita tu pentru discursul tău păgân, să fii tu aici pietruit direct în sinagogă? Cum poți îndrazni să-i dezechiliberz pe alți oameni în credința lor, să-i faci să se îndoiască de Dumnezeu şi de Moise, doar pentru că tu nu ai pic de credință?

Nu ai tu nici măcar aşa puțină minte, ca tu să nu poți înțelege, că nu ajunge nici o vârstă a omului, ca în sine să devină mai deştept chiar după mii de ani şi să creadă doar ceea ce a văzut? Dumnezeu i-a învățat de aceea din spiritul Său pe oameni semnele scrierii, prin care să poată ei să scrie ceea ce au trăit şi că urmaşii lor nu vor trăi cu siguranță una ca aceasta şi chiar pentru aceşti urmaşi să scrie ei, ca aceia să aibă cunoştiința bună, că nu pot ei trăi în timpurile lor acele lucruri, pentru că fiecare timp este cu totul altfel. Aceasta ne învață chiar şi puținele noastre zile, pe care noi le trăim pe pământ, deoarece nici un an, nici o lună, nici o săptămână şi nici o

zi nu se aseamănă una cu cealaltă! Cercetează cronica şi noi îţi vom da totul ce avem, dacă tu poţi găsi un timp, în care s-a întâmplat exact acelaşi lucru, care se întâmplă acum în faţa ochiilor noştri!

Dar dacă se întâmplă aşa lucrurile şi nu altfel pe acest pământ, ce urmăreşti tu în consecinţă cu suspectările tale desprinse şi dure asupra scripturii, care este o moştenire sfântă de la părinţii noştri din începuturi către noi, urmaşii lor şi ne învaţă în contururi clare toate întâmplările pe care le-au trăit ei ca oameni evlavioşi devotaţi lui Dumnezeu şi ce măsuri au fost luate, prin care urmaşii lor pot trăi mai uşor şi mai ordonat o viaţă bine-plăcută lui Dumnezeu, decât fusese probabil la ei cazul?!

Crezi tu, deci, că noi suntem chiar aşa de proşti, că ne-ar fi imposibil, să apreciem, ceea ce se întâmplă acum în faţa ochilor noştri? O, atunci tu te înşeli amarnic! Dar noi folosim înţelepciunea părinţilor noştri, care mai înainte au pus totul la o mare încercare în decursul a mulţi ani, până ce ei au preluat aceasta, ca fiind ceea ce se arătase!

Dacă strămoşii noştri ar fi fost tot aşa de creduli ca tine, atunci ei n-ar fi omorât proorocii cu pietre! Când vedeau ei însă, că un profet adevărat nu se lepăda cu nici o lăţime de fir de păr de ceea ce el mărturisea şi sub ucigătoarea ploaie de pietre, atunci fireşte că mărturia lui primea o altă înfăţişare şi părinţii o acceptau ca fiind ieşită de la Dumnezeu!

Dacă însă părinţii noştri procedau într-un mod astfel de critic la acceptarea unei mărturii noi a voinţei lui Dumnezeu către oameni, făcută de un profet, atunci este numai cât de cât rezonabil de a presupune, că parcă învăţătura lui Dumnezeu n-ar fi nimic altceva decât o pamfletă (*scriere de batjocoră)* a unor oarecare băieţi tineri străvechi şi bine-intenţionat nechibzuiţi, cărora le era o plăcere, să ducă în eroare toate generaţiile următoare?!

Tu ne-ai declarat, ca fiind nebuni şi proşti; dar aici se pune o întrebare mare, dacă dintre noi nu eşti tu cel mai mare!? Pentru că să judeci aşa de lipsit de dragoste împotriva fraţilor tăi precum o faci tu, nu i se cuvine unui bărbat din seminţia lui Levi!

Dacă ai vrut tu însă să ne pui doar la încercare prin cuvântarea ta rea, dacă noi la întâmplările ieşite din comun al acestui timp am mai fi încă într-adevăr, ceea ce trebuie noi să fim, ca evrei adevăraţi, atunci ai ales tu pentru acest lucru o formă proastă şi te-ai descoperit în faţa noastră aşa de fapt numai pe tine însuţi, în ceea ce priveşte faptul cum eşti tu alcătuit în inima ta.

Pentru că fiecare om se vădeşte cel mai mult în râvna lui oarbă şi mărturiseşte despre sine, cum este el alcătuit în cugetu său; pentru că atunci lasă el frâu deplin şi liber celor mai dragi iedei, convingeri şi pătimi ale sale.

Dar ascultătorul lucid işi gândeşte partea lui a lucrurilor şi are la aceasta avantajul, de a-l cunoaşte din temelie pe prietenul său.

Crezi tu oare, că noi nu ştim, cum s-au sălăşluit în învăţătura noastră despre Dumnezeu, mai ales în partea ei de exercitare, foarte mari abuzuri, care, din păcate, îi acoperă pe Moise şi pe profeţi nu arareori mai rău decât cum acoperă soarele cei mai denşi nori de furtună? Dar scrierea curată, nefalsificată nu poate fi acoperită cu astfel de nori şi un adevărat învăţat al scripturii va şti totuşi totdeauna, cum stau lucrurile pentru el în ceea ce priveşte adevărul curat.

Noi toţi vedem aşa de bine ca şi tine, că, la sfârşit, aceste abuzuri vor omorî învăţătura curată a lui Dumnezeu la oameni, precum viermii răi de lemn pomul în viaţă, dar şi numai oameni asemănători cu tine; dar învăţătura în ea însăşi va rămâne de aceea totuşi curată şi va avea în toate timpurile mărturisitorii ei curaţi şi statornici.

N-ai văzut tu, deci, încă niciodată un pom, pe a cărui ramuri s-au înrădăcinat o grămadă de plante vitrege, rele spre pieirea pomului pentru oameni şi îşi iau hrana lor din acelaşi pom? Incetează însă de aceea pomul de temelie propriu zis să fie, ceea ce este el în motivul motivului?

Noi oamenii cu simţurile noastre prosteşti fireşte că nu putem într-adevăr să înţelegem motivul unor asemenea degenerări; dar noi totuşi înţelegem, că acestea n-ar fi posibil să se formeze, dacă Dumnezeul atotputernic şi atotânţelept n-ar vrea acest lucru. De ce trebuie, deci, să fie lupi, care există doar pentru faptul de a distruge turmele paşnice de miei şi nedăunătoare şi să se sature de sângele şi carnea lor? De ce trebuie să existe leul, ursul, tigrul, hiena şi alte animale de pradă sfâşietoare, de ce pe lângă porumbelul blând vulturul puternic, mâncăcios? Vezi, acestea sunt secrete de nepătruns pentru noi oamenii cu vederea îngustă şi noi nu le putem însenina!

Un ţăran îşi lucră ţarina; totul se alfă în cea mai deplină binecuvântare; el îşi lărgeşte deja jitniţele sale, ca ele să primească binecuvântarea nouă. Dar atunci vine într-o zi dintr-o dată foarte neaşteptat o oră de furtună, - şi toată binecuvântarea este distrusă! Nu s-ar putea pune aici cu drept cuvânt întrebarea şi să se spună: „Dumnezeule, dacă Tu ai vrut, ca această ţarină să nu-i aducă roade ţăranului, pentru că el este probabil un păcătos, atunci ai fi avut Tu doară destulă putere, de a distruge în răsad binecuvântarea ţarinii, prin care ţăranului ar fi fost scutit de costuri şi osteneală!“ Dar vezi, aşa ceva se întâmplă foarte des în faţa ochilor noştri şi nimeni nu este în stare, să dea despre acest lucru numai un oarecare motiv rezonabil.

Tot aşa vedem noi devieri practice şi în curata învăţătura a lui Moise în templu şi la toţi mărturisitorii ai acesteia, pe ici pe colo mai mult sau mai puţin; noi vedem drumeţi pe căi greşite; noi vedem o masă mare de plante parazitice pe vechiul pom al vieţii. Ce vină avem noi însă de aceea şi pentru aceasta? Noi nu am făcut toate acestea şi nu am vrut, ca să fie astfel, ci noi am găsit aceasta deja aşa şi trebuie s-o suportăm, chiar dacă aceasta ne şi este încă cât se poate de amar în gură!

Dar de aceea nu-i este pus duhului nostru totuşi o barieră, ca noi să acceptăm de aceea şi plantele dăunătoare la pomul vieţii ca fiind una şi aceeaşi. Nouă ne rămâne totuşi pomul în puritatea lui iniţială şi crescăturile lui reziduuase sunt privite ca fiind, ceea ce sunt ele; şi împotriva acestei înţelepciuni de viaţă nu poate nici un Dumnezeu să facă vreo obiecţie. Atunci ar fi într-adevăr Dumnezeu un dumnezeu absurd, dacă El ar dori să-i spună fiecăruia dintre noi în parte: „Du-te şi distruge templul, care a devenit plin de necurăţie; pentru că Eu, Dumnezeu, am o mare neplăcere la grozăviile lui!“ N-ar putea aici omul singuratic slab să-I răspundă

Dumnezeului său şi să zică: „Doamne, vezi, ce nechibzuințe îmi ceri Tu, făpturii Tale sărace, slabi? Dacă Te jenează existența mea, atunci Te-ar costa doar un gând şi eu nu mai sunt; dar să ceri de la mine imposibilități, înseamnă a porunci unei muşte, ca ea să ia un elefant pe spate şi să-l care de acolo cu puterea ei naturală neânmulțită!“

Noi suntem însă de părere, că Dumnezeu este mult prea înțelept, ca El să nu admită, că nici un om nu poate înnota împotriva unui torent tumultuos!

Spune-ne acum, dacă tu ai acceptat deplinul adevăr al cuvântării noastre şi noi vrem să-ți iertăm totul, cu ceea ce tu orb şi nechibzuit ne-ai învinuit!“

51. Mărturia unui vorbitor despre chivotul legii.

Spune **vorbitorul,** care nu pierduse nici un moment cumpătul său într-adevăr stoic din cauza aceastei învăţături într-adevăr foarte întemeiate: „Dragi prieteni şi fraţi! Ceea ce voi mi-aţi predicat acum, ştiu eu tot aşa de bine ca voi; dar totuşi mă bucură acum pentru prima dată în viaţa mea între voi, că la această ocazie mi-a fost împărtăşit norocul mare, de a afla, că voi, tot aşa ca şi mine, n-aţi căzut în cap! Ceea ce voi aţi spus, este adevărat; dar întrebarea mea nu este de aceea totuşi răspunsă.

Este aşa, cum voi aţi vorbit, ceea ce eu accept pentru mine destul de limpede, cu toate că eu am vrut cu motive aparent împotrivitoare să vă dau doar o lovitură în coastă, prin care gura voastră continuu închisă să fie deschisă. Şi vedeţi, aceasta mi-a reuşit, că voi aţi vorbit cu mine foarte deschis pentru prima dată în timpul întrunirii şi înfăptuirii noastre timp de douăzeci de ani!

Dar nici a mea, nici a voastră înţelegere clară nu împuţinează răul, în care ne aflăm după toate aparenţele. Este şi rămâne întrebarea mare, importantă, ce să începem noi acum.

Eu, fiul unui preot superior din Ierusalim, crescut şi educat în templu, ştiu numai foarte exact, cum stau lucrurile cu chivotul legii. Lemnul, argintul şi aurul este încă cel vechi; dar toiagul lui Aaron mereu verde este spre pulverizare de uscat, tablele legii sunt sparte, mana constă încă doar în idee! Şi stâlpul de foc, unde este oare acesta?! Se ştie din analele (*cronicele)* scripturii, că fiecare nechemat îşi pierdea viaţa, dacă el atingea chivotul cu mâini nesfinţite; acum poţi urca pe chivot şi-l poţi atinge cum vrei şi nu iasă nici un foc ucigător din el.

Dacă călători străini vor să vadă pentru mulţi bani şi tăcere sfântă făgăduită vechea minune, atunci li se permite aceasta fără toată ezitarea, dar de-abia în ziua următoare după permisiunea acordată. Atunci se formează iarăşi artificial stâlpul de foc, dar să fim bine-înţeleşi, nu peste chivotul adevărat şi vechi, ci peste unul reprodus artificial din metal! Acest chivot are sus, în mijloc montat, un pahar negru, dar aşa, că acest pahar, care este fixat pe capac şi este cufundat în el până la nivelul acestuia, nu se poate vedea cu uşurinţă în încăperea pentru sine foarte întunecată şi sfântă din cauza flacărei ţâşnitoare luminoase şi foarte dense. În acest pahar este pus ulei de petrol foarte fin şi eteric, amestecat cu alte uleiuri bine-mirositoare şi foarte fine şi aprins cam cu o oră înainte; astfel arde atunci acesta în sus până la şase stânjeni înălţime şi închipuie astfel stâlpul de foc.

Când cei curioşi să vadă s-au uitat gură cască la acest stâlp de foc destul de frumos cu mare plăcere şi doresc să vadă interiorul chivotului, atunci este ridicat capacul de sus şi pus foarte atent pe un postament aurit cu ceremonii mereu formale şi rugăciuni goale împreună cu stâlpul de foc continuu arzând în sus şi privitorilor le este bineînţeles arătate noile table mozaice ca fiind cele adevărate, aşa şi mana, care este însă de asemenea foarte proaspătă, un toiag al lui Aaron înverzit şi mai multe asemenea lucruri, ce conţine lada.

Unii privitori sunt prin aceasta pe deplin impresionaţi; unii, mai ales grecii, se duc însă iarăşi în secret zâmbind din sfânta sfintelor şi spun la sfârşit: „Aceasta este într-adevăr o compoziţie foarte drăguţă!“ Numai regretă cei mai mulţi, că restul templului este ţinut chiar aşa de mizerabil. Eu vă spun, eu vreau chiar să fac un mare pariu, că în acest timp vechiul chivot al legii este dat la o parte pentru toate timpurile şi că acum înlocuieşte permanent noul aliaj de bronz locul şi slujba lui.

Dacă voi nu vreţi însă să-mi daţi crezare, atunci să ne deghizăm ca romani, să mergem la Ierusalim, să păşim în templu şi să ne purtăm acolo ca străinii; de îndată se va găsi un duh slujitor, care ne va întreba foarte amănunţit, de unde venim, pe cine căutăm noi în Ierusalim, cât de mult timp vom rămâne în „oraşul lui Dumnezeu“, încotro ne ducem apoi şi dacă călătorim cu bani mulţi, dacă noi n-am avea de vândut aur şi argint şi dacă n-am vrea să vedem cumva sfânta sfintelor contra achitării unei taxe foarte neânsemnate. Atunci întrebăm noi numai preţul şi ni se va spune ceva despre o sută de livre de argint. Noi spunem însă atunci, că asta este prea mult şi noi nu vrem absolut de loc să vedem asemenea lucruri; dacă este aceasta posibil pentru zece livre, atunci suntem de acord. Şi noi ajungem toţi cu zece livre rele în sfânta sfintelor, dacă noi îi dăm mai înainte o făgăduială festivă păzitorului superior în cauză, despre faptul că nu vom spune neapărat pentru nimic în lume niciodată cuiva ceva despre acest lucru, nici în ţara iudeilor, nici într-o ţară străină depărtată, precum şi nimănui să nu-i spunem, că am fost în sfânta sfintelor. Aceasta făgăduim noi foarte uşor şi noi ajungem astfel ca pseudo-romani în sfânta sfintelor şi voi înşivă vă puteţi convinge atunci, dacă este vreo silabă minţită din toate câte eu v-am înştiinţat mai înainte despre chivotul legii!

Şi, dragi prieteni şi fraţi, dacă ca om cu o minte puţin mai iluminată ai văzut aşa ceva cu ochii foarte proprii în sfânta sfintelor, unde am slujit însumi la asemenea ocazii ca o slugă şiret folosibilă, atunci îi este unui om sincer într-adevăr pentru totdeauna o treabă amară, să se prezinte ca un înşelător şi mincinos rău plătit al poporului! Cât de des m-am gândit atunci în sinemi şi mi-am spus: „Dacă sfânta sfintelor, care trebuie să fie vie, pe care sunt bazate (*întemeiate)* întreaga învăţătură a lui Dumnezeu şi toate legile, este o curată şarlatanerie ţinută în secret, ce părere să ai atunci despre întreaga învăţătură şi despre legi?“ - Eu am vorbit, aşadar, acum vorbiţi iarăşi voi; eu sunt dispus să vă ascult.“

Spune **un bătrân:** „Iţi era ţie, deci, permis, să vădeşti un asemenea secret? N-ai trebuit tu să faci o făgăduinţă în ceea ce priveşte tăcerea veşnică, înainte ca să fii lăsat să pleci din templu ca iniţiat?“

Spune **vorbitorul:** „Fireşte; dar eu sunt acum aşa de liber, să nu mai ţin această făgăduinţă prostească, care nu are pentru mine nici o valoare şi nici nu poate avea, ci să-i spun tare întregii lumi, cum este ea înşelată! Şi aici în Nazaret nu luăm asemenea lucruri doară oricum chiar aşa de exact şi aşa se poate chiar îndrăzni, de a rupe o asemenea făgăduială de înşelăciune, fără a-şi face din aceasta o conştinţă.“

52. Cuvântarea de apărare a bătrânilor.

Spun **cei mai bătrâni:** „Noi admitem acum într-adevăr, că tu ai dreptate într-o anume privinţă, - dar pe deplin totuşi nu; pentru aceasta eşti tu prea tânăr cu cel puţin douăzeci de ani de experienţă. Situaţia se manifestă acum într-adevăr aşa, precum ai spus tu; dar n-a fost întotdeauna astfel. Pentru că uite, dacă tu eşti în stare să gândeşti destul de temeinic şi logic, atunci tu trebuie doară într-un mod necesar să stabileşti propoziţia, ca fiind de nezdruncinat adevărată: „Dacă n-ar fi fost niciodată ceva adevărat şi existent în realitate, atunci nici nu i-ar putea veni unui om în minte, să reproducă ceva fals şi neadevărat.“ De ce se poate primi numai foarte des în timpul nostru creator de tot felul de arte diamante false, perle false, tot aşa şi aur şi argint fals?

Noi ştim, că persienii confecţionează cele mai bune şi fine fulare şi alte confecţii de stofă şi le şi dau acestora cea mai durabilă culoare după arta lor secretă, din care cauză produsele lor au şi o valoare mare. Dacă mergi tu însă astăzi la Ierusalim, la Sichar sau chiar la Damasc la piaţă, atunci trebuie tu să fii un cunoscător fin al produselor, pentru a nu cumpăra stofe curat imitate în ţara noastră, deci stofe false şi de proastă calitate ca fiind original persiene, pe un preţ mare, pentru care se cumpără de obicei stofe persane! - Ce reiasă însă din aceasta?

Uite, dacă n-ar fi fost niciodată diamante adevărate, niciodată perle adevărate, niciodată un aur şi argint adevărat şi niciodată stofe persiene adevărat artistice, atunci nici nu i-ar veni vreunui om în minte, de a reproduce ca falsificare asemenea lucruri! Şi dacă cea adevărată n-ar avea o aşa de mare valoare, atunci va rămâne şi imitaţia falsă desigur nefacută; pentru că cu siguanţă nu-i va veni vreunui om în minte, de a imita o piatră falsă de calcar, pentru că piatră adevărata de calcar se găseşte într-o măsură imensă. Acum poţi tu să îţi închipui într-adevăr foarte uşor, că niciodată nu s-ar fi imitat tocmai astfel înfăţişat un chivot fals cu stâlpul de foc, dacă n-ar fi existat mai înainte într-adevăr unul original şi minunat adevărat.“

Spune cel care a vorbit, pe numele **Chiwar**: „Foarte bine! Acest lucru este limpede; dar întrebarea este, ce s-a putut întâmpla, că vechiul chivot al legii a murit într-un anumit fel! Mai există încă şi se află din când în când la locul greşit în hala prea sfântă, - dar în prezent nu se mai întâmplă aşa des din cauza vizitelor dese, cu care este onorată hala cea sfântă, cu toate că se ştie foarte bine, că cu nici treizeci de ani în urmă în afară de preotul suprem, care avea dreptul să stea pe scaunul lui Aaron, nu avea nimeni altcineva voie să între în sanctuar şi însuşi preotul suprem avea voie să intre doar de două ori pe an după regulile obişnuite; doar în cazuri extreme avea el voie să intre şi de trei sau patru ori pe an în sanctuar.

Dar cum s-a întâmplat că sanctuarul a rămas doar cu numele sanctuar, dar în fond şi la urma urmei este tot aşa un sanctuar ca singaoga noastră de aici?“

Spune unul **bătrân** care este mai experimentat: „ Care a fost motivul de bază, nu ştie nici unul iniţiat din intreaga ţară a lui Israel; este doar un factor sigur, că coloana de foc s-a stins deodată între altarul de jertfă şi sanctuar, după uciderea cruntă a preotului Zaharia şi cu toate rugăciunile şi rugăriile nu a mai apărut aceasta.

Nu s-a putut explica o astfel de situaţie poporului, cu acest lucru eşti de acord! Căci acest lucru ar fi pricinuit la popor prea multă mişcare; şi pe lângă aceasta mai sunt şi romanii în ţară! Ce baie de sânge şi stârpire ar fi urmat după această mărturisire!

Dar în afară de cei iniţiaţi nu ştie nici un om în întreaga ţară Israel şi aceşti galileeni, care dorm aici şi nu aud prea bine şoaptele noastre, nici atunci când sunt treziţi, nu ar face nici ei nimic, pentru că cu toţii împreună au mai puţină credinţă şi sunt mai mult greci decât evrei şi pentru o viaţă bună au ei principiile lor: o religie trebuie să existe pentru înfrânarea poporului rău, de care se poate folosi partea acea mică care este cultă şi este tot una, ce mister poate fi la baza unei religii.

Ce îl interesează pe un galilean mai înalt în poziţie, dacă acea ladă este adevărată sau falsă, dacă îşi face efectul la poporul prost, care este superstiţios şi uşor de ademenit!? Se poate vorbi deschis între prieteni aici în Nazaret, în Capernaum şi în Horazine, fără a produce vreo pagubă; dar în ceea ce îi priveşte pe greci şi pe romani, deci, în aceste cazuri ştim, cu cine avem noi de-a face!

De aceea a fost dus predicatorul Ioan în închisoare, care s-a aflat mai mulţi ani în Bethabara, pentru că s-au temut, că el fiind un fiu a lui Zaharia şi care nu a dat o mărturie bună pentru preoţii din Ierusalim, ar putea ştii ceva de chivotul legii şi ar putea vesti aceasta poporului!

De aceea este şi dulgherul urmărit, pentru că se tem de el din cauza darului său profetic, că el ar putea vesti totuşi aceasta poporului! De aceea să rămâne între noi un mic secret acest lucru şi nu trebuie să ne aruncăm la aşa o vânzare ieftină!“

Spune **Chiwar**: „Este într-adevăr o poveste disperată; dacă nu cumva au auzit aceia la intrarea principală discursul nostru!“

Spune cel mai **bătrân**: „Deci, noi am şoptit mai mult decât am vorbit şi aceia de acolo nu au auzit nimic sau foarte puţin din ceea ce noi am rostit! Şi dacă au auzit ce am vorbit, sunt majoritatea romani şi greci şi nu înţeleg ceea ce am discutat noi între noi.“

Spune **Chiwar**: „Dar eu l-am observat printre aceşti oameni pe fiul dulgherul Iisus, pe guvernatorul Cireniu, pe înaltul Iair, pe comandantul Corneliu, pe Faustus şi alte persoane cunoscute!“

Spune cel mai **bătrân**: „Aceştia sunt oameni, de care noi nu trebuie să ne ferim; dacă ei au auzit sau nu este tot una! Dacă vor să vestească poporului, nu au nevoie de discuţia noastră, ca ei să ştie mult prea bine, cum stau lucrurile cu lada din templu; şi dacă ei nu vor să spună nimic, nu poate fi un motiv discuţia noastră - şi prin aceasta noi putem fi fără nici o grijă! Dar acum să fim atenţi, ca iniţiaţi să nu vestim din greşeală acest lucru; şi dacă aceasta se va întâmpla vreodată, atunci va fi nevoie de cea mai mare atenţie!“

53. Chiwar dă mărturie despre lucrările şi despre viaţa lui Iisus.

Spune **Chiwar**: „Într-adevăr, eu trebuie să laud înţelepciunea voastră! De cât timp trăim şi lucrăm noi împreună, nu s-a ivit niciodată ocazia, în care să vă cunosc eu, colegii mei buni, aşa cum v-am cunoscut eu astăzi şi mă bucură acum nespus de mult, că eu am oameni de partea mea în loc de slujitori proşti ai templului; dar lăsând aceasta deoparte rămâne apariţia dulgherului cel mai extraordinar lucru, care este recepţionat de simţurile omeneşti, de când locuiesc oamenii pe acest pământ. Aici dispare Adam cu poveştile sale în decurs de mii de ani! Un Enoh aparţine poporului cerşitor spiritual; Avraam, Isaac şi Iacob, Moise, Aaron şi Ilie sunt nişte coate-goale faţă de noi! O zi aduce mai multe minunăţii neauzite, decât au trăit străbunii şi strămoşii noştri vreodată!

Eu însumi am fost astăzi şi ieri un observator secret, la întâmplările care au avut loc în casa şi în afara casei bătrânului Iosif. Eu spun: miracole peste miracole! Doi îngeri vizibili şi vii îi slujesc! Nevasta lui Faustus era în Capernaum şi dulgherul a dorit ca şi ea să ia parte la masa de dimineaţă; dar era nevoie de aproape patru ore, ca ea să fie adusă din Kapernaum în Nazaret. Dar ce s-a întâmplat? Dulgherul le-a făcut semn acestor îngeri. Ei dispar doar câteva clipe şi o aduc binedispusă pe frumoasa Lidia, nevasta lui Faustus, în Nazaret! - Ce spuneţi voi despre aceasta? Trebuie să fie evident mai mult, decât suntem noi în stare ca să înţelegem?!"

Întreabă **cei mai în vârstă**: „Ce ai mai putut vedea?"

Spune **Chiwar**: „Voi o cunoaşteţi pe fiica lui Iair şi ştiţi foarte bine, că ea a murit de două ori şi a doua oară s-a aflat ea deja mai multe zile în mormânt, acest lucru îl ştiţi; dar voi nu ştiţi, că acea Sara, fiica ceresc de frumoasă a lui Iair, a devenit femeia lui Borus! Nu este de necrezut, că o fiinţă femeiască care a fost de două ori moartă a devenit femeia unui bărbat şi aceasta într-un fel şi chip, cum pământul nu a mai văzut o astfel de căsătorie?! Atunci când fiul dulgherului i-a binecuvântat, a văzut ea toate cerurile deschise şi nenumărate legiuni de îngeri au umplut aerul şi l-au lăudat pe Dumnezeu, că El le dăruieşte oamenilor de pe pământ o astfel de milostivire. Dar când perechea a fost binecuvântată de Iisus, s-au închis cerurile la un semn vizibil al dulgherului şi doar cei doi îngeri au rămas, cum au fost ei mai devreme şi cum noi îi putem vedea în sinagogă, acolo, în apropierea uşii cu înfăţişarea a doi minunaţi de frumoşi tineri. Uitaţi-vă la ei şi spuneţi, dacă pot fi de altundeva decât din cerurile pure!

Dar dacă aşa stau lucrurile şi nimeni dintre noi nu poate nega aceasta, de ce nu poate fi fiul dulgherului ceva mai înalt decât un eleva al Essäerilor, pe care el nu i-a putut vedea niciodată, că după cunoştinţele mele nu s-a îndepărtat din aceste ţinuturi, în afară de câteva ori cu tatăl şi cu fraţii săi spre Ierusalim şi, cred eu, că mai încă o dată spre Sidon, pentru a construi acolo o casă; în afară de aceste dăţi s-a aflat el însă de fiecare dată acasă.

Cu toate că se ştie că a fost tot timpul un lucrător retras şi tăcut şi s-a crezut că este prost, se mai ştie totuşi, că începând de la naşterea sa şi până la împlinirea vârstei de doisprezece ani s-au întâmplat lucruri ciudate cu el; chiar şi naşterea sa se spune că a fost minunată - după povestirile comandantului roman Corneliu, care mi-a povestit aceasta nu de multă vreme la o ocazie festivă din Capernaum!

Dar dacă aşa stau lucrurile, atunci întreb eu cu seriozitate, dacă mai trebuie să existe reţineri, ca acest Iisus să fie privit cel puţin ca fiul lui Dumnezeu; căci lucrurile pe care el le înfăptuieşte şi cum le ordonă îngerilor şi aceştia îl ascultă la cel mai mic semn al său, toate acestea conduc spre faptul cert, că în spatele acestui Iisus trebuie să se afle din belşug duhul dumnezeiesc din vecie!

Dar dacă este aşa - cum se arată faptele şi învăţăturile Sale -, atunci nu ştiu eu într-adevăr, de ce mai ţinem noi atât la acea ladă moartă, în timp ce cea vie înfăptuieşte şi se mişcă în faţa ochiilor noştri! Noi putem să rămânem aparent pentru popor ceea ce suntem, ca să nu devină prea evident acest lucru; dar în inimă se ne întoarcem cu toţii cu tărie spre el!"

Spune înţeleptul **bătrân**: „Ori cu totul sau deloc! Căci dacă există ceva dumnezeiesc în el, atunci aceasta va respinge jumătăţile; dar dacă nu este cazul, atunci este totuşi mai bine, să rămânem noi cu lada cea veche într-o memorie vie la rostul ei dinainte, decât ca să acceptăm noi ceva, unde nu cunoaştem motivul adevărat!"

Spune **Chiwar**: „De aceea vom face noi o încercare ca voi să vă puteţi lămuri; căci eu nu mai trebuie să mă lămuresc. Eu ştiu foarte bine ceea ce voi face, atunci când îl voi urma."

Spune **cel mai bătrân**: „Crezi tu oare, că templul nu va face nimic atunci când un oraş după altul se va debarasa de el, ca şi un fruct copt de pe pom? Eu cred, că templul nu va aştepta prea multă vreme şi îşi va trimite în toate părţile preoţii care pedepsesc! Şi atunci vai de acei oameni care s-au debarasat; aceia vor fi chinuţi cu amărăciune! Mai bine le va merge acelora, care au trecut la învăţătura înţeleaptă a greciilor, decât uceniciilor lui Iisus, care nu sunt nici evrei curaţi şi nu sunt nici pe departe greci şi cu bunăştiinţă ştiu, cel puţin câţiva dintre ei misterele sfinte şi relaţiile goale ale templului şi au trecut şi ei prin aceasta!

Eu vă spun: nimic nu îi va băga într-o nelinişte mai mare şi mai periculoasă, ţinută în secret, pe aceşti oameni din templu, decât - fiinţa aparentă şi profetică a lui Iisus şi a uceniciilor săi! Şi o astfel de nelinişte va trage toate nodurile satanice după sine, pentru a strica o învăţătură, care ar însemna într-adevăr capătul tuturor templelor.

Sau nu aţi văzut voi anul trecut, ce au făcut cei din templu cu un grec, care a vestit poporului că în templu se primesc acum şi orfande din aur şi arigint roman, cu toate că doar banul lui Aaron ar trebui să fie primit şi în afară de acesta nici unul? Vedeţi, a fost atras în templu cu promisiunea câştigului; şi când au pus mâna în acest fel pe el în templu, a fost ucis într-un fel, că cronica nu poate arăta vreun exemplu! - De aceea este nevoie ca noi să fim precauţi! Noi trebuie să devenim mai întâi greci şi doar după aceea să devenim ucenicii lui Iisus cu trupul şi sufletul, sau noi trebuie să rămânem într-u totul ceea, ce suntem; căci cu jumătăţi de măsură nu suntem nici unde prea bine primiţi!"

Spune **Chiwar**: „Acum ai din nou dreptate în ceea ce are de-a face cu atenţia lumească; dar vorbind între noi: Dacă acest vizibil dulgher este mult aşteptatul Mântuitor, aşa - cum este numit de David cu mare teamă - adică Însuşi Iehova, atunci să devenim noi printr-o ocolire inteligentă ucenicii Săi, sau să ne îndreptăm precis şi fără

ocoluri spre steagul Său ceresc şi să nu ne lăsăm înfricoşaţi de piedicile lui Satana, pentru că prin El ne este asigurată viaţa pe veci, chiar şi cu preţul vieţii noastre amărâte lumeşti, care durează şi aşa foarte puţin?!“
La aceste cuvinte ale lui Chiwar rămân toţi pe gânduri şi nu mai ştiu cum să se decidă.

54. Sfatul îngerilor spre cei convertiţi din templu.

Deodată se apropie de ei cei **doi îngeri** şi spun: „Chiwar a vorbit drept în felul său şi tu bătrânule ai dreptate cu faptul, că trebuie să fii întru totul a lui Dumnezeu, deoarece lui Dumnezeu nu-i sunt pe plac jumătaţile de măsură! Noi însă vă spunem, ca fiind martorii Săi din ceruri: Nu vă temeţi de aceia, care nu vor putea face nimic împotriva sufletului vostru, ci să vă fie mai mult teamă de Acela, care este un Domn asupra vieţii în cer şi pe pământ! Fără El nu există viaţă, nici în ceruri şi nici pe pământ! De aceea noi, ca fiind nişte adevăraţi martori din ceruri, vă sfătuim, să faceţi ceea ce vi-a spus prietenul vostru Chiwar.“
Spune **cel mai bătrân**: „Cine sunteţi voi minunaţi tineri, că vă numiţi ‘martorii din ceruri’?“
Spun **cei doi**: „Intreabă-l pe Chiwar, care ne-a văzut când am luat-o pe nevasta lui Faustus din Capernaum şi el vă va spune cine suntem noi!“
Spune **cel mai bătrân**: „Dacă este aşa, atunci nu mai este nevoie nici de o alegere şi noi vom întoarce spatele acestui templu!“
Spun **cei doi**: „Nu aşa, dragi prieteni; căci Domnul este bun în toate felurile! Dacă îl urmaţi cu inima, dacă credeţi viu în El şi că doar prin El se va îndeplini scriptura şi în mare parte este deja îndeplinită, atunci faceţi voi destul; în afară de aceasta, rămâneţi cum sunteţi, ca slujitorii lumii şi ai Satanei, care mişună prin temple, să nu fie treziţi înainte de vreme! Invăţaţi poporul lui Moise şi profeţii şi respectaţi legile adevărate ale lui Dumnezeu; dar pe legile lumeşti ale templului nu daţi doi bani, căci aşa veţi deveni adevăraţi ucenici, ca aceia pe care El i-a ales dintre pescari.“
După două zile însă veţi primi din Ierusalim un alt superior, care la început va fi foarte adept templului, dar mai târziu se va putea târgui cu el şi pentru bani el va da o scutire după cealaltă; căci nici el însuşi nu crede deloc în templu şi aşa voi veţi avea un joc uşor. Iair s-a retras şi va trăi în casa ginerelui său. Dar nu spuneţi celui superior nou despre minunăţiile, care s-au întâmplat aici!“
Spune **Chiwar** cu respect profund: „ Slujitori ai lui Dumnezeu din împărăţia luminii şi a vieţii veşnice! Este foarte bine, ca noi să ne ţinem după sfatul, pe care voi ni la-ţi dat prin mila lui Dumnezeu, dar eu doresc totuşi ca să-mi fie puţin mai bine! Cum ar fi, dacă persoana mea ar face parte dintre ucenici, ca fiind într-adevăr unul?“
Spun **cei doi**: „Fiecare om de pe acest pământ este liber şi poate face ceea ce vrea şi doreşte şi poate să creadă şi să vorbească ce vrea; dar dacă cineva a primit milostivirea din ceruri, aşa cum vi s-a arătat vouă şi primeşte un sfat, atunci ar face bine, dacă se ţine după acesta; căci peste ucenicii care sunt la Domnul vor veni vremuri grele ale ispitei, unde trebuie ei să reuşească în spirit prin focuri şi mulţi vor fi slăbiţi şi vor pica! Vouă, însă, vă va fi mult mai uşor şi voi veţi reuşi în linişte ceea ce ucenicii vor reuşi doar prin mare teamă şi urmăriri! Tu, Chiwar, poţi să faci ce doreşti; dar pentru tine ar fi mai bine dacă ai rămâne în poziţia în care te afli acum.“
Spune **Chiwar**: „Da, eu voi rămâne; dat atâta timp cât Domnul se va afla aici, aş vrea să-mi petrec timpul alături de El ca să mai aud şi ca să mai pot vedea câte ceva! Să nu fac nici aceasta?“
Spun **cei doi**: „Acest lucru îl poţi face, cu toate că Domnul nu va vorbi şi nici nu va înfăptui nimic extraordinar, pentru că oamenii aici sunt aproape fără credinţă şi cred că Domnul este un fel de vrăjitor. Voi veţi avea ocazii destule, ca să îi învăţaţi pe aceşti oameni adevărul, pentru care Domnul nu va ţine departe de voi răsplata. Astăzi, mai spre seară va veni şi Roban la voi şi vă va aduce mărturii importante despre Domnul Iisus şi voi veţi avea în el un învăţător inteligent şi înţelept; căci Roban este unul dintre spiritele puternice printre voi.“ - După aceste cuvinte se depărtează îngerii şi se întorc înapoi în compania noastră.

55. Relaţia dintre popoare spre suveran.

Acum Mă întreabă Cireniu, dacă ar fi sfătuitor să ridice legea cea grea rostită de el împotriva fariseilor, bătrânilor, leviţilor şi învăţaţilor, căci după părerea sa erau convertiţi aceştia.
Spun **Eu**: „Atunci, când ai dreptul să emiţi o lege, nu trebuie prea repede să pronunţi alta! Dacă este rostită o lege, atunci nu trebuie să te grăbeşti prea tare, să ridici legea o dată rostită; căci atunci trebuie respectat sfatul înţeleptului. Iată, dacă tu emiţi o lege nouă, atunci ţi vei face duşmani pe aceia, care se încadrează în acea lege; dacă ridici însă acea lege, atunci nu îţi va mulţumi nimeni, ci în ochii lor tu îţi vei arăta slăbiciunea, ei vor triumfa şi vor spune: ‘Uite-te la acest tiran! Pentru că el vede numărul mare al duşmaniilor săi, vrea să-şi recâştige prietenia poporului prin ridicarea acestei legi! Dar el nu îşi va gasi prieteni în popor; căci cine a fost o dată un tiran, acela va fi şi pentru o a doua oară unul, dacă ajunge din nou la putere!’
Şi de aceea este mai bine să se lase o lege aşa cum este, decât să fie ridicată; dar pentru aceasta se poate lăsa în secret deoparte legea şi atunci când se vor întâmpla abateri de la aceasta, atunci pedeapsa să fie mai blândă. Dacă vine un alt suveran are libertatea, să ridice cu totul legile pe care le-a înfiinţat celălalt şi să înfiinţeze pentru duhul poporului altele mai blânde. Ar trebui să se întâmple ca ei să vină şi să te roage, ca tu să laşi o parte cruntă din acea lege deoparte, dar tu poţi face aceasta cu reţinerea, că vei actualiza cu stricteţe legea, dacă se vor vedea urme a unei urmăriri răutăcioase, pentru care a fost emisă acea lege!
Iată, aceasta este deşteptăciunea, cu care oricare suveran ar trebui să-şi conducă poporul, dacă el vrea să conducă fericit! Un suveran amorţit şi tolerant va ajunge la convingerea tristă, că prin toleranţa sa prea mare i s-a urcat poporul în cap!

Căci popoarele se comportă cu suveranul său ca şi un copil cu părinţii săi. Părinţii severi şi înţelepţi vor avea tot timpul copii buni, ascultători şi muncitori, care îşi vor respecta şi îşi vor iubi părinţii, în timp ce părinţii toleranţi vor avea copii care le vor creşte peste cap şi la sfârşit îi vor alunga din propria lor casă.

Dragoste serioasă şi înţelepciune este o lege veşnică; cine va acţiona după aceasta, nu face vreun pas greşit şi fructele vor fi gustoase şi bune. M-ai înţeles tu acum întru totul?"

Spune **Cireniu**: „Da, Domnul meu, întru totul şi aşa a fost tot timpul pe acest pământ. Un suveran bun şi tolerant îşi pune prea repede capăt suveranităţii sale; dar şi unul tiran şi strict nu prea rămâne mult timp în poziţia sa. Eu cred, că undeva în mijlocul acestor exterme domneşte înţelepciunea, fericirea şi tăria permanentă!?"

Spun **Eu**: „Da, da, aşa este: în mijloc, aşa cum ţi-am arătat Eu ţie!Dar acum să mergem iarăşi acasă; căci este deja târziu după amiază!"

Intreabă**Corneliu**: „Dar Doamne, rămân aici să doarmă aceşti cetăţeni bătrâni? Aceşti oameni ar fi putut rămâne acasă pentru a sărbători lăudabil sabatul, ca ei să nu deranjeze prin sforăitul lor tare pe cei care mai sunt aici prezenţi! Căci este de bătut câmpii, cum sforăie aceşti oameni, - o apariţie, care îmi este în cel mai mare grad neplăcută! Eu pot să suport multe, dar sforăitul unui om mă poate duce la marginea disperării!"

Spun **Eu**: „Lasă, lasă acum! Atâta timp cât ei sforăie, nu comit nici un păcat! Este bine că ei sforăie acum; căci dacă ar fi fost treji, ar fi auzit unele lucruri, de care s-ar fi înfuriat şi acest lucru nu ar fi fost bine! Dar pentru că au dormit adânc, nu au auzit şi nu au văzut nimic din cele întâmplate aici şi de aceea ei nu s-au enervat; şi iată, acest lucru este bun! Dar acum să mergem şi să-i lăsăm pe aceşti oameni să doarmă!"

Apoi am început să ne mişcăm spre uşă; dar **fariseii şi cei mai bătrâni** s-au dus în grabă la uşă, care era pe jumătate deschisă şi au deschis repede întreaga uşă mare şi au spus: „Doamne, scris este: 'Deschideţi uşile larg şi porţile depărtate, ca împăratul slavei să intre! Cine este însă acest împărat? Acesta este Iehova Savaot! Acestuia de la noi toţi să-I fie toată măirea, toată slava şi toată cinstea din veşnicie în veşnicie!'"

Şi **Cireniu** spune cu o mină prietenoasă: „Da, aşa este şi să rămână pe veci! Domnul să fie totdeauna cu voi!"

Şi **ei** strigă: „şi cu duhul tău, ca tu să ne fii îndurător, ca şi El! Pentru că legile tale ne-au apăsat tare până acum, mai rău decât moartea; dar, deoarece noi înşine am devenit acum pe deplin ucenicii Lui şi ne impunem pe viu însăşi legile tale, de aceea sunt legile tale dure pentru noi aşa, de parcă n-ar mai fi. Dar noi îţi mulţumim totuşi pentru tocmai aceste legi; pentru că fără ele noi am fi putut deveni uşor trădători a acestei treburi foarte sfinte! De aceea, noi nici nu te mai rugăm acum pentru anularea legilor dure date; pentru că noi înşine, ca fiind cu tine de-o potrivă gânditori, credincioşi înfăptuitori, le anulăm tocmai prin acţionarea şi neacţionarea noastră foarte proprie până la ultima virgulă, pentru toate timpurile timpurilor!"

Spune **Cireniu:** „În această privinţă vă este legea şi din partea mea anulată şi eu cred în sigura speranţă, de a nu mai fi nevoi niciodată să vă înnoiesc această lege dură. Nu vă mai lăsaţi niciodată de aceea duşi în eroare şi urmaţi cu severitate, ceea ce v-au sfătuit cei doi îngeri ai lui Dumnezeu, căci aşa vom rămâne noi cei mai buni prieteni în Dumnezeu Domnul şi guvernarea mea nu vă va apăsa! Şi dacă s-ar arăta sub conducerea noul superior al şcolii voastre, că el ar vrea să vă persecute în oricare formă din cauza, că voi sunteţi prieteni ai lui Iisus, Domnul din veşnicie şi în acelaşi timp prieteni ai romanilor care vor să vă facă bine, atunci voi veţi găsi într-adevăr calea până la mine, - şi atunci vor fi acele măsuri într-adevăr luate, prin care drepturile voastre fizicie şi mai ales cele duhovniceşti vor fi cel mai bine protejate! Şi acum vă spun încă o dată: Domnul să fie cu voi!"

Şi **toţi** strigă iarăşi: „şi cu duhul tău pe veci!"

După aceea fac ei o plecăciune adâncă în faţa noastră şi noi mergem pe uşa larg deschisă şi ne ducem acasă, unde ne aşteaptă o gustare bună, constând din pâine, vin şi tot felul de fructe dulci şi pe deplin coapte. Noi ne aşezăm la masă, mulţumim şi mâncăm încetul cu încetul, ceea ce poartă mesele, - rămânem însă în acelaşi timp şezând la mese până la asfinţit în tot felul de cuvântări şi discuţii constructive.

56. Roban şi Kisjonah ne relatează întâmplările lor.

Aproape de asfinţit, ajunge Roban din Kis, însoţit de Kisjonah, la casa Mea, îi salută deja din depărtare pe toţi; pe care îi întâlneşte şi Kisjonah vine tocmai de asemenea în grabă cu braţele deschise la Mine, Mă salută mai ales pe Mine într-un mod într-adevăr foarte prietenos cu lacrimi în ochi şi o salută după aceea după un răstimp de-abia pe fiica lui, care îl ţinuse deja de mult timp de mână şi aplica multe sărături asupra acesteia; tot aşa l-a salutat el şi pe ginerele lui, pe Corneliu şi când află el de-abia, că romanul strălucitor care stă lângă Mine este guvernatorul de frunte Cireniu, atunci el îl roagă pentru iertare, pentru că l-a trecut cu vederea!

Dar **Cireniu** cuprinde foarte emoţionat mâna lui Kisjonah, o ţine apăsată pe pieptul său şi spune foarte tare: „Nu tu pe mine, ci eu pe tine trebuie să te rog să mă ierţi, că nu te-am salutat mai înainte; dar ca scuză să fie faptul, că nu te-am cunoscut personal! Pentru că pe lângă Domnul Iisus, căruia fireşte că i se cuvinte Lui singur toată slava şi toată cinstea, îţi sunt şi eu dator, tu bărbat credincios şi cinstit, cu o mulţimire niciodată de secat; pentru că printre toţi oamenii acelei împrejurimi ai contribuit tu decis cel mai mult la faptul, că am fost salvat dintr-o nedumerire, care m-ar fi costat altfel într-adevăr desigur viaţa! Aceasta îmi este într-adevăr o mare bucurie, să te cunosc pe tine, tu prietenul meu foarte demn de stimă, acum personal."

Kisjonah este acum iarăşi o dată foarte fericit şi ne povesteşte multe, din ceea ce el trăise între timp şi ne povesteşte la sfârşit şi faptul, că el l-a vizitat pe Sichar împreună cu Roban cel destul de cinstit şi bătrân şi a vorbit acolo multe cu Jonael, Jairuth şi foarte multe lucruri cu Archiel, care trăieşte şi acţionează acum foarte natural ca un om, aşa încât unui străin nu i-ar putea veni în gând nici în vis, că s-ar afla în spatele său o fiinţă curat duhovnicească.

Tot aşa l-a vizitat el şi pe doctorul Joram şi casa acestuia minunat nemaipomenită precum şi pe femeia acestuia dragă şi minunată şi a auzit de la cei doi lucruri foarte minunate; şi Roban ar fi fost pretutindeni doar ochi şi urechi şi nu s-ar fi putut minuna îndeajuns despre toate; şi când a fost el aşa destul de puternic

emoționat, atunci ar fi spus el mereu ca pentru sine: „da da, sânge şi viață pentru maestrul Dumnezeiesc din Nazaret! Pentru că El nu poate fi un om, ci El trebuie să fie Dumnezeu Insuşi, căci altfel, nu i-ar fi posibile asemenea lucruri!“

Când Kisjonah povestea încă astfel, a venit **Roban** la Mine şi nu spune nimic decât: „Doamne, eu sunt al Tău şi nici o putere, în afară de voința Ta singură, mă poate despărți de Tine!“

Spun **Eu:** „Eu am ştiut aceasta într-adevăr dinainte, că tu vei fi unul dintre cei ai Mei; dar tu încă nu ştii, că acum şi toți frații tăi şi împreună slujitori cu tine aparțin de cei ai Mei, fără să înceteze din această cauză, să fie în fața lumii, ceea ce ei au fost mai înainte, - tot aşa şi tu vei rămâne deocamdată, ceea ce ai fost tu, atâta timp, până ce noul superior al şcolii, care va prelua poimâine slujba lui Iair, se va fi tocit puțin.

Frații tăi te vor iniția însă într-adevăr în toate, ce ai tu de a face, de a vorbi şi cum să te comporți față de noul superior, care va începe, ce-i drept, la început să mături cu o mătură foarte stufoasă; dar nu va dura o jumătate de an şi voi veți putea înfăptui totul cu el pentru oarecare bani, deaorece el nu are nici o credință față templu, ci deocamdată numai față de bani; apoi va fi el însă într-adevăr în stare să şi creadă în ceva mai bun. - Dar, acum, mergi la frații tăi şi înştiințează-i despre toate, ce ai văzut şi ai auzit!“

La aceste cuvinte ale Mele se recomandă **Roban** la Kisjonah, mulțumindu-i pentru tot binele ce i l-a făcut şi spune la sfârşit: „Asemenea lui Kisjonah s-ar mai găsi pe pământ într-adevăr puțini! De aceea eşti tu singurul, care a nimerit şi a găsit inima mea! Domnul să te binecuvânteze pentru tot binele, pe care mi l-ai acordat mie şi o mie altora!“ - După aceste cuvinte se apleacă el adânc în fața noastră şi merge grăbit la frații lui, care mai sunt astăzi încă adunați în sinagogă - însă fără cei care dorm, care acuşi după plecarea noastră au fost îndepărtați din sinagogă. El este primit surpinzător de prietenos şi ei îşi mărturisesc acum unul altuia cu cugetul fericit şi vioi cu mirare peste mirare totul, ce ei au trăit, auzit şi văzut.

Noi suntem însă de asemenea binedispuşi; pentru că Kisjonah nu venise singur, ci cu mai multe animale de cărat foarte încărcate şi cu călăuzele acestora şi a adus vin, făină, brânză, pâine, miere şi o grămadă dintre cei mai aleşi peşti în stare de afumare, aşa încât mama Maria de-abia avea loc, să depoziteze toate cele aduse.

A fost de aceea rugat un vecin, să păstreze cu grijă surplusul în cămară lui mare de alimente, ceea ce a şi făcut el atunci, cu toate că tocmai nu prea cu plăcere din curată politețe, deoarece era el tot timpul un zgârcit însetat de câştig. Dar, deaorece Kisjonah i-a oferit şi i-a dat atunci două monede de aur pentru osteneala şi politețea lui, aşa că a fost el imediat bine intenționat şi peste măsură de servant şi s-a lovit în ducerea sacilor, deoarece se făcuse deja tare întuneric, o dată tare de ucenicul **Ioan.** Acesta i-a spus însă: „Prietene, fii atent în râvna ta plătită, căci altfel vei pricinui tu o pagubă pentru tine şi pentru ceilalți! Fericit ai fi tu însă, dacă ai fi tu pentru împarăția lui Dumnezeu, care a venit chiar aşa de aproape de tine, aşa de ostenit ca pentru cele două monezi mizere de aur şi tu nu te-ai lovi la aceasta de nimeni! O marea orbire, care nu poate şi nu vrea niciodată să recunoască, ceea ce este cel mai mare!“

Vecinul nu s-a lăsat însă conturbat, a îndeplinit munca lui stabilită şi nu se mai interesa de nimic altceva.

Atunci a întrebat **Ioan:** „Doamne, este, aşadar, totuşi posibil, ca un om să poată avea aşa de multă tâmpenie în trupul său şi în sufletul acestuia?“

Spun **Eu:** „Lasă-l să plece! Există asemenea acum multe mii în țara iudeilor, care sunt aici mai proşti şi mai încăpățânați decât un măgar! De aceea li se şi cuvine însă numai plata unui măgar!“

Despre aceasta s-a format un mic râset printre companie, pe care Philopold l-a ridicat încă mai mult cu observația lui foarte potrivită şi a dovedit, cum un om este în stare să vadă de obicei totul mai bine decât exact ceea, ce îi este în fața ochilor lui! Şi toți au admirat dialectica lui (*arta de vorbire)* foarte excelentă.

După această scenă ne-am ridicat noi însă de la masă şi ne-am dus acuşi la odihnă.

57. Slujba lumească a unui înger. Învelişul de globă.

Toți şi-au luat acum aşternutul lor în posesie şi au dormit până în dimineața luminoasă; şi Eu M-am odihnit şi am dormit câteva ore. **Cei doi îngeri,** însă, au îndeplinit în noapte treaba lor de conducere a lumii şi au şi fost deja iarăşi la noi la răsăritul soarelui, veniră la Mine, mulțumiră şi spuseră: „Doamne, totul este în cea mai mare ordine în întreg omul mare al lumii. Sorii principali de mijloc se află nemişcați pe pozițiile lor şi rotirile lor sunt la fel; traiectorile sorilor principali de mijloc de rangul doi sunt nemişcate, traiectorile sorilor de mijloc de a treia clasă în jurul celor de-a doua sunt tocmai şi ele în cea mai mare ordine, tot aşa şi sorii de mijloc de clasa a parta cu sorile lor planetare de zece ori o sută de mii, pe ici pe colo mai mult şi pe ici pe colo mai puțin, - precum Tu, o Doamne, ai pus măsura din începutul străvechi! Sorii planetari nenumărați de mulți însă cu plantele şi lunile lor mici, cel mai adesea fără lumină depind oricum de ordinea sorilor mari de cârmuire şi astfel este în acest înveliş de globă* totul în cea mai mare şi cea mai bună ordine şi noi avem de aceea voie iarăşi aici la Tine, Tată sfânt şi la copiii Tăi nouă foarte scumpi, să petrecem o zi luminoasă.“ (*'Inveliş de globă' este denumirea concentrării a decilioane ori decilioane de sori, care ca sori centrali de clasa întâia, a doua, a treia şi a patra cu nenumărat de mulți sori planetari, cum este unul şi pământul nostru, se mişcă toți în orbite mari şi vaste în jurul unui punct central comun, nemăsurat de mare, care este şi un soare de mijloc principal aproape nesfârşit de mare. - Dar nenumărat de multe asemenea învelişuri de globă, care se află pentru noi oamenii în neimaginabil de largi depărtări unul față de celălalt şi care umple spațiul veşnic nemărginit, poartă numele comun de 'marele om al lumii'. - Aceasta pentru înțelegerea mai uşoară a relatării de dimineață a celor doi îngeri către Iisus, Domnului nemărginirii. Jakob Lorber.)

Spun **Eu:** „Foarte bine, petreceți însă bine fiecare minut prin tot felul de învățături folositoare; pentru că copilaşii Mei necesită încă mult acestea!“

Cei doi îngeri păşesc acum înapoi foarte veseli şi prea fericiți şi o salută pe Maria şi apoi pe ucenici, pe Cireniu, Corneliu, Faustus, Iair, pe Kisjonah şi pe Borus. Cireniu însă, care auzise ceva despre cei mulți sori, i-

a întrebat de îndată pe cei doi, despre ce sori ar fi vorbit ei aici cu Mine, deoarece el ar cunoaşte numai un singur soare.

Cei doi spun însă foarte iubitori: „Cel mai drag prieten şi frate în Domnul, să nu doreşti să ştii, ceea ce îţi este acum imposibil să înţelegi şi de la care lucru mântuirea sufletului tău nici nu depinde de loc; pentru că, ceea ce noi am vorbit cu Domnul, te-ar omorî, dacă tu ai înţelege şi admite în acea măsură, cum noi trebuie s-o înţelegem şi s-o admitem tot timpul. Pentru că aşa de multe stele câte vezi tu într-o noapte frumoasă şi încă multe altele, pe care ochiul tău nu le poate vedea din cauza prea marii depărtări a lor de aici, sunt numai lumi solare de o mărime nemăsurabilă pentru mintea ta. Acel soare pe care îl vezi tu, este unul dintre cei mai mici sori planetari; el este însă totuşi deja de peste o mie de ori o mie mai mare decât acest pământ. Aşadar, imaginiază-ţi atunci de-abia un soare central de numai a patra clasă de gradare, împrejurul căruia cel puţin de zece ori o sută de mii de asemenea sori planetari işi croiesc drum în cercuri largi împreună cu planetele lor sau pământuri mici fără lumină, precum este unul acela de tine locuit! Circumferinţa lor este pentru sine singură aşa de mare ca suma tuturor circumferinţelor a toţi sorii planetari şi pământurile şi lunile lor rotindu-se în jurul lui înmulţit cu o mie. - Spune-ne, prietene, poţi tu acum să-ţi faci într-adevăr o noţiune despre o asemenea mărime?"

Spune Cireniu: „Cei mai dragi slujitori ai lui Dumnezeu, eu vă rog, să nu-mi mai faceţi despre asta nimic altceva cunoscut; pentru că asta începe să mă cuprindă foarte ameţitor! Cine şi-ar fi putut vreodată închipui aşa ceva chiar şi în vis? Şi voi puteţi toată aceasta s-o cuprindeţi aşa oarecum cu o privire? Ce putere şi ce adâncime a înţelepciunii Dumnezeieşti trebuie să sălăşluiască în voi! Dar pentru că eu sunt deja aşa de plin de dorinţa de a cunoaşte, de aceea spuneţi-mi încă la aceasta într-un mod foarte general, ce este, aşadar, de fapt în sorile aşa de nesfârşit de mulţi şi de nesfârşit de mari!?"

Spun **cei doi:** „Ceea ce vezi tu pe acest pământ, aceasta şi asemănătoare într-un mod fireşte mult mai ales şi adesea şi într-unul cu proporţii uriaşe mai mare poţi tu găsi şi pe o lume solară mare. Oameni, animale, plante de tot felul sunt acolo ca şi aici, la aceasta clădiri de locuit peste măsură de mari şi nedescris de minunate, faţă de care templul din Ierusalim şi palatul împăratului din Roma sunt cele mai mizere căsuţe de melci şi pretutindeni este Domnul acest Unul veşnic singurul şi făcător continuu din veşnicie!"

58. Raportul oamenilor pământeşti cu Tatăl ceresc.

Atunci când **Cireniu** aude aceasta, spune el cuprins de un foarte mare respect profund: „Prieteni şi slujitori ai Domnului, acum ştiu de-abia, cine este Domnul şi cine sunt eu! Eu sunt total nimic şi El este nesfârşit totul! Numai că nu înţeleg aroganţa noastră omenească, care poate vorbi cu El aşa de simplu, de parcă ea ar avea pe cineva asemenea ei în faţa ei!"

Spun **cei doi îngeri:** „El Insuşi vrea aceasta astfel; pentru că copiii au dreptul din veşnicie, să vorbească cu Tatăl după plăcerea inimii lor! Nu întreba de aceea de lucruri şi relaţii prosteşti; pentru că tu nu ai nici o influenţă asupra faptului, că eşti un om, ci numai Acela singur, care te-a făcut aşa, cum eşti tu, din Sine Insuşi nu s-a legat la aceasta de sfatul nimănui decât de cel foarte propriu al Lui. Cum ar fi putut, însă, să întrebe El şi pe altcineva decât numai singur pe Sine Insuşi, deoarece înainte de El n-a fost de faţă în toată nemărginirea nici o fiinţă?!

Dacă în consecinţa acestui lucru vorbeşti tu cu El ca şi cu cineva asemenea ţie, atunci faci tu foarte bine; pentru că Dumnezeu nu are pe nimeni în afară de Sine, cu care ar putea vorbi. Dar făpturile Sale, care sunt din El, sunt aşa lăsate la latitudinea lor, că ele pot vorbi acum cu Dumnezeu şi Dumnezeu cu ei ca un om cu un altul şi este în consecinţă pe deplin în ordine, că tu vorbeşti cu El ca şi cu cineva de seama ta; pentru că făptura este vrednică de făcătorul ei şi făcătorul de făptura Sa.

Fiecare făptură este doară un martor al atotputerniciei, înţelepciunii şi dragostei lui Dumnezeu şi fără puterea Lui nu este în stare nici un duh încă cât se poate puternic, să creeze ceva din sine însuşi, ci aceasta poate numai Dumnezeu singur! Dar, deoarece fiecare făptură este un martor a atotputernicie, înţelepciunii şi dragostei Dumnezeieşti, cum să nu fie ea atunci vrednică de făcătorul ei? - Înţelegi tu aceasta?"

Spune **Cireniu:** „O voi slujitori prea înţelepţi ai atotputernicului Dumnezeu, cât de tare limpede şi raţională este totuşi învăţătura voastră foarte înţeleaptă! Da, aşa este! Omul nu are într-adevăr de a se ruşina de ceea ce este el; pentru că el este chiar cea mai adevărată operă de artă a făcătorului, dacă trăieşte după voinţa lui Dumnezeu liber cunoscută. Dar când un om acţionează împotriva voinţei lui Dumnezeu, atunci sunt eu de părere, că el se strică pe sine însuşi nu mai poate corespunde cu ceea ce a fost el la începutul începutului şi ceea ce trebuie să fie veşnic şi să rămână.

Şi aşa trebuie, aşadar, să fie păcatul o procedare împotriva ordinii din începuturi a lui Dumnezeu, prin care procedare se strică omul care este presupus să devină însuşi făcător în natura lui presupusă să devină asemănător cu Dumnezeu în părţile lui de formare şi prin aceasta se face pe sine însuşi nedemn, de a fi o făptură a maestrului veşnic, atotputernic!"

Spun **îngerii:** „Aici ai tu pe deplin dreptate! În măsura în care rămâne într-adevăr fiecare om o operă de artă demnă de Dumnezeu, în timp ce în forma lui, aptitudinea, capacitatea şi a libertaţii vii este el orecum o maşină pură, în care duhul se poate exprima liber şi viu.

Dar în ceea ce priveşte educaţia morală a inimii sale şi a sufletului său în sine însuşi într-un mod necesar lăsată la latitudinea lui, se poate el însuşi înjosi până la o nemernicie a iadului şi comite tocmai prin aceasta cel mai mare păcat, pentru că în sine însuşi prin sine însuşi schimbă cea mai înaltă operă de artă a lui Dumnezeu într-o opera ratată, sărăcioasă, de Dumnezeu nedemnă, după care atunci pe Dumnezeu Insuşi îl costă o mare osteneală şi o răbdare niciodată de a putea fi măsurată, până ce din opera ratată devine iarăşi o operă de artă.

Din cauza a nespus de multe opere de artă prin ele însăşi ratate a venit tocmai de această dată maestrul Insuşi în această lume, pentru a aduce pentru toate timpurile aceste multe opere în regulă, care s-au stricat prin ele însăşi! Dar se vor strica operele şi de acum încolo; de aceea, însă, va întemeia El pe această lume o nouă

instituție, în care toate operele stricate se vor putea pune în ordine din sine însuşi. Dar cine nu va vrea să se folosească liber din sine însuşi de această instituție, acela va rămâne veşnic stricat, dacă voința lui nu se va mai schimba niciodată! Înțelegi tu aceasta?“

Spune **Cireniu:** „şi acest lucru îl înțeleg pe deplin şi sunt tocmai de aceea de părere, că va trebui obligat omul prin legi alese, dar dure, să facă uz deplin de această instituție!“

Spun **îngerii:** „Se va întâmpla, ce-i drept, aşa ceva într-adevăr, dar omenirii îi va folosi puțin; pentru că numai acel lucru singur îi foloseşte omului, ce face el liber din sine însuşi. Toate celelalte îi sunt spre cea mai mare pagubă.

Pentru că, dacă omul ar putea fi desăvârşit printr-o oarecare constrângere ori din afară sau dinăuntru, atunci am avea noi putere până peste cap, să-i legăm pe toți oamenii şi să-i obligăm, că ei vor fi imposibil vreodată iarăşi în stare să acționeze împotriva oricărei legi! Dar prin aceasta vom produce din omul, care este presupus să fie în toată libertatea pe deplin asemănător cu Dumnezeu, numai o maşină tăcut însuflețită, care pe sine însuşi s-ar putea îndemna vreodată tot aşa de puțin spre activitatea liberă, corespunzătoare - ca şi sabia dreptății încă cât se poate de ascuțită, fără să fie mânuită de o mână antrenată!

Din acestea poți tu însă să vezi foarte limpede, că nu se poate ajunge pe veci la vreo socoteală cu o constrângere, ci numai cu adevărată învățătură şi atunci, după aceea, cu libera autodeterminare conform învățăturii auzite, prin care i se face fiecăruia cunoscut calea bine iluminată a ordinii lui Dumnezeu în toate direcțiile, de a acționa şi a proceda. - Înțelegi tu şi aceasta?“

59. Despre bătălia mare în om.

Spune **Cireniu**: „Da şi acest lucru îl înțeleg, din păcate; căci eu nu văd prea multe succese! Unde sunt acei oameni şi câți sunt dintre ei capabili să primească şi să înțeleagă această învățătură? Şi câți mai sunt din numărul învățaților, care posedă în mare măsură voința puternică şi să înfăptuiască după învățătura primită? Eu aliniez aici o mie de învățați şi dau tot ce am, dacă se găsesc printre aceştia zece, care au o voință plină şi curaj - mai ales printre masele populației fanatice, superstițioase -, să pună în practică învățătura auzită şi bineânțeleasă! Căci ce le-ar folosi lor, să pună în practică învățătura înțeleaptă şi plină de adevăr, dacă în următoarea zi sunt strangulați în chinuri de fanaticii crunți şi groaznici?!

Voi sunteți într-adevăr nemărginit de înțelepți şi sunteți slujitori măreți ai celui mai Inalt, dar eu vă spun ca un om experimentat al legii: fără vreo anumită forțare nu va avea o intrare adevărata învățătură dumnezeiască! Cel puțin trebuie cu forța schimbată spuperstiția, căci altfel ar fi păcat, să rosteşti cel puțin această învățătură la o zi depărtare de aici!

Noi credem aici într-adevăr cu tărie în adevărul pur, care ni s-a arătat aici din belşug, dar totuşi nu chiar fără o anumită forță; căci voi doi, Domnul şi faptele Sale sunt un mijloc destul de proeminent de forțare, deoarece nu s-ar afla altfel în acest loc o mie de ascultători şi urmaşi ai acestei învățături. Şi pentru că aceste mijloace de forțare nu ne-au schimbat încă în nişte maşinării, cum vă poate dovedi îndeajuns discursul meu, atunci nu poate să fie atât de dăunător pentru oameni un mijloc de forțare exterior, iar după această nouă învățătură din ceruri se pot ridica ei spre a deveni adevărați copii ai lui Dumnezeu!“

Spun **cei doi îngeri**: „Tu ai dreptate într-un fel şi mijloacele de forțare exterioare nu vor rămâne la marginea drumului; dar tu vei ajunge prin aceasta la convingerea, că o forțare exterioară este cu mult mai dăunătoare decât unul invizibil interior! Deoarece Satana se foloseşte de mijloacele de forțare exterioare, pentru a menține superstiția rea; dar dacă noi ne folosim la răspândirea învățăturii de mijloacele lui Satana şi ne luăm astfel după urmele sale, - Intrebare: ce am putea câştiga noi spre binele veşnic al oamenilor?

Cu focul, sabia şi vărsare multă de sânge şi-a croit tot timpul necredința poarta şi drumul în lume; şi dacă cuvântul pur a lui Dumnezeu merge pe acelaşi drum în lume, poate atunci un om cu doar puțin spirit să recunoască cuvintele de pace ale lui Dumnezeu? Nu va spune el: ‘Dumnezeu, nu-ți ajunge, că omenirea este chinuită de Satana, deoarece a trebuit să vii şi Tu, Atotputernicule, pe acelaşi drum pe această lume, ca şi el?’

Iată, tu drag frate şi prieten, cât de nepotrivit ar fi, dacă Dumnezeu s-ar folosi de aceste mijloace pentru răspândirea învățăturii Sale spre fericirea oamenilor, de care s-a folosit iadul mereu, pentru a croi o intrare fructelor şi mâncărurilor sale tari, în rândul oamenilor!

Da, din păcate va veni un timp, în care se va predica învățătura modificată a lui Iisus popoarelor cu focul şi cu sabia; dar aceasta va fi un mare rău pentru oameni! - Înțelegi tu aceasta?“

Spune **Cireniu**: „Din păcate înțeleg eu şi aceasta şi mă întreb încă, dacă astfel de calamități exterioare nu vor fi protejate de cerurile mărețe şi de ce s-a deschis pentru rău porțiile în această lume!“

Spun **cei doi**: „Drag prieten şi frate, dacă posedezi doar puțină înțelepciune, atunci decide, dacă poate exista fără contra un pro! Unde a devenit vreun om fără luptă un erou? S-ar fi luptat, oare, oamenii dacă ar fi fost cu toții nişte miei credincioşi? Sau ai putea tu să-ți măsori puterile, dacă nu ar exista obiecte, care s-ar împotrivi puterii tale? Ar putea exista o urcare, dacă nu ar exista şi o coborâre? Sau ai putea tu să faci cuiva un bine, dacă aceasta nu ar ajunge în situația, în care ar avea nevoie de ajutorul tău? Ce ar fi o faptă bună, dacă nimeni nu ar avea nevoie de ea? Sau ai putea tu să-l înveți pe un atotştiutor ceva, care el să nu ştie?

Iată, într-o lume, unde omul trebuie să devină un adevărat copil al lui Dumnezeu, trebuie să i se ofere toate ocaziile bune şi rele, ca el să poată exercita în măsura întreagă învățătura lui Dumnezeu!

Trebuie să fie frig şi cald, ca cei bogați să aibă ocazia, să le dăruiască fraților lor săraci şi dezbrăcați îmbrăcăminte. Tot aşa trebuie să existe şi săraci, ca cei bogați să se antreneze în milostivire şi cei săraci în mulțumire. Tot aşa trebuie să existe puternici şi slabi, ca cei puternici să aibă ocazia, să-i prindă din cădere pe cei slabi şi cei slabi să recunoască în inima lor umili, că sunt slabi. Tot aşa trebuie să existe într-un anume fel proşti şi înțelepți, căci altfel ar fi în zadar lumina înțeleptului!

Dacă nu ar exista răul, care ar fi măsura pentru bine, ca să se ştie dacă într-adevăr este bine?!

Pe scurt, în această instituție de formare proprie a oamenilor spre a deveni copii adevărați ai lui Dumnezeu trebuie să existe multe ocazii pro şi contra, prin care pot să exerseze şi să învețe oamenii, căci altfel le este imposibil ca ei să devină adevărați copii ai mărețului şi ai Atotputernicului!

Noi îți spunem ție: Atâta timp cât omul nu îl alungă din propriile sale puteri pe Satana de pe câmpul de luptă, nu a ajuns el să devină un copil al lui Dumnezeu! Dar cum să devină el vreodată învingătorul unui duşman, dacă i s-ar lua ocazia, să nu se atingă nici măcar cu un fir de păr de duşman? Da, adevărata împărăție a lui Dumnezeu costă o luptă mare a libertății depline din cauza vieții veşnice şi de aceea trebuie să vi se dea ocazia pentru luptă între cer şi iad!"

60. Despre folosirea pasiunilor.

(**Îngerii**): „Aşa vei găsi că anumite pasiuni îl stăpânesc pe om. Unul simte în el necesitatea, să posede totul, ce are numai o oarecare valoare; evident că este zgârcenie, care este o greutate. Şi iată, acestei greutăți trebuie să-i mulțumeşti călătoria cu corabia; căci doar oameni care umblă după câştiguri au putut găsi mijloace, prin care să poată ei să treverseze marea întinsă, pentru a căuta, dacă peste mare mai există țări, care sunt nespus de bogate. Şi iată, după multe primejdii trăite şi nenumărate chinuri ajung ei în sfârşit pe un țărâm nelocuit de peste mare. Primejdiile trăite le-a amortizat setea de câştiguri şi i-a lăsat fără curaj pentru întoarcerea acasă; ei rămân acolo, unde i-a purtat vântul, îşi construiesc cabane şi căşi prin acest fel se umple acel țărâm, până mai înainte pustiu. - Acum decide tu însuți, dacă oamenii, fără acea dorință de câştiguri, ar fi descoperit vreodată acel țărâm străin!?

Să luăm pasiunea simțurilor cărnii. Gândeşte-te că aceasta nu ar fi şi imaginează-ți omenirea aşa de ceresc de inocentă şi ție îți vor fi pe plac până la adânci bătrânețe fecioarele şi feciorii. Dar gândeşte-te că toți oameni sunt într-o stare atât de inocentă şi spune tu însuți: Cum va arăta ordinea reproducerii a lui Dumnezeu? Tu vezi prin aceasta, că şi această pasiune trebuie să locuiască în om, căci altfel ar deveni pământul gol! Că oamenii mai exagerează de multe ori într-o pasiune sau alta, aşa cum învață experiența zilnică, este bineînțeles adevărat şi o astfel de exagerare este împotriva ordinii lui Dumnezeu şi prin aceasta, un păcat. Dar este mai bine exagerarea împotriva ordinii dumnezeieşti decât stârpirea totală a acesteia.

Toate forțele care îi sunt dăruite omului şi care la început se arată ca fiind pasiuni greu de înfrânat, trebuie să fie capabile să se dezvolte în jos sau în sus, căci altfel omul ar rămâne într-o apă călduță şi s-ar scufunda într-o indolență urât mirositoare.

Noi îți spunem: nimic nu îți poate da o dovadă mai bună despre viitorul omului decât cea mai mare greutate în fața celei mai mari inocențe; căci de abia din aceasta se poate vedea, câte capacități nenumărate le sunt date oameniilor de pe aceste pământ! De la cel mai înalt cer a lui Dumnezeu, care şi pentru noi îngeri este deschis, până în cel mai adânc iad este calea omului; şi dacă nu ar fi aşa, nu ar putea niciodată omul să ajungă să devină un copil a lui Dumnezeu!

Noi avem de-a face cu oamenii a nenumărat de multe pământuri; dar ce diferență între aici şi acolo! Acolo le sunt aşezate bariere oamenilor atât în felul natural cât şi în cel spiritual, peste care doar foarte greu ei pot face un pas. Voi însă, oamenii de pe această planetă aveți tot aşa puține bariere în duh ca şi Însuşi Domnul şi puteți face, ce doriți voi. Voi puteți să vă ridicați la cea mai înaltă locuință a lui Dumnezeu, dar pentru aceasta puteți să picați şi mai adânc decât Satana, care a fost o dată şi el un spirit liber creat din Dumnezeu; şi pentru că a căzut, a trebuit să pice în adâncurile stricăciunii, din care el nu va găsi pe veci întoarcerea, pentru că greutății din partea lui Dumnezeu îi este dată o capacitate de desăvârşire tot aşa de nesfârşită ca şi virtuții."

61. Despre valoarea voinței libere.

(**Spun cei doi îngeri**:) „Prin urmare depinde la oamenii de pe acest pământ totul de voința liberă şi de învățătura din propria inițiativă; care este deja aşa formată de la Domnul, că la prima rostire a acesteia este pe înțelesul tuturor; şi prin aceasta nu se poate scuza nimeni că el nu a înțeles învățătura. Căci 'iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de toate şi pe aproapele să-l iubeşti ca pe tine însuți!' este pe înțelesul tuturor, aşa cum un orb poate pipăi totul cu mâinile! Şi dacă urmează într-adevăr cineva această învățătură scurtă şi atotcuprinzătoare, atunci este şi aşa ghidat de Însuşi Domnul cu înțelepciune în inima sa şi poate deveni un învățător pentru aproapele său. Şi aşa poate unul pe altul să-l tragă aşa de sus, până când Domnul îl prinde şi îl creşte spre a deveni un adevărat copil al lui Dumnezeu.

Aceasta este însă adevărata răspândire a învățăturii sfinte în ordinea cerului; totul ce este deasupra sau mai sus, este rău şi primeşte doar puțin sau deloc binecuvântare la plantele cerului lui Dumnezeu. - Ai înțeles totul?"

Spune **Cireniu**: „Da, eu am înțeles totul! Eu văd acum foarte bine, spre ce lucruri mărețe sunt numiți oamenii ai acestui pământ de la Dumnezeu; doar că singurul lucru fatal este că, copiii lui Dumnezeu şi cei ai iadului vizitează într-un fel aceeaşi şcoală şi fiecare pentru sfera lui! Dar eu pricep acum într-adevăr, că nu poate fi altfel, privită din înțelepciunea cerească şi profundă. Domnul însă este înțelept, bun şi atotputernic, ca să-i dea o dată iadului o altă direcție! Veşnicia este destul de lungă, pentru a întâlni tot felul de modalități, prin care copiii împreună cu ispititorii şi îngrijitorii se vor predea la sfârşit!"

Spun **cei doi îngeri**: „Părerea ta depăşeşte cu mult orizontul nostru de vedere înțeleaptă! Dar, tu, ca un copil al Domnului, eşti mai aproape de Tatăl, decât noi ființe pure şi prin aceasta poți tu simți o necesitate dumnezeiască mai bine în inima ta decât noi; dar atât ştim şi noi, că lui Dumnezeu îi sunt posibile toate lucrurile. Dar mai mult nu putem noi să grăim cu nici o silabă.

Dacă vrei să afli mai multe despre aceste lucruri, atunci adresează-te Domnului; Lui îi sunt toate lucrurile pure, care sunt ascunse de veşnicia următoare. Dar noi credem, că El nu-i va spune unui muritor astfel de

lucruri, din cauza urechilor fine ale lui Satana. Căci duşmanul are o mie ori o mie de urechi şi trebuie să fii atent în vorbă din pricina lui, dacă nu cumva vrem să-l facem şi mai rău decât este el deja!“

Spune **Cireniu**: „Eu înțeleg! De aceea eu nu voi spune nimic Domnului!“

Spun **Eu**: „Nu trebuie să vorbeşti tare; căci Eu înțeleg, ce vorbeşti şi întrebi tu în secret în inima ta.“

62. Gândirea în inimă.

Spune **Cireniu:** „Doamne, la mine nu funcționează absolut de loc gândirea în inimă, pentru că eu am fost obişnuit deja din adolescența mea, să gândeasc cu capul; mie mi se pare aproape imposibil, de a putea gândi în inimă! Cum trebuie aşadar să începi de a putea gândi în inimă?“

Spun **Eu:** „Aceasta este chiar foarte simplu şi foarte natural! Totul, la ce poți şi vrei tu numai să te gândeşti după simțul tău în creierul mare, vine mai înainte din inimă; pentru că fiecare gând încă cât se poate de neânsemnat trebuie doară să aibă totuşi mai înainte un oarecare impuls, prin care el este provocat într-un mod necesar. Când gândul a fost de-abia produs şi stimulat în inimă din pricina unei oarecare necesități, atunci de-abia se ridică el în creierul capului spre examinarea de către suflet, ca acesta să pună apoi mădularele trupului în mişcarea potrivită, ca gândul interior astfel înfățişat să devină cuvânt sau faptă; dar că un om ar putea vreodată gândi numai în cap, ar fi cea mai pură imposibilitate! Pentru că un gând este o creație curat duhovnicească şi nu poate de aceea să se formeze niciunde decât numai în duhul omului, care locuieşte în inima sufletului şi de acolo îl însuflețeşte pe omul întreg. Cum ar putea însă într-un mod posibil să se dezvolte vreodată o făptură dintr-o oarecare materie încă cât se poate de subtilă (*fină),* deoarece toată materia, astfel şi creierul omului, nu este nimic altceva decât cea mai pură materie şi nu poate de aceea niciodată să devină creator, ci numai făptură?! - Înțelegi tu acum într-adevăr aşa ceva şi poți chiar simți deja probabil, că nici un om nu poate să gândească ceva în cap?“

Spune **Cireniu:** „Doamne, da eu simt aceasta acum foarte pe viu! Dar cum se poate aşadar una ca aceasta? Mie mi se pare acum într-adevăr aşa, că eu am gândit dintotdeauna doar numai în inimă! Ciudat! Cum se poate aşadar aceasta? Da, eu simt de-a dreptul cuvinte în inimă şi aceasta, ca cuvinte deja rostite şi acum nu mai mi se pare absolut de loc, că ar fi posibil, să produci un gând în cap!“

Spun **Eu:** „Aceasta este urmarea foarte naturală a duhului tău continuu devenind treaz tot mai mult în inimă, care este aici dragostea față de Mine şi prin Mine față de toți oamenii.

La oamenii însă, la care o asemenea dragoste încă nu este trezită, se formează gândurile, ce-i drept, de asemenea în inimă, nu sunt însă simțite în aceasta, pentru că ea este prea materială, ci de-abia în creier, unde gândurile inimii se fomează metaforic, ca fiind deja mai mult materiale din cauza îndemnului spre faptă şi se amalgamează (*amestecă)* cu imaginile, care s-au întipărit în tăblițele creierului din lumea de afară prin simțurile exterioare ale trupului şi devin astfel înfățişat el însuşi materiale şi rele în fața ochilor sufletului şi trebuie văzute atunci şi ca un motiv al faptelor rele ale oamenilor.

De aceea trebuie fiecare om să fie renăscut mai înainte în inimă şi acolo în duh, căci altfel el nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu!“

Spune **Cireniu** către Petru care stă alături: „Înțelegi tu aceasta într-adevăr despre renaşterea duhului în inimă şi ce şi unde este aşa de fapt împărăția lui Dumnezeu, despre care vorbesc încontinuu El şi cei doi îngerii şi ne promit aceasta că va urma pentru credința noastră?“

Spune **Petru:** „Fireşte că înțeleg astfel de lucruri şi dacă eu nu le-aş înțelege, n-aş rămâne aici, ci m-aş îngriji acasă pentru casa mea. Cercetează tu, domn înalt, însă numai în propria ta inimă, acolo vei găsi tu într-un timp scurt mai multe, decât ce aş putea eu să-ți explic în o sută de ani!

Priveşte la noi, care am fost primii Lui ucenici şi martori, dacă vorbim noi cu El în exterior! Şi iată, totuşi vorbim noi mai multe cu El decât tine şi ceilalți mulți, care vorbesc prin cuvântul de putere exterior; pentru că noi vorbim cu El curat numai în inimă şi îl întrebăm de mii de lucruri şi El ne răspunde în gânduri clare, bine dezvoltate şi aşa câştigăm noi de două ori. Pentru că un răspuns al Domnului în inima omului este oarecum deja o parte a vieții sale, în timp ce cuvântul exterior trebuie să devină o cotă parte a vieții de-abia prin fapta continuată din cauza exercițiului sufletului.

Şi aşa poți tu, înaltule domn, să întrebi, aşadar, doară tot în inima ta în ceea ce priveşte treaba anumită despre Satan şi Domnul îți va pune atunci desigur răspunsul potrivit în inima ta proprie aşa foarte tăcut şi în secret, ca Satan cel cu multe urechi să fie imposibill în stare s-o audă! Şi în acelaşi mod poți tu să-L întrebi pe Domnul şi despre renaşterea duhului în inimă şi despre împarăția lui Dumnezeu şi îți va fi împărtăşit numaidecât cel mai clar răspuns!“

Spune **Cireniu:** „Da, acum îmi este limpede, de ce voi - cea ce m-a minunat deja de câteva ori foarte tare - nu vorbiți cu Domnul aproape niciodată un cuvânt! Aşadar, eu voi încerca asta. Dacă Domnul vă este astfel în secret milostiv, atunci El va putea să fie aceasta într-adevăr şi cu mine! Pentru că faptul că eu îl iubesc peste toate măsurile, dovedeşte că eu pun oarecum între timp în cui tereaba mea de guvernare mare şi grea şi mă aflu la El şi îmi întăresc sufletul cu fiacare cuvânt din gura Lui cea mai sfântă!

Eu cred de asemenea, că fac mai mult din dragostea pură față de El şi am făcut mai multe decât voi toți; pentru că eu L-am cunoscut deja ca copil gingaş şi m-am îngrijit în țara păgână străină pentru El, pentru părinții şi frații Lui! Şi în timp ce voi i-ați jertfit numai mrejele voastre de pescari, sunt eu, dacă El ar dori s-o accepte, de îndată dispus, să renunț la toate măririle mele lumeşti şi să-L urmez atunci foarte credincios ca cel mai neânsemnat dintre voi toți şi să arunc viața mea la coş pentru El şi pentru voi toți, precum am făcut-o eu deja de câteva ori, lăsând deoparte ceea ce ar fi putu veni foarte uşor din această cauză peste mine din partea Romei!

Dacă fac însă toate acestea din dragoste pură față de El, atunci mă va considera El doară totuşi într-adevăr şi ca fiind de demn de milostivirea, pe care vi-o dă vouă în măsură aşa de bogată!?“

Spun **Eu:** „O ai chiar deja, cel mai scump prieten şi frate al Meu! Ceea ce ai tu însă, aceea tu doară nu mai trebuie s-o cauţi şi nu mai trebuie să te înfierbântezi, de parcă tu încă n-ai avea-o! Fii de aceea numai liniştit acum şi încearcă o dată în inima ta, de a Mă întreba de orice şi Eu îţi voi pune clar, limpede, înţelgător şi binereceptibil răspunsul în inima ta, care Mă iubeşte într-adevăr mai presus de toate!"

63. Despre readucerea a ceea ce este pierdut.

La acest sfat al Meu întreabă Cireniu despre Satan, ce va fi odată cu el şi dacă din partea acestuia este vreodată imaginabilă o reântoarcere.

Şi **Eu** îi pun următorul răspuns în inima lui: „Ceea ce se întâmplă aici, se întâmplă din pricina lui: Cine este pierdut, este căutat şi celui prea bolnav îi este oferit un leac, dar voinţa acestuia rămâne liberă şi trebuie să rămână liberă, pentru că a opri voinţa lui, ar însemna a transforma întreaga făptură aproape nesfârşit materială şi toate elementele ei în cea mai tare piatră, în care nu se poate mişca viaţa. Intreaga făptură materială este duhul mare îndreptat atât de departe pe cât este posibil şi acesta este împărţit în lumi nenumărate, care însă în numărul lor nesfârşit condiţionează totuşi fiinţa sa completă. Dar din această o singură fiinţă sunt luate nenumărate miliarde a miliardelor de fiinţe, precum sunt aici cei mai mulţi oameni ai acestui pământ şi sunt transformate prin puterea, stăpânirea, dragostea şi înţelepciunea lui Dumnezeu în fiinţe întregi, asemănătoare cu Dumnezeu şi aceasta este o reântoarcere s i g u r ă a acelui duh mare!

Când însă toate cerurile şi toţi sorii vor fi dizolvaţi într-o sumedenie de oameni, atunci nu va mai rămâne nimic nici de la acel u n u decât al lui „Eu" pur, care în deplina singurătate după timpurile timpurilor va trebui să se pregătească spre reântoarcere, înainte ca el să se lase pradă unei prăpădiri încete, veşnice. Atunci nu se va mai roti nici un soare material şi nici un pământ material în spaţiul nesfârşit şi veşnic, ci tot şi peste tot va umple o creaţie nouă duhovnicească şi prea frumoasă spaţiul veşnic nemărginit cu fiinţe libere mâintuite şi Eu le voi fi veşnic continuu Tată şi Dumnezeu tuturor fiinţelor din veşnicie în veşnicie şi această stare prea fericită nu va mai avea mai departe niciodată un sfârşit, va fi atunci o turmă, u n staul şi u n păstor!

Când, însă, vor fi toate acestea astfel, după numărul anilor pământeşti, nu poate fi niciodată determinat! Şi chiar dacă ţi-aş face cunoscut numărul, atunci ţie îţi va fi imposibil să-l înţelegi; şi dacă ţi-aş spune şi numărul cu aceasta, că o mie ori o mie aşa de multe durate de timp din o mie la o mie de ani vor trece, precum este aici nisip în mare şi pe tot pământul şi cât este aici iarbă în toate ţările şi pe toţi munţii pământului şi câte există aici picături în mare, în toate lacurile şi fluviile, râurile, pârâurile şi izvoarele, atunci tu totuşi n-ai putea număra toate acestea, pentru a determina timpul limitat de izbăvire!

De aceea, mulţumeşte-te cu aceasta: Tinde tu numai înainte de toate la împărăţia lui Dumnezeu şi la adevărata dreptate a acesteia, aşa vei fi tu trezit de Mine de îndată la viaţa veşnică dupa moartea trupului şi în împărăţia duhurilor curate vor trece o mie de ani pământeşti ca o zi!

Şi prietene, în împărăţia Mea duhovnicească plină de toată fericirea cea mai înaltă se va lăsa aşteptat foarte fericit uşor şi scurt, ceea ce ţi se pare aici nsfârşit! Acum tu nu poţi şi nici unul dintre ucenicii Mei să fie introdus în toată înţelepciunea cerului, - atunci însă, când tu vei fi botezat după ani puţini cu Duhul Sfânt din Dumnezeu! Acest Duh te va conduce pe tine şi pe toţi ceilalţi în toată înţelepciunea cerurilor. De-abia atunci vei înţelege tu totul în cea mai tare lumină, ce trebuie să-ţi fie acum încă întunecat şi încâlcit! - Acestea relevate acum ţie menţine-le însă tare la tine şi nu lăsa pe nimeni să observa ceva despre aceasta; pentru că asta trebuie încă mult timp să fie ţinut în secret!"

Când **Cireniu** a recepţionat aşa ceva în sine, a rămăs el foarte tare stupefiat şi a spus după un timp de reflectare aleasă: „A fost fără dubii cuvântul Tău, pe care l-am auzit acum credincios şi clar ca o vorbire fluentă bună în inima mea; dar să fie ţinută avertizarea de încheiere într-adevăr aşa de sever? Unor oameni foarte de încredere, vorbind şi gândind şi crezând sincer li s-ar putea face aşa ceva doară totuşi cunoscut - cumva numai unele dintre aceste lucruri ca parţial destăinuite!? Pentru că aşa ceva nu i-ar putea doară totuşi dăuna nici unui om!"

Spun **Eu** tare: „Da prietene, unui om, dacă menţine aceasta ca tine pe calea înterioară, fireşte că nu-i dăunează aceasta, căci altfel nu ţi-aş fi făcut aceasta cunoscut; dar dacă mulţi oameni recepţionează aşa ceva dinafară, atunci le-ar dăuna aceasta foarte imens. Cum şi de ce, - asta ţi-au făcut îngerii Mei cunoscut foarte îndeajuns şi să lăsam astfel la o parte acest subiect; pentru că noi mai avem de netezit încă multe alte lucruri de mare importanţă, care deocamdată sunt cu mult mai necesare decât această întrebare a ta, a cărei răspuns deplin trebuie să ajungă la maturitate de-abia în veşnicie."

64. Despre fiinţa, viaţa şi munca duhurilor naturale.

Cireniu se mulţumeşte acum cu acest răspuns, la aceasta se ridică însă Kisjonah şi Mă roagă, dacă şi el ar vea voie să pună o întrebare despre o rânduială poruncită de Mine, care nu s-a înfăptuit.

Spun **Eu:** „Vorbeşte, prietene al prietenilor şi al duşmanilor!"

Spune **Kisjonah:** „Uite, când noi am luat ultimul rest din grotă în munţii mei, atunci ai rânduit Tu, să se ia pâine şi vin în măsură dreaptă, deoarece noi am întâlni acolo mulţi flămânzi şi însetaţi! Eu am rânduit apoi să se ia cu noi de îndată pâine şi vin în măsuri mari şi am aşteptat după aceea la grotă şi în grotă, dacă ar veni cineva, care ar necesita pâine şi vin! Dar uite, Doamne, nu s-a găsit nimeni acolo, căruia i-aş fi putut da, ceea ce luasem cu mine!

Când am venit noi însă din grotă şi când Tu ai lăsat să fie închisă aceasta pentru timpuri veşnice prin puterea Ta în Archiel, am fost noi atunci fără pâine şi vin şi niciunul dintre cărăuşi n-a ştiut să-mi spună, cine le-ar fi luat pâinea şi vinul. Eu n-am observat într-adevăr aşa ceva în cel mai minunat moment în grotă, precum şi în afara acesteia; dar o zi după aceea, când Tu părăsiseşi Kis-ul, n-a vorbit bineînţeles toată inima mea de nimic altceva decât de Tine şi - cum sunt într-adevăr oamenii, mai ales la asemenea întâmplări foarte minunate - au

fost povestite atunci cel puțin încă o dată așa de multe fapte, decât Tu le înfăpuiseși după cunoștința mea! Multe dintre asemenea fapte povestite, pe care povestitorii le-ar fi văzut înfăptuite de Tine, le-am avertizat povestitorilor şi le-am declarat ca invenții a fanteziei lor înfierbântate, ceea ce la sfârşit n-ar fi aşadar totuşi nimic decât o minciună evlavioasă; dar povestirea despre dispariția pâinii şi a vinului luat cu noi, m-a făcut chiar pe mine în deplina seriozitate să fiu stupefiat. Pentru că eu într-adevăr nu-mi puteam aminti, ceea ce se întâmplase cu pâinea multă şi vinul mult luat cu noi, deoarece noi nu consumasem nimic din acestea."

Spun **Eu:** „Eu ştiam bine, că aşa ceva te va trimite după Mine; dar nu contează aceasta într-adevăr chiar aşa de deosebit de mult, precum tu îți închipui aceasta. Deoarece ai venit tu deja totuşi, pentru a fi şi lămurit de acest fapt, de aceea trebuie Eu să-ți iluminez cu toate acestea această treabă; şi astfel ascultă, aşadar:

Uite, în munți, precum în aer, precum și în pământ, în apă și în foc, există oarecare duhuri naturale, care încă n-au parcurs calea cărnii, pentru că nu s-a ivit încă posibilitatea pentru aceasta, în care ei ar fi putut găsi intrarea în carne la un act omenesc de zămislire, pentru a fi născut în carne în lume prin trupul unei femei. Mase de asemenea suflete încă nenăscute sunt prezente în toate elementele.

Aşadar, duhurile naturale care domnesc în munți au preluat însă din aer oarecum mai multă consistență (*o mai mare densitate).* Acestea n-au o necesitate deosebită, să fie zămislite în carne şi apoi să fie născute în carne dintr-o femeie, ei preferă mai mult la o câtva inteligență, câteodată destul de ascuțită, să rămână aşa de mult pe cât este posibil în starea liberă, nelegată. Ei au chiar şi un simț al dreptății şi se tem de Duhul lui Dumnezeu, despre care au ei câteodată o cunoaştere destul de luminoasă, aceasta însemnă întotdeauna numai unii dintre ei, care au devenit deja bătrâni; duhurile tinere acceptate în această companie sunt de obicei încă foarte întunecate şi câteodată şi rele şi ar putea face mult rău, dacă n-ar fi ținute în frâu de cele mai bătrâne. Ocupația lor de bază este aceea, de a crea tot felul de metale în munți, a le ordona şi a le lăsa să se dezvolte în crăpăturile şi galeriile munților.

Asemenea duhuri iau uneori şi hrană din natură şi anume numai din împărăția plantelor. Aşa ceva fac ei la munci grele în împărăția munților la remodelarea stâncilor, la eliminarea a părți mari de munte, la golirea peşterilor interioare, umplute prea plin cu apă şi la alte mai multe asemenea munci, cu care aceste duhuri sunt asociate adesea în cel mai îmbelşugat mod, că ele, ca fiind deseori prea tare chinuite, să piardă dragostea față de munții lor şi să caute să fie zămislite în carne, pentru că mai ales de acum încolo să nu poată ajunge nici un duh la fericirea liberă pe deplin vie, care n-a parcurs calea cărnii.

Aceste duhuri, dragul Meu Kisjonah şi anume acelea, care lucrează munții tăi, au avut cu blocarea grotei jalnice o muncă foarte intensă şi trebuiau la aceasta să fie întărite cu pâine şi vin! Şi iată, acestea sunt aceia, la care eu M-am referit, când am spus: 'Noi vom întâlni flămânzi şi însetați în mare număr, care vor avea nevoie de o asemenea întărire!' Aceasta şi este consumată fără să rămână vreun oarecare rest şi apoi, la porunca îngerului Meu, a fost îndeplinită şi munca peste măsură de grea într-un mod desăvârşit. În aceasta constă răspunsul acum pe deplin iluminat la întrebarea ta. - L-ai înțeles tu bine?"

65. Legende despre duhurile munților. Despre vrăjitorie.

Spune **Kisjonah**: „Da, Doamne, eu am înțeles şi aceasta cu atât mai mult, pentru că oamenii mei din munți, care îmi lucrează în mină şi aduc la suprafață cupru, mi-au povestit adeseori astfel de lucruri, pentru că le-a dispărut câteodată pâine şi vin şi ei nu ştiau, care dintre ei a făcut acea glumă prostească de furt! Atunci când minerii înfometați deveneau supărați, atunci auzeau deseori hohote de râsete şi unii dintre ei spun că au văzut înfățişări mici de oameni sărind prin fața lor, având însă culorile albastru, roşu, vrede, galben şi câțiva erau negri.

Aşa mi-a povestit nu de mult un miner bătrân, că un omuleț albastru mic l-a sfătuit, să aibă într-o geantă de piele vin şi pâine, iar pe aceasta s-o poarte pe umăr, căci aşa nu îi vor putea lua mâncarea compania înfometată din munte. Şi pe lângă aceasta să nu vorbească nici unul tare în tunelele din munți, să nu cumva să fluiere sau să înjure; căci toate acestea nu puteau fi suportate de compania din munte şi care nu se va ține de aceasta, îi vor face mult rău! Printre altele să nu râdă nimeni tare în adâncurile munțiilor; căci nici râsul nu-l puteau suporta. Dacă câteodată doreau minerii să le lase vin şi pâine, atunci îi va ajuta să găsească în munte metale prețioase.

Eu consideram astfel de legende fabule, căci eu însumi nu am trăit vreodată aşa cvea, cu toate că am intrat de multe ori în minele munților mei; dar acum, după explicația Ta milostivă, îmi este totul limpede! Doar un singur lucru nu-l pot înțelege încă acum: cum pot aceste ajutoare de mineri, care de fapt sunt nişte spirite, să mânânce mâncare naturală! Cum mănâncă şi beau aceste ființe stranii?"

Spun **Eu**: „Aproape în acelaşi fel cum focul cuprinde toate lucrurile! Aruncă în el o picătură de vin sau o bucată de pâine măruntă şi tu vei vedea că ambele vor dispărea imediat! Şi iată, în acest fel mânâncă duhurile sau ajutoarele mâncarea naturală. Ei dizolvă repede naturalul şi schimbă aceasta în materia aflată spiritual-substanțial a ființei lor sufleteşti, o primesc în sine, - şi aceasta se întâmplă într-o clipă! Acum ştii tu aceasta şi nu trebuie să-ți faci griji în continuare."

Spune **Kisjonah**: „Doamne, eu îți mulțumesc pentru această înştiințare; căci aceasta îmi luminează întreaga ființă şi eu observ acum limpede, că totul ce mă înconjoară este viață pură."

Spun **Eu**: „Foarte bine, drag prieten! Dar doar un singur lucru te rog, ca să ții pentru tine, precum fiecare de aici care a auzit, căci aceasta nu este spre binele fiecăruia, dacă ar şti una ca aceasta; Căci toți vrăjitorii egipteni şi persieni sunt deseori în aceeiaşi horă cu duhuri şi cu spiriduşi cu ajutorul lor reuşesc să facă tot felul de vrăjitorii! Căci astfel de vrăjitori închid duhurilor menționate mai sus intrare în carne; şi atunci când ei mor, devin prinzonierii a unor astfel de duhuri crude şi sunt doar foarte greu de eliberat, pentru că tot timpul primesc în ei lucruri naturale de la spiritele naturii necoapte şi goale. Eu vă spun: blestemat să fie un vrăjitor! Căci niciodată nu s-a întâmplat, că un adevărat vrăjitor să fi făcut o vrăjitorie pentru o cauză doar pe jumătate bună! Peste tot se observă dorința de câştig, dar şi dorința de conducere obraznică şi astfel de spirite îşi vor primi răsplata umilă în cel mai adânc iad!"

Spune o dată **Faustus**: „Doamne, Doamne, atunci nu va arăta situația prea bine pentru vrăjitorii şi prezicătorii romani! Căci astfel de oameni sunt văzuți în Roma aproape ca nişte zei şi cu un cuvânt pot domoli voința împăratului sau a unui erou cât se poate de măreț, - dar în cazul opus îi pot stârni curajul că ar putea răsturna chiar şi nişte munți!“

Spun **Eu**: „Da, prietene, acestor oameni, care se cred pe jumătate zei, nu le va merge prea bine în viitor; căci ei ştiu, că pe cei care nu sunt ştiutori ai artei lor îi înşeală amarnic şi prin aceasta îi împinge deseori la lucruri groaznice. De aceea, însă, nu le va merge vreodată bine unor astfel de creaturi; deoarece ei sunt adevărații vânzători de nimic pentru mult aur şi adevărații producători ale grozăviilor şi ale păcatelor spre răul omenirii!“

Spun **mai mulți**: „Dar dacă s-ar îndrepta, nu ar putea ei să devină fericiți?“

Spun **Eu**: „Da, da, dacă ei s-ar îndrepta, ar putea deveni fericiți; dar acest lucru este trist, că chiar astfel de oameni nu sunt potriviți spre a deveni mai buni! Criminalii, jefuitorii, hoții, desfrânații, adulterii îi puteți schimba şi un împărat, un rege poate să renunțe uşor la coroana sa; dar un vrăjitor nu se desparte de toiagul său de vrăjit! Căci compania invizibilă nu-i dă voie şi sunt tot timpul maeştrii lui, atunci când vrea el să se despartă de ei.

De aceea mai repet Eu încă o dată: Blestemată să fie vrăjitoria rea; căci prin ea au ajuns toate păcatele groaznice în lume!

Cine vrea să înfăptuiască minuni, acela trebuie să aibă forța interioară de la Dumnezeu; şi atunci să înfăptuiască doar acolo minuni, unde este într-adevăr nevoie!

Cine însă înfăptuieşte miracole false şi face pe prezicătorul cu tot felul de semne şi vorbe, acela este deja de la bun început blestemat prin voința sa proprie. De aceea feriți-vă cu toții de vrăjitoria rea cât şi de preziceri; căci toate acestea sunt dăunătoare pentru spiritul omului!“

După aceste cuvinte au fost toți speriați, care au auzit aceste cuvinte şi se întrebau dacă ei să mai creadă şi în semnele vremii.

Spun **Eu**: „O da, atunci, când ele se bazează pe un calcul pur ştiințific; dar dacă nu este cazul acesta, atunci este şi aceasta un păcat, pentru că omul are atunci o a doua credință, care slăbeşte credința adevărată, o acceptă şi la sfârşit crede mai mult în semne decât în adevăratul şi atotputernicul Dumnezeu.

Cine rămâne la credința curată, acela poate ruga şi i se va da, ceea ce a cerut şi chiar dacă experiențele confirmă cele mai rele semne ale pământului şi cele ale aerului arătă contrariul; dar cine se bazează pe semne, acela va primi semne- Fariseii cred în semne şi se lasă pe bani grei întrebați de oameni; dar peste ei va veni de aceea odată şi mai mult blestem!

Nu a creat Dumnezeu totul, ce îi slujeşte omului spre a avea semne? Dar dacă toate acestea le-a creat Dumnezeu, atunci va rămâne Domn şi va dirija şi va conduce totul! Şi prin urmare dacă doar Dumnezeu este Domnul şi Conducătorul a tututror lucrurilor şi a aparițiilor, cum pot acestea mişca fără ca El să vrea? Dar dacă ar putea aceasta vreodată, atunci omul îl roagă pe Dumnezeu, care poate înfăptui doar Singur, dacă semnele stau aşa sau aşa! Nu este aceasta o alinare mai mare decât o mie de semne sigure?“

Spun **toți cei prezenți** la masa Mea: „ Doamne, aceasta este sigur şi adevărat! Ai vrut Tu să înfăptuieşti ca întreaga lume să gândească şi să acționeze aşa, căci atunci ar arăta altfel lumea, decât este acum! Nouă însă ne este uşor aici în jurul Tău, deoarece avem motivul întregii existențe şi apariției la-n-de-mână; dar, cum ne merge nouă, nu le merg la sute de mii ori o mie, care nu au norocul neprețuit, să audă în compania Ta preasfântă şi din gura Ta cuvintele vieții! Acestora le este cu siguranță dor de Acela, pentru care întreaga creație este mărturie destulă; dar privirile lor spre stele nu te găsesc şi dorul lor mare nu este satisfăcut. Miracolul, care se găseşte la prezicători are un efect mare pentru astfel de oameni, pentru că le oferă oameniilor dornici de lucruri dumnezeieşti ceva, care şi dacă este greşit, are totuşi o mică urmă asemănătoare cu lucrurile dumnezeieşti.

66. Despre vrăjitorii şi prezicătorii.

De aici începe **Cireniu** să vorbească din nou singur şi spune cu o mină gravă: „Doamne, este foarte adevărat, că Tu eşti cu siguranță Acela, pe care noi l-am recunoscut deja de multă vreme şi nimeni dintre noi nu poate pune aceasta sub semnul întrebării; dar eu trebuie totuşi să-ți mărturisesc deschis, că la explicația Ta despre vrăjitori, cititori de semne şi prezicători nu am simțit nimic din mila şi dragostea Ta obişnuită! În astfel de cazuri şi împrejurări depinde doar de Tine, - căci Tu Însuți le provoci oamenilor lovituri mărețe, care de multe ori sunt foarte dureroase; dar vai de acel lovit atunci, când începe să strige şi să se jelească după acea lovitură! Dar dacă este drept acest lucru, eu nu pot şti!

Iată, oamenii pământului sunt majoritatea orbi şi proşti şi prin aceasta ei sunt răi. Dar eu întreb, unde se află vina şi de unde a apărut răul! Şi aşa, cum întreb eu acum, întreabă cu siguranță sute de mii de romani puțin mai răsăriți!

Nu se poate ca un om să fi ieşit din mâna Ta de la bun început rău, aşa cum nu se poate ca un copil să se nască deja ca un adevărat diavol în lume; dar dacă primul om a fost bun, cum s-a putut întâmpla că al doilea şi al treilea a devenit rău? A fost prin urmare voința Ta, sau a celuia, care l-a procreat? Deci prin urmare, totul ce este, trebuie că a apărut prin voința Ta! Dar, dacă voința Ta a vrut acestea, de ce blestemul cel mare asupra acestor oameni, care în fond au salvat lumea de la disperarea adevărată, pentru că Tu nu ai vrut să te arăți la strigătele lor?! Eu te rog de aceea să fii drept, dar blând; căci creația nu are nici o armă împotriva creatorului, - poate doar să roage, să rabde, să sufere şi să dispere!“

Spun **Eu**: „Dar prietene Cireniu! Ai uitat tu iar totul, ce ai auzit de la Mine şi de la cei doi îngeri? Am spus Eu, că Eu Însumi voi judeca şi voi pedepsi aceşti oameni? Cu câteva zile în urmă ai vrut tu să pedepseşti fariseii, pentru că au vrut să Mă pietruiască şi Eu nu te-am lăsat să faci una ca aceasta! Şi acum se pare, că ai vrea să te alături părții lor rele! Sau te pricepi tu oare mai bine, ca să-l aşezi pe un om într-o poziție, ca el să fie nevoit, să devină un copil al lui Dumnezeu, atunci când el doreşte? Uite, cât de slab eşti încă!

Cunoşti tu oare aşa bine istoria omenirii, ca tu să-Mi poți reproşa acum pe motivul acesta, că Eu mă ocup doar acum şi înainte nu M-am ocupat de cei care strigă şi caută?

Nu au fost primii oameni permanent în compania Mea? Cine a fost de la Noe încoace preotul suprem din Salem, care se numea Melchisedec şi în acelaşi timp a fost un drept rege al regiilor din Salem? Cine a fost prin urmare duhul din legământul archei? Şi pentru că duhul din Arcă a intrat în Mine, - Întrebare: cine sunt Eu?

Cei ce au strigat au vrut să Mă vadă coborând din stele, pentru că Eu, atunci când am fost printre ei, eram prea modest şi prea puțin dumnezeiesc, deoarece nu am vrut să strălucesc ca şi stelele!

Iată, ce te-a mişcat acum pe tine, a fost greşit de la bun început şi Satana, care a observat puțin aceasta, că tu porți în tine secretul lui, te-a încercat doar puțin şi deja ai vrut să începi să te contrazici cu Mine! Dar gândeşte-te, dacă ai avut vreo dreptate în vorbele tale!?

Pot Eu să fiu vreodată necruțător sau nedrept împotriva cuiva? Sau sunt Eu nedrept, dacă îți ofer pentru aurul fals făcut, cel pur? Sau să vă las Eu să credeți în superstițiile vechi, rele şi fără folos? Nu aş fi avut Eu ca un Domn mai mult drept, să-i stric pe fariseii încăpățânați, decât tine? Dar i-am judecat Eu? Da, ei ar fi căzut în mâinile judecătorilor lor interiori, dacă Eu nu i-aş fi salvat atât de minunat!

Uite, uite, ce scurt eşti tu încă în vedere! Eu cred prietene, că tot ce ai văzut şi ai auzit ar trebui să-ți deschidă mai larg orizontul vederii!“

Cireniu Mă roagă să-l iert, cât şi toți ceilalți şi ei recunosc părerea lor greşită; **Eu** însă îi alin pe toți şi spun: „Oh, voi veți da încă de multe probe grele; dar atunci să nu uitați această întâmplare şi nici cuvintele Mele spre voi, căci altfel, cu toate că ați vorbit şi m-ați văzut pe Mine, ve-ți intra în ispite mai mari şi puteți pica de la Mine înapoi în lume, în minciuni şi în înşelăciuni şi puteți deveni la fel ca aceia, de care credeți, că m-au căutat şi m-au strigat şi Eu le-am oferit, pentru ai putea blestema mai uşor, în loc de Mine prezicători şi vrăjitori!“ - Toți Mă roagă să-i mai iert încă o dată, - şi Eu îi binecuvântez pe toți.

67. Domnul însănătoşeşte un om cu demență furioasă.

Imediat după aceasta apar câțiva cetățeni din oraş şi spun, că un om a devenit nebun.

Eu însă îi intreb, ce pot face cu acel nebun.

Şi **cetățenii** vorbesc: „Noi ştim, că tu eşti un doctor miraculos, deoarece ne-au vestit aceasta astăzi fariseii şi ne-au povestit, cum tu ai însănătoşit întreaga casă a bătrânului Josa doar prin voință şi ne-au spus că eşti mai mult decât binecunoscutul dulgher Iisus! Şi aşa te rugăm noi, ca cetățean binecunoscut, să vindeci acest om care a înnebunit!“

Spun **Eu**: „Cum a ajuns la această demență furioasă?“

Spun **cetățenii**: „Da, drag maestru, el a primit aceasta de la un câine turbat, care l-a muşcat şi aceasta este foarte rău, deoarece nici un doctor nu a putut vindeca aceasta vreodată! Dacă moare, trebuie exilată întreaga casă împreună cu el; căci cine îl atinge, va avea şi el în scurt timp această nebunie! De aceea noi l-am ținut cu succes în casa sa, ca el să nu poată ieşi afară, unde ar produce pagube mari. Drag învățător, eliberează-ne de acest necaz!“

Spun **Eu**: „Mergeți şi aduceți-l afară, ca el să se însănătoşască şi pe toți aceia, care l-au atins deja şi le-a transmis această boală, când l-au prins şi l-au închis în casă!“

Spun **cetățenii**: „O învățătorule, cine îl va duce afară? Cine îl atinge, este aproape de moartea cea groaznică!“

Spun **Eu**: „Dacă voi nu credeți şi nu aveți încredere, atunci Eu nu pot să-l ajut nici pe el şi nici pe voi!“

Spun **cetățenii**: „Maestrule, tu ai putut să ajuți casa lui Josa, care a fost lovită de o nenorocire asemănătoare şi bolnavii nu au fost aduşi la tine şi tot aşa ai putea să-l însănătoşeşti pe acest nebun, fără să fie nevoie ca noi să-l aducem aici, la tine!?“

Spun **Eu**: „Josa a crezut, dar voi nu credeți şi ați venit mai mult aici pentru motivul, ca voi să Mă testați din cauza credinței voastre înjumătățite, ce voi putea face Eu cu acel nebun. De aceea vă spun Eu încă o dată: Scoateți-l afară şi atunci va fi el şi voi ajutați! Căci voi toți, cum sunteți aici, aveți aceiaşi în voi, care va erupe în scurt timp; dar dacă voi credeți şi îl scoateți afară, atunci va seca prin aceasta otrava lui Satana din voi!“

La aceste cuvinte ale Mele pleacă ei şi îl aduc în scurt timp pe acel om cu demența furioasă, care arăta îngrozitor de sălbatic şi care urla atât de înfricoşător ca un leu înfometat. Atunci când oaspeții Mei mulți l-au văzut pe acest nebun, i-a apucat o mare teamă şi femeile au fugit toate înăuntru în casă; căci ele nu aveau curajul, să se uite la acea imagine groaznică şi deformată. Chiar şi mama Mea a mers în casă şi ucenicii Mei au lărgit cercul lor de şedere, Iuda însă se afla în spatele unui pom; doar Cireniu, Faustus, Corneliu, Kisjonah şi Borus au rămas neclintiți lângă Mine.

Atunci am început **Eu** să vorbesc spre acei cetățeni: „Dezlegați-l şi lăsați-l liber!“

La aceasta s-au îngrozit **toți** şi au strigat: „Doamne, atunci noi vom fi pierduți!“ - şi cetățenii nu au avut curajul să facă una ca aceasta, deoarece restul populației împreună cu ucenicii strigau prea tare!

Aşa am vorbit **Eu** spre Borus: „Du-te şi dezleagă-l; căci el este deja vindecat şi nu-i mai poate face rău nimănui!“

Atunci se duse **Borus** foarte curajos către cel care încă se mai zbătea şi spuse: „Domnul Iisus să fie cu tine şi tu să fii vindecat în numele Lui!“

În acel moment fu liniştit cel zbuciumat; culoarea feței lui deja aproape de tot neagră ca oamenii de culoare a fost iarăşi naturală ca înainte şi el l-a rugat pe Borus cu o mină mulțumitoare, ca el să-l elibereze de funiile tari; şi Borus i-a desfăcut de îndată funiile, care erau foarte curate şi proaspete. Şi cel vindecat a venit la Mine şi Mi-a mulțumit foarte pasionat pentru această faptă bună lui făcută, nemaiauzită, M-a rugat însă şi faptul, ca el să rămână în viitor scutit de un asemenea rău.

Şi **Eu** îi spun lui: „Tu şi toți, care ar fi căzut prin tine negreşit în boala ta, voi sunteți acum pe deplin vindecați; dar fiți în viitor prieteni ai oamenilor şi nu mai fiți prieteni ai câinilor! De ce trebuie voi să țineți

câini într-o prea mare măsură? Câini să țină aceia, care au nevoie de aceştia la vânători asupra animalelor sălbatice, sfâşietoare şi păstorii a mari turme de oi ca protecție împotriva lupilor, urşilor şi hienelor; în afară de aceştia nu are nimeni nevoie de un câine. Cine ține însă într-adevăr unul, acela să-l țină bine legat într-o lesă, ca săracii să nu se înfricoşeze din cauza câinilor răi, de a păşi în casele voastre şi să vă roage pentru milostenii. Cine dintre voi nu va urma în viitor un asemenea sfat, acela să primească de la câinii lui aceeaşi răsplată, care ți-a fost înpărtăşită ție.

Luați mai degrabă copii ai unor părinți săraci în casele voastre bogate, decât câini nefolositori şi care aduc uşor un mare pericol, căci aşa voi nu veți fi loviți niciodată de demența furioasă, cea mai rea, care provine din otrava lui Satan, pe care îl poartă câinii în ei!“

După aceste cuvinte îmi promit toți, că ei vor stârpi câinii lor încă în această zi şi nu vor mai ține niciodată în viitor asemenea animale. Mă întreabă însă totuşi câțiva slab credincioşi, dacă ei ar fi acum într-adevăr pe deplin eliberați de această boală şi dacă aşa ceva nu-i va mai cuprinde într-adevăr niciodată.

Spun **Eu:** „O voi puțin credincioşilor! Nu vedeți voi, aşadar, că acela, pe care voi l-ați adus, este pe deplin vindecat? Dacă însă el a fost ajutat, atunci desigur şi vouă v-a fost ajutat, care încă un timp îndelungat n-ați fost cuprinşi de o asemenea demență furioasă! Dacă pot Eu chema morți din mormânt, atunci nu vor fi într-adevăr asemenea boli mai grele decât însuşi moartea adevărată! Timpul să vă dea însă dovada, că voi toți sunteți pe deplin iarăşi vindecați! Acum, însă, puteți să mergeți voi iaraşi foarte liniştiți acasă. Mergeți însă acum şi la cei mai bătrâni şi la farisei, arătați-vă, că sunteți pe deplin vindecați şi dați atunci altarului jertfa voastră, pe care Moise a rânduit-o pentru cei leproşi, când s-au curățit!“

După aceste cuvinte Îmi mulțumesc toți în cel mai pasionat mod posibil şi Mă întreabă, cu ce să-Mi răsplătească ei, aşadar, această preamare faptă bună.

Şi **Eu** spun: „Să credeți şi să faceți ceea ce vă vor învăța fariseii şi învățătorii de lege!“

După aceste cuvinte păşesc ei foarte liniştiți pe drumul lor de întoarcere, se duc de îndată la sinagogă şi le povestesc fariseiilor toate, ce s-au întâmplat aici şi dau pentru aceasta o dare bogată de jertfă.

Fariseii însă, care mai înainte nu auziseră încă nimic de acesta cu demența furioasă, încep să se minuneze foarte tare şi spun: „Adevărat, aceasta este o vindecare, care numai lui Dumnezeu singur îi poate fi posibilă! Aşa ceva nu s-a mai auzit încă niciodată în întreg Israelul! Adevărat, acest om face lucruri, pe care nu le-a făcut încă niciodată vreunul dintre cei mai mari prooroci! Nu există nici o boală, pe care El n-ar fi în stare s-o vindece şi nici un mort în mormânt, pe care nu l-ar mai putea chema iarăşi înapoi la viață! Ce om este acesta totuşi, cum pământul n-a mai purtat încă niciodată unul asemenea acestuia! Mergeți acum acasă şi veniți mâine iarăşi noi vrem atunci să aflăm de la voi mai multe despre el!“

Cetățenii se duc acum acasă şi dau în persoana acelui însănătoşit copiilor acestuia şi femeii lui peste măsură de triste pe bărbatul iarăşi pe delin sănătos, care, la început, de-abia poate crede simțurilor sale, dar apoi se erupe acuşi într-un fluviu de lacrimi de mulțumire şi bucurie şi cu copiii, de care avea zece, merge în grabă de îndată afară la Mine şi Îmi mulțumeşte în genunchi împreună cu copiii pentru o asemenea faptă bună nemaiauzită acordată ei şi copiilor ei. Ea Mă şi roagă însă în acelaşi timp, să aibă voie să-i slujească casei Mele cu tot ce este posibil, orice ar sta numai oricând în puterile lor, precum şi fiecărui altul, pe care Eu l-aş recomanda numai oricând!

Spun **Eu:** „Totul ce le vei face tu săracilor pentru numele Meu, va fi văzut aşa, de parcă Mi-ai face-o Mie! Casa Mea este însă acum prevăzută în măsură îndestulătoare pentru timpul scurt, pe care îl voi mai petrece aici; când voi veni însă iarăşi, atunci vei afla tu într-adevăr aceasta."

Femeia plânge de bucurie şi mulțumire şi spune: „Doamne, Tu adevărat maestru, dat nouă din ceruri! Eu am o avere mare; jumătate vreau eu de îndată să le-o dau celor într-adevăr săraci şi cealaltă jumătate vreau eu s-o administrez pentru ei, ca ei să găsească întotdeauna ceva la mine. Pentru că eu sunt de părere, că aşa ceva ar fi bine, deoarece îmi este cunoscut, că săracii nu pot să se poarte gospodar cu o avere mai mare, de obicei cheltuie dintr-o dată prea mult şi la timpul de necesitate nu au atunci iarăşi nimic!"

Spun **Eu:** „Fă aceasta, tu femeie dragă! Astfel să facă aceasta toți bogații, căci atunci săracii n-ar avea niciodată de suferit de lipsă; pentru că lipsa este un lucru rău şi îi duce pe oameni adesea la mai mari patimi decât bogăția. Bogatul rămâne cel puțin în cinstea lui public în fața lumii şi dă arareori lumii aşa de multă supărare ca un sărac, pe care sărăcia îl face capabil numai prea uşor pentru cele mai rele fapte; dar bogatul nemilostiv, care îi foloseşte pe săraci pentru îndeplinirea patimilor sale, este totuşi la toată învățătura lui a lumii de o mie de ori mai rău decât săracul pătimaş. Pentru că săracul devine pătimaş prin lipsă şi bogatul este făcătorul patimei în belşugul ei de neconsumat.

Dar cum tu, draga Mea femeie, vrei acum să-ți foloseşti bogăția ta şi o vei şi face, atunci este bogăția o binecuvântare din ceruri şi îi va aduce administratorilor ei cel mai mare câştig limitat în timp şi veşnic! De aceea, cine vrea să fie aici bine virtuos, acela să fie întotdeauna economicos şi gospodar, ca în timpuri de restrişte să fie în stare, a-i prinde de brațe pe cei săraci şi slabi.

Eu v-o spun vouă tuturor: Dragostea voastră față de copiii voştri să ardă ca o lumină; dar dragostea față de copiii străini a părinților săraci să fie o mare ardere de foc! Pentru că nimeni în lume nu este mai sărac decât un copil sărac abandonat, dacă un băiețel sau o fetiță, aceasta este tot una. Cine primeşte un asemenea copil sărac în numele Meu şi îl întreține trupesc şi duhovnicesc tot aşa ca şi pe sângele său propriu, acela Mă primeşte pe Mine şi cine Mă primeşte pe Mine, acela îl primeşte pe Acela, care M-a trmis în această lume şi este pe deplin Una cu Mine!

Dacă voi vreți să intre binecuvântare de la Dumnezeu în casele voastre şi s-o ridicați ca o țarină bine lucrată la recolta bogată, atunci înființați în casele voastre pepiniere şcolare pentru copii săraci şi voi să fiți copleşiți cu toată binecuvântarea aşa cum un fluviu umflat tare varsă nisip şi pietriş peste câmpiile joase pe care le inundă; dar dacă voi respingeți copilaşi săraci, flămânzi şi pe deasupra vă mai înfuriați pe ei, de parcă ei v-ar fi pricinuit deja o pagubă, care de-abia ar fi de înlocuit, atunci binecuvântarea de la casele voastre se va da în lături tot aşa, precum ziua care dă să se termine se dă în lături de la noaptea care o urmăreşte cu paşi repezi. Vai atunci unor asemenea case, care au fost cuprinse de o asemenea noapte! Cu adevărat, în acestea nu va mai începe niciodată iarăşi să se facă ziuă! Şi acum mergi tu, draga Mea femeie, acasă şi fă, ceea ce tu ți-ai propus şi aminteşte-ți mai ales de văduvele sărace şi orfanii săraci!"

După aceasta învățătură se ridică **femeia** cu copiii ei, Îmi mulțumeşte încă o dată împreună cu copiii ei şi strigă în sfârşit tare: „O Dumnezeule lui Avraam, Isaac şi Iacob, cât de mare, bun şi sfânt eşti Tu şi cât de nesfârşit de puternic şi de înțelept, care Tu ne-ai dat nouă, săracilor păcătoşi, un om din inima Ta, care este într-adevăr în stare, de a vindeca toate bolile noastre, în mod trupesc şi duhovnicesc! Ție, Tată sfânt, să-ți fie singur toată slava, toată dragostea, toată cinstea şi toată mărirea pe veci! O Tu Tată drag Tu, cât de bun eşti Tu totuşi acelora, care se încred numai în Tine! Tu îi pedepseşti într-adevăr dur pe toți, care nu respectă poruncile Tale; dar dacă Te cheamă atunci iarăşi păcătosul căit: 'Dragă Tată sfânt, iartă-ma pe mine, neputinciosul!', o atunci îl aude Tatăl sfânt şi bun imediat iarăşi îi ajută cu brațul Său atotputernic din orice lipsă!"

O oamenilor, luați-vă voi toți un exemplu de la mine! Şi eu am fost o păcătoasă şi Dumnezeu m-a pus imens sub nuiaua Lui totdeauna sfântă; dar eu nu m-am clătinat în încrederea mea, m-am căit de păcatele mele şi m-am rugat pasionat catre Tatăl din cer; şi iată, El, El singur mi-a ascultat jalea şi mi-a ajutat minunat din cea mai mare şi îngrozitoare lipsă!

De aceea încredeți-vă şi construiți toți numai în El! Pentru că acolo unde nici un om nu mai poate ajuta, acolo vine El şi îl ajută pe cel împresurat! De aceea, să-L slăvească toate neâncetat! Pentru că El singur poate numai ajuta într-adevăr fiecăruia! ție, tu drag trimis din cer, îți şi mulțumesc însă încă o dată; pentru că tu însuți trebuie să fii o unealtă sfântă în mâna atotputernicului Dumnezeu!"

Această exclamație (*strigăt),* care Mă privea, femeii inconştient, pe Mine singur, M-a costat unele lacrimi de cea mai pasionată emoționare, că Eu am fost nevoit să Mă întorc de la ea.

A observat însă **Cireniu** aşa ceva şi a spus: „Doamne, ce îți este, că plângi?"

Şi **Eu** am răspuns: „Prietene, asemenea copilaşi ca aceasta sunt într-adevăr puțini pe pământ! Să nu fi putut Eu ca Tatăl, pe care ea l-a lăudat aşa de inimos, să fiu şi Eu emoționat până la lacrimi de bucurie? O, Eu îți spun aceasta: Mai mult decât orice alt Tată! Iată, aceasta este una, care este aici, precum trebuie să fie fiecare şi Eu am o bucurie de nedescris din pricina ei! Dar şi ea să observe, ce este aceasta, că am plâns de mare bucurie din pricina ei!"

După aceste cuvinte **Mi-**am şters lacrimile de pe ochii Mei şi i-am spus femeii şi copiilor acesteia, care era încă pe deplin pătrunzător şi pătrunzător de înfocată de dragoste pentru Dumnezeu singur: „Tu draga Mea

femeie! Pentru că dragostea şi credinţa ta către Dumnezeu este aşa de puternică, cum asemenea încă rar s-a mai ivit, de aceea Eu nu-ţi pot aşadar totuşi da drumul aşa cum eşti tu acum. Trimite fiul tău cel mai vârstnic după bărbatul tău, ca el să vină afară; pentru că Eu mai am de vorbit cu el încă multe lucruri importante!“

După aceste cuvinte fuge băiatul de îndată în oraş şi vine după un timp scurt iarăşi cu tatăl vindecat.

Când au ajuns cei doi, i-**Am** spus lui: „Prietene, ca tu să nu devii pe deplin sănătos numai după trup, ci mai ales şi după suflet, care va trăi veşnic şi ca să ştii, cum stau lucrurile pentru tine cu toate acestea, ce s-a întâmplat aici, de aceea am rânduit să fii acum chemat afară. Mai întâi, vei fii tu în decursul acestei seri oaspetele Meu împreună cu femeia ta dragă şi a copiilor tăi, şi, în al doilea rând, vei vedea şi vei auzi tu aici unele lucruri şi vei înţelege uşor din acestea, cine este Acela, care te-a vindecat. După ce tu şi femeia ta veţi fi conştienţi de acest fapt, vă va fi încă de o mie de ori mai bine în cuget şi tu vei admite, că eşti într-adevăr pe deplin vindecat.

Dar încă înainte de a veni timpul cinei, vrem noi să facem o cale mică la sinagoga nouă, construită de Iair şi Iair, femeia lui, fiica lui, soţul ei Borus, Cireniu, Corneliu, Faustus, Kisjonah, femeia ta şi copiii tăi să ne însoţească. Acolo trebuie să-ţi fie arătat ceva, ce te va întări foarte tare în credinţa ta!“

Spune cel vindecat, care se numea **Bab:** „Invăţătorule, să se întâmple, cum şi ce vrei tu! Eu sunt dispus, să te urmez până la sfârşitul lumii.“

La acest cuvânt al lui Bab ne-am dus noi de îndată la sinagogă, la care se putea ajunge în mers rapid într-un sfert de oră, foarte comod însă într-o jumătate de oră.

69. În cripta lui Iair.

Noi am şi ajuns astfel acuşi acolo, am intrat în sinagogă şi ne-am dus în cripta, în care Sara zăcuse deja peste patru zile, în care se mai aflau încă legaturile materiale ale cadavrului şi cearşafurile, cu care Sara fusese înfăşurată ca cadavru şi în care criptă se mai afla însă încă un trup neânsufleţit dintre prietenii lui Iair. Acela era un băiat de doisprezece ani, care murise din cauza unei boli grave deja cu o jumătate de an înainte; acesta se afla într-un sicriu făcut din lemn de cedru şi a trecut deja pe deplin în putrefacţie până la oase.

La privirea sicriului i-au venit lui **Iair** lacrimi în ochi şi el spuse pe jumătate plângând: „Ce lucru rău este totuşi lumea! Pe cele mai gingaşe flori le lasă el să se formeze pe pământul ei şi care este soarta lor? Că ele mor şi trec! Mirosul de balsam al rozei devine numai prea acuşi un miros scârbos şi lilia gingaşă, nevinovată raspândeşte miros dezgustător în putrefacţia ei; Pomul ceresc de hiazintă se face un gri gălbui de mort şi garoafa moare - asemenea miilor surorilor ei drăgălaş mirositoare.

Acest băiat a fost, s-ar putea spune, un înger! Frica de Dumnezeu îl însufleţise deja începând din leagăn şi în al zecelea an al lui înţelegea el deja scriptura şi ţinea poruncile ca un iudeu matur evlavios; pe scurt, modul lui de viaţă într-adevăr copilăros evlavios şi capacitatea duhului trezită spre minunare ne-au îndreptăţit spre cele mai frumoase speranţe. Dar atunci a venit o boală rea asupra lui şi nici un doctor n-a putut fi maestrul acesteia, şi, astfel, a murit în acest băiat totul, ce s-ar fi putut aştepta în scurt timp cu dreptate de la el.

Aici se poate, aşadar, totuşi întreba, de ce Dumnezeu Domnul, care este plin de dragoste şi milostivire, le face aşa ceva oamenilor, care nădăjduiesc şi se încred în el! Mii de copii săraci rătăcesc de-a valma fără acoperiş şi orice fel de educaţie şi Dumnezeu nu-i cheamă de pe acest pământ; dar copiii unor asemenea părinţi, care posedă orice bogăţie, de a da copiilor lor acea educaţie, care numai lui Dumnezeu singur poate să-I fie bineplăcută, trebuie de obicei să dea ortul popii. De ce, aşadar, astfel?

Dacă îi este lui Dumnezeu bineplăcut, de a pune numai sălbatici pe acest pământ, care de-abia sunt în atare să vorbească cinci cuvinte, atunci face Dumnezeu bine, de a lua de îndată de pe pământ fiecare copil, care începe să arate numai un oarecare duh mai bun şi să lase numai proştii să trăiască pe lângă maimuţe! Dar, dacă lui Dumnezeu îi este important, de a avea pe acest pământ oamnei treziţi în duh, evlavioşi, recunoscători şi iubitori de Dumnezeu, atunci cred eu, că Dumnezeu ar trebui să ia mai mult în consideraţie viaţa unor asemenea copii, decât cum a fost până acum mereu cazul trist!“

Spun **Eu:** „Dragul Meu prieten Iair, tu vorbeşti, cum înţelegi tu aceasta într-un mod omenesc; dar Dumnezeu face, cum vede El şi înţelege aceasta şi trebuie să înţeleagă şi să vadă aceasta în felul Său Dumnezeiesc începând din veşnicie, căci altfel tu şi toate, ce sunt aici, n-ar avea o existenţă! Pe lângă aceasta, îi faci tu, însă, lui Dumnezeu totuşi nedreptate în cearta ta.

Căci dacă Dumnezeu, ar lua toţi copiii, care divulgă doar puţin duh şi talent în copilăria lor, atunci aţi fi voi toţi, care sunteţi acum alături de Mine, deja de multă vreme descompuşi în pământ! Dar, pentru că încă vă mai aflaţi aici la o vârstă impresionantă, este reproşul tău spre Dumnezeu unul nedrept! Căci tot aşa aţi dat de bănuit voi în copilăria voastră mult spirit, aţi fost copiii unor părinţi înstăriţi şi Dumnezeu v-a lăsat totuşi să trăiţi, în timp ce păgânilor le-a luat multe mii de copii prin boli grele de pe acest pământ, pentru care părinţii acelor copii au suferit tot atât ca şi părinţii acestui băiat, care încă trăiesc şi au primit în locul acestui băiat încă alţi trei copii săraci. Aceşti trei copii sunt urmaşi demni ai acestui băiat, care cu timpul ar fi devenit răsfăţat de părinţii lui, din cauza talentelor sale înalte şi la sfârşit nu s-ar fi ridicat la înălţimea aşteptăriilor; căci la sfârşit nu ar fi devenit altceva din el decât un om mândru şi încăpăţânat, cu care nu ar fi putut face nimic vreun preot suprem!

Dumnezeu însă a văzut aceasta dinainte, l-a luat la timpul potrivit de pe această lume şi l-a dat îngerilor în lumea de apoi spre o educaţie mai bună, ca el să ajungă cât mai repede la destinul său, care i s-a dat unic lui, ca fiecărui om, de la Dumnezeu.

Pe lângă aceasta a prevăzut Dumnezeu, că va veni o vreme, în care pentru puţini va fi numele lui Dumnezeu minunat. Şi iată, de aceea l-a lăsat Dumnezeu să moară acum un an şi jumătate, ca el să se afle în descompunere, atunci când Dumnezeu Domnul îl va învia din nou. Ridicaţi de aceea sicriul afară şi deschideţi-l!“

70. Învierea lui Josoe.

La aceste cuvinte coboară de îndată Borus împreună cu Kisjonah în criptă şi încearcă să ridice sicriul; dar ei nu au putut să-l mişte din loc, căci era foarte greu, deoarece era lucrat din lemn de cedru masiv şi avea ornamente grele de cupru, aur şi argint. După mai multe încercări a vorbit **Borus**: „Doamne, sicriul este prea greu, noi nu putem să devenim stăpâni pe el! Acest sicriu este pus aici înăuntru cu maşinării şi pe cale naturală va putea fi scos de aici doar cu acestea!"

Spun **Eu**: „Atunci ieşiţi din criptă; cei doi tineri care se află aici, îl vor scoate afară!" - Borus şi Kisjonah ies repede din criptă şi cei doi tineri ridică repede coşciugul cu o asemenea uşurinţă, aşa de parcă ei aveau de-a face cu o pană.

Bab cască ochii mari împreună cu nevasta şi copiii săi şi spune foarte mirat, de forţa acelor doi tineri: „Dar cum se poate să stăpânească ei aşa o forţă şi putere! Aceşti doi tineri fini, care nu pot număra mai mult de cinsprezece ani, se joacă - ca o rafală de vânt cu o pană - cu această greutate, care doi bărbaţi tari nu au putut s-o ridice! Ah, aşa ceva nu s-a auzit chiar niciodată!"

Spun **Eu**: „Stai tu liniştit; căci tu vei fi martor la lucruri şi mai măreţe! Dar acest lucru este totuşi valabil pentru toţi: ca voi să nu spuneţi nici unui om, chiar nici uceniciilor Mei, despre aceasta! Căci pentru ei nu a venit încă vremea; atunci însă când ea va veni, vor afla şi ei totul. - Dar acum deschideţi coşciugul, ca noi să putem vedea, cât de mult s-a descompus băiatul!"

Sicriul a fost deschis de îndată şi corpul foarte descompus al băiatului, care era învelit în pânze a fost imediat vizibil ochiilor noştri prin mâinile îndemânatice ale lui Borus.

Şi **Faustus** a spus: „ Ecce homo! Să vadă aceasta un om! Un sfârşit frumos pentru carnea frumoasă a omenirii! Un cap osos urât, cu câteva fire de păr lipite ici şi colo; o piele pe piept adâncită şi de culoare galben-maronie, unde şi unde este străpunsă de coaste mucegăite, coloana vertebrală neagră, peste care se mai află încă câteva maţe descompuse, care sunt acoperite cu mucegai. În sfârşit picioarele, - cât de groaznic de deformate sunt acestea; în plină descompunere şi mucegai! Şi nasurile noastre simt şi ele, că nu se află în încăperea unui negustor de balsamuri; căci mirosul este mai puternic, decât m-am aşteptat eu! Nu, acesta este un corp, care este ideal, să-i facă omului cât mai dispreţuitoare existenţa sa, căci un astfel de sfârşit îl va avea fiecare! Din acest motiv prefer eu la înmormântări arderea cadavrelor."

Spun **Eu**: „Dar, dacă Fiul omului are puterea şi astfel de trupuri ca şi toate, care se află descompuse în pământ de la Adam încoace, să le însufleţească şi să le redea viaţa, este atunci şi aceasta o imagine de groază pentru oamenii pământului? Poate avea moartea încă ceva înfricoşător, dacă s-a ridicat asupra ei un maestru? Dar ca să vedeţi voi toţi, care vă aflaţi aici, că Eu, sunt Fiul omului pe acest pământ şi am puterea desăvârşită, să chem înapoi la viaţă şi astfel de trupuri şi să le însufleţesc nemuritor, aşa să vă fie acest băiat o mărturie suficientă!"

La aceasta spun Eu spre băiat: „Josoe, Eu îţi spun, ridică-te şi trăieşte şi mărturiseşte, că Eu am puterea, să chem înapoi la viaţă şi astfel de morţi cum eşti tu!"

În acea clipă s-a instalat un curent mare de aer; mucegaiul descompunerii a dispărut, peste oase a apărut repede carne şi în interior a început să se umfle trupul, ca un aluat de pâine şi în doar câteva clipe s-a ridicat **băiatul** întru totul viu din sicriul deschis, l-a recunoscut imediat pe Iair, pe Faustus şi pe Corneliu, pe care îi cunoştea destul de bine din Nazaret şi l-a întrebat mai ales pe Iair, spunând: „Dar drag unchi, cum am ajuns aici, în acest sicriu? Ce s-a întâmplat cu mine? Eu am fost mai înainte într-o companie minunată şi nu ştiu într-adevăr, cum am ajuns deodată aici!"

Spune **Iair**: „Dragul meu Josoe, uită-te la Acela, care stă lângă tine, El este Domnul asupra vieţii şi a morţii! Tu ai fost trupeşte mort şi ai zăcut deja de un an şi jumătate aici în acest coşciug şi nici o putere, provenită de la oameni, nu ar fi fost în stare, să te facă viu pentru această lume; dar Acesta, care arată ca şi un om, dar este cu mult mai mult decât unul, te-a chemat din nou la viaţă de la moarte! De aceea să-i mulţumeşti doar Lui pentru această viaţă nouă care ţi-a dăruit-o!"

Băiatul s-a uitat cu ochi mari la Mine şi m-a privit din cap şi până la picioare şi spune după un timp, aducându-şi aminte: „Acesta este chiar Acela, care m-a chemat din acea companie plăcută şi mi-a spus: 'Josoe, vino, căci tu trebuie să devii pe pământ un martor al Meu, că Eu am toate puterile asupra cerului şi a pământului!'

Şi eu l-a urmat de bunăvoie; deoarece eu am observat imediat, că este de la Dumnezeu şi că poartă în Sine belşugul puterii dumnezeieşti şi are forţă asupra cerului şi a pământului. Căci aşa cum este El aici, l-am văzut eu mai înainte în lumea duhurilor, în care eu m-am aflat cu siguranţă, atunci când am fost chemat de El, ca să mă reântorc în această lume.

Acum devine de abia totul limpede pentru mine şi eu recunosc acum, că am trăit deja pe acest pământ şi am murit după aceea; dar cum a fost moartea, nu ştiu să spun! Căci de abia am părăsit această lume - eu nu ştiu cum şi în ce fel - , m-am aflat deja într-o casă frumoasă şi într-o companie dragă, în care mie mi-a mers bine. Eu îi vedeam din când în când pe părinţii şi pe fraţii mei şi vorbeam cu ei despre lucruri dumnezeieşti, care le-am învăţat şi mi s-au arătat de camarazii mei. Dar pe acest sfânt al sfinţilor nu l-am văzut decât cu o clipă înainte de a mă întoarce înapoi în această lume!"

Spun **Eu** către cei doi tineri: „Aduceţi-i îmbrăcăminte şi ceva pâine şi puţin vin, ca să se întărească carnea sa şi ca el să poată să vină împreună cu noi spre Nazaret!" - Când Eu le-am spus aceste cuvinte celor doi, au adus ei imediat ceea ce am cerut.

71. Bab şi nevasta sa se minunează de miracol.
Prezicerile de nemurire către Josoe.

Acest lucru a fost pentru Bab şi **femeia** sa prea mult şi ea a vorbit aşa spre bărbatul ei: „Dragă Bab, nu observi tu, că noi doi suntem mari păcătoşi că aici în omul Iisus se află din belşug Dumnezeu? Nu este El acela, pe care toţi profeţii l-au prezis în afară de Zaharia şi fiul său Ioan? Nu este El acela, pe care David l-a numit Domnul, spunând: 'Zis-a Domnul Domnului Meu'? Nu este El acela, de care vorbeşte marele David şi spune: 'Deschide-ţi larg porţile cetăţii, ca să intre înpăratul slavei! Dar cine este acesta, împăratul slavei? El este Domnul Iehova Savaot!'? Soţul meu drag, aici nu se află nimeni altcineva decât Insuşi Iehova! Noi însă suntem păcătoşi nu suntem demni, să păşim în faţa Lui! Vino, ca noi să ne curăţăm după legea lui Moise, atunci de abia ne putem noi reântoarce ca să ne apropiem de El!"

Spun **Eu** către cei doi profund emoţionaţi: „Acela care poate învia morţii, Acela vă poate curăţa şi fără Moise! De aceea rămâneţi; căci Moise nu este mai mult decât Mine şi Acela, care l-a trezit să fie ceea ce a fost! Păcatele voastre vă sunt iertate şi prin aceasta voi sunteţi curaţi şi nu mai aveţi nevoie de Moise al vostru; căci Moise nu este nimic fără Mine!"

Spune **Bab**: „Dacă aşa stau lucrurile, eu nu mai am nici cel mai mic dubiu şi de aceea rămânem; căci mai curat decât Însuşi Atotputernicul nu ne va putea spăla Moise!"

Spune **femeia** sa: „Eu sunt într-una o fată a Domnului şi aşa să se întâmple, ce vrei tu şi ce crezi că e bine şi drept! Dar pe mine mă striveşte aproape prezenţa prea sfântă a lui Dumnezeu!"

Spun **Eu**: „Femeie, Eu am auzit de adoraţia ta pentru Dumnezeu în Nazaret şi am făcut, ceea ce ai văzut tu acum, mai ales din pricina ta! De aceea vei putea tu foarte bine să suporţi prezenţa Mea! Dar, acum, vă spun vouă, ca nu cumva să spuneţi cuiva vreo silabă şi aceasta nu din cauza Mea şi nici din pricina voastră, ci doar din cauza celor mulţi oameni necredincioşi, ca ei să nu creadă forţat în Fiul omului, ci ei să creadă liber, atunci când li se va predica Evanghelia!

Căci oamenii actuali ar fi forţaţi prin lanţuri să creadă din pricina faptei, în Mine, prin care viaţa lor liberă ar fi afectată, dar urmaşii nu ar accepta oricum astfel de dovezi şi le-ar considera exagerate şi le-ar privi ca nişte fantezii pure răsărite din imaginaţia omenească şi s-ar lovi prin aceasta de învăţătura pură şi de adevărul veşnic; şi prin urmare este mai bine, ca astfel de fapte, care sunt desăvârşite de Mine, să nu fie rostite, căci nu ar folosi nimănui - mai ales în întâia vreme a învăţăturii Mele.

Tu însă, Iair, care va trebuie să-l duci înapoi pe acest băiat părinţiilor săi într-o vreme favorabilă şi să le spui acestora cu încredere, cum trebuie să privească el acest fapt. El trebuie să creadă, dar să nu atragă atenţia oamenilor! Acest băiat înviat, care a trecut prin descompunere, nu va mai muri după trup; ci atunci când va veni vremea sa, va fi chemat de doi îngeri şi el va urma liber această chemare, - şi după aceasta nu-l va mai zări vreodată un ochi omenesc, păşind pe acest pământ.

Dar acum, pentru că a mâncat şi a băut băiatul pâinea şi vinul şi pentru că s-a înserat destul de mult, vrem ca noi să ne întoarcem din nou acasă!"

Noi mergem imediat din sinagogă, a cărui criptă este închisă de Iair şi Borus, după ce ei i-au rugat pe cei doi tineri, să ducă înapoi în criptă coşciugul, ce au făcut aceşti doi într-o clipă.

72. Adevărata slujbă pentru Dumnezeu.

Ajunşi în aerul liber, spune **Cireniu** către Mine: „Doamne, dacă astfel de lucruri s-ar întâmpla în Roma, atunci ar îngenunchia în faţa Ta chiar şi pietrele şi te-ar adora cu voce tare; şi noi ne comportăm aici de parcă s-ar fi întâmplat ceva obişnuit! Doamne, să ia răbdare cu - ori slăbiciunea noastră sau cu marea noastră prostie!"

Spun **Eu**: „Dacă aş fi vrut; m-aş fi născut în Roma şi nu în Nazaret! Dar faceţi voi ceeea ce am cerut de la voi! Tot ce este peste aceasta, aparţine păgânilor şi este un păcat. Nu şti tu încă, că 'iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de toate şi pe aproapele tau ca pe tine însuţi' este de nerostit mai mult, decât să-i construieşti Domnului din ceruri şi al pământului temple din pietre şi din lemne?

Dacă, cum a vorbit Solomon, sunt prea mici cerul şi pământul, să cuprindă majestatea lui Dumnezeu, cum să-L poată cuprinde o amărâtă clădire din pietre cioplite sau arse, cu toate că întreg pământul, cât şi tot universul sunt create de Dumnezeu?!

Spune-Mi: Ce ar spune un tată spre copiii săi, dacă aceştia ar fi destul de proşti, să construiască din excrementele tatălui lor o casă mare cât pentru o muscă, sau poate mai mare şi ar vrea să facă din excrementele tatălui o imagine, care să-l reprezinte pe tatăl şi atunci când toate acestea ar fi gata, să se arunce în genunchi în faţa templului de excremente şi să-l cinstească şi să-l laude aşa pe tatăl lor? Ce ai face tu dacă ţi-ar face una ca aceasta copiii tăi, chiar dacă le explici că este prosteşte, ei însă să se târească cu mai multă hărnicie în jurul templului şi să cinstească imaginea ta făcută din aceeiaşi stofă, da chiar împotriva voinţei tale şi pe lângă aceasta să-i forţeze spre aceasta pe fraţii şi surorile lor mai luminate prin ameninţarea cu pedeapsa cu moartea şi să le mai ceară pentru aceasta impozite credincioase? Spune, ce ai face tu atunci? Te-ar putea îmbucura o astfel de cinste porcoasă şi prostească a copiilor tăi?

Iată, tu refuzi aceasta foarte ferm în inima ta şi Eu îţi spun, că o astfel de cinste din partea copiilor proşti pentru tatăl lor lumesc, ar fi cu mult mai bună decât templele pe care oamenii le-au construit pentru Dumnezeu! Căci copiii folosesc spre construirea unor astfel de temple, din ce a mâncat tatăl lor; dar oamenii construiesc din excrementele lui Satana - temple şi se roagă în acestea la Dumnezeu şi Tatăl lor! Spune, prin urmare cum îţi convine o astfel de cinste pentru Dumnezeu - şi o astfel de adoraţie?"

Spune **Cireniu**: „Doamne, acum aş vrea să distrug cu o mie de fulgere toate templele din întreaga lume! Sau pe îngerii Tăi i-ar costa doar o clipă şi toate templele s-ar prăbuşi dintr-o dată!?"

Spun **Eu**: „Prietene, aceasta s-a întâmplat, se întâmplă şi se va mai întâmpla deseori în viitor şi oamenii tot nu se vor opri ca să construiască temple! Acela din Ierusalim va fi distrus şi nici acele temple de idoli nu vor mai exista. Dar, în locul câtorva temple vor veni mii şi atâta timp cât pământul va fi locuit de oameni, ei vor construi temple, mici şi mari şi în acestea ei îşi vor căuta vindecarea; dar să construiască un templu viu pentru

Dumnezeu în inimile lor, în care să fie recunoscut El singur demn în acesta, să fie preţuit şi lăudat, pentru că doar de aceasta depinde viața veşnică a sufletului, se vor apuca doar puţin de această construire!

Atâta timp cât oamenii vor trăi în Palestina şi se vor lăsa respectaţi doar din cauza palatelor, de cei care nu au palate, se vor construi pe lângă acestea mici temple pentru vreun zeu şi el va fi cinstit în acestea, chiar dacă nu în adevăr, dar totuşi spre faima palatului şi a aceluia care a construit templul.

Şi aşa va veni vremea, în care vor lua oamenii cinstea, pe care ei ar trebui s-o dăruiască lui Dumnezeu; dar răsplata pentru lucrăriile lor să fie tot aceeiaşi, ce şi-au luat ei! În lumea de apoi însă nu vor fi recunoscuţi şi ei vor fi alungaţi în întunericul deplin, unde răsplata lor va fi văitatul şi urlatul, care este războiul şi cearta veşnică din cauza întunericului! De aceea, să lăsăm totul cum este acum; căci toate nodurile îşi au dezlegările doar în lumea de apoi!"

73.Cina la Maria.

După ce i-am spus aceasta lui Cireniu, am ajuns noi deja acasă, unde ne aştepta o cină îmbelşugată, care era alcătuită ca de obicei din pâine, vin şi o grămadă de peşti bine pregătiţi. Băiatul Josoe avea mai ales poftă pe acei peşti şi-a arătat bucuria pentru mesele îmbelşugate.

Iair, însă, a vorbit către el: „Dragul meu nepot, tu nu trebuie să te apuci cu atâta poftă de cină, pentru că stomacul tău creat din nou nu poate fi încă apt, să suporte o masă aşa de mare cu mâncăruri lumeşti!"

Spune **băiatul**: „Dragul meu unchi, din această pricină tu să nu-ţi faci griji! Acela care m-a înviat de la moarte, nu ar fi sădit în stomacul meu o aşa de mare poftă de mâncare, dacă ar fi fost dăunător pentru stomacul meu, să primească mai multă mâncare decât în starea normală de săturare; căci nu este nici o glumă pentru un om, să fie mort un an şi jumătate şi chiar fără pic de hrană! Dacă ai afla tu aceasta vreodată pe pielea ta şi ai avea în tine un stomac nou creat, atunci ai înţelege tu cu uşurinţă pofta mea de mâncare. Dar nu fiecare om poate ajunge în situaţia mea şi de aceea nu poţi tu să începi cu mine o ceartă din această pricină. Eu ştiu cel mai bine alături de Acela, care m-a înviat, cum îmi merge mie şi nu-ţi fă tu griji, că mie nu îmi vor dăuna câţiva peşti, o bucată de pâine şi doar un singur pahar de vin!"

Spune **Iair**: „Din partea inimii mele tu să primeşti totul; eu ţi-am vrut doar binele."

După această discuţie mică între Iair şi nepotul său Josoe ne-am dus noi la masă şi am început să mâncăm cina cu bucurie şi fericire; şi s-a vorbit despre multe, ce s-au întâmplat şi despre ce se vorbeşte în Ierusalim de toate acestea.

Ucenicii însă s-au interesat de acel băiat şi nu ştiau ce să creadă despre el. Acum îl întrebau pe băiat, acum pe Iair, acum pe cei doi tineri, care erau şi ei aşezaţi la masa principală, cine şi de ce era băiatul aici. Trebuia să fie ceva extraordinar; căci lor le era prea bine cunoscut, că Domnul nu stătea prea mult în compania unor băieţi obişnuiţi. Dar întrebările ucenicilor erau în zadar aici, deoarece nimeni nu le-a dat un răspuns satisfăcător.

Dar când **Maria** a observat nerăbdarea ucenicilor, a început ea să vorbească spre ei: „Ce vă priveşte, nu vi se ascunde; dar pentru că aceasta se pare că nu vă priveşte, atunci de ce cercetaţi în continuare? Faceţi, ce vă spune El şi să nu vreţi niciodată să ştiţi mai mult, decât vă lasă El să aflaţi, căci aşa veţi trăi şi veţi acţiona conform voinţei Sale şi vă va fi asigurată răsplata veşnică; dar totul ce vreţi împotriva voinţei Lui, este un păcat împotriva Învăţătorului, care este Mântuitorul vostru - trupeşte şi spiritual! Reţineţi această învăţătură!"

La această atenţionare cât se poate de înţeleaptă a mamei Maria întrerup ucenicii cercetările despre acel băiat şi vorbeau doar printre ei şi Petru s-a întors spre dragul Meu Ioan şi l-a întrebat ce părere are despre acel băiat.

Dar **Ioan** a vorbit spre el: „Nu ai auzit tu cuvintele dragi ale minunatei mame, ca să nu te mai preocupe prea mult, ceea ce Domnul nu vrea să divulge din motive cât se poate de înţelepte? Iată, pe mine nu mă interesează; noi ştim, ceea ce ştim şi aceasta este suficient! Dar dacă noi am vrea să ştim, ce ştie Domnul nemărginit de mult peste cunoştinţa noastră, atunci ar fi această cerere din partea noastră cu siguranţă cea mai mare prostie şi noi am merita mai degrabă orice altceva - decât să fim ucenicii Săi!"

Spune **Petru:** „Da, da şi tu ai dreptate; dar şi setea de a cunoaşte este un mare bine, pusă de Domnul Insuşi în inima omului şi dacă n-ar avea omul această pornire foarte aleasă, atunci ar fi el asemenea unui animal, care după cunoştinţele mele nu posedă desigur nici cea mai mică urmă de o pornire însetată de a ştii în inima lui obtuză. Ceea ce este curat Dumnezeiesc a instinctului de a cunoaşte îmi pare cel puţin mie să se afle deja în faptul, că acesta se aseamănă cu o sete în vis, la a cărei potolire sufletul visător consumă nu arareori vase imense pline cu apă sau vin şi la aceasta rămâne însă totuşi continuu însetat şi capătă atracţia de nesecat pentru cantităţi mereu mai mari de băuturi pentru potolirea setei. Setea noastră nepotolită de a cunoaşte ne şi spune clar şi limpede, că în Dumnezeu trebuie să sălăşluiască un belşug nemărginit de înţelepciune, pe care nici un duh cercetător nu o va putea veşnic vreodată cerceta în adâncime! Şi astfel sunt eu, aşadar, de părere, dragă frate, că şi setea mea actuală de a cunoaşte nu este un păcat.

Uite, mie şi mai multor fraţi ai noştri le merge acum precum aşa de multor copii lacomi de dulciuri, care nu au nici o lăcomie de a mânca tot felul de delicatese, atâta timp cât ei nu ştiu nimic despre acele dulciuri şi nu primesc nimic la vedere; pune-i însă la o masă plină cu tot felul de mâncăruri dulci şi interzice-le, să mănânce ceva din acestea şi tu vei descoperi acuşi lacrimi în ochii lor şi încă mai multă apă de apetit în gura lor. Dar, lăsând aceasta la o parte, ai tu totuşi dreptate; pentru că aşa cum un tată înţelept le va şi pune copiilor săi din când în când în faţă mâncăruri de delicatesă, pentru a-i antrena în virtutea foarte importantă a abnegaţiei, pe care delicatese să le mănânce le este interzis, tot aşa pare Tatăl nostru ceresc să ne şi pună din timp în timp pe masă mâncăruri duhovniceşti, pe care să le mâncăm ne este atâta timp interzis, până ce noi am devenit tari într-un anumit grad al abnegaţiei. Când am ajuns la acest grad după ordinea Lui, pe care El ni l-a impus ca fiind necesar pentru sufletele noastre, atunci ne va da El mâncarea spre savurare, pe care o poftim acum. Şi astfel vrem noi astăzi şi pentru atâta timp cât vrea El aceasta, să fim pe deplin satisfăcuţi cu ceea ce ştim şi avem noi şi totdeauna să se întâmple numai singură voinţa Lui sfântă!"

Spun **Eu:** „Dragul Meu frate Simon Iuda, aşa este bine şi adevărat! Nu ori şi ce cunoaştere şi experienţă foloseşte la trezirea duhului şi la înviorarea sufletului. Pentru că iată, este scris: 'şi Domnului i-a spus lui Adam: Dacă vei mânca tu din pomul cunoaşterii, vei muri!' şi aşa este!

În cunoaştere se află legea şi judecata; pentru că, atâta timp cât nu îţi este o lege dată sau ţie făcută cunoscută, atâta timp nici nu este o judecată, care păşeşte încoace după lege. De aceea doreşte tu să ştii numai ceea ce Eu vă spun spre a şti şi tu ştii prin aceasta pe veci îndeajuns pentru partea ta. Când va fi timpul, îţi va fi totul evident."

74. Ceartă între Iuda şi Toma.

Cu această informare se mulţumesc toţi ucenicii în afară de Iuda şi laudă bunătatea şi înţelepciunea Mea şi puterea lui Dumnezeu, care stăpâneşte prin Mine; **Iuda** fu însă înbufnat şi spuse destul de tare ca pentru el: „Despre fariseii, care lasă străini să vadă în secret sfânta sfintelor pentru bani buni, se înfurie El până la ploaia cu pucioasă din cer; dar dacă El arată străinilor sfinţenia Lui şi ne exclude pe noi copii autohtoni, aceasta este atunci foarte potrivit şi pe deplin conform ordinii Dumnezeieşti! A trăit cineva dintre noi deja aşa ceva? Dacă fac aceasta cei din Ierusalim, atunci este greşit la ceruri şi pe pământ; dar dacă El face practic aproape acelaşi lucru, atunci este asta potrivit şi pe deplin conform ordinii lui Melchisedec! Fireşte că nu se poate face şi inteprinde nimic împotriva acestui fapt; dar trebuie aşadar totuşi să te superi!"

Spune **Toma,** ca fiind ucenicul care încă mai pune ascuţit ochii pe Iuda Iscarioteanul: „Aşadar, nu-ţi este ceva pe plac în sfârşit deja iarăşi o dată? Pe mine mă minunează deja foarte mult faptul, că tu n-ai început deja de mult o ceartă cu Domnul pentru faptul, că El a pus soarele aşa de departe de pământ şi nu poţi să încălzeşti mai bine oalele tale în apropierea lui sigur foarte fierbinte decât prin obişnuitul lemn de foc!

Vezi, cât de bine ar fi, să poţi zbura asemenea păsărilor! Da, m-a supărat chiar şi pe mine deja de câteva ori şi mi s-a părut, de parcă ar trebui eu să plec în zbor cu un stol de cocori iute plutitor într-acolo; eu am încercat să salt şi să sar, dar trupul greu nu vroia absolut de loc să se ridice numai un stânjen peste pământ!

Eu m-am mulţumit însă cu aceasta acuşi iarăşi mi-am spus: Dacă Dumnezeu ar fi vrut, ca oamenii să fi putut zbura asemenea păsărilor, atunci El i-ar fi dat aripi folosibile tot aşa de bine ca şi păsărilor; dar Dumnezeu a văzut, că o asemenea capacitate i-ar dăuna omului mai mult decât i-ar folosi şi i-a dat de aceea mai degrabă o pereche de picioare bune şi puternice, cu care el se poate duce foarte bine de la un loc la celălalt. De asemenea i-a dat El pe lângă cele două picioare puternice o pereche de mâini foarte folositoare şi o minte care ajunge mai departe în afară decât toate stelele, cu ajutorul căreia în locul unei perechi de aripi utilizabile poate el să-şi procure mii de alte comodităţi, care pot evident să-i pricinuiască mai multă plăcere, decât păsărilor aripile lor; pentru că este foarte tare cu semnul întrebării, dacă păsările înţeleg să preţuiască aripile lor în aşa fel ca omul picioarele lui, mâinile lui şi mintea lui!

Uite, omul poate şi în apă să se mişte înainte numai foarte rău, - pentru că el n-are aripioare înnotătoare şi n-are piele de înnotat între degetele de la picioare şi de la mâini; dar mintea lui dată de la Dumnezeu îl învaţă să construiască corăbii, cu ajutorul cărora poate el să facă acum călătorii mai îndepărtate pe apă decât un peşte, căruia o băltoacă îi este casa de locuit, de la care el niciodată nu se îndepărtează prea mult. Şi noi putem admite cu cea mai deplină certitudine, că urmaşii noştri târzii vor mai face încă foarte mari progrese în arta de construcţie a corăbiilor. Cine ştie, dacă nu-i va reuşi din nou încă unui oarecare înţelept, să se ridice în aerul liber cu ajutorul unei perechi artificiale de aripi, asemenea vechilor indieni.

Aici îl întrerupe **Iuda** pe Toma şi spune puţin supărat: „Te-am pus eu, deci, vreodată să fii maestrul meu de curte, că îmi faci predici la fiecare ocazie? Ţine tu înţelepciunea ta pentru tine şi pentru copiii tăi şi lasă-mă pe mine în pace, căci altfel mă vei face nevoit, să trec o dată foarte ascuţit peste gura ta! Pentru că la aşa ceva mă pricep foarte bine, dacă vreau aceasta. Eu nu ţi-am dat la toate cuvântările şi faptele tale care sunt libere asemenea cu ale mele încă niciodată un cuvânt necreat (*neascuţit)* şi nu ştiu de aceea într-adevăr, ce ai tu totdeauna de cioplit şi sculptat în privinţa mea! Mătură tu numai harnic în faţa uşii tale, pentru cea a mea mă voi îngriji eu într-adevăr! Dacă ceva nu-mi este pe plac, atunci este aceasta astfel pentru mine singur şi nu trebuie doară să fie şi pentru tine pe neplac; pe tine să nu te intereseze persoana mea şi aceasta de acum încolo pentru totdeauna! - Înţelegi tu aşa ceva?

Gândeşte-te numai înapoi la Kis, cum Domnul a rezolvat treaba de ceartă între mine şi tine; aceasta să-ţi ajungă ţie şi mie şi alte lucruri nu mai avem noi amândoi de-a face cu şi între noi! Dacă te voi întreba de ceva, atunci poţi tu să-mi dai un răspuns bun la întrebare, - cu condiţia că tu eşti în stare de unul ca acesta! Dar tu vei trăi cel mai târziu faptul, că eu îţi voi arăta o asemenea cinste!"

Spune **Toma:** „Dar spune-mi, frate Iuda, ce lucruri rele şi jignitoare ţi-am spus deci acum, din care cauză eşti tu chiar aşa de supărat pe mine? Este,deci, cumva neadevărat, că tu numai prea des, după cunoştinţa mea bună, te-ai sfădit cu Dumnezeu Domnul, că El a pus soarele aşa de departe de la pământ şi că El nu ţi-a făcut aripi de zbor asemenea tuturor acelor păsări mute de sub ceruri?"

Spune Toma mai departe după un timp, pentru că iuda Iscarioteanul nu vroia să-i dea un răspuns: „Dacă vrei să fii supărat pe mine, atunci nu fii supărat pe mine fără motiv şi temei! În prezenţa Domnului nu se arată cel mai lăudabil o asemenea purtare foarte nefrăţească! Un cuget ca cel al tău nici nu-şi are absolut de loc locul printre numărul ucenicilor Domnului şi tu ai face de o mie de ori mai bine, dacă te-ai duce acasă la olăritul tău, decât ca să incomodezi şi necurăţeşti compania lui Iisus pentru nimic şi iarăşi nimic cu cugetul tău foarte tare împotriva ordinii lui Dumnezeu. Ai uitat tu, oare, deja de tot cuvântarea Domnului de pe munte la Sichar în Samaria, unde Domnul porunceşte, să-ţi iubeşti chiar şi duşmanii, pe cei care ne blestemă să-i binecuvântăm şi să le facem bine acelora, care ne fac rău?

Dacă tu nu vrei însă să urmezi cuvântul lui Dumnezeu şi nu vrei să te încerci la fiecare ocazie în abnegaţie, atunci întreabă-te în numele lui Dumnezeu tu însuţi, pentru ce incomodezi compania noastră cu prezenţa ta!

Tu nu vorbeşti cu nici unul dintre noi nici măcar un cuvânt zile în şir; şi dacă te întreabă cineva despre ceva, atunci tu nu-i dai ori nici un răspuns, sau tu îl bruschezi aşa de dur şi aspru pe cât este numai totdeauna posibil, aşa încât el nu-ţi mai vine a doua oară desigur niciodată cu o întrebare. Este, deci, aceasta o purtare pentru un ucenic al Domnului? Pfui, să-ţi fie ruşine şi devino un alt om, - altfel, du-te de aici!

Cu adevărat, mă căiesc acum deja mai mult, decât dacă aş fi comis o crimă cu jaf, că tocmai eu te-am adus la această companie! Eu vreau să-L rog în genunchi pe Domnul, ca El să te îndepărteze de la noi cu puterea lui atotstăpânitoare, în caz că n-ai putea fi schimbat în bine cu bunătatea!"

Spune în sfârşit **Iuda** cu o furie vizibil încăpăţânată, dar cu o mină zâmbitoare: „Nici tu, nici Domnul nu puteţi să-mi porunciţi (*să-mi comandaţi),* dacă să plec sau să rămân! Pentru că eu sunt aşa de bine ca şi oricare altul dintre voi un om cu totul liber şi pot face ce vreau eu! Uite, dacă aş ştii, că ţi-aş fi mai puţin un spin în ochi, decât îţi sunt cu siguranţă acum, atunci aş fi părăsit comopania voastră deja de mult şi mi-aş fi căutat o alta; dar, pentru a te supăra aşa de bine după voia inimii mele, rămân şi vreau să-ţi servesc ca o piatră de poticneală, la care tu poţi să-ţi pui mereu răbdarea, indulgenţa şi dragostea faţă de duşman a ta la cea mai frumoasă încercare şi vreau să învăţ de la tine predica de pe munte a lui Iisus pusă în practică şi s-o exercitez atunci eu însumi! - M-ai înţeles, tu înţeleptule Toma?"

Spune **Toma,** întorcându-se către Mine: „Doamne, eu şi noi toţi Te rugăm pentru alungarea acestei oi râioase! Pentru că lângă ea nu este imaginabilă o existenţă frăţească şi nouă ne este imposibil să punem în practică învăţătura Ta sfântă; pentru că el este şi rămâne mereu un aţâţător şi trădător! De ce să fie el, aşadar, aici între noi, dacă el nu numai că nu vrea să pună în practică nimic din învăţătura Ta sfântă, ci se râde numai tot timpul de noi, când ne dăm străduinţa de a trăi şi acţiona după cuvintele Tale?"

75. Avertizarea Domnului către Iuda.

Spun **Eu** către Iuda Iscarioteanul: „Fratele Toma s-a plâns pe bună dreptate împotriva ta! Eu îţi spun: avertizează-ţi inima şi încearcă să devii om! Ca un diavol nu îmi eşti pe plac şi poţi să pleci! Căci compania Mea este o companie sfântă şi într-o astfel de companie nu poate şi nu are voie să reuşească un diavol!"

Aceste cuvinte au avut efectul la Iuda că s-a aruncat imediat în genunchi în faţa lui Toma şi îi cere iertare.

Toma însă spune: „Prietene, nu mie trebuie să-mi ceri iertare, ci Celuia, a cărui învăţătură ai încălcat-o în faţa mea!"

Atunci se ridică Iuda, vine repede la Mine, se pune în genunchi în faţa Mea şi începe să-Mi ceară iertare.

Iar **Eu** îi spun aceste cuvinte: „Avertizează-ţi inima; căci iertarea ta rostită cu gura nu are nici o valoare în faţa Mea fără îmbunătăţirea interioară, deoarece Eu îţi văd inima şi mi se pare că este într-u totul rea. Doar forma exterioară este prietenoasă ca cea a unui şarpe, care prin mişcările sale ademeneşte păsările, pentru ca acestea să zboare direct în gâtlejul său pentru a-i deveni hrană. Eu îţi spun: Fereşte-te, ca să nu devi în scurt timp prada lui Satana! Căci el nu dă cu uşurinţă ceea ce s-a numit odată a lui."

La aceste cuvinte s-a ridicat din nou **Iuda** şi a vorbit către Mine: „Doamne, Tu trezeşti morţii din morminte şi ei trăiesc; de ce laşi ca inima mea să se zdrobească în mormântul stricăciunii? Eu vreau ca să devin un om mai bun şi totuşi nu reuşesc, deoarece nu-mi pot schimba inima; de aceea schimbă-Mi Tu inima şi eu voi deveni un alt om!"

Spun **Eu**: „Chiar în aceasta se află marele secret al formării proprii a omului! Totul îi pot face Eu omului; dar inima este a sa, pe care el trebuie s-o pregătească, dacă vrea să-şi dăruiască viaţa veşnică. Căci dacă aş forma Eu mai întâi inima omului, atunci el ar deveni o maşinărie şi nu ar deveni niciodată independent; dar dacă omul primeşte învăţătura, prina care să ştie ce trebuie să facă, pentru a-şi forma inima în faţa lui Dumnezeu, atunci trebuie s-o urmeze pe aceasta în libertate şi să-şi formeze inima după aceasta!

Dacă şi-a format inima, a purificat-o şi a curăţat-o, atunci voi intra Eu cu duhul în ea şi voi locui în aceasta şi întregul om este renăscut în spirit şi nu se va mai putea pierde pe veci, deoarece a devenit una cu Mine, cum sunt Eu una cu Tatăl, de la care Eu am venit în această lume, pentru a le arăta şi a le deschide drumul tuturor copiilor omeneşti, pe care ei trebuie să-l parcurgă, pentru a ajunge la Dumnezeu în abundenţa adevărului!

De aceea tu trebuie, ca fiecare, să-ţi formezi mai întâi inima, căci altfel vei fi pierdut, - şi dacă te-aş fi înviat de o mie de ori din mormânt în viaţa cărnii!"

Spune **Iuda Iscarioteanul**: „Doamne, atunci sunt pierdut! Căci eu am o inimă neastâmpărată şi nu pot să mă îndrept singur!"

Spun **Eu**: „Atunci ascultă-i pe fraţii tăi şi nu fii furios din pricina lor, dacă ei te avertizează cu dragoste şi prietenie; căci ei te ajută să-ţi formezi inima!

Uită-te la Toma, care nu se lasă înfricoşat de duritate ta şi te avertizează atunci, când tu îi laşi inimii tale prea mult spaţiu de joacă; ascultă de aceea cuvintele sale grijulii de avertisment, atunci va deveni din ce în ce mai bună inima ta! Dar dacă în continuare nu vei accepta să îţi spună careva vreun cuvânt, atunci tu te vei prăpădi în scurt timp şi cum am mai spus, vei pica pradă Satanei; căci atunci nu voi locui Eu, ci Satana în inima ta.

Fereşte-te mai ales de furie şi de lăcomie, căci altfel vei deveni un copil al morţii veşnice! Căci părerile de rău şi căinţa deasupra mormântului au o valoare mică şi nu ajută prea mult unui suflet necurat şi negru. Du-te şi gândeşte-te bine la aceste cuvinte ale Mele!"

Iuda se îndepărtează acum, gândindu-se, se hotăreşte pe jumătate, să se îndrepte după cuvintele Mele şi spune către Toma: „Acum frate, vei vedea, cum Iscarioteanul va deveni un alt om şi la sfârşit un exemplu pentru voi toţi! Căci Iscarioteanul poate multe dacă vrea; şi el vrea acum şi va deveni prin urmare altfel!"

Spune **Toma**: „Frate, dacă te lauzi deja de pe acum, atunci va rămâne fapta în urmă şi tu vei putea sau vei deveni un exemplu, dar nu unul minunat, ci unul sperietor, - şi pe acest pământ îţi va fi greu, ca tu să devii un om mai bun!"

Deoarece iată, dacă tu vrei să devii mai bun, decât suntem noi toţi, cu toate că ne cunoaştem slăbiciunile chiar şi fără exemplele tale şi putem observa limpede, cât de puţin valorăm noi în faţa Domnului, atunci tu trebuie să

te consideri mai prejos decât fraţii tăi pentru toate timpurile şi să nu te gândeşti, ca să devii un exemplu nouă, bun de urmat, ci să te consideri într-una ultimul şi fără vreo valoare; atunci vei fi tu aşa, fără să vrei, în faţa noastră ceea, ce îţi propui tu acum cu atâta aroganţă. - Trăieşte prin urmare după această regulă, care nu a crescut pe pământul meu, ci pe cel sfânt al Domnului, a cărui fundament este adevărata umilinţă şi abnegaţie, deoarece aşa vei ajunge după ordinea lui Dumnezeu acolo, unde tu doreşti! - Dar du-te tu la Domnul şi asigură-te, dacă eu te-am învăţat nedrept şi neadevărat, cu ceea ce am vorbit!“

76. Despre umilinţă şi abnegaţie.

Iuda strigă după Mine şi Mă intrebă: „Doamne, este aşa, cum a vorbit Toma cu mine în acel ton autoritar?“

Spun **Eu**: „Da, aşa este! Cine este cel mai umil de la sine în faţa fraţiilor săi, acela va fi primul în împărăţia lui Dumnezeu; orice încredere de sine prea mare îl pune însă în împărăţia lui Dumnezeu pe ultima treaptă posibilă.

Dacă mai simte încă careva dintre voi aroganţa şi prin aceasta sentimentul îmbunătăţirii, atunci nu s-a eliberat încă de iadul lacom şi devorator şi nu este încă pentru mult timp apt pentru împărăţia Domnului; căci un astfel de om nu are spiritul liber.

Dar dacă unul este umil în faţa fraţiilor săi şi este pregătit să le slujească tuturor după puterile sale, atunci el va fi primul în împărăţia lui Dumnezeu şi toţi ceilalţi se vor putea forma încetul cu încetul după el. Adevărat spirit măreţ dumnezeiesc are doar acela, care este în stare să fie umil pentru toate creaturile omeneşti!“

Spune **Iuda**: „Aceasta poate face un om care se înjoseşte cel mai mult, să fie primul în împărăţia lui Dumnezeu? Căci dacă el doreşte să le slujească tuturor după puterile sale, atunci trebuie ceilalţi să îi permită, să se lase slujiţi de el, pentru a-l ajuta să aibă prioritate în ceruri! - Dar ce se întâmplă atunci, când ceilalţi nu vor să-i accepte slujirea sau dacă ei îşi oferă serviciile lor pentru a avea prioritatea în ceruri? Cine dintre ei va fi atunci primul în împărăţia lui Dumnezeu?`“

Spun **Eu**: Toţi care încearcă cu inima curată aceasta! Dar oameni, care din lăcomie nu primesc serviciile fratelui său, pentru a-i lua orice posibilitate, ca el să devină primul în împărăţia lui Dumnezeu, fără ca acesta să fii râvnit după o astfel de prioritate, aceia vor fi totuşi ultimii şi acela va fi primul, pentru că a vrut umil şi plin de dragostea să-i ajute într-adevăr pe fraţii săi!

Ah, cu totul altfel ar fi, dacă unul devine slujitorul tuturor şi se înjoseşte doar pentru a avea prioritate în ceruri! Oh şi acela va fi unul dintre ultimii din împărăţia lui Dumnezeu! În lumea de apoi se cântăreşte totul cu cel mai fin cântar şi totul se măsoară cu exactitate. Unde a apărut doar puţin egoism la lumina zilei, nu se va balansa cântarul şi nu va ajunge la masa cerurilor! De aceea trebuie să ai tot adevărul fără gânduri ascunse în tine, căci altfel nu vei putea păşi în împărăţia lui Dumnezeu. Doar cel mai pur adevăr fără greşeală şi înşelare vă va putea elibera în faţa lui Dumnezeu şi a creaturii Sale! - Înţelegi tu aceasta?“

Spune **Iuda** Iscarioteanul: „Da, aceasta înţeleg foarte bine, dar mai observ pe lângă aceasta, că este foarte greu de înfăptuit; deoarece oamenilor le este imposibil să renunţe complet la dragostea de sine! El trebuie să mănânce şi să bea şi trebuie să aibă o casă şi ceva îmbrăcăminte, - şi toate acestea se întâmplă într-un anumit grad pentru dragostea de sine! Ne luăm o femeie dragă şi dorim s-o avem doar pentru noi şi vai de acela, care îndrăzneşte să râvnească la femeia aproapelui! Toate acestea sunt şi ele un fel de dragoste de sine!?

Dacă am un pământ bine lucrat şi vine timpul recoltării, mă voi duce pur şi simplu la vecini din umilinţă şi lipsit de dragoste de sine şi le voi spune: ‘Prietenii mei, mergeţi şi recoltaţi, ce a crescut pe pământul meu; căci eu, ca fiind cel mai neânsemnat printre voi, ca fiind slujitorul vostru fără vreo valoare pentru voi, am lucrat doar şi numai pentru voi toţi!’ Eu cred că o astfel de desconsiderare şi de abnegaţie ar trebui să aibă limite precise, fără care ar fi imposibil, să le vesteşti oamenilor învăţătura Ta, pentru că am dovedi evident, că îi considerăm pe fraţii noştri mai proşti şi mai orbi decât pe noi înşine! Căci, dacă ne credem mai presus în spirit decât fraţii noştri, atunci este amestecată şi puţină aroganţă! Dar dacă este aşa, atunci să ne uităm la oamenii care vor trăi peste o sută de ani şi noi îi vom vedea la fel ca şi boii păscând pe păşune şi vreo limbă nu se va mai vorbi dar mai puţin se vor putea zări case sau oraşe! - Deci, cât de departe poate să meargă dragostea de sine a oamenilor?“

77. O măsură a celor trei feluri de dragoste.

Spun **Eu**: „Foarte bine, Eu vreau să-ţi dau o măsură, prin care tu sau oricare altul să ştie, cum trebuie să fie dragostea lui de sine, cum trebuie să fie dragostea pentru aproapele şi cum trebuie să fie dragostea pentru Dumnezeu.

Ia numărul 666, care descrie la bine şi la rău ori un om desăvârşit sau un diavol complet!

Împarte tu în om 666 de bucăţi; din acestea dăruieşte-i lui Dumnezeu 600, dă-i aproapelui 60 şi ţie lasă-ţi 6! Dar dacă vrei tu să fi un diavol desăvârşit, atunci dă-i lui Dumnezeu 6, aproapelui 60 şi ţie lasă-ţi 600!

Iată, oamenii care lucră şi slujitorii şi slujitoarele sunt aceia, care lucră pământul stăpânilor lor. După părerea ta ar trebui şi ei să-şi primească partea după lucrul şi hărnicia lor: dar ei pun totul în şura şi hambarul stăpânlor lor şi au mare bucurie, dacă pot spune ei spre stăpânii lor: ‘Stăpânule, toate şuriile şi hambarele sunt pline şi jumătate se mai află încă pe câmp! Ce să facem noi?’ şi bucuria lor creşte, dacă stăpânul spune către ei: ‘Eu laud hărnicia voastră mare; duceţi-vă şi aduceţi zidari., ca ei să-mi construiască cămări în cel mai scurt timp şi ca eu să pot păstra binecuvântarea pământului pentru anii, care vor fi poate mai puţin buni, decât a fost acesta, cu toate fructele sale bogate!’ Iată, nimic nu le aparţine slujitoriilor, ei nu au şură, nu au hambare şi nu au cămări şi totuşi lucrează ei pentru o plată mică; căci ei ştiu foarte bine, că nu trebuie să ducă lipsă de nimic, dacă stăpânul are toate cămările pline.

Şi iată, în înfăptuirea unui servitor cinstit se află întreaga relaţie a fiecărui om adevărat faţă de sine, faţă de aproapele şi faţă de Dumnezeu. Adevăratul servitor se îngrijeşte pentru sine de 6 ori, pentru împreună slujitorii

cu el, ca ei să fie plini de bunăvoință cu el, de 60 de ori şi pentru stăpânul lui de 600 de ori şi se îngrijeşte prin aceasta, fără a voi, totuşi de 666 de ori pentru sine; pentru că pe lângă slujitorii cu el îi vor vrea tovarăşului lor, la care observă cea mai puţină dragoste de sine, cel mai mult binele şi stăpânul îl va pune acuşi peste toţi. Dar un slujitor, care se îngrijeşte numai pentru sacul său, este cu drag ultimul la lucru şi pune acolo mâna numai la cel mai uşor lucru, pe acela îl vor privi tovarăşii săi cu ochi crucişi stapânul lui va observa bine, că slujitorul lacom pentru sine este un rob leneş. El nu-l va pune de aceea niciodată peste slujitorimea lui, ci îi va împuţina răsplata şi îl va pune cel mai jos la masa de ospăţ. Şi dacă nu se va îndrepta această slugă egoistă, leneşă, atunci ea va fi eliberată din slujbă cu o mărturie rea şi astfel va primi cu greu vreodată iarăşi o slujbă. Iar dacă mai are el încă un singur prieten, faţă de care s-ar fi dovedit neeogist, atunci poate acesta să-l primească în locuinţa lui, pentru care lucru nu-l va defăima Domnul. - Înţelegi tu aceasta?

Fiecare om are şi trebuie să aibă o anumită măsură de egoism, căci altfel n-ar putea trăi, - dar, aşa cum am arătat, numai cea mai mică măsură posibilă; o măsură peste aceasta anulează deja relaţia curat omenească şi această treabă este cântărită astfel până la un fir de păr pe cântarul ordinii Dumnezeieşti! - Acum sunt arătate liniile de de limită şi noi vrem să vedem, cum le vei urma pe acestea într-adevăr!“

Spune **Iuda:** „La aceasta este nevoie de multă înţelepciunea din cea mai adâncă, pentru a putea aprecia, dacă am nimerit măsura exactă cu egoismul! Cum poate aprecia aceasta omul cu vederea îngustă?“

Spun **Eu:** „El să facă cu voinţa de bună credinţă, ceea ce poate el face; ceea ce lipseşte, va fi desigur adăugat de către Dumnezeu. Pentru mai puţin, însă, decât şase părţi pentru sine, nu are voie să se poarte într-adevăr la nici un om vreo oarecare grijă! Cel mai puţin pentru oameni de felul tău!“

Aici tace Iuda şi pleacă gânditor de la masă, pentru a-şi pregăti un aşternut pentru noaptea deja de mult venită.

De-abia acum se prezintă însă băiatul **Josoe** şi spune: „Dar m-a supărat prostia acestui om totuşi deja peste toate măsurile! Un ucenic este el şi încă aşa de prost ca o bufniţă de noapte în ziua luminoasă. Eu am înţeles totul de îndată, ceea ce Tu, o Doamne, i-ai spus lui; iar el n-a înţeles nimic, întrucât a întrebat continuu şi a făcut tot felul de obiecţii şi acum la sfârşitul sfârşitului a plecat încă tot aşa de prost, de parcă Tu, o Doamne, nu i-ai fi spus nici un cuvinţel de silabă! Dacă întreabă un copil, atunci este aceasta scuzabil; dar dacă un om bătrân, care pe partea cealaltă vea să fie totuşi iarăşi mai înţelept decât oamenii de lângă el, mai şi întreabă încă - şi acest lucru vizibil nu binevitor, ci răuvoitor -, atunci trebuie doară totuşi să te superi! Eu vreau să mai mor încă de trei ori, dacă acest om se va îndrepta vreodată în acest fel! El este după toate aparenţele un zgârcit şi calculează, cum el, dacă ar putea aceasta, ceea ce Tu, o Doamne, eşti în stare să faci, să-şi adune în timpul cel mai scurt munţi întregi de aur şi argint! Şi eu, atât de adevărat pe cât mă cheamă Josoe, vreau să dau totul, ce am eu şi să îndur totul, ce poate numai vreodată îndura un om, pe faptul dacă acest om va cuprinde vreodată o îndreptare!“

Spun **Eu:** „Dragul Meu Josoe, lasă aceasta numai de-o parte; pentru că noi avem nevoie de tot felul de slugi la construirea unui cer nou şi a unui pământ nou şi aici este şi Iuda tocmai unul, de care putem avea nevoie! - Dar acum spune-Mi tu Mie, ce vei spune părinţilor tăi pământeşti, când te vei întâlni iarăşi cu ei! Cum le vei vorbi tu?“

Spune **Josoe,** zâmbind ferict: „Doamne, eu sunt de părere, că această poveste se va lăsă facută foarte simplu! Eu vin însoţit de Oheim Iair în casa părinţilor mei cu siguranţă încă mai trişti din pricina mea. Aceştia vor face ochi mari, minunându-se foarte, ca ei zăresc în persoana mea un băiat, care arată aşa de asemănător cu Josoe al lor ca un ochi faţă de celălalt; atunci poate spune Iair, că eu aş fi un copil găsit şi aş purta chiar şi numele celui decedat şi părinţii mei mă vor înfia fără probleme şi mă vor iubi mai mult decât pe Josoe al lor. Incetul cu încetul pot fi ei introduşi prin tot felul de întorsături rare în deplinul adevăr şi ei vor trebui., la sfârşit, aşadar, totuşi să creadă, că eu sunt adevăratul fiu al lor Josoe. Într-un timp însă, pe care Tu, o Doamne, îl vei putea rândui, pot fi ei atunci, deci, de asemenea conduşi la cel mai deplin adevăr. - Este aceasta bine astfel, o Doamne?“

Spun **Eu:** „Treaba nu e de loc rău gândită, dragul Meu Josoe; dar numai o situaţie se iveşte la aceasta şi anume aceea, că aici apare o minciună evidentă şi fiecare minciună este rea şi produce iarăşi rău. Uite, un copil găsit evident că nu eşti tu, deci, totuşi; cum vei putea tu prin urmare să justifici ‘copilul găsit’ în faţa părinţilor tăi şi a lui Dumnezeu?“

Spune **băiatul:** „Doamne, dacă Tu zâmbeşti, atunci este acesta desigur un semn bun şi eu sunt deja justificat în faţa Ta, aşa ca şi odinioară Iacob cu mâinile sale înfăşurate în blana de ied în faţa tatălui său orb Isaac! Vezi Doamne, aceasta a fost aşadar totuşi mai multă minciună decât în cazul meu, dacă eu voi fi introdus la părinţii mei ca copil găsit şi totuşi a fost în faţa lui Dumnezeu binecuvântarea de întâi născut al lui Iacob socotită ca dreptate! Iar dacă Dumnezeu a putut atunci socoti cu ochi binecuvântători şi milostivi totuşi o înşelăciune evidentă, care este realmente o minciună, atunci copilul găsit acum Josoe doară totuşi nu-L va scârbi, la aceasta el fiind totuşi un cel mai adevărat copil găsit ca nici un al doilea pe întreg pământul larg al lui Dumnezeu! Eu sunt de părere, Tu Dumnezeul şi Domnul meu, că pentru acest pământ n-ar putea fi într-adevăr nimic aşa de tare pierdut decât unul, care a murit; şi astfel n-ar putea fi de asemenea nimic mai tare găsit în cel mai adevărat sens decât unul - -, Doamne, Tu mă înţelegi, despre cine este vorba!“

Spun **Eu:** „Bine ai făcut tu aceasta! Eu doară ştiam, că tu vei găsi un motiv potrivit; dar acum voiesc Eu să aud aşadar de la tine încă şi faptul, cum te vei înfăţişa tu la sfârşit părinţilor tăi, prin tot felul de întorsături alese, ca fiind adevăratul fiu Josoe.“

Spune **Josoe:** „O Doamne, aceasta este touşi o treabă foarte uşoară! Când voi fi o dată în casă, atunci mă voi purta, ceea ce-mi este uşor, exact aşa, cum mă purtasem înainte; eu voi întreba încetul cu încetul despre aceasta şi aceea, cum am făcut asta înainte, voi căuta să scot la iveala şi jucăriile mele şi să pun cu aceasta în practică dispoziţiile cunoscute, ceea ce părinţilor mei le va bate la ochi şi ei vor trebui să spună la sfârşit: ‘Acesta este Josoe al nostru, care a fost probabil înviat de Borus din mormânt, prin leacurile sale secrete şi cu timpul a fost pe deplin vindecat!’ şi eu îi las deocamdată la această părere. Când vine atunci timpul potrivit, atunci să afle ei într-adevăr adevărul şi eu sunt de părere, că treaba se va putea îndeplini astfel foarte bine.“

Spun **Eu:** „Dar aici apare deja iarăşi o minciună! Vezi, să-l laşi pe cineva cu bună ştiinţă în necunoştiinţă, înseamnă tot aşa de mult ca şi a minţi pe cineva! Cum te vei spală, deci, aici curat?“

Spune **Josoe:** „Doamne, atâta timp cât Tu zâmbeşti, când încerci, este întotdeauna şi veşnic un semn bun; eu sunt însă aşa de părere, că şi minciuna aceasta este de un al doilea fel foarte diferit. Să-i prezinţi cuiva cu bună ştiinţă din voinţă rea o minciună ca fiind un adevăr garantat, este şi rămâne o răutate satanică! Dar o minciună aparentă, prin care adevărul curat se înfăşoară numai atâta timp, cât tocmai adevărul curat ar fi încă insuportabil pentru omul, pe care îl priveşte, ba chiar i-ar dăuna evident mai mult decât i-ar folosi, nu poate fi rău, pentru că ea provine din inima şi voinţa aleasă, bună şi foarte binevoitoare!

Ar trebui în această privinţă să fie doară o veritabilă minciună şi fiecare pildă, în spatele căreia poate fi ascuns totuşi adevărul cel mai măreţ. Şi totuşi au vorbit cei mai înţelepţi părinţi şi prooroci mai ales în tot felul de pilde! Şi că aici Borus ca în general doctorul cunoscut şi faimos înlocuieşte tocmai în calitate de doctor postul Tău, nu este de fapt de asemenea aşadar totuşi nimic altceva, decât cum în timpurile lui Avraam cei trei îngeri veniţi la părintele din începuturi au înlocuit locul lui Iehova şi nu este absolut nimic altceva decât minciuna mie totdeauna părându-mi dură a lui Iosif în Egipt în faţa fraţilor săi, căutând cereale! Dar Dumnezeu Insuşi a vrut aceasta astfel şi nu i-a socotit desigur lui Iosif ca păcat o asemenea purtare faţă de fraţii săi. Şi aşa sunt eu de părere, că o asemenea minciună aparentă este doar numai o deşteptăciune din ceruri, în timp ce minciuna adevărată îşi are locul în împărăţiile celei mai rele viclenii a iadului!“

Spun **Eu:** „Atunci vino încoace, tu cel mai drag al Meu Josoe şi lasă-te sărutat; pentru că tu eşti doară deja ca încă băiat gingaş mai înţelept decât un învăţat bătrân în privinţa scripturii!“

Cu aceste cuvinte merge **Josoe** de îndată în grabă în jurul mesei întregi, Mă îmbrăţişează şi Mă sărută intens şi spune apoi în voioşie pe deplin zburdalnică, dar la aceasta totuşi foarte înţeleaptă: „Uitaţi-vă aici voi toate duhurile, puterile şi stăpânirile vechi cereşti şi acoperiţi-vă chipul! Pentru că, ceea ce s-a întâmplat aici, n-aţi trăit voi încă niciodată! Veşnicul Tată sfânt aici, în faţa noastră, în Fiul Iisus pe deplin prezent, se lasă adorat în mod cărnos de una dintre făpturile Sale!

Astfel trage Acela, Care a fost veşnic, spre Sine ceea ce există limitat în timp, o alintă şi o face prin aceasta veşnic asemenea Lui! O Tu Tată adevărat, unic al tuturor oamenilor, cât de dulce este totuşi la gust dragostea Ta!“

79. Doi îngeri îi oferă lui Josoe slujirile lor.

Aici iasă în faţă **cei doi îngeri** şi spun: „Da, băiat minunat, tu ai vorbit adevărat! Aceasta n-a fost ochilor noştri, care pătrundeau deja de mult spaţiul nemărginit al lui Dumnezeu, înainte ca un soare să-şi arate existenţa lui departe prin spaţiul veşnic al lui lui Dumnezeu cu ajutorul razelor lui, încă niciodată vizibil! Rămâi tu însă de aceea şi tot timpul în acel duh, care te însufleţeşte acum aşa de curat Dumneziesc măreţ şi noi rămânem veşnic fraţi!"

Spune **Josoe:** „Cine sunteţi voi, aşadar, că sunteţi în stare să grăiţi cuvinte aşa de măreţ înţelepte? Nu sunteţi, deci şi voi oameni, aşa de bine cum sunt eu unul?"

Spun **cei doi:** „Dragă frate, în duh suntem noi într-adevăr pe deplin ceea, ce eşti tu şi vei deveni încă tot mai mult şi mai mult; dar carne şi sânge n-am purtat noi niciodată! Noi suntem îngeri ai Domnului şi suntem aici, să-I slujim Lui singur totdeauna. Dar, dacă Acela vrea odată de asemenea milostiv prin carne să ne lase să mergem, asemenea Lui, atunci noi ne vom asemăna pe deplin şi în această privinţă. Pentru acum ne eşti tu însă însemnat înainte; dar veşnicia este lungă şi nemărginită şi în ea se vor egaliza odată toate diferenţele. Iar noi îţi oferim acum şi ţie slujirile noastre; dacă vrei ceva, atunci înfăptuieşte (*porunceşte)* şi noi îţi vom sluji!"

Spune **Josoe:** „Ce să vă înfăptuiesc că să-mi slujiţi mie? Noi toţi avem un Dumnezeu şi un Domn şi Tată din veşnicie. Aceluia singur i se cuvine dreptul de a înfăptui cu mine şi cu voi; noi însă, care am fost făcuţi toţi împreună şi pe deplin de El, să nu ne poruncim unul altuia, ci să ne slujim serviabili din dragoste şi tot timpul unul celuilalt, dacă dintre noi unul sau altul, înger sau om, tot atât are nevoie de o oarecare slujire!

Eu nu-l consider însă deja nici pe acela că este desăvârşit, care, chiar şi dacă cât se poate de binevoitor, îi sare în ajutor fratelui său, care are nevoie de ajutor şi imploră fierbinte după un oarecare sprijin; pentru că în acest caz îi este ajutat numai aceluia, care posedă ocazie, curaj şi putere, de a-i prezenta fratelui său bogat în avuţii în oricare privinţă lipsa lui şi să-l implore pentru ajutorul corespunzător. Cine îl ajută însă atunci ape acela, care nu posedă ocazia şi curajul, de a-l implora după ajutor pe fratele lui bogat în avuţie? Dacă nu pot însă să aprob într-adevăr absolut de loc un ajutor cerut, cu cât mai puţin atunci de-abia unul poruncit!

De aceea vă spun vouă aici în prezenţa Aceluia, care este un Domn asupra vieţii şi a morţii: Dacă voi veţi vedea, că am nevoie de un ajutor, atunci ajutaţi-mă, fără ca eu să vă rog pentru acesta sau chiar să poruncesc, de parcă aş fi un Domn! Şi eu voi face acelaşi lucru, dacă aş ştii, că şi eu v-aş putea ajuta undeva; altfel, n-am nevoie de un ajutor şi de o slujire de la voi, cel mai puţin însă de unul poruncit, care este mai rău decât nici unul!

Ar trebui însă un om bogat în avuţie în oricare privinţă posibilă să se uite în jurul lui cu hărnicie printre fraţii lui care necesită ajutor, dacă acesta nu va avea nevoie acuşi în această privinţă şi acuşi într-o altă privinţă de un oarecare ajutor. Şi dacă a găsit el unul, atunci să-i acorde el aceluia ajutorul! Aşa îi va fi după părerea mea Domnului şi Tatălui desigur plăcut, care acţionează veşnic tot aşa şi va justifica asemănarea sfântă cu Dumnezeu, după care este făcut el; cine îi ajută însă aproapelui său de-abia atunci, când acesta l-a implorat să-i acorde ajutorul, - o, cât de departe este încă un asemenea ajutător de deplina simetrie şi cât de departe atunci de-abia acela, care îşi lasă poruncit un ajutor!

Vedeţi voi, dragii Mei prieteni, dacă înţelepciunea voastră n-ar ajunge mai departe decât numai acolo, de a face cereri oamenilor, ca ei să vă poruncească, când au nevoie de ajutorul vostru, atunci eu, ca un băiat, nu aş întreprinde ceva înţelept condus de voi; dacă voi a-ţi vrut însă doar să mă puneţi la încercare, atunci cred eu, că n-am trecut rău la examenul meu, cel puţin în faţa voastră. Şi dacă a-ţi auzit probabil ceva din gura mea, ce v-ar fi atins probabil puţin cam dur, atunci voi trebuie totuşi să-mi socotiţi aceasta ca fiind bine; pentru că, a vă învăţa, n-am deschis gura mea, ci din cauza adevărului, pentru că voi nu mi-aţi făcut cererea voastră în concordanţă cu adevărul. Ca duhuri cereşti desăvârşite, ar fi trebuit voi însă totuşi să pătrundeţi şi să recunoaşteţi interiorul meu aşa de departe de dinainte, că eu vă voi veni sigur în întâmpinare cu un asemenea răspuns la cererea voastră şi voi i-aţi fi dat atunci cererii voastre, pentru care eu nu vă pot mulţumi absolut de loc, cu siguranţă o altă înfăţişare!"

Cei doi tineri păşesc acum înapoi puţin umiliţi şi spun: „Cu adevărat, această înţelepciune înaltă, curat dumnezeiească n-ar fi căutat-o nici un înger în acest băiat!"

Spun **Eu:** „Da, dragii Mei, ochiul lui Dumnezeu vede foarte ascuţit şi descoperă pete şi în cel mai desăvârşit înger, - deci şi inima cea mai curată a unui om, care este aici ca o pupilă de ochi a lui Dumnezeu. Eu n-am lăsat, însă, să se întâmple aceasta din pricina voastră, ci din pricina oaspeţilor, ca ei să afle din gura curată a unui băiat înviat, cât de mult duc ei încă lipsă de asemănarea cu Dumnezeu. De altfel, are însă băiatul deja de la naştere un duh ieşit din comun de ascuţit şi doară să nu fie nimeni de părere, că Eu i-am pus acum la această ocazie cuvintele în inimă şi în sfârşit în gură. Ele au crescut pe pământul şi temelia lui foarte proprie; de aceea va fi el într-un timp pentru Mine un utilaj iscusit."

80. Cireniu îl primeşte pe Josoe

Spune **Cireniu**: „Doamne, pe acest băiat vreau să-l primesc la mine şi dacă vrea să vină la mine, nu vreau ca să fie egal cu copiii mei, ci mai presus decât aceştia. Într-adevăr, pentru mine ar fi cea mai mare bucurie, dacă acest băiat, care este şi aşa mai mult înger decât om, aş putea eu să-l numesc al meu! El va avea şi aşa o poziţie mai nefavorabilă la părinţii săi şi întrebarea cea mare este, dacă aceştia îl vor accepta. Eu însă ştiu acum totul şi cu timpul pot ghida, ca părinţii lui Josoe, care sunt fideli templului, după cunoştintele mele, să-l recunoască în timp pe băiatul lor. Dacă îl vor accepta, atunci li se va îngădui aceasta, dar doar cu condiţia, că el va rămâne în casa şi în jurul meu, acolo unde sunt, - acum în Asia, în scurt timp în Europa sau altădată în Africa; căci înţelepciunea sa este mai importat pentru mine decât toate!"

Spun **Eu**: „Înţelege-te tu cu Iair şi cu acest băiat! Mie îmi este totul drept; căci băiatul, dragul Meu Josoe, îmi va rămâne peste tot fidel!"

Spune **băiatul**: „Tată, de aceasta nu te vei îndoi, aşa-i? Doar Tu ai putea să-mi schimbi inima! Dar acest lucru Tu nu-l vei face în veci şi prin urmare eu îţi voi rămâne credincios pe veci. Dar dacă aş putea să aleg şederea mea aici pe pământ, atunci eu aş rămâne din toată inimă doar cu Tine! Căci ceva mai înalt, ceva mai bun şi ceva mai îmbucurător nu poate exista în întreg universul şi în toate cerurile vechi sau noi, decât la Tine, izvorul de vecie a dragostei, a înțelepciunii şi a tuturor vieților? Dar aceasta este de fapt dorința interioară a inimii mele; dar în rest mă pricep eu să ascult şi merg peste tot cu bunătate, unde mă va trimite voința Ta sfântă şi veşnică! Eu mă duc la Cireniu, pe care îl respect şi îl ador, dar tot aşa mă întorc la părinţii mei lumeşti, care îmi sunt foarte dragi şi preţioşi; dar totuşi, fără voința Ta sfântă eu nu voi face cu uşurinţă ceva."

Spun **Eu**: „Că tu doreşti să rămâi la Mine şi cu timpul tu vei rămâne, la aceasta este mărturie destulă întreaga ta fiinţă; dar acum mai ai tu însă nevoie de puţină linişte, care îţi este necesară prin despărţirea vizibilă de Mine, ca să se formeze în consistenţă mai puternică între sufletul şi trupul tău. Dacă aceasta se întâmplă în decurs de un an, atunci tu te poţi întoarce din nou la Mine şi te vei menţine destul de bine în apropierea Mea, fără ca Eu, cum este acum cazul, să fiu nevoie, să ţin cu puterea voinţei Mele sufletul tău în acest corp. Iată, acesta este motivul, pentru care Eu te las să pleci de lângă Mine pentru un timp scurt şi spre binele tău! Dar acum întreabă-te pe tine, dacă vei pleca de aici cu guvernatorul roman Cireniu, sau dacă tu vrei să te întorci iarăşi la părinţii tăi lumeşti! Mie îmi este tot una, - doar un singur lucru este adevărat, că la Cireniu poţi câştiga tu mai multe, decât ca un străin aparent în casa părinţiilor tăi; căci aceştia nu vor şti mult timp ce să facă şi cum să se comporte cu tine."

Spune **Josoe**: „Foarte bine, pentru că ştiu acum aceasta, voi merge eu cu înaltul guvernator Cireniu. Dar vreau să-mi văd părinţii şi vreau să aflu, ce chipuri întrebătoare vor avea ei atunci când mă vor vedea."

Spune **Cireniu**: „Acest lucru îl putem afla mâine, atunci când vom călători din Capernaum spre Tir şi Sidon! Dacă noi vom mânca de amiază la fratele meu în Caprenaum, acesta este care stă lângă mine şi îl cheamă Corneliu, atunci vor fi chemaţi, pe lângă alte persoane şi părinţii tăi şi prin urmare tu vei avea ocazia, să-ţi vezi părinţii, să-i asculţi şi să observi, ce fel de remărci vor face ei la adresa ta. Dar tu trebuie să ai foarte mare grijă, ca nu cumva să te trădezi cu vreun cuvânt neatent rostit! La îmbrăcămintea pe care o porţi ei nu te vor recunoaşte, deoarece mâine îţi voi da din rezervele mele o togă, aşa cum o poartă romanii. Dar, cum am mai spus, de gura ta trebuie să-ţi porţi singur de grijă, ca nu cumva să te trădezi înainte de vreme!"

Spune **băiatul**: „Din această pricină nu trebuie să-ţi faci griji! Limba romană o cunosc foarte bine, cât şi cea greacă şi de aceea voi vorbi eu în aceste limbi, atunci când cineva mă va întreba ceva. Bineînţeles că şi părinţii mei cunosc aceste limbi; dar acest fapt nu este grav! Pe scurt, cu ajutorul Domnului, care m-a înviat, voi putea să aranjez totul în cea mai bună ordine."

Cireniu îl strânge pe băiat la pieptul său, îl sărută şi îi spune: „Foarte bine, eu te iubesc şi pentru mine eşti de acum înainte ca un fiu, pe care îl iubesc mai mult decât pe proprii mei copii şi decât alţi copii, cărora le-am devenit din propria iniţiativă tată, aşa cum ţi-am devenit ţie. Căci tuturor le vei fi de folos cu spiritul tău."

Spune **băiatul**: „Eu mă bucur; căci bucuria mea din-totdeauna a fost, ca eu să fi ştiut că am putut fi de folos cuiva."

Spun **Eu**: „Bine, al Meu Josoe! Dacă voi vedea, că te vei ţine de cele rostite, atunci Eu îţi voi trimite din ceruri o putere, cu ajutorul căreia vei fi în stare să pricinuieşti şi mai mult bine. Dar în ce va consta acea putere, vei şti tu de abia atunci, când ea va veni peste tine. Dar acum să mergem la odihnă; căci a venit deja miezul nopţii. Mâine mai este încă o zi şi Eu nu vreau să cercetez din-ainte ce va aduce, ci ce va aduce, aceia vom accepta cu toţii. Binele să fie partea noastră şi răul îl vom şti înlătura. Dar acum să mergem ca să ne odihnim!" - După aceste cuvinte ale Mele, merg toţi să se odihnească.

MOARTEA LUI IOAN BOTEZĂTORUL. IISUS ÎN DEŞERT
ŞI LA LACUL GHENIZARET
Ev. Matei. Cap.14.

81. Relatarea lui Roban despre noul superior.

Ziua următoare a fost din nou una minunată şi mulţi dintre oaspeţii prezenţi, care au mers mai repede să se odihnească decât noi, se aflau deja în aerul liber al dimineţii, atunci când Eu, ucenicii, romanii şi Kisjonhah am ieşit afară din casă.

Dar când noi am stat puţin în aerul liber, a venit şi Bab cu întreaga sa familie din oraş; căci el a mers seara târziu acasă în oraş, ca să nu creeze muncă în casa Mea. Dar atunci când a ajuns - ne-a povestit în mare grabă -, a fost o agitaţie mare în oraş, sau mai exact în sinagogă, că el nu a avut curajul ca să întrebe pe cineva ce s-a putut întâmpla. Dar ceva importat a trebuit să se întâmple, deoarece nu i-a mai văzut vreodată atât de agitaţi pe stăpânii şi pe slujitorii sinagogi.

Spun **Eu**: „Acesta este cu siguranţă urmaşul, care a ajuns îl locul lui Iair, după ce a abdicat acesta şi cu siguranţă doreşte să facă astăzi o vizită oraşului Nazaret! Acest lucru este lipsit de importanţă şi noi vrem să mâncăm în linişte hrana noastră festivă a dimineţii.“

După aceasta, m-am întors Eu spre cei doi tineri încă prezenţi: „Mergeţi repede la sinagogă şi aduceţi-l încoace pe Roban şi pe cel mai bătrân; Eu trebuie să vorbesc cu ei! Mergeţi însă cu paşi mărunţi, ca nu cumva să vă trădaţi prin apariţia voastră fulgerătoare!“ - Cei doi îngeri fac repede ceea, ce Eu le-am ordonat; noi însă ne apucăm de masa dimineţii şi mâncăm cu toţii bucuroşi.

Atunci când părăsim masa, apare deja **Roban** cu cei doi îngeri, se închină adânc în faţa Mea şi în faţa romanilor prezenţi şi spune foarte obosit: „Ah, Doamne, aici este cerul şi acolo în sinagogă se află furiile iadului! Doamne, eu ştiu că nu trebuie să-ţi spun, deoarece ştiu prea bine, că ţie nu-ţi este nimic necunoscut în întreaga lume; dar într-adevăr, este deja teribil, ce face noul nostru superior!

Dacă acest om nu este un adevărat frate al lui Satana, atunci eu renunţ cu totul la omenirea mea! În primul rând, nu numai că ne ia toţi banii, ci ne goleşte pur şi simplu de toate bogăţiile noastre, aşa că noi nu mai ştim prin urmare, din ce să trăim noi împreună cu familiile noastre; ia toată făina, toate fructele, toate cerealele, toţi peştii afumaţi; descrie boii şi vaciile şi viţeii, oile şi măgarii noştri ca fiind o proprietate a templului şi prin aceasta ni le va lua pe toate fără pic de milă! Pe lângă aceasta, ne declară pe toţi renegaţi ai templului şi mai vrea să ne dea tot felul de pedepse; căci în Ierusalim se ştie totul exact ce se întâmplă aici şi el are misiunea, ca să te prindă pe Tine, deoarece eşti în ochii lor un ispititor al poporului şi îl aţâţi pe acesta şi prin urmare vrea să te pună în faţa judecătorului! - Ce spui Tu la o astfel de bestialitate?

Se spune că Irod ştie fiecare pas al Tău; el ar fi făcut deja de mult paşi serioşi împotriva Ta, dacă nu ar fi el de părerea greşită, care i-a impus-o un prezicător, care în secret este un ucenic a lui Ioan, că Tu eşti Ioan care a înviat de la moarte; căci la cererea cocotei Irodiada l-a decapitat în închisoare şi i-a prezentat acesteia capul pe un platou, spre dovadă, că s-a ţinut de promisiunea rostită!

Din aceste puţine lucruri poţi Tu deja să înţelegi, cum stau toate lucrurile! Eu îţi spun: dacă nu te vei împotrivi cu toate puterile Tale, atunci eşti Tu, împreună cu toţi care se află aici, pierdut pentru carnea trupească! Deoarece eu nu îţi pot spune mai multe, decât că acolo s-a dezlănţuit iadul; pe capul Tău s-au pus doar zece mii de livre de aur!“

Eu îl chem pe Matei la Mine şi îi spun: „Ce vei auzi acum, aceasta tu vei scrie!“

Matei îşi aduce de îndată toate instrumentele de scris şi se pregăteşte să scrie.

Eu însă mai îi spun încă o dată lui Roban: „Prietene, tu ai spus acum foarte repede povestea lui Ioan; fi bun şi povesteşte-o aşa, cum a povestit-o noul vostru superior! Căci Eu vreau, ca acest lucru să fie scris!“

Spune **Roban**: „Cu cea mai mare bună-voinţă din lume fac eu aceasta; doar că mă tem, că mi se simte lipsa şi noi suntem în primejdie, dacă fratele lui Satana întruchipat în noul superior vine afară şi ne prezintă un spectacol îngrozitor!“

Spun **Eu**: „Nu te teme; căci atâta putere mai avem şi noi aici, pentru a-i arăta un conducător!“

Spune **Roban**: „Dacă aşa stau lucrurile, atunci vreau eu să vă redau cuvânt cu cuvânt povestea lui Ioan, aşa cum am auzit-o eu de la noul superior. Aşa au sunat cuvintele sale:

82. Povestea şi sfârşitul lui Ioan Botezătorul.
Ev. Matei. 14, 1-12.

(**Roban:)** „Cu puţin timp în urmă, au relatat slujitorii perceptori ai tetrarhului Irod tocmai acestui Irod vestea ce se dusese despre Tine şi faptele Tale (*Matei 14, 1),* i-au povestit, cum Tu i-ai pus pe fugă în timp ce şantajau pentru a scoate impozitele şi cum ei nu puteau absolut nimic să facă contra puterii Tale. Apoi, l-a chemat Irod de îndată pe prezicătorul lui. Acesta însă, în primul rând, o clientelă fină şi în al doilea rând, în secret un ucenic al lui Ioan, care nu putea să-i ierte lui Irod uciderea acestui prooroc, a găsit aici ocazia, de a lua o primă răzbunare faţă de Irod şi i-a explicat cu o vorbire şi mină puternică: ‘Acesta este Ioan, care s-a sculat din morţi şi lucrează acum împotriva ta asemenea fapte!’

De aceasta se sperie Irod şi veni tremurând la slujitorii săi şi le spuse: ‘Acesta nu este tâmplarul Iisus, pe care îl cunosc eu, deoarece el făcuse la mine un tron nou înainte cu încă abia cinci ani cu tatăl său şi a arătat la această muncă ca tâmplar de artă, cu toate că el era un om foarte simplu, o îndemânare însemnată, ci acesta este Ioan cel decapitat de mine, care s-a sculat iarăşi din morţi şi acum ca un duh indestructibil săvârşeşte împotriva mea asemenea fapte, pe care altfel nici un om nu le poate săvârşi. (*Matei. 14, 2)* De aceea, voi să nu inteprindeţi nimic împotriva lui; pentru că aşa ceva ar putea să vă pricinuiască vouă şi mie cea mai mare nenorocire!’

La această explicație ar fi făcut slujitorii nişte ochi foarte mari şi ar fi plecat foarte stupefiați; pentru că ei ştiau în sine, că Tu n-ai fi Ioan, - dar ei nu îndrăzneau să-i facă emoționatului Irod o contrazicere.

Noi am întrebat însă la această relatare a superiorului, ce natură ar avea, aşadar, aceasta în ceea ce priveşte uciderea lui Ioan. Pentru că noi ştiam bine, că Irod îl aruncase la închisoare; dar că el a rânduit să-l şi ucidă, despre aceasta n-am ştiut încă nici o silabă. Apoi, ne-a povestit superiorul foarte pe scurt: Irod fusese el însuşi la început - fireşte numai foarte nestatornic - un adept al lui Ioan şi îl cinstea ca pe un înțelept deosebit; el l-a luat de aceea la curtea lui şi vroia să învețe de la el înțelepciunea tăinuită. Deoarece el însă nu vroia să renunțe la dragostea rea față de Irodiada, care era femeia fratelui său Filip (*Matei 14, 3),* de aceea s-a emoționat Ioan şi a vorbit în tonul cel mai serios către Irod: 'Nu este drept în fața lui Dumnezeu şi a fratelui tău, ca tu să o ai! (*Matei 14, 4)* Pentru că scris este: 'Să nu râvneşti la femeia aproapelui tău!' Atunci s-a supărat mândrul Irod, a rânduit ca Ioan să fie aruncat în temniță şi ar fi şi rânduit de îndată să fie omorât, dacă nu s-ar fi temut de popor, care îl considera pe Ioan un prooroc. (*Matei. 14, 5)*

S-a făcut însă că puține zile după aceea Irod şi-a ținut prăznuirea zilei de naştere. În acea zi a dansat fiica frumoasă a Iodiadei în fața lui şi a oaspeților înalți ai lui, ceea ce lui Irod i-a plăcut foarte bine. (*Matei 14, 6)* De aceea, cu jurământ i-a făgăduit dansatoarei frumoase, că el îi va da, ce ea va cere de la el. *(Matei. 14, 7)* Fiica s-a dus însă mai înainte la mama ei, care îi jurase răzbunare lui Ioan, pentru că el voia să-l facă pe Irod înstrăinat de ea; şi ea, îndemnată fiind de mama sa, a zis că să ceară capul lui Ioan.

Atunci s-a dus fiica acolo şi i-a spus lui Irod: 'Dă-mi capul lui Ioan Botezătorul pe o tipsie aurită!' (*Matei 14, 8)* Atunci a fost regele aşadar totuşi trist, anume nu prea mult aşa din cauza lui Ioan, decât cu mult mai mult din pricina poporului, de care se temea, că acesta s-ar răzbuna pe el. Dar din cauza jurământului şi a acelora, care stăteau cu el la masă, le-a poruncit slujitorilor săi, să dea fiicei ceea ce a cerut. (*Matei. 14, 9)* şi slujitorii s-au dus într-acolo, i-au tăiat în temniță capul lui Ioan (*Matei 14, 10),* după ce ei mai înainte îndepărtaseră de el unii ucenici cu un pretext şi au dus atunci capul lui pe o tipsie în încăperea unde se mânca, pentru a-l înmâna fiicei; şi aceasta l-a dat apoi mamei sale rele. (*Matei. 14, 11)*

Apoi, au venit iarăşi ucenicii lui şi au găsit spre cea mai mare înspăimântare şi durere a lor trupul mort al lui Ioan. Ei au luat însă trupul mort, l-au dus afară şi l-au îngropat (*Matei 14, 12)* în prezența a multor mii, care plângeau acolo şi îl împovărau pe Irod şi întreaga casă a lui cu nenumărate blesteme. Irodiada, însă, ar fi căzut în acelaşi moment moartă la pământ la priveliştea capului lui Ioan cu însoțirea a deformări îngrozitoare a feței sale şi fiica ei câteva momente mai apoi; şi Irod şi toți oaspeții săi au fugit din sală plini de groază.

Doamne, aceasta este textual istoria foarte tristă a lui Ioan Botezătorul la râul Iordan nu departe de deşertul Betabara, unde acest râu se varsă în lac, curge prin acesta şi se îndreaptă în sfârşit către marea moartă. - Ce spui Tu acum despre aceasta? Este aşadar într-adevăr posibil, că oameni pot deveni draci chiar aşa şi anume într-un timp, unde Tu, pe care îl ascultă cerul şi pământul, trăieşti Insuşi ca om pe pământ? Nu mai ai Tu, deci, fulgere şi tunete?"

Vin apoi **Cireniu şi Corneliu** la Mine şi spun foarte supărați: „Doamne, aici este pericol în devenire! Aici nu mai putem aştepta bazându-ne pe răbdarea şi îngăduința Ta prea mare; aici este deviza: să se pună de îndată mâna la lucru! În cel mult zece zile trebuie distrusă de pe pământ toată clocirea iadului împreună cu Ierusalimul şi templul!"

Spun **Eu:** „Uită-te aici, aceşti doi tineri sunt îndeajuns, de a îndeplini într-o sclipire, ceea ce întregii puteri romane nu i-ar reuşi în o sută de ani! Dacă toate acestea n-ar trebui să se întâmple din cauza ordinii lui Dumnezeu, credeți aceasta, Mie mi-ar fi un lucru uşor, să distrug toate acestea în cea mai rapidă sclipire! Dar trebuie să se întâmple aşa ceva ieşit din comun din pricina formării unui cer nou şi a unui pământ nou.

Vedeți însă acum, că voi să scăpați de aici, pentru că acest superior nou este un om rău şi Satana îi arată mii de căi, prin care el v-ar putea dăuna foarte straşnic; de aceea, îngrijiți-vă să mergeți de aici!

Şi Eu voi pleca astăzi de aici şi nu voi veni aşa de acuşi iarăşi în această împrejurime; pentru că de un câine turbat trebuie să te fereşti! Acesta este unul, care are mult aur şi argint, căci altfel el nu şi-ar fi putut cumpăra acest post; şi cu mult aur şi argint se pot realiza multe în lume la oamenii lumii şi cine îşi cumpără la aceasta încă un asemenea post din lăcomie curată de câştig şi de stăpânire - cum acesta de aici a făcut-o -, în acela nu poți să ai încredere absolut de loc. De aceea, sculați-vă voi toți acum şi plecați de aici şi tu, Roban, întoarce-te şi tu iarăşi acasă; pentru că până acum, nu ți s-a simțit încă lipsa!"

Spune **Roban:** „Dacă voi fi eu însă întrebat despre Tine, ce să răspund?"

Spun **Eu:** „Aceasta îți va fi pus în inimă şi în gură!"

83. Scenă cu noul superior al templului la Nazaret.

Cu aceste cuvinte se duce Roban repede acasă şi când el se află de-abia de câteva momente în casa lui, vine atunci deja un mesager la el şi îl sileşte să vină la sinagogă, unde noul superior vrea să vorbească cu el tocmai despre Mine; pentru că el ar fi aflat, că Roban fusese din pricina Mea la Sichar. Roban se şi duce repede acolo şi superiorul îl bruschează imediat tare.

Dar **Roban** spune: „Eu sunt unul dintre cei mai bătrâni din Nazaret, mă aflu între şaptezeci şi optzeci de ani la vârsta şi tu n-ai trăit încă nici pe departe treizeci! De aceea însă, că tu te-ai făcut superior peste noi prin banii tăi, nu eşti tu încă nici pe departe un Moise şi un Aaron şi nu mă vei învăța nimic, ce eu n-aş fi ştiut deja, înainte încă ca tu să fii zămislit! Noi toți am îndeplinit slujba noastră totdeauna spre satisfacerea predecesorului tău plin de demnitate şi a templului întreg, am privit toate aparițiile cu ochii potriviți a unor iudei devotați lui Dumnezeu şi am pus acolo baraje, unde era necesar; dacă tu înțelegi însă treaba mai bine şi vrei acum cu o singură lovitură să-i faci cumva evrei chiar pe toți grecii şi romanii, atunci fă numai aşa mai departe şi eu îți garantez, că tu aproape de noi eşti singurul evreu în întreaga Galilee!

Uite, pata însemnată Jesaira a devenit în această privință din acelaşi motiv pe deplin grecească şi toți fariseii, învățătorii de lege şi preoții au trebuit să părăsească locul! Du-te acolo si începe acolo asemenea cercetări

ascuțite şi jesairii vor începe să-ți povestească ceva pentru aceasta, că tu cu siguranță nu vei avea destule picioare, pentru a te pune pe fugă atât de repede pe cât este posibil! De ce au făcut însă dizidență jesairii? În urmarea a severității prea lacome de avuție a preoțimii de acolo şi ei îl mărturisesc acum pe Pitagora în locul lui Moise!

Şi până la un fir de păr va fi aici cazul acelaşi în cel mai scurt timp şi tu şi noi toți putem atunci căuta depărtarea! Nu fi deci orb şi recunoaşte adevărul!

Cei mai înalți purtători ai puterii statale sunt romanii şi grecii şi văd cu drag, când evreii trec la învățătura lor. Cum vrei tu să înlături asemenea convertiri, mai cu seamă că în toată Galilea este acum numai o prea bine cunoscută treabă, că întreaga stare a templului a devenit numai prea tare asemenea unei nuci goale? Şi cine altcineva este devină la aceasta decât însuşi templierii lacomi de avuție, care le deschid străinilor bogați pentru bani sfânta sfintelor şi aceştia, în ciuda a toată făgăduința, aduc apoi râzând şi cu mare bătaie de joc toată întâmplarea prin popor?! Du-te acolo şi întreabă-i pe cetățenii acestui oraş şi ei îți vor povesti, ceea ce ne-au povestit nouă!"

Spune **superiorul:** „Ce spui tu? Toate aceastea le-ar şti poporul?"

Spune **Roban:** „Da, toate acestea le ştie poporul! Du-te însă la el şi i-ai cunoştința (*cunoaşterea)!"*

Superiorul merge foarte serios încoace şi încolo în sinagogă şi spune după un răstimp: „La aceasta are într-adevăr acest prooroc nazarinean partea lui însemnată! De aceea să se întâmple cu el, ce s-a întâmplat acolo cu Ioan prin regele Irod!"

Spune **Roban:** „Da, da, depinde aici numai de o încercare, de a folosi forța asupra doctorului miraculos şi poporul, romani, greci şi evrei, care îl venerează ca pe un Dumnezeu, vor şti atunci de asemenea să-ți povestească ceva! Eu, ca cel mai bătrân din Nazaret, îți spun aceasta şi îți dau sfatul cinstit: Păşeşte tu pe urmele de picioare modeste ale predecesorului tău demn Iair, căci aşa îți va merge ție bine încă un timp; dar dacă tu te osteneşti să răstorni aşa, ca acum, toate superioare cel mai jos şi toate inferioare cel mai sus, atunci tu te poți acuşi interesa de o ocazie înapoi la Ierusalim! Iair însuşi este în mâinile grecilor, Borus este ginerele lui; Borus, al doilea doctor miraculos, puternic în bogății de tot felul, va începe numai prea acuşi să-ți povestească ceva! Pe scurt, încearcă tu numai aceasta şi spune-mi după aceea, dacă ți-am dat un sfat greşit!"

Superiorul loveşte cu piciorul în pământ de furie şi spune: „Voi sunteți chiar toți deja ai diavolului şi păreți că țineți mai mult cu duşmanii noştri decât cu noi şi sunteți susținători ai învățăturii înşelătorului de popor! De aceea vă voi alunga pe toți din sinagogă, o voi ocupa din Ierusalim cu oameni noi şi pe voi vă voi da pe mâna judecătorilor! Eu te întreb de aceea încă o dată: Ce treabă ai avut tu de-a face în Sichar la samarinieni?"

Spune **Roban:** „Eu am şaptezeci şi nouă de ani şi ştiu, ce fac şi ce am de făcut! Amenințarea ta nu mă sperie nici pe mine, nici pe altcineva; dacă vrei tu să ne dai însă pe mâna judecății, atunci poți tu doară să încerci asta şi noi vom vedea, cine va fi cuprins mai degrabă de judecători la sfârşit, - noi sau tu!

Într-un mod norocos ne aflăm noi puşi foarte bine pe socoteala guvernatorul superior, care este un frate al împăratului Augustus şi are în Roma cea mai mare influență, din care cauză el nu ne va pune în temniță chiar aşa de uşor, precum crezi tu! Lui Iisus însă, pe care templul îl urăşte din motivul foarte curat egoist şi din motivul lăcomiei de putere, îi are tocmai templul de a-i mulțumi, că el n-a fost făcut deja acum una cu pămintul de către romani!

Despre faimosul furt de impozite, care a fost comis de agenții templului sub masca guvernatorului superior de-abia înainte cu abia cinci săptămâni şi transportul ticălos al acestuia - aşa ca multe alte obiecte într-adevăr furate şi şantajate cu putere detestabilă - care a fost captat în Kis de către supraveghetorii nesfârşit de bogatului Kisjonah, vei fii auzit tu desigur ceva! Iată, acolo a fost tocmai cel de templu fără nici un motiv urâtul Iisus, pe care însuşi cei mai înalți romani îl venerează mai mult decât pe Jupiter al lor, acela, care a prevenit prin cuvântul său şi prin faptele sale miraculoase nemaiauzite furtuna cea mai distrugătoare din fața Ierusalimului! Aceasta nu este însă de aceea încă nici pe departe înlăturată; numai oarece încăpățînare din partea voastră, - şi furtuna izbucneşte!

Este de asemenea nevoie numai de o înştiințare de către Borus, Iair şi respectiv şi din partea mea şi eu îți dau atunci voie, să te priveşti pe tine, Ierusalimul tău şi templul tău în trei ori şapte zile şi tu vei găsi cu greu locul, pe care se afla odată templul! - M-ai înțeles tu bine?"

Aici loveşte **noul superior** iarăşi cu piciorul în pământul plin de furie şi mânie şi spune: „Cine poate întări aşa ceva cu jurământ? Pentru că aceia care ar fi comis aşa ceva, se află în templu!"

Spune **Roban:** „După legile romane nu este permis făptaşul de asemenea niciodată la un jurământ, ci numai alți martori şi dintre aceştia aduc ei laolaltă zecemii în cazul necesar şi eu sunt de părere, că aceştia vor fi îndeajuns împotriva a aproximativ zece criminali!"

Spune **superiorul** pe deplin descurajat: „Deci, nu-i mai trebuie dat importanță lui Iehova, Moise şi prooroci şi poruncile lor are voie - din pricina romanilor - fiecare om să nu le mai respecte?!"

Spune **Roban:** „Numai nu-mi vorbi tu despre Moise şi Iehova şi despre toți proorocii! De toți aceştia nu mai este de găsit nici o urmă nici la tine şi încă mult mai puțin la superiorii şi cei mai superiori ai templului; pentru că templul întreg a fost transformat deja de treizeci de ani într-o casă de schimb şi de vândut şi aici nu mai este de întâlnit deja de mult nici o urmă de adevăratul Iehova şi de Moise! Ceea ce mai este încă acolo, este mască şi înşelare pură şi lupii răpitori umblă pe acolo în piei de oi, pentru a pune mâna cu atât mai uşor pe oile sărace. Dacă tu ai merge după legile lui Moise, atunci nu te-ai fi complăcut niciodată, de a-ți cumpăra această slujbă pe aur şi argint mult! Iar eu îmi pun în joc viața mea pentru faptul, dacă Moise a poruncit vreodată cumva, de a-şi cumpăra postul de preot superior cu aur şi argint!"

La acest răspuns al lui Roban plesneşte aproape **noul superior** de furie şi spune: „Totul nu face însă nimic! Eu vă voi găsi de aceea vouă tuturor totuşi un domn, ca voi să vă minunați până în jos la iad; pentru că eu şi mai ştiu încă unele lucruri multe, pe care voi nu le ştiți şi cunosc unele căi multe, care vă vor fi necunoscute!"

Spune **Roban:** „Bine posibil; dar este foarte posibil, că nouă tuturor ne sunt cunoscute căile şi potecile tale probabil încă mai bine decât ție şi se află foarte tare în întrebare, dacă noi nu ți-am închis deja toate căile, pe

care tu ți-ai gândit în secret, de a ne lovi din spate! Cum am spus, fă tu numai o singură încercare, atunci să afli tu de îndată, toate contracarările noastre!“

Spun **ceilalți** către Roban: „Dar frate, de ce îl aperi tu, aşadar, pe acest neom de o infracțiune sigură? El este doară în mâinile noastre şi să-şi cheme un ajutor din cer, dacă noi ne-am permite libertatea ieşită din comun, de a-i da spre gustare pietrele din Nazaret!“ - Aici spune către superior: „Noi suntem farisei şi cunoscători a scripturilor aşa de bine ca tine şi de fapt suntem mai mult; căci noi ne tragem din Levi, în vreme ce noi ştim foarte bine că tu ți-ai cumpărat provenirea, în aceste timpuri în care se poate vinde totul împreună cu întregul cer! Prin urmare, tu eşti un intrus în sfânta sfintelor şi un înşelător în fața lui Dumnezeu şi pentru astfel de comiteri ar trebui ca tu să fii pe loc pietruit; din această pricină să nu faci tu mai multe, deoarece noi vom pune de îndată mâna pe pietre!“

Această amenințare rostită pe un ton energic la schimbat aparent pe **superior** şi l-a făcut mai suportabil, dar pentru aceasta cu mult mai revoltat şi după un timp el a rostit aceste cuvinte: „Voi nu trebuie să mă negați; căci mie îmi sunt cunoscute neajunsurile templului atât de bine ca şi vouă şi aici este vorba, cum se pot acoperi acestea şi cum se poate scoate în evidență templul aşa cum a fost el mai demult.“

84. Mărturia lui Chiwar despre Ioan şi Iisus.

Spune după aceasta vorbitorul **Chiwar**: „De ce este nevoie de inițiați pentru o astfel de sarcină fără nici un sens? Nu am fost eu doar un slujitor al templului începând de la vârsta de unsprezece ani şi până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani şi ştiu foarte bine cum stau acolo toate lucrurile? Dacă aş fi vrut să devin rău, câte aş fi putut eu divulga de atunci şi până acum! Dar eu m-am gândit: poporul orb mai crede în templu - ca şi înainte!

De ce să-i iau eu credința poporului, dacă aceasta înseamnă pentru mine o menținere fără margini şi pentru care noi preoții avem şi aşa un trai lumesc foarte bun? Dar, dacă întindem noi corzile prea tare, acum când noi nu mai avem vreo bază reală, atunci acestea se vor rupe şi cântatul nostru va lua sfârşit şi prin urmare ne putem uita după plase de pescari ca să începem să pescuim acolo, unde marea se arată a fi fără vreun fund.

Ce putem noi să facem împotriva duşmanilor care se înmulțesc pe zi ce trece? Crezi tu că atunci ne va putea proteja templul? În aceasta tu să nu crezi; căci în Roma trăiesc deja foarte mulți evrei, care conduc acolo case minunate din comorile strânse fără drept din temple! Aceştia nu sunt înlocuitorii noştrim aşa cum nu sunt nici cei ce se află acum în templu, care îşi țin aripile depărtate la fel ca şi rândunicile, pentru a prinde cea mai bună ocazie, ca să facă o călătorie peste mare în Europa, mai exact în Italia, pentru a nu se mai întoarce vreodată în Asia.

De aceea, să fie pentru noi toți un sfat bun, ca în primul rând să lăsăm mai deoparte slujba noastră de preoți, şi, în al doilea rând, să ne ghidăm cu exactitate după cuvintele romane ‘în medio beati’ (în mijloc este cel mai bine), căci altfel vom putea noi învăța în puțin ani să pescuim!

Pe lângă aceasta, mai apar încă doi bărbați în aceste vremuri, a căror putere de neânțeles ar fi în stare, cu învățătura lor nouă să câştige în câțiva ani întreaga lume de partea lor! Ioan, care nu se mai află cu corpul printre cei muritori, este primul, care a câştigat prin învățătura sa jumătate din Iudeia şi Galilea de partea sa şi ei se botează şi mai mult, acum după ce el a murit! Irod, în desfrânarea sa, a putut să-i ia capul proorocului evident; dar va fi el capabil să-i taie capul spiritului şi duhului învățăturii sale? Eu nu cred aceasta în veci: căci de abia atunci când este ea urmărită, devine învățătura mare şi de neântrecut de puternică!

Ioan este măturat din drum prin corp, dar în locul său a apărut binecunoscutul Iisus, pe lângă care pare Ioan, ca un muşuroi pe lângă măreţul munte Ararat! Comportarea Sa prea omenească şi blândă şi apariția sa prietenoasă şi liberă, înțelepciunea profundă în fiecare propoziție a discursurilor Sale, a căror balsam şi înțelegerea adevărului nu îl lasă pe nici un om, care are doar puțin mai multă cunoaştere în inima sa decât un grăunte, doar o clipă să se îndoiască, că acestea nu provin din ceruri - şi în sfârşit faptele Sale, de care trebuie să spună fiecare om: Acestea le poate înfăptui doar Dumnezeu!

Ce vrem sau ce putem noi să înfăptuim împotriva Lui? Să fim urâți şi să devenim insuportabili împotriva unor astfel de apariții, este posibil, dar cu siguranță nu ar fi în folosul nostru, ci doar spre distrugerea noastră.

De aceea este bine aici, ca noi să ne comportăm cât mai înțelept posibil şi niciodată altfel şi pe viitor să ne îndreptăm ochii la ce este bine, căci altfel existența noastră se va sfârşi peste noapte!“

Spune **superiorul**: „Tu eşti de părerea, ca noi să nu fim împotriva lui Iisus, ci mai mult, noi să aşteptăm pur şi simplu, până când el ne va stârpi pe toți?“

La aceasta vorbeşte **Chiwar**: „Prinde-L, dacă ție îți este posibil una ca aceasta! Ce nu am făcut noi împotriva Lui şi la ce au folosit toate acestea? Eu îți spun: La nimic altceva, decât că El s-a îmbogățit cu câteva mi de ucenici şi noi am pierdut această cifră, - şi că am fi avut în scurt timp plăcerea, ca să sărim peste lama romanilor, care cred că El este un adevărat Dumnezeu!

Pe lângă toate acestea, are El tot timpul câțiva îngeri de partea Sa, aşa cum nu s-a mai întâmplat vreodată pe pământ şi care în aparenta lor finețe şi slăbiciune tinerească posedă totuşi o astfel de putere şi forță, că înțelepciunea noastră nu ar putea să cuprindă aşa ceva. Şi pe acesta tu vrei să pui mâinile şi să-L prinzi? Eu te rog: fii oricum, dar nu fii nebun! Înainte ca să păşeşti tu cu intenții rele spre El, tu vei fi paralizat! Sau ai tu părerea că El nu ştie, ce vorbim noi acum? Eu îți spun şi aceasta: tu te înşeli amarnic cu aceasta! Toți care stau aici sunt martori, cum a ştiut El acum câteva zile, ce am vorbit noi despre El şi ce am hotărât noi în şoaptă la miezul nopții!

Este cât se poate de plăcut, să auzi pe cineva cum povesteşte despre o furtună pe mare; dar altceva este atunci, când ai trecut tu însuți prin aceasta! Eu îți spun: condu-ți tu în linişte şi fără prea multă zarvă postul tău şi nu te vor lovi neplăceri din nici o parte; dar dacă vei fi un tiran, atunci noi suntem cu toții siguri, că nu numai tu şi întregul Capernaum, ci chiar şi tot Ierusalimul vor fi la pământ! Prin inteligență, vom putea noi aparent să mai ținem Ierusalimul încă cinzeci de ani, - dar putem să grăbim totuşi căderea sa în câteva săptămâni prin prostia noastră timpurie!

Tu ai acum alegerea liberă, să faci ceea ce doreşti tu; noi suntem doar la un pas depărtare de romani! Ei sunt, mulţumită lui Dumnezeu, prietenii noştri; dar pentru tine ar putea fi acest drum, unul foarte lung! Înţelegerea omenească pricepe, că o nucă goală se poate schimba tot timpul cu una plină! Ce vrei tu cu templul habsân, care deja de multă vreme este o nucă total goală, să pescuieşti? Nu este cu mult mai inteligent, să te alături la ceea ce este în devenire, acolo unde se află ceva în interior? Eu îţi spun drept, că toţi cei mari stăpâni ai Romei se lasă conduşi de Iisus ca nişte miei blânzi! Dacă îi are pe aceştia de partea Sa şi învăţătura Sa, care este într-adevăr dumnezeiască, ce putem noi face împotriva Lui? Dacă vei încerca doar să-L ataci, atunci vei fi deja atacat şi nici un om nu va face vreun pas pentru scăparea ta; dar, dacă te comporţi inteligent, atunci vor deveni romanii şi prietenii tăi şi tu o vei duce la fel de bine ca Iair! Dar, alege ceea ce vrei; urmările îţi vor confirma, dacă noi ţi-am dat un sfat prietenesc sau un sfat duşmănos!"

Acest discurs a lui Chiwar nu şi-a ocolit ţinta; superiorul a devenit mai blând şi a început să înţeleagă, că Roban şi Chiwar aveau dreptate şi le-a promis, că le va urma sfatul cu credinţă. - şi aşa s-a domolit cu bine prima furtună din sinagogă.

85. Domnul îi laudă pe Roban şi pe Chiwar.

După o oră, a venit Chiwar la Mine afară şi a vrut să-Mi povestească, ce au discutat ei cu noul superior al lor.

Iar **Eu** spun: „Prietene, nu-ţi mai da atâta osteneală; căci tu ştii foarte bine, că Mie nu-Mi poate fi nimic necunoscut. Pe lângă aceasta, îţi spun Eu, că tu şi Roban va-ţi descurcat foarte bine în ale voastre; deoarece superiorul ar mai fi făcut multe lucruri teribile. Dar el este acum convins, că ar fi o prostie, să înfăptuiască ceva împotriva romanilor şi prin aceasta va fi el cel puţin o vreme liniştit; dar încredere totală voi nu trebuie să aveţi în el, ci voi trebuie tot timpul să fiţi atenţi şi să nu-l lăsaţi, cum se spune, din priviri. Dar pe tine vreau Eu, pentru că mi-ai ţinut cu hărnicie partea, să-ţi dăruiesc puterea, prin care poţi tu să vindeci bolnavii doar printr-o rugăciune şi prin atingerea mâinilor şi să afli în inima ta noile planuri ale superiorului pentru a folosi cele mai potrivite mijloace, - dar aceasta trebuie să se întâmple de îndată, căci altfel nu va avea vreun efect! Mijloacele drepte le vei afla tu tot în inima ta. Şi de aceea primeşte tu acum de le Mine binecuvântarea!"

Aici se pune **Chiwar** în genunchi în faţa Mea şi m-a rugat din toată inima pentru această binecuvântare. Iar Eu pun mâna Mea dreaptă pe inima sa şi mâna Mea stângă pe capul său şi dintr-o dată s-a făcut lumină în el. Şi el a spus: „Doamne, acum a dispărut tot întunericul din mine; totul este luminat în mine şi mie mi se pare, de parcă întregul meu corp ar fi dintr-o materie transparentă asemănătoare ca al diamantului, prin care pătrunde lumina zilei. O Doamne, lasă-mi această binecuvântare; eu o voi păstra şi voi şti s-o preţuies veşnic!"

Spun **Eu**: „Rămâi tu credincios învăţăturii Mele şi tu nu vei fi vreodată întristat de pierderea acestei lumini!"

Aici se ridică Chiwar şi observă că, în afară de Borus şi de Iair şi în afară de Maria şi fraţii Mei, nu se mai află nici un oaspete străin în casa Mea, chiar şi cei doisprezece ucenici ai Mei nu se pot zări niciunde şi El mă întreabă ce s-a întâmpat.

Spun **Eu**: „Toate acestea au trebuit să se întâmple aşa! Iată, de îndată va veni toamna şi după aceea va veni iarna. Timpul secerişului este aproape şi Eu trebuie să merg afară ca să angajez lucrători la câmp şi la vie. Dacă totul este recoltat pentru acest an, atunci ne putem odihni bine pe timpul iernii; şi după ce trece şi vine primăvara, atunci vom avea puteri noi şi mult de lucru.

Astăzi voi pleca Eu din această regiune; deoarece Irod este o vulpe vicleană şi noul superior este în slujba acestuia; iar prin urmare nu trebuie ca să devină casa Mea un câmp de luptă a lui Satana. Pe ucenicii Mei, i-am trimis Eu deja de câteva ore de aici. Ei au plecat cu fratele Meu Kisjonah şi îi vor aştepta în Kis pe ucenicii lui Ioan şi le vor vesti, că împărăţia lui Dumnezeu este aproape; ei însă vor ajunge încă astăzi cu ucenicii lui Ioan aici şi după aceea vor părăsi împreună cu Mine acest loc deseară. Dar încotro vom pleca noi, vei afla tu în tine, ca şi multe alte lucruri.

Tu însă stai mult timp în preajma lui Borus şi a lui Iair; căci aceştia doi sunt acum cei mai demni bărbaţi din întregul Nazaret şi posedă întreaga Mea dragoste şi prin Mine întreaga milostivire a lui Dumnezeu! Căci aşa cum Mă iubesc şi Mă cunosc aceşti doi bărbaţi, nu Mă iubesc şi nu Mă cunosc nici unul din rândul ucenicilor Mei!

Toţi ucenicii Mei vor fi într-o vreme supăraţi pe Mine, iar acest timp nu mai este departe. Dar cei doi nu se vor lăsa conduşi în eroare de apariţiile care vor apărea în preajma Mea; căci ei Mă cunosc într-u totul. - Dar stai în preajma lor şi atunci vei reuşi să ai aceeiaşi experienţă, cum o au aceşti doi bărbaţi!"

Cu aceste cuvinte, este Chiwar foarte mulţumit şi întreabă doar, ce s-a întâmplat cu cei doi îngeri, pentru că nici aceştia nu se puteau zări undeva.

Eu însă spun către el: „Ridică-ţi privirea şi tu nu-i vei zări doar pe acei doi, ci nenumărate şiruri în jurul lor!"

Aici şi-a ridicat Chiwar privirea. El vede într-o lumină puternică pe cei doi arhangheli şi în jurul acestora miliarde de îngeri, care în orice clipă sunt pregătiţi, pentru a-Mi sluji.

Chiwar însă îşi mută imediat privirea la pământ şi spune: „Doamne, eu sunt un păcătos şi ochii mei nu pot suporta priveliştea sfântă; dar eu mă voi chinui cu hărnicie, ca să devin demn pentru o asemenea privelişte!"

Spun **Eu**: „Fă totul bine şi răsplata ta în ceruri, a cărui măsură tu ai zărit-o, va fi mare! Dar acum, întoarce-te înapoi în sinagogă; căci ţie nu trebuie să-ţi simtă lipsa superiorul, care se va afla mai multe zile în Nazaret, deoarece respectă foarte mult părerea ta."

86.Noul superior Korah şi Chiwar în sinagoga din Nazaret.

Cu aceste cuvinte, pleacă sincerul Chiwar şi ajunge imediat în sinagogă şi se lămureşte de îndată, că el i-a lipsit deja foarte mult superiorului său. Superiorul îl întreabă repede, ce şi unde a lucrat el atâta vreme.

Şi **Chiwar** spune: „Domnule, eu am avut un bolnav periculos şi a trebuit să-l ajut. Şi iată, el este vindecat şi poate acum, deoarece este un călător, să-şi continue drumul încrezător!"

Întreabă **superiorul**: „Unde călătoreşte el, când va pleca şi de unde a venit el încoace? Îl mai pot vedea pentru a-i vorbi?"

Spune **Chiwar**: „El este un evreu, a venit de sus şi a călătorit deja în jos; tu nu-l mai poți vedea pentru a-i vorbi - în afară, dacă îl aştepți până când el se va întoarce! Dar, când va fi aceasta? Ar putea trece multe zile!"

Spune **superiorul**: „Cu această informație vagă, eu nu mă pot mulțumi! Unde este hanul, ca eu însumi să mă duc şi să mă interesez de acel călător vindecat de tine de jos, căci o astfel de vindecare minunată din partea unui fariesu este un lucru important şi trebuie confirmat de mai mulți martori, căci altfel nu va avea vreo valoare şi nimieni nu va crede aceasta!"

Spune **Chiwar**: „Dacă tu vrei mai mult decât ştiu eu, atunci adresează-te acelora, care ştiu mai multe decât mine; atât cât eu am ştiut, ți-am spus adevărat. Cum este posibil ca eu să-ți spun mai mult, decât ştiu eu însumi? Hanul se afla, însă, afară, în casa dulgherului Iosif. Dar dacă vrei să ştii mai multe despre aceasta, atunci du-te acolo! Dar nu uita cumva, să-ți păzeşti în vreun fel spatele; căci acolo nu vei duce lipsa loviturilor! Crezi tu oare, că oamenii au un respect aşa ieşit din comun pentru astfel de oameni, cum suntem noi? Eu îți spun: nici urmă de aşa ceva! La cea mai mică greşeală putem să căpătăm lovituri după alfabet şi nici un Dumnezeu nu ți le va mai putea lua de pe trup! Dar cum am spus, depinde doar de o încercare şi deja se poate vorbi din experiență!"

Spune **superiorul**: „Din aceste cuvinte încrezătoare pot eu înțelege mult prea bine, că voi împreună cu toți cetățenii Nazaretului a-ți pus la cale o conspirație împotriva mea. Dar aceasta nu face nimic, pentru o astfel de sapă vom găsi şi noi coada potrivită! Acum ştiu eu deja destul de bine, pe ce picior stau aici! Dar eu sper, că în scurt timp voi reuşi, să demasc acest complot; dar atunci vai de voi şi de întregul oraş! - Care este drumul afară spre casa dulgherului?"

Spune **Chiwar**: „Uită-te afară pe geam! Acolo în depărtare, la vreo două mi de paşi poți vedea tu foarte bine casa dulgherului cu tot cu drumul care duce spre aceasta. Du-te şi convinge-te de toate - nota bene şi de loviturile sigure!"

Spune **superiorul**: „Dar voi mă conduceți şi îmi veți fi garda mea de siguranță!"

Spun **toți**: „Dacă am fi nebuni! Dar acest lucru nu-l vom face! Pe cine îl mănâncă, acela să-şi scoată spinarea la aer!"

Spune **superiorul**: „Atunci în numele lui Iehova, eu mă duc afară şi noi vrem atunci să vedem totuşi, dacă cineva mă va atinge, ca unul îmbălsămat de Dumnezeu; căci scris este: 'Nimeni să nu pună mâna cu voința rea pe unul uns; vai de acela, care pune mâna pe gâtul unui uns!"

Spune **Chiwar**: „Da, da, ce ştii tu, noi ştim deja de multă vreme! Dar unşi ca noi, ai căror ungere nu este nimic decât o nălucire mizeră, nu mai contează ceva în fața lui Dumnezeu şi El nu ne va proteja căpetele noastre pseudo-unse, când ele vor fi expuse după toată dreptatea pumnilor duşmanilor noştri! Pentru că, aşa cum am menționat deja cu mult înainte, aşa ştie poporul numai prea bine, ce se află în spatele nostru şi în spatele templului."

Spune **superiorul:** „Tot atât, eu mă duc o dată afară! Dar atunci vai de voi toți, dacă găsesc treaba altfel, decât tu, Chiwar, mi-ai relatat-o, când te-am întrebat, unde ai fi fost!"

Spune **Chiwar:** „Ceea ce vrei să afli, vei afla într-adevăr cu greu, ci cu totul altceva - şi îți va pricinui cel mult o durere însemnată, în timp ce noi nu vom simți vreo durere!"

La aceste cuvinte, merge superiorul repede afară.

Când merge el însă în stradă, strigă **băieții şi fetele:** „Acesta este noul superior rău, care vrea să ne piardă pe toți! Jos cu el!" - Din toate părțile fug către el tineri şi bătrâni cu ciomege şi pietre şi unele pietre şi nimeresc deja trupul lui şi îl prevede cu pete albastre.

Superiorul obsearvă numai foarte acuşi, că nazarinienii nu înțeleg de glumă, se întoarce foarte rapid pe picioare iarăşi înapoi în sinagogă şi încuie uşa foarte grăbit în spatele său, în care încă o întreagă încărcătură de pietre aruncate după aceea imprimează unele semne, care confirmă numai prea clar, care este atitudinea nazarinienilor față de noul superior.

Atunci când vine **superiorul** la farisei, spune el plin de furie: „Aceasta este lucrarea voastră şi voi şti să mă răzbun împotriva voastră pentru aceasta!"

Spune **Chiwar** acum foarte emoționat: „Ce vorbeşti tu, nebun mizer! Cum poate fi aceasta lucrarea noastră, dacă noi toți te-am avertizat, de a merge afară? Abia când tu vei fi elogiat de noi la popor, poți să vorbeşti cu poporul şi să negociezi cu el; atâta timp însă cât nu-ți facem reclamă, vei fi tu tot timpul bătut, de atâtea ori cât tu îndrăzneşti, să păşeşti singur pe străzile oraşului! Pentru că tu eşti la popor deja de aceea negru, pentru că ți-ai cumpărat postul! Acum, însă, când vrei tu să ne tiranizezi pe noi, precum şi pe întregul popor la prima ta sosire, pentru a aduce totul în balanță prin terorism, de aceea te urăsc toți ca pe iad şi eu îți spun aceasta, că tu vei face acum cel mai bine, să-ți vinzi postul la unul mai demn. Fiindcă pe viitorul tău nu dau nici un ban!

Un alt om foarte schimbat ar trebui tu să devii, dacă ai vrea să te menții favorabil între noi! Aceasta pare însă să-ți fie pur şi simplu imposibil. Pentru că, a arăta doar în exterior o mână prietenoasă, a fi în înterior, însă, în inimă totuşi un lup răpitor, nu merge la noi absolut de loc, deoarece noi toți posedăm într-un mod ciudat atâta duh proorocesc, de a-ți spune foarte exact, ceea ce tu gândeşti în inima ta rea din temelie!

Da, dacă tu îți transformi inima ta pe deplin şi ai lăsa să se înflăcăreze acelaşi lucru de la adevărul şi înțelepciunea curată, Dumnezeiească, atunci noi îți vom şi face reclamă în fața poporului şi tu vei avea atunci aici o existență bună; dar înaltul preot al tău, Pilat al tău şi mai puțin Irod al tău nu-ți vor fi aici la nimic de folos!"

Spune **superiorul:** „Cum poți ştii tu, că eu m-am gândit acum într-adevăr la aceste trei ajutoare?"

Spune **Chiwar:** „Pentru că şi eu posed ceva duh proorocesc, care îți ghiceşte intențiile foarte amănunțit şi ție îți este imposibil să te tăinuieşti în fața noastră, - şi în Capernaum tot aşa de puțin ca aici; şi dacă ai fi tu la o mie de zile de călătorie de aici, atunci noi ți-am şti intențiile şi într-o asemenea depărtare! Tu vei fi prin urmare

greu în stare să inteprinzi ceva împotriva noastră, unde noi n-am putea deja dinainte să cuprindem antidotele cele mai eficace şi eficiente! Eşti tu astfel mulţumit cu noi?

Pentru că uite, noi mai suntem încă preoţi de modă veche! Duhul lui Iehova mai este în noi, chiar dacă El a şi părăsit total deja de mult templul din Ierusalim. Dacă vrei tu însă prin urmare să dăinuieşti între noi, atunci trebuie să fii şi tu un preot adevărat; fiindcă, ca preot aparent nu te vei putea menţine tu niciodată între noi şi vei face mai bine, să-ţi vinzi postul tău la un oarecare altul mai demn, cum ţi-am menţionat aceasta deja mai înainte!"

Spune **superiorul:** „O voi blestemaţi slujitori ai desfrânatei în templul la Ierusalim! Aurul şi argintul meu frumos v-a plăcut, - dar la aceasta nu v-aţi gândit, că pentru acesta mi-a fost împărtăşit un adevărat viespar, în loc de un post prestigos şi bănos! Acum aşteptaţi, să vă fie acuşi clar, că Korah nu şi-a băgat pe degeaba aurul şi argintul lui în gâtlejul vostru!" - După un timp se întorce el iarăşi spre Chiwar şi îl întreabă: „Ce să fac eu, deci, pentru a mă face înzestrat cu prietenia voastră şi cu prietenia poporului?"

Spune **Chiwar:** „Eu, precum Roban, ţi-am dat deja indicaţia şi aici, pe masă, se află sciptura; aceasta îţi arată exact voia lui Iehova. Acţionează conform acesteia şi nu după blestemabilele regulamente omeneşti ale templului, căci aşa vei avea tu între noi o existenţă într-adevăr bună! Tu tebuie să-ţi câştigi satisfacţia lui Dumnezeu, căci aşa îţi vor veni şi toate celelalte de la sine!"

Spune **Korah:** „Da, asta voi face de acum înainte, atâta cât îmi stă numai oricând în puteri. Dar nu vă va fi totuşi plăcut, dacă îmi schimbi şederea, cel puţin pentru un an, încoace la Nazaret? Pentru că aici, la voi, pot într-adevăr să învăţ ceva, în timp ce în Capernaum - şi desigur şi în Horazine, precum şi în celelalte oraşe mai mici la Marea Galileii - sunt de întâlnit numai oameni slugarnici mizeri!"

Spun **toţi:** „Aici vei face tu foarte bine la aceasta şi nouă tuturor ne va fi o mare bucurie, de a-ţi putea sluji într-adevăr ţie ca superior al nostru! Pentru că aici nu mai este comisă nici o înşelare, nu este vândut nici un gunoi de templu şi nu sunt târguiţi boi, vaci, viţei şi oi în casa de rugăciune; ci casa noastră mică de rugăciune este încă ceea ce trebuie ea să fie şi în sinagogă nu sunt făcute schimburi!

În casa noastră mică de rugăciune nu arde, ce-i drept, nici o flacără peste vreun chivot al legii, la aceasta însă cu atât mai mult şi într-adevăr vie în inimile noastre şi aceasta îi este lui Dumnezeu mai mult bineplăcut decât toată slujirea templului la Ierusalim, în spatele căreia nu mai arde nici o scânteie de adevăr; şi se adevereşte la templu, ceea ce Dumnezeu a vorbit prin gura proorocului Isaia, când a vorbit: 'Iată, poporul Mă cinsteşte cu buzele sale, dar inima lui este departe de Mine!' Este această falsitate a Ierusalimului doară totuşi lesne de înţeles! Nu împodobesc preoţii an de an mormintele adeseori false ale proorocilor, în timp ce aceştia au fost omorâţi cu pietre de părinţii lor? Şi acţionează cumva altfel cei care trăiesc acum? O nu, ei păşesc înaintaşilor lor răi exact în urmele de picioare! Pe Zaharia l-au ucis între altarul jertfei şi sfânta sfintelor şi lui Ioan a rânduit Irod să i se taie capul de pe trup! Spune, ce fel de slujitori ai Domnului sunt într-adevăr aceştia? Noi ţi-o spunem foarte deschis: Aceştia sunt slujitori ai lui Satana, dar veşnic niciodată slujitori ai lui Dumnezeu! Din fericire se află ei în mâinile noastre, ceea ce ştiu ei foarte bine; de aceea ne şi lasă ei fain teferi!

Dacă ei l-ar invita însă pe unul sau pe celălalt dintre noi aşa de prietenos la Ierusalim la vreo oarecare sărbătoare, suntem noi atunci totdeauna aşa de îndrăzneţi, de a nu accepta invitaţia în nici un caz şi aşteptăm mai cu drag aici moartea naturală, decât ca să căutăm şi după una artificială cumva în toată cinstea în încăperile secrete din jurul templului! Crede-ne, atâta de deştepţi ca domnii din templu suntem şi noi şi mirosim prăjeala deja cu mult înainte, ca aceştia s-o pună la foc! De aceea, ţine-te tu numai tare frumos de noi şi nu vei pierde absolut nimic!"

Spune **Korah:** „Acum sunt deja pe deplin lămurit în privinţa voastră, ceea ce îmi este foarte pe plac; dar templul să se bucure de prieteniile felurite, pe care noi i le vom arăta la ocazii bune!"

Spune **Chiwar:** „ştii tu, rău cu intenţie nu-i vom pricinui; dar dacă el ne-ar ataca, atunci şi vai de el! Pentru că materialul pentru aceasta totuşi nu ne lipseşte într-adevăr!"

După aceste cuvinte ale lui Chiwar, vine bucătarul şi îi invită pe toţi la masa de amiază.

87. Chiwar şi Korah despre trezirea Sarei de la moarte.

Atunci când toţi savurează destul de bine la masa de amiază cu însoţirea a tot felul de discuţii duhovniceşti, păşeşte Borus în sala de mese, îi salută pe toţi, le prezintă femeia lui Sara, cu cererea, de a o nota în cărţile lor ca femeia lui legitimă, pentru că ea aparţine de învăţătura evreiască!

Şi Chiwar ia de îndată cartea mare de cununie şi îi înscrie pe amândoi imediat ca oameni căsătoriţi pe deplin legitim în faţa lui Dumnezeu a a toată lumea!

Dar superiorul îl întreabă pe Chiwar, dacă aşa ceva ar merge aici într-adevăr, deoarece Borus este într-un mod dovedit un grec.

Spune **Chiwar:** „Prietene, aici la noi merge tot şi ar fi o nechibzuinţă, de a nu dori de a căsători o pereche de cununie, pe care Dumnezeu o cununase deja cu mult înainte!"

Spune **superiorul:** „De unde ştii tu, deci, aceasta?"

Spune **Chiwar:** „Aşa cum ştiu eu de chiar multe lucruri, ce nu ştii tu acum nici pe departe, aşa ştiu eu şi aceasta, chiar şi dacă tu încă nu şti acum aceasta! De aceea, fii acum numai foarte liniştit; pentru că aici totul se aplică altfel decât în templu!"

Superiorul zâmbeşte şi se mulţumeşte.

Borus scoate însă imediat o pungă grea de aur din buzunarul său şi achită cu aceasta taxa lui după lege, care fireşte că nu era nici pe departe atât de mare, ca ceea ce el pusese jos în punga şi îşi luă apoi de îndată rămas bun.

Atunci când Borus părăseşte sala de mese, ridică **superiorul** punga şi spune: „Acestea sunt doară peste cinci livre de aur sub înfăţişarea bucăţiilor celor mai curat stanţate ale lui Augustus, - sunt de asemenea şi unele Tiberiuse printre ele! Aşa se obişnuieşte, deci, asta aici? În templu ar fi o livră de aur deja o dare de cinste!"

Spune **Chiwar:** „Asemenea dări nu sunt aici rarităţi; dar Borus, după Iisus într-adevăr primul doctor din lume, este un prea mare bărbat de cinste şi la aceasta prea bogat, ca el să dorească să se arate murdar numai la o oarecare ocazie!"

Intreabă **superiorul** mai departe: „Cine era, deci, femeia lui mică chiar foarte frumoasă şi amabilă?"

Spune **Chiwar:** „Aceasta este fiica superiorului Iair, despre care ţi-am făcut deja cunoscut, că mântuitorul miraculos Iisus a trezit-o de două ori consecutiv de la moarte."

Spune **superiorul:** „Ea a fost probabil numai într-o ameţeală puternică, ceea ce nu este tocmai ceva nou la fiinţe atât de gingaşe şi încântătoare!"

Spune **Chiwar:** „Oho, dacă putrezeşti peste patru zile în mormânt şi fiecare nas încă cât se poate de insensibil simte mirosul de cadavru numai prea bine - cum noi toţi am simţit un astfel de miros numai prea agresiv în ciuda a tuturor alifiilor, când noi am însoţit-o la criptă şi când am cântat acolo cântecele de jale - , acolo nu mai este nici o urmă de vreun leşin! Dar lui Iisus, bunului Mântuitor, i-a fost aceasta într-un mod miraculos posibil, ce numai lui Dumnezeu singur îi poate fi posibil, s-o cheme totuşi, numai cu un cuvânt, fără toate alte mijloace, de îndată iarăşi înapoi în cea mai frumoasă viaţă; şi ea este acum mai plină de viaţă şi mai sănătoasă, decât a fost ea vreoadă în toată viaţa ei, - pentru că ea este încă foarte tânără şi are de-abia şaisprezece ani!"

Intreabă **superiorul:** „Cât de mult timp a trecut deja, deci, de când a fost trezită de la moarte?"

Spune **Chiwar:** „Cel mult şase până la şapte zile! Foarte exact n-aş şti să-ţi spun timpul; dar atâta este sigur, că ea a fost trezită iarăşi la viaţă de la moarte la începutul săptămânii trecute."

Spune **superiorul,** pe deplin stupefiat de minunare: „Asta este într-adevăr ceva, ce încă n-a mai fost întâlnit pe pământ! Acum prospeţimea vioaie a femeii acesteia dragi şi totuşi deja ca cadavru patru zile în mormânt!? Cu adevărat, aceasta este nemaiauzit, cu condiţia că voi îmi faceţi cunoscut într-adevăr adevărul deplin, ceea ce eu nu mai vreau acum să pun la îndoială; pentru că această localitate pare să fie alcătuită din o grămadă de minuni!"

Spune **Chiwar:** „Bineînţeles, asta este într-adevăr aşa! Mai ales, însă, trage înainte de toate tocmai acest numit Mântuitor Iisus toate atenţia imaginabilă asupra Sa; pentru că înfăptuirile Sale întrec în cea mai înaltă măsură de nedescris toate şi fiecare lucru, ce a fost vreodată scris de Moise despre părinţii din începuturi şi toate ce le ştim despre marii prooroci! Pentru că aceasta nu s-a mai întâmplat încă niciodată! Nu există ţie nici o boală încă cât se poate de rea, pe care El n-o vindecă îndată prin cuvântul pur, fără să-l vadă pe bolnav sau să-l atingă! Dacă El vrea altceva, atunci se întâmplă aceasta într-o sclipire!

Aşa este de exemplu demisionarea lui Iair înfăptuită în urmă cu aproximativ patru zile şi actul de abdicare prezentat înalţilor preoţi în acelaşi moment în templu la Ierusalim doară totuşi mai mult decât o minune! Pe cale naturală ar fi ajuns acest act probabil abia cu greu astăzi în mâinile înalţilor preoţi; aşa, însă, ai putut tu ajunge deja cu două zile în urmă la Capernaum şi astăzi în cea mai devreme dimineaţă de acolo aici, - şi nu s-a întâmplat la aceasta absolut de loc nici o greşeală în ceea ce priveşte regula şi tradiţia veche! Tu eşti acum pe această cale cea mai minunată pe deplin cel mai superior preot din întreaga Galilee şi demisionarea lui Iair se află pe deplin cu toate adăugirile şi explicaţiile necesare în mâinile înaltului preot la templu şi toate acestea au costat unul şi acelaşi moment! Astfel ne-a fost povestit de către martori credincioşi, că tocmai acest Iisus a ameninţat de-abia cu puţine săptămâni în urmă o furtună de mare foarte imensă, - şi marea şi vânturile au ascultat în acelaşi moment cuvintele Mântuitorului! Asemenea istorioare ţi-aş putea relata încă mulţimi; dar, pentru moment, nu este timpul pentru acestea. S-ar putea crede acum, că acest om ar fi un mercenar al lui Satana, dacă cuvintele Sale, învăţăturile şi certările drăgălaş serioase nu ne-ar sfătui de mai bine!

Eu îţi spun aceasta deschis, sincer şi adevărat: Minunat de neânţeles sunt faptele Lui; dar ele dispar ca fleacuri goale faţă de puterea cea mai minunată a cuvântărilor şi învăţăturilor Sale! Acolo auzi tu adevăruri, despre care niciodată n-a visat vreun prooroc! El îţi înfăţişează viaţa unui om într-o formă, conform căreia un om nu poate avea numai nici cel mai neânsemnat dubiu, dacă sufletul lui este muritor sau nemuritor. Nemurirea îţi este prezentată într-o formă aşa de lipede, că tu nu poţi însă nici un moment să ai dubii, că există după moartea trupului tău o veşnică trăire încontinuare a sufletului prin duhul Dumnezeiesc, care trăieşte în el.

Pe scurt, îţi este ţie un om acest Iisus de nişte capacităţi aşa de nedescrise, că trebui să spui cu cea mai bună conştiinţă: Un asemenea om n-a avut nicodată pământul de la Adam încoace ca locuitor al lui! Toate elementele îl ascultă, miliarde de duhuri sunt mereu gata spre a-I sluji Lui şi aşa am alfat eu şi de la mai mulţi ucenici ai Săi, că pa călătoria Lui de la Sichar la Cana în Galilea a făcut în plină amiază soarele de înadată total întunecat, dar l-a lăsat atunci în câteva momente după aceea să strălucească iarăşi aşa de luminos ca înainte!

Aşa ne-au povestit Roban şi mai multe mi de martori, pe care i-am cercetat, că, în Sichar, două cetăţi vechi, derăpănate, vechea casă a lui Iosif şi a lui Beniamin şi vechea cetate Esaus, care îi aparţine acum neguţătorului bogat Jairuth, le-a restaurat într-o sclipire cu cuvântul Său în aşa fel, că despre aceasta toţi meşterii constructori de acolo mărturisesc deschis, că ei ar fi avut de lucru cu toată hărncia cel puţin zece ani plini pentru o asemenea restaurare a celor două cetăţi vechi, dacă le-ar fi revenit o asemenea reconstrucţie spre executare pe cale naturală! La aceasta, însă, n-a stat gata clădirea foarte mare într-o sclipire pentru sine singură din material tare de construcţie, ci amenajată cu toate cerînţele posibile şi acest lucru într-un mod aşa de practic şi în acelaşi timp foarte frumos, cum nu se mai poate primi aşa ceva spre vedere, reieşind din mâinile constructorilor, într-adevăr niciunde pe acest pământ!

Tot aşa mi-a povestit un anumit grec din Cana din Samaria - numele său a fost Philopold - lucruri de necrezut, cărora am trebuit eu să le dau crezare, pentru că mi-a adus aproape o mie de martori.

Dar după părerea mea, dacă un singur om poate înfăptui astfel de lucruri, atunci eu cred că el este mai mult decât un om şi mai mult chiar decât un profet! El a spus bineînţeles acum câteva zile - eu cred că la lacul unei pescării, care se putea numi şi aceasta minunată - , că aceasta ar putea înfăptui fiecare om, dacă are o credinţa puternică şi de nedoborât. Dar după părerea mea este o astfel de credinţă tot atât de minunată ca cel mai mare

miracol; căci o astfel de credință poate fi doar urmarea luminată a unei capacități bine ştiute, care conține în sine oricare reuşită.

Cine îşi cunoaşte puterile, acela trebuie să se încreadă în ele şi în conştientul său pentru efectul unei lucrări sau a unei fapte din nenumăratele sale experiențe. Dar dacă un om îşi întinde credința sa spre reuşită mai departe decât puterile sale, atunci o astfel de credință va fi de îndată condusă de dubii, atunci când vede în fața sa o greutate, pentru care el nu simte nici pe departe puterea în sine ca s-o ridice pe aceasta.

Dacă eu aş vedea în fața mea pe un drum o piatră care cântăreşte mai multe livre, atunci eu nu voi avea nici o clipă dubii, în privința, că dacă eu aş vrea ca să mut piatra din drum eu nu aş putea aceasta; dar dacă pe drum se află o stâncă de mai multe mii de livre, atunci eu sunt de părere, că credința de neclintit se va clătina totuşi puțin. Chiar dacă aş forța voința mea, cu siguranță că nu va folosi la nimic, pentru că îmi lipseşte convingerea subiectivă, că cu o forță de ridicare pentru două sute de livre cu greu devii maestrul unei greutăți de sute de mii de livre.

Doar că lui Iisus îi sunt toate posibile, ca unui Dumnezeu! În fața voinței Sale este tot una un munte ca şi o particulă mică de praf! Pământul, aerul, apa, vântul şi focul îl ascultă ca şi mieii pe un păstor şi un fulger îl poate ghida El mai bine ca oricare țintaş care îşi ghidează săgeata din arcul său! - şi ce reiese din aceasta? Eu te rog de aceea, ca fiind superiorul nostru să ne spui şi nouă părerea ta!“

88. Părerea lui Chiwar despre templu.

Spune **superiorul**: „Dacă aşa stau lucrurile, la care eu însumi nu prea am dubii, atunci trebuie el ca să fie una într-un anumit fel de neânțeles cu atotputernicul Duh al lui Iehova, la fel ca şi Moise sau Ilie, care ultimul dintre aceştia a putut chema focul din ceruri, care îl asculta. El a mai înfăptuit câteva miracole, care nu au fost scrise în cronică, dar miturile se mai află în popor, cu toate că acestora nu poți să le dai prea multă crezare; dar în general ar putea să fie mult adevăr lipite de acestea!

Chiar acest Ilie, dacă memoria mea nu mă înşală, la o ocazia a înviat o grămadă de schelete moarte de pe un câmp de luptă şi le-a dat carne, piele şi păr! La o altă ocazie a secat el toate izvoarele principale ale mareului Eufrat pentru trei ani de zile şi a poruncit norilor, să ocolească cerul. Doar după ce oamenii s-au căit cu adevărat, a deschis el din nou izvoarele fluviilor şi a poruncit norilor, ca aceştia să apară pe firmament şi să dea apă pământului sec! Şi tot aşa s-au mai povestit foarte multe ciudățenii despre profeți, dar cu timpul s-au deformat acestea cu siguranță şi se spune, că chiar acest Ilie va reveni încă o dată pe pământ, ca el să căiască oamenii prin semne mărețe, deoarece este cunoscut că aceşti profeți neânțeleşi nu au murit niciodată, ci ei au urcat într-o caleaşcă de foc spre ceruri. Prin urmare poate fi foarte uşor posibil, că acest Iisus este un purtător al duhului marelui profet şi de aceea, că este într-o federeație strânsă cu puterea lui Iehova, poată înfăptui acum astfel de lucruri, care îi sunt posibile doar lui Dumnezeu!“

Spune **Chiwar**: „ Părerea ta nu este deloc rea şi eu aş fi aproape de acord cu tine, dacă nu aş fi văzut unule lucruri la acest Iisus cu proprii mei ochi, care îl pune în spate pe Ilie cu o jumătate de veşnicie. Tu ai vrea bineînțeles să întrebi aici şi să spui: 'Care? Cum se numesc?' Dar eu ar trebuie să-ți mărturisesc, că pentru a-ți descrie acestea, mi-ar lipsi într-u totul cuvintele; căci acestea trebuie văzute, ascultate şi simțite pe propria piele, deoarece altfel nu se pot înțelege deloc. Şi eu sunt acum de părerea în fața mai multor , că acest Iisus este pur şi simplu Mântuitorul mult aşteptat! Căci eu întreb pe fiecare, dacă acesta ar veni într-o altă vreme, ar putea înfăptui semne mai mărețe!? Pe lângă aceasta se trage El într-o linie dreaptă după cronică, care ajunge până la bunicul lui Iosif, de la David. (*Matei. 1, 1-17*)

Achim a fost tatăl lui Eliud, Eliud tatăl lui Eleazar, acesta tatăl lui Matan, acesta tatăl lui Iacov şi Iacov a fost tatăl lui Iosif şi acesta tatăl al lui Iisus al nostru . Mergi după această cronică mai departe înapoi şi tu poți ajunge înapoi în linia cea mai dreaptă la David; aşadar însă este scris, ca Mesia se va trage din David şi că fiecare îl va recunoaşte după faptele Sale.

Acestui Iisus nu-I lipseşte pentru aceasta după părerea mea aşadar absolut nimic; descendența este autentic evidentă şi fapte, ca acestea, pe care pământul nu le-a trăit niciodată pe suprafața lui, sunt de asemenea prezente în belşugul cel mai imens. Eu într-adevăr nu ştiu prin urmare, ce ne-ar putea împiedica, de a-L admite ca fiind Acela, care este El foarte evident!?

Că templul lacom de domnie nu va accepta cu uşurință acest lucru, se poate înțelege într-adevăr uşor; dar noi ar trebui aici să nu ne mai îndreptăm deloc după templu, care, după părerea mea, este mort pe deplin şi nu ne poate da în viitor nici protecție nici o înțelepciune şi încă mai puțin vreo oarecare subzistență, - în afară de faptul dacă noi îi dăm mai înainte pentru un post aşa de mult, că din aceasta ar putea trăi foarte bine zece oameni o sută de ani.

Calculează tu numai suma, pe care ai plătit-o în templu pentru postul de superior cu aur şi argint şi tu vei găsi uşor, că banii ar fi foarte uşor suficienți şi aceasta regeşte, pentru o sută de ani! Lasă-te însă aici împresurat de romani şi cere dimpotrivă protecție templului şi nu numai că nu ți se va putea da vreuna, ci nici nu se va vrea şi vei fi servit cel mult, pentru câteva mâini pline de arginți, cu alinări cu sens dublu aproximativ în forma, precum faimosul oracol din Delfi - bineînțeles pentru mult aur şi argint - îi serveşte pe cei care întreabă, că după aceea oracolul are tot timpul dreptate, dacă celui care pune întrebarea i se întâmplă ceva bun sau ceva rău!

Eu cunosc mulțumită lui Dumnezeu întreaga înşelăciune de acum din templu şi nici nu-mi fac de aceea absolut nici o mustrare de conştiință din faptul, de a-l înşela pe acesta aşa de tare precum este numai întotdeauna posibil, în oricare formă ar şi fi aceasta! Pentru că, prietene, cine nu vrea să fie în acest timp foarte tare înşelat de către templu, acela trebuie să-şi dea osteneala deşteaptă, să înşele el însuşi templul aşa de tare precum este numai întotdeauna posibil! Sau eşti tu de părere, că tu vei reuşi ceva în templu cu o față şi cu un

cuget cinstit şi legitim? Oh, de aceasta să nu cumva să se mândrească cineva! Mergi însă acolo cu o înfăţişare şi un cuget aşa destul de şiret şi eu îţi garantez, că tu îi vei putea duce de nas pe templieri după bună plăcerea ta!

Eu îmi pot aminti încă foarte bine de un anumit Bars, care era acolo un grec tăiat împrejur. El trebuie că deţinea deja o avere mare, pentru că era plin de perle şi diamante. Acest om îţi avea o figură aşa de şireată, vorbea puţin şi ce spunea, era totuşi aşa de sigur o minciună extrem de şireată, aşa cum eu mă numesc Chiwar. El a cerut însă doar o sută de livre de aur şi a dat pentru acestea un sul de pergament, care avea cel mult valoarea unei jumătăţi de ban. Inaltul preot a dat, ce-i drept, foarte tare din umeri; dar Bar a arătat la aceasta o mină, cum eu am s-o mai văd în viaţa mea cu greu vreodată iarăşi pentru a doua oară şi a vorbit la aceasta foarte ironic.'Hm, Aut Cezar - Aut Nihil!('ori Cezar ori nimic!', ceea ce înseamnă: ori tot ori nimic), la care înaltul preot - Dumnezeu ştie din care motiv - a devenit pe deplin palid şi a lăsat de îndată să i se înmâneze lui Bar cele o sută de livre de aur, de care templul n-a mai primit niciodată nici măcar o greutate de un fir de păr înapoi; pentru că se lămurise de-abia după o jumătate de an, că acest Bar n-a fost nimic altceva decât un foarte şiret înşelător, care era uns cu alifii vrăjite de-ale lui Satan, pentru a putea scoate şi de la înaltul preot o mie de livre de aur.

Veneau însă pe lângă adesea de asemenea evrei foarte cinstiţi, care vroiau să se împrumute cu bani din templu pentru zăloguri bune; nimic nu primeau ei, pentru că ei se purtau mult prea cinstit şi aveau şi nişte feţe mult prea drepte! - şi astfel este principiul meu la mine constatat: Trebuie să înşeli templul, dacă nu vrei să fii înşelat tu de el! Şi aşa nici nu voi întreba pe veci templul, dacă Iisus ar fi Mesia făgăduit, ci el este pentru mine de asemenea fără templu! - Ce spui tu la această părere a mea?"

89. Discuţie între Korah şi Chiwar despre Mesia. Satana îl provoacă pe Chiwar la luptă.

Spune **superiorul:** „Prietene, eu te iubesc; pentru că un suflet aşa de cinstit cum eşti tu n-am mai întâlnit încă! Cu adevărat, tu ai dreptate pe deplin! Eu îl cunosc pe acest Iisus încă mult prea puţin, ca să mă pot alătura imediat pe deplin punctului tău de vedere! Dar atât de mult sunt şi eu de părere: Dacă făgăduinţa nu este o nucă total goală, care nu s-a adeverit încă niciodată cel puţin pământesc istoric evident de la David încoacea - pentru că faţă de veşnica împărăţie a lui David sunt acum romanii o dovadă contrară încă mai evidentă decât robia babiloniană, care a durat patruzeci de ani -, aşa nu sunt eu deloc împotrivă, de a împărtăşi cu tine credinţa. Dar se pune acum întrebarea numai asupra faptului, ce spuneţi toţi la toate acestea şi ce spun preoţii şi fariseii ale celorlalte oraşe!?"

Spune **Chiwar:** „Ceea ce îţi spun eu, este vocea a noastră a tuturor din acest oraş; aceia din Capernaum n-ar fi departe de aceasta în urma unei lecţii dure, care le-a fost împărtăşită la ocazii diverse şi în ceea ce priveşte încă alte oraşe, aceasta o lăsăm deocamdată întemeiată pe sine şi îi lăsăm la iluzia lor veche până la o ocazie favorabilă din viitor!

Dacă aici îţi este reşedinţa pentru viitor, atunci lasă-mă numai pe mine să port grija şi Galilea se va afla în ani puţini, ca fiind pentru sine izolată, pe deplin independentă faţă de templu! Galilea stă oricum scrisă în templu pe ultima foaie de pergament! Ce importanţă are acum faptul, dacă noi rupem afară şi această ultimă foaie? Pe romani şi pe greci îi avem câştigaţi pentru noi şi aceasta straşnic şi aşa puţin ceva din milostivirea lui Dumnezeu atotputernică şi vie de asemenea şi să-i fie templului foarte debusolant de acru, de a linge arbuştii noştri de isop!"

Spune **Korah,** superiorul: „Eu îţi dau în toate pe deplin dreptate şi sunt acum de asemenea dintr-o dată convins mai mult încă decât înainte, că ai dreptate; dar să chibzuim trebuie noi întotdeauna, că arhanghelul Mihail, ca cel mai puternic al tuturor duhurilor cereşti după Dumnezeu, a avut de înfruntat cu toată puterea şi stăpânirea lui trei zile şi nopţi o luptă îndârjită cu Satana pentru trupul lui Moise! Aşadar, dacă Satana s-ar pune cu noi, cum vom dăinui noi atunci în lupta cu el?"

Spune **Chiwar:** „Nu cu unul, ci cu zecemii de Satane m-aş pune eu singur, cu toate că nu sunt încă nici pe departe un Mihail! Trebuie să ai numai curaj şi să-i închizi bestiei rele toate căile, aşa nu realizează el nimic nici cu iadul său întreg plin de diavoli; dar dacă îi arăţi o dată latura vulnerabilă, unde poate el să găsească uşor un punct de sprijin, atunci ar deveni lupta fireşte de o sută de ori mai grea!

Dar aşa de adevărat cum m-a făcut un Dumnezeu: un templu nu-i voi construi de aceea niciodată lui Satan şi să-l tămâiez, ca el să dorească de aceea să mă lase în pace! El să vină, dacă ar pofti, să înceapă o luptă cu Chiwar şi voi să fiţi martori, că eu voi termina cu el în mai repede de trei zile!"

Spune **superiorul:** „Prietene, tu îndrăzneşti mult, de a te pune ca muscă cu un leu şi să-l provoci chiar straşnic la luptă, în timp ce tu ar trebui să-L rogi numai pe Dumnezeu, ca El să te scutească veşnic de urmăririle lui Satan!"

Spune **Chiwar:** „Prietene, eu cunosc însă un nume şi acesta este îndeajuns pentru legiuni de Satani şi diavoli! Unde este el deci, dacă posedă curaj, de a intra în luptă cu mine?

Musca este, ce-i drept, în ceea ce priveşte puterea un veritabil nimic faţă de un leu; dar, dacă musca vrea, îl pune totuşi pe cel mai tare leu pe o fugă lungă de câteva zile! Ea îl loveşte zburând în urechea lui şi îi zumzăie în ureche în aşa fel, că leul va fi la sfârşit de părerea, că vâjâie cea mai tare furtună şi regele animalelor o ia acuşi la fuga cea mai ruşinoasă!

Şi astfel nu este tocmai necesar să fii mai puternic faţă de cel puternic, ci aici merge înainte deşteptăciunea porivită mai presus de toate! Uite, tu însuţi ai venit la noi cu o porţie puternică de satanism adevărat; şi iată deşteptăciunea mea eventuală a făcut de râs această porţie şi tu te afli acum ca un om liber şi ca un superior ales de noi în faţă noastră a tuturor şi Satan nu ne-a putut de aceea pricinui încă nici un rău - şi nu va fi în stare nici în viitor să ne pricinuiască vreunul!

Eu ştiu, ce ştiu şi pot, ce pot; dar pentru aceasta îţi garantez, că Satan nu va fi în veşnicie maestrul şi Domnul meu!"

Spune **Korah:** „Prietene, nu vorbi prea tare; că răul ar avea ochii şi urechile lui peste tot! Cu ajutorul lui Iehova şi a lui Mesia al tău, mie înca prea puţin cunoscut, fireşte că nu ne va putea pricinui într-adevăr nimic; dar să-l provocăm nu vrem noi absolut de loc! Dumnezeu să ne păzească de vizitele sale în orice formă ar fi ele!“

Spune **Chiwar:** „Bineînţeles că nici eu nu voi dori lupta, - dar nu am nici cea mai neânsemnată frică faţă de aceasta!“

Când Chiwar a terminat de spus asemenea cuvinte, iată, a păşit atunci deodată **un uriaş enorm de mare** în sala de mese şi s-a dus cu o mână batjocoritor furioasă în faţa lui Chiwar şi spuse cu o voce asemănătoare cu tunetul, că din această cauză s-au zguduit stâlpii sălii: „Tu eşti acea muscă slobodă, care vrea să intenteze un vuiet de furtună în urechea leului? Incearcă aceasta, tu vierme nenorocit al prafului de pământ, cum vei reuşi tu bătându-te cu mine! Şi eu pot ceva, ce ţi-ar fi încă foarte necunoscut! Iată, Mesia al tău depinde numai de generozitatea mea, fiindcă pentru mine nu este aşadar totuşi prea onorabil, de a mă pune la o luptă cu muşte; dar dacă el îmi face multe palavre, atunci rânduiesc eu foarte uşor să fie el atârnat pe cruce şi tu poţi atunci să te rogi la Mesia al tău pe cruce! - Ce vrei să faci tu însă acum, dacă te rup de îndată în bucăţi de mărimea prafului de soare?“

Aici se ridică **Chiwar** foarte liniştit de pe locul său şi îi porunceşte uriaşului, respectiv Satanei, cu următoarele cuvinte: „Aşa cum tu, nenorocitule, ai venit înăuntru, aşa vezi iarăşi - şi anume cu intenţia serioasă, să nu mai păşeşti veşnic niciodată în acest sălaş sfânt - să ieşi afară tocmai tot aşa, căci altfel te judecă Iisus Domnul!“

La expimarea numelui lui Iisus s-a dat uriaşul imediat mai mulţi paşi înapoi şi ameninţa foarte, arzând de furie, să nu-i pomenească acest nume urât veşnic vreodată iarăşi!

Chiwar spune însă: „Eu trebuie doară să fac în urechea ta un vâjâit, ca tu să afli, cum leul fuge de o muscă care zâzâie!“ - Aici începe el iarăşi: „Iisus, Fiul Celui mai înalt, să te judece şi să te pedepsească! Iisus, Fiul Celui mai înalt să te alunge veşnic de aici! Iisus, Fiul Celui mai înalt, să te pedepsească pentru nenumăratele tale nelegiuiri!“

Satan, însă, n-a mai aşteptat ultima strofă, ci s-a depărtat cu un urlet de tunet.

Aici spune **Chiwar** către Korah, care se zguduie încă de frică încă ca frunza în vânt: „Ai văzut tu acum, cum poţi să pui leul pe fugă? De ce nu m-a făcut aşadar de îndată praf? Iată, aceasta este neputinţa lui! Să vină el numai iarăşi, dacă ar avea mâncărime şi eu îţi garantez pe numele a lui Iisus al meu, că el va merge o a doua oară încă mai repede afară, decât a mers el afară de această dată!“

Spune **superiorul:** „Ascultă prietene, curajul tău de neânţeles îl admir peste toate măsurile şi - pe toţi patriarhii! - eu mă simt acum pe deplin transpus înapoi în timpurile lor minunate! Dar lasă să-ţi fie totuşi spus, să nu cumva să-l provoci pe Satana vreodată iarăşi la o luptă nouă; pentru că el este nesfârşit de inventiv şi se spune, că poate să-şi însuşească toate înfăţişările, chiar şi cea a unui înger de lumină şi eu cred, că el este într-o îmbrăcăminte blândă, cerească cu mult mai periculos decât în aceea în care noi am avut cinstea într-adevăr a iadului să-l vedem acum!“

Spune **Chiwar:** „Piatra de încercare o avem doară şi la aceasta se lasă imediat de recunoscut, a cărui copil este o oarecare apariţie înfăţişată în oricare formă! Dar noi putem fi acum pe deplin liniştiţi; fiindcă de această dată are el destul pe un timp îndelungat!“

90. Korah îşi aminteşte de Domnul de la curăţirea din templul de la Ierusalim.

După aceea îl întreabă **Korah** pe Chiwar, dacă Eu m-aş mai afla în oraş şi dacă el n-ar putea face cu Mine cunoştinţă mai apropiată. Şi el a vorbit mai departe şi a spus: „Eu am înţeles acum pe deplin, că în Mesia al tău trebuie să se afle ceva ieşit din comun de Dumnezeiesc; pentru că în protecţia Satanei el nu se află în nici un caz şi numele Lui pare să-i fie Satanei cel mai mare chin! - Acestea sunt două realităţi, fireşte aflate pe calea cea mai minunat ieşită din comun, pe care eu veşnic nu le pot vreodată tăgădui şi eu deduc acum cu un cuget mai liniştit, că tu ai avea dreptate şi în cea mai înaltă măsură cu exclamaţia ‘Fiu al Celui mai înalt’ şi aşa doresc eu, dacă ar fi realizabil, să fac totuşi cunoştinţă cu el. Condu-mă tu afară!“

Spune **Chiwar:** „Ar fi totul potrivit şi eu aş fi într-adevăr primul dispus, să te conduc afară la El; dar poporul este acum faţa de tine încă puţin delicat şi noi am intra prin zburdălnicia plebeii obişnuite în pericolul de a fi răniţi cu o aruncătură de piatră; şi concomitent se pregăteşte El spre plecare, aşa încât nu i-ar fi pe plac de aceea cumva totuşi, dacă i-am cădea ca povară! El vine însă către iarnă ori iarăşi aici sau la Kis şi va petrece iarna într-una din aceste localităţi cunoscute şi noi vom primi acolo ocazie îndeajunsă, de a-L cunoaşte mai îndeaproape; de aceea sunt eu de părere, ca noi să abandonăm de această dată intenţia, de a-L cunoaşte mai îndeaproape, până la iarnă.“

Spune **Korah:** „Totul este adevărat, ce ai spus tu acum; dar, lăsând aceasta deoparte, nu mă pot împotrivi dorului aprig, de a-L cunoaşte personal pe acest om chiar foarte ieşit din comun, prin care este activ tot belşugul puterii Dumnezeieşti, a stăpânirii şi a slavei! Sau aşteaptă, îmi amintesc acum o întâmplare de la sărbătoarea paştelui din Ierusalim la templu! La sfârşit a fost tocmai acest Iisus, care la o zi după sabat, dacă nu mă înşel, i-a alungat pe toţi vânzătorii şi cumpărătorii din templu şi le-a răsturnat ca o furtună tuturor schimbătorilor de bani barăcile lor!? Toate animalele de vânzare au început să urle urât şi fugeau în graba cea mai sălbatică din sălile de vândut ale templului!

Pentru că acel om, cu care am vorbit eu însumi - fireşte în nici un fel prietenos -, era tot galilean şi se numea de asemenea Iisus şi cu el au fost o grămadă de alţi bărbaţi şi femei, arătând foarte ordinar şi toată compania arăta asemenea unei companii de vagabonzi galileeni foarte obişnuiţi; dar liderul or Iisus arăta pe deplin asemenea unui om, în spatele căruia este ascuns ceva neobişnuit.

În fond şi la urma urmei el nu a vorbit prea multe; dar ceea ce a vorbit, a fost profund, adevărat şi plin de conţinut! El a vindecat atunci în Ierusalim foarte mulţi bolnavi; dar atunci când aceste lucruri, cred eu, - au

ajuns la urechile lui Irod, care se teme foarte tare de acest Iisus, a dispărut bărbatul miraculos în noapte şi pe timp de ceaţă din Ierusalim şi noi nu am putut afla, încotro a apucat-o el. Spre Galilea nu a putut merge - imediat din Ierusalim; căci noi am fi primit de îndată ştire, deoarece am trimis mulţi cercetaşi după el.

Câteva zvonuri au ajuns până la noi despre dulgherul Iisus; dar noi nu puteam să credem, că acel om cunoscut, tăcut şi simplu, care nu era format pentru a fi cercetător, da, care nu ştia nici să scrie sau să citească, ar fi putut să fie acelaşi om măreţ Iisus, în faţa căruia mi de oameni au tremurat în faţa templului din Ierusalim, ca şi în faţa unei judecăţi dumnezeieşti. Dar, dacă aici este binecunoscutul dulgher Iisus, care desăvârşeşte astfel de lucrări Dumnezeieşti, atunci cu siguranţă că este tot acel Iisus, care a speriat întreg Ierusalimul de paşte! Deci, dacă el este acela, atunci îl cunosc deja din Ierusalim şi nu mai trebuie să îl plictisesc cu prezenţa mea!“

Spune **Chiwar**: „Da, el este tot acela! Eu îl cunosc deja de mai mulţi ani, cât şi pe bătrânul Iosif, care a murit de aproape un an; eu nu am văzut nici cea mai mică trăsătură de ceva extraordinar la El, cu toate, - cum se povesteşte ici şi colo - la naşterea sa, care a avut loc într-un staul din Betleem, s-au întâmplat lucruri miraculoase, cât şi după aceea până la vârsta de doisprezece ani. Dar de la vârsta de doisprezece ani, s-a pierdut tot ce a fost extraordinar, cea mai mare speranţă a părinţiilor Săi s-a scufundat şi El a rămas până acum, respectiv la vârsta de treizeci de ani, pe care îi are acum, un dulgher cât se poate de simplu şi lipsit de importanţă!

El a fost cât se poate de zgârcit în cuvinte; la zece întrebări de abia că ai primit de la El un răspuns simplu; dar, în schimb, a fost tot timpul milostiv faţă de copii şi săraci. De mai multe ori a fost văzut rugându-se şi plângând - dar în surdină -, dar niciodată nu l-a văzut cineva râzând; companiile gălăgioase şi vesele le-a ocolit El şi s-a refugiat în singurătate; dar cel mai ciudat lucru a fost, că doar arareori a fost zărit în sinagogă şi cu atât mai puţin la şcoală, care o vizita doar de câteva ori pe an după lămuririle multe ale părinţiilor Săi, dar de fiecare dată pleca de acolo vizibil supărat; dar într-o casă de rugăciuni, nu fost văzut El vreodată. Din cauza acestor ciudăţenii, a fost văzut El ca fiind puţin neghiob.

Dar la vârsta de treizeci de ani, a dispărut El deodată din casa Sa părintească şi se spune, că s-a aflat o vreme în deşertul de lângă Bethabara, acolo unde se afla faimosul Ioan şi a fost botezat de acesta. De acolo a plecat El, aşa cum este El acum, plin de putere dumnezeiască, a învăţat poporul despre împărăţia lui Dumnezeu, a însănătoşit toţi bolnavii şi a vindecat pe cei stăpâniţi de spiritele rele. Aceasta este pe scurt spus, povestea Sa actuală, pe care eu am alfat-o în parte de la El, dar în cea mai mare parte, am aflat-o din auzite.“

Spune **Korah**: „Da, da, tu ai probabil dreptate! Această poveste în Betleem a făcut multă zarvă acum treizeci de ani; şi dacă eu nu mă înşel, bătrânul Irod a comis chiar din cauza Lui acele crime hidoase împtriva băieţaşilor. El însă, se spune că s-a refugiat în Egipt. - Da uite, acum înţeleg eu totul limpede! Deci, deci, acesta este tot acelaşi Iisus!? Da, la acesta trebuie să fie ceva extraordinar şi cu părerea ta, tu nu poţi fi departe de adevăr! Dar eu vreau totuşi să-i vorbesc, înainte ca El să părăsească acest loc!“

Spune **Chiwar**: „Cum vrei tu, - mie îmi este tot una! Dar înaintea noastră trebuie să meargă un crainic în oraş, căci, altfel, nu va fi prea sigur, ca noi să mergem în oraşul plin de oameni; deoarece eu îi cunosc foarte bine pe nazarinienii mei!“

Spune **Korah**: „Du-te şi caută mai mulţi crainici în grabă şi lasă-i ca numele meu să fie vestit în bine poporului, căci, altfel, El va pleca mai repede de aici!“

Chiwar trimite de îndată în oraş doisprezece crainici şi aceştia îl laudă pe noul superior într-un fel atât de convingător, că, după un timp, începe poporul să jubileze şi să-i pregătească daruri mici şi costisitoare, cu care aceştia doresc să-l bineprimească pe noul superior în ziua dinaintea sâmbetei.

După ce crainicii se întorc cu vestea cea bună în sinagogă, spune **superiorul** către Chiwar: „Acum să mergem repede afară, căci, altfel, va pleca El, - şi eu aş vrea totuşi să-i vorbesc!“

Chiwar spune: „Eu sunt pregătit şi se cade ca noi toţi să-i facem o vizită inainte ca El să plece; dar să mergem totuşi doar noi doi!“ -

Chiwar împreună cu noul superior îşi încep imediat drumul. Dar când ei se află la câţiva paşi în afara porţii oraşului, îi întâmpină Borus, Iair, împreună cu nevasta sa, Sara şi mama Maria şi le transmit lui Chiwar şi superiorului vestea cea tristă pentru aceştia, că Domnul a plecat cu o jumătate de oră înainte împreună cu cei doisprezece ucenici ai Săi şi cu cei şapte ucenici ai lui Ioan care au venit.

91. Prietenii lui Iisus la Borus.

Această veste îl întristează pe noul superior şi el se întoarce, invitat de Borus, cu Chiwar în casa mare şi aproape asemănătoare a unui palat, unde Borus se străduieşte bineînţeles din răsputeri, pentru a-l servi pe noul superior aşa cum se cuvine.

L-i se mai alătură şi Bab cu Roban şi bineînţeles nu s-a vorbit nimic altceva în toată seara, decât de Iisus, Domnul.

Dar în sfârşit întreabă **superiorul** şi spune: „Dar spuneţi-mi care a fost de fapt motivul, că El, după toate, ce am auzit şi am aflat despre El, nu a mai avut curajul, să rămână aici? Căci cu totul altceva ar fi fost, dacă El ar fi trebuit să plece pentru un timp de aici din cauza slujbei Sale înalte; dar după câte se pare, l-a determinat doar marea spaimă faţă Irod să părăsească aceste împrejurimi! Dar un bărbat cum este El şi cum îmi este mie acum cunoscută fiinţă Sa, îl ascultă cerul şi pământul, care pe lângă toate acestea îl are pe guvernatorul roman, ca prieten intim, nu ar trebui evident să aibă în veci vreun motiv, să fugă din pricina prinţului Ierusalimului!

Într-adevăr, lucrul acesta se poate întoarce şi suci; dar un lucru este cert, că nu prea arată bine pentru locuitorii pământului, dacă un Dumnezeu începe să se teme de un diavol şi dacă El fuge de acesta! - Hm, hm, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai ciudată mi se pare această situaţie!

Spuneţi voi cum stau aceste lucruri, căci, altfel, va trebui să vă spun deschis, cu toate că îmi sunteţi dragi, că voi împreună cu mine ne-am inşelat amarnic în privinţa acestui bărbat; deoarece Atotputernicul nu are într-

adevăr nevoie, să se teme de un Irod, care nici măcar nu s-a gândit încă să-L urmărească! Căci eu, ca fiind un apropiat al prinţului, îl cunosc mai bine decât oricare dintre voi şi ştiu, că îi pare deja de sute de mi de ori rău în prezent, că l-a omorât pe Ioan. Deoarece moartea subită a Ierodiadei şi a fiicei ei l-a înspăimântat pe prinţ, aşa că cu siguranţă nu va mai încerca el vreodată în viaţa sa să mai omoare vreun profet!

Iisus cu siguranţă, că a avut de aceea alte motive, din cauza cărora a plecat el atât de repede de aici! Şi chiar dacă cei şapte ucenici ai lui Ioan i-ar fi povestit lucruri înspăimântătoare despre Irod, atunci întreb eu, dacă un bărbat, care ştie totul de la Dumnezeu, ştie cu siguranţă ce noi vorbim acum, le dă oare crezare, acelora care au scormonit minciuni evidente!? Nu ştie nici unul dintre voi să-mi dea un motiv mai bun pentru plecarea Sa şi spre liniştea mea?"

Spune **Borus**: „Dragă prietene, o mică piedică există totuşi, deoarece spaima Lui ne-a pus pe gânduri ca şi pe tine, cu toate că suntem convinşi într-u totul, că El este Acela, pe care noi l-am recunoscut şi pe care l-am acceptat. El s-a - vorbind deschis - temut şi de tine şi de aceea le-a dat liber celor mulţi ucenici şi romanilor înalţi, care au poposit la El deja de nenumărate zile. Dar, cum pot vedea eu acum, nu ar fi trebuit El să aibă vreun motiv, ca să se teme de tine, deoarece tu nu eşti deloc împotriva Lui; prin urmare, a avut El un alt motiv, pentru care a plecat atât de repede, decât pe acela, pe care noi trebuie să-l credem din cauza aparenţelor."

Spune **superiorul:** „Spuneţi-mi însă totuşi, cum s-a desfăşurat treaba şi cum s-a comportat, înainte ca să se pregătească de plecare! Poate îmi reuşeşte atunci, sau mai degrabă prietenului Chiwar, de a găsi un motiv rezonabil!"

Spune **Borus:** „Treaba s-a desfăşurat astfel: Deja dimineaţa îi trimisese El pe cei doisprezece ucenici ai Săi, pe care îi numeşte „apostoli", afară către mare, ca ei să pregătească o oarecare corabie şi probabil în acelaşi timp să culeagă informaţii, dacă nu s-ar afla oarecare iscoade şi ucigaşi stabiliţi trimişi de la Ierusalim. În Siberah, localitatea la vamă, care aparţine unui anumit Matei, care este de asemenea un ucenic al lui Iisus, s-au întrunit ucenicii lui Iisus cu cei şapte ucenici ai lui Ioan, cu care ei se întâlniseră deja o dată şi înainte - eu cred că la acea ocazie, când Ioan fusese deja în temniţă şi auzise cuvintele lui Iisus. Aceşti şapte ucenici le-au povestit apostolilor totul, ce se întâmplase în Ierusalim cu maestrul lor. Şi în celaşi timp au povestit ei, cum aşadar totuşi foarte în secret Irod - cu toate că el le-a mărturisit deschis acelora, care îi aduseseră ştirea de la Iisus, că acesta ar fi Ioan înviat din morţi - ar fi trimis iscoade şi ucigaşi, informându-i în aşa fel încât: Dacă ar găsi ei, că presusupul Iisus este într-adevăr Ioan înviat din morţi, atunci să nu-i facă nimic, ci să se reântoarcă foarte paşnici acasă; dacă ar fi acela într-adevăr Iisus, atunci să încerce să-L omoare de îndată! Dacă le-ar reuşi uciderea, atunci ar avea ei de aşteptat o răsplată mare de la Irod; iar dacă nu le-ar reuşi uciderea şi anume de aceea, că Iisus ar fi oarecum un adevărat Dumnezeu om de neomorât, atunci ei ar avea de aşteptat de la Irod aceeaşi răsplată şi el ar deveni atunci un adept al lui Iisus cu întreaga lui suită mare! - Asemenea informaţie i-au adus ucenicii lui Ioan, venind încoace la Nazaret cu ucenicii lui Iisus, Iisus Domnului.

Când a auzit El aşa ceva, a spus atunci: 'Prin această încercare ticăloasă să nu devină Irod veşnic vreodată ucenicul Meu! Pământul e mare şi Eu voi găsi într-adevăr un loc încă, unde apostolii ticăloşi ai lui Irod să nu Mă găsească! A venit, aşadar, Fiul omului, de a deveni prin ucigaşi stabiliţi, ceea ce este El? Nu şi veşnic niciodată! Cine Mă întreabă cu unelte de ucidere în mână, cine aş fi Eu, aceluia să nu i se dea veşnic vreodată un răspuns! Este însă oricum timpul, ca noi să plecăm de aici şi aşa să mergem noi şi să vedem, de a câştiga oameni pentru noi pe pământ străin, care ne vor crede şi fără unelte de ucidere împotriva vieţii noastre trupeşti, că noi suntem ceea ce suntem!'

La aceste cuvinte ale lui Iisus s-a întâmplat însă aşadar şi de îndată plecarea; pentru că El spuse: 'Să mergem, pentru că acum vreau Eu aceasta şi văd de aceea de asemenea, că şi unde se află deja şase sute de asemenea apostoli ucigaşi irodiani împotriva Mea şi anume deja foarte aproape; de aceea să ne şi ducem însă imediat de aici!' - Cu aceasta s-au pus atunci toţi ai Săi şi ucenicii lui Ioan la drum către Sibarah şi se vor afla acum deja în largul mării!"

92. Milostivirea Domnului cu omenirea.

Spune după aceasta **superiorul:** „Ah, acum are treaba o cu totul altă înfăţişare! Atunci El doară nici pe departe n-a plecat la călătorie din cauza fricii, ci din înţelepciune curată, pentru a-i tăia lui Irod ca pedeapsă bine meritată fiecare ocazie, că el nu poate deveni acum încă nici mai rău, dar nici cu uşurinţă mai bun! Ah, aici a făcut el foarte bine şi eu îl pot de aceea numai lăuda.

Este însă acest Irod un asemenea om şi în cuvântul propriu zis, la care aşa de fapt nici un om nu se pricepe bine, cum sau lucrurile cu el în privinţa lui. El este pe jumătate un om bun, pe ici pe colo peste măsură de bine făcător, pe jumătate însă şi iarăşi imediat după aceea un diavol de primă mărime! El îţi face astăzi cele mai lăudabile făgăduinţe într-o formă deosebită de apucătură a bunătăţii de inimă şi mărinimie şi le şi îndeplineşte aceluia, care vine la el acuşi după făgăduinţă. Dar vai de acela, care l-ar aminti despre aceasta în ziua următoare; acela nu numai că nu primeşte nimic din toate făgăduinţele, ci el este respins încă într-un mod aşa de simţitor şi urât jignitor, că lui îi dispare pentru a doua oară cu siguranţă tot curajul, de a se apropia vreodată iarăşi de el şi de a-l aminti de făgăduinţa făcută!

De aceea, nu este cu el de asemenea niciodată de încheiat o oarecare prietenie aleasă; pentru că acela care n-o ţine cu siguranţă, - acela este Irod! Şi Mântuitorul nostru măreţ Iisus ştie aceasta tot aşa de bine ca unul dintre noi şi l-a evitat de aceea pe bună dreptate; pentru că, dacă Irod s-ar fi şi lămurit de o sută de ori, că Iisus ar fi imposibil de rănit, atunci aceasta ar dovedi pentru Irod totuşi aşa de mult ca nimic. Pentru că lui nu-i furnizează pentru mâine absolut nici o dovadă, ceea ce s-a întâmplat astăzi; pentru că acest om ori nu are nici o ţinere de minte sau trăieşte în asemenea doctrine, cu care doar el poate dăinui, dar pe lângă el vreun un alt om nu mai!

Că el este, de altfel, o vulpe şireată, nu necesită într-adevăr vreo altă dovadă. Pentru că a şantaja taxele, înţelege el din arta, tot aşa cum a rămâne romanilor datori cu arenda. Eu, însă, ştiu cum face el aceasta; însă despre acest lucru altă dată!

Eu doresc însă acum totuşi să aflu de la voi, dacă Mântuitorul nostru Iisus nu va veni încă o dată iarăşi la Nazaret. Nu va spus vouă tuturor nimic despre acest lucru?"

Spune **Borus:** „Lucruri precise într-adevăr nu; dar eu sper, că El va petrece la noi iarna aceasta! Este firesc de asemenea posibil, că El va petrece iarna chiar în Sidon sau în Tir; dar atunci vom primi noi desigur de ştire de la El şi ne vom duce pe timp limitat acolo."

Spune **mama Maria** arătând foarte tristă: „El va veni într-adevăr aici; dar desigur numai iarăşi pentru câteva zile!"

Spune **superiorul:** „O mamă dragă, nu te supăra din această cauză; pentru că el nu ne va uita nici pe noi şi desigur încă mai puţin pe tine!"

Spune **mama:** „Aceasta n-o va face; dar pentru mine este aceasta totuşi ceva trist, dacă trebuie să văd şi să aflu, cum oamenii răi şi orbi reneagă intenţionat binefăcătorul lor veşnic cel mai mare, îl persecută şi îl întâmpină aproape peste tot cu cea mai mare nemulţumire!"

Spune **superiorul:** „Vezi, dragă mamă, oamenii sunt odată aşa cum sunt ei şi David n-a strigat pe degeaba în cea mai mare împresurare a lui: 'O cât de la nimic folositor este ajutorul tuturor oamenilor; pentru că ei toţi nu-l pot ajuta pe cel împresurat!' De altfel, a fost acesta doară încă întotdeauna destinul trist al tuturor oamenilor mari înzestraţi de către Dumnezeu cu capacităţi mai înalte şi misterioase, că ei au fost urmăriţi imediat în aşa fel de oamenii ca viermii de pământ, cum rândunicile mici urmăresc aici zburdalnic vulturul mare şi puternic. Pentru că oamenii mici vor totuşi să fie mari la toată nimicnicia lor şi nu pot de aceea să suporte, dacă iasă în evidenţă un adevărat om mare, la care ei numai prea batător la ochi trebuie să ia măsura nimicnicei lor depline!

Uită-te la marii prooroci! Care a fost destinul lor pământesc? Totdeauna sărăcie începând de la naştere, tot felul de lipsuri şi mizerie, pizmă, persecuţie şi în sfârşit chiar moartea survenită violent prin mâinile viermilor egoişti de pământ! De ce Dumnezeu vrea întotdeauna să aibă aceasta astfel, mi-a fost un mister începând din copilăria mea; dar experienţa de tot timpul ne învaţă, că a fost din păcate întotdeauna aşa şi noi putem inteprinde împotriva acestui lucru tot aşa de puţin, ca şi împotriva zilei de iarnă supărător de scurte. Dumnezeu a rânduit o dată treaba astfel şi noi n-o putem schimba, sperăm însă, că, în viitor, în viaţa cealaltă va merge aceasta mai bine!

Fiul tău Dumnezeiesc ar avea într-adevăr putere într-o măsură mai mult decât îndestulătoare, ceea ce am auzit despre el, de a sfârşi cu o lovitură întreaga nedreptate a oamenilor lumeşti; că el nu face însă aceasta, putem noi doară uşor să deducem din faptul, că el fuge oarecum mai degrabă de viermele de pământ Irod, decât să-l distrugă cu o suflare! El, care ar putea aceasta uşor, n-o face şi noi n-o putem face, - şi aşa rămâne totdeauna vechea treaba rea cunoscută! Dacă vine el o dată încoace, atunci vreu să port cu el în această privinţă o convorbire foarte serioasă între patru ochi."

Spune **Borus:** „Va da însă rod puţin! Pentru că eu am fost martor la toate propunerile şi ofertele făcute în această privinţă de îmbunătăţire a lumii de către guvernatorul suprem, care este încă pe lângă aceasta şi un unchi al împăratului; dar totul a fost atunci în zadar! El a arătat foarte limpede de înţeles, ce este omenirea şi cum este ea de condus şi de cârmuit pe cât se poate fără judecăţi şi pedepse ieşite din comun, dacă ea vrea să ajungă după aceea la determinarea veşnică din viitor dată de Dumnezeu doar prin învăţătură curată şi prin determinarea ei liberă foarte proprie! Guvernatorul a trebuit să-I dea, aşa ca noi toţi, dreptatea cea mai deplină şi fără dubii şi lovirea din plin de mai multe ori propusă puternic, a încetat pe deplin şi de tot; şi astfel te pot eu asigura deja de dinainte, că şi discuţia ta între patru ochi propusă îşi va avea căile sale negative, refuzânde!"

93. Borus vorbeşte despre esenţa omului.

Spune **superiorul:** „Aceasta se va arătă de-abia în viitor; pentru că, văzut din punctul de vedere al relaţiilor pământeşti, a devenit omenirea încă totdeauna mai rea, în loc să devină mai bună! Ce sunt acum Moise şi toţi prorocii mari? Eu v-o spun: In cercurile aşa numite mai bune se râde despre aceasta şi sunt considerate, ce-i drept, fabule evlavioase, dar, pentru duhul omului, pe deplin inutile şi se pune învăţătura unui Pitagora şi a unui Aristotel foarte înalt peste toţi proorocii! O dovadă vie, că organizarea lui Iehova, atât de măreaţă şi adevărată cât şi este ea, nu atinge absolut de loc scopul la oameni, pe care ea vrea să-l atingă după cuvântul Său!

Ce folosesc toate relevaţiile, dacă mijloacele evidente nu-i sunt lăsate pentru totdeauna, prin care este numai posibil, de a-i menţine pe oameni în mereu acelaşi respect în faţa relevaţiei Dumnezeieşti? Să încerce numai o pereche de părinţi, de a-i educa pe copiii ei fără nuiauă şi noi am afla numai prea acuşi, ce fel de respect vor avea copiii nematuri în faţa învăţăturilor încă cât se poate de înţelepte ale părinţilor lor!

De aceea, nu dau nimic pe toate învăţăturile şi chiar pe legi, dacă ele sunt încredinţate oamenilor fără nuiauă şi sabie; pentru că omul este rău din temelie şi trebuie să fie biciuit spre bine de-abia cu nuiele!"

Spune **Borus:** „Sunt cu tine în această privinţă pe deplin de acord; dar există totuşi un mare Însă, pe care îl vei cunoaşte de-abia atunci, când tu vei fi o dată învăţat despre aceasta din gura Lui personală!

Vezi, dacă avem în faţa noastră un mecanism mecanic, cu care este îndeplinită o oarecare muncă, atunci ne vom minuna la început, dacă ne este însă făcut cunoscut mecanismul mai îndeaproape, atunci vom găsi imediat o grămadă de lipsuri şi ne va apuca de îndată de-a dreptul pofta, să eliberăm acest mecanism de cusururile evidente. Noi ne deplasăm de aceea la maistor şi îi spunem aceast şi acel lucru.

Dar maistorul va începe să zâmbească şi să fie negreşit astfel în legătură cu noi şi va spune: 'Dragi prieteni, aceasta ar merge într-adevăr, - dar totuşi nu merge, pentru că maşina se orientează aici după multe puncte de care trebuie foarte ţinut seama! Cine a rânduit să se construiască, a făcut-o după trebuinţa lui; pentru această trebuinţă poate avea ea doar amenajarea observată, exactă şi aici ar fi fiecare adăugare un cusur evident al

maşinei însăşi! Maşina are nevoie să învingă doar o anume putere şi nu are voie de aceea să posede vreo putere mai mare, decât aceea care îi este necesară pentru scopul anumit. Dacă i-am da să acţioneze cu o putere mai înaltă, atunci ţesătorul ar rupe cu ea ţesătura lui cu fiecare bătaie şi în această formă n-ar face vreodată nici măcar un cot de stofă. De aceea trebuie maşina să aibă exact această amenajare pe care o are pentru scopul, căruia trebuie ea să-i corespundă şi fiecare lucru mai mult sau mai puţin este o greşeală a maşinii! Ah, dacă maşină va fi odată uzată prin folosirea îndelungată, de-abia atunci este timpul, de a o pune iarăşi în starea aceea, în care fusese ea la început, ca ea să poată corespunde iarăşi cu scopul ei.'

Vezi, astfel ne va informa maistorul şi noi doi vom trebui la sfârşit aşadar totuşi să spunem nouă înşine: Maistorul are dreptate; pentru că fiecare maistor trebuie totuşi să-şi cunoască treaba lui evident mai bine decât aşa o pereche de pseudo-maistori, cum suntem noi aici! Şi aproximativ un răspuns aproape asemănător am putea primi în această privinţă de la Iisus Domnul, dacă L-am întreba, cum este posibil, că oamenii alături de înţelepciunea Dumnezeiescă pot deveni totuşi chiar aşa de răi ca diavolii!

Ce ştim noi într-adevăr despre organizarea şi structura interioară a omului? Noi putem adesea să blestemăm, unde Domnul încă mai binecuvântează pe deplin! Pentru că nici de bine, nici de rău noi nu ne dăm seama pe deplin.

Fiecare om încă cât se poate de bun are mai mult sau mai puţin ceva egoism în firea lui. După această proprietate a lui, este el atunci tot timpul şi un judecător oamenilor împreună cu el şi le consideră deja tot timpul în primul rând şi cu drag, ca fiind o greşeală, dacă comit fapte, care nu sunt în concordanţă cu ideea lui de folosire pentru sine. Deoarece, însă, fiecare om gândeşte pentru sine tot aşa într-un mod puţin egoist, de aceea nu reiasă pe pământ nimic altceva decât o sumedenie de judecăţi strâmbe faţă de oamenii de lângă noi. Aceste judecăţi strâmbe produc reciproc nemulţumire, încetul cu încetul mânie, pizmă, furie şi mai multe asemenea onorabilităţi moraliceşti.

Cine altcineva este în consecinţă de vină la înrăutăţirea oamenilor, decât tocmai oamenii înşişi? Maşina de viaţă se uzează, deci, de asemenea cu timpul, trebuie de aceea să fie şi din timp în timp iarăşi din nou reparată de către maistorul ei măreţ, sau din când în când trebuie chiar din temelie formată din nou.

Şi o asemenea vreme de reparaţie totală pare, aşadar, iarăşi să fi venit după mai mult de aproape o mie de ani. După aceea vor ţine oamenii iarăşi de partea mai bună o bucată de timp; dar mai mult decât cel mult două mii de ani nu vor ţine iarăşi oamenii corectaţi şi noi vom fi în lumea cealaltă martori cu vedere ascuţită, că se va întâmpla aşa, cum eu ţi-am spus acum aceasta!"

Spune **superiorul:** „Aşadar, eu te felicit! Tu eşti un ucenic onorabil al maestrului tău! Eu văd acum deja faptul, că eu nu pot deocamdată să mă pun cu tine la întrecere în adevărata înţelepciune. Dar eu îmi voi da toată străduinţa, de a ajunge în scurt timp aşa de departe, alături de dragul meu prieten Chiwar, ca eu să pot duce convorbiri cu tine despre asemenea lucruri; pentru că înţelepciunea actuală a templului din Ierusalim nu este aici suficientă, - ceea ce nu este tocmai o minune, deoarece înţelepciunea actuală a templului nu este de asemenea foarte veche!"

94. Trăirea împreună a prietenilor Domnului la Nazaret.

După ce superiorul a rostit această remarcă zâmbind, au adus câţiva cetăţeni din oraş un bolnav, care deja de mulţi ani suferea de nebunie. Dar pentru că era sărac, nu au avut curajul ai săi, să se adreseze unui doctor pentru a-i cere ajutorul şi să-l aducă la Mine nu aveau curajul, deoarece circula mitul răutăcios: cine se lăsa vindecat de Mine, acela îi dăruia lui Beelzebub sufletul său! Într-o astfel de situaţie se afla şi Borus, despre care se vorbea, că el a învăţat de la Mine astfel de lucrări diavoleşti!

Iar când **Borus** l-a văzut pe nebunul acela, care îi era deja cunoscut, împreună cu prietenii săi proşti, a vorbit el aceste cuvinte către ei: „Deci, ce s-a întâmplat cu voi, de îmi aduceţi acest bolnav? Ce v-a făcut el oare, că vreţi să-l daţi pe mâna diavolului?"

Spun **cei doi**: „Domnule, noi am fost învăţaţi mai bine şi de aceea l-am adus aici la tine!"

Spune **Borus**: „Cine v-a spus aceasta?"

Spun **cei doi**: „Domnule, chiar aceia, care ne-au ţinut mai înainte într-o astfel de prostie, legaţi şi înodaţi în lanţuri şi ne-au învăţat aceasta!"

Spune **Borus** zâmbind puţin: „Înţeleg, înţeleg! Dar ce să fac eu cu acest nebun? Căci boala lui s-a agravat prin prostia voastră cea mare şi nu prea va funcţiona la credinţa voastră slabă, ca eu să-l pot vindeca pe acest om!"

Spun **cei doi**: Domnule, dacă noi am fi necredincioşi, nu l-am fi adus pe acest bolnav la tine!"

Spune **Borus**: „Foarte bine, atunci să vedem noi, ce poate dezlănţui puterea lui Dumnezeu în om!" - Aici se apropie Borus cu capul dezvelit de acel bolnav şi spune cu voce tare: „Eu vreau, ca în numele lui Iisus, Domnului din vecii vecilor, ca tu să te însănătoşeşti şi fii sănătos ca de acum înainte să poţi umbla liber!"

În acea clipă s-a însănătoşit nebunul şi l-a lăudat pe Dumnezeu, că le-a dăruit oamenilor o astfel de putere.

Borus însă l-a lăudat şi el cu voce tare pe Dumnezeu, le-a dăruit celui vindecat şi prieteniilor săi multe lucruri şi le-a dat acestora de mâncare şi de băut, ce se afla pe masa oaspeţilor.

Atunci s-a apropiat **superiorul** de Borus şi a spus: „Într-adevăr, aceasta nu aş fi căutat eu în tine! Că este în numele lui Iisus o putere extraordinară, în faţa căreia, cum am putut vedea eu, au chiar şi forţele iadului un respect măreţ, am putut privi eu astăzi în sinagogă; dar că în faţa acestui nume se apleacă şi toate bolile trupeşti, de orice fel ar fi ele, acest lucru au văzut ochii mei doar în această clipă. Într-adevăr, în spatele acestui Iisus trebuie să se afle mai mult decât un profet asemănător cu Elisei; căci după cunoştinţele mele nu a fost niciodată vindecat vreun om doar prin rostirea numelui său! Dar despre acest nume, dragi prieteni, vom mai avea noi împreună multe de vorbit!"

După aceste cuvinte, a mers superiorul la acel vindecat şi l-a întrebat, dacă acesta se simte într-u totul sănătos!?

Răspunde cel **vindecat**: „Aşa de sănătos cum sunt eu acum, nu am fost până acum niciodată în viaţa mea, - şi eu am deja cinzeci de ani, deci prin urmare sunt vindecat!?“

Superiorul îl felicită şi îi dăruieşte lui o monedă frumoasă de aur.

Dar cel **vindecat** o împinge din faţa sa cu aceste cuvinte: „Stăpânule, aici în Nazaret există alţii care sunt cu mult mai săraci, - dăruieşte-le acelora! Eu pot lucra acum şi aceasta este pentru mine o bogăţie suficientă!“

Spune **superiorul**: „Aceasta înseamnă că un om să nu fie egoist! Într-adevăr aceasta nu aş fi bănuit eu la tine! Deci, eu sunt superiorul sinagogii din Nazaret şi din întreaga Galilee şi eu voi rezida aici şi nu în Capernaum; de aceea mă vei găsi tu atunci când vei fi la ananghie!“

Spune **cel vindecat**: „Oameni buni nu există prea mulţi şi de aceea trebuie ca fiecare sărac să-i ţină minte pe aceia, dacă el se află la ananghie! Eu îţi mulţumesc pentru această ofertă; atunci când voi fi eu la strâmtoare, voi veni la tine.“

După aceste cuvinte se ridică cei trei, cel vindecat împreună cu cei doi care l-au condus, îi mulţumesc lui Borus şi superiorului şi pleacă binedispuşi spre casă. Casa lor închiriată se afla la câteva sute de paşi depărtare de oraş, aproape de casa Mea, care se afla şi ea în afara oraşului Nazaret, exact la ieşirea opusă.

După această întâmplare în casa lui Borus se mai vorbeşte mult despre aceasta şi toţi cei prezenţi acolo merg doar după miezul nopţii să se odihnească; mama Maria însă rămâne un timp în casa lui Borus, unde este bine îngrijită şi consolată. Dar toate treburile casei sunt rezolvate de cei doi fraţi ai Mei mai în vârstă, care au rămas acasă şi Borus le dă totul, ce le este necesar acestora. Şi aşa trăiesc prietenii Mei din Nazaret bine în absenţa Mea personală şi se ocupă zilnic cu Mine, cu învăţăturile şi cu faptele Mele, pe care ei le-au văzut cu ochii lor.

Noul superior însă verifică totul cu mare atenţie, dar tot timpul este convins de contrariul; căci şi el face parte din acei oameni, care a doua zi iau totul uşor, ce au trăit ei cu o zi înainte şi uită ceea ce au promis. Şi aşa aveau Chiwar şi Roban în fiecare zi o nouă misiune cu omul, care în rest era foarte bun şi care tot timpul intenţiona, să fie drept şi sever în acţiunile sale, dar la aceasta se clătina totuşi în permanenţă între dreptate şi nedreptate; deoarece el întreba veşnic ce este de fapt ‘dreptatea’.

Şi dacă de o mie de ori i s-a dovedit pe degete, că adevărata dreptate nu constă în nimic altceva decât în faptul că omul să trăiască după legile lui Dumnezeu, atunci înţelegea el acest lucru foarte bine astăzi; dar a doua zi venea cu o mie de motive rezonabile, că deseori îi era greu lui Chiwar, să-i dea superiorului un răspuns bun la întrebările acestuia. Şi Chiwar a înţeles acum, de ce i-am spus Eu, ca să fie atent cu acest superior, deoarece mult timp nu va fi un om de încredere.

Dar ce îl preocupa cel mai mult pe superior, era puterea numelui Meu. Dacă de multe ori era de nesuportat, atunci îl îndrepta Chiwar cel mai uşor în numele Meu. Borus avea însă cel mai mult grijă de acesta şi îl menţinea cel puţin pentru câteva zile pe drumul cel bun, aşa ca el să creadă cu tărie în numele Meu.

Cu aceasta este spus totul, ce au făcut nazarinienii după plecarea Mea şi acum să trecem din nou la Mine Însumi şi la ceea, ce am înfăptuit şi am învăţat după acea seară din Nazaret în care am plecat şi încotro am mers şi cum am ajuns Eu acolo.

95. Miracolul mâncării şi a vindecării la acei cinci mi de oameni în deşert.
Ev,Matei. 14, 13-24.

Atunci când Eu - cum s-a mai menţionat deja - am auzit de la ucenicii lui Ioan, care au sosit la Mine, ceea ce Eu cu siguranţă am ştiut deja mai devreme - căci altfel nu aş fi trimis toţi oaspeţii de lângă Mine, de dimineaţă -, am părăsit de îndată Nazaretul şi am mers cu cei doisprezece ucenici spre Sibarah la mare şi de acolo am urcat imediat într-un vas care ne-a dus în apropiere de Bethabara. În vas mi-au povestit chiar ucenicii, ce au înfăptuit şi au învăţat în acea zi, iar pentru aceasta Eu i-am lăudat.

Atunci când noi am ajuns la destinaţia noastră, le-am poruncit Eu ucenicilor, să rămână singuri în vas şi am coborât singur pe ţărâm, însoţit de doar câţiva ucenici şi am mers spre deşert pentru a căuta un loc, unde Eu aş fi putut să stau câteva zile şi unde aş fi putut sta în siguranţă de acuzaţiile lui Irod.

Dar vasul nostru a fost urmat de alte vase mai îndepărtate şi de mai multe corăbii, iar prin aceasta s-a aflat cu uşurinţă locul Meu de poposire şi aceasta cu atât mai uşor, pentru că nu aveam nici pe departe intenţia, să Mă ascund de omenirea care necesita atâta ajutor.

Nu a durat o zi în deşert, când din toate părţile au apărut oameni, venind din cetăţi, oraşe şi sate, pe lângă cei opt sute de ucenici vechi, care s-au aflat în oraşe şi sate şi au venit la Mine cu toate că Eu i-am trimis cu o zi înainte înapoi în regiunile lor.

Dintre aceştia erau nenumăraţi din Cana din Galilea şi din Cana în Samaria, nenumăraţi din Jesaira, mulţi din Kis şi Sibarah, din Capernaum, Horazin, Caesarea, Ghenizaret şi Bethabara şi m-au vestit în multe alte localităţi, aşa că din aceste oraşe şi sate au venit o masă mare de oameni în parte peste mare şi în mare parte prin deşert pe jos până la Mine, bineînţeles cu o grămadă de oameni bolnavi. Cum am spus şi mai înainte, de abia că s-a crăpate de ziuă, când aproape o mie de călători au găsit locul Meu de poposire şi l-au încercuit.

Dar locul Meu de poposire pe care Eu l-am ales în deşert, a fost o peşteră fără vreo ieşire laterală. Acea peşteră se afla destul de sus şi nişte pomi au crescut aproape în jurul acesteia. În faţa peşterii se afla un spaţiu mare, pe care mii şi mii de oameni puteau poposi liniştiţi; şi chiar pe acest loc s-au aşezat oamenii împreună cu bolnavii lor.

Dar pentru că ucenicii, care îmi ştiau aşezarea, au văzut, că de peste tot se zăreau mase mari de oameni care se strângeau din ce în ce mai mulţi în jurul locului, unde Mă aflam Eu, au deveni îngrijoraţi din cauza Mea. Ei au lăsat vasul pe mâna celor opt pescari şi au venit sus la Mine, pentru a-Mi aduce ştirea, ce fel de mase de oameni veneau către Mine şi că ei nu mai puteau garanta într-adevăr, dacă nu cumva se aflau printre aceştia oamenii lui Irod.

Atunci când bunii şi grijulii ucenici Mi-au spus această ştire, pe care Eu deja o cunoşteam, am ieşit Eu afară din acea grotă şi m-am uitat la acea masă de oameni, care m-a rugat cu lacrimi în ochi, ca Eu să-i însănătoşesc pe cei bolnavi.

Şi Eu i-am vindecat într-o clipă pe toți cei bolnavi (*Matei14, 14*) , cât şi pe toți, care se aflau pe drumul lung înspre Mine. Bineînțeles că nu a existat un sfârşit pentru laudă şi slăviri. Până spre seară tot au apărut oameni, cu toate că bolnavii lor au fost vindecați pe drum, ca ei să-Mi mulțumească şi să-Mi aducă laudă. Locul din fața peşterei era foarte plin şi ucenicii au început să fie neliniştiți; oamenii tineri s-au urcat chiar şi pe pomi, ca ei să Mă poată zări mai bine.

Dar când a început să se lase seara, au venit **ucenicii** la Mine şi au vorbit: „Doamne, aici este pustie; se lasă noaptea şi cum putem noi să vedem, nu are nimeni ceva de mâncare! Lasă de aceea ca poporul să meargă în oraşe şi în sate pentru ca ei să-şi cumpere pâine şi mâncare!“

Spun **Eu** către ucenici: „Nu este nevoie ca oamenii să meargă la târguri pentru ca ei să-şi cumpere de mâncare, ci dăruiți-le voi! (*Matei 14, 16*) Nu au nevoie decât apă ca să bea, care se află aici din belşug în izvoarele răcoritoare.“

Spun **ucenicii** puțin cam mirați despre dorințele Mele: „Doamne, noi nu avem decât cinci pâini din făină de orz şi doi peşti prăjiți. (*Matei 14, 17*) Ce este aceasta pentru atât de mulți oameni?“

Vorbesc **Eu** către ucenici: „Aduceți-le aici!“ (*Matei 14, 18*)

Când ucenicii fac ceea ce Eu le-am poruncit, am chemat Eu tot poporul prezent să se aşeze pe iarbă, am luat după aceea cele cinci pâini şi cei doi peşti, m-am uitat spre ceruri şi i-am mulțumit Tatălui, am frânt pâinile şi le-am dat ucenicilor şi aceştia au împărțit-o poporului. (*Matei 14, 19*) Cei doi peşti însă şi puțină pâine au rămas de data aceasta pentru ucenici.

Şi toți care se aflau în acel loc, au mâncat suficient pentru a se sătura. Cei însă care nu au putut mânca totul, au strâns bucățile rămase în nişte coşuri, care erau luate de către popor din obişnuință la călătorii, deoarece erau prinse cu nişte curele de spate; şi din resturile rămase s-au mai umplut încă doisprezece din aceste coşuri. (*Matei 14, 20*) Dar aceia care au mâncat au fost cinci mii de bărbați - nepus la socoteală femeile şi copiii. (*Matei14, 21*)

Şi pentru că această hrănire a durat aproape o oră, a provocat mare mirare în popor, cum se poate bineînțeles înțelege, că poporul a decis, ca Eu să devin regele lor.

Dar pentru că Eu am văzut acest plan, le-am poruncit ucenicilor, să se urce de îndată în vas şi să vâslească înaintea Mea pe celălat țărm, până când voi trimite Eu poporul acasă. (*Matei 14, 22*) Aceasta am făcut Eu aşa, pentru a împiedica poporul să-şi ducă la bun sfârşit planul. Deoarece unii bărbați au început să vorbească cu ucenicii, ca ei să facă aceasta în semn de recunoştință. Dar totuşi nu a avut nimeni curajul să se apropie de Mine!

Cu trimiterea uceniciilor am trimis şi mijlocul poporului şi când ucenicii s-au dus repede pe vas pe timp de noapte, a început şi poporul să renunțe din ce în ce mai mult la planul său. După plecarea ucenicilor, care se aflau deja la distanță mai mare pe mare, i-am dat cale liberă întregului popor, care a mers cu bunăvoință din acel loc.

După aceea, M-am urcat pe un munte apropiat şi m-am rugat pentru a împreuna şi mai mult carnea omenească a Mea cu Tatăl. Pe vârful acestui munte am stat Eu singur (*Matei 14, 23*) şi am putut chiar foarte bine să văd cu ochii omeneşti la lună plină, cum corabia uceniciilor, care se afla deja în largul mării, deoarece nu era prea lată, se afla de aceea la ananghie din cauza valurilor, care erau agitate de un vânt puternic şi tare şi erau suflate în direcția corabiei.(*Matei 14, 24*).

96. Ucenicii pe marea furtunoasă.

Că ucenicii nu erau de aceea tocmai în cea mai bună dispoziție, se poate deduce uşor; ei făceau la adresa Mea comentarii diverse şi remarci răutăcioase şi însuşi **Petru** spuse: „N-a ştiut El, deci, pentru noi ceva mai bun pentru această noapte, decât să ne lase pradă morții sigure, în valuri? Este într-adevăr puțin ciudat din partea Lui! Eu de-abia îndrăznesc să rânduiesc să se vâslească mai departe; pentru că câteva prăjini de măsurat mai departe, ajungem noi în locuri puțin adânci, colțuri de stâncă în mare şi bancuri de nisip şi eu, un corăbier bătrân, nu garantez atunci pentru nimic mai departe! De aceea este mai bine, ca noi chiar până dimineața să ne menținem aici pe apă adâncă!“

Spune **Toma:** „Aş vrea să ştiu însă de asemenea, ce a vrut El cu aceasta, că ne-a trimis aşa dintr-o dată de la El şi ne-a poruncit de-a dreptul, ca noi să trecem dincolo înaintea Lui!“

Spune **Andrei:** „După cunoştința mea, nu se află de-a lungul țărmului pustiu vreo corabie; eu întreb: Cum va veni El după noi? Vrea El cumva să parcurgă drumul pe uscat, atunci are nevoie de paisprezece ore întregi, pentru a ajunge pe partea de jos a mării peste Siberah şi Kis acolo, unde noi avem intenția să acostăm; iar dacă vrea El să ajungă acolo pe partea de sus a mării, atunci are El nevoie de două zile pline de călătorie; pentru că acolo este suprafața cea mai lată a mării noastre şi are golfuri marine mari şi mlaştini vaste.“

Spune **Iuda** Iscarioteanul: „Voi toți laolaltă nu ştiți nimic! Eu am observat deja de mult, că noi i-am devenit o povară; dar numai că nu s-a ivit o ocazie favorabilă, de a scăpa de noi într-o formă bună. Şi vedeți, ocazia s-a ivit şi el s-a scăpat de noi şi noi de el! Acum putem noi să mergem să-L căutăm cu toate torțele şi noi îl vom primi cu greu vreodată iarăşi la vedere! Dacă este însă aceasta din partea lui - vorbind între noi - tocmai lăudabil, asta este o altă întrebare!“

Spune **Ioan** omul preferat: „Nu, aceasta n-o face El veşnic niciodată! Aici îl cunosc eu de prea mult timp şi prea bine! Aceasta n-ar face-o El nici măcar ca om, nicidecum ca Fiu al lui Dumnezeu, care este El acum într-adevăr fără tot alt dubiu în tot belşugul deținerii a Duhului Dumnezeiesc! Că a făcut aceasta, are desigur - precum tot, ce s-a întâmplat până acum - motivul său foarte înțelept şi aşa va avea şi aceasta motivul său desigur foarte înțelept! Şi eu presimt aceasta viu în mine, că noi ne vom lămuri de acest lucru cel mai curând!

Dumnezeul meu, dacă El, pe care îl ascultă cerul şi pământul, ar vrea să ne aibă plecați de la El, atunci ar fi nevoie doar de cea mai neânsemnată suflare din gura Lui şi noi toți ne-am afla în cealaltă partea a lumii, tot aşa cum a fost nevoie de asemenea numai de o suflare din gura Lui de-abia cu aproximativ trei săptămâni sau cel mult o lună pe munții înalți de la Kis, pe care îl vedem de aici încă foarte bine şi noi făcusem o călătorie rapidă ca fulgerul prin aer şi noi am şi fost într-un moment deja la El, pe înălțime! - Dragul meu frate Iuda, numai cu asemenea păreri ridicol prosteşti despre El nu trebuie să-mi vii tu; pentru că cu acest lucru dai tu tot timpul o mărturie a necredinței tale!“

Spune **Natanael,** care era şi el în corabie: „Eu sunt de altfel pe deplin de părerea fratelui meu drag Ioan; dar numai aceasta vreau s-o spun, că ar fi, aşadar, totuşi, la toată grija noastră de conştiință, cumva totuşi posibil, că noi am fi păcătuit împotriva Lui pe undeva sau prin ceva şi nu a vrut să ne-o spună, ci ne-a lăsat pentru aceasta la aprecierea noastră proprie, ca noi să ne examinăm mai aprofundat şi mai temeinic. El va veni atunci într-adevăr iarăşi la noi, când noi ne vom fi curățit pe deplin.

Fireşte că eu mi-am examinat acum conştiința mea deja foarte temeinic, nu pot să găsesc însă din păcate nimic, ce mi-ar fi o nedreptate. Cu adevărat, pentru mine ar fi acum un păcat conştient o binefacere straşnică; pentru că el mi-ar fi o lumină, la care aş recunoaşte, că am meritat această pedeapsă de la Domnul şi o căință sinceră ar fi un balsam pentru inima mea! Dar aşa caut eu cu toată râvna un păcat al meu şi nu pot să găsesc nici unul, din cauza căruia s-ar merita osteneala, de a se căi în sac şi în cenuşă! Cu adevărat, acum îl invidiez pe un păcătos! Să fie departe gândul, că aş dori să devin de aceea un păcătos; dar dacă aş fi acum unul, m-aş simți uşurat! Oh, cât de dulce trebuie să fie, să fii în fața lui Dumnezeu şi a oamenilor un om bine căit! Dar cum poate un om tot timpul drept, fără să se facă de râs în fața lui Dumnezeu, să îmbrace haina celei mai severe căințe?“

Spune **Bartolomeu:** „Dar ce idei ciudate ai tu totuşi adesea! Cui i-ar putea veni într-adevăr vreodată în minte, de a-l numi pe un păcătos mai fericit decât pe un drept?“

Spune **Ioan:** „Nu are pe deplin nedreptate! Fireşte că se subânțelege aici numai un păcătos din slăbiciune şi câteodată din pasiune nechibzuită, însă nu un slujitor şiret al iadului; şi aici n-ar avea fratele nostru Natanael tocmai pe deplin nedreptate!“

Spune **Iacov:** „Da, da, fraților! Natanael al nostru este un om, cu care noi, în ceea ce priveşte înțelepciune adâncă şi fină, noi toți împreună nu ne putem pune; pentru că el ştie aşa de potrivit să ne contracareze din temelie! El este întotdeauna cel tăcut şi scump la vorbă; dar când vorbeşte, atunci trebuie să-l asculți! Pentru că cuvintele sale sunt mereu grele în conținut!“

Spune **Natanael:** „Dar frate Iacove, nu mă lăuda totuşi întotdeauna, când spun din când în când ceva! Domnul ştie doară cel mai bine, cât de înțelept sunt eu şi cât de însemnată este înțelepciunea mea slabă; pentru că, dacă ar fi aceasta ceva însemnat, atunci aş fi devenit de asemenea deja de mult un mesager ca şi tine, aşa, însă, sunt eu încă numai tot un elev, pentru că Domnul o va şti bine, ce îmi mai lipseşte. Eu am într-adevăr un duh poetic, dar de aceea nici pe departe unul profetic! Uită-te aici la fratele tânăr Ioan, acesta este un prooroc deja începând din leagăn; aceasta o ştie Domnul şi l-a făcut de aceea scriitorul secret al Lui!“

Spune **Ioan:** „Ah, cum să nu! Ce ar fi, aşadar, în consecință fratele Matei?“

Spune **Natanael:** „Acesta este scriitorul publlic al Domnului - şi numai tu scriitorul secret al Său!“

Spune **Ioan:** „Poate fi într-adevăr! Şi dacă este aşa, atunci Domnul o vrea astfel şi noi trebuie să acceptăm aceasta, aşa cum ne-o dă Domnul!“

Intervine morocănos **Iuda** Iscarioteanul: „Nu vă va mai da probabil nimic de acum încolo! Nisipul din sticla care arată trecerea timpului s-a scurs deja de patru ori, în timp ce noi încă mai plutim aici între aer şi apă, ceea ce vrea să însemne aşa de mult ca: între viață şi moarte; şi eu încă nu descopăr vreo corabie, care ar veni în urma noastră!“

Spune **Ioan:** „Asta doară nici nu face nimic; pentru că El doară nu ne-a spus exact timpul, când va veni în urmă noastră!“

Spune **Iuda:** „Pentru acest aspect va avea el probabil motivul lui întemeiat! Aceasta o înțelegem noi!“

Spune **Ioan:** „Prietene, spune-mi tu o dată, deci, totuşi foarte cinstit, dacă tu, aşadar, încă nu crezi după toate lucrurile, ce le-ai văzut totuşi cu ochii tăi foarte proprii şi le-ai auzit cu urechile tare foarte proprii şi cu siguranță ai simțit şi ai perceput cu toate simțurile tale, că Domnul nostru Iisus, aşa de adevărat cum mă numesc eu Ioan, este într-adevăr Dumnezeu şi Lui îi sunt proprii pe delin toate puterile, de a crea, a conduce şi a stăpâni în cerurile nemărginite şi pe acest pământ! Eu te rog, ca tu să-mi spui un cuvânt sincer!“

97. Iuda laudă minunile Eseenilor.

Spune **Iuda:** „Dacă cred eu aceasta imediat aşa fără toate îndoielile, atunci ar trebui să fiu aşa de slab ca tine şi ca mai mulți dintre voi! A trecut per total încă de-abia o jumătate de an, de când suntem la el şi am auzit şi am văzut multe lucruri, ce sunt ieşite din comun şi minunate şi voi, care sunteți oameni foarte simpli şi n-ați văzut şi n-ați auzit încă niciodată altceva, decât pe acest Iisus, pe noi toți fireşte întrecându-ne foarte tare, de ce trebuie să-i atribuiți într-adevăr deplina dumnezeire. Vouă vă ajung foarte sigur aceste cuvântări şi fapte ale sale; dar în privința mea este treaba pe deplin altcumva, deoarece am fost departe, în multe locuri şi am văzut şi am auzit multe alte minunății pe ici pe colo! Mergeți la eseeni şi vedeți, ce fel de înfăptuiri săvârşesc ei şi eu pariez, că voi îi considerați toți ca fiind o sumedenie de zei, asemenea romanilor şi grecilor, care le dăruiesc chiar jertfe bogate, pentru că ei sunt de părere, că aceştia ar fi zei.

Vedeți, toate acestea şi pe ici pe colo lucruri încă mai tare ieşite din comun, decât ce le face Iisus al nostru, le puteți voi vedea tot aşa de bine la eseeni. Iar dacă mai există pe pământ încă o grămadă de oameni care înfăptuiesc, ceea ce maestrul nostru Iisus înfăptuieşte, atunci îmi este, deci, totuşi imposibil să accept, cum şi de ce să-i adăugăm lui aşa de fapt prerogativele (*privilegiile)* exclusive a Dumnezeirii totale ca fiind fără dubiu adevărat.

Da, dacă ar fi el singurul pe pământ, pe care îl ascultă elementele, atunci ar fi un lucru uşor cu credinţa în dumnezeirea lui; dar, deoarece există, în consecinţa experienţei mele numai prea vii, mai mulţi asemenea oameni pe pământul drag, care fac multe minuni, de aceea trebuie Iisus al nostru să realizeze încă mult mai mult, ca noi să-i adăugăm prerogativa exclusiv dumnezeiească şi să putem atunci spune şi crede fără dubii: Acesta este Iehova, cum a fost El din veşnicie până acum!

Voi consideraţi trezirile din morţi, înmulţirea dintr-o dată a mâncărurilor şi a băuturilor, restaurarea clădirilor şi facerea de semne în lună şi în soare ca fiind minuni ale lui Dumnezeu! Aceasta nu este însă încă nici pe departe îndeajuns, de a dovedi Dumnezeirea unui om, care este în stare să înfăptuiască aşa ceva, pentru că aşa ceva şi fapte asemănătoare am văzut de mai multe ori la eseeni. Vindecarea unui bolnav este acolo practicată numai aşa pe lângă aceasta; dar eu însumi am fost martor, cum superiorul eseenilor a scris în lună în trei limbi! Aşa am fost eu martor, cum a întunecat total o dată soarele în amiaza luminoasă! El îşi făcuse semnele sale şi un calcul şi ne-a spus apoi: 'Într-o oră vreau să le dau o urgie oamenilor; eu voi face soarele pe deplin întunecat pentru mai multe momente şi să fie întuneric pe pământul întreg!'

Noi ceilalţi am făcut ochi mari la această făgăduială tocmai nu chiar prea plăcută şi am aşteptat în tensiune înfricoşată urgia făgăduită, care cu fiecare clipă câştiga în ceea ce priveşte probabilitatea, deoarece a început să fie încetul cu încetul, conform acestei făgăduieli, tot mai întuneric şi mai întuneric! Când nisipul s-a scurs aproape de tot, a întins superiorul mâinile sale şi a vorbit într-un patos încet: 'Eu vreau aceasta! Soare, devino întunecat!' Atunci s-a întunecat soarele şi pe pământul întreg a fost întuneric ca pe timp de noapte. După câteva clipe şi mai ales îndemnat prin cererea noastră arzătoare, şi-a întins el iarăşi mâinile, ale căror degete arătau ca înfocate şi a vorbit către soare: 'Este îndeajunsă oamenilor plaga aceasta; de aceea, aprinde-te iarăşi încetul cu încetul şi luminează şi încălzeşte cercul pământesc!' şi iată, după o asemenea poruncă fusese soarele acuşi iarăşi luminos şi după o jumătate de oră fusese el iarăşi laolaltă cu toată puterea lui de încălzire!

Astfel s-a aflat nu departe de cetatea mare de locuit a eseenilor în grădina lor mare, împrejmuită cu ziduri înalte, un munte însemnat, care avea aproxmativ de două ori înălţimea unei cetăţi. Eu veneam în fiecare an de patru ori la eseeni cu tot felul de tacâmuri de gătit în ele; o dată mi-a spus unul dintre eseeni: 'Dacă vrei să vezi iarăşi o minune mare a puterii voinţei superiorului nostru, cum şi munţii trebuie să asculte de strigarea lui, atunci rămâi aici astăzi! Vezi, acel munte de acolo ne stă în cale; astăzi îl mai vezi încă ca munte şi mâine vei vedea tu în locul lui un palat splendid!'

Eu m-am uitat atent şi exact la munte, care se afla la abia patrusute de paşi depărtare de cetatea de locuit şi ochii mei nu mă înşeală, era un bloc de stâncă gol, pe ici pe colo acoperit cu muşchi sărăcios şi mărăciniş mic. Atunci i-am spus eu, zâmbind, eseenului: 'Dacă acesta este într-adevăr un munte de stâncă, despre care lucru eu nu mă îndoiesc, atunci trebuie să sălăşluiască în superiorul vostru o putere curat Dumnezeiească, dacă ar fi în stare să creeze din acest munte de marmură un palat, peste noapte!'

Apoi a spus eseenul: 'Te îndoieşti tu cumva, că muntele este un bloc imens de piatră? Dacă te îndoieşti, atunci vino cu mine şi convinge-te!' Iar eu am spus: 'Prietene, ceea ce văd ochii mei ascuţiţi, pe aceea eu nu mai trebuie să o ating de loc; pentru că până la patrusute de paşi, mai disting încă cele mai mici lucruri!' Spune eseenul: 'Aşadar, bine atunci, rămâi aici şi eu voi produce o grămadă de apariţii minunate!' - Eu nu pot încă minuna îndeajuns, toate ce le-am văzut acolo!

Eseenul m-a condus într-o încăpere mare, întunecată, în care zăceau prin-prejur cel puţin o sută de cadavre pe paturi de cadavre proprii şi mirosul tare de cadavru numai prea cunoscut îmi spunea numai prea limpede, că cadavrele, care zăceau prin-prejur într-un rând larg, nu mai erau oameni în viaţă. În timp ce noi doi mergeam printre cadavrele multe şi le şi atingeam pe ici pe colo, au adus doi cărăuşi încă două în plus, i-au pus pe cei neânsufleţiţi pe paturi încă goale şi au părăsit apoi încăperea.

Eu l-am întrebat pe conducătorul meu, dacă el n-ar avea, aşadar, nici o frică faţă de aşa de mulţi morţi! Şi el mi-a răspuns: 'De ce dar? Atâta timp cât ei sunt morţi, nu ne pot face nimc şi dacă îi chem iarăşi la viaţă, îmi vor mulţumi ei numai de aceea, că i-am trezit iarăşi la viaţă de la moartea sigură şi evidentă! Vezi, sunt printre aceştia bărbăţi, femei şi slujitoare! Este numai păcat, că de această dată nu sunt copilaşi printre ei. Dar, fii tare şi nu te speria, când toţi se vor scula din aşternuturile lor la cuvântul meu!'

Eu mă pun aşa de frumos aproape de uşa de ieşire, pentru a ajunge acuşi afară, în caz de împresurare.

Eseenul îşi ridică însă mâinile şi a strigat cu o voce puternică: 'Treziţi-vă voi toţi morţi, trăiţi apoi mai departe şi câştigaţi-vă cinstit pâinea voastră cu mâinile voastre vii! Daţi însă cinstea şi mai înainte de toate celui mai mare Duh Dumnezeiesc de aceea, că ne-a dat nouă oamenilor o asemenea înţelepciune şi putere!'

La aceste cuvinte ale eseenului s-au ridicat toţi morţii şi-i mulţumeau eseenului cu mare ardoare pentru trezire şi erau sănătoşi pe deplin şi plini de amabilitate. El i-a salutat de asemenea foarte prietenos şi le-a dat apoi drumul.

Şi aceasta va fi cumva totuşi o trezire a morţilor, dacă o sutădouăzeci de cadavre sunt chemate dintr-o dată iarăşi la viaţă!? - Eu l-am întrebat după aceea pe omul minune, dacă aşa ceva s-ar întâmpla pe an de mai multe ori. Şi el mi-a spus: 'Aceasta se întâmplă o dată la fiecare săptămână. Superiorul poate însă să însufleţească iarăşi de tot şi oase pe deplin fără carne în aşa fel, că ei trăiesc după aceea tot aşa iarăşi cu desăvârşire ca aceştia, pe care i-a trezit aici! Dar această putere n-o posed eu nici pe departe!'

El m-a condus apoi într-o altă încăpere mai întunecată şi mi-a arătat o grămadă mare de oase pure, care se aflau de asemenea pe bănci puse în rânduri. O lumină ştearsă ilumina numai puţin această încăpere îngrozitoare; dar oasele se putea distinge foarte acceptabil.

Noi ne-am uitat atent o vreme la aceste oseminte foarte neânsufleţite. Atunci a venit superiorul cu o înfăţişare îngrozitor de serioasă şi l-a întrebat pe conducătorul meu, dacă i-ar fi reuşit pe deplin retrezirea cadavrelor. Şi el îi răspunse cu un foarte respectuos: 'Da, maestrule înalt şi cel mai înţelept!' Apoi a vorbit superiorul: 'Aşadar, atunci ai grijă de toate, deci; şi pe tine vreau să te iniţiez acum în prezenţa acestui străin, ca tu să poţi în viitor să trezeşti la viaţă şi osemintele de morţi care nu au carne! Du-te acolo şi atinge doar cu degetul mare şi cu degetul de mijloc al ambelor mâini doar pieptul şi craniul oaselor, apoi numără încet până la şapte şi

strigă apoi tare: 'Inveliţi-vă cu carne şi piele şi focul vieţii să pătrundă atunci afară din pereţi şi să vă însufleţească ca să fiţi oameni aşezaţi!'

Aceasta a înfăptuit de îndată ghidul meu şi la ultimele sale cuvinte au apărut într-adevăr flăcări şi scheletele de altădată, a căror urme nu se mai puteau vedea acum, au apărut în locul lor oameni plini de viaţă şi mişcători, o sută la număr, în faţa noastră, ne-au salutat şi i-au mulţumit superiorului pentru mila sa faţă de ei. Acesta i-a trimis afară în aerul liber, pe care ei îl necesitau pe deplin. -

Ce spuneţi voi la toate acestea? Cât de departe în spate se află totuşi învăţătorul nostru faţă de ei! -

După aceea am fost chemat la mâncare şi noi toţi ne-am aşezat la o masă lungă şi pe deplin goală. Superiorul a rostit într-o limbă străină o rugăciune, s-a uitat spre cer şi noi toţi i-am urmat exemplul. Deodată s-a auzit un zgomot asurzitor, aşa de parcă s-ar fi prăbuşit tavanul unei case; şi iată, nici eu şi nici unul altul nu putea înţelege cum s-a întâmplat acest lucru, - şi noi stăteam tot la aceeaşi masă, dar ea nu mai era goală, ci ticsit de plină cu tot felul de mâncăruri şi băuturi, aşa cum se cade pentru o cină regească! După cină m-am mai uitat eu încă o dată la acel munte, care în timpul nopţii trebuia să fie transformat într-un palat şi după aceea m-am dus eu într-o odaie aşa cum mi-au spus acei eseeni.

Dimineaţa, devreme, a apărut deja ghidul meu la mine şi a vorbit: 'Vino şi uită-te!' şi eu am mers plin de curiozitate cu el, - dar nu a mai fost nici urmă de stâncă! În locul acelui munte se afla un palat regesc, în a cărui camere spaţioase eu m-am plimbat şi m-am convins cu certitudine, că întregul miracol nu era vreo iluzie. -

Eu însă vă întreb acum dacă învăţătorul nostru Iisus a înfăptuit vreodată ceva mai înalt sau mai miraculos! Şi voi îl declaraţi deja ca fiind Însuşi Iehova!

Prin urmare, dacă vom mai avea norocul, să-l vedem, nu trebuie să deveniţi imediat supăraţi, dacă eu voi pune din când în când întrebări, care cu siguranţă că nici vouă şi nici lui nu-i sunt pe plac; deoarece eu am văzut şi am auzit multe miracole înainte lui Iisus şi dacă voi vă gândiţi bine, nu trebuie să vă înfuriaţi, dacă simţiţi în voi doar puţină putere bărbătească, atunci când eu mă comport puţin mai ciudat!"

98.Ioan şi Bartolomeu îi explică lui Iuda iluziile eseenilor.

Spune **Ioan**: „Ceea ce ne-ai povestit tu acum despre esseni, am ştiut eu şi mulţi alţii dintre noi deja de multă vreme! Dar noi ştim mai multe decât tine, că aceşti esseni lăudaţi de tine sunt nişte trişori şi înşelători cu mult mai mari, decât prezicătorii oracolului din Delphi, care s-au pierdut aproape complet în aceste vremuri!

Deoarece aceşti oameni - resturile rămase de la vechii preoţi egipteni, au comori mari, constând în aur şi argint şi cele mai preţioase pietre şi perle - şi-au construit la graniţa între ţara noastră lăudată şi Egipt o adevărată moară miraculoasă şi acum posedă ei o a doua moară din aceasta în apropierea Ierusalimului, prin care ei fac cele mai bune tranzacţii! Iată, aceasta ştim noi şi ne miră foarte tare faptul, deoarece tu nu eşti picat în cap, că nu ştii aceste lucruri!"

Spune **Iuda**: „Eu am avut doar tot timpul cele cinci simţuri sănătoase!"

Spune **Ioan**: „şi totuşi nu ai văzut şi nu ai auzit nimic, nu ai simţit şi nu ai înţeles nimic! Crezi tu, că acei morţi, pe care tu i-ai văzut cum au înviat, au fost într-adevăr morţi?"

Spune **Iuda**: „Ce altceva?"

Spune **Ioan**: „Vezi, tu nu ai văzut în acea cămară întunecată nimic, deoarece de aceea este aşa!? Şi morţii care ţi i-au arătat au fost aşa de vii ca tine şi strigătul de înviere nu a fost nimic altceva decât semnul, când trebuiau aceştia să se ridice de pe aparentele lor paturi pentru morţi. Du-te şi întreabă-l pe fratele nostru bun Bartolomeu, care a fost în slujbe bune la eseeni ca mort, dar după doi ani s-a ivit totuşi o ocazie bună, să fugă în secret din mănăstirea acestor înşelători; acesta îţi va povesti, în ce fel şi chip îi învie essenii pe morţii lor!

El a fost, cum mi-a povestit deseori, mort de patru ori pe săptămână! Mai întâi în camera celor proaspeţi morţi şi după aceea imediat în cămara unde se aflau scheletele, unde rafturile negre, pe a căror capace sunt de obicei doar picatate scheletele şi doar pe primele din faţa, din cauza atingerii din partea străinilor, sunt lipite şi puse în rânduri schelete confecţionate din lemn. Acele rafturi sunt bănci cu capace pe jumătate rotunde, care sunt dotate cu benzi care se află pe banca de jos şi folosesc la închiderea şi deschiderea acestora. Oamenii vii trebuie să se aşeze pe banca de jos; după aceea se închid ambele părţi laterale, care de obicei sunt doar pictate pe din-afară. Dacă vine unul sau mai mulţi străini şi ei vin în acea cameră în întuneric ţinută, atunci se înfăptuieşte acolo învierea. Strigătul de înviere nu este nimic altceva decât tot un semn, mai întâi pentru cei doisprezece slujitori, care se află în afara grotei, la capătul unor găuri amenajate, care la acea strigare trebuie să sufle terebentina care se află în acele deschizături, peste flame mici, iar aceasta provoacă întotdeauna mult foc şi fum.

Atunci când după acest strigăt apar flăcările din ziduri, se sperie străinii şi în acea agitaţie bine calculată trebuie să rupă capacele cei ce se află pe bănci şi să se ridice după aceea încet de pe acestea şi din cauza aparenţelor trebuie să-i laude umil pe cei care i-au înviat. - Iată, în aceasta constă învierea celor morţi din cămara scheletelor! Iar acolo se află fratele Bartolomeu, ca fiind un bun martor!"

Spune **Iuda**, înţelegând înşelătoria, foarte mirat: „Nu-i rău deloc! Înşelătoria aceasta este bine gândită şi probabil că le aduce un venit bun acestor cârpe. Dar prin urmare, cum reuşesc ei să facă din acei munţi de piatră un palat atât de frumos?"

Spune acum **Bartolomei**: „Palatul este construit deja de multă vreme! Nu ai văzut tu la capătul unui ţăruş de lemn înalt o mare cupolă?"

Spune **Iuda**: „Da cum să nu, doar am şi admirat-o!"

Spune la aceasta **Bartolomei**: „Iată, în cupolă se află secretul pânzei, cum pot reuşi esseni să transforme într-o jumătate de oră palatul într-un munte aparent şi, în acelaşi timp, să-l transforme din nou într-un palat minunat! - Înţelegi tu aceasta, sau trebuie să mă exprim mai concret?"

Spune **Iuda**: „Oh, eu te înțeleg prea bine! Dar cine ar putea crede, că acești oameni, care par atât de înțelepți și de credincioși sunt unși cu astfel de balsamuri zdrențuroase? - Da, ce este cu scrisul pe luna plină și ce este cu eclipsa totală de soare?“

Spune **Bartolomei**: „Aceasta aproape că este charagios și eu împreună cu alți cinzeci de bărbați puternici am ținut de multe ori acea lună artificială care se afla la capătul unei bări enorm de lungi de pe turnul palatului în are liber și puțin înclinat! Luna în sine este confecționată din două cercuri mari, care sunt îmbrăcate pe ambele părți cu pergament alb. Cercul are un diametru de zece mâini depărtate și este îndoit spre interior, aceasta înseamnă că în interiorul acestor capace de pergament - adică în mijlocul cercului - se află patru lămpi de ulei, care, atunci când sunt aprinse emană o lumină foarte puternică. Partea care se află spre palat este descrisă în trei feluri. Atunci când un străin este adus în mare grabă la un geam anume, atunci poate zări el pe firmament luna plină descrisă, pe care, cum am mai spus, este ținută de cinzeci de bărbați puternici în aer pe o bară și este înclinată, dar care nu poate fi observată de străin de la acel geam anume. - Deci spune-mi, cum îți place această lună plină?“

Spune **Iuda**: „Termină, aceasta începe să fie o înșelătorie groaznică! Da, dar cum stau lucrurile cu eclipsa soarelui adevărat?“

Spune **Bartolomei**: „Aceasta merge printr-un calcul măreț, în care se poate afla eclipsa solară viitoare, care, cum mi s-a explicat o dată, se calculează prin lună, atunci când acesta trece peste soare. Dar la acest calcul se află ceva adevăr doar din cauza faptului, că face într-adevăr parte din știința și cunoașterea pură a oamenilor și esseni au învățat-o de la egipteni. Dar ce are de-a face cu masa goală și după aceea încărcată cu bunătăți, se bazează pe o mașinărie cât se poate de simplă, care este construită cam în același fel ca și aceia din cămara scheletelor!

Iată, așa arată miracolele essenilor, din care tu nu ai văzut nici a suta parte și care sunt potrivite, pe oricine care nu este inițiat, chiar dacă este un om experimentat și rațional, îl poate răsturna cu aceasta.

Așa se află într-un vinclu departe în grădina îngrădită cu ziduri înalte o pădure, în care aude un străin cum vorbesc pomii; în cealată parte vorbesc stânciile și într-un al treilea loc poți tu auzi chiar un izvor, care provine din pământ și care vorbește! Într-un bazin zidit adânc se află o mulțime de șerpi blânzi, care sunt hrăniți zilnic cu lapte. Și aceștia vorbesc din când în când! Într-o altă parte a grădinii vorbește chiar și iarba! - Ar fi multe de spus, dacă aș vrea să descriu toate acestea; dar este suficient dacă îți spun, că sunt înșelați zilnic 30-40 de străini în schimbul aurului și a argintului!“

99. Filozofia eseenilor.

(**Bartolomei**:) „Dar cel mai frumos lucru este atunci, când câteodată sunt primiți copiii a unor părinți bogați spre înviere, dar unde fiul sau fiica înviată nu li se înapoiază părințiilor decât după unu sau doi ani. Dacă după multe rugări și mult aur și argint este primită o fiică sau un fiu în instituția eseenilor de înviere, atunci merge un fel de doctor din partea eseenilor la părinții necăjiți și se interesează amănunțit de totul, ce are de-a face în legătură cu copilul mort. Trebuie spus cu exactitate vârsta, cât și totul, ce a văzut, a auzit și a învățat copilul decedat, dacă sau ce fel de mâncăruri și băuturi preferate a avut, cum a arătat patul și odaia principală, cum și cine erau camarazii și prietenii copilului și ce s-a întâmplat și la ce fel de ocazii și în ce fel de locuri; pe scurt, nu se tăinuiește nici cel mai neânsemnat amănunt, - căci altfel, spun eseeni, nu se poate înfăptui învierea acelui copil!

Părinții buni spun totul amănunțit și cred cu tărie, că acel așa zis mântuitor necesită acestea într-adevăr pentru învierea copilului lor decedat și prea iubit. - Doar că eseenii au nevoie de aceste amănunte pentru cu totul altceva!

La granița cu Egiptul au eseenii o mare crescătorie de oameni de toate felurie și soiurile iau cu îndemânare o imagine a decedatului, după care îl îngroapă cât se poate de adânc în pământ. Cu acea imagine merg ei în acea crescătorie mare și își aleg din mai multe mii de copii de orice vârstă care se aseamănă cu copilul decedat, îl iau cu ei și îl cresc cu grijă, învățându-l tot ce știu despre copilul mort și de multe ori îl conduc în secret la acele locuri, în care s-a aflat decedatul, îi invită pe parcurs prietenii acestuia în mănăstire și le fac cunoștiință cu acel nou înviat într-un fel favorabil. Ii explică în detaliu casa părintească, îi descriu toate camerele, ca acesta să poată întreba din când în când părinții câte ceva, ca aceștia să aibă o bucuria mare prin fiica sau fiul nou înviat. Pe scurt, acest lucru este atât de bine gândit că părinții nu au vreo bănuială, că fiica sau fiul lor primit din mănăstirea lor nu este cel drept. Bineînțeles că la primirea copilului se plătește enorm de mult și aceasta se întâmplă tot timpul cu mare bucurie.

Părinții săraci nu au aproape niciodată parte de un astfel de miracol; dar sunt consolați inimos și sunt susținuți prin miracole mici necostisitoare, că copilul lor decedat se află în Elysium (în religia vechea a grecilor este locul celor fericiți după moarte), iar acest lucru îi binedispune totuși puțin pe acei părinți.

Dar, în fond, nu au principii prea rele de viață acești eseeni; deoarece ei spun: ‘Trebuie să existe o societate de oameni culți între oameni, care trebuie să aibă totul spre fericirea aproapelui și să se poată folosi de toate mijloacele posibile spre rezolvarea aceasta. O astfel de societate cultă a aflat după mulți ani de cercetări, învățături și gândiri, că moartea este ultima linie a lucrurilor și că după moarte nu mai există conștiință și nici un fel de viață într-o anumită formă. Membrii comunitășii au însă destulă filozofie, pentru a dispreţui viața și nici pe departe ei nu privesc aceasta ca fiind un bun al Celui mai înalt; dar pentru a ferici oamenii de afară, trebuie ca lor să li se predice despre o viață de după moarte. Dar pentru a le fi credibil oamenilor de afară, trebuie apelat la niște miracole aparente. Cu cât mai extraordinare sunt acestea, cu atât mai eficiente sunt miracolele!

Dar la aceasta este nevoie din partea membrilor de o tăcere adâncă și fiecare are datoria strictă, să ascundă adevărul oamenilor de afară, așa cum fug alții de ciumă; deoarece fiecare adevăr îl schimbă pe om într-un sclav al morții. De aceea a spus și Moise în Geneza sa pe acest motiv, unde într-un scurt vers a rostit adevărul deplin:

Dacă tu vei mânca din pomul recunoştinţei - ce înseamnă aşa de mult ca şi pomul adevărului - , atunci vei muri! Şi aşa se întâmplă cu fiecare om care tânjeşte după adevăr şi i se aruncă lui în braţe, adică morţii. De aceea a format şi Moise, care cunoştea preoţii egipteni în adevărul deplin, pentru evrei preoţii, care - bineînţeles că de atunci s-au deformat - dar au supravieţuit timpurilor noastre.

Dar principiul de bază trebuie să fie dragostea, cu care de la Dumnezeu trebuie să trăiască cu oamenii de afară şi oamenii trebuie prin legi stricte, pe care Dumnezeu le-a dat, să le respecte pe acestea cu mare virtute. Ca această virtute să fie menţinută şi să se unească din ce în ce mai mulţi cu Dumnezeirea, trebuie ca dragostea pentru Dumnezeu să le fie aproape în inimă şi pentru ei să fie Dumnezeu Însuşi un Tată bun, plin de cea mai înaltă dragoste, dar pentru ceilaţi încăpăţânaţi să fie descris ca un judecător fără milă, care răsplăteşte dragostea predicată, dar tot ce este rău împotriva acestei dragoste predicate pedepseşte El pe veci; prin aceasta este omenirea cu mult mai uşor de ţinut în frâu şi se poate folosi la tot felul de lucruri necesare.

Dar dacă există vreun om, care ar începe să le predice oamenilor adevărul şi ar suspecta astfel de comunităţi cum este a lor, atunci se vor lua tot felul de măsuri din partea comunităţii, pentru a înlătura un astfel de balaur, care aduce milioanelor moartea sigură prin predicile sale de adevăr, sau ei se vor strădiu şi mai mult pentru ca acesta să se alăture comunităţii lor! Deoarece nimic nu este mai periculos pentru un om, decât adevărul în domeniul credinţei pentru un Dumnezeu şi pentru viaţa veşnică.' -

Iată, acestea sunt principiile de viaţă ale eseenilor, aşa de înalt slăviţi şi lăudaţi de tine, frate Iuda! Lumeşte nu-i prea poţi condamna, dar spiritual, cum avem noi o cu totul altă lumină, sunt de-a dreptul groaznici! Deoarece din gura lor nu aude vreun străin o silabă adevărată; şi dacă vrea unul din aceştia să spună adevărul, atunci îşi iscăleşte prin aceasta sentinţa de moarte!"

Spune **Iuda**, foarte mânios: „Oh, ce bestii! Nu aş fi crezut că aceşti oameni sunt unşi cu astfel de unsori şi fără tine nu aş fi crezut în veci vreo silabă; dar pentru că tu, ca fiind un fost eseen, rosteşti acestea, cred eu totul! - Dar cum ai reuşit să fugi nevătămat din acea mănăstire?"

Spune **Bartolomei**: „M-am lăsat iniţiat intru totul, am depus toate probele posibile şi am venit aici din cauza slujbelor exterioare. Şi pentru că mi s-a dat încredere deplină, am fost lăsat afară; deoarece acest avantaj dăruieşte mănăstirea cu drag, pentru că aceasta poate să fie doar în folosul lor şi nu poate niciodată să fie vreo pagubă.

Dar acum, pentru că am cunoscut în locul minciunii adevărul deplin, rămân eu cu atât mai sigur adară! Din partea mea să nu afle vreodată cei din mănăstire, ceea ce eu ştiu; dar cu timpul să afle ceia, ce se află afară, ce înfăputuiesc eseenii în mănăstire!"

100. Strâmtoarea uceniciilor pe mare.

Spune **Petru**: „Este deja a treia strajă din noapte (aproximativ o oră după miezul nopţii) şi nu se poate zări din nici o parte vreun vas pe mare!"

Spune **Andrei**, care avea ochii foarte ascuţiţi: „Nici eu nu pot observa ceva, - pot să mă uit, cum vreau eu!"

Spune vameşul **Matei**: „Dacă s-ar potoli vântul acesta nefavorabil! Slujitorii vasului sunt deja foarte obosiţi de la vâslire, cu toate că noi i-am ajutat deja de câteva ori din răsputeri. Doar cu cea mai mare silinţă ne putem menţine noi pe marea largă. Dacă ar începe măcar să se ivească zorii! Dimineaţa cu siguranţă ne va aduce un alt vânt!"

Spune **Natanael**: „Eu nu întreb de nimic mai mult, dacă ar veni măcar Domnul după noi, - căci altfel ar fi sfătuibil, să ne întoarcem înapoi şi să-L căutăm! Poate că la sfârşit a picat totuşi în mâna slujitoriilor lui Irod!?"

Spune **Simon**: „Ah, ce atât de multe! El, caruia îi sunt la dispoziţie toate cerurile şi toate elementele - şi groaznicii slujitori ai lui Irod! El a spus că va veni după noi, după ce va pleca tot poporul şi a spus ca noi să vâslim înainte pe cealaltă parte! Ce spune El - este sfânt şi prin aceasta este foarte adevărat! Noi nu vom ajunge pe celălalt mal la acest vânt nefavorabil şi El va fi deja la noi! Căci cine poate porunci vânturilor, acela poate veni uşor şi repede peste mare!"

Spune **Ioan**: „Sunt într-u totul de părerea ta! De aceea să avem cu toţii încredere mare în El, deoarece nu ne va părăsi în veci! Uitaţi-vă, la acest vânt puternic, care ne chinuie deja de cinci ore, nu ar fi avut vâslele noastre nici o putere împotriva furtunii, dacă nu ne-ar fi ţinut puterea Sa asupra elementelor peste mare! Fără puterea Sa, am fi fost deja de mult înapoi acolo de unde am plecat! Căci, cum pot eu observa, se află vasul nostru ca zidit într-un loc şi eu sunt de părerea, că noi am putea renunţa împeună cu slujitorii vasului la vâslit şi să avem doar o încredere deplină în El; vasul nu se va mişca din loc şi Domnul cu siguranţă că va vrea să ne ajungă în acest punct, căci altfel am fi Dumnezeu-ştie-unde cu această furtună!"

Spune **Petru**: „Da, da, tu ai dreptate mare! Eu observa acum, că nu poate face nimic vântul puternic împotriva noastră şi vâslele noastre nu ar putea deveni maestrul acestui vânt, dacă nu ne-ar susţine puterea Sa evident dumnezeiască. Eu le voi spune slujitorilor, ca ei să nu se chinuie prea mult cu vâslitul."

Petru a mers la acei slujitori şi le-a spus, ca aceştia să nu se chinuie prea tare cu vâslitul.

Dar **slujitorii** au spus: „Noi vedem malul de-a lungul deşertului, cum este el alb de spumă; spargerea valurilor la mal trebuie să fie măreţe! Să ne menţinem noi până dimineaţă pe această înălţime, căci altfel ne vom prăpădi cu toţii!"

Spune **Petru** către slujitori: „Atunci nu ar trebui să fim ucenicii Domnului Iisus atotputernicul! Dar pentru că suntem ucenicii Săi, nu ne va face nici un rău furtuna, cu sau fără vâslitul permanent. - Nu mai este mult până în zori şi pe zi ne va merge tuturor mai bine!"

La aceste cuvinte ale lui Petru, au încetat din ce în ce mai mult slujitorii să vâslească şi au observat, că vasul se ţinea pe acea înălţime şi fără efortul lor. Şi aşa încep cei opt slujitori să creadă că vasul se ţinea într-adevăr pe acea înălţime a mării prin puterea Mea.

101. Proba de credință a lui Petru.
Ev. Matei. 14, 25-33

Dar la aceasta a înaintat vremea şi a venit timpul celei de-a patra străji din noapte. Atunci s-a potolit puțin vântul şi Andrei s-a uitat cu ochii săi buni în toate părțile pe marea care încă era agitată şi a zărit un om mergând printre valurile mării aşa de parcă acesta ar păşi pe țărâm uscat. (*Matei. 14, 25*)

Atunci i-a chemat **Andrei** pe frații săi şi le-a arătat omul care se afla printre acele valuri şi a spus: „Frați, nu este un semn bun, este o nălucă a mării! Atunci când se arată astfel de ființe, atunci nu se pot aştepta la nimic bun pescarii!“ (*Matei, 14, 26*)

De părerea lui Andrei sunt **toți**, au început de îndată să se înfricoşeze şi au început cu toții să strige: „O Iisus, de ce ne-ai părăsit Tu oare, ca noi să ne prăpădim fără nici cea mai mică salvare!? Oh, dacă Tu te afli undeva, atunci gândeşte-te la noi şi salvează-ne de prăpădul sigur!“

În vreme ce ucenicii zbierau şi strigau după ajutor, m-am apropiat **Eu** la zece paşi de vas şi am vorbit aşa către cei infricoşați: „Fiți liniştiți, Eu sunt! Nu vă temeți!“ (*Matei 14, 27*) - şi atunci au tăcut ucenicii.

Andrei a vorbit: „Pentru toate cerurile, este Iisus, Domnul şi Învățătorul nostru!“

Petru a avut încă dubii şi a spus: „Dacă El este, atunci trebuie să mă lase să urc pe mare, ca eu să stau cu picioarele ca El pe apă de parcă aş sta pe pământ!“

Spune **Andrei**: „Vei avea şi tu curajul, dacă El te-ar striga, să mergi până la El pe marea neliniştită?“

Spune **Petru**: „Bineînțeles! Eu ştiu foarte bine că aici este marea cea mai adâncă; dacă El este, atunci mie nu mi se va întâmpla nimic, - dar dacă nu este El, ci o nălucă, atunci suntem şi aşa pierduți. Eu mă voi scufunda înaintea voastră doar cu câteva clipe şi vă voi ține un loc liber pe fundul adânc al mări!“

La aceasta a mers Petru în mijlocul cel mai jos al vasului şi a strigat către Mine: „Doamne, dacă eşti Tu, atunci cheamă-mă la Tine pe apă!“ (*Matei 14, 28*)

Atunci am vorbit **Eu** spre el: „Vino aici şi convinge-te!“

Atunci a coborât Petru din vas printre țipetele de spaimă ale fraților săi. Dar când frații au văzut că Petru nu se scufundă, ci mergea pe apă, la fel ca Mine, au devenit încrezători şi fiecare a crezut cu tărie că Eu sunt Acela.

Petru se grăbea însă să vină la Mine. (*Matei 14, 29*) Dar când el se afla la o depărtare de şapte paşi de Mine, a văzut el cum se apropia un vânt puternic, împingând în fața sa valuri înalte. El s-a speriat de aceea, a început să se gândească, că acele valuri îl vor trage în adâncuri, şi-a pierdut credința puternică şi a observat, că se scufunda cu picioarele până la genunchi în apă. Atunci a început să strige, spunând: „Doamne, ajută-mă!“ (*Matei14, 30*)

Eu am mers imediat lângă el, i-am întins mâna şi l-am tras din nou pe mare, care îl purta ca şi înainte, - dar i-am spus după această întâmplare următoarele cuvinte: „O tu puțin credinciosule! De ce te-ai indoit? (*Matei14, 31*) Nu şti tu doar, că credința de neclintit este maestrul tuturor elementelor?“

Petru a vorbit însă aşa: „Doamne, iartă-mă! Deoarece Tu poți vedea, că eu sunt încă un om foarte slab. Vântul şi valurile care veneau spre noi, m-au speriat!“

Spune **Eu**: „Acum totul este bine! Noi suntem acum lângă vas şi de aceea să ne urcăm în acesta!“

După aceasta ne-am urcat în vas şi vântul s-a potolit într-o clipă. (*Matei 14, 32*)

Toți, ucenicii şi slujitorii vasului, au venit la Mine, M-au slăvit şi au spus deodată: „Acum recunoaştem de abia, că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu!“ (***Matei 14, 33***)

Şi **Ioan** al Meu M-a strâns în brațe puternic M-a alintat mult şi a vorbit: „O, Tu, Iisus al meu, bine că te avem pe Tine! Acum s-a spulberat toată frica! Dar să nu ne mai părăseşti; căci este groaznic de rău, să fim fără Tine! Într-adevăr, această călătorie nocturnă, eu mi-o voi aminti o viață întreagă! Deroarece niciodată nu mi-a mai fost atât de frică şi nu am mai fost vreodată aşa de înspăimântat! Acum se poate dezlănțui furtuna în jurul nostru, aşa cum doreşte; deoarece avem acum un învățător în jurul nostru, care îi poate porunci tăcerea şi monstrul trebuie să asculte de vocea Atotputernicului!“

102. Sosirea în oraşul liber Ghenizaret.
Ev. Matei 14, 34.

Spun **Eu:** „Dacă Mă vedeți sau nu, Eu totuşi sunt la voi; căci dacă Ma credeți, construiți pe numele Meu, aveți încedere şi sperați şi Mă iubiți într-adevăr, atunci sunt Eu mereu la voi şi între voi; dar cine se îndoieşte de Mine, la acela nu sunt totuşi - şi dacă M-ar şi vedea stând tare alături de el!

De altfel, a făcut însă fratele Bartolomei foarte bine, în ceea ce priveşte faptul că el i-a deschis ochii mai ales lui Iuda despre ființa eseenilor. Va creşte pentru el, ce-i drept, puțină mântuire din aceasta; dar cu atât mai mult pentru voi, ceilalți! Pentru că Iuda se complace în secret în asemenea acțiuni de amăgire şi este de părerea: ‘Dacă nu învăț de la Iisus realitatea (*înfăptuirea miraculoasă),* mă duc la eseeni!’ - Pentru că el este şi rămâne un zgârcit şi zece livre de aur îi sunt mai dragi, decât adevărul cel mai ceresc şi viața veşnică pe lângă acesta! Dacă Irod îi face astăzi o ofertă însemnată, atunci ne trădează şi ne vinde pe noi toți! Acest pământ îl va îndrepta cu greu vreodată!

De aceea, nu este pentru om nimic mai periculos spre viața veşnică, decât comorile mari ale acestei lumi! Ce i-ar folosi însă totuşi omului, dacă el ar şi poseda comorile lumii întregi, dar la aceasta ar suferi pagubă la sufletul său? Mai repede decât bagă de seamă, va da ultima împărtăşanie, i se va lua sufletul său de la el şi se va arunca în întunericul mare, unde domnesc tânguirea şi scrâşnirea dinților veşnice! Cât îi vor folosi atunci toate comorile lui!?

De aceea, să-şi adune fiecare dintre voi comori ale duhului, care nu pot fi distruse de rugină şi molii, atunci veți avea voi de toate în mare îndestulare, pe veci!

Vedeți, aici jos, pe fundul mării, se află deja îngropată câte o corabie plină cu domnii şi marinarii ei! Care câştig au acum aceia, care vroiau să prădeze aici sume mari în piețe? O furtună a pus sfârşit la tot modul lor de a poceda şi purtării lor uşuratice şi sufletele lor au fost şi ele îngropate în adânc!

Voi, însă, n-ați avut pe corabia voastră, care avusese de luptat în decursul acestei nopți cu o furtună foarte puternică, nimic altceva încărcat decât comorile de nedistrus pentru duh şi viață din Dumnezeu, - şi iată, orcanul nu a putut nici cu toată puterea sa tumultoasă, să vă arunce în jos, la fund! Şi Eu am venit de aceea pe jos la voi, peste valuri furtunoase, pentru a vă arăta într-adevăr, că acela, care poartă singurele comori veşnice ale cerului în sine, se poate ridica uşor peste toate furtunile vehemente şi valurile agitației lumeşti şi poate să meargă peste acestea frumos fără vătămare şi este şi rămâne la sfârşit totuşi Domnul peste tot necazul lumii.

Iar dacă îşi îngreunează corabia lui de viață cu comorile lumii şi furtuna îl prinde peste valurile grijilor lumeşti ale sale, atunci se vor scufunda amândoi, corabia şi corăbierul! - Înțelesa-ți voi toți bine aceste spuse?"

Spun **toți:** „Da, Doamne, aceasta a fost limpede şi foarte bine de înțeles şi peste toate măsurile de deplin adevărat."

Spun **Eu:** „Aşadar bine atunci, să trecem atunci dincolo cu corabia la orăşelul Ghenizaret şi în pământul mic şi liber, care poartă acolo numele oraşului mic al său!"

Şi slujitorii au început să vâslească şi noi am ajuns la țărm la o jumătate mică de oră depărtare, mai jos de oraşul Ghenizaret (*Matei. 14, 34).* Marea avea însă către Ghenizaret un golf mare şi era legat cu acesta numai printr-o strâmtoare a mării lată de-abia zece stânjeni, de aceea şi purta aşadar acest golf îndeosebi numele de 'lacul Ghenizaret'. La limba de pământ din stânga, ne-am şi urcat, aşadar, la țărm, pentru că corăbiile, care treceau prin strâmtoarea mării şi se îndreptau către lacul Ghenizaret, trebuiau să plătească vamă. Noi am rânduit atunci să se lege corabia noastră de limba de pământ şi am lăsat înapoi doar doi slujitori în aceasta ca străjeri, ceilalți şase s-au dus însă cu noi în oraş şi au cumpărat în acesta pentru necesitatea lor pâine, sare şi puțin vin; noaptea îi făcuse să aibă foarte tare nevoie de o întărire.

Eu, însă, le-am binecuvântat puținul, pe care l-au cumpărat, în aşa fel că ei toți aveau de mâncare şi de băut în decursul a mai multor zile.

Eu M-am aflat în Ghenizaret mai multe zile la rând; pentru că acesta era un oraş liber şi nu se putea acolo să fii atacat nici din Ierusalim, nici de templu şi tot aşa de puțin de către Irod, pentru că acest oraş se afla sub protecția severă a romanilor, care țineau acolo o tabără permanentă, care era coordonată din Capernaum. Nu este, ce-i drept, scris aşa ceva în vreo scriere, pentru că era prea neânsemnat, dar, lăsând aceasta de-o parte, toate lucrurile stăteau astfel.

103. Domnul cu ai Lui la birtaşul Ebahl.

Atunci când am ajuns în oraş, ne-am dus în gazda unui om cinstit, care se numea Ebahl.

Ebahl ne-a primit foarte ospitalier şi spuse: „După toate aparențele şi după îmbrăcăminte sunteți voi galileeni din împrejurimea Nazaretului!?" Noi i-am confirmat aceasta şi el a rânduit de îndată să ni se aducă pâine, vin şi peşti şi spuse: „Trei zile şi trei nopți neântrerupt sunteți voi pe deplin scutiți de plată! Dacă puteți voi însă, ca nazarinieni, să-mi dați o lămurire despre Mântuitorul vestit pe nume Iisus, care se spune că vindecă în modul cel mai miraculos toate bolile posibile, atunci vă țin viața voastră întreagă fără plată şi voi puteți mânca şi bea, ce vreți şi doriți!

Dacă treaba cu vestitul Iisus se desfăşoară astfel, atunci dau totul, ca să-l găsesc şi atunci, mergând lângă el în genunchi, să-l aduc încoace! Pentru că țărişoara noastră, de altfel bună şi liberă, are însă totuşi contiunuu partea rea, că este mereu bântuită de tot felul de boli rele. Nu sunt bolile, ce-i drept, tocmai de un fel aşa de tare mortal; dar, la aceasta, cu atât mai supărătoare şi nu scapi de ele!

Dacă ar fi acum, aşadar, posibil, să-l aducem pe acest vindecător la noi, - pe Iehova, eu n-aş şti, ce aş da pentru acest lucru! Eu însumi am o casă de oaspeți foarte mare plină de bolnavi, care nu pot călători nici un pas mai departe de dureri şi sunt unii veniți de departe; chiar egipteni, persieni şi indieni printre aceştia şi nu pot pleca. Astfel zac la mine grav bolnavi şi farisei şi învățători de lege din Ierusalim şi doi frați eseeni şi nici un doctor şi Mântuitor, atâția câți au şi fost aici dintre aceştia din toate părțile, nu poate deveni maestrul bolii lor!

Dacă voi mi-ați aduce deci pe acest Iisus din Nazaret sau mi-ați putea spune numai cel puțin, unde îl găsesc într-u câtva sigur, atunci sunteți voi toți, cum am spus, oaspeții mei viața voastră întreagă!"

Spun **Eu:** „De ce n-ai trimis tu, deci, deja de mult mesageri la El, deoarece ştiai, că El se află în Nazaret?"

Spune **Ebahl:** „Acest lucru nu l-am făcut o dată, ci de mai multe ori, n-am avut însă niciodată norocul, să aud de la mesagerii veniți înapoi: 'Noi l-am găsit!' Într-adevăr, mi-au povestit mii de lucruri miraculoase despre el, care le-au fost povestite de alții; dar ei înşişi n-au avut încă niciodată norocul, să facă cu el personal cunoştință."

Spun **Eu:** „Aşadar deci, deoarece văd Eu, că nu te însuflețeşte nici un folos propriu în privința Mântuitorului Iisus, ci că ai pe deplin adevărat numai dorința singură, să le aduci ajutor celor suferinzi, de ce nații ar şi aparține - ceea ce M-a şi adus, deci, încoace, - de aceea să ştii spre bucuria şi alinarea ta, că Eu sunt tocmai acel Iisus, pe care l-ai căutat tu aşa de des în zadar şi bolnavilor din casa ta de oaspeți să le fie ajutat în acest moment! Trimite acum slujitorii tăi la casa de oaspeți şi întreabă-i, dacă mai este de găsit vreun bolnav în aceasta!"

Atunci a fost **Ebahl** aproape pierdut de bucurie şi spuse: „Invățătorule, dacă tu eşti acela, atunci te cred pe cuvânt şi nu mai vreau absolut de loc să mă interesez mai departe; tu eşti într-adevăr foarte sigur acela şi eu nu pot deja dinainte să-L slăvesc şi să-L laud pe Dumnezeu îndeajuns, că El a lăsat să se întâmple casei mele o mântuire aşa de neaşteptat de mare! Invățătorule, mare, Dumnezeiesc Invățător, fă (*cere)* acum pentru tine şi pentru cei ai tăi; pentru că acum eşti tu pe deplin Domn în casa mea! Totul ce găseşti în aceasta, trebuie să se supună voii tale!"

Când vorbi el însă aşa mai departe, a venit deja noutatea de la casa sa mare de oaspeţi, că cei în jur de două mii de bolnavi deveniseră dintr-o dată pe deplin sănătoşi. Trebuie că s-a întâmplat acolo o minune, căci, altfel, ar fi aşa ceva curat imposibil! Vindecaţii ar veni acuşi ei înşişi i-ar da domnului casei de oaspeţi cea mai fierbinte mulţumire a lor cu cuvântul şi cu fapta!

Spune **Ebahl:** „Mergeţi acolo şi spuneţi-le lor, că eu în primul rând nu am nevoie de toate acestea şi că de aceea nu mi se cuvine nici cea mai neânsemnată mulţumire, ci lui Dumnezeu singur, care l-a condus milostiv pe Mântuitorul miraculos în localitatea noastră! Cere-ţi pentru voi de la bogaţii care sunt străini aici, o plată potrivită pentru şederea în casa de oaspeţi, dar să nu cumva să-i cereţi cuiva prea mult! Cei din aceste locuri sunt însă scutiţi!“

La aceste cuvinte, se îndepărtează cei aducători de ştire şi fac, ceea ce domnul lor le-a poruncit.

Apoi, însă, mi se adresează Ebahl iarăşi Mie, cade în faţa Mea pe genunchii săi şi Îmi mulţumeşte cu lacrimi multe de bucurie mare pentru binefacerea minunată acordată casei sale.

Iar Eu îl îndemn să se ridice şi să-Mi prezinte femeile şi copiii săi.

Şi el merge şi face, ceea ce am cerut de la el.

Atunci când aduse el cele două femei ale sale şi cei şaisprezece copii ai lui la Mine, printre aceştia zece de gen bărbătesc şi şase de gen femeiesc, spune el (**Ebahl):** „Vezi în persoana mea încă un israelit adevărat! Aşa cum odată Iacov, strămoşul nostru, avusese o Lea şi o Rahela ca soţii ale sale şi a zămislit copii cu amândouă, astfel mi-am luat şi eu două soţii, care nu sunt însă surori şi am zămislit cu soţia mai mare zece băieţi şi cu cea mai tânără şase fetiţe; singur, cum vezi tu, cei zece băieţi sunt acum deja bărbaţi şi tineri voinici şi cele şase fetiţe sunt şi ele deja, fiecare peste zece ani, fecioare maturizate şi eu am şaptezeci de ani.

Toţi aceşti copii sunt crescuţi după scriptură şi fiul meu cel mai în vârstă este un învăţător de lege, dar neaflându-se în slujba templului, ci numai pentru sine şi odată pentru urmaşii lui! Dar şi ceilalţi copii ai mei sunt bine cunoscători ai scripturii, cunosc voia curată a lui Dumnezeu şi sunt totdeauna îndemnaţi sever, de a înfăptui conform acesteia. Ei îl iubesc pe Dumnezeu, dar au şi frică faţă de El; pentru că frica de Dumnezeu este începutul înţelepciunii. În casa mea sunt aplicate sever versetele de înţelepciune adevărate ale lui Isus Sirah. - Eşti tu, mare învăţător, bine mulţumit cu ordinea casei mele?“

Spun **Eu:** „Aşa cum a fost până acum obicei, nu este nimic de criticat în privinţa ordinii casei tale şi Eu nici nu-i interzic cuiva, ca să aibă două, trei şi încă şi mai multe soţii; pentru că femeia este creată pentru reproducerea (*înmulţirea)* oamenilor. O femeie stearpă (*sterilă)* nu-i este bineplăcută lui Dumnezeu, ar fi însă cazul, că ea este stearpă din fire, - ceea ce este o treabă, pentru care nici un om n-are vreo vină.

Dar, în viitor, să-şi ia fiecare bărbat de soţie nu mai mult decât numai o fecioară sau o văduvă, care mai este încă în stare să facă copii; pentru că, dacă ar fi fost voia lui Dumnezeu, ca un bărbat să aibă mai multe decât o singură soţie, atunci El i-ar fi facut lui Adam desigur şi mai multe decât numai o singură femeie. Dar Dumnezeu vroia, ca fiecare bărbat să aibă numai o femeie şi i-a şi dat de aceea lui Adam numai o femeie.

Că oamenii s-au îndepărtat după aceea de aceste cele mai întâi legi - ceea ce mai ales la păgâni s-a transformat adesea în rău pătimaş, când mai ales un conducător şi-a luat imediat ca soţii toate fecioarele frumoase ale ţării sale şi, pe lângă aceasta, şi-a mai şi cumpărat mai multe de la domni străini - , nu a fost voia lui Dumnezeu, ci cea a oamenilor senzoriali; pentru că multe dintre femeile unui conducător şi ale unui alt bogat, nu erau soţii pentru înmulţire, ci desfrânate pure pentru plăcere spre trezirea bărbăţiei care s-a prăpădit şi a desfrâului acesteia. Fiecare bărbat nu mai trăieşte, însă, atunci pe deplin în ordinea Dumnezeiească, dacă nu ţine prima lege din începuturi a lui Dumnezeu!

Ah, cu totul altceva ar fi, dacă femeia ar fi stearpă (*sterilă),* cum a fost cazul la Rahela; atunci poate bărbatul să-şi ia şi o a doua soţie şi să-şi facă cu ea urmaşi. Însă, la tine este totuşi totul în ordine; tu ai avut totdeauna un cuget drept, care îi este bineplăcut lui Dumnezeu şi astfel eşti tu un drept în faţa lui Dumnezeu şi al oamenilor, căci, altfel, n-aş fi venit în casa ta!“

104. Domnul binecuvântează familia lui Ebahl şi îi dojeneşte pe eseeni.

După aceasta, i-am binecuvântat pe copii şi pe cele două soţii ca pe o s i n g u r ă soţie, care erau amândouă de u n cuget şi de o inimă şi nu s-au întâmpinat niciodată în ceartă şi pizmă. După binecuvântare, le-**Am** dat iarăşi drumul celor două soţii şi celor şaisprezece copii şi îi spusei lui Ebahl: „Tu poţi să ai o bucurie pe măsură pentru copii tăi; pentru că printre aceştia, nu este niciunul stricat, nici duhovniceşte, nici natural. Toţi sunt sănătoşi tun şi mai au încă inimi cu totul curate ca şi cristalul, pline de evlavie şi ascultare şi cele două soţii ale tale arată încă foarte tineresc de bine! Asupra casei tale nu pare să aibă vreo influenţă aerul bolnăvicios al acestei împrejurimi!“

Spune **Ebahl:** „Da, pentru cei născuţi aici este aerul şi apa cu totul nevătămător, - dar nu aşa pentru străini; pentru că aici poate cineva să se afle adesea numai câteva zile şi el devine aşa de rău bolnav, că nu arareori nu poate părăsi un an întreg patul de boală! Dacă a trecut el o dată cu bine peste boală, atunci poate el după aceea să stea aici, atâta timp cât vrea, - şi el rămâne sănătos.

Dar asta e totuşi o jale pentru această ţară! Pentru că noi primim numai cu greu muncitori şi călătorii străini, dacă nu au treburi deosebite, se feresc de aceste împrejurimi ca de hoit şi aceia, care ajung în treburi foarte importante, rămân cu siguranţă peste jumătate bolnavi la noi. Aşa zac bolnavi şi două treimi bune ale soldaţilor romani şi nici un doctor nu poate să se facă stăpân pe boala lor! După un an, adeseori şi abia doi se fac ei de la sine iarăşi sănătoşi rămân sănătoşi.

Cel mai ciudat lucru este însă, că aici nu se fac bolnavi niciodată doi de una şi aceeaşi boală! Unul se îmbolnăveşte de febră, al doilea de lepră, al treilea de diaree, al patrulea de tuse usturătoare şi astfel fiecare de altceva şi nici un doctor nu ştie atunci, ce să înceapă el cu bolnavii. Şi aşa există în ţara noastră mică o grămadă mare de oameni suferind de tot felul de boli; şi la acestea nu i se poate ajuta nimănui. Mortalitatea este, ce-i drept, la toate acestea scăzută, dar cu atât mai mare numărul suferinzilor care suferă continuu.

Poate ţi-ar fi şi aceasta posibil, ca să-i vindeci pe toţi aceşti bolnavi şi să-mi numeşti atunci leacuri pentru ţara întreagă, prin a căror folosire din timp, oamenii s-ar putea proteja de atacurile bolilor ale acestei regiuni?“

Spun **Eu**: „Pentru că şi aşa Mă voi afla aici câteva zile, vor auzi bolnavii ţării prin cei vindecaţi, că Eu mă aflu aici. Cei care vor veni, li se va da ajutor, - însă cei care nu vor veni, aceia nici nu vor fi vindecaţi; deoarece nimeni nu este atât de grav bolnav în toată ţara, ca să nu poată parcurge drumul până aici!“

Spune **Ebahl**: „Dacă ţi-ar fi ţie pe plac, Tu, învăţătorul meu dumnezeiesc, atunci eu aş trimite în ţară mai mulţi mesageri!“

Spun **Eu**: „Lasă aceasta deoparte, toţi vor afla destul de devreme aceasta!“

Imediat după aceasta vin mai mulţi vindecaţi, printre care se aflau farisei şi cunoscători ai scripturii din Ierusalim şi doi fraţi eseeni, pentru a-mi aduce mulţumirile lor din pricina vindecării şi pentru a afla ştiinţa de la Mine, cum este posibil ca Eu să-i vindec pe acei bolnavi doar prin cuvânt.

Eu însă nu am stat prea mult la poveşti cu ei şi am spus doar atât: „Ce cercetaţi voi? Lucrul vostru este lumea şi doar materia ei costisitoare; aici însă este vorba de spiritualitate pură! Voi nu aţi înţeles niciodată, ce este materia şi prin urmare cum vreţi voi să pricepeţi ce este pur spiritual? Şi mai ales voi, eseeni, care predicaţi, cărora vă recunosc, despre un Dumnezeu şi a unei învieri şi înfăptuţi pentru multe comori lucruri miraculoase, pentru a avea mai mulţi adepţi învăţăturilor vostre oarbe! Principiul vostru este: ‘Cu o voinţă bună trebuie înşelaţi oamenii, dacă vrem ca ei să fie fericiţi; căci adevărul omoară bunăstarea acestor oameni de pe pământ!’

Dar dacă motivul vostru spre fericirea oamenilor este minciuna, cum vreţi voi acum să auziţi de la Mine adevărul? Voi nu daţi nimic pentru recunoaşterea împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ şi voi sunteţi ultimii, cu toate că doriţi să fiţi primii! Într-adevăr, dacă rămâneţi aşa cum sunteţi, nu veţi avea în veci parte de împărăţia lui Dumnezeu!

La ce vă foloseşte voinţa bună, dacă voi îi fericiţi pe oameni prin minciună şi înşelătorii, dar prin aceasta omorâţi sufletele celor orbi?

Motivul Meu este: cu orice preţ a trupului şi a fericirii sufletului să salvez şi să-i pricinuiesc o viaţă adevărată şi veşnică!

Dar cum vă veţi simţi în lumea de apoi, când cei înşelaţi de voi vor deveni judecătorii voştri!? Voi bineînţeles că nu credeţi aceasta, că aşa se va întâmpla; dar totuşi aşa va fi, cum Eu v-am spus acum.

Dacă nu credeţi cuvintele Mele, atunci credeţi faptele Mele, pe care Eu le înfăptuiesc şi care nu le-a înfăptuit vreodată un om înaintea Mea!

Dacă, însă, sunt faptele Mele adevărat şi pure şi dau mărturie cuvintelor Mele, atunci vor fi şi cuvintele Mele adevăr deplin!?

Nimeni nu vă poate spune cum arată India, decât doar acela, care a fost acolo şi a venit aici la voi; tot aşa nu vă poate spune nimeni un amănunt despre lumea de apoi, decât acela, care a venit de acolo aici, - şi acela sunt doar Eu!

Cine va crede în cuvintele Mele, acela va avea viaţa veşnică; dar cine nu va crede, acela va avea parte de moartea eternă! Deoarece cuvintele Mele nu sunt ca şi cuvintele unui om de pe acest pământ; ele sunt viaţă şi dau viaţă aceluia, care le primeşte în inima sa şi care se ghidează după sunetul cuvintelor şi după spiritul lor care dăruieşte viaţa!

Cuvintele voastre, pe care voi eseenii le predicaţi poporului, sunt doar minciuni pure şi înşelătorii, deoarece voi nu credeţi ceea ce învăţaţi! Căci voi aveţi o dublă învăţătură; una pentru popor şi o cu totul alta pentru voi, de care spuneţi voi că este adevărată, dar care nu are voie să fie auzită de popor, pentru ca acesta să trăiască fericit în aşa zisa minciună.

Dar Eu vă spun, că voi predicaţi în aşa zisa minciună a voastră, poporului adevărul, mai mult decât credeţi voi! Deoarece ce credeţi voi că este adevăr, este doar minciună, dar ceea ce aţi învăţat poporul, este doar pe jumătate minciună; de aceea aţi şi fost suportaţi de Dumnezeu.

Dar pe viitor învăţaţi adevărul şi credeţi în el şi răsplata voastră va fi că veţi deveni slujitori adevăraţi pe dealurile de vie ale lui Dumnezeu; dar minciuna şi înşelătoria trebuie s-o lăsaţi deoparte şi să nu vă mai folosiţi de ea, căci altfel se va năpusti într-o vreme apropiată o judecată groaznică asupra voastră!“

Spun cei **doi eseeni**: „Învăţătorule, noi recunoaştem că ai vorbit drept, - şi ce are de-a face cu noi doi, vom face tot posibilul, pentru a deschide intrarea pentru cuvintele tale în comunitatea noastră; dar nu putem să garantăm nimic! Nu sunt deloc înspăimântători fraţii noştri şi în spatele uşilor închise se poate vorbi deschis şi toată lumea este ascultată, - dar, dacă ceea ce s-a discutat va avea vreun efect, este o cu totul altă întrebare! Dar de vorbit, vom vorbi amândoi şi suntem convinşi de pe acum, că vom fi ascultaţi cu cea mai mare atenţie!“

Spun **Eu**: „Faceţi voi ceea ce trebuie, aşa nu va uita nici Dumnezeu să facă ceea ce trebuie! Primiţi adevărul deplin şi acesta vă va elibera pe veci!“

Spun cei **doi eseeni**: „Domnul nostru şi Învăţătorule, îngăduieşte-ne, să rămânem atâta timp în preajma Ta, cât Tu te vei afla aici!“

Spun **Eu**: „Voi sunteţi liberi şi puteţi rămâne aici atâta timp cât doriţi!“

105. Domnul şi căpitanul roman.

Cu aceste cuvinte, au fost amândoi mulţumiţi şi Ebahl a venit şi m-a invitat pe Mine şi pe ucenicii Mei la masa de prânz, pe care el a pregătit-o pentru noi ; în afară de familia sa, nu a avut voie să participe nici un oaspete străin. Dar aceasta le-a fumegat enorm de tare fariseiilor în nas; deoarece gândul lor era, să fie peste tot primii şi să se lase salutaţi şi respectaţi de fiecare. Ei au fost foarte bine serviţi într-o odaie de mâncare alăturată, dar nu au fost totuşi mulţumiţi, pentru că au observat, că Ebahl îmi acorda Mie cu mult mai multă atenţie decât lor. Ei au întrebat după terminarea mâncării un paznic, dacă stăpânul casei ţinea atât de puţin cont de compania lor, deoarece el nu a dorit ca ei să mânânce la o masă cu el.

Dar **paznicul** a fost înţelept şi a vorbit: „Stăpânul trebuie să vorbească din cauza bolnavilor cu doctorul minunat şi din această pricină a dorit să fie singur cu el!“

Spun **fariseii şi cunoscătorii scripturii**: „Nu ştii tu şi stăpânul tău, că într-o casă unde am venit noi, trebuie să ni se divulge toate secretele? Deoarece noi suntem aceia, care vă curăţăm, dacă voi v-aţi murdărit şi noi vă vindecăm, dacă sunteţi chinuiţi de boli grave!“

Spune **paznicul**: „Dacă sunteţi aşa mari aducători de vindecare, de ce nu v-aţi putut ajuta pe voi? Dacă minunatul vindecător din Nazaret nu ar fi fost adus aici din greşeală de vânt, nu v-ar fi părăsit nici până în clipa aceasta reumatismul vostru; doar unei asemenea puteri minunate puteţi să-i mulţumiţi, că staţi din nou complet sănătoşi în această sală de mese!“

La acest răspuns direct al paznicului nu mai spun fariseii şi învăţaţii nici un cuvânt şi se mulţumesc, dar nu din inimă, ci dintr-un fel de necesitate forţată.

Dar, spre seară, vin din casele oraşului şi din apropieri mai mult de o sută de oameni chinuiţi cu tot felul de boli şi Mă roagă, ca Eu să-i însănătoşesc; şi Eu ies afară şi îi vindec pe toţi într-o clipă doar prin cuvânt.

Cei vindecaţi îl laudă şi îl slăvesc pe Dumnezeu, care i-a dat omului o astfel de putere şi merg bucuroşi sănătoşi acasă.

Dar spre seară vine un căpitan, care comanda în acest loc soldaţii şi m-a rugat, dacă Eu nu-i pot ajuta pe cei mulţi soldaţi bolnavi.

Şi **Eu** am vorbit către el: „Du-te şi ţie să ţi se întâmple după credinţa ta!“

Şi căpitanul menţionat mai sus a mers în tabără şi a găsit, că nici unul dintre soldaţii lui nu mai era bolnav în vreun fel. Aşa s-a întors el bucuros la Mine şi a vrut să Mă răsplătească cu aur şi argint.

Dar **Eu** am refuzat aceasta şi i-am spus căpitanului: „Prietene, pentru comorile lumii, Eu nu vindec oameni, ci doar pentru comorile cerului; şi acestea sunt în primul rând o credinţă vie şi, în al doilea rând, o dragoste fără favoruri pentru Dumnezeu şi pentru aproapele său, de orice rang ar fi el!

Să-ţi fie dragi cei pe care îi comanzi, aşa de parcă ar fi fraţii tăi adevăraţi şi nu-i ţine prea dur, căci aşa Mă vei răsplăti cel mai mult! Dar aurul şi argintul, pe care ai vrut să mi-l dai, dăruieşt-i lui Ebahl; deoarece hanul său îl costă mult şi este bine, ca acesta să existe.

Dar, în viitor, ar fi şi aşa bine, dacă voi, romanii, aţi construi în loc de templele voastre de idoli, mai degrabă adăposturi pentru cei săraci; deoarece zeii voştri din lemn, piatră şi bronz sunt imagini moarte, construite de mâini omeneşti; şi voi puteţi să îngenunchiaţi ani de-a rândul în faţa lor şi ei tot nu vă vor ajuta, deoarece sunt morţi. Dar dacă vă ocupaţi de cei mulţi săraci, bolnavi, infirmi, schilozi, ologi, orbi şi surzi şi încercaţi să le oferiţi adăposturi şi ajutor bolnavilor, atunci va vedea singurul şi adevăratul Dumnezeu faptele voastre şi, din această pricină, El vă va binecuvânta de nenumărate ori; dar zeii voştri morţi, nu vă vor binecuvânta pentru binele pricinuit şi nici nu vă vor pedepsi pentru răul comis.

Şi dacă voi vreţi să menţineţi în împărăţia voastră dreptatea şi ordinea, atunci voi trebuie să puneţi mâna pe lancie şi pe sabie! Atunci faceţi voi cu armele în mână ceea, ce ar face Dumnezeu pentru voi, dacă l-aţi recunoaşte şi dacă v-aţi ţine de poruncile Lui!“

106. Experienţele lumeşti ale căpitanului roman.

Spune **căpitanul**: „Dragă prietene, eu recunosc foarte bine, că tu vorbeşti adevărul şi că aşa ar trebui să fie, cum ai vorbit tu acum spre mine, înţelept şi omenesc prieteneşte; dar lumea oamenilor este un curent măreţ, contra căruia doar foarte greu se poate înota. Cine a încercat aceasta undeva a fost înghiţit de vârtejurile imense. Aşa ceva se poate întâmpla doar într-un loc mic şi liniştit, acolo unde nu ajunge curentul cu puterea sa distrugătoare; cine s-ar arunca însă în mijlocul curentului, acela este pierdut!

Deci aşa, poţi tu, dragul meu prieten, să vorbeşti adevărul într-un loc mic şi liniştit, unde oamenii sunt blânzi şi încrezători şi nu au inhalat încă adierea de ciumă luxurioasă; dar du-te tu la Roma, la Atena, la Ierusalim şi dacă nu eşti tu într-u totul un Dumnezeu, atunci în grabă vei putea gusta tu din sabia celor măreţi ai pământului, la fel ca şi Ioan din Betabara, care a fost decapitat la ordinele lui Irod în închisoare.

Iată, acest Ioan cu siguranţă că a fost un om, care a spus peste tot doar adevărul deplin oamenilor în faţă şi a fost un om plin de abnegaţii, iar mii şi mii au acceptat învăţătura sa luminată de un adevărat duh dumnezeiesc, s-au căit din propria lor voinţă şi s-au întors spre bine. Dar când cu câteva luni înainte a părăsit Betabara, cum mi s-a povestit şi a început să predice la Iordanul mare în apropierea Ierusalimului şi a început să boteze, a durat doar câteva zile, - şi slujitorii lui Irod l-au prins şi l-au aruncat în închisoare şi doar câţiva ucenici înstăriţi l-au vizitat pentru o taxă considerabilă în închisoare, înainte ca el să fie decapitat, iar aceste lucruri eu le-am auzit acum câteva zile. Acum pot ucenicii săi să dea mai departe învăţătura primită cunoştiinţelor şi neamurilor, dar dacă o astfel de învăţătură va rămâne neschimbată în câteva sute de ani, este o întrebare mare!

Învăţătura noastră romană dumnezeiască are tot aceeiaşi bază ca şi a evreiilor; ea se bazează doar pe o singură fiinţă din începuturi, căruia chiar şi zeii trebuie să-i asculte! Mitul a dat acestei fiinţe mai multe nume diferite; grecii îl numesc Dumnezeul necunoscut a zeiilor, romanii îl numesc Fatum şi orice putere trebuie să-l asculte.

Uită-te la învăţătura actuală a romanilor şi a grecilor despre zei şi tu nu vei găsi nimic altceva decât nişte fabule şi poveşti care nu exprimă nimic, dar care sunt clădite din virtuţi omeneşti, dar de obicei din pasiunile, slăbiciunile şi greutăţile omeneşti; şi aceasta este redată oamenilor ca fiind învăţătura dumnezeiască prin foc şi sabie! Dar dacă tu poţi face altcumva, este bine! Din partea mea nu vei avea tu nici o piedică în drum!

Cel mai frumos exemplu îţi dă învăţătura lui Moise! Citeşte-l pe Moise şi uită-te după aceea la templu şi spune-mi după aceea, dacă mai există măcar o virgulă din înţelepciunea străveche! Însuşi Dumnezeu a dăruit între fulgere şi tunete în deşert, la marea roşie, lângă muntele Sinai, porunci vindecătoare pentru poporul înspăimântat şi prin aceasta a stabilit vechea legătură între Sine şi poporul Său; cei care au îndrăznit să fie răi, au fost renegaţi şi pedepsiţi pe loc prin tot felul de necazuri, da, chiar şi prin moarte! Dar la ce a folosit totul? Întreabă tu acum misterele groaznice ale templului şi ei îţi vor da toate dovezile nule!

Unde este chivotul legii minunat, peste care se afla Dumnezeu în chipul unei flame mari? Da o flamă de petrol poţi vedea, dacă eşti un roman şi jertfeşti templului puţin aur sau argint; dar nu mai este nici urmă de minunatul chivot al legii!

De aceea nu este după părerea mea adevărată vreo învăţătură dumnezeiască cu toate relevaţiile ei; ea poată să fie în început cât se poate de pură, dar în mâinile oamenilor este modificată cu mare grabă, că aceasta se aseamănă cu cea dintâi atât de puţin, ca un bătrân de o sută de ani care seamănă ca atunci, când el a fost un nou născut! Timpul şi necesităţile diferite ale oamenilor preschimbă purul în nepur; şi ca un mare martor de neânvins al adevărului, se află înaintea noastră povestea tuturor timpurilor şi a tuturor popoarelor, care nu poate fi negată de nimeni!

Vezi mai departe, prietene: cu toate că nu doresc să mă supraestimez niciodată aşa de mult, ca să-mi închipui, ca sunt în stare să-ţi devin un învăţător, cred totuşi pe ici pe colo - exceptând cunoaşterea ta desigur foarte aprofundată a puterilor secrete ale naturii - că înţeleg deci totuşi ceva puţin în privinţa mai bună omenească şi te sfătuiesc, ca fiind desigur un prieten al oamenilor asemenea ţie, să eviţi neapărat localităţile mari, în care omenirea este deja prea tare stricată până la cea mai adâncă temelie de viaţă, mai mult încă decât cea mai rea ciumă, căci altfel suprafaţa pământului nu va mai fi mult timp călcat de picioarele tale aducătoare de vindecare!

Să nu te încrezi în farisei, în învăţătorii de lege, în învăţătura ta proprie despre Dumnezeu şi calcă rar în acele regiuni, peste care îşi exercită Irod stăpânirea lui feudală, căci aşa vei putea tu face omenirii sărace încă mult timp bine; dacă, însă, treci cu vederea peste toate acestea, atunci vei împărtăşi din păcate numai prea acuşi destinul aspru al lui Ioan! Pentru că eu sunt în postura, de a şti din temelie, cât de nedescris de răi sunt acum oamenii lumii propriu zise! Ia astăzi sabia din mâna guvernului Romei şi desfinţează legile asupritoare şi vei vedea în ziua următoare oamenii făcând între ei tărăboi mai rău decât o masă mare de tigri, urşi, lupi şi hiene! Bărbăţii devin diavoli şi femeile furii!“

107. Domnul îi dă aluzii căpitanului despre fiinţa Lui şi misiunea Lui.

Spun **Eu:** „Tu Îmi eşti într-adevăr un om şi prieten destul de drag şi ceea ce ai vorbit tu, este din păcate numai prea adevărat; dacă aş fi un om de felul, cum sunt oamenii pământului, atunci aş şi urma sfatul tău de îndată; pentru că în pieptul tău bate o inimă cinstită de om; dar Eu sunt un cu totul alt om şi o cu totul altă fiinţă, decât ceea ce crezi tu despre Mine! Vezi, pe Mine trebuie să Mă asculte toate puterile cerului şi ale acestui pământ; şi Eu nu trebuie în consecinţă să Mă tem de nimic. Se va împlini scriptura într-adevăr amar şi dureros, dar nu după voinţa acestei lumi, ci după voia Tatălui din cer, care este însă acum în Mine, precum sunt şi Eu în El, din veşnicie! Dar, de aceea nu va suferi puterea Mea asupra cerului şi a pământului nici cea mai neânsemnată pierdere. Pentru că, dacă aş vrea, atunci ar fi acest pământ preschimbat în cea mai rapidă sclipire în praful nimicniciei împreaună cu totul, ce este în el şi pe el, ce respiră, trăieşte şi se mişcă; dar, deoarece motivul Meu se numeşte ‘păstrare’, de aceea nu se întâmplă aşa ceva!

Se poate întâmpla, ca Eu să fiu acuzat ca fiind un agitator şi hulitor de Dumnezeu din furie şi cea mai invidioasă pizmă a templului şi voi fi de aceea pus pe cruce; dar toate acestea nu vor rupe puterea Mea şi învăţătura Mea nu va avea nici cea mai mică pagubă, până la sfârşitul acestei lumi.

Vor face, ce-i drept, oamenii lumii propriu zişi cu timpul în cea mai mare măsură acelaşi lucru din învăţătura Mea, ce au făcut egiptenii, grecii şi romanii din învăţătura din începuturi, pe care o primiseră Adam şi primii săi urmaşi; dar pe lângă asemenea idolatri vor fi totuşi mulţi, care vor ţine şi vor poseda învăţătura Mea şi puterea Mea tot aşa de curat, precum iasă ea din gura Mea, şi, cu aceasta, vor şi avea ei şi vor deţine continuu puterea, care le este dăruită prin credinţa vie în cuvântul Meu în timp limitat şi în lumea cealaltă, pe veci! Eu sunt deci de asemenea un Domn şi nu Mă înfricoşez de aceea de nici un domn şi de nici o lege ale aceluiaşi!“

Spune **căpitanul:** „Prietene, aceasta este mult spus cu puţine cuvinte! Aprecind după faptul ce ai săvârşit aici, aproape că aş putea crede asta, că ţi-ar putea fi aşa ceva posibil, cu toate că vindecări asemănătoare - numai nu în măsura aceasta foarte larg răspândită - nu-mi sunt cu totul străine; pentru că este o treaba cunoscută, că apariţii ieşite din comun asupra sănătăţii trupeşti, precum şi a celei duhovniceşti a unui om, depinde de cum este alcătuit temperamentul său, au o influenţă adeseori minunat hotărâtoare. Aşa de exemplu i-a redat o mare sperietură deja unui surdo-mut auzul şi limba! Eu aş şti să-ţi povestesc o grămadă de cazuri asemănătoare, - dar timpul este prea scurt.

Eu vreau, însă, să-ţi spun foarte pe scurt cu aceasta numai faptul, că felul tău de a vindeca, atât de ieşit din comun cât şi este el şi la câtă mulţumire el ne şi obligă, nu poate însă totuşi să-mi procure deplina convingere, că de aceea n-ar putea să-ţi facă nimic orice altă putere a cerurilor şi a lumii! Eu nu vreau să spun că este discutabilă posibilitatea, - la Dumnezeu ar fi doară toate lucrurile posibile; dar prietene, este o mare prăpastie între posibilitate şi realitate! Când te voi cunoaşte mai îndeaproape, voi deveni probabil şi mai tare în credinţă.

Dar acum, cel mai drag şi scump prieten, te rog, să nu cumva să preiei în nume de rău cuvântarea mea probabil puţin cam prea pretenţioasă, pentru că eu am vorbit numai, ceea ce înţeleg, nu cumva din inimă rea, ci dintr-o inimă cu siguranţă bună! Pe mine mă cheamă însă acum treburile de serviciu, cărora trebuie să le dau ascultare; mâine, însă, îţi stau ziua întreagă la dispoziţie!“

Spun **Eu:** „Dacă vrei să rămâi, poţi şi rămâne; pentru că slujirea ta este îndeplinită în numele tău!“

Spune **căpitanul:** „S-a făcut, ce-i drept, deja destul de întuneric; fără lună ar fi deja noapte; eu voi fi însă imediat iarăşi aici, - numai că trebuie mai înainte să fac încă o vizită în tabără şi să văd, dacă străjerii de noapte sunt într-adevăr împărţiţi şi aşezaţi ordonat.“

Cu aceste cuvinte, părăseşte căpitanul în grabă încăperea şi Ebahl îl laudă ca fiind un comandant, care ar avea puţini asemenea lui şi că Ghenizaret ar putea să-şi socotească ca mare noroc faptul de a avea un asemnea şef de militărie bun, experimentat în toate lucrurile, drept şi în sfera lui foarte deştept!

Spun **Eu:** „Aceasta este într-adevăr spre ruşinea mare a multor evrei, care au cuvântul lui Dumnezeu şi poruncile lui Dumnezeu şi a căror inimă întreagă este totuşi plină de minciună şi plină de înşelăciune, plină de gâlceavă, mânie, adulter şi toată desfrânarea. De aceea se va şi întâmpla, că evreilor li se va lua împărăţia făgăduită lui David după spusele lui Daniel şi li se va da păgânilor şi urmaşii fiului lui Hagar vor domni peste urmaşii lui Isaac, cu toate că toată mântuirea porneşte în acest timp din seminţia lui Iuda peste tot pământul."

Spune **Ebahl:** „Invăţătorule, tu eşti ca Mântuitor mai bun decât un prooroc! Eu încă nu pot într-adevăr să înţeleg, de ce profeţii au proorocit fără excepţie în acelaşi mod mereu numai rău, niciodată însă ceva bun! Trebuie să fie asta aşa, sau cred profeţii, că pot menţine doar prin aceasta faima lor misterioasă, dacă nu le propovăduiesc oamenilor nimic altceva, decât o pedeapsă una după alta a lui Dumnezeu?

Invăţatorule drag, minunat, eu am observat din cuvântările tale, că tu eşti, pe lângă Mântuitorul miraculos, încă şi altceva, anume un profet asemenea unuia dintre cei patru profeţi mari şi astfel mi-ai putea tu da într-adevăr o oarecare lămurire despre fiinţa stranie a profeţilor! Cum am spus, mie mi-au fost profeţii tot timpul un mister şi aşa doresc să aud ceva mai îndeaproape despre ei!"

108. Relaţia unui profet cu Dumnezeu şi oamenii.

Spun **Eu:** „Un profet este tocmai un om foarte simplu şi firesc, împovărat cu tot felul de slăbiciuni ca tine; dar, deoarece are el o inimă înţelegătoare, în care nu pot prinde rădăcini tari nici furia, nici răzbunarea, nici pizma, nici mândria, nici adulterul şi tot felul de desfrânări, de aceea curăţeşte Duhul Dumnezeiesc inima acestuia de murdării diverse ale lumii; şi dacă inima singură este astfel curăţită, atunci toarnă Duhul Dumnezeiesc o lumină din ceruri într-o asemenea inimă.

Deoarece profetul recunoaşte uşor, că aceasta este o lumină din ceruri, care se pronunţă tot timpul în cuvinte limpede de înţeles, de aceea are voie profetul deci săvârşit să repete atunci tare numai cu vocea gurii sale, ceea ce el aude clar şi răspicat în inima lui şi el proorocește atunci deja într-o măsură desăvârşit profetică!

Dacă este atunci necesar, atunci voinţa profetului va fi îndemnată din partea lui Dumnezeu, să vorbească către popor ce aude în inima lui şi acelaşi lucru să facă în faţa acestuia, - şi aşa ceva se numeşte atunci o proorocie pe deplin adevărată sau o prezicere şi este tot aşa de bine cuvântul curat al lui Dumnezeu, de parcă ar fi vorbit Dumnezeu Insuşi nemijlocit către oameni din gura Lui.

Dar de aceea nu preţuieşte un asemenea profet cu nici un păr mai mult în faţa lui Dumnezeu, decât fiecare alt om, căruia îi lipseşte pe deplin acest dar; pentru că profetul trebuie să facă atunci din voinţa sa foarte proprie de asemenea acelaşi lucru, ce a vorbit Duhului lui Dumnezeu prin inima lui şi prin gura lui către oameni, căci altfel vine peste el tot aşa de bine o judecată ca peste fiecare, care aude voia lui Dumnezeu, dar nu face conform acesteia, - şi aici este un profet într-o situaţie mai rea, decât un alt om. Dacă un altul crede cu greu în slăbiciunea şi noaptea sufletului lui, ceea ce profetul îi vorbeşte, atunci va avea el de înfruntat o judecată mai mică, pentru că n-a vrut să creadă, ce i-a spus profetul; dar pentru profetul însuşi nu există vreo scuză, precum nici pentru acela, care a crezut aici şi n-a făcut totuşi din dragostea faţă de lume şi faţă de alte comori, ceea ce i-a fost poruncit de către profet, să facă.

În schimb, însă, va fi răsplata unui profet cândva mai mare, decât acea a unui alt om; pentru că un profet trebuie să poarte mereu de şapte ori aşa de mult, decât fiecare alt om pentru sine. Toţi, la care a vorbit un profet, vor fi daţi lui în lumea cealaltă, cei buni precum cei răi şi el îi va judeca în numele Meu asupra fiecărui cuvânt, pe care l-a vorbit el lor în zadar!

Cine primeşte, însă, un adevărat profet în numele Meu şi în numele profetului însuşi îl îngrijeşte şi este prietenul acestuia, acela va primi cândva de asemenea răsplata unui profet. Şi cine susţine un profet, ca profetului să-i fie mai uşor în munca lui grea, acela va primi de asemenea răsplata unui profet; pentru că în lumea cealaltă va sta slujitorul unui profet pe aceeaşi treaptă lângă profet şi va judeca ca atare duhurile supuse profetului şi va domni peste ele pentru totdeauna şi împărăţiei lui nu-i va fi pe veci niciodată vreun sfârşit!

Vai însă acelora, care părăsesc un profet din cauza lumii sau îl suspectează chiar pe ici pe colo şi într-un lucru sau într-altul! Şi încă mai mult vai persecutorilor unui profet, pentru că aceştia vor ajunge cu greu veşnic vreodată la concepţia lui Dumnezeu! Cine ridică însă mâna asupra unui profet, să fie pedepsit cu focul veşnic în cel mai de jos iad! Pentru că inima unui profet este a lui Dumnezeu şi gura lui este a lui Dumnezeu şi aşa mâinile, picioarele, ochii şi urechile! Unde este un profet, acolo este şi Dumnezeu; de aceea, să păşiţi voi în locuinţa lui cu adânc respect profund, pentru că locul, unde se află el, este sfânt. Aceasta să fie respectat în inimă, într-adevăr nu din pricina profetului, care este un om, ci din pricina lui Dumnezeu, care vorbeşte şi mărturiseşte în inima profetului.

Dar că un profet adevărat propovăduieşte pentru lume numai o judecată una după alta, îşi are motivul foarte simplu în faptul, fiindcă Dumnezeu trezeşte un profet numai atunci, când aceasta (*adică lumea)* a uitat de Dumnezeu şi s-a aruncat în toate patimile tocmai ale lumii!

Spune-Mi acum, Ebahl, dacă eşti tu acum lămurit despre fiinţa unui profet adevărat!"

Spune **Ebahl:** „Pe deplin, tu învăţătorul meu foarte stimat! Tu eşti însă prin urmare totuşi cu siguranţă de asemenea un profet!?"

Spun **Eu:** „Eu nu sunt un profet, pentru că scris este: 'Din Galilea nu vine nici un profet!' Dar Eu sunt mai mult decât un profet! Pentru că în pieptul Meu sălăşluieşte tot acelaşi Duh, care a vorbit prin gura profeţilor şi va vorbi de acum încolo încă mult mai mult. Pentru că aceia care în urmare vor purta numele Meu pe deplin credincios în inima lor, în aceia se va sălăşlui şi duhul proorocirii! Înţelegi tu aceasta?"

Spune **Ebahl:** Doamne şi învăţătorule! Mie mi se pare, că nici un om obişnuit nu poate vorbi aşa ca tine! În spatele tău se află un altul, care tăinuieşte cămaşa ta şi pielea ta de ochii noştri!"

109. Profeţii ca trimişi ai lui Dumnezeu şi diferenţa acestora faţă de fiinţa Domnului.

În timp ce Ebahl, căruia începe deja să-i răsară o altă lumină, se sfătuieşte încă continuu tot aşa şi vine deja căpitanul iarăşi înapoi şi povesteşte plin de bucurie şi minunare, cum ar fi întâlnit el totul în cea mai bună ordine şi cum comandanţii săi inferiori lui s-ar fi mirat, când ar fi venit el a doua oară, după spusele lor şi ar fi întrebat, dacă ar fi într-adevăr totul în ordine, pentru că el ar fi ordonat şi ar fi aranjat totuşi totul cel mai bine cu o jumătate de oră înainte! El, însă, ar fi scăpat iarăşi din încurcătură prin faptul, că a pretins, că ar fi înteprins cu aceasta numai o revizie înțeleaptă de după, cu care lucru au şi fost, deci, toți pe deplin mulțumiți, fără întrebări ulterioare.

Pe Mine M-a întrebat el însă apoi foarte însetat de a cunoaşte, cine ar fi fost, deci, în consecinţă al doilea eu al său, care ar fi îndeplinit munca lui chiar aşa de lăudabil în locul lui.

Spun **Eu:** „ţi-am spus doară totuşi înainte de asta, că toate puterile cerului şi stăpânirile acestui pământ Îmi stau la dispoziție în fiecare moment; iar tu n-ai vrut să crezi asta! Acum, însă, sper că vei crede asta într-adevăr, că Eu veşnic nu trebuie să Mă tem de vreo moarte şi că şi Eu sunt un Domn, care are ceva de vorbit şi de poruncit!“

Spune **căpitanul:** „Da, Doamne şi învățătorule, tu trebuie să fii un Dumnezeu! Şi învățătura noastră romană despre Dumnezeu, nu mi se mai pare tocmai aşa de fantastică ca înainte; pentru că eu am acum în persoana ta doară lămurirea pe deplin cea mai vie, că din când în când şi-a părăsit deci totuşi un Dumnezeu cerurile Sale şi o perioadă de timp s-a arătat acuşi într-o formă şi acuşi într-o altă formă copiilor muritori şi i-a înbogățit cu tot felul de comori duhovniceşti şi pământeşti, ca muritorii să cultive pământul, altfel arid, în aşa fel, ca el să devină cândva şi un sălaş pentru zei nemuritori! - Am dreptate, sau nu?“

Spun **Eu:** „Asta nu este altceva, decât o născocire înfumurată şi goală, care sună destul de gingaş păgân, dar nu conține în sine vreo scânteie de un adevăr, în forma cum tu îl înțelegi.

Ah, dacă înțelegi tu însă prin noțiunea ‘pământ’ recunoaşterile şi voința oamenilor, atunci ai putea avea dreptate cel puțin într-un fel şi formă bine corespunzătoare adevărului; dar zei, care nu sunt şi nu sunt niciunde, n-au călcat într-adevăr niciodată pe undeva suprafața pământului. Acei oameni, prin a căror gură a vorbit Duhul lui Dumnezeu către oamenii pământului şi prin a căror voință s-au întâmplat foarte des şi foarte multe minuni, n-au fost zei, ci profeți, de fapt tot aşa de bine oameni ca tine şi au şi murit după trup, - dar fireşte că nu în ceea ce priveşte sufletul şi duhul.

În Mine, însă, păşeşte Duhul lui Dumnezeu acum pentru prima oară pe acest pământ! Acesta este acelaşi Duh, despre care au proorocit adeseori şi adeseori toți strămoşii şi toți înțelepții bătrâni şi toți proorocii în vedeniile lor curate.“

În timp ce vorbeam Eu însă aşa ceva către căpitanul mirat, a venit un slujitor în încăpere şi a spus, că afară, în aer liber, aşteaptă ajutor deja iarăşi o grămadă de bolnavi şi dacă Eu aş dori să-i ajut.

Spun **Eu** către slujitor: „Atunci du-te afară şi spune-le, ca ei să plece liniştiți în patria lor!“

Şi slujitorul s-a dus în grabă afară şi nu s-a mirat puțin, când i-a văzut pe toți, care mai înainte se tânguiseră şi se văitaseră în fața pragului casei, săltând între ei încoace şi încolo, veseli, voioşi bucuroşi, lăudându-L pe Dumnezeu. De-abia după un timp le-a spus el vindecaților, ceea ce i-am poruncit să le spună - şi cei vindecați s-au dus în patria lor.

S-a discutat însă apoi şi despre aceasta încă în jur de două ore, ce a fost de unul şi acelaşi cuget, cu ceea ce se vorbise deja la vindecări anterioare şi se poate lăsa aceasta aici de aceea cu drept cuvânt la o parte. Noi am luat pâine şi vin în timpul vorbăriei şi ne-am dus apoi la odihnă.

În ziua următoare, deja dis de dimineaţă, a fost locul întreg deja iarăşi plin de tot felul de bolnavi.

Ebahl veni la Mine şi Mă rugă, ca să-l ajut; pentru că ei ocupau locul în faţa casei sale deja de aşa natură, că acolo nici un om n-ar mai putea merge afară şi intra înăuntru. El l-ar fi văzut pe căpitan deja afară, care ar dori să intre în casă, dar nu reuşeşte să pătrundă prin adunarea bolnavilor înşiraţi denşi unul lângă altul!

Atunci M-am dus la pragul casei, Mi-am ridicat mâinile Mele peste bolnavi, - şi ei s-au făcut toţi deodată sănătoşi, ţipau de bucurie şi l-au lăudat şi l-au slăvit pe Dumnezeu din înălţime, care i-ar da omului o asemenea putere!

Eu, însă, le-am poruncit să tacă şi să se ducă acasă şi să ocolească de acum încolo păcatul! Şi ei toţi au ascultat şi s-au dus acasă.

După aceea i-am spus însă lui Ebahl: Dacă ar veni să caute aici mai mulţi ajutor încă în decursul zilei, atunci să nu se pună în stradă, ci pe câmpia mare care se află dincolo de stradă, acolo li se va ajuta; aceia, însă, care s-ar cantona direct în stradă, acelora să nu le fie ajutat! - Apoi am binecuvântat câmpia, după care lucru atunci fiecare, care călca ca bolnav pe câmpie, a devenit de îndată sănătos.

Veniră însă în această zi mai multe sute de bolnavi din toate oraşele, pieţele şi satele şi dintre aceştia n-a fost niciunul, care n-ar fi fost vindecat.

Cei doi eseeni făceau din oră în oră ochi mai mari şi cei câţiva farisei şi învăţători de lege se şi supărau din oră în oră tot mai mult, deoarece faima lor se diminua tocmai de asemenea din oră în oră până în nimic; pentru că ei nici n-au mai fost observaţi şi n-au fost întrebaţi de nimic şi oamenii lui Ebahl le-au dat din când în când chiar de înţeles, că ei ar fi acum în casă pe deplin în plus şi, deoarece vremea ar fi bună, ar putea să meargă într-adevăr la Ierusalim. - Dar ei n-au preluat un asemenea sfat, ci au rămas toţi aici.

După un timp a venit unul dintre farisei la Mine şi M-a întrebat, dacă această câmpie va deţine acest caracter în continuare.

Spun **Eu:** „Numai în decursul acestei zile, până la asfinţit!“

Spune **fariseul:** „De ce, deci, nu pentru totdeauna?“

Spun **Eu:** „Pentru că există anumiţi oameni, care ar împrejmui o asemenea câmpie numai prea acuşi cu un gard prea mare şi ar cere atunci de la aceia, care vor să devină sănătoşi, aur şi argint mult; şi deoarece Eu nu vreau aşa ceva, de aceea rămâne această câmpie în calitatea ei vindecătoare numai până astăzi seară, pentru că îmbulzeala oamenilor este prea mare. - Mâine, când puţini vor veni încoace din pricina vindecării, să fie ei vindecaţi prin credinţa lor şi prin încrederea lor!“

La această explicaţie, Mi-a întors spatele plin de furie cel care a întrebat şi nu M-a mai întrebat nimic toată ziua; la aceasta, însă, s-au ocupat cei doi eseeni cu atât mai harnici de Mine.

Căpitanul a fost de aceea deja supărat pe eseeni şi le-ar fi spus cu drag, că ei au vorbit cu Mine într-adevăr deja îndeajuns; dar el s-a stăpânit totuşi cu toată puterea de dragul Meu.

După amiaza, i-am trimis pe cei doi, însă, la Matei şi la ceilalţi ucenici ai Mei, printre care l-au găsit acuşi pe Bartolomeu şi au avut cu el o mare bucurie, deoarece era cum se ştie şi el un eseen. Cu ucenicii au discutat atunci cei doi până la miezul nopţii despre învăţătura Mea, faptele Mele şi despre firea mea dumnezeiască.

Iar Eu am făcut după amiaza o ieşire la mare cu căpitanul şi cu Ebahl şi familia lui, unde cei opt slujitori ai corabiei se ocupau de corabie şi o îmbunătăţeau pe aceasta, pentru că ea era pe ici pe colo deja puţin deteriorată, destul de bine cu toată hărnicia. Atunci când am ajuns la ei, au avut ei o bucurie mare şi i-au povestit căpitanului, cum mersesem Eu pe apă. Pentru că această întâmplare nu le ieşise celor opt absolut deloc din cap şi din cuget.

Atunci când căpitanul a auzit aşa ceva, M-a întrebat, cum ar fi deci aceasta posibil.

Ii spusei **Eu:** „Eu ţi-am povestit doară ieri, ce fel de puteri Îmi sunt supuse şi trebuie să-Mi slujească! Cum mai poţi tu întreba? De altfel, dacă te încumeţi, de a pune picioarele tale pe apă şi Eu vreu aceasta, atunci vei putea şi tu să mergi pe ea, atâta timp cât vreau Eu! Dacă vouă tuturor vă convine, atunci vrem noi să facem imediat o încercare! Dar voi nu trebuie să aveţi îndoieli, ci trebuie să-Mi urmaţi foarte curajoşi îndrăzneţi!“

Spune **căpitanul:** „Totul ar fi potrivit, dacă numai marea n-ar fi aici la mal imediat aşa de adâncă! Cea mai lungă distanţă de aici în sus şi în jos se duce imediat vertical în jos în adâcimea aproape fără fund! S-ar putea să nu-i reuşească primul pas, deci, totuşi cuiva într-un mod posibil, - şi atunci ai fi acolo jos, unde sălăşluiesc monştri şi salamandri mari!“

„Puţin credinciosule“, îi spusei **Eu,** „eşti tu aşadar de părere, că Eu aş îndrăzni să fiu de-o îndrăzneală nebună, dacă n-aş şti, cine sunt şi cine laolaltă trebuie să fie un supus voii Mele? - Cine dintre voi are curaj şi credinţă, acela să-Mi urmeze!“

Aici am călcat pe suprafaţa mării, - şi ea M-a purtat ca solul tare. Astfel am păşit zece paşi de la mal, M-am întors şi am invitat compania, să vină la Mine; dar ei nu se încumetau.

Atunci am chemat-o pe cea mai tânără fiica mică de doispezece ani a lui Ebahl şi fetiţa a prins curaj şi a pus la început primul picior cu foarte mare grijă pe apă. După ce ea s-a convins însă, că apa nu se dădea la o parte, ci îi servea piciorului o rezistenţă tot aşa de bună ca o suprafaţa pietroasă, atuunci a început ea de îndată, să salte foarte vioaie la Mine şi avea o mare bucurie în faptul, că apa o purta!

După fetiţă au încercat aceasta aşadar şi ceilalţi, cu excepţia căpitanului şi toţi s-au aflat destul de bine şi voioşi pe suprafaţa apei, acum fireşte foarte liniştită.

Căpitanul M-a întrebat, plin de mirare şi acum totuşi deja pe jumătate curajos: „Cum ar merge aceasta aşadar atunci, dacă ar veni o furtună?“

Spun **Eu:** „Vino şi convinge-te!“

În sfârşit încercă şi căpitanul, să pună un picior pe apă şi deoarece s-a convins, că apa nu se dădea la o parte, de aceea a pus el în sfârşit foarte cu grijă şi al doilea picior după el, a mers, făcându-se foarte uşor cu respiraţia

ținută, cei zece pași până la Mine și a fost foarte bucuros, să stea la Mine pe un pământ, niciodată călcat în acest mod.

Eu spusei însă: „Așadar, deoarece v-ați convins, că celor tare credincioși le este și apa un pământ tare, atunci vrem noi să continuăm acum mai departe plimbarea noastră!"

Căpitanul s-ar fi dus, ce-i drept, mai degrabă înapoi pe pământul tare al malului; dar cele șase fiice foarte vioaie ale lui Ebahl i-au insuflat curaj prin fuga lor veselă încoace și încolo, așa încât el a și mers cu noi în jur de cinci mii de pași departe în afară în largul deja destul de în afară al mării.

Atunci s-a ridicat însă un vânt destul de puternic și a început, să facă valuri puternice. A început, să le fie frică tuturor și căpitanul Mă rugă, ca să Mă întorc.

Dar **Eu** spusei: „Nu te teme! Valurile vin doară numai, pentru a te convinge, că și ele, împreună cu vântul, care le face, trebuie să Mă asculte."

Dar după un timp, când valurile veneau mereu tot mai puternic, s-a întors căpitanul și fugi, cât putea el de tare, a ajuns acuși pe deplin nevătămat la mal și a fost după mai multe stări de tremurare înfierbântate de dragoste foarte bucuros, să aibă iarăși un pământ intransparent și tare sub picioarele lui. - Noi ne-am dus însă acuși după aceea de asemenea înapoi și am ajuns la căpitanul mirat.

111. Despre adevărata rugăciune.

Când ne-am aflat toți iarăși la țărm, a spus atunci **căpitanul:** „Doamne, acum am dovezi în cea mai mare măsură, că ești ori cel mai înalt Dumnezeu Insuși, sau un Fiu al aceluiași; pentru că aceasta nu poate nici un muritor!"

Apoi au căzut toți pe genunchii lor în fața Mea și voiau să înceapă, să Mă divinizeze.

Dar **Eu** le-am poruncit, ca să se ridice de pe jos și le-am spus: „Ascultați, de toate acestea nu au nevoie Dumnezeu și cu Mine, ci rugăciunea singură adevărată constă în dragostea sinceră față de Dumnezeu, Tatăl din cer și în ceeași măsură și față de împreună oamenii cu voi, care sunt aproapele vostru. Toată altă rugăciune nu are vreo valoare în fața lui Dumnezeu și nici în fața Mea.

Dumnezeu nici nu i-a învățat vreodată pe oameni, să-L divinizeze cu buzele și să ții inimile reci. Dar, pentru că un Samuel s-a rugat cu voce tare în fața poporului, asemenea mai multor prooroci și pentru că David i-a cântat lui Dumnezeu Domnului psalmii lui și Solomon cântecul lui de înălțare, așa a ajuns poporul la rugăciunea goală a buzelor și la jertfele reci.

Dar, în fața lui Dumnezeu, este o urâciune o asemenea rugăciune și jertfă! Cine nu se poate ruga în inimă, acela să nu se roage mai degrabă deloc, ca să nu se arate necuviincios în fața lui Dumnezeu! Picioare, mâini, ochi, urechi și buze nu i le-a dat Dumnezeu omului, ca el să se roage cu acestea într-un mod înfumurat și gol, ci numai inima singură!

Dar fiecare om poate totuși să se roage și cu picioarele, mâinile, ochii, urechile și buzele; și anume cu picioarele: când merge el la săraci și le aduce ajutor și alinare; cu mâinile: când îi apucă pe cei nevoiași de brațe; cu ochii: dacă se uită cu drag la săraci; cu urechile: dacă ascultă cu drag și energic cuvântul lui Dumnezeu și nu le închide pe acestea în fața rugăminților celor săraci; și la sfârșit cu buzele: dacă discută cu drag într-un mod alintător cu văduvele și orfanii săraci și părăsiți și dacă pune după puterea și stăpânirea lui cu drag o vorbă bună pentru cei întemnițați la aceia, care îi țin pe săracii adeseori fără vină în temniță, ca ei să-i lase pe aceștia liberi.

Astfel se roagă omul de asemenea cu buzele, când îi învață pe cei neștiutori și îi aduce cu cuvântul la credința adevărată, la adevărata recunoaștere a lui Dumnezeu și la tot felul de virtuți folositoare. Toate acestea sunt atunci de asemenea o rugăciune lui Dumnezeu foarte bine plăcută.

Dacă știți voi însă acum aceasta, atunci faceți și conform acestor lucruri, - și voi nu veți avea niciodată o lipsă de binecuvântări ale lui Dumnezeu! Pentru că aceasta înseamnă atunci: să-L divinizezi pe Dumnezeu în duh și în tot adevărul.

Este scris, ce-i drept, într-adevăr, că omul să se roage necontenit, dacă nu vrea să cadă în ispită; cât de prostesc și pe deplin nebunesc ar fi însă, dacă Dumnezeu ar cere de la oameni o rugăciune necontenită a buzelor! Atunci ar trebui deci oamenii, pentru a deveni bineplăcuți lui Dumnezeu, să stea zi și noapte continuu în genunchi și să gâgâie necontenit rugăciuni ale buzelor goale, fără inimă și fără sens, asemenea păsărilor în aer! Când ar putea ei însă atunci altfel să îndeplinească o muncă necesară? Dar dacă sunteți voi continuu astfel activi cu mâinile, picioarele, ochii, urechile și buzele și îi iubiți totdeauna în inimile voastre pe Dumnezeu și pe săracii care sunt aproapele vostru, atunci vă rugați adevărat și într-adevăr necontenit către Dumnezeu, care vă va și binecuvânta de aceea mereu și vă va da de aceea și cândva în lumea cealaltă viața veșnică în cea mai mare culme a fericirii! - Înțelesa-ți voi bine toate acestea?"

Spun **toți:** „Da, Doamne și învățătorule, aceasta este așa de clar și adevărat, cum este limpede și adevărată lumina soarelui și noi toți vom înfăptui potrivit cu aceasta!"

Spun **Eu:** „Bine deci, dragii Mei prieteni, atunci haideți acum să mergem iarăși acasă în oraș!"

Celor opt slujitori le-a sugerat însă Ebahl, ca unii dintre ei să vină cu noi; și el le va da pâine, vin, pești și fructe pentru subzistența lor. - Atunci vin de îndată șase cu noi pe cale și Ebahl îi aprovizionează cu toate din belșug.

112. Disciplină de acasă şi dragoste.

Când am intrat în casă, au vrut atunci şi copiii să rămână în compania Mea.

Deoarece **Ebahl** ţinea însă o educaţie de acasă foarte severă, de aceea le-a interzis el aceasta, mai ales fetiţelor şi celor două soţii şi spuse: „Voi aţi văzut, aţi aflat şi aţi auzit destul acum; reţine-ţi aceasta şi înfăptuiţi potrivit cu aceasta, căci atunci nu veţi rămâne fără binecuvântare, precum v-a propovăduit asta Domnul Insuşi afară, la mare. - Acum, însă, mergeţi iarăşi la munca voastră!"

Fetele şi cele două mame se scuză cu inimile mâhnite şi se duc în încăperile lor, de care casa lui Ebahl avea multe; pentru că aceasta era într-adevăr cea mai mare casă din întreg Ghenizaretul.

Eu, însă, îi spun apoi lui Ebahl: „Prietene, de ce îi trimiţi, aşadar, de aici? Vezi, este într-adevăr drept, de a ţine o disciplină severă şi bună în privinţa copiilor şi foarte lăudabil este, de a feri fetele de lume; dar vezi, aici, unde sunt Eu, nu este o lume ameninţătoare cu pericol, ci numai un cer foarte plin de binecuvântare şi pe acesta să nu-l invidiezi copilaşilor tăi!"

Când auzi **Ebahl** aşa ceva de la Mine, spuse el: „O, dacă numai ţie nu-ţi sunt supărători, atunci vreu să rânduiesc să fie aduşi de îndată iarăşi încoace! Dar copiii mei se uită şi vorbesc cu drag şi de aceea îi îndepărtez, ca ei să nu-ţi fie supărători."

Spun **Eu:** „Ce ar exista pe lume, în afară de răutatea mare a oamenilor, care Mi-ar putea deveni supărător? - Du-te şi adu-i pe toţi iarăşi încoace!"

Ebahl se duse şi îi aduse pe toţi iarăşi la Mine şi cea mai tânără fetiţă se aşeză repede la Mine şi începu să fie drăguţă cu Mine şi să Mă alinte.

Ebahl i-a intzerzis însă aceasta şi spuse, că aşa ceva ar fi o necuviinţă.

Iar **Eu** îi spusei: „Prietene, lăsă-i asta; pentru că şi-a ales deja partea cea mai bună! Eu îţi spun aceasta ţie şi vouă tuturor: Cine nu vine la Mine ca această fetiţă, nu va găsi calea la împărăţia lui Dumnezeu! Aceasta, însă, a găsit-o deja! Cu dragoste şi aceasta cu cea mai fierbinte dragoste, trebuie să veniţi la Mine, dacă vreţi să recoltaţi viaţa veşnică!

Această fetiţă o dovedeşte într-adevăr, ceea ce simte în inimă; voi, însă, faceţi cuvântări deştepte şi ţineţi inima voastră rece! Deci, încă nu vă vine în minte, cine aş putea fi Eu şi sunt într-adevăr?"

Aici cad toţi jos şi **Ebahl** cuprinde picioarele Mele şi le sărută înfocat şi spune cu totul dezorienat, după un timp de respect profund: „Doamne! Am simţit aceasta deja de mult, numai că îmi lipseşte curajul pentru acest lucru!"

Spun **Eu:** „Aşadar, atunci n-o pedepsi pe fetiţă, care v-a făcut curaj vouă tuturor, de a veni la Mine pe apă! Iar aici v-a făcut ea iarăşi curaj, de a Mă iubi! Oh, această fetiţă, deci, Îmi este însă şi Mie foarte dragă! Ea are deja, ceea ce voi mai aveţi de căutat şi n-o veţi găsi aşa de curând! Râvniţi însă la dragostea vie, adevărată faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele, căci aşa veţi avea milostivire şi binecuvântare din belşug!"

Spune **căpitanul:** „Doamne, eu n-am simţit niciodată o dragostea faţă de cineva în afară de faţă soţia mea şi faţă de cei câţiva copii ai mei, care se află la Roma, am acţionat însă mereu cinstit după dreptate şi echitate. Eu n-am aplicat niciodată legea conform durităţii ei, ci mereu mai mult potrivit cu blândeţea ei şi am ieşit astfel tot timpul bine la socoteală. Dar acum simt aceasta, că poţi iubi oamenii şi le poţi face binele din dragoste, asta înseamnă: Poţi dori tu însuţi, să laşi oamenii să aibă parte după putere şi posibilitate, de ceea ce recunoşti faţă de tine însuţi, ca fiind drept şi necesar, - şi aceasta este dragostea faţă de aproapele.

Aşadar, dacă îl iubeşti pe aproapele în acest fel, atunci îl iubeşti prin aceasta chiar deja şi pe Dumnezeu; dacă iei însă în considerare la dragostea faţă de Dumnezeu, că Dumnezeu Insuşi trebuie să fie prima şi cea mai desăvârşită iubire, în consecinţa căreia a creat doar El singur lumea simţurilor şi a duhurilor, atunci trebuie acest gând limpede doară în mod necesar să trezească în omul creat, cea mai înaltă dragoste faţă de Dumnezeu, Făcătorul şi omul nu mai poate doară atunci să evite, să-L iubească pe Dumnezeu, ca fiind creatorul cel mai plin de dragoste al tuturor, să-L iubească mai presus de toate din toate puterile care îl însufleţesc.

Deoarece consider însă acum fără dubii, după toate ce am auzit şi am văzut la Tine în decursul acestor câtorva zile, că eşti ori Insuşi Făcătorul din începuturi, sau totuşi desigur Fiul Lui din veşnicie şi Te arăţi nouă aici pe pământ în forma noastră şi ne înveţi, a Te recnuoaşte pe Tine şi pe Dumnezeu, de aceea este asta chiar o urmare necesară, că şi eu trebuie să Te iubesc mai presus de toate. Dacă nici nu am curajul, să Te alint aşa ca această fetiţă cu adevărat foarte gingaşă, atunci Te îmbrăţişez, însă, totuşi, în inimă şi Te slăvesc mai presus de toate! Şi eu sunt de părere, că asta este potrivit şi aşa."

Spun **Eu:** „Este foarte bine aşa; dar mai bine este, dacă dragostea creşte astfel, ca la această fetiţă! - Uitaţi-vă numai la ea, dacă nu arde de-a dreptul de dragoste faţă de Mine!"

113. Lauda potrivită şi pericolul la laudă.

Spune **cea mai mare soră,** pe care începuse s-o chinuiască puţin gelozia: „Jarah a fost deja din totdeauna un caracter foarte îndrăgostit şi s-a îndrăgostit acuşi în toate, ce i-au venit în cale; ce minune, că se îndrăgosteşte până la moarte într-un bărbat aşa de frumos, cum eşti tu unul?! Asta nu este într-adevăr o aşa de mare artă de viaţă! Asta aş putea-o şi eu; dar la ce mi-ar folosi, dacă Jarah îndrăgostită de tot te-a luat acum pe deplin în sechestru?"

Spun **Eu:** „Vezi, tu soră geloasă, dacă ai fi avut tu vreodată o dragoste adevărată în inima ta, atunci nici n-ai fi vorbit acum aşa! Pentru că n-ai avut însă niciodată o dragoste adevărată în inima ta din cauza răsfăţării, de aceea nici nu poţi să eviţi, că vorbeşti tocmai astfel, cum vorbeşti acum!

Vezi, draga Jarah iubeşte - şi nu întreabă, dacă este întocmai iubită! Prieten şi duşman îi este tot una; ea este cu totul fericită, că poate numai totul cuprinde cu iubire. Să gândească numai la faptul, dacă şi ea va fi iubită, nu i-a venit încă niciodată în cugetul ei; ea te iubeşte mai mult pe tine şi pe toţi fraţii şi surorile ei tot aşa ca şi

pe părinți, decât este ea iubită de toți! Ea stă, însă, în dragostea voastră ca ultima, ceea ce n-a indus-o încă niciodată în eroare în iubirea ei mare față de voi! Vezi, aceasta înseamnă să iubeşti cu adevărat!

Dacă iubeşti, atunci vrei tu să fii pe lângă aceasta încă de zece ori mai mult iubită! Şi dacă dragostea nu-ți este astfel împărtăşită, atunci devii plină de nemulțumire şi plină de tot felul de suspiciuni în inima ta plină de egoism!

Vezi-o dimpotrivă pe draga Jarah, dacă ea a făcut vreodată încă vreo pretenție în orice formă înfățişată asupra iubirii reciproce! Din acest motiv, însă, are ea voie deci acum să Mă şi iubească, cât poate numai cumva inima ei! Pentru că numai de dragul acesteia am venit încoace şi de dragul ei voi mai rămâne încă câteva zile aici; şi aşa aveți voi toți să-i mulțumiți asta acestei fetițe, că am venit încoace şi i-am vindecat pe bolnavii voştri, precum localitatea întreagă şi de acum încolo voi vindeca încă mai mulți bolnavi.

Pentru că oriunde aş ajunge Eu, caut cea mai inferioară parte şi cea mai împovărată! Totul însă, ce este mare în fața ochilor lumii şi foarte stimat, este o urâciune în fața lui Dumnezeu! Osteniți-vă de aceea, de a fi aşa, cum este aici draga Jarah, căci atunci Îmi veți sta de asemenea tot aşa de aproape precum ea acum, duhovniceşte şi trupeşte, pentru viața de acum şi cândva pe veci!

Dacă îl lăudați pe cineva, atunci lăudați-l pe acela, care merită într-adevăr o laudă! Dacă cel lăudat devine însă înfumurat la laudă, atunci nu-l mai lăudați; pentru că înfumurarea este sământa spre trufie şi acesta este duhul lui satan!“

Spune **Ebahl:** „Dar Doamne, dacă Tu o scoți chiar aşa în evidență pe Jarah a mea în fața celorlalte surori ale ei, nu este de făcut griji, că devine înfumurată?“

Spun **Eu:** „Numai să nu ai tu de aceea vreo grijă! Cine M-a cuprins o dată, pe acela l-a părăsit pe veci orice înfumurare! Jarah, spune-Mi, dacă te crezi acum de aceea ceva mai bun, decât toate surorile tale, pentru că Eu Te îndrăgesc acum aşa de exclusiv!?“

Spune **Jarah** foarte timid: „O Doamne, Tu singurul Meu iubit, pentru aceasta nu sunt eu de vină şi nici surorile mele! Eu vreu însă, ca Tu să le îndrăgeşti pe cele cinci surori ale mele mai mult decât pe mine; pentru că ele sunt doară mult mai frumoase şi mai deştepte decât sunt eu. Pe mine m-au numit ele doară întotdeauna cea urâtă şi proastă, ceea ce am şi meritat însă foarte bine; pentru că aşa frumoasă ca ele, nu sunt eu cu siguranță şi - păi da - proastă sunt într-adevăr de asemenea. Dar eu mai sunt doară încă tânără şi voi deveni într-adevăr încă mai deşteaptă, când voi fi aşa de bătrână, cum sunt ele!

Oh, peste dragele mele surori nu las nimic să se ivească; pentru că ele mă învață doară tot felul de lucruri folositoare şi mă îndrăgesc toate destul de mult, dar şi eu le iubesc din toate puterile mele ale trup-sufletului. Doamne, trebuie să le fii de asemenea bun! Pentru că vezi, eu simt imediat o mâhnire tare a inimii, dacă le văd pe surorile mele puțin întristate; atunci vreu eu iarăşi să dau totul, ca numai dragele mele surori să fie destul de vioaie şi bucuroase!

Eu nu pot vedea nici un om trist şi nici un om nefericit; mai degrabă aş dori să iau toată tristețea şi toată nefericirea asupra mea, dacă prin aceasta numai toți nefericiții şi întristații ar putea să fie fericiți, bucuroşi vioi! De aceea fii Tu, cel mai drag al meu Domn Iisus şi surorilor mele tot aşa de bun cum îmi eşti mie; pentru că doară şi ele merită aceasta!“

Spun **Eu:** „Da - ție, cea mai dragă a Mea Jarah, nu-ți pot fireşte refuza nimic! Surorile tale înțeleg însă acum deja de asemenea, de ce te îndrăgesc chiar aşa de mult şi când ele ți se vor asemăna pe deplin în inimile lor, le voi îndrăgi de asemenea tot aşa ca şi pe tine; fii tu de aceea cu totul fără grije!

Pentru că uite, tot aşa, cum tu nu poți vedea nici un nefericit şi întristat, fără dorința, de a-i ajuta, este şi la Mine - numai într-o măsură mult mai mare - dorința şi cu ea voia atotputernică şi tare, de a-i ajuta fiecărui om în timp şi în veşnicie!

A căuta ce este pierdut, a vindeca ce este bolnav şi totul, ce este aici întemnițat, a elibera, este firea Mea, intenția Mea şi voia Mea; dar totuşi trebuie să-i rămână şi fiecărui om de neclintit voința lui cea mai liberă. - Spune-Mi, tu cea mai dragă a Mea Jarah, dacă intenția Mea nu-ți place foarte bine.“

114. Jarah despre experiențele ei de rugăciune.

Spune **Jarah:** „Oh, cum să nu mi-o placă? Şi eu doresc doară să fac asta tot aşa, dacă aş putea numai! Dar la ce îmi foloseşte voința mea iubitoare de oameni, dacă nu pot ajuta? Eu pot numai atunci, când este vorba despre o treabă mică, să-i rog pe părinții mei, ca ei să le dea ajutor celor săraci şi nevoiaşi în acest lucru am fost ascultată aproape încă întotdeauna, - fireşte câteodată într-adevăr şi puțin certată pentru acest lucru, pentru că am o inimă chiar aşa de prostesc- moale; dar despre asta nu m-am supărat niciodată, - dacă săracilor le era numai ajutat.

Cu rugămintea către Dumnezeu, atotputernicul Domn, nu mi-a mers însă întotdeauna aşa de bine! Pentru că aici m-am şi rugat adeseori; şi când credeam deja, că Dumnezeu îmi va asculta cu siguranță rugămintea mea şi m-am dus atunci acolo, pentru a verifica, dacă rugăciunea mea copilăroasă a dat ceva roadă, - n-a fost nimic acolo! Totul era încă la suferința veche.

Eu m-am dus atunci fireşte iarăşi la tatăl meu şi l-am întrebat, de ce, deci, Dumnezeu, Atotputernicul, ar fi câteodată chiar aşa de fudul de urechi!

Atunci mi-a spus tatăl, că Dumnezeu ar şti, de ce îi trimte acestuia sau aceluia o suferință mai îndelungată spre mântuirea sufletului său şi măsoară foarte bine timpul, cât de mult are acesta sau acela de îndurat; şi aici nu foloseşte atunci nici o rugăciune îndeosebi, în afară de faptul că un astfel de păcătos s-ar fi întors repede pe deplin la credință! Şi iată, eu am fost cu aceasta mai liniştită; dar nu am renunțat de aceea la rugămintea pentru cei săraci.

Dar câteodată m-a şi auzit repede Dumnezeul drag şi mare şi atunci am şi avut însă într-adevăr cea mai mare bucurie! Pentru că nu există în această lume într-adevăr nici o mai mare fericire pentru o inimă milostivă, decât să afli, că Dumnezeul mare ascultă chiar rugăciunea unei fetițe aproape încă minore!

Şi că Tu, o Doamne, ai venit la noi, mi se pare de asemenea aproape aşa, de parcă Dumnezeul mare ar fi ascultat rugăciunea mea! Pentru că noi toţi am auzit de la mulţi, care au venit încoace, că în Nazaret şi împrejurimea acestuia un anume tâmplar Iisus înfăptuieşte vindecări chiar aşa de ieşit din comun de mari, ba chiar nemaiauzite la cei bolnavi, ba chiar face morţii iarăşi vii; orbii văd, cei pe deplin surzi îşi primesc cu desăvârşire iarăşi auzul şi muţii limba iarăşi, cei ???pralitici??? şi infirmii ar deveni iarăşi drepţi şi întregi, - pe scurt, n-ar exista nicio boală, pe care n-ar vindeca-o imediat!

La început am considerat aceasta o fabulă; dar când au venit mereu iarăşi oameni la noi, chiar şi asemenea oameni, care fuseseră vindecaţi miraculos de către Iisus, atunci începuserăm să credem, că acest lucru stă într-adevăr astfel.

Atunci m-a cuprins o dragostea prea mare pentru acest om, căruia îi este aşa ceva posibil şi l-am rugat atunci zi de zi pe Dumnezeul drag într-un fel aşa de evlavios şi încrezător, precum mi-a fost numai întotdeauna posibil, că El să dorească să Te conducă la noi prin atotputernica Lui! Şi iată, Dumnezeu m-a auzit corect şi Te-a adus la noi!

Când s-a spus, că ai fi venit, ah, asta este de nedescris, ce fericire am simţit atunci! O cu cât drag, dacă aş fi avut numai curajul, ţi-aş fi căzut pe grumaji! Dar eu am trebuit, din pricina părinţilor mei, fraţilor mei şi surorilor mele, să pun inimii mele un frâu puternic. Astăzi, însă, a venit timpul pentru mine chiar prea nedescris de fericit, să şed la Tine, învăţătorul şi Domnul, pe care îl iubesc peste toate măsurile, de când am auzit de la El primul cuvânt.

Oh, acum eşti aici şi eu Te am pe Tine şi - o ce fericire de nedescris! - am voie să Te iubesc şi sunt iubită şi de Tine. Oh, acum se pare că nici înşişi cei mai desăvârşiţi îngeri din cer nu sunt într-adevăr mai fericiţi, decât sunt eu acum! - Dar Tu nici nu ai voie acum să ne părăseşti vreodată; pentru că atunci ar trebui într-adevăr să mor din cauza a prea marii tristeţi!“

Spun **Eu:** „Nu, nu, tu inima Mea! Pe tine veşnic niciodată nu te mai părăsesc şi îţi şi spun, că tu nici nu vei vedea, nici nu vei simţi moartea; Ingerii Mei te vor lua cândva de pe această lume şi te vor aduce la Mine, Tatăl tău din veşnicie! Pentru că vezi, tu cea mai dragă a Mea Jarah, către Acela către care tu te-ai rugat chiar aşa de inimos pentru venirea Mea încoace, Acela stă acum în persoana Mea la tine şi te iubeşte cu toată flacăra curat dumnezeiască a toate cerurile şi tu ai avut dreptate când ai spus, că eşti mai fericită, decât îngerii cei mai desăvârşiţi a tuturor cerurilor! - Ridică-ţi ochii şi tu vei vedea, că este aşa, cum ţi-am spus-o acum!“

115. Jarah vede cerul deschizându-se.

Aici îşi ridică drăgălaşa **Jarah** ochii ei frumoşi albaştri ca cerul în sus la ceruri şi se uită ca o transfigurată, plină de cea mai înaltă încântare, în adâncimile cerului deschis ochilor ei. După o perioadă de timp destul de lungă începe ea de-abia, să bolborosească mai mult cu o voce ceresc curată şi blândă, decât să vorbească în felul următor: „Ah, ah, ah, o, Tu Dumnezeule mare, prea sfânt! Ce încântătoare lucruri nesfârşit de nedescrise văd acum! Cerurile nesfârşit de mari sunt pline de îngerii cei mai fericiţi! O cât de nemărginit de fericiţi trebuie să fie ei! Dar săraca Jarah este totuşi mai fericită! Pentru că tronul veşnic în mijlocul mare al cerurilor nemărginit de largi, în jurul căruia îngenunchiază nenumărate legiuni de îngeri pe nori luminoşi ca soarele şi strigă neâncetat: ‘Sfânt este Acela, a cărui tron se află aici! O bucuraţi-vă, voi veşnicii, acuşi va săvârşi El pe pământ fapta mare niciodată de descris şi va veni şi va lua în posesie acest tron al măreţiei lui Dumnezeu!’, este gol; Acela, însă, care are dreptul veşnic de a şedea pe acesta, stă acum ca om aici la săracă Jarah! Oh, de aceea lăudaţi-L şi slăviţi-L; pentru că a Lui este tronul veşnic a toată puterea şi măreţia dumnezeiască!“

După aceste cuvinte, cade ea la pieptul Meu, după ce faţa ei fusese iarăşi toropită şi spune: „O Tu singur Sfânt mare! Respinge-mă pe mine Jarah săracă şi slabă, ca de aceea să îndrăznesc să Te iubesc necontenit peste toate acestea, ce am văzut acum! Dar eu doară nu sunt de vină, că inima mea Te iubeşte necontenit tot mai mult!“

Spun **Eu:** „Da, tu inimioara Mea, vezi, de aceea ţi-am arătat doară măreţia Mea şi împărăţia Mea, pentru că vreau, ca tu să Mă iubeşti încă tot mai mult şi mai mult! Iubeşte-Mă tu de aceea tare şi dă-ţi drumul; pentru că o asemenea iubire nu-ţi va aduce nici o pagubă!“

Jarah Mă îmbrăţişează apoi cu amândouă mâinile şi Mă strânge la inima ei aşa de tare pe cât este posibil şi **Eu** le spun apoi acelora, care stau prin jur cu totul muţi de mirare: „Uitaţi-vă aici şi luaţi-vă voi toţi un exemplu de la aceasta! Această fetiţă, de-abia de doisprezece ani, Îmi arată o dragoste, cum încă nu Mi s-a mai ivit aşa ceva în întregul Israel; dar cine Mă iubeşte aşa ca aceasta, aceluia îi voi da şi Eu, că va avea atunci din belşug, ce lumea încă n-a avut şi ce Israel n-a simţit şi n-a gustat niciodată!“

După această scenă, care a durat aproape o oră, au venit slujitorii lui Ebahl şi au întrebat, dacă a venit momentul în care ei să servească cina.

Spune **Ebahl**: „Dacă îi este pe plac Domnului nostru Iisus, atunci aduceţi cina!“

Spun **Eu**: „Aduceţi, ce aveţi! Deoarece dragostea dăruieşte şi savurează şi Eu vreau să savurez, ceea ce am dat! Dar cel mai bun fel de mâncare este această fată mică; căci ea îmi dăruieşte Mie, ceea ce nu mi-a dat şi nu îmi va putea dărui toată veşnicia!“

Atunci s-au retras slujitorii, pentru a aduce mâncărurile pregătite. Dar au făcut ochi îngrozitori de mari, atunci când au văzut că nu mai este nici urmă de mâncărurile lor pregătite, dar, în schimb, cămara era plină de mâncăruri bune şi rare şi era umplută cu cele mai bune fructe şi cu un vin nobil. Ei vin din nou şi povestesc cu hărnicie, ce s-a întâmplat în bucătărie, în timp ce ei vorbeau aici; şi ei au întrebat mai departe, dacă să aducă mâncarea proaspătă înăuntru sau dacă să se pună ei s-o fiarbă pe aceasta.

Eu spun: „Ce se află în cămară aduceţi voi aici; căci astăzi sunteţi cu toţii oaspeţii Mei! Ucenicii Mei, cei doi eseeni şi fariseiilor li s-au adus deja mâncărurile voastre preparate. Nu îi deranjaţi, deoarece ei mai au lucruri importante de rezolvat în numele Meu, iar acest lucru le va ocupa puterile până la miezul nopţii.“ - După aceste cuvinte au mers slujitorii să aducă mâncarea cerească.

Ebahl şi căpitanul însă spun bucuroşi: „Doamne, acum nu ne mai miră astfel de apariţii, deoarece noi înţelegem acum foarte bine, că Tu eşti Domnul şi ţie îţi sunt posibile toate lucrurile! Nouă ne mai rămâne doar o singură întrebare: 'Prin ce, Doamne, am meritat noi o astfel de milă?' Dar acum vin deja mâncărurile din ceruri! După cină vom vorbi mai departe despre aceasta!"

Mâncărurile au fost aşezate pe masă, mulţumirile au fost rostite şi toţi se întind să mănânce la ordinul Meu. Şi căpitanul spune că nu a mai mâncat vreodată astfel de mâncăruri delicioase şi că niciodată nu a mai băut un vin atât de bun. Şi Jarah a mea mănâncă cu poftă şi spune, că nici gura şi nici stomacul ei nu au fost atinse de astfel de bunătăţuri. Pe scurt, toţi nu pot să laude destul gustul bun al mâncărurilor şi încep cu voce tare să Mă laude, împreună cu Tatăl din ceruri.

116. Învăţăturile lui Iisus să devină bunuri folositoare tuturor.

Eu însă le spun lor: „Bine acelora, care credeţi, că Fiul omului a plecat de la Tatăl din ceruri şi a venit pe acest pământ, ca să îndrepte ceea ce a căzut şi să salveze ceea ce este prins! Dar feriţi-vă cu toţii bine, ca din tot ceea ce aţi văzut ca fiind nişte semne extraordinare de la Mine, să nu spuneţi cuiva vreo silabă; deoarece aceasta ar fi un rău provocat de două ori!

Jumătate din cei care ar auzi aceasta, s-ar supăra şi nu numai că nu ar crede cele auzite, ci v-ar declara pe toţi ca fiind nişte nebuni şi, în cel mai bun caz, vă vor vorbi pe toţi de rău; deoarece un orb este cu mult mai periculos în furia sa, decât o mie din cei care văd! Cealaltă jumătate, însă, ar accepta spusele voastre şi, în sfârşit, şi-ar prinde mâinile în acţiunile lor, aşa că nu ar mai fi capabili pentru nici o decizie liberă. Şi aceasta ar însemna moartea duhului din om!

Dar învăţăturile pe care voi le-aţi auzit, spuneţi-le prieteniilor şi cunoştiinţelor voastre; deoarece cuvintele Mele sunt adevăruri veşnice, care îl pot elibera pe omul, care le acceptă şi se ţine în viaţă după acestea şi recunoaşte, că este un adevăr veşnic de la Dumnezeu, care este şi va fi tot timpul existenţa vieţii veşnice a omului, pe care el o poartă viu în sine.

Dar, din păcate, vor exista mulţi, care nu vor auzi acest adevăr şi nu vor dori să-l accepte şi îl vor urmări, aşa de parcă acesta ar fi un adevărat duşman. Şi alţii vor ascunde adevărul în faţa celor măreţi ai pământului, aşa de parcă ar fi vorba de ciuma mortală. Dar cei care vor face aceasta, aceia nu vor avea parte de viaţă vesnică, ci porţia lor va fi moartea eternă!

Cine iubeşte viaţa trupului şi care doreşte s-o reţină cu orice preţ, acela va pierde repede viaţa sufletului, după terminarea rapidă a vieţii trupului! Dar cine fuge de viaţa trupului, acela va câştiga viaţă eternă a duhului! - Acest lucru să-l reţineţi! Dar care mai vrea să întrebe, acela să spună ce vrea să afle! Eu îi voi răspunde."

Spune **căpitanul**: „Doamne şi Învăţătorule, ce altceva am mai putea întreba!? Cine eşti Tu, ştim şi simţim! Ce trebuie să facem noi, ştim şi înţelegem şi necesitatea acestui lucru! Noi ştim şi simţim adânc în inima noastră, că la Tine este viaţa veşnică şi Tu o vei putea şi o vei dărui acelor oameni, care vor trăi după cuvintele Tale! Dar să ştim mai multe, nu ar fi folositor pentru noi oamenii şi aceasta cu atât mai mult, deoarece în numele Tău - cum mi-au spus ucenicii Tăi cu siguranţă - şi, cu credinţa vie, putem chiar să vindecăm bolnavii!

Noi îţi datorăm pe veci mulţumiri pentru o astfel de milă neaşteptată şi noi te asigurăm, că Tu ţi-ai ridicat pe veci o statuie în inimile noastre pline de mulţumiri şi puterea iadului şi furtunile timpurilor nu o vor mai putea distruge! - şi aşa cred eu acum, ca noi, deoarece este deja destul de târziu în noapte, să mergem să ne odihnim. Dar eu nu insist la aceasta, cu toate că trebuie să mă duc să văd, ce fac soldaţii mei."

Spun **Eu**: „Stai liniştit! Căci acolo este ca şi ieri, totul în cea mai mare ordine! Eu vreau să rămân în picioare până în miez de noapte; căci atunci voi vă veţi convinge, că a avut un rost statul nostru aici. Astăzi vor ajunge încă din Ierusalim călători, printre care se vor afla farisei şi cunoscători a scripturii şi noi vom avea puţină bătaie de cap cu ei."

Spune **Ebahl**: „Oh, aceasta este fatal; ei ar putea să stea acolo unde sunt! Astfel de oaspeţi sunt cei mai incomozi; deoarece unul dintre aceştia cere atâta atenţie ca şi alţi o stuă de străini, care îşi plătesc cazarea, în vreme ce aceştia vor ca totul să fie fără bani şi la sfârşit nu sunt mulţumiţi cu nimic, mai ales atunci, când sunt trimişi de la templu cu treburi! Ah, Doamne, acum Tu nu mi-ai spus un lucru îmbucărător! - Ei, ei! Ce să pregătesc eu în privinţa lor?"

Spun **Eu**: „Nu-ţi face griji! Cămara şi beciul sunt pline; pentru sute de călători sunt deja aranjate sute de paturi în casa ta şi de mai multe nu este nevoie. Ei au fost trimişi din Ierusalim din pricina Mea spre Nazaret; dar pentru că ei mă vor găsi aici, nu vor veni la Nazaret. Voi toţi veţi fi furioşi din pricina lor; dar ei vor primi adevărul deplin din partea Mea, că din această cauză vor părăsi încă mâine acest loc, plini de mânie şi supăraţi!"

Spune **Ebahl**: „Atunci îl avem pe diavolul atârnat de gât! Căci aceştia ne vor povesti în templu, aşa că pentru noi va fi rău şi ruşinos!"

Spun **Eu**: „Totul va fi rezolvat, ca aceştia să nu vorbească prea multe acasă!" - La aceste cuvinte ale Mele, s-a instalat o pauză, în care toţi, care se aflau în acea odaie, au stat liniştiţi şi au fost doar preocupaţi în inimile lor.

117. Bolnavii vin la Ebahl. Oaspeţii din Ierusalim şi misiunea lor.
Ev. Matei 14, 35.

Dar, după câteva clipe s-a auzit gălăgie în faţa casei. S-au auzit voci de tot felul de limbi şi în acelaşi timp au început câinii vecinului, care era un grec, să latre tare şi **Ebahl** a spus: „O vai de mine, acum cu siguranţă că au ajuns cei vestiţi!"

Spun **Eu**: „Încă nu! Acceştia sunt bolnavi (*Matei 14,35*); dar nu va mai dura mult şi atunci vor ajunge aici cei vestiţi! Dar bolnavii să aştepte până mâine; căci pentru ziua de astăzi au fost destui vindecaţi. Dar du-te totuşi

afară şi lasă-i pe toţi, care au ajuns aici, să fie duşi la adăposturi şi dă-le acelora, care sunt flămânzi şi însetaţi, ceva de mâncare şi de băut!“

La aceste cuvinte ale Mele, se duce Ebahl cu servitorii săi, pe care i-a chemat, în curtea cea mare a casei sale şi acolo vede că este plină de bolnavi, printre care se află mulţi greci, romani şi egipteni. Toţi aceştia cereau să fie aduşi la Mine, ca Eu să-i însănătoşesc şi să-i vindec.

Ebahl însă i-a cazat şi a ordonat, ca aceştia să fie serviţi, fiecare după necesităţile sale. După această treabă, s-a întors el iarăşi la noi în sală şi a spus: „Toată lauda Domnului! Aceştia sunt îngrijiţi pentru astăzi şi mi-au dat foarte puţin de lucru şi osteneală; dacă ar fi doar acele răutăţi din Ierusalim îngrijiţi într-o aşa măsură!“

În vreme ce Ebahl, care a pus gărzi din cauza fariseilor şi a învăţaţilor, fantezia cu chiu şi cu vai în sine, a venit un sevitor în sală şi a adus vestea spre înspăimântarea lui Ebahl, că cei aşteptaţi, au sosit într-adevăr. Ebahl a fugit afară, pentru a-i primi şi cele două femei ale sale şi fiicele mai în vârstă, l-au urmat pe acesta, pentru a-l ajuta şi fiii lui Ebahl au făcut acelaşi lucru; doar draga Jarah a rămas lângă Mine.

Căpitanul însă, care se afla lângă Mina a spus: „Dacă aş fi în locul lui Ebahl, aş şti mult prea bine ce am de făcut! Eu aş ordona servitoriilor mei, să se ocupe cu duritate de aceştia! Şi ce ar putea să-i facă? Nu ar fi prima primire de acest fel, care li s-a acordat ici şi colo acestora! Eu aş face un mic proces cu ei! Şi dacă vor veni ei totuşi aici, atunci le voi face eu o farsă, ca să se cutremure trupul şi sufletul acestor oameni, aşa de parcă i-ar fi cuprins febra leprei! Eu îi voi întreba, la ordinul cui au avut ei voie să se apropie de locul, în care se află o garnizonă romană; eu le voi arăta că orice căpitan de loc are dreptul, să închidă pe fiecare, de oricare poziţie şi religie ar fi el şi dacă acesta nu va avea argumente bune, îl va putea pune chiar şi în faţa unei judecăţi nemiloase! Eu nu voi face acel lucru din urmă, dar o frică plină de panică le voi produce eu, aşa ca sudoarea de spaimă să curgă până la călcâiele lor!“

Spun **Eu**: „Prietene, fă, ceea ce vrei, din partea Mea tu nu vei avea vreo barieră; dar dacă vrei să acţionez în slujba ta, atunci trebuie să ieşi afară şi să vorbeşti cu ei, în prezenţa unor oameni de-ai tăi!“

Spune **căpitanul**: „Lasă, o Doamne, acest lucru minor în seama mea; căci legile şi dreptul meu îl cunosc şi înţeleg să îl folosesc!“

După aceste cuvinte, îl strigă de îndată pe slujitorul său, care stă de pază în curtea principală. Acesta intră de grabă în sală şi îl roagă pe căpitan ca acesta să-i ordone.

Căpitanul, însă, îi vorbeşte aşa: „Trimite tu repede fugarul în lagăr şi conducătorul de jos să-mi trimită fără vreo ezitare treizeci de oameni! Du-te!“ - Cu aceste cuvinte auzite, pleacă imediat paznicul din sală şi după zece minute intră în sală cei treizeci de oameni, cu conducătorul secund şi nu sunt observaţi de fariseii, care încă stau în curte şi se lasă slăviţi şi lăudaţi. Cunducătorul secund îl întreabă pe căpitan ce se întâmplă aici.

Spune **căpitanul**: „Deocamdată nimic ieşit din comun! Aici este vorba, doar de a menţine respectul, pe care trebuie să-l aibă cei străini; şi dacă le este străină legea de lagăr a romanilor, atunci noi îi vom învăţa ca s-o ştie. De aceea, comportaţi-vă liniştit şi serios şi fiţi atenţi la toate semnele mele! Aşa să fie!“

Imediat după aceste cuvinte deschide Ebahl larg uşile sălii şi aproximativ douăzeci de farisei şi cunoscători ai scripturii întră în aceasta. Se înţelege de la sine, că aceşti douăzeci mai aveau o mulţime de însoţitori şi aveau animale de povoară şi catâri, care trebuiau să-i ducă pe ei şi pe bagaje lor multe de călătorie; însoţitorii şi animalele şi tot bagajul trebuia îngrijit. Atunci când fariseii şi cunoscătorii scripturii se aflau cu totul în sală, s-au uitat cu atenţie la cei din sală şi l-au întrebat pe propietar, ce avea de căutat aici milităria romană.

Spune **Ebahl**: „Probabil că a auzit că voi ajungeţi aici şi din această pricină au venit, pentru a vă aduce tot respectul.“

Spune **unul dintre farisei**: „Acesta nu prea le stă în fire romanilor! Dar fie cum o fi, - noi suntem înfometaţi şi însetaţi, de aceea lasă să ni se aducă mâncare şi băutură!“

Ebahl îşi pune imediat mâinile şi picioarele la treabă, care existau în afară de cele a lui Jaraha Mea în aceasta casă şi doar în câteva clipe este servită o masă mare.

Fariseii îşi spală mâinile şi încep să se servească. În scurt timp, ei au mâncat totul şi au golit aproape şaizeci de pahare de vin. Vinul însă le dezleagă limbile şi ei întreabă tot felul de lucruri, spun de îndată motivul călătoriei lor şi se interesează de Mine spunând aceste cuvinte: „Nu ştiţi nimic voi de un vagabond, care provine din Nazaret? Acest om, având, cred că, profesia unui dulgher, se ocupă cu vrăjitoria, răspândeşte o nouă învăţătura dumnezeiască, însănătoşeşte bolnavii, stăpâneşte spiritele şi ridică poporul împotriva templului şi a împăratului. Din pricina lui ne aflăm noi în drum spre Nazaret, pentru a controla acolo stituaţia. Dar pentru că el umblă prin întreaga Galilee, poate că voi ştiţi totuşi lucruri mai amănunţite despre el!“

Aici se apropie **căpitanul** şi spune: „Bărbatul, despre care voi vă interesaţi, îl cunosc eu foarte bine şi îi cunosc faptele, chiar şi acelea, pe care El le-a desăvârşit acum câteva săptămâni în Kis, unde El, prin Duhul Său dumnezeiesc profetic i-a relevat judecătorului suprem Faustus, că dările imperiale şi alte comori din Pontus şi din Asia mică, au fost furate într-un fel josnic caravanei romane de predare, de unii dintre voi, iar prin aceasta a fost pus guvernatorul Cireniu într-o situaţie jenantă cât şi întreaga Galilee, da, chiar toată împărăţia evreiilor, a fost lăsată pradă pericolului.

Numai tocmai acestui Iisus îi are de mulţumit prim guvernatorul, întreaga împărăţie a iudeiilor şi voi însivă, că mai trăiţi încă acum! Pentru că, dacă acei bani imperiali furaţi de cei asemenea vouă n-ar fi ieşit la iveală prin Iisus, atunci ar fi fost jefuită ţara întreagă şi toate comorile din întreaga Iudee n-ar fi fost îndeajunse, de a ispăşi nelegiuirea comisă! Dar că asta s-a desfăşurat astfel bine şi tăcut pentru voi şi cei asemenea vouă în Ierusalim, precum în întreaga împărăţia a iudeilor, aceasta îi aveţi de mulţumit lui Iisus singur, proorocului cel mai mare şi cel mai înţelept şi cel mai puternic; şi aceasta este de aceea în cea mai mare măsură rău şi nechibzuit din partea voastră, dacă plecaţi afară, pentru a-l persecuta pe un om, căruia îi aveţi acum totul de mulţumit, viaţa şi existenţa voastră!

Aceasta însă, ce voi tocmai afirmaţi, că mergeţi de aceea la Nazaret, pentru a-L prinde pe Iisus asemenea ca pe un cel mai mare criminal şi de a-L interoga, asta este El cel mai puţin! El nu aţâţă vreun un om, nici împotriva voastră şi mai puţin împotriva împăratului, căci altfel n-ar fi Cireniu prietenul Lui, fapt mie în secret într-un mod bine cunoscut! -

Dar, acum, despre altceva, domnii mei ai templului! Voi veţi şti cumva totuşi, că aici, în Ghenizaret, se află de câţiva ani continuu un lagăr militar roman; şi trebuie de aceea fiecare om, fără excepţie, de oricare rang ar fi el şi din oricare ţară ar veni el, să aibă la sine un document de călătorie de încredere şi într-adevăr semnat de autorităţile romane, dacă vrea să treacă fără obiecţii de locul lagărului, cu pielea nevătămată. Eu vă cer de aceea cu atât mai mult, că aţi venit încoace pe timp de noapte, un asemenea document, fără care eu ca comandant şi căpetenie peste această localitate, precum şi peste această regiune întreagă, ar trebui să vă arestez, mâine să vă bicuiesc public şi să vă trimit în sfârşit închişi înapoi la Ierusalim! Aveţi deci bunăvoinţa şi arătaţi-mi carnetele voastre necesare de călătorie!“

Spune **superiorul** fariseilor: „Domnule, eu însumi sunt ca un superior din Ierusalim carnetul de călătorie viu pentru toţi şi noi n-avem nevoie de un altul! Pentru că, aşa de bine cum tu eşti un domn, sunt şi eu şi pot să călătoresc cu un privilegiu împărătesc în zi şi în noapte în întregul Isreal! Noi suntem unşi de Dumnezeu - şi vai aceluia, care şi-ar ridica mâinile asupra noastră!“

Spune **căpitanul:** „Privilegiul împărătesc este valabil numai pentru localităţi fără lagăre militare; dar în localităţi, unde se află un lagăr militar deschis, nu are nici o valabilitate privilegiul împărătesc!“

Spune **superiorul:** „Nouă nu ni s-a făcut cunoscut încă niciodată o asemenea lege şi astfel nici n-am putut s-o respectăm; pentru că aşa de proşti nu suntem, ca noi să dorim să nu ne înzestrăm cu toate lucrurile la o călătorie, care sunt necesare pentru securitatea noastră. Iar dacă este aici aşa ceva necesar, atunci şi trimtem de îndată mesageri la Ierusalim şi mâine până la ora asta poţi avea tu documentele de călătorie necesare în mâinile tale.“

Spune **căpitanul:** „Nu este nevoie de aceasta; pentru că depinde de mine de a acorda încrederea afirmaţilor voastre, sau nu. Eu, însă, vă voi supraveghea sever; din moment ce observ ceva numai în cel mai neânsemnat mod, ce mi-ar fi suspect, atunci îmi şi sunteţi însă prozonierii mei în aceeaşi clipă! Pentru acum şi pentru atâta timp, cât vă veţi afla aici, primiţi o pază puternică, de care voi veţi fi atunci şi însoţiţi contra unei plăţi de o sută de monede de aur de zece pfeningi, până la graniţa acestei regiuni; dacă aţi avea însă documentele de călătorie necesare la voi, atunci aţi fi scutiţi de orice plată!“

Spune **superiorul:** „Aceasta o va plăti domnul hanului pentru noi, deoarece noi n-avem voie niciodată să luăm bani cu noi pe o călătorie; pentru că pamântul este al lui Dumnezeu şi noi suntem slujitorii Acestuia şi avem dreptul dat de la Dumnezeu, să numim al nostru tot pământul şi să recoltăm peste tot, unde nici n-am semănăt! Pentru că fiecare evreu ştie faptul, că toate, ce are el, este numai un lucru împrumutat lui de către noi, pe care îl putem totdeauna lau înapoi de la el. Din acest motiv foarte simplu, nici nu putem să venim ca străini pe undeva în întreg Israelul, ci numai ca domni şi singurii proprietari îndreptăţiţi de către Dumnezeu ai fiecărei case, fiecărui pământ şi proprietate de pamânt şi a fiecărui ban şi alte comori; şi noi putem de aceea foarte bine să-i poruncim lui Ebahl, ca el să plătească cele o sută de monede pentru noi, pentru că le-a luat doară de pe proprietatea noastră funciară! Şi dacă n-ar face el aceasta, atunci le dăm altcuiva toate aceste prorietăţi ale lui, căruia nu-i va depinde de cele o sută de monede de zece pfeningi!“

Pentru că acest lucru îl priveşte foarte îndeaproape pe **Ebahl,** de aceea îşi deschide el în sfârşit totuşi gura şi spune: „Domnii mei, aici sunteţi voi puţin induşi în eroare! Pentru că, în primul rând, este această localitate din străvechi timpuri o regiune liberă, de la care, în afară de Dumnezeu şi a împăratului, nici un om nu are ceva de revendicat, şi, în al doilea rând, am luat eu această localitate prin căsătoria cu a doua soţie a mea, care este din naştere o femeie greacă şi a devenit de-abia prin mine o evreică, deoarece ea fusese singura fiică a acestei case şi astfel nu-mi aparţine mie toată această proprietate mare, ci soţiei mele a doua şi după ea fiicelor ei. Eu nu posed nimic prin urmare şi de aceea nici nu-mi poate fi luat nimic; şi cele o sută de monede trebuie voi înşivă să le plătiţi atunci! Dacă nu vreţi să mă credeţi în privinţa acestui fapt, atunci întrebaţi-l aici pe căpitan, care este singura mea autoritate, acesta v-o va confirma!“

Spune imediat **căpitanul:** „Da, da, aşa este! Voi veţi plăti cele o sută de monezi de zece pfeningi de argint! Impotriva acestui lucru, nu ajută nici o rugăminte şi nici un protest mai departe; pentru că aici sunt eu singur acela, care are aici de poruncit şi de cerut!“

Spune **superiorul:** „Dacă trimitem, însă, acum imediat un mesager la Ierusalim, care este un om care călăreşte bine, atunci va fi el aici până mâine către amiază, cu documentele necesare!“

Spune **căpitanul:** „Asta e tot una! Pentru că acele o sută de monede trebuie să le plătiţi deja de aceea, că aţi venit încoace, fără un asemenea document necesar; de aceea, acum, nici o vorbă mai departe despre această treabă!“

Spune **superiorul:** „Noi n-avem însă bani la noi; pentru că, dacă calătorim, nu purtăm niciodată bani la noi, pentru că o asemenea purtare este la noi lege! De unde să luăm acum bani?“

Spune **căpitanul:** „Asta va fi totuşi grija mea! Unde se duce lipsă de bani, acolo intră în aplicare dreptul de zălog. Bagajele voastre, pe care, cum am băgat de seamă, le purtaţi în mare masă cu voi, vor avea într-adevăr valoarea celor o sută de monede!“

Spune **superiorul:** „Valoarea o au ele într-adevăr de o mie de ori atâta; dar acestea sunt numai lucruri afieoresite lui Dumnezeu şi Dumnezeu l-ar omorî deodată pe acela, care ar pune mâna pe acestea! De aceea, nu vei avea tu voie să atingi asemenea lucruri şi mai puţin să le iei!“

Spune **căpitanul:** „Nu va fi aşa de rău! Noi vom încerca, dacă stau lucrurile într-adevăr aşa de periculos cu bagajele voastre afeorisite lui Dumnezeu!“

Strigă **toţi fariseii:** „Nu, nu, nu! Noi vom strânge într-adevăr încă cele o sută de monede; pentru că oamenii noştri poartă într-adevăr bani cu ei!“

Aici merge un fariseu afară şi aduce într-un săculeţ cele o sută de monede şi i le înmânează căpitanului şi căpitanul îi dă săculeţul conducătorului său adjunct; acesta trebuie să numere banii. După ce cifra este corectă, îi porunceşte căpitanul adjunctului său, de a pune banii în casa de bani a păcătoşilor săraci, ceea ce şi îndeplineşte adjunctul de îndată.

Superiorul spune însă: „Asta este aici un obicei straniu, de a pune banii sfinţiţi în casa de bani a păcătoşilor săraci, pentru că noi suntem totuşi slujitorii lui Dumnezeu! Nu ştii tu oare, că acela, care îl jigneşte pe un slujitor al lui Dumnezeu, îl jigneşte şi pe Dumnezeu?“

Spune **căpitanul:** „Ce mă interesează pe mine Dumnezeul vostru!? Eu sunt roman şi ştiu ce ştiu şi ce cred! Dumnezeul vostru însă, căruia îi slujiţi voi acum, nu este şi nu va fi niciodată Dumnezeul meu! Pentru mine sunteţi în consecinţă cei mai mari păcătoşi banii voştri afeorisiţi Dumnezeului vostru îşi au prin urmare locul în casa de bani a păcătoşilor săraci! - Înţelegeţi voi aceasta?“

Spune **superiorul:** „Da, domnule, noi înţelegem şi pricepem aceasta, că avem de-a face cu un păgân convins, care aşa, ca şi toţi romanii convinşi, ne dispreţuieşte atât de adânc pe cât este posibil, împreună cu învăţătura noastră despre Dumnezeu!“

Spune **căpitanul:** „Nu aşa de adânc, pe cât sunteţi voi de părere; pentru că şi noi recunoaştem dogmele vechi iudaice; numai doctrinele voastre noi, necredinţa voastră proprie şi înşelăciunile voastre de tot felul strigătoare la cer, le dispreţuim de trei ori mai rău, decât dispreţuim moartea însăşi. Pentru că, la voi, nu mai este într-adevăr nici o urmă de vechile dogme iudaice; vouă v-a rămas doar numele. Dar unde sunt faptele alese ale acelora, de la care vă trageţi voi şi care au dat învăţătura şi legile înţelepte? Eu ştiu destul de bine, cum au arătat lucrurile cândva cu chivotul vostru al legii. Cum arată încă lucrurile acum? Unde e Duhul lui Dumnezeu care pluteşte peste el?“

Spune **superiorul:** „Toate acestea sunt încă aşa, cum fuseseră în timpurile lui Aaron!“

Spune **căpitanul:** „Sau cum altcumva! Ascultaţi!Eu însumi am fost încă cu abia trei ani în urmă în aşa numita sfânta sfintelor a voastră şi anume contra plăţii de şaptesute de arginţi. Ce am văzut şi am mirosat însă acolo? O ladă de bronz pe un postativ, din a cărui mijloc ardea o flacără de petrol destul de vie, a cărui miros puţin cam dezgustător, nu afecta nasul meu tocmai în modul cel mai plăcut! Conţinuturile în cauză a aşa numitului chivot al legii erau desigur mult mai noi decât Moise şi Aaron şi buzunarul meu fusese după aceea foarte trist, că îl aerisisem chiar aşa de puternic din cauza prostiei şi înşelăciunii voastre! Cu mine nu mai vorbiţi nici o silabă despre acest lucru; pentru că eu sunt unul, care ghicesc foarte temeinic înşelăciunea voastră! Să ştiţi, dacă aş fi împărat cu cunoştinţa mea de acum, atunci aş trece mâine prin foc şi sabie întregul templu! Norocul vostru, că nu sunt tocmai împărat; dar ce nu vă face împăratul, această v-o va face succesorul său!“

Spune **superiorul**: „Domnule, dacă tu şti aceasta, atunci te rog eu ca să nu spui vreo vorbă, din pricina poporului; căci dacă aceasta ar auzi poporul, atunci ne putem aştepta cu siguranţă la vreo revoltă!“

Spune **căpitanul**: „Nu trebuie să vă temeţi! Deoarece acest amănunt mic îl ştie aproape fiecare cetăţean din Galilea şi totuşi nu poate fi vorba nici pe departe de vreo revoltă! Deoarece pentru acest lucru sunt romanii atât de puternici, pentru a înăbuşi orice revoltă deja din rădăcină!“

Spune **superiorul**: „Deci stăpânule, noi am plătit şi prin urmare suntem chit; să lăsăm deoparte acest lucru! Dar dacă tu şti lucruri mai amănunţite de vestitul magician Iisus, atunci binevoieşte să ne spui cum stau lucrurile în jurul faptelor şi a învăţăturilor sale îndoielnice, ca noi să putem raporta ceva celor din templu!“

Spune **căpitanul**: „Eu am mai spus o dată, că îl cunosc foarte bine şi că de mult l-aş fi închis, dacă mi s-ar fi părut ceva doar puţin asemănător cu o rebeliune; dar eu sunt convins în cea mai dreaptă linie de contrariul şi prin urmare eu vă pot da doar cea mai bună mărturie despre El. Dacă voi aţi fi ca El, atunci Ierusalimul ar fi prima şi veşnica cetate a lui Dumnezeu pentru toate timpurile şi spiritul lui Dumnezeu ar pluti peste ţară aşa cum s-a petrecut pe vremea lui Aaron! Dar voi sunteţi contrariul faţa de El şi de aceea nu va mai ţine mult oraşul şi templul vostru! Acest lucru să le spuneţi colegilor voştri, ca ei să poată afla, pe ce teren de nisip este construit oraşul şi templul lor! - Mâine însă veţi afla mai multe cu proprii voştri ochi şi cu proprile voastre urechi şi de aceea binevoiţi să vă odihniţi un timp!“

Spune **superiorul**: „Noi rămânem aici la masă; deoarece cuvintele tale însemnate ne-au răpit pentru multe zile somnul!“ cine se poate odihni, acela să se odihnească; eu însă, cu siguranţă voi rămâne treaz trezuţ! - Acolo, în colţul mesei, se află un oaspete cu o fată!? Cine este acela? Trebuie să ne sinchisim de el, sau este el un prinzonier de-al tău împreună cu acea fată? Nu are el ca şi noi documentele de călătorie la el?“

Spune **căpitanul**: „În privinţa lui, voi nu trebuie să vă bateţi capul; acela se află sub protecţia mea! Mâine însă, sper, că voi îl veţi cunoaşte mai îndeaproape.“

119. Puterea dragostei.

După aceste cuvinte nu mai întreabă vreun fariseu ceva.

Eu însă mă ridic după aceea, îl salut pe căpitan, care mi-a întors salutul cu cea mai mare căldură şi suflet şi m-a condus pe Mine şi pe Jarah, în prezenţa lui Ebahl şi a femeiilor acestuia şi cu ceilalţi copii într-o altă odaie, unde s-a pregătit pentru Mine un culcuş bun pentru noapte.

Eu însă îi spun aceste cuvinte căpitanului: „Dacă vreţi să staţi toată noaptea la Mine, atunci rămâneţi; dar dacă vreţi să vă odihniţi, atunci puteţi voi face şi aceasta! Dar dacă voi rămâneţi, atunci nu vă va lipsi dimineaţa somnul vostru necesar. - Dar tu ca fiind un adevărat prieten ai negociat foarte bine cu acei farisei; ei sunt acum înspăimântaţi şi sunt curioşi cu mare nerăbdare vor număra pietricelele ceasului lor şi de abia vor putea aştepta ziua următoare!

A fost bine, că ucenicii Mei, care încă îi mai învăţă pe cei doi eseeni şi pe acei farisei, pe care aproape că au reuşit să-i aducă de partea lor, nu au venit în sală la acea gălăgie mare! Căci aceasta ar fi fost o zarvă înainte de vreme! Dar - aşa am vrut Eu şi de aceea nici nu s-a putut întâmpla altfel! - Dar ce voi face Eu cu draga Mea Jarah? Această fetiţă nu mă mai părăseşte!“

Spune **micuţa**: „Doamne, atâta timp cât Tu stai în casa noastră, nu va pleca Jarah de lângă Tine; şi dacă ar fi posibil ca Tu să mori, atunci va muri şi Jarah cu Tine! Dar dacă Tu vrei să pleci din casa noastră şi Jarah nu te va putea însoţi, atunci va suspina acasă şi îl va ruga pe Tatăl în inima Ta, ca El să te conducă din nou la ea; căci fără Tine nu mai poate Jarah să trăiască!“

Spun **Eu**: „Vedeţi, acesta este exemplul drept, cum trebuie Dumnezeu iubit, pentru a fi la rândul său iubit de Dumnezeu în aceeaşi măsură! Dragostea lui Dumnezeu cuprinde într-adevăr totul şi în aceasta în veci nu se va găsi furie sau răzbunare; dar este totuşi o mare diferenţă cum un om este iubit de Dumnezeu. Atâta vreme cât trăieşte şi respiră un om, este o dovadă, că Dumnezeu îi dăruieşte prin dragostea Sa viaţa, căci altfel acesta de mult ar fi fost mort.

Dar cine îl iubeşte pe Dumnezeu aşa cum îl iubeşte această micuţă, acela îl obligă pe Dumnezeu, ca El să vină la acesta şi să locuiască în inima sa dragă de om! Şi Dumnezeu vine şi ia prin Duhul Său loc în inima plină din dragoste pentru Dumnezeu; şi un astfel de om are viaţa veşnică şi de nepierit şi prin aceasta este una cu Dumnezeu!

Nu fiecărui om este dat să iubească cu atâta măreţie pe Dumnezeu, aşa cum este acum cazul la draga Mea Jarah; dar totuşi poate un om să-L iubescă pe Dumnezeu din toate puterile sale şi Dumnezeu va umple din această pricină inima acestuia cu Duhul Său şi cu milostivirea Sa şi pe veci nu-l va mai lăsa să cadă în prapastia adâncă a pieirii. Dacă acesta se împiedică, atunci el va fi ajutat tot timpul şi viaţa eternă va fi în el şi va rămâne acolo pe veci.

Şi acum, draga Mea Jarah, pentru că Mă iubeşti tu aşa de mult, trebuie să ne povesteşti acum o mică poveste; căci Eu ştiu, că tu eşti bine dotată cu tot felul de mici povestiri!“

Spune **Jarah**, zâmbind dragăstos şi copilăreşte: „O Doamne, doar cu aceasta să mă scuteşti! Căci aceasta nu s-ar potrivi prea bine de partea Ta nemărginită şi cât se poate de înţeleaptă!“

Spun **Eu**: „Nu, nu, draga Mea Jarah, acest lucru nu trebuie să te deruteze; căci cea mai mare indulgenţă poţi tu s-o aştepţi pe veci doar de la Mine! Deoarece iată, Eu înţeleg tot timpul plânsul celor mici, dar să nu mai vorbim de limba lor! Tu ai câteodată vise cât se poate de ciudate, - vino şi povesteşte-Mi un astfel de vis!“

120. Visele Jareih despre răstignirea şi învirea Domnului.

Spune **Jarah**: „Deci, aceasta aş putea eu să povestesc; dar, de obicei, visele mele sunt înspăimântătoare şi îmi arată oamenii lumii în cea mai cruntă stare a lor şi în locul lor, văd doar diavoli! Şi aşa nu de mult timp am avut eu un astfel de vis! Am văzut un om minunat, care, o Doamne, se asemăna cu Tine. Pe acest om l-am văzut legat cu frânghii, la fel ca şi pe un infractor.

Eu i-am întrebat pe cei care îl urmau şi plângeau, ce faptă a putut comite acest om minunat, că oamenii acestei lumi se comportă aşa de urât cu el. Şi cei care plângeau îmi spuneau toţi acelaşi lucru: ‘El a fost un binefăcător măreţ al omenirii. Niciodată nu a comis o nedreptate şi cel mai luminat adevăr a fost miere groasă din gura sa. Fariseilor dornici de putere le-a spus prea multe adevăruri şi ei l-au pedepsit la moarte prin crucificare, deoarece de partea lor se află slabul guvernator roman. Ei îl cunduc acum la locul ispăşirii; vino şi uită-te, ce răsplată primeşte cel mai mare prieten al oamenilor de la oamenii răi şi cât se poate egoişti!’

Şi eu am mers împreună cu cei care plângeau pe un deal mic şi l-am văzut pe omul cinstit, care era plin de sânge din cauza bătăilor şi a înpunsăturilor şi pe cap purta spre chinul său mai mare, o coroană de spini şi pe lângă toate acesta, îşi purta crucea cea grea. In locul pedepsei a fost dezbrăcat şi aruncat ca un animal fără milă pe cruce, au fost luate mai multe cuie ascuţite şi cu ciocane mari acestea au fost bătute prin mâinile şi picioarele acelui om şi prin aceasta el a fost prins într-un fel îngrozitor pe crucea aceea! - O Doamne, aceasta a fost o privelişte înspăimântătoare! Când mă gândesc la acest vis, mă trec pur şi simplu toţi fiorii! - În sfârşit, a fost ridicată crucea şi a fost aşezată într-o groapă pregătită şi a fost prinsă ca să rămână în loc.

Dar cel mai minunat lucru a fost totuşi, că acest om peste măsură de corect, nu a scos nici un sunet de durere, nici chiar la cele mai îngrozitoare chinuri, în vreme ce alţi doi, care nu au fost nici pe departe aşa de chinuiţi, strigau şi urlau cât se poate de tare!

Atunci eu m-am trezit şi am tremurat cu întreg corpul. Doamne, un astfel de vis nu este o glumă pentru o inimă omenească blândă de fată, aşa cum este a mea! Eu l-am rugat imediat pe Tatăl din ceruri, ca acesta să nu-mi mai trimită aşa vise grele şi chinuitoare; şi iată, până în prezent nu a mai trebuit să mă chinui cu astfel de vise! Tatăl meu îmi spunea mereu, că visele sunt imagini goale şi sunt pricinuite din cauza sângelui

îngroşat. Poate fi! Dacă aş avea sângele gros, atunci ar trebui să fiu mai greoaie, decât sunt acum; dar, în rest, sunt o fată harnică şi plină de viaţă, - cum pot avea atunci sângele greu şi leneş?"

Spun **Eu**, care am devenit puțin încruntat la această povestire: „Nu, nu draga Mea Jarah, tu ai un sânge cât se poate de uşor; dar visul tău este de o mare însemnătate! - Dar, acum, să nu mai vorbim nimic despre aceasta, timpul te va putea învăța multe; dar fericită eşti tu pentru că ai văzut acestea în vis! Doar puțin profeți au avut privilegiul, să vadă aceasta în fața chipurilor lor.

Multe sunt însă tăinuite pentru oamenii pământului. Marele 'De ce' îl vor afla doar în lumea de apoi! - Dar acum povesteşte-Mi visul, pe care tu l-ai visat tot cu acel om după trei zile!"

Spune **Jarah**: „Oh, pe acesta îl povestesc cu mult mai mult drag; căci este de mii de ori mai îmbucurător! M-am aflat devreme dimineaţa, după cum vedeam, într-o grădină frumoasă, de unde puteam vedea din păcate cu uşurinţă locul amintit mai sus al pedepsei. O astfel de priveliște, m-a umplut imediat cu mare groază, că am început din această pricină să mă rog în vis, din cauza, ca Tatăl să mă scutească cu astfel de imagini; căci încă am văzut la locul pedepsei cele trei cruci stând drepte.

Dar imediat a venit un tânăr minunat la mine şi a început să mă consoleze şi să mă întărească cu cuvintele acestea, pe care eu le-am reținut cu atenție: 'Nu te speria tu suflet blând şi pur! Ceea ce tu ai văzut acum trei zile, a trebuit să se întâmple după decizia lui Dumnezeu, căci altfel nu ar fi putut deveni vreodată un om fericit şi nu ar fi ajuns spre contemplarea lui Dumnezeu. Acela care a fost răstignit, a fost Fiul lui Dumnezeu şi Dumnezeu s-a aflat în El. Dar acum, după trei zile, va învia acest Fiu al lui Dumnezeu din propria Sa putere de la moartea cărnii Sale şi va domni de acum înainte peste tot universul şi împărăţia şi domnia Sa nu va mai avea în veci vreun sfârşit; şi în faţa numelui Său, se vor închina toate forţele şi puterile şi cele care nu se vor închina, pe acelea El le va stârpi. Dar mai încă o clipă până la fericirea cea mare, de aceea fi atentă la piatra funerară cea mare!'

Atunci când tânărul a treminat să spună aceste cuvinte, iată, deodată s-a ridicat de la sine piatra funerară cea mare şi din mormânt a ieşit viu şi totuşi nobil tot acel bărbat, pe care eu l-am văzut cu trei zile în urmă cum a fost răstignit. Eu am văzut chiar rănile de pe mâini şi picioare şi nici o clipă nu m-am îndoit, că el era acela.

Şi bărbatul a venit la mine şi mi-a spus cu o voce minunată: 'Ceea ce tu ai văzut acum în vis, a fost doar o imagine a ceea ce se va întâmpla într-o vreeme apropiată; pe Mine mă vei mai vedea însă în realitate şi după învierea Mea de mai multe ori!' - După ce am auzit aceste cuvinte, m-am trezit şi m-am gândit mult la acestea. Dar până acum nu prea am văzut vreun bărbat în afară de Tine care să se asemene cu acela din vis!"

Spun **Eu**: „Poate că Eu sunt acela? - Dar acum să nu mai vorbim de aceasta, ci despre ziua următoare!"

121. Convorbirea între căpitanul Julius şi Domnul despre răutatea celor din templu.

(**Domnul**:) „Fariseii, care din cauza Mea au venit din Ierusalim până aici şi care l-au adus la disperare pe prietenul nostru, îmi vor spune mâine lucruri dure, atunci când ei Mă vor recunoaşte. Eu însă le voi da pentru prima oară vin limpede ca să guste, aceasta înseamnă, Eu le voi spune mâine pentru prima oară adevărul deplin în faţă.

Bolnavii care se află aici şi care vor mai veni, aceia să nu facă nimic altceva decât să se atingă de tivul îmbrăcăminţii Mele - şi atunci ei se vor însănătoşi. Ucenicii Mei să mănânce mâncarea de dimineaţă cu mâinile nespălate şi acest lucru va fi îndeajuns, pentru a le atrage atenţia acestor farisei şi cunoscători ai scrisului. După aceasta ei vor începe cu binecunoscutele lor întrebări capcană şi Eu le voi da răspunsuri, care li se vor părea cu mult mai acre decât oţetul şi veninul, o cunoscută băutură, cu care ei le potolesc setea săracilor păcătoşi. - Dar acum să petrecem cele câteva ore până dimineaţa în linişte.

Ucenicii Mei s-au pus şi ei să se odihnească împreună cu cei doi eseeni, cu fariseii şi cu cunoscători ai scripturii, iar ei au făcut un lucru bun; deoarece ei i-au câştigat pe aceştia pentru Mine. Doi farisei tineri însă, Pilah şi Ahab, primul din Kis şi ultimul din Jesaira, ambi fiind vorbitori principali şi oameni inteligenţi şi breji, se numără deja de mai multă vreme printre ucenicii Mei. Aceştia, care au ajuns aici de abia ieri dimineaţă, s-au alăturat de îndată ucenicilor Mei şi i-au ajutat la lucrarea de convertire a ucenicilor Mei; căci ucenicii Mei, toţi fiind pescari în afară de trei, au limbi încă prea puţin experimentate şi de aceea îi ajută foarte mult cei doi farisei tineri.

Du-te tu, Ebahl, însă la ucenicii Mei şi spune-le, ca mâine să mănâne de dimineaţă pâinea cu mâinile nespălate şi acei farisei şi cunoscători ai scripturii, care au fost convertiţi aici, împreună cu cei doi eseeni să stea între timp în aşa fel ca ei să nu fie văzuţi, până când cei din Ierusalim vor pleca de aici; de abia atunci ei să vină şi Eu îi voi binecuvânta. Dacă atunci ei vor să schimbe hainele şi să rămână alături de Mine, sau dacă ei doresc să fie în faţa oamenilor tot aceiaşi, ce au fost până acum, atunci le sunt ambele posibilităţi deschise. Du-te şi spune acest lucru ucenicilor şi celorlalţi, - tu şti cui!" - Ebahl se duce şi face totul exact aşa, cum Eu i-am poruncit. Şi toţi sunt bucuroşi la această ştire şi promit, că vor înfăptui totul amănunţit, aşa cum Eu le-am transmis.

Ebahl se întoarce de îndată înapoi şi ne povesteşte primirea bună a spuselor Mele, pe care Eu l-am trimis să le transmită. Toţi se bucură din această pricină şi **căpitanul** spune aceste cuvinte: „Eu mă bucur fără răutate pentru ziua de mâine; dar eu mai spun, din cauza visului neobişnuit a lui Jarah cea dragă, că nu voi glumi în vreun fel cu aceşti oameni. Când ei vor întrece măsura, voi ordona ca ei să fie pedepsiţi, aşa ca să le curgă sângele în şiruri late pe spate în jos! Căci lovituri de cuvinte sunt prea blânde pentru astfel de monştri şi îi aţâţă şi mai mult spre răzbunare; dar o pedepsire pe viaţă şi pe moarte, le va frâna hărnicia lor răutăcioasă. Nu este sigur că eu voi face aceasta; dar nici nu este nesigur că n-o voi face!

Ar fi foarte uşor posibil, că aceşti derbedei şi ajutoarele lor din Ierusalim, să comită exact acelaşi lucru cu Tine, o Doamne şi Prietene, ceea ce s-a întâmplat în visul acestei fetiţe mici! Eu spun, o mică rază de posibilitate şi pe lângă aceasta slabul şi afemeiatul guvernator Pontius Pilatus - şi pe Tine te vor răstigni pe cruce, fără vreun pardon!

Da, dacă aş fi eu guvernator de Ierusalim, atunci să încerce doar unul, să pună mâna pe Tine! Pe acela l-aş atârna de zece ori pe cruce şi la ultima oară, voi ordona ca acestuia să i se rupă picioarele! Dar, din păcate sunt postat aici şi nu te-aş putea ajuta şi nici prietenii Tăi Corneliu şi Cireniu; de aceea trebuie înfricoşaţi aceşti oameni de la început, ca să le piară curajul şi să nu îndrăznească cumva să se atingă cu labele murdare de oameni dumnezeieşti, aşa cum eşti Tu unul!

O aşteptaţi, voi zdrenţelor, ziua de mâine va fi pentru voi una foarte caldă, ca voi, în loc de sudoare, să emanaţi sânge! După ce aceşti derbedei vor primi câteva lecţii crunte, atunci aproape că aş pune la bătaie jumătate din împărăţia romană, că ei se vor mai domoli - cel puţin în gândurile lor cele mai crunte -; dar pielea lor veche şi rea trebuie mai întâi foarte bine prelucrată! Dixi (*eu am vorbit*)!“

Spun **Eu**: „Tu poţi face ce doreşti şi Eu nu îţi voi spune: să nu faci aceasta! Căci tu eşti unul dintre cei mai înţelepţi prieteni ai Mei, pe care i-am întâlnit Eu. Tu ai într-adevăr în toate cuvintele şi faptele tale un tact corespunzător; dar Eu îţi spun, că toate acestea nu te vor ajuta la această specie rea, ci îi va face şi mai răi decât sunt şi cu mult mai vicleni. Căci cei care aparţin o dată lui Satana, aceia sunt într-u totul şi din când în când se pot îndrepta doar cu bătaia cuvintelor, aşa cum au făcut aceasta ucenicii Mei şi cum s-a întâmplat în Nazaret, unde superiorul cu toţi fariseii s-au convertit la învăţătura Mea. Dar peste tot nu merge aceasta şi în felul tău cu atât mai puţin! Deoarece un drac tu îl poţi izgoni cu un toiag, dar în locul acelui intră zece alţii, care unul dintre aceştia este cu mult mai rău decât cel dintâi.“

Spune **căpitanul**: „Atât de adevărat, cât pe mine mă cheamă Julius, nu voi pune pe spinarea nici unuia biciul sau toiagul, decât dacă voi fi împins la cea mai mare disperare; dar dacă voi fi împins, atunci vai de acei derbedei!“

Spun **Eu**: „Aici ai din nou dreptate! Răbdarea trebuie întinsă cât se poate de mult şi de departe; dar când s-a ajuns la limita exterioară, atunci, fără a mai avertiza trebuie lovit cu toate tunetele şi fulgerele, căci altfel va veni ideea păcătoşilor, că se glumeşte şi se joacă cu ei ca şi cu copiii cei mici!“

Spune **căpitanul** Julius: „Aşa cum sunt eu! Până când eu pedepsesc pe cineva, este nevoie de multă vreme; dar dacă mă obligă unul, care nu vrea să se îndrepte în vreun fel, atunci acesta va reţine foarte bine, când este pedepsit de mine! - Dar acum cred eu, că noi ar mai trebui să ne odihnim câteva ore; căci începe deja să se crape de ziuă!“

Spun **Eu**: „Da să facem aceasta aici, fiecare pe locul său!“

După aceea este linişte şi peste fiecare pereche de ochi se lasă un somn scurt dar dulce ca mierea. Şi după ce toată lumea se trezeşte, este fiecare atât de întărit, aşa de parcă ar fi dormit toată noaptea într-un pat comod, odihnindu-se bine şi visând frumos.

122. Vindecarea cea mare a Domnului prin atingerea hainelor Sale
Ev. Matei. 14, 36

Toţi se miră de un astfel de somn întăritor, în vreme ce soarele începe să răsară din spatele vârfurilor ale munţilor imenşi. Ebahl trimite de îndată pe femeile sale, ca acestea să se ocupe de un mic dejun proaspăt şi binegătit; şi femeile cu ficele mai în vârstă merg de îndată şi prepară o mâncare de dimineaţă bună şi îmbelşugată, deoarece acest lucru îl putea înfăptui foarte uşor, din pricina faptului că toate cămările erau umplute până la refuz.

Fariseii şi-au ocupat masa în sala de mese, aşa că nimeni nu a mai putut avea vreun loc la masa lor; şi Ebahl a ordonat ca acestora să li se servească de îndată masa, constând din pâine, vin, câţiva peşti prăjiţi şi miere. Când aceştia au terminat mâncarea, de abia atunci a ordonat Ebahl să se pregătească cealaltă masă mare, care era pentru Mine, ucenicii Mei, pentru căpitan şi pentru Ebahl şi femeile sale şi copiii săi.

Dar înainte ca Eu să păşesc în sală, i-am spus lui Ebahl ca să le transmită tuturor bolnavilor care Mă aşteptau să intre în cămara oaspeţilor şi să-mi atingă poalele hainelor şi ei se vor însănătoşi prin aceasta pe loc. - Ebahl a mers şi a făcut ce i-am spus.

Şi Eu am intrat după aceasta cu căpitanul, ucenicii Mei şi cu micuţa Jarah, care nu se îndepărta nici un pas de lângă Mine, în sala mare de mese şi m-am aşezat la masă, fără ca Eu să mă fi uitat în direcţia fariseiilor sau să-i fi salutat, ceea ce pentru ei era exterm de important.

Când Eu, căpitanul şi ucenicii Mei ne aflam deja la masă, au intrat aproape două sute de bolnavi în sală şi m-au rugat, ca Eu să le îngădui ca să-mi atingă poala hainei Mele. Şi Eu le-am permis să facă aceasta, în vreme ce Eu, ucenicii Mei şi ceilalţi mâncam micul dejun. Aşa s-a înghesuit totul ce a fost bolnav în jurul Meu şi a atins poala exterioară a hanei
Mele; şi toţi care au atins-o, s-au însănătoşit. (*Matei 14, 36*)

Dar în spatele unor bolnavi, s-au postat câţiva **farisei şi cărturari** invidioşi le-au spus acestora în şoaptă: „Nu atingeţi hainele acestui nazarinean, pe care noi îl cunoaştem deja şi voi tot o să vă însănătoşiţi!“- şi cei care s-au lăsat învăţaţi de farisei şi nu au atins poalele hainei Mele, aceia au rămas bolnavi.

Dar cei care au observat aceasta, au venit la Mine şi M-au rugat, dacă ei au voie să atingă haina Mea. **Eu** însă le-am interzis aceasta şi le-am spus aceste cuvinte: „Pentru Mine sau pentru acei farisei aţi călătorit voi până aici, cei care v-au convins, să nu atingeţi poalele hainei Mele? Cei pe care voi i-aţi crezut, aceia să vă ajute; de aceea mergeţi la ei!“

Aceste cuvinte le-au auzit cu uşurinţă fariseii şi au devenit roşii de furie. Ei au venit de aceea imediat la Mine şi **superiorul** lor mi-a vorbit aceste cuvinte: „Tu eşti acela, din pricina căruia am călătorit noi din Ierusalim spre Nazaret?“

Eu nu îi răspund superiorului la această întrebare, doar **căpitanul**, care se afla în apropierea Mea - aceasta înseamnă în partea dreapta a Mea - la masă, a spus cu o voce fulgerătoare: „Da, El este şi voi nenorociţilor în veci nu veţi fi demni să priviţi chipul Său! De ce i-aţi convins pe aceşti săraci, să nu atingă hainele Lui, ca să se

însănătoşească şi ei ca ceilalţi? Voi, câini nenorociţi, nu ştiţi pe această lume într-adevăr nimic altceva, decât să-i faceţi pe oameni nefericiţi, oriunde se iveşte cea mai mică ocazie?!“

Aici i-am făcut semn căpitanului, ca acesta să se controleze puţin, căci altfel vor fi scene neplăcute.

Şi căpitanul se potoleşte puţin, dar îi porunceşte cu stricteţe superiorului, ca acesta să-i spună motivul adevărat, de ce el a reţinuţ câţiva bolnavi, să nu atingă hainele Învăţătorului, ca ei să se însănătoşească ca şi ceilalţi.

Atunci începe **superiorul** să vorbească puţin jenat: „Noi am vrut doar să fim ferm convinşi, dacă doar aceia se vor însănătoşi, care i-au atins hainele. Noi însă ne-am convins acum, că doar aceia s-au vindecat, care au atins hainele Învăţătorului şi noi nu le mai punem nimic în cale, ca să facă ceea, ce este spre binele lor.“

La aceasta se ridică în picioare **cei care încă sunt bolnavi** şi spun: „Oh, dacă noi nu am fi aşa de bolnavi, nenorociţi şi slăbiţi, atunci v-am da răsplata vouă pentru încercarea voastră, pe care nu aţi uita-o o eternitate, prin care aţi vrut să vedeţi dacă ne vindecăm şi fără atingerea hainelor Vindecătorului; dar: ‘amânat nu înseamnă anulat’! Noi ne vom însănătoşi o dată prin puterea lui Dumnezeu şi ne vom mai întâlni pe undeva; dar atunci să fiţi atenţi, ca nu cumva să daţi ochii cu noi!“

Eu însă le spun bolnavilor: „Departe să fie răzbunarea de inimile voastre! Dacă vreţi ca Eu să vă vindec, atunci alungaţi toată furia şi răzbunarea din inimile voastre!“

La aceasta spun cei **care încă sunt bolnavi**: „Învăţătorule, de dragul Tău noi facem totul, ce ceri Tu de la noi; dar acum eliberează-ne şi pe noi, cei ce suntem proşti, de chinurile noastre!“

Spun **Eu**: „Atunci veniţi şi atingeţi poalele hainei Mele!“

Aici au mers cei, care încă erau bolnavi, au atins tivul hainei Mele şi s-au vindecat dintr-o dată cu toţii.

Şi **căpitanul** a spus, agitat în cea mai mare măsură: „Deci, voi văzători orbi din aşa zisa sfântă cetate a lui Dumnezeu, sunteţi acum convinşi, că acest bărbat, despre care voi sunteţi atât de prost informaţi şi pe care voi vreţi să-l prindeţi şi să-l interogaţi, este tot acelaşi om rău, pe care voi mi l-aţi descris ieri?“

Spune **superiorul** şi ceilalţi **farisei**: „Că el emană o putere extraordinară de vindecare, de acest lucru noi ne-am convins suficient; dar din aceasta nu reiese nici pe departe, că el înfăptuieşte acestea dintr-o anume putere dumnezeiască; căci noi observăm la el şi la cei care sunt la masa lui, că nu respectă datinile străbunilor, - şi unde nu este aceasta, acolo nu poate fi vorba nici pe departe de vreo dumnezeire!“

Spune **căpitanul**: „Aceasta eu nu o înţeleg; vorbiţi cu El despre aceste lucruri!“

123. Domnul şi superiorul.
Ev. Matei 15, 1-9.

După aceasta se apropie **superiorul** de Mine şi mă întreabă (*Matei 15, 1*): „Învăţătorule, cine sunt aceştia, care stau cu tine la masă?“

Spun **Eu**: „Sunt ucenicii Mei!“

Întreabă mai departe **superiorul**: „De ce încalcă ucenicii tăi datina strămoşilor? Ei nu îşi spală mâinile, atunci când mănâncă pâinea!“ (*Matei 15, 2*)

Aici de abia **M**-am ridicat în picioare şi m-am pus în faţa superiorului, întrebându-l cu o voce serioasă: „De ce încălcaţi voi poruncile lui Dumnezeu pentru datina voastră? (*Matei 15, 3*) Dumnezeu a poruncit: ‘Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, iar cine va blestema pe tatăl sau pe mamă, cu moarte să se sfârşească!’ (*Matei 15, 4*) Voi însă învăţaţi fiica sau fiul ca ei să spună părinţiilor lor: ‘Dacă pentru tine, tu tată sau mamă, jertfesc în continu în templu, atunci îţi este mai cu folos, decât dacă te cinstesc eu pe tine după datina străveche. ‘ şi voi spuneţi la un astfel de fiu sau fiică: ‘Aşa ai făcut tu bine! (*Matei 15, 5*) - Dar care este urmarea? Uitaţi-vă! Prin aceasta s-a întâmplat faptul, că aproape nimeni nu-şi mai cinsteşte în zilele acestea mama sau tatăl! Voi aţi desfiinţat cuvântul lui Dumnezeu pentru datina voastră! (*Matei 15, 6*) Cine vi-a dat dreptul pentru aceasta? Pentru că voi nu aţi crezut vreodată în Dumnezeu, aţi putut face aceasta; căci cine este mort (*spiritual*), acela nu mai are conştiinţă!“

Aici începe **căpitanul** să vorbească din nou şi spune: „Ah, aşa stau lucrurile? Oh, acest amănunt trebuie să-l notez neapărat! Astfel de slujitori ai Domnului sunteţi? De aceea nu puteţi voi să recunoaşteţi dumnezeirea pură a Învăţătorului şi a Mântuitorului nostru?! Dumnezeul vostru este mai întâi stomacul vostru şi prin aceasta doar sacii voştri plini de aur şi de argint! Deci, deci, eu vă cunosc acum foarte bine. Vorbiţi în continuare!“

Spune **superiorul**: „Noi suntem slujitorii lui Dumnezeu după ordinea lui Aaron!“

Spun **Eu**: „Oh, făţărnicilor, bine a poorocit Isaia despre voi când a zis (*Matei 15, 7*): ‘poporul acesta Mă cinsteşte cu buzele, dar inima lor este departe de Mine! (*Matei 15, 8*) şi zadarnic Mă cinstesc ei, învăţând învăţături ce sunt porunci ale oamenilor!’“ (*Matei 15, 9*)

Spune **superiorul**: „Din cauza legilor noastre, care sunt în folosul omului, nu ridicăm cu totul poruncile lui Dumnezeu!“

Spun **Eu**: „Eu v-am arătat deja la această poruncă a lui Dumnezeu; vreţi să auziţi, cum călcaţi voi toate poruncile lui Dumnezeu în praf şi cum aşezaţi voi datinile voastre de mii de ori mai presus decât acestea?“

Spune **superiorul**: „Lasă aceasta deoparte din cauza poporului; căci sunt mult prea mulţi prezenţi aici!“

Spune **căpitanul**: „Atunci daţi-i Învăţătorului în faţa poporului dovada, că El trăieşte şi înfăptuieşte într-u totul drept după poruncile lui Dumnezeu!“

Spune **superiorul:** „Asta n-o putem face acum; asta se poate întâmpla doar din partea templului prin înaltul preot uns!“

Spune apoi **căpitanul:** „Aceasta înseamnă la noi romanii: ARS LONGA, VITA BREVIS! (‘*Arta e lungă, viaţa e scurtă!’),* sau se vrea treaba împinsă în afară pe aşa numita bancă lungă din anumite motive, pentru ca nu cumva să se facă ceva; dar eu v-o spun cu totul franc în faţa poporului, pentru că, ca mărturie pentru un învăţător, cum e unul Iisus din Nazaret, ar fi şi cea mai bună mărturie a voastră încă mult prea mizeră şi rea! Dacă voi aţi îndrăzni acasă la templu, de a da colegilor voştri făţarnici numai un oarecare raport strâmb despre

Iisus, atunci voi rândui în aceeaşi clipă să fie trimis un raport către împăratul la Roma şi îi voi arăta foarte amănunţit şi înzestrat cu o sută de martori, cum voi şi colegii voştri au comis la porunca voastră furtul celebru de impozite! Apoi să nu cumva să şi calculaţi aşadar vreun an şi cuibul vostru al iadului va fi distrus în aşa fel, că după aceea va fi cu greu de găsit, unde s-a aflat el cândva! Ţineţi bine minte acest lucru! Pentru că ce-a spus un roman, aceea o şi ţine şi dacă de aceea s-ar şi prăpădi cerul şi pământul 'FIAT IUSTITA, PEREAT MUNDUS!' (*Să se întâmple dreptatea şi dacă lumea s-ar distruge!)* - Înţelesum-aţi voi?"

124. Cuvântarea ascuţită a lui Iuliu despre binecuvântarea Domnului.

La această cuvântare a căpitanului Iuliu, se retrag fariseii cu totul stupefiaţi şi se sfătuiesc între ei, ce ar fi sfătuibil în acest caz. Unul este de părere, ca ar trebui totuşi dată mărturia cerută de la căpitan.

Superiorul spune însă: „Cum putem face aceasta, dacă el dispreţuieşte legile templului şi le calcă în picioare?! Dacă o facem însă numai aparent, atunci asta nu ne foloseşte la nimic; la timpul potrivit, s-ar arăta mărturia dată de noi şi toată vina şi pedeapsa ar veni atunci asupra noastră! Să reţinem mai degrabă, ceea ce căpitanul vrea de la noi; pentru că dacă s-ar şi întâmpla atunci ceva, avem atunci un motiv bun, de a ne scuza în faţa celui mai superior al nostru!" - Cu acest raport se mulţumesc acuşi toţi fariseii şi cărturarii, tac la sfârşit pe deplin şi nu mai vorbesc nici un cuvânt.

Atunci M-am ridicat **Eu** cu totul serios, M-am adresat superiorului şi i-am spus: „Deci, din cauza nerespectării dogmelor voastre omeneşti uitate de Dumnezeu nu poţi şi nu vrei să-Mi dai o mărturie şi acest lucru din frică pentru trupul tău mizer? Oh, dacă Mi-ai fi dat o mărturie, cât de fericit deveneai tu, în timp şi veşnic; dar acum a trecut aceasta! Fiul omului nu va mai avea nevoie niciodată de o mărturie de la tine; pentru că faptele Lui şi cuvintele Lui îi dau mărturia adevărată! Ca tu şi însoţitorii tăi să vedeţi însă, că Fiul omului nu are nici o frică făţă de oameni, de aceea îi voi spune acum întregului popor din faţa ta, că nu este de loc importantă ţinerea obiceiurilor voastre şi că acela, care le cinsteşte după sensul vostru, comite un păcat dur în faţa lui Dumnezeu!"

Spune **superiorul:** Aceasta n-o fă, căci altfel ţi-ar merge rău!"

Spune **căpitanul:** „Da, aceasta o va face şi Lui nu i se va întâmpla nimic rău! Ţineţi minte aceasta, voi nemernici mizeri ai banilor! Aici sunteţi voi în puterea mea; numai o mişcare mie suspectă din partea voastră şi eu rânduiesc ca să fiţi tăiaţi în bucăţi şi să fiţi aruncaţi în mare, balaurilor spre mâncare, aşa de adevărat cum sunt eu numit Iuliu! Uitaţi-vă o dată aici la aceşti ticăloşi! Istoria dovedeşte, că templierii n-au făcut nici unui om ceva bun deja de mai mult de trei sute de ani. Şi dacă a mai fost încă din când în când un suflet ales între ei, atunci au făcut ei cu acesta, ca şi cu evlaviosul şi cinstitul Zaharia, înainte cu abia trezeci de ani, lucru mie într-un mod binecunoscut; şi cum se ridică vreun oarecare om dintre tovarăşii lor de credinţă, care e plin de adevăr, sinceritate şi putere Dumnezeiască şi îi copleşeşte pe oamenii săraci cu binefaceri de tot soiul, atunci şi sunt deja la faţa locului aceşti ticăloşi, pentru a-l strica! Oh, această îndeletnicire ticăloasă să vă fie acuşi interzisă!

Vedeţi, acest veritabil om al lui Dumnezeu venise în această împrejurime, care e cunoscută în toată lumea din cauza stării ei nesănătoase. Se aflaseră aici în întreaga împrejurime mai multe mii de bolnavi - localnici şi străini - , însăşi soldaţii mei zăceau la pat peste jumătate din ei din cauza febrelor supărătoare şi rele, unii deja de peste un an; atunci a venit încoace acest om curat al lui Dumnezeu şi i-a vindecat pe toţi, care căutaseră ajutor. Să nu i se construiască unui asemenea om repede un altar, să i se jertfească lui ca unui Dumnezeu şi să i se aducă toată cinstea şi ungerea imaginabilă? Ce bine le-aţi făcut însă voi oamenilor, când aţi venit încoace? Pivniţele şi încăperile cu mâncare ale lui Ebahl vor deveni acuşi mai mici cu valoarea a o sută de pfeningi!

Şi din mulţumire, că mâncaţi peste tot pe gratis asemenea lupilor, mai vreţi aici încă să-l stricaţi pe cel mai mare binefăcător al nostru! Un om, căruia singur îi aveţi de mulţumit, că Cireniu n-a chemat imediat împreună toată puterea din Asia şi să rânduiască să fie distrus până la temelie ticălosul vostru cuib de furt şi de desfrâu! Nu, asta e prea rău, dacă te gândeşti la ticăloşiile voastre! Ca înşelăciunile voastre, care le vindeţi poporului ca lucruri Dumnezeieşti pentru bani scumpi, să nu fie trădate, căutaţi voi cu toată viclenia satanică să-i înlăturaţi din cale chiar pe cei mai mari prieteni şi binefăcători ai voştri, dacă simţiţi la ei o oarecare lumină mai înaltă! Spuneţi-o voi înşivă, dacă nu sunteţi cu mult mai răi, decât satana însuşi!?"

Aici Mi s-a adresat **căpitanul** Mie şi spuse: „Doamne şi Invăţătorule din şcoala lui Dumnezeu, învaţă-ne fără teamă adevărul şi ce are de făcut în viitor poporul în privinţa poruncilor omeneşti! Eu ştiu, că Te ascultă cerul şi pământul şi toate elementele şi Tu poţi să-i răsfiri pe aceşti ticăloşi cu cea mai neânsemnată suflare din gura Ta aşa de sigur ca paiele afară în aer, precum ai fost desigur în stare, să-i porunceşti mării, că ne-a purtat, de parcă ar fi fost pământ tare; dar totuşi îţi stau - ca fiind numai un om slab faţă de Tine cu toată puterea mea, care nu este deloc neânsemnată - la dispoziţie până la ultimul om şi până la ultima picătură de singe! Aceşti ticăloşi mizeri să cunoască localitatea Ghenizaret!"

Spune **superiorul** cu o voce tare emoţionată: „Domnule căpitan! De unde ai tu însă o dovadă împotriva noastră în ceea ce priveşte faptul, că noi am fi venit numai de aceea, de a-l pierde pe acest om? Noi am venit într-adevăr, de a-l interoga şi examina, ceea ce este totuşi imposibil să ni se poată lua în nume de rău; dar, pe Dumnezeu, de pierzare nu poate fi aici totuşi nici vorbă! Tu poţi să vorbeşti acum uşor; pentru că ai avut deja o ocazie îndestulătoare, de a-l cunoaşte prin faptele şi cuvântările lui; noi, însă, am auzit şi am văzut încă puţin în afară de vindecarea miraculoasă de astăzi, în afară de ameninţările tale de loc foarte umane şi ar trebui aşadar doară totuşi să avem şi libertatea, ca fiind oarecum încă cu totul străini în această privinţă, să-l gustăm puţin din plin pe acest om miraculos!

Că noi templierii ne aflăm pe un pământ deja foarte gol pe dinăuntru, nu ne este desigur străin; dar, lăsând aceasta deoparte, este el totuşi mai bun decât nici unul şi statul trebuie să-l protejeze aşa de mult timp, până când îi va fi cumva plăcut lui Dumnezeu, de a crea unul mai de bună calitate! De aceea, te rog eu, de a nu ne ameninţa imediat cu sabia, dacă noi schimbăm oarecum câteva cuvinte cu omul miraculos Iisus! El să facă acum, ce vrea şi să predice şi să înveţe, ca şi noi să aflăm ceva mai bun din aceasta, decât am auzit doar din

auzite şi din multe rapoarte, cu siguranţă incorecte; dacă vom vedea, că este ceva adevărat în această treabă, atunci vom cuprinde şi noi alte judecăţi în noi, decât am putut până acum să le cuprindem! Pentru că chiar aşa de proşti nu suntem noi şi inima noastră este încă în stare pe deplin de o judecată dreaptă."

Spune **căpitanul:** „Refuzul mărturiei cerute nu vorbeşte în favoarea dreptăţii inimii voastre, ba din contră! EX TRUNCO NON QUIDEM MERCURIUS (*'Dintr-un buştean nu s-a făcut încă un Dumnezeu!')* - dar noi vrem să vedem!"

125. Trei documente.
Ev. Matei 15, 10 -14.

Atunci am chemat de îndată poporul laolaltă, care consta pe de-o parte din cei vindecaţi şi pe de-altă parte din locuitorii destui de mulţi ai acestui oraş, care în această zi, ca ziua înaintea celei de sâmbătă, făceau o zi de sărbătoare.

Atunci când poporul era strâns laolaltă şi sala era aproape plină, i-am spus **Eu** poporului: „Ascultaţi şi înţelegeţi-Mă bine! (*Matei. 15, 10)* Nu ceea ce intră în gură spurcă pe om; ci ceea ce iese din gură, aceea spurcă pe om. *(Matei 15, 11)* A mânca pâine cu mâinile nespălate, nu-l necurăţeşte pe nici un om. Aceasta v-o spun Eu vouă tuturor şi desfiinţez astfel pentru totdeauna asemenea porunci omeneşti!" - Atunci a început tot poporul să jubileze şi M-a lăudat.

Atunci, apropiindu-se, **ucenicii** I-au zis: „ştii că fariseii, auzind cuvântul, s-au scandalizat?"(*Matei 15, 12)*

Le spun **Eu** cu voce tare ucenicilor: „Orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină. *(Matei 15, 13)* Lăsaţi-i pe ei; sunt călăuze oarbe, orbilor; şi dacă orb pe orb va călăuzi, amândoi vor cădea în groapă *(Matei 15, 14)* Aceştia se pot supără cum vor ei; pentru că tatăl lor este un altul, decât cel al nostru. Tatăl nostru este sus - şi cel al lor jos!"

Când au auzit aceasta fariseii, s-au făcut ei atunci galbeni, verzi şi roşu ca focul de furie şi mânie; şi **superiorul** spuse, cu o voce, ce-i drept, tremurătoare: „Noi am auzit acum destule! El l-a hulit pe Dumnezeu şi pe noi! Acum ştim noi, cu cine avem de-a face şi cine este acest Iisus din Nazaret! Lăsaţi-ne de aceea să plecăm şi să-i vestim tare înaltului preot, ce fel de om este acest nazarinean!"

Spune **căpitanul:** „Se poate ajunge într-adevăr într-un oraş, ca voi, după voinţa proprie; dar ieşirea afară este la latitudinea voinţei celui care deţine puterea asupra oraşului! Este într-adevăr acuşi spus: 'Lăsaţi-ne să plecăm!'; dar aici păşeşte împotrivă deţinătorul de putere şi spune: 'Voi rămâneţi!'" - Ultimul lucru a fost rostit bubuind, cu o voce de tunet.

La ultimele cuvinte: „Voi rămâneţi!" s-au speriat fariseii însă şi în aşa fel, că s-au făcut toţi palizi ca pământul, au început să se cutremure şi n-au mai fost în stare să spună nici un cuvânt pe buzele lor.

Când **căpitanul** văzu, că formula de adresare a lui a făcut o impresie mortală asupra lor, spuse el atunci mai departe: „Inainte ca să vă las să plecaţi, vom mai avea noi încă multe de vorbit unii cu alţii şi voi îmi veţi mai iscăli mai înainte încă două contracte şi o mărturie cu scrisul vostru de mână, în prezenţa poporului; dar atât contractele, cât şi mărturia pe viaţă şi pe moarte! Bineînţeles! Pentru că de îndată ce aş afla prin spionii mei care aud ascuţit, că voi n-aţi ţine numai un punct al contractelor, sunteţi voi atunci încă în aceeaşi zi daţi morţii şi dacă v-aţi ascunde în spatele a o mie de temple!"

Aici a rânduit căpitanul să i se aducă de îndată de către slujitorii lui unelte de scris şi scrise următoarele: „Contractul Nr 1: Dacă, careva dintre voi ar îndrăzni să vorbească despre Iisus din Nazaret chiar şi numai un cuvânt defăimător, ori între ei sau către cineva străin, ce iasă deodată la suprafaţa, acela cade sub judecată şi este dat morţii! - Contractul Nr. 2: Cine dintre voi va lăsa să cadă numai o silabă din toate acestea, ce s-au întâmplat aici şi s-a vorbit aici, în Ierusalim şi în templu şi i-ar da Iisus, Domnului, o mărturie rea, dacă în templu sau într-o altă casă, acela cade sub judecata chinuitoare şi apoi este dat morţii celei mai schingiuitoare! Şi nimeni să nu se alinte cu aceasta: 'Nu se va afla totuşi într-adevăr cu siguranţă!' Cum am spus deja, în acelaşi moment, când voi veţi spune oriunde numai o silabă despre ce vă este poruncit să tăceţi în cele două contracte, o vor afla spionii mei şi cu voi se va întâmpla, ceea ce vă este prezis în aceste contracte!"

Apoi scrise căpitanul o mărturie, care suna astfel: „Noi împreună cu toţii mărturisim la sfârşit cu iscălitura noastră spre dovedirea adevărului PRO MEMORIA AETERNA *(spre amintirea veşnică),* că am comis furtul cunoscut al impozitelor şi comorilor imperiale din Pont şi Asia mică şi am luat acestea prin cea mai ticăloasă viclenie de la cei aducători, dar am fost trădaţi de Iisus din Nazaret în Kis la transportul către Ierusalim, chiar dacă nu cu vorba, dar totuşi prin influenţa lui. Noi am fi fost, ce-i drept, condamnaţi la moarte toţi laolaltă de către judecătorul Faustus - dar Iisus din Nazaret s-a folosit în favoarea noastră şi noi am scăpat nevătămaţi! - Acesta este un adevăr, pentru care punem în joc viaţa noastră!"

Atunci când căpitanul terminase de scris aceste trei lucruri, le-a citit el cu totul liniştit **fariseilor şi cărturarilor.** La fiecare rând scris, s-au făcut feţele lor tot mai lungi şi mai lungi şi când au auzit citindu-se mărturia, de-abia atunci şi-au împreunat ei cu avânt mâinile laolaltă peste capete şi strigau: „Ce, asta trebuie noi să semnăm?!"

Spune **căpitanul:** „Da, asta este adevăr curat! Dacă nu vreţi însă aşa ceva, atunci stau deja acolo ajutorii de călău, înzestraţi cu biciuri, nuielele şi securi ascuţite!" - Aici s-au uitat fariseii în spate şi i-au văzut pe bărbaţii de groază. Atunci au şi cerut ei însă îndată fără împotrivire unelte de scris. Iar căpitanul i-a amintit încă, să iscălească cu numele lor adevărate, pentru că un nume fals i-ar aduce fiecăruia moartea. Atunci au semnat ei cu numele lor adevărate şi cine putea scrie din popor, trebuia să semneze ca martor.

Atunci când cele trei documente au fost astfel în ordine, spuse **căpitanul:** „Acum am ceea ce aş fi vrut cu drag să am deja de mult de la voi şi voi ştiţi, ce am eu. Ce aveţi de respectat, ştiţi de asemenea şi astfel suntem gata. Acum puteţi într-adevăr să plecaţi unde vreţi! Până la graniţă vi se dă o escortă sigură!"

Aici au şi strâns aceşti farisei şi cărturari de îndată totul laolaltă şi n-a durat o jumătate de oră, că au şi avut Ghenizaretul deja în spatele lor, cu totul tăcuţi, fără cuvânt şi articulaţie.

126. Avertizarea Domnului față de viclenia rea a templierilor.

Când aceşti examinatori şi anchetatori fură deja departe peste munți şi văi, spuse atunci **căpitanul:** „Doamne, aceştia vor tăcea să sperăm; pentru că aceste trei sfori ar trebui să țină! De altfel, este adevăr deplin, că aflu în decursul a cel mult opt zile, ce unul dintre ei ar fi vorbit pe undeva încă cât se poate de în secret; la aceasta este credința lor încă mai puternică decât informatorii mei larg răspândiți şi frica lor mare este educatorul lor sever. Aici mă pun eu chezaş, că dintre ei nici unul nu va vorbi nici măcar o silabă către cineva despre toate acestea, ce a trăit el aici!"

Spun **Eu:** „Da, ei vor tăcea, dar cu atât mai mare va fi furia lor secretă; pentru că ceea ce li s-a întâmplat aici în măsură îndestulătoare, nu va uita nici unul dintre ei vreodată. Aveți însă voi toți bine grijă; pentru că răutatea lor secretă este mare şi nu are limite! În inimile lor sălăşluiesc diavoli şi acestora nu le este rău nici un mijloc, de a se răzbuna pe acela, care i-a jignit! De aceea, aveți grije! Aceştia vor unelti şi vor unelti acum! Mărturia însă, pe care au trebuit s-o iscălească, este încă cel mai bun mijloc de legătură! De aceea vor fi ei într-adevăr tăcuți; dar ei vă vor trimite mai mulți spioni răuvoitori pe gât, decât voi lor şi vor tocmi martori mincinoşi împotriva voastră. De aceea aveți grije, Eu v-am spus aceasta de aceea dinainte!"

Spune **căpitanul:** „Doamne, eu îți mulțumesc din cea mai devotată inimă pentru acest avertisment! Deoarece ştiu însă acum aceasta, de aceea să aibă fiecare străin o dispoziție foarte deosebită în viitor, mai ales însă un ierusalimitean, care va veni în această împrejurime! Cu adevărat, aceluia să-i fie aprinşi cărbuni arzători peste cap! Să-l prind numai o dată pe unul şi unui al doilea să-i treacă pentru totdeauna plăcerea, de a face pe spionul!"

Spun **Eu:** „Da, da, de aceea fiți atenți; pentru că acest soi este socotind după exterior adaptabil ca un porumbel, după interior însă este el mai otrăvitor, decât un şarpe inelat egiptean! Ei vor veni în tot felul de înfățişări şi vor vorbi limba aceasta şi aceea, acuşi ca neguțători persieni, acuşi ca greci şi acuşi ca egipteni şi ca romani şi vor fi greu de deosebit de adevărații apartenenți ai națiunilor numite. Dar dacă îi veți interoga sever, atunci veți găsi desigur, copii al cărui duh sunt ei!"

Spune **căpitanul:** „Oh, încă mult mai multe mulțumiri ție, o Doamne! Acum ştiu foarte exact, ce voi avea de făcut în viitor; şi dacă s-ar arăta undeva un caz tulbure, atunci îmi vei perimte doară într-adevăr, ca să am voie să chem numele Tău, mie mai presus de toate sfânt şi măreț şi să spun: 'O, Tu Duh mare şi atotputernic al Domnului şi învățătorului meu Iisus! Iluminează-mi inima mea, ca să fie lumină în ea!' şi Tu vei auzi desigur o asemenea chemare a mea şi până la capătul lumii!"

Spun **Eu:** „O prietene şi frate, rămâi tu aşa în Mine şi Duhul Meu va fi în tine, ție spre ajutor în orice timp în zi şi în noapte!"

Spune **Jarah,** care stă lângă Mine: „Dar Doamne, Tu vorbeşti chiar, de parcă ai dori să ne părăseşti deja acuşi!? O, eu te rog, mai rămâi totuşi încă câteva zile la noi; pentru că Tu eşti doară viața mea! Cum aş putea trăi fără Tine? Tu trebuie să rămâi aici, eu nu Te las de aici! Fără Tine ar trebui eu doară să mor!"

Spun **Eu** foarte prietenos: „O, tu cea mai dragă Jarah a Mea, pe tine veşnic nu Te voi părăsi! Şi dacă Mă voi îndepărta de aici, după unele zile, din cauza lucrării Mele, pentru câtva timp, socotit după persoana Mea, atunci voi fi însă totuşi continuu la tine în duh şi tu vei vorbi cu Mine şi Eu îți voi da un răspuns bine perceptibil la fiecare dintre întrebările tale; de aceasta poți fii tu pe deplin asigurată! - Înțelegi tu asta?"

Spune **micuța Jarah:** „Da, Tu cel mai drag al meu Domn Iisus, asta o înțeleg destul de bine şi ştiu, că ție nu-ți este nimic imposibil; dar drag îmi este totuşi faptul, dacă Tu rămâi şi în persoana Ta încă un timp mai îndelungat la noi. Pentru că vezi, acum, deoarece eşti la noi, arată totul aşa de transfigurat şi ceresc; eu nu-mi pot acum deja imagina cerul mai frumos şi mai minunat. De aceea trebuie Tu de dragul meu să petreci într-adevăr încă şi personal câteva zile aici!"

Spun **Eu:** „Păi da, este doară imposibil, să laşi ceva nesatisfăcut unei asemenea iubiri, mai ales când ea şi-a ales partea cea mai bună! Fii tu numai de un curaj vioi; dragostea ta nu va sta aici niciodată singură!"

Asta o face pe **Jarah** foarte veselă, că sare de aceea la Ebahl şi spune: „Uite, tată Ebahl, Domnul mai rămâne încă la noi şi aceasta pentru totdeauna!"

Spune **Ebahl:** „Dragul meu copil, aceasta este o milostivire mare pentru noi, de care noi toți împreună nu suntem demni; pentru că El este un Domn al cerului şi al acestui pământ! Ceea ce face El şi vrea să facă, asta ramâne ascuns în hotărârea Lui veşnică şi de nepătruns, conform cărui lucru fiecare fir de păr de pe capul nostru este astfel numărat ca nisipul mării şi noi, oamenii, nu putem schimba nimic în aceasta. Dar de această părere sunt şi eu, că la El, în fața căruia o mie de ani sunt ca o zi, nu va fi tocmai importantă o zi, mai puțin sau mai mult să petreacă la noi. De aceea ține-L tu numai tare şi nu-I da drumul; pentru că pe tine te îndrăgeşte cel mai mult dintre noi!"

Spune **Jarah:** „Oh, eu îl voi ține într-adevăr destul de tare şi nu-I voi da chiar niciodată drumul!"

127. Domnul vorbeşte despre duhul dragostei.

Atunci vin **Eu** din spate în linişte la Jarah, o ridic în sus de pe pământ şi spun: „Dar tu cel mai drag copilaş al Meu, cum Mă vei putea tu ține într-adevăr? Vezi, Eu sunt doară mult mai puternic decât tine!"

Spune **micuța,** după ce am pus-o iarăşi pe pământ: „Asta o ştiu bine, că eşti nemărginit mai puternic decât mine, de-abia o musculiță în fața Ta; pentru că Tu menții cu puterea voinței Tale atotputernice cerul şi pământul şi ții marea în adâncul ei; cum aş vrea să mă măsor cu Tine în putere?! Dar de părerea aceasta sunt eu, că Tu, pentru că Te îndrăgesc chiar aşa de nedescris, de dragul iubirii mele către Tine, Te vei lăsa ținut puțin peste vreme!"

Spun **Eu:** „Da, aici ai tu iarăşi dreptate; pentru că cu dragostea izbuteşti totul la Mine! Dragostea față de voi oamenii, M-a tras doară pe acest pământ! Cine are însă dragoste aşa ca tine, acela fireşte că poate atunci să facă

cu Mine într-adevăr, ce vrea el! Pentru că o asemenea dragoste este doară tocmai Duhul Meu în inima omului. Şi ceea ce o asemenea dragoste cere şi vrea, aceea reiasă din toată adâncimea ordinii Dumnezeieşti şi tu Mă poţi de aceea ţine tare într-adevăr aşa de frumos cu inima ta şi Eu veşnic niciodată nu Mă voi despărţi de inima ta!

Însă, persoana Mea vizibilă nu este importantă, ci numai Duhul Meu singur! Ceea ce fac, iată, aceea n-o face persoana Mea, ci doar Duhul Meu singur; dar de dragul tău, voi mai petrece totuşi câteva zile aici, - pentru că mâine este ziua sâmbetei şi poi-mâine ziua după cea de odihnă! Aceste două zile le voi mai petrece încă aici, iar atunci voi pleca mai departe şi anume la Tir şi Sidon, - voi veni însă atunci într-adevăr iarăşi poate voi petrece jumătatea iernii la voi."

Spune **micuţa** foarte încântată: „Oh, lui Dumnezeu Tatălui sfânt toată lauda din această cauză! Acum sunt eu deja mulţumită!"

Toţi o admirau pe fetiţa de doisprezece ani şi se mirau de mintea ei. Şi **un bătrân** spuse: „Oh, aceasta este o milostivire deosebită a lui Dumnezeu! În această piele gingaşă se află un înger al lui Dumnezeu! Infăţişarea şi duhul mărturisesc pentru acest lucru."

Spune **un altul:** „Bineînţeles! Această fetiţă are de-abia doisprezece ani şi cam o jumătate peste; dar ea arată ca o fecioară de şaisprezece ani! Trupul ei este pe deplin dezvoltat şi sufletul ei nu lasă nimic de dorit. Aceasta are într-adevăr capul şi inima la locul potrivit! Fericit este, cine o va conduce o dată pe aceasta ca soţie în casa lui!"

Aşa ceva aude **Jarah** şi spune: „O inimă, pe care o iubeşte Dumnezeu, nu are nevoie de dragostea unui mire egoist; pentru că ea este deja introdusă ca mireasă în casa lui Dumnezeu! Eu ştiu să iubesc oamenii în necazul lor şi să le fac bine săracilor în fiecare oră, în zi şi în noapte; dar dragostea anumită a unui bărbat tânăr, n-o cunosc şi nici n-o voi cunoaşte vreodată, - în afară de faptul că inima lui este cuprinsă asemenea celei ale mele doar de dragostea cea mai curată către Dumnezeu!"

Spune **un alt evreu bătrân:** „Ei, ei, fetiţo! Cuvântarea ta sună într-adevăr bine, de parcă ar veni din gura unui înger; dar tu constai totuşi din carne şi sânge şi când vor veni o dată anii tăi, atunci vei vedea tu într-adevăr, dacă carnea şi sângele n-au nimic de spus la om!"

Spune **Jarah:** „Că omul nu este un Dumnezeu, asta o ştiu deja din cei mai timpurii ani ai mei; dar omul poate deveni prin adevărata lui dragoste faţă de Dumnezeu un maestru al cărnii şi sângelui său, prin urmarea sigură a ajutorului lui Dumnezeu. Cui îi ajută însă Dumnezeu, aceluia îi ajută El pe deplin şi nu pe jumătate, ceea ce aţi aflat astăzi dimineaţă voi înşivă la carnea şi sângele vostru bolnav! Pentru că acesta n-a fost ajutor omenesc, ci acesta a fost ajutorul lui Dumnezeu!" - După aceste cuvinte ale Jarei tac bătrânii şi nimeni nu se mai incumetă, să-i răspundă un cuvânt.

Eu, însă, îi spun lui Jarah, luând-o de mână: „Bine ai făcut tu aceasta! Tu vorbeşti chiar deja ca un prooroc indiscutabil!"

Îmi spune **Jarah** zâmbind drăgăstos cu o jumătate de voce: „Este uşor să vorbeşti profetic, dacă te afli la Tine şi dacă Tu îmi pui cuvintele în inimă şi în gură! Dacă aş fi vorbit din mine însumi, atunci ieşeau desigur destul de multe prostii!"

Spun **Eu** de asemenea aşa de încet: „Ar putea fi aceasta într-adevăr, Jarah a Mea cea mai dragă! Dar de acum încolo vei fi tu în stare să vorbeşti mereu aşa de înţelept, numai nu trebuie să-Mi devii cumva odată necredincioasă, când devii mai bătrână!"

Spune **Jarah:** „Doamne, dacă ar fi aceasta posibil, atunci lasă-mă mai bine să mor!"

Spun **Eu:** „Aşadar, aşadar, asta va rămâne cumva într-adevăr imposibil!?"

Spune **Jarah,** cuprinzându-Mă tare de mijloc şi strângându-Mă la pieptul ei: „Da, aşa ceva trebuie să rămână veşnic imposibil! Pentru că ar trebui să devii doar nebun, dacă ai da o livră de aurul cel mai curat pentru o livră de putregai urât mirositor!"

Spun **Eu:** „Deci, ţi-e totuşi aurul ceva important?"

Spune **Jarah:** „Da, aurul sufletului într-u totul! Aurul pământesc, însă, l-am pomenit numai ca exemplu."

Spun **Eu:** „Aşadar, aşadar, Eu te-am înţeles într-adevăr; dar pentru că te iubesc tocmai chiar aşa de tare, trebuie doară de aceea să te şi tachinez puţin!"

Spune **Jarah:** „O tachinează-mă tu numai, eu totuşi nu Te voi iubi de aceea mai puţin! Pentru că aceasta o ştiu doară deja de mult, că Dumnezeu îi încearcă pe oamenii, pe care îi iubeşte îndeosebi, cu tot felul de suferinţe! Dacă Tu, o Doamne, vei începe aşa de bine, bine să mă tachinezi, de-abia atunci mă vei îndrăgi pe deplin!"

Spun **Eu:** „O tu cel mai drag copilaş al Meu, inimi aşa de foarte curate, cum este a ta, n-o tachinează Dumnezeu niciodată, ci numai asemenea, care îl iubesc pe Dumnezeu într-adevăr foarte tare, dar la aceasta cochetează totuşi cu lumea din când în când; la asemenea oameni le alungă atunci Dumnezeu prin tot felul de tachinări dragostea faţă de lume din inimă, ca ei să devină pe deplin de-o inimă curată. - Înţelegi tu asemenea lucru?!"

Spune **Jarah:** „O Doamne, Tu miere groasă a inimii mele, asta o înţeleg într-adevăr foarte bine!"

128. Discuţie între templieri şi eseeni.
Ev. Matei 15, 15-20

Spune de pe alături în sfârşit iarăşi o dată **Petru,** aşa mai mult pentru sine: „Nu înţeleg, cum această fetiţă este totdeauna aşa de repede gata cu înţelegerea! Eu sunt totuşi deja bătrân şi am auzit totuşi deja aşa de multe lucruri, dar cu înţelegerea aceasta chiar aşa de rapidă nu merge la mine absolut de loc. Astfel nu înţeleg acum încă aşa pe deplin curat, ce a vrut să spună cu pilda: 'Nu ceea ce intră în gură îl spurcă pe om, ci ceea ce iasă din gură, aceea îl spurcă pe om!' Dacă un om trebuie să vomite, sau dacă tuşeşte şi scuipă atunci afară, cum poate să-l spurce aceasta? N-a făcut totuşi Moise nici o menţionare despre acest lucru!?"

Spun şi **ceilalţi ucenici:** „Aici îţi merge ca şi nouă; pentru că asta nici noi n-o înţelegem! Du-te şi întreabă-L în numele nostru al tuturor, cum este această pildă de înţeles!“

De-abia atunci a venit **Petru** la Mine şi M-a întrebat, spunând: „Doamne, lămureşte-ne nouă pilda aceasta ‘cu intrarea înăuntru şi ieşirea afară din gură’ *(Matei 15, 15);* noi toţi n-o înţelegem!“

Spun **Eu:** „Acum şi voi sunteţi nepricepuţi? *(Matei 15, 16)* Cât de mult voi mai trebui să vă suport încă astfel? Nu înţelegeţi că tot ce intră în gură se duce în pântece şi se aruncă afară, pe calea sa? *(Matei 15, 17)* Iar cele ce ies din gură pornesc din inimă şi acelea spurcă pe om! *(Matei 15, 18)* Căci din inimă ies: gânduri rele, ucideri, adultere, desfrânări, furtişaguri, mărturii mincinoase şi hule. *(Matei 15, 19)*

Acestea sunt care spurcă pe om, dar a mânca cu mâini nespălate nu spurcă pe om! (*Matei 15, 20)* - Înţelegeţi voi acum aceasta?“

Spun **ucenicii:** „Da, Doamne, noi îţi mulţumim pentru această lumină sfântă!“

Spun **Eu** către Matei scribul: „Deci, notează tu săturarea în deşert, apoi călătoria încoace nocturnă şi ce s-a întâmplat deosebit la aceasta şi apoi, însă, îndată, ce s-a întâmplat astăzi, cu cuvinte puţine, dar cuprinzătoare! Toate celelalte, ce s-au întâmplat aici, sari peste ele deocamdată; în ceea ce urmează, însă, pot fi încă unele lucruri completate, - aceasta, însă, este o parte esenţială a Evangheliei.“

Aici s-au dus ucenicii iarăşi în încăperile lor, unde îi aşteptau deja cu nerăbdare cei câţiva farisei şi cărturari convertiţi împreună cu cei doi eseeni. Bineînţeles că sunt imediat amănunţit întrebaţi, cum a mers cu fariseii şi cărturarii din Ierusalim. Şi ucenicii le povestesc totul foarte amănunţit. Atunci spun **fariseii, cărturarii şi cei doi eseeni:** „Nu, aici este într-adevăr nevoie de multă noapte şi prefăcătorie, să mai stăruieşti încă încăpăţânat în prostia cea mai răutăcioasă la asemenea semne şi mărturii! Şi la ce le foloseşte toată prefăcătoria lor? Acum sunt ei legaţi într-un asemenea fel prin cele trei documente emise, că nu au nici măcar voie să-şi destăinuie între ei gândurile lor! Ce boi şi ţapi sunt însă aceştia totuşi!“

Spun **eseenii:** „Treaba cu Iisus este aşa de luminoasă ca soarele, cum poate fi numai ceva luminos ca soarele, şi, totuşi, o asemenea prefăcătorie nemaiauzită! Noi suntem totuşi aşa de educaţi în ceea ce priveşte cunoaşterea lumească, decât poţi fi numai totdeauna educat, dacă ai parcurs şcolile Persiei şi ale Egiptului şi îi ai pe înţelepţii Greciei şi pe cei ai evreilor vechi în degetul mic; dar noi facem abstracţie aici de toate faptele miraculoase nemaiauzite şi spunem numai: În ceea ce priveşte cuvântarea Lui şi cea mai adâncă înţelepciune care reiasă din aceasta, de care altfel pe pământ n-ai întâlnit încă niciodată o urmă, atunci ne este aceasta mai mult decât o dovadă întru totul îndeajunsă, că acest Iisus este un cel mai desăvârşit Dumnezeu. Acum se mai adaugă însă încă şi faptele Sale într-un mod, de care n-a visat un om într-adevăr niciodată ceva; fapte, care îi pot fi posibile numai unui Dumnezeu, în care se unesc toate puterile lumii şi a toate stelele, a soarelui şi a lunii, sau au primit din voia minunat atotputernică a acestuia existenţa lor într-o formă, nouă fireşte nedescrisă!

Noi am văzut, cum la El voia, cuvântul şi fapta săvârşită cad tocmai într-una împreună. Cerurile se deschid la semnul Său cu mâna şi nenumărate legiuni ale fiinţelor celor mai încântatoare de eter stau pregătite spre a-i sluji Lui; El le porunceşte şi cămările de proviant goale sunt pline de belşugul mâncărilor celor mai gustoase şi damigenele şi burdufurile goale se fac pline de vinul cel mai gustos! Da, nu este aceasta, deci, înt-adevăr, în serios nimic?

El îi porunceşte mării şi ea întăreşte suprafaţa ei, fără să fie de aceea gheaţă şi oamenii merg pe pământul, altfel fiecărui om aducător de moarte, ca pe o suprafaţă de marmură! Şi toate acestea le-au fost arătate şi povestite sincer celor întunecaţ, pe lângă aceasta, s-au uitat şi ei gură cască astăzi dimineaţă cu ochii propri la vindecarea miraculoasă a câtorva sute de oameni şi totuşi au rămas ei pe lângă aceasta mai prefăcuţi decât o stâncă, la care de mii de ani şi-au încercat cel puţin în toţi anii o sută de mi de fulgere puterea lor distrugătoare! Fraţilor, aici încetează, aşadar, totuşi, tot ce este omenesc în om! Aici este el ori un animal rău sau în deplina seriozitate un diavol! - Spuneţi fraţilor, avem dreptate, sau nu?“

Spun **fariseii şi cărturarii**: „Mai mult decât întru totul adevărat! Căci dacă la astfel de apariţii poţi rămâne dur şi de neclintit, atunci este acela eventual un diavol!“

Spun **cei doi eseeni**: „După ce noi credem acum că există într-adevăr spirite atât de rele în unele regiuni, care deseori chinuie oamenii şi de multe ori îi conduc pe aceşti oameni fără vreun chin vizibil spre nişte fapte îngrozitoare, cu acest lucru noi suntem de părerea voastră! Căci oameni, care nu au nici măcar puţin sentiment pentru aproapele său, cei care sunt îngrijoraţi ca şi tigrii doar de gura şi de stomacul lor, acei oameni nu mai sunt oameni, ci adevăraţi diavoli! Căci ei nu se mai gândesc la nimic altceva, ci râvnesc doar la stomacul lor, ca acela să fie cât mai plin! Şi pentru a ajunge la aceasta, nu le nici un mijloc prea crunt! Ce Dumnezeu, ce duh! Burta şi stomacul trebuie să fie plin! Tot restul nu valorează în faţa lor nici măcar o iotă. Arta şi ştiinţa sunt privite de ei doar atunci, dacă acestea pot aduce profituri mai mari stomacului lor! - O Doamne, ce oameni sunt aceştia! Da, da, ei sunt cei mai adevăraţi şi mai credibili diavoli!“

Spune în sfârşit la aceasta **Iuda** Iscarioteanul: „Dacă eu sunt prea tare convins de adevărata Sa puterea dumnezeiască, într-adevăr, eu aş începe, să-mi fie teamă din pricina Lui! Căci aceşti oameni, dacă ar fi posibil, l-ar arunca pe Dumnezeu de pe tronul Său etern şi s-ar pune ei în locul Lui; căci cei din templu, care după izgonirea samaritenilor, care deseori îi verificau, le merge acum foarte bine, ar încerca mai degrabă chiar lucrurile cele mai neobişnuite, decât să reducă din viaţa lor bună!“

Spune **Petru**: Crezi tu, că Domnul nostru este sigur cu puterea Sa miraculoasă în faţa celor din templu, care sunt atât de vicleni? Dacă El nu apare în faţa acestor ucigători de tată şi de mamă ca un judecător cu foc şi cu fulgere din ceruri, atunci El va fi o jertfă, cu toată puterea Sa, furiei lor veşnic nesătule! Da, un evreu este chemat spre a înfăptui lucruri măreţe şi poate fi un înger; dar peste un evreu rău şi stricat nu poate exista vreun diavol, care ar putea fi mai şiret decât el!

De aceea ar trebui El să se ferească de Ierusalim! Căci dacă păşeşte acolo ca un om simplu, atunci este El pierdut împreună cu predicatorul Ioan! Atâta timp cât a avut voie să înveţe şi să boteze în apropierea noastră la micul Iordan şi în mica Bethabara (deşert), a fost el sigur; dar când a plecat el cu aproximativ trei luni în urmă spre marele Iordan şi în marele deşert Bathabara, a fost de îndată o victimă a oamenilor din templu, care s-au

priceput să se ascundă cu viclenie în spatele lui Irod. Irod l-a dat spre a fi urmărit, El, Învățătorul și Domnul mostru; dacă ar fi putut să-L prindă, cine știe, ce s-ar fi întâmplat de atunci! Dar Domnul poate vedea și de departe inima oamenilor și le cunoaște planurile și îi poate ocoli cu precizie! Căci cine poate fi mai înțelept și mai înteligent decât El?"

Spune un **fariseu**: „Dacă El începe să-i ocolească, atunci nu este acest lucru un semn bun pentru siguranța Sa deplină! El poate să nu atragă atenția nimănui, cât timp este posibil și doar acest lucru scuză ocolirea Lui; dar dacă este vizibilă doar cea mai mică parte de teamă, atunci eu nu aș da prea multe pentru siguranța Lui! Căci mult prea bine știu eu, pe unde își ține templul plasele sale pline de stricăciuni, că aproape ar fi un lucru imposibil, să scapi din acestea cu pielea nevătămată! Dar El nu va dori să atragă pentru început atenția prea tare și de aceea va ocoli El cât se poate de mult aceste ocazii și prin aceasta va preveni El o ciocnire frontală a cerului și a pământului; El va întâmpina doar atunci răutatea mare a oamenilor, când măsura va fi umplută! - Acest lucru cred eu că îl înțeleg din trăsăturile caracterului Său!"

Spun **eseenii**: „Aceasta este și părerea noastră! Căci la o astfel de înțelepciune dumnezeiască pură și la o putere adevărată, știe El cu siguranță ce trebuie să facă împotriva unei astfel de lumi rele! Dacă am avea noi doar cea mai mică parte din puterea și înțelepciunea Sa, atunci noi am fi în trei ani Stăpânii lumii! De aceea suntem îngrijorați din pricina Lui! El ar trebui să se dăruiască din propria Sa voință lumii rele și să spună: 'Aici sunt Eu, acum înfăptuiți le Mine, Creatorul vostru, măsura cea mare a răutății voastre, ca să poată să vină peste voi de sus mai repede o judecată!' - și atunci nu ar pierde El totuși nimic! El poate să recunoască, că oamenii răi, pentru a umple măsura, ar putea face vreun rău corpului Său, da ar putea chiar să-l omoare; dar va putea, oare, să-i facă vreun rău duhuluii Său veșnic și atotputernic? Cum am spus, noi nu ne îndoim deloc, că El ar fi în stare de aceasta, dar acest lucru nu le va fi prea de folos dușmanilor Săi; căci de abia vor putea ei clipi și El se va trezi ca un judecător nemilos și îi va judeca cu focul și cu sabia din ceruri! Atunci va fi vai de dușmani și de diavoli! Aceștia vor afla în chinuri doar atunci, cine a fost Acela, pe care ei l-au urmărit pe toate drumurile! - Ce spuneți voi toți la această părere a noastră?"

Spun **ucenicii**: „Ei, aceasta numai Lui să nu i se întâmple, cu toate că nu dorim să vă contrazicem în părerea voastră; deoarece multe sunt posibile lui Dumnezeu, ce nu poate să gândească sau să înfăptuiască vreodată un om!"

129. Domnul și cei doi eseeni.

În timp ce ucenicii, fariseii și cei doi eseeni vorbesc asemenea lucruri unii cu alții și Matei notează sarcina lui, cheamă Ebahl la masă și ucenicii și acum ucenicii lor sunt chemați de asemenea la masă și vin cu o înfățișare așa de destul de vioaie în sala de mese.

Atunci îi întreb Eu, ce ar fi vorbit ei unii cu alții așa de vioi în încăperea lor.

Răspund **cei doi eseeni:** „Doamne, Tu poți întreba ușor, pentru că ce am vorbit acum unii cu alții, aceea a fost Duhului Tău așa de limpede deja din veșnicii ca soarele în amiaza cea mai luminoasă! Dar, că n-am vorbit desigur nimic rău despre Tine, de aceasta poți fi pe deplin asigurat!"

Spun **Eu:** „Foarte sigur și adevărat și anume, ce ați vorbit voi; pentru că asta nu v-a inspirat-o carnea voastră și sângele vostru, ci Duhul lui Dumnezeu. Dar, totuși, nu vorbiți iarăși ceva amănunte despre acest lucru către cineva; pentru că oamenii sunt orbi, proști și răi!- Acum, însă, să ne așezăm la masă!"

Masa era bine înbelșugată; cei opt slujitori de corabie ai noștri își petrecuseră timpul cu pescuitul și îi aduseseră lui Ebahl în casă o grămadă dintre peștii cei mai frumoși buni, pentru care lucru el i-a aprovizionat însă din belșug cu vin și cu pâine. Acești pești erau foarte bine gătiți și noi toți i-am mâncat cu poftă de mâncare foarte fericită. Cei doi eseeni, a căror cer al gurii avea o educație însemnată, deoarece acești elevi ai lui Aristotel și Epicurs dădeau o importanță mare bucătăriei, nu puteau să se exprime îndeajuns lăudabil asupra gustului bun a acestei mese adevărate de pește. Și căpitanul, împreună cu cei trei sub conducători ai lui, nu putea lăuda îndeajuns gustul bun al peștilor și a mâncat după plăcerea inimii lui câteva bucăți destul de mari, așa încât a început să se teme deja la sfârșit, dacă aceasta nu-i va dăuna.

Eu i-am spus însă lui: „Nu te teme, dragul Meu Iulius; pentru că în prezența medicului nu-ți dăunează nimic!"

Asta l-a făcut pe bunul Iulius iarăși vioi; și această zicală a Mea a devenit atunci un proverb și s-a menținut între doctori până în timpul acesta, în care aceasta este scris acum.

După ce gustarea fusese sfârșită, întrebă **căpitanul,** spunând: „Doamne, astăzi este o zi extrem de minunată! Cum ar fi, deci, dacă ne-am duce în după amiază aceasta puțin în aer liber?"

Spun **Eu:** „Aceasta este și înclinația Mea; dar de această dată vrem noi să ne urcăm pe un munte din preajmă!"

Spune **căpitanul:** „Da, muntele care se află cel mai aproape, caruia i se dă numele de 'Cap de dimineață', cred că în această limbă se spune 'Juitergli', acesta este însă și în același timp unul dintre cei mai înalți și este extrem de abrupt din toate părțile, un colos de piatră pur și aproape cu totul pleșuv! Dacă dorești Tu cumva să Te urci pe acesta, atunci nu ajungem la vârf înainte de noaptea care se apropie; și despre venirea înapoi, n-ar putea fi într-adevăr nici vorba cea mai îndepărtată! Să petreci însă noaptea la înălțime, asta nu i-ar plăcea într-adevăr nici unuia dintre noi! Pentru că se spune, că la înălțime, între crăpăturile de stâncă, s-ar găsi în toate anotimpurile zăpadă și gheață; dar priveliștea se spune că este ceva nedescris de meritos!"

Spun **Eu:** „Prietene, toate acestea să nu ne împiedice, să ne urcăm pe capul de dimineață; cine cunoaște cărarea, acela ajunge mult mai degrabă sus, decât acela care trebuie de-abia s-o caute cu osteneală. Să ne ducem de aceea numai pe cale; înainte ca să treacă două ore mici, suntem noi toți sus, asta înseamnă, care au aici plăcerea, să se urce cu noi pe munte!"

Spune **căpitanul:** „Doamne, la cuvântul Tău merg eu doară cu drag până la capătul lumii, ce să mai vorbim pe acest munte; și dacă Tu ești conducătorul, atunci nici nu te poți gândi la vreun pericol! Eu mă bucur acum

bine asupra acestui lucru! Dar ceva vin şi pâine am putea noi să luăm într-adevăr cumva cu noi; pentru că asta o ştiu deja, că la urcarea pe un munte aşa de însemnat, devii cu totul ieşit din comun de flămând şi însetat!“

Spun **Eu:** „O da, asta o puteți face, într-adevăr! Dar ce vom începe cu Jarah a Mea cea mai dragă? Pentru aceasta va fi, aşadar, totuşi, cumva prea ostenitor să se urce pe munte!“

Spune **Jarah:** „Cu Tine, o Doamne, nu poate să-mi fie nimic prea greu; fără Tine însă nu poți face doară oricum nimic şi eu deja cel mai puțin! Numai dacă îți este ție pe plac, atunci nu mă duc numai pe acest munte, ci literalmente în foc cu Tine, cum am şi mers cu Tine ca cea dintâi pe apă!“

Spun **Eu:** „Tu ştii să-Mi dai întotdeauna un răspuns potrivit din inima ta, care arde de dragoste şi adevăr; de aceea, vino tu numai cu noi la călătorie, nu-ți va fi prea greu la aceasta!“- Cine a fost mai repede gata de calătorie, decât **Jarah** a noastră şi a şi spus: „Doamne, dacă îți este astfel pe plac, atunci sunt deja gata pentru plecare!“

130. O urcare minunată pe munte.

Fetița era înfăşurată într-o rochie albastră cu falduri; picioarele încălțate cu ghete uşoare cu şireturi şi capul acoperit cu o pălărie împletită destul de artistic din paie, cuprinse ea mâna Mea şi spuse, pentru că nu-i dădusem chiar prea repede răspunsul la prima ei vorbă: „Dar Doamne, Tu viața mea, eu Te rog, spune-mi totuşi, dacă îți sunt plăcută astfel?“

Spun **Eu:** „Asta o vezi doară, cea mai dragă a Mea Jarah! Tu îmi eşti doară mai presus de toate plăcută! O dacă Mi-ar fi toți oamenii aşa plăcuți, atunci ar fi aceasta într-adevăr bine şi potrivit; dar există în lume foarte multe mii şi iarăşi aşa de multe de o mie de ori mii, care nu-Mi sunt aşa plăcute ca tine! Dar aceştia sunt oamenii puri ai lumii şi tu eşti un înger! Dar, acum, deviza este să mergem; pentru că este deja în jurul a treia părți din zi!“

La aceste cuvinte, se scoală toți în afară de slujitorimea casei şi se pune cu Mine pe cale. Se înțelege de la sine, că micuța Jarah mergea tot timpul alături de Mine şi căpitanul şi Ebahl, de asemenea.

Atunci când am ajuns la pereții, între ale căror crăpături goale se trăgeau în sus şanțuri strâmte şi foarte abrupte, atunci spuse **căpitanul:** „Doamne, cu puteri naturale nu este aici posibil o urcare în sus; pentru că şanțurile sunt enorm de abrupte, umede şi crescute împreunat pe ici pe colo cu tot felul de măraciniş ghimpos! Dacă aici n-ar duce alte căi în sus, atunci nu ajungem în acest caz sus în zece zile cu puterile noastre naturale!“

Spun **Eu:** „Eşti tu deci deja aşa de obosit şi iată, noi am parcurs deja mai mult de o treime din drum!? Uită-te o dată prin prejur şi tu vei observa bine, cât de tare sus suntem noi deja!“ - Aici s-a uitat căpitanul în spate şi s-a speriat, când a observat, că ne aflam deja aproape pe jumătatea înălțimii abrupte a muntelui între o sumedenie de pereți de piatră de pante verticale.

După câteva minunări puțin înfricoşate, spune **căpitanul** într-un ton puțin înfierbântat de teamă: „Nu, asta s-o înțeleagă cine-o vrea şi o putea! Cum am ajuns noi toți aici prin această prăpastie, îmi este un mister! Noi am urcat într-adevăr deja destul de abrupt, dar eu n-am simțit nici o greutate deosebită la aceasta! Acum, însă, sunt peste noi în sus numai pereți verticali! Intrebare: cum vom putea, deci, ajunge în sus peste aceştia?“

Spun **Eu:** „Nu observi tu deci, că nu rămânem în loc, ci păşim continuu mai departe?!“

Spune **căpitanul:** „Da, aceasta o bag bine de seamă! Dar dacă arunc în față o privire în sus, atunci dispare curat fiecare posibilitate pentru mergerea mai departe!“

Spun **Eu:** „Vezi, aici trebuie să fii, deci, un conducător bun şi experimentat şi o să găseşti calea dreaptă prin toate obstacolele aparente! Uite, prăpastia din fața noastră este deja poarta spre vârful cel mai înalt al muntelui.“

Spune **căpitanul:** „Da, cum este însă posibil aceasta? Cum am putut noi să ajungem sus aşa de curând peste toți pereții aceştia aproape foarte vertical abrupți? Noi nu suntem nici pe departe de o oră pe drum şi suntem acum deja aşa de aproape de vârful cel mai înalt al muntelui, că mai avem numai nevoie de încă câțiva paşi suntem total sus!“

Spune foarte vioaia **Jarah:** „Dar Iulius, cum poți tu întreba aici, când Dumnezeu, Domnul, este conducătorul nostru?! El ne-ar fi putut pe noi toți tot aşa de bine ridica în sus prin aerul cu totul liber, ca peste aceşti pereți, peste care încă niciodată un om nu şi-a lăsat picioarele să alunece! Dacă ştim, că aici avem de-a face cu cel Atotputernic, atunci orice altă întrebare este înfumurată. Noi putem numai să ne topim de dragoste şi de respect profund față de El şi să-I mulțumim pe veci din adâncimea cea mai adâncă a vieții noastre, că ne-a făcut demni de o asemenea milostivire niciodată auzită. Dar să-L întrebi, cum izbuteşte asemenea lucruri atotputernicia şi înțelepciunea Lui şi cum i-ar fi aşa ceva posibil, consider eu înfumurat! Şi dacă ar şi vrea El să ne-o facă cunoscut, atunci se pune întrebarea, cât de mult am înțelege noi din aceasta şi dacă şi noi am deveni atunci atotputernici?! O da, dacă şi în măsura în care El o vrea, putem noi să înfăptuim din noi lucruri miraculoase; dar în afară peste voia Lui sfântă şi atotputernică, desigur veşnic niciodată!“

Spun **Eu:** „O tu înțeleaptă mică tu! Cine ar căuta în tine atât de mult din cea mai luminoasă lumină!? Eu îți spun, că asemenea ție sunt pe pământ într-adevăr puțini; dar numai un lucru trebuie să-ți spun acum la toată dragostea Mea extrem de mare şi acesta constă în faptul, că trebuie să mânuieşti în viitor înțelepciunea ta curată mult mai economic şi trebuie numai atunci să-ți deschizi gura, când este într-adevăr necesar; aici, însă, nu este necesar, deoarece, precum vezi tu, Eu Insumi sunt prezent şi ştiu de asemenea, să răspund foarte temeinic şi cuvenit la întrebarea fiecărui om!

Vezi, dacă prietenul nostru Iulius n-ar fi un bărbat aşa destul de înțelept, atunci i-ai fi pricinuit acum durere în inima lui; dar el este un bărbat înțelept, care are intenții bune şi cinstite cu toți şi are de aceea o bucurie în privința învățăturii tale copilăroase, înțelepte. Dar, în viitor, trebuie să apari tu tot timpul față de oricine aşa de modestă pe cât este numai totdeauna posibil şi vei fi de-abia prin acest fapt mireasa Mea cu totul adevărată! - Înțeles-ai tu într-adevăr destul de clar aceste cuvinte ale Mele în inima ta?“

Spune **Jarah,** puțin abătută: „O da, Doamne, dar eu mă tem acum, că nu mă vei mai îndrăgi aşa de tare ca înainte şi asta face inima mea tristă!"

Spun **Eu:** „Ingrijeşte-te tu de altceva! Eu te îndrăgesc acum încă cu mult mai mult decât ca înainte!"

Spune **Jarah:** „Dar bunul căpitan va fi supărat pe mine!?"

Spune **căpitanul:** „O nu, tu Jarah a mea într-adevăr cerească! Eu îți mulțumesc numai foarte tare pentru faptul, că mi-ai spus din inima ta curat cerească şi un adevăr curat ceresc! O Jarah, noi vom avea încă foarte multe de vorbit unul cu altul; pentru că eu observ numai prea bine, că inimioara ta curată este plină de înțelepciune cerească şi noi rămânem de aceea totuşi cei mai buni prieteni!"

Spun **Eu:** „Aşadar, Jarah Mea cea mai dragă, eşti tu acum mulțumită cu un asemenea răspuns?"

Spune **Jarah:** „O da, acum, într-adevăr; dar eu voi trebui de acum încolo să-mi adun gândurile într-adevăr foarte tare! Pentru că a fi un om gălăgios, a fost câteodată într-adevăr o parte aşa mică slabă de a mea; dar în viitor, să nu mai fie aceasta, - pentru că cuvintele Tale îmi sunt sfinte mai presus de toate!"

Spun **Eu:** „Aşadar, bine deci, atunci să facem încă cei câțiva paşi să păşim prin urmare pe vârful cel mai înalt al muntelui!"

Cu puțini pași după aceea ne-am aflat deja pe vârful cel mai înalt, care arăta însă foarte rupt, dezbinat și fărâmițat și oferea un spațiu de stat de-abia pentru treizeci de oameni tari de cap *(care nu amețesc).*

Aceasta nu i-a plăcut **căpitanului nostru și** el spuse: „Priveliștea este într-adevăr de nedescris minunat impunătoare; platoul de munte în toate părțile tare dependent și altfel de asemenea foarte diform, îmi taie pofta foarte tare la savurarea minunată!“

Spun **Eu:** „Prietene, stai jos, dacă te ia amețeala și voi ceilalți faceți același lucru! Iar Eu voi rămâne în picioare.“

Spune **căpitanul:** „Ar fi bine să te pui jos, dar unde? Cu adevărat, priveliștea este minunată; se cuprinde cu vederea întreaga Galilee și o parte mare din Iudeea, - și în țara samarinienilor vezi ; dar înălțimea neospitalieră și frica de o cădere posibilă în jos, îmi taie foarte îngrozitor plăcerea mare! Eu știu că nu mi se poate întâmpla nimic, și, totuși, mă tem! De ce, deci, aceasta?“

Spun **Eu:** „Pentru că nu cuprinzi cu mintea imposibilitatea de față a unei căderi în jos, în aceasta constă motivul fricii tale. Uite-o aici pe Jarah a Mea dragă, aceasta sare acum de-a valma așa de vioaie ca o capră-de-munte, în timp ce surorile și frații ei și înșuși Ebahl al Meu stau aici îngălbeniți de frică și totuși n-a înghițit-o încă nici o prăpastie, pentru că ea este plină de credința cea mai tare, că ei nu i se poate întâmpla nimic în prezența Mea. Aveți voi toți aceeași credință puternică și veți fi vioi asemenea ei!“

Spune **căpitanul,** sub al cărui picior drept o piatră, pe care și-a sprijinit tocmai piciorul drept, a fost puțin slabă: „Aici ar putea primi vulturul într-adevăr o credință tare, ale cărui aripi îl pune la adăpost de o cădere; dar un om ca mine, sub ale cărui picioare devine instabilă în toate clipele o bucată de piatră după alta, nu poate cu voința cea mai bună să ajungă la o tărie Jarahișă în credință! Eu aș putea încerca pe acest colț înalt de stâncă a muntelui, lat de-abia de două înălțimi de om și cel mult lung de cincizeci de înălțimi de om, numai o săritură de capră-de-munte Jarahișă, căci aș și zăcea acuși pe undeva jos zdrobit în bucăți! Oh, dacă m-aș afla numai deja iarăși jos!“

Aici sare **Jarah** asupra căpitanului și spune: „Dar te rog, dragă Iulius, nu fii totuși chiar așa de înfricoșat! Este doară imposibil să ți se întâmple ceva! Domnul ne-a condus sus peste pereții cei mai abrupți, noi am plutit de fapt numai în sus în aer pe lângă pereți; pentru că un asemenea drum n-a făcut încă niciodată un om și căruia dintre noi i s-a întâmplat ceva la urcarea namaiauzită pe uriașul acesta de stâncă, către toate părțile gol și abrupt vertical? Dacă am ajuns însă sus așa de bine peste locurile primejdioase, cum să începem, deci, acum aici să ne temem dintr-o dată, de parcă ar fi într-adevăr posibil, de a putea cădea pe undeva jos? Hai, tu dragul meu Iulius și fii de dragul meu puțin mai vioi! Vezi, eu nu pot vedea o față așa de înfricoșată și tristă!“

Aici vrea micuța să-l ia pe căpitan de mână și să-l conducă puțin prinprejur; dar **căpitanul** strigă tare: „Inapoi! Numai întotdeauna la trei pași depărtare de trup, tu vrăjitoare mică!N-ar fi lipsit mult mai înainte, că tu m-ai fi împins în jos peste pereți, cu săritura ta îndrăzneață! O, eu te cunosc, tu ești altfel o fată într-adevăr bună, dragă și chiar înțeleaptă, lucru rar întâlnit, dar câteodată îți vine o îndrăzneală așa nerușinată în minte și aici spun eu: Numai trei pași de trup! Eu te îndrăgesc altfel foarte mult; dar aici, la această înălțime de cel puțin două mii de înălțimi de om, trebuie să-mi rămâi tu tot timpul la trei pași depărtare de trup! Tu ai vorbit totul într-un mod corect și înțelept; dar eu nu sunt devină pentru amețeala mea la asemenea înălțimi. Eu știu și cred, că nouă tuturor nu ni se va întâmpla nimic; dar, lăsând totul de-o parte, nu pot totuși să mă lupt cu amețeala supărătoare și tu nu trebuie de aceea să glumești cu mine!“

Spune **Jarah**: Ah, ce gânduri ai? Cum poți tu să ai cea mai mică impresie, că eu aș putea face glume cu tine!? Iată, eu sunt prea sigură de vorbele mele, ca să se poată întâmpla ceva ție sau mie și doar de aceea am sărit atât de curajoasă aici până la tine, speriatule, pentru a-ți face curaj! Cum poți tu din această pricină să te superi și să mă numești pur și simpul o vrăjitoare? Uite, dragă Julius, aceasta nu a fost chiar frumos din partea ta!“

Aici i-au apărut micuței lacrimi în ochi. - Când **căpitanul** observă aceasta, începe să-i pară rău, din cauza faptului că a luat-o așa de tare pe micuța Jarah și îi spune aceste cuvinte: „Deci, deci, fii din nou bună! Jos ne vom plimba noi din nou peste pajiști verzi; dar aici este locul puțin cam mic și eu nu pot face, cum am mai spus, nimic din cauza amețelii mele!“

Spune **Jarah**: „Amețeala este și ea o boală! Vindecătorul vindecătorilor este aici; Lui, căruia i-a fost posibil, să vindece sute de oameni de boli diferite, îi va fi cu siguranță posibil, să te elibereze de amețeala ta! Roagă-L și El te va vindeca!“

Spune **căpitanul**: „Uite, draga mea Jarah, aceasta ți-a reușit mai bine decât toate celelalte! Această săritură a fost mai bună decât cea precedentă, când aproape că m-ai împins în prăpastie! Și iată, acest sfat al tău, eu îl voi urma!“

Aici se întoarce căpitanul rugător spre Mine și spune: „Doamne, eliberază-mă de frica și de amețeala mea!“

Spun **Eu** către Ebahl: „ Dă-mi un pahar cu vin!“

Ebahl îmi dă de îndată un burduf plin și un pahar.

Eu umplu paharul și i l-am dat căpitanului cu aceste cuvinte: „Ia-l și bea-l și ție îți va merge mai bine în privința amețelii!“

Căpitanul a luat imediat paharul și a băut din acesta. Când el l-a golit, l-a părăsit pe loc toată frica și toată amețeala, așa că a devenit binedispus și s-a lăsat condus de Jarah pe toate părțile muntelui și se putea uita în liniște în josul prăpăstilor.

Când toți ceilalți au observat aceasta la căpitan, m-au rugat și ei ca Eu să-i eliberez de teama lor urâtă. Și Eu le-am dat tuturor vin și deodată a devenit așa de plin de viață acel vârf de munte, de parcă ar fi fost o grădină populară.

O parte admira peisajele întinse, o a doua parte cânta Psalmi, o a treia parte se uita în jos și căuta un loc, unde s-ar putea întoarce toată lumea cu bine. Dar pentru că nu s-a putut observa un astfel de loc și soarele

apunea deja încetul cu încetul, au venit **ucenicii** la Mine şi Mi-au spus: „Doamne, mai încă o jumătate de oră şi soarele va apune; ce facem atunci pe acest vârf?“

Spun **Eu**: „De aceasta voi nu trebuie să vă ocupaţi! Cine crede, acela va vedea încă astăzi pe acest vârf minunăţia lui Dumnezeu luminând. Noi rămânem aici!“

Când au auzit acest lucru ucenicii, nu au mai spus nici un cuvânt şi-au căutat locuri de odihnă.

Dar căpitanul a venit şi M-a întrebat, dacă noi ne vom întoarce, deoarece soarele apunea.

Eu însă i-am spus acelaşi lucru ce l-am spus şi uceniciilor Mei şi el a fost mulţumit şi s-a aşezat pe o stâncă ţeapănă şi destul de dreaptă.

Doar micuţa **Jarah** a spus aceste cuvinte când a început soarele să atingă orizontul: „Doamne, Tu dragostea mea, doar nu ne vom întoarce atât de repede acasă de pe acest vârf? Eu aş dori aşa de mult să văd de aici răsăritul soarelui!“

Vorbesc **Eu**: „Noi rămânem aici toată noaptea şi doar mâine, în ziua sabatului, ne vom întoarce acasă; dar în această noapte vei vedea tu, ca şi toţi ceilalţi, strălucirea minunăţiilor lui Dumnezeu!“

La această veste a fost micuţa atât de bucuroasă, că a apucat-o un fel de leşin şi a căzut la picioarele Mele, dar din aceasta ea şi-a revenit imediat.

132. Despre esenţa fricii.

A început însă, când soarele a apus, din partea de miază noapte să bată un vânt răcoros şi puternic, aşa că toţi au început să se teme din nou şi **căpitanul** a spus: „Dacă acest vânt se va intensifica, atunci ne va sufla la sfârşit în aceste prăpăstii adânci; chiar şi răcoarea care o aduce nu este chiar plăcută.“

Spun **Eu**: Lasă vântul să bată, căci acum este vremea lui! Dar gândeşte-te, că nu el este maestrul Aceluia, care l-a creat prin voinţa Sa şi îl lasă să bată doar atunci când doreşte El!“

Căpitanul a fost mulţumit cu această explicaţie, dar s-a pus totuşi destul de aproape de pământ şi ceilalţi prezenţi i-au urmat exemplul.

Doar micuţa **Jarah** a rămas neclintită lângă Mine şi a spus aşa: „Dar Doamne, de unde vine, că aceşti oameni sunt atât de fricoşi, deoarece ei au fost învăţaţi deja prin multe semne, că Tu eşti Domnul tuturor elementelor!? Mai ales mă miră acest fapt din partea uceniciilor Tăi! Ah, dacă n-ai fi Tu, atunci ar fi cu totul altceva; dar pentru că Tu te afli aici, mă miră acest lucru exagerat de mult! - Doamne, dacă Tu doreşti, atunci spune-mi motivul acestei apariţii!“

Spun **Eu**: „Iată acest lucru se datorează vechii lumi în toate măruntaiele ei! Dacă nu ar mai exista ea, aşa cum este cazul la tine, atunci ei nu ar mai avea la fel ca tine nici un fel de teamă şi nici n-ar putea s-o simtă, deoarece spiritul lor ar fi destul de întărit, că să domine întreaga natură.

Uite, noi ne aflăm pe vârful unui munte, pe care nu a călcat vreodată picior de om! Căci cum poţi vedea, sunt zidurile de stâncă pe toate părţile aşa de abrupte, că pe cale naturală nu se poate coborî dar nici urca; tu ai putut vedea, cum, după ce am urcat jumătate de munte cu puterea naturală, s-a pierdut orice mijloc, să urcăm mai departe pe stâncile abrupte. Căpitanul şi toţi ceilalţi au întrebat: ‘Ce facem acum?’ - Eu însă am urcat împreună cu tine pe aceste stânci şi toţi ne-au urmat, fără ca ei să se obosească măcar puţin. - Cum a fost posibil aceasta?

Iată, acest lucru îl face posibil spiritul omului! Eu am trezit pe această perioadă duhurile din oameni şi acestea şi-au purtat învelişul cărnii până aici pe acest vârf de munte. Dar pentru că spiritul lor nu este obişnuit cu astfel de munci, au mers ei, cum nu am avut puţin grijă de ei, înapoi în trupurile lor spre a se odihni şi sufletul trupului a fost din această pricină plin de frică. Dar dacă ar fi rămas duhul lor treaz trezuţ în inimile lor, atunci ei nu ar fi simţit vreo teamă; căci chiar duhul a umplut sufletul cu bunăstare şi le-a transmis în inimă convingerea deplină, că întreaga natură trebuie să-i asculte pe cuvânt! Dar pentru că din pricina vechii lumi, din care încă se mai află o bucată în sufletele lor, nu au putut face faţă multă vreme, aşa îl cuprinde pe sufletul lor tot o mică parte din acea teamă lumească, care tu o poţi vedea acum la ei.

Sufletul omului creşte ori într-o poziţie greşită în carnea omului, ori în direcţia dreaptă în spiritul său, care tot timpul este una cu Dumnezeu, aşa cum este lumina una cu soarele. Dacă se obişnuieşte sufletul în carne, care în sine este moartă şi doar pentru un anumit timp, dacă nu i se întâmplă nimic trupului, primeşte din suflet viaţa şi aşa devine sufletul întru totul una cu carnea.

Dar dacă sufletul se obişnuieşte din ce în ce mai tare cu carnea, aşa că la sfârşit devine acesta carne, atunci îl apucă un sentiment de distrugere, care este o trăsătură a cărnii; şi acest sentiment este prin urmare frica, care la sfârşit îi face pe toţi oamenii inapţi şi îi stoarce de puteri!

Dar cu totul altfel este un om, a cărui suflet s-a băgat şi trăieşte din cea mai tânără adolescenţă în spiritul său! Aşa nu vede în veci sufletul vreo distrugere! Sentimentul lui este la fel cu starea eternă a spiritului său; nu mai poate vedea sau simţi moartea, pentru că este una cu spiritul veşnic viu, care este un domn peste întreaga lume naturală vizibilă. Şi prin urmarea uşoară este de înţeles că omul care încă trăieşte în carne este departe de orice fel de frică; căci acolo unde nu există moarte, acolo nu mai există nici frică!

De aceea ar trebui ca oamenii să nu-şi prea facă multe griji din pricina lumii, ci doar, ca sufletul lor să devină una cu spiritul lor şi nu cu carnea! Căci ce folos are un om, dacă pentru carnea sa ar câştiga întreaga lume, dar pentru aceasta el ar comite cel mai mare rău pentru sufletul său? Deoarece această lume, pe care noi o putem vedea cu minunăţiile ei asemănătoare a unor bulbuci cu apă, va pieri şi acest cer cu toate stelele sale, la timpul potrivit; dar spiritul va rămâne pe veci, aşa ca şi toate cuvintele Mele.

Dar oamenilor, care s-au obişnuit şi trăiesc în lume, este nespus de greu ca să le fie ajutat; căci ei văd şi îşi aşează viaţa în lucrurile vieţii, trăiesc într-o frică continuă şi la sfârşit nici nu se poate ajunge la ei pe calea spirituală! Dar dacă se apropie de ei cineva pe calea naturii sau a lumii, atunci nu numai că nu sunt ajutaţi cu nimic, ci prin aceasta se accelerează judecata lor şi prin aceasta, bineînţeles, moartea duhului lor!

Cine vrea atunci din oamenii lumii să-şi salveze sufletul, acela trebuie să-şi adune toate forţele şi trebuie să înceapă să se lepede de toate lucrurile lumeşti. Dacă face aceasta cu hărnicie, atunci el se va salva şi se va reântoarce la viaţă; dar dacă nu face aceasta, atunci el nu poate fi ajutat pe nici un alt drum, în afără de suferinţele pricinuite de lume, ca el să înveţe să dispreţuiască lumea şi minunăţiile ei, să se întoarcă prin urmare la Dumnezeu şi să înceapă aşa, să caute în sine duhul Său şi să se unească din ce în ce mai mult cu El. Eu îţi spun: Bunăstarea lumii este moartea sufletului! - Spune-Mi, draga Mea Jarah, dacă tu ai putut înţelege toate aceastea!“

133. Hristos, mijlocitorul între cer şi pământ.

Spune micuţa **Jarah**: „O Doamne, Tu dragostea mea, Tu viaţa mea! Prin mila Ta eu am putut înţelege toate acestea aici foarte bine; dar este trist, că oamenii nu pricep şi nu înţeleg sau nu doresc să priceapă şi să înţeleagă toate acestea! Oh, din păcate vor exista în viitor multe suflete moarte! O Doamne, înfăptuieşte Tu, ca oamenii să audă adevărul sfânt şi să se ghideze după acesta; căci eu mă voi plictisi foarte tare, ca să trăiesc de acum înainte pe acest pământ printre atâţia morţi!“

Spun **Eu**: „Fii alintată; căci din acest motiv Eu am venit aici pe pământ! Până acum a lipsit un drum şi cerurile au fost separate de pământ; dar acum se va face un drum drept şi stabil, ca pentru fiecare să fie un lucru uşor, să păşească pe acel drum deschis şi pe acesta să ajungă în cerurile apropiate. Dar nici un om nu va fi clintit din libertatea voinţei sale!

De acum înainte, fiecare carea vrea cu tărie, poate ajunge în ceruri, ce până acum nu a fost posibil, pentru că între pământ şi ceruri a fost o prăpastie prea mare.

Dar vai de aceia care află şi nu se ghidează după cele auzite! Acelora le va merge mai rău decât bătrânilor, care deseori au vrut dar n-au putut! - Înţelegi tu aceasta?“

Spune **Jarah**: „Doamne, eu am înţeles totul! Posibilitatea este bună, dar voinţa liberă a oamenilor! Lumea o pot vedea şi o pot gusta, dar cerul nu îl văd şi nu îl gustă; şi mulţi vor exista, care nu vor dori să păşească pe drumul neted şi atunci va fi cu mult mai rău cu ei, decât a fost până acum! Eu îţi spun ţie, o Doamne, drumul neted spre ceruri va fi călcat doar de puţini oameni; căci cel mai greu lucru pentru om este abnegaţia proprie!“

Spun **Eu**: „Nu te nelinişti, locurile de refacere se vor întinde de aici până în lumea de apoi! - Compania noastră a adormit în timpul discuţiei noastre împreună cu căpitanul; ce vom face noi acum?“

„Doamne“, spune **Jarah**, „Acest lucru Tu îl vei şti cel mai bine!“

Spun **Eu**: „Da bineînţeles, tu ai dreptate! Eu i-am lăsat să adoarmă şi ei vor vedea în vis, ceea ce tu vei vedea cu ochii tăi. Uite, imediat vei vedea tu cerurile deschise şi toţi îngerii ne vor sluji! Mâine va primi acest munte o mică urcare şi coborâre din partea de est şi noi toţi vom pleca de aici pe un drum nou şi natural spre Ghenizaret. De aceea, fii atentă la această scenă, care se va întâmpla în faţa ochiilor tăi!“

După aceste cuvinte ale Mele şi-a ridicat **Jarah** ochii spre cer şi s-a uitat un timp în cerul plin de stele. După o privire îndelungată, în care nu s-a întâmplat nimic, a început ea să-mi vorbească cu vocea ei drăgălaşă: „Doamne, Tu viaţa mea, Tu dragostea mea, nu se poate vedea nimic! Cum va arăta, ca eu să pot şti la vreo apariţie, dacă este vorba de cea vestită de Tine, sau nu?“

Spune **Eu**: Draga Mea Jarah, tu trebuie să te uiţi în sus mai mult cu inima decât cu ochii capului, căci aşa ţi se vor arăta lucruri miraculoase în cea mai minunată lumină! Încearcă o dată şi tu te vei convinge imediat, că Eu am tot timpul dreptate şi vorbesc adevărul deplin!“

La aceste cuvinte de învăţătură ale Mele, îşi ridică mai mult în sine ochii în sus şi iată, imediat se deschid toate cerurile şi nenumăraţi **îngeri ai lui Dumnezeu** plutesc într-o strălucire minunată pe pământ şi cântă: „Dăruiţi voi ceruri toată mila Dreptului de pe acest pământ! Căci sfânt este Acela, care a călcat pe ea spre vindecarea acelora, care au căzut, înainte încă să strălucească soarele în lumina milostivirii a lui Dumnezeu, în universul nemărginit!

Oameni lumeşti, care au fost creaţi de Satana, îi primeşte El şi îi transformă în copiii dragostei Sale!

De aceea toată onoarea, toată lauda şi toate slăvirea Lui; căci tot ce face El, este bine şi ordinea Sa este dragostea, amestecată cu cea mai înaltă înţelepciune. De aceea doar El singur este prea sfânt şi în faţa numelui Său trebuie să se îndoaie toţi genunchii în ceruri, pe pământ şi sub pământ. Amin.“

134. Ridicarea Mării Galilee.

Când aude **Jarah** acest cântec, spune încântată: „Doamne, este într-adevăr greu de deosebit, ce este aici mai frumos din cântat, din cuvinte, sau dacă această lumină care bate în mii de culori sau chipurile acestor cântăreţi nenumăraţi şi minunaţi! Ah, de abia acum îmi dau eu seama ce înseamnă de fapt cerurile lui Dumnezeu! Oh, acum aş vrea să mor şi să mă alătur acestor cântăreţi frumoşi! Dar spune-mi, dacă îţi este ţie pe plac, o Doamne, cine şi ce sunt de fapt aceşti cântăreţi măreţi! Sunt într-adevăr ceea ce par să fie, sau sunt fiinţe create de Tine pentru această clipă?“

Spun **Eu**: „Aceştia sunt îngeri şi au fost creaţi cu mult timp înainte, de a fi vreo urmă de creaţia materială. Cheamă-l doar pe unul şi tu te vei convinge, că este la fel ca alţii ca el şi este o fiinţă întru totul adevărată! Şi Eu mai trebuie să spun observaţia, că, cu toate că par uşori şi fragili, are totuşi fiecare dintre ei o putere, forţă şi stăpânire atât de mare, că cel mai mic şi cel mai slab dintre ei ar pute într-o clipă să distrugă pământul, aşa că nu ar rămâne în urmă nici cea mai mică parte de praf! Pentru că tu ştii acum aceasta, cheamă-l pe unul dintre ei aici şi înfăptuieşte câteva probe cu el!“

Spune **Jarah**: „Doamne, pentru acest lucru eu nu am curajul; căci cu toate că sunt de neânţeles de frumoşi, am totuşi o mică părticică de frică în mine.“

Spun **Eu**: „Dar copilule, nu ţi-am explicat Eu mai înainte ce înseamnă teama? Iată, de aceea nu trebuie să te temi, căci altfel Eu voi crede, că în inima ta mai locuiesc încă unele lucruri din cele lumeşti! Doar eşti la

Domnul, în fața numelui Său trebuie toate ființele să-și îndoaie genunchii; de unde ar putea proveni atunci frica ta?“

Spune **Jarah**: „Acest lucru este într-adevăr mult prea adevărat; dar priveliştea neobişnuită a acestei scene nebănuite trebuie să zguduie din fundament o inimă salabă de fată, aşa cum este a mea! Dar acum mă voi stăpâni şi Tu vei vedea, că Jarah a Ta poate să fie şi fără frică.“

La aceste cuvinte i-a făcut ea semn imediat unui **înger** apropiat şi acesta a venit într-o clipă plutind până la ea şi a întrebat-o cu cel mai blând şi fin glas: „Jarah, tu fiică minunată a Dumnezeului meu, a Domnului veşnic, ce doreşte inima ta dragă şi curată de la mine?“

Spune **Jarah**, puțin uimită de strălucirea şi majestatea mesagerului din cer: „Da, da, adevărat, Domnul, pe care tu îl poți vedea aici, mi-a spus, că fiecare dintre voi este aşa de miraculos şi de puternic şi eu vreau să mă conving de aceasta printr-o probă; dar ce probă aş putea să-ți dau, eu nu ştiu, doar acelea pe care eu le-am auzit de câteva zile de la Domnul Iisus?!“

Spune **îngerul:** „Ascultă, tu floare frumoasă a cerurilor, atunci te voi ajuta imediat din încurcătură în numele Domnului! Priveşte aici jos la Marea Galileii foarte întinsă şi adâncă! Cum ar fi, deci, dacă aş ridica-o afară din bazinul ei larg şi adânc şi aş atârna-o liber în aer în înfățişarea unei mingi mari de apă în fața membrelor şi ochilor tăi, cam pe o durată de o oră întreagă?“

Spune **Jarah:** „Asta ar fi într-adevăr nespus de miraculos; dar unde ar ajunge între timp peştii dragi, şi, în sfârşit, corăbiile multe, care se află parțial la țărmuri şi înoată adesea de-a valma şi pe mare?“

Spune **îngerul:** „Aceasta va fi grija mea, că din această cauză nu i se va pricinui o pagubă nici unui peşte, nici unei oarecare corăbii! Dacă doreşti proba aceasta propusă, va pluti înfăptuirea cerută într-o clipă în fața ta!“

Spune **Jarah:** „Da, dacă la aceasta nu i se poate pricinui o pagubă nici unei ființe, atunci poți tu într-adevăr să realizezi acest lucru!“

Spune **îngerul:** „Uită-te prin prejur! Lacul este gol şi toată apa lui până la ultima picătură pluteşte acum liber în aer, ochilor tăi bine vizibil!“

Jarah voia să se uite în jos, în adânc, a ajuns însă cu fruntea de îndată la zidul rece, umed al mingii de apă care plutea liber şi foarte aproape lângă zidul de stâncă, a cărei diametru întreg avea aproape patru mii de stânjeni. Când a văzut ea un asemenea lucru, întrebă ea cu totul potolită: „Dar cum, pentru numele Domnului, ți-a fost, deci, aşa ceva posibil într-o clipire de-abia imaginabil de scurtă? Şi este lacul acum într-adevăr în serios pe deplin liber de apă?“

Spune **îngerul:** „Jarah, vino cu mine şi convinge-te!“

Spune **Jarah:** „Cum va fi posibil acest lucru?“

Spune **îngerul:** „Cum mi-a fost posibil să ridic în sus masa grea de apă într-o clipire, aşa îmi va fi doară într-adevăr de asemenea posibil, să te aduc în cea mai rapidă rapiditate jos până la fundul cel ami adânc al mării şi tot aşa de repede iarăşi înapoi! Dar aceasta trebuie să fie voința ta, căci, altfel, nu pot face nimic; pentru că o scânteie mică a libertății voinței omeneşti o respectăm noi toți mai mult, decât toată puterea şi stăpânirea noastră, dată de Dumnezeu! De aceea trebuie tu mai înainte să vrei şi eu voi înfăptui conform acestui lucru!“

Spune **Jarah:** „Atunci bine, deci, aşa, convinge-mă!“

În acea clipă s-a aflat ea pe cel mai adânc fund al mării uscat ca praful şi îngerul ridică de pe jos o cea mai frumoasă scoică cu mărgăritar şi a dat-o Jarahei spre amintire şi pentru învățătură către ceilalți, care dormeau într-adevăr tare după trup, dar primeau toate acestea de văzut în vis.

Atunci când Jarah puse încă de-abia scoica în buzunarul spațios al rochiței sale, a întrebat-o **îngerul:** „Crezi tu acum faptul că toată apa acestei mări se află în mingea mare care pluteşte peste noi şi că bazinul ei larg este cu totul uscat?“

Spune **Jarah:** „Da, da, eu te-aş fi crezut şi altfel! Dar, acum, du-mă numai repede iarăşi sus la Domnul; pentru că fără El, mor în următoarea clipă!“

De-abia fusese pronunțat ultimul cuvânt şi draga Jarah stătea deja iarăşi alături de Mine, pe înălțimea muntelui; şi Eu am întrebat-o, cum îi place asta şi cum judecă ea acest lucru aşa după aprecierea ei.

Spune **Jarah:** „Doamne, că îți sunt toate lucrurile posibile, ştiu numai prea bine; cum, însă, poate să sălăşluiască în voia Ta şi prin voia Ta o asemenea putere şi în voia unui înger, aceasta îi va fi străin însăşi îngerului, nici vorbă, că aş putea să-ți indic despre acest lucru un oarecare motiv! Asta este minunat în cea mai mare măsură; dar s-o cuprind cu mintea, nu pot!“

Spun **Eu:** „Aici ai răspuns tu foarte bine şi corect; dar în inima ta proprie vei găsi tu într-adevăr de asemenea cu timpul, cum îi sunt lui Dumnezeu asemenea lucruri posibile. - Dar cum îți place, aşadar, îngerul?“

135. O încercare de dragoste a Jarahei.

Spune **Jarah:** „El este într-adevăr un om nedescris de frumos, deoarece arată exact aşa ca un om; dar lângă Tine, o Doamne, sunt toţi îngerii şi cerurile cu toată lumina lor şi frumuseţea lor plastică aşa de mult ca nimic! Pentru că toată frumuseţea lor eşti doară numai Tu singur şi Tu Insuţi! Eu totuşi nu l-aş putea iubi pe vreunul!“

Spun **Eu:** „Dar sunt Eu, deci, cum Mă vezi aici, într-adevăr încă mai frumos decât acest înger? Vezi, mâinile Mele dure, muncite, pielea Mea destul de tare bronzată de căldura soarelui şi vârsta Mea nu sunt totuşi cu adevărat atrăgătoare, în timp ce acest înger este înzestrat cu toate, ce pot şi doresc numai cerurile a numi frumos!“

Spune **Jarah:** „Doamne, exteriorul nu este nimic pentru mine, dacă interiorul nu se aseamănă pe deplin cu inima Ta; pentru că tu singur eşti Domnul!“

Spun **Eu:** „Dar din îngeri străluceşte peste tot neânfăşurat dragostea Mea şi înţelepciunea Mea, care Mi se aseamănă în toate pe deplin; iar dacă tu Mă iubeşti numai din cauza dragostei Mele şi Eu sunt totuşi Domnul, atunci nu înţeleg, de ce nu-l poţi iubi pe acest înger extrem de frumos tot aşa ca şi pe Mine, deoarece este el, totuşi, desigur, alcătuit pur din dragostea şi înţelepciunea Mea!?“

Spune **Jarah:** „Doamne, Tu dragostea Mea, Tu viaţa Mea; din aceste două elemente de viaţă sunt doară şi toţi oamenii alcătuiţi şi eu totuşi nu-i pot iubi aşa mai presus de toate, ca pe Tine! Da, eu îi iubesc desigur pe toţi oamenii şi pe cei nevoiaşi cel mai mult şi pun la contribuţie mereu totul conform puterilor mele slabe, de a le procura săracilor ajutor; dar, să-i iubesc aşa ca pe Tine, nu-i pot, totuşi astfel îl iubesc şi pe acest înger drag; dar inima mea şi viaţa mea îţi aparţine, totuşi, numai ţie! Numai dacă Tu, o Doamne, alungi tare de la Tine dragostea mea desigur curată faţă de Tine, atunci aş deveni într-adevăr foarte tristă, dar eu mă voi gândi în sine-mi: El, Cel mai curat, Cel mai sfânt, n-a putut considera ca fiind demnă pentru El dragostea ta cumva încă mult prea necurată şi a alungat-o de aceea de la Sine!“

După aceste cuvinte începe micuţa să plângă şi spune, suspinând încet: „şi va şi fi astfel! Eu m-am încumetat cu dragostea mea prea departe şi n-am luat în consideraţie, în naivitatea mea, cine este Acela, pe care l-a cuprins inima mea aşa de puternic; de aceea respinge dragostea Ta prea sfântă dragostea mea încă mult prea nesfântă foarte domol de la sine şi îmi dă un înger, care trebuie să curăţească mai înainte inima mea şi să facă dragostea mai sfântă. Pe mine mă doare într-adevăr tare; dar eu doară ştiu, că Tu singur eşti Domnul şi astfel vreau eu să îndur doară totul, ce doreşti Tu să rânduieşti asupra mea.“

Spun **Eu:** „O tu dragostea Mea, ce reproşuri goale îi faci dragostei tale! Cine nu Mă iubeşte aşa ca tine şi iubeşte ceva pe lume mai mult decât pe Mine, acela nu este într-adevăr demn de dragostea Mea; dar tu, a cărei inimă toţi îngerii cerului nu sunt niciodată în stare să Mi-o înstrăineze, Mă iubeşti, Dumnezeul şi Domnul tău, doară tot aşa ca îngerii cerului şi eşti de aceea deja de mult tu însuţi un înger cel mai frumos, în care Eu Insumi sunt peste toate măsurile de îndrăgostit! Vino aici la inima Mea şi i-aţi din aceasta compensaţia cea mai plină pentru această încercare mică!“

La aceste cuvinte este micuţa iarăşi cu totul vindecată şi se lipeşte de Mine, alintându-se, aşa de tare cum este posibil.

Atunci vorbeşte **îngerul:** „O fericire a toate fericirile! Ce sunt toate cerurile la priveliştea unei asemenea iubiri?! Noi, duhuri desăvârşite, am savurat, ce-i drept, fericiri deja aşa de nesfârşit de multe, că numărul acestora n-ar mai putea nici o limbă să-l pronunţe; dar toate nenumăratele desfătări ale desfătărilor savurate, nu sunt, totuşi, nici o rouă faţă de aceasta, unde Tu, o Tatăl cel mai sfânt, iei copilaşul Tău în braţele Tale şi îl strângi cu vizibil cea mai înaltă dragoste la inima Ta cea mai sfântă! Oh, ce deliciu de nepronunţat trebuie acum să simtă acest copilaş al Tău!?“

Spun **Eu:** „Da, desfătarea este peste măsură de mare pentru copilaş, dar şi pentru Mine; însă şi voi o veţi savura, când va fi desăvârşit aceasta şi voi toţi veţi fi mâncat la masa copiilor Mei! Acum însă, lasă apa iarăşi în bazinul ei! Apoi îţi va anunţa o altă muncă acest copilaş al Meu.“

Intorcându-Mă cu gura la capul mic muiat în desfătare a Jarahei: „Aşa-i, Jarah a Mea, tu Îmi vei ajuta, într-adevăr, de a porunci îngerilor Mei încă aşa unele lucrări?!“

Spune **micuţa** cu o voce foarte iubitor dispusă şi copilăros nevinovată, gingaşă: „O da, de dragul Tău fac doară tot cu peste măsură de mult drag! Tu poţi doară să spui numai - şi eu mă arunc de dragul Tău în orice foc şi peste zidurile acestui munte în jos în mare, dacă este ea deja iarăşi jos.“

Spun **Eu:** „şi totuşi nu te-ar mai putea arde şi distruge nici un foc al pământului, pentru că tu însuţi ai devenit deja plină de focul cel mai tare şi cel mai puternic! Nici pietre, nici apă nu ţi-ar mai putea dăuna vreodată; pentru că caracterul tău în ordinea Mea este mai tare decât un diamant şi firea ta mai blândă decât toate apele cerurilor! Pe scurt, tu Mi-ai crescut deja o dată aşa pe deplin în inimă şi Eu îţi dau de aceea libertatea, că le poţi comunica îngerilor să îndeplinească ceva şi ei vor îndeplini aceasta în aşa fel, de parcă Eu Insumi le-aş fi poruncit asta. Gândeşte-te prin urmare acum la o muncă şi spune-i îngerului, care aşteaptă deja cu dor mare, să primească de la inima ta o însărcinare, ce vrei tu şi va fi într-o clipă totul adus la îndeplinire!“

Spune **Jarah:** „Dragul meu mesager din ceruri, dacă se poate întâmpla fără pagubă, atunci fă în numele Domnului, ca acest munte, care este de urcat prea greu pe o cale naturală, să aibă un drum uşor de urcat şi nepericulos pentru mergerea în sus şi în jos şi către mare, unde este el altfel urcabil numai pentru păsări!“

Ingerul face doar o închinare foarte gingaşă în faţa micuţei Jarah şi spune: „O tu stăpână minunată în numele Domnului! Priveşte acum numai în jur către toate părţile muntelui şi tu vei fi desigur mulţumită cu mine! Vezi, noi suntem câteodată şi lenţi în acţiunile noastre; dar dacă trebuie şi mai rapizi decât fulgerul!“

136. Puterea îngerilor. Vizitarea unei stele.

Apoi o conduce îngerul pe Jarah către toate păţile muntelui şi ea se convinge, că muntele n-a pierdut, ce-i drept, nimic în ceea ce priveşte înălţimea lui, dar poate fi totuşi urcat din toate părţile, fără toată primejdia şi mai ales pe partea care dă către mare, unde are el o coborâre foarte lină.

După ce **Jarah** se convinse de toate acestea, spuse ea: „Treaba este atât de minunată, că încep să devin suspicioasă asupra simţurilor mele şi trebuie tocmai să mă gândesc în sine-mi, că şi eu dorm şi visez! Spune-mi puţin, totuşi, ceva despre faptul, cum ţi-a fost posibil un asemenea lucru! Inainte ai ridicat marea întreagă în sus şi ai menţinut-o liber în aer ca pe o picătură plutitoare şi acum ai făcut muntele abrupt accesibil din toate părţile şi toate acestea în cea mai rapidă clipă! Cum, cum îţi este posibil un asemenea lucru? Tu n-ai părăsit niciodată locul tău şi, totuşi, s-au săvârşit toate acestea! - Ah, asta este totuşi prea mult pentru mine, viermişor sărac de pământ!"

Spune **îngerul:** „Tu fireşte că nu poţi încă să înţelegi acum într-adevăr un asemenea lucru; dar va veni acuşi timpul, în care toate acestea îţi vor deveni limpede ca soarele. Atâta pot însă să-ţi spun totuşi, deocamdată, că noi îngerii nu suntem în stare să facem nimic din noi, ci totul prin voia singură, atotputernică a Domnului, pe care îl iubeşti aşa foarte mult.

Vezi, toată lumea şi toate cerurile nu sunt nimic altceva decât gânduri şi idei păstrate ale lui Dumnezeu prin voia atotputernică, cea mai de nezdruncinat şi tare; dacă El îşi ia acum înapoi ideea Lui şi desfiinţează gândurile Lui, atunci se stinge în aceeaşi clipă făptura vizibilă; dacă Domnul cuprinde însă un gând nou şi îl păstrează cu voia Lui atotputernică, atunci este aici făptura deja vizibilă pentru fiecare!"

Intreabă **Jarah:** „Da, ce mai aveţi voi, deci, în consecinţă de lucru la aceasta?"

Spune **îngerul:** „Noi suntem vase pure de preluare a voinţei Dumnezeieşti şi prin urmare distribuitorii aceleiaşi! Vezi, noi suntem oarecum aripile voii Dumnezeieşti şi suntem în consecinţă foarte de fapt voia Dumnezeiască însăşi este îndeajuns un gând de la noi încă cât se poate de slab - dacă îl împreunăm cu puterea voii Dumnezeieşti, - acolo şi este atunci o înfăptuire deja săvârşită şi de aceea o astfel de repeziciune în acţionarea noastră!

Vezi tu acea stea luminoasă stând acolo la răsărit? Vezi, dacă de aici până la ea ar duce un drum croit, cu adevărat, pământul nu are aşa de mult nisip de grăunţele cele mai mici de praf, decât o pasăre ar avea nevoie de ani, pentru a ajunge la ea, cu atât mai puţin un om în mişcarea lui rapidă de fugă; şi iată, mie, însă, îmi este posibil, de a ajunge acolo într-o clipă şi să vin iarăşi aici înapoi! Tu nici nu vei observa absolut de loc absenţa mea şi eu voi fi totuşi acolo şi iarăşi aici! - Mă crezi acest lucru?"

Spune **Jarah:** „De ce nu te-aş crede aşa ceva? Dar fireşte că nu poate fi aici nici vorbă de o convingere din partea mea; pentru că într-acolo nu pot şi nici nu doresc să fac o astfel de călătorie, ca mai înainte în jos, pe fundul mării!"

Spune **îngerul:** „De ce nu, aşadar? Nu sunt, deci, la Dumnezeu toate lucrurile posibile? Dacă îi este plăcut Domnului, atunci îmi este aceasta mie tot aşa! Că nu ţi se va întâmpla nimic, pentru aceasta garantez eu şi toţi îngerii nenumăraţi, pe care îi vezi strălucind luminos către toate părţile!"

Îmi spune **Jarah:** „Doamne, este asta într-adevăr posibil?"

Spun **Eu:** „În mâna acestui înger, da! Dacă vrei, poţi să te laşi în seama lui şi în clipe puţine vei fi tu iarăşi aici la Mine, cu totul teafără; i-aţi, însă şi de acolo o amintire!"

După aceste cuvinte, s-a lăsat **Jarah** în seama îngerului şi spuse: „Uite, eu am curaj; dacă eşti în stare, atunci du-mă într-acolo!"

Atunci a ridicat-o îngerul pe Jarah de pe suprafaţa pământului, a strâns-o destul de tare la pieptul lui şi a dispărut. - După zece secunde a fost el iarăşi aici împreună cu Jarah, care avea în rochia ei o piatră, care strălucea în aer liber aşa de tare, precum străluceşte luceafărul în lumina lui cea mai frumoasă.

După ce **Jarah** se refăcuse puţin din minunarea ei, M-a întrebat atunci: „O Doamne, sunt, deci, toate aceste stele nenumărate ceea ce este acea stea, pe care am examinat-o acum într-adevăr cu însăşi ochii mei trupeşti sau cu ochii firii mele? Pentru că aceasta este chiar o lume colosală! Această lume îmi pare acum aşa de mică faţă de aceea, ca o casă de melc faţă de acest munte! Oameni, oameni pe deplin desăvârşiţi, care locuiesc în temple nepronunţabil de mari şi pe lângă aceasta extrem de minunat construite, există şi în acea lume peste măsură de mare şi minunată; dar aceşti oameni sunt aşa de mari, că ar întrece în înălţime acest munte cel puţin de trei ori, dacă ar sta jos, la mare. Şi aşa este în acea lume de minuni totul de multe o mie ori o mie de ori mai mare, dar şi într-adevăr totul de aşa de multe ori mai mare decât aici!

Noi ne aflam pe un munte enorm de mare şi vedeam din toate părţile suprafeţe care nu vroiau să se termine. Acestea erau brăzdate de fluvii minunate, a căror valuri proaspete se schimbau în cele mai frumoase culori ale curcubeului; pământul era plin de grădini şi temple măreţe. În următoarea clipă ne aflam noi deja jos la temple şi acolo am zărit oamenii aceia mari şi locuinţele lor şi mai gigante. Într-o depărtare oarecare sunt minunat de privit aceşti oameni; dar din apropiere, par a fi munţi mergători! Da, eu aş fi avut nevoie de o scară destul de înaltă, dacă voiam să mă urc pe degetul de la picior al unui astfel de om!

Pe scurt, eu aş putea să-ţi povestesc o viaţă întreagă, ceea ce eu am putut vedea în câteva clipe; dar aceasta ar însemna, timpul, pe care Tu, o Doamne, l-ai gândit pentru alte lucruri mai bune, să-l risipesc cu discuţii inutile! Dar eu vreau să aflu de la Tine, dacă aceste stele nenumărate, sunt tot lumi asemănătoare cu aceea pe care eu am văzut-o!"

Spun **Eu**: „Da, copilaşul Meu, există cu mult mai mari şi mai minunate! Dar crezi tu cu tărie, că în aceste câteva clipe ai fost tu cu trupul şi cu sufletul pe acea stea? Spune-Mi aceasta!"

Spune micuţa **Jarah**: „Doamne, Tu dragostea mea, Tu viaţa mea, patru pauze am făcut noi spre acea stea. Şi la a patra oprire am ajuns noi pe acea stea, pe care eu o pot vedea foarte bine şi acum, ca fiind o stea; dar la cea de-a patra oprire, a fost ea aşa de mare ca şi soarele nostru pe timp de zi. De acolo a durat doar o clipă scurtă şi ne-am aflat în acea lume minunată. De pe acel munte, pe vârful căruia ne-am aflat prima oară, am ridicat eu o pietricică de pe pământ, la spusele îngerului - este această piatră sclipitoare - şi am luat-o ca dovadă aici, ca eu să ştiu că am fost într-u totul acolo. Mai multe dovezi nu pot să-ţi arăt eu ţie spre confirmarea călătoriei mele."

137. Modul interior de a privi creația.

Spun **Eu**: „Este suficient! Dar Eu îți voi arăta un alt mod şi fel, cum un om desăvârşit în inimă poate călători pe aceste stele, fără ca el să se mişte nici măcar puțin de pe acest pământ; dar bineînțeles, o piatră strălucitoare este greu de adus de acolo, ca dovadă! - Deci, tu ai reținut steaua pe care tu ai vizitat-o?“

Spune **Jarah**: „Da, Doamne!“

Spun **Eu**: „Deci, imaginează-ți-o cât se poate de viu în inima ta, uită-te o vreme direct la ea şi spune-Mi, cum va apărea aceasta după câteva clipe!“

Jarah se ține întru totul după cuvintele Mele şi după câteva clipe rosteşte ea aceste cuvinte: „Doamne, Doamne, Tu Dumnezeul meu, Tu dragostea mea, acum o pot vedea eu ca şi la cea de-a patra oprire a mea. Devine din ce în ce mai mare şi lumina ei este aproape de nesuportat! Ah, ce lumină groaznic de strălucitoare, dar norocul este că nu simt vreo durere în ochi! Oh, oh, acum întreg firmamentul este o mare de lumină plină de valuri! O Doamne, o Doamne, ce mari şi minunate sunt creațiile Tale şi Tu te afli în carne ca un om simplu şi fără pretenții printre viermii omeneşti!

Oh, oh, oh! Acum mă aflu eu pe acelaşi munte şi văd acelaşi peisaj plin de minunății curate! Eu văd aceleaşi temple, aceiaşi oameni şi grădinile lor; eu mai văd şi flori foarte frumoase. Dar cea mai mică dintre ele este mai mare decât o casă de pe acest pământ; pe aceea nu aş putea-o culege spre a avea o amintire! Ah, acum văd eu tot felul de animale şi păsări frumoase pot eu să zăresc; dar ele sunt groaznic de mari! Pe pomii măreți atârnă fructe rare şi mari şi pe lângă aceasta eu mai pot observa, cum unii oameni întind mâna pentru a le culege şi le bagă în gură spre a le mânca! Deci, deci, cu o astfel de pară, sau ce fruct o fi, ar putea să se sature o mie de oameni pe un an întreg!“

Spun **Eu**: „Acum fii atentă, tu vei ajunge într-un fel de oraş al acestei stele; spune-Mi, cum îți place!“

Jarah îşi pune mâinile peste cap şi strigă plină de mirare, spunând: „Dar pentru numele Tău prea sfânt, este o minunăție, care nu a putut fi visată vreodată de o inimă omenească! Oh, este de nedescris! Ce rânduri de temple! Ce culoare, ce cupole! Nu, această măiestrie, măreție şi minunăție! Doamne, eu te rog, să mă conduci înapoi; căci aceste frumuseți de nedescris mă vor omorî!“

Spun **Eu**: „Atunci închide-ți ochii şi gândeşte-te la Mine şi la acest pământ şi atunci totul va fi bine!“ - Jarah face acest lucru şi vede în fața sa steaua, care este din nou o stea.

După ce s-a mai liniştit puțin, Mă întreabă ea (**Jarah**) de îndată: „Doamne, mi-a arătat mai înainte îngerul în acelaşi fel această stea aşa cum mi-ai arătat-o Tu acum? Căci eu am văzut cu mult mai limpede toate, cu toate că am fost într-un fel doar spiritual acolo. Eu cred, că bunul şi drăgălaşul înger, m-a mutat doar aparent puțin din acest loc şi mi-a arătat tot în acest fel acea stea!?“

Spun **Eu**: „Nu, îngerul ți-a respectat întru totul dorința! Şi acest lucru a fost posibil doar cu tine, deoarece inima ta este plină de iubire; dar cu oricare alt om ar fi fost imposibil de înfăptuit aceasta. Şi dacă un înger, cu toate că ar putea, ar face acest lucru cu un om lumesc normal, atunci ar muri pe loc acest om lumesc în apropierea unui înger!

Dar tu m-ai întrebat mai înainte, dacă toate aceste stele sunt astfel de lumi; şi Eu ți-am răspuns cu da. Dacă tu draga Mea Jarah doreşti, atunci convinge-te în acelaşi fel! Iată, dacă un tânăr lumesc îi face curte tinerei sale mirese şi o numeşte aleasa lui, atunci deschide el toate comorile, pentru a o aduce cât mai aproape pe acea fată, care îi iubeşte inima; căci, dacă ea nu îl doreşte din cauza persoanei sale, atunci cu siguranță din cauza comorilor sale. Şi iată, Eu fac cu tine acelaşi lucru, ca tu în vremea ispitei să nu pici în ghearele lumii din inima Mea. De aceea convinge-te acum de comorile Mele, ca tu să poți înțelege, că Eu nu sunt chiar atât de sărac, cum pare să vestească oamenilor înfățişarea Mea exterioară. Uite, Eu sunt iubitul tău şi îți arăt acum câteva din comorile Mele!“

Spune **Jarah**: „Doamne, Tu viața mea, dacă mai trebuie să mă uit la o stea, pentru a mă proteja de vreo necredință în dragostea mea față de Tine, atunci mi-ar părea rău, că am privit acea stea; căci Tu singur eşti pentru mine mai mult decât nenumăratele stele cu toate frumusețile lor! Într-adevăr, pentru ca Eu să te iubesc deasupra tuturor, nu am eu nevoie de nimic, în veci, decât de Tine; dar doar de dragul Tău şi pentru că Tu ai dorit, am privit eu cu drag minunățiile puterii şi a înțelepciunii Tale!“

Spun **Eu**: „Ascultă, tu draga Mea Jarah, Eu văd inima ta şi pot citi, cât de mult Mă iubeşti şi, pe lângă aceasta, îți cunosc credința ta; dar tu eşti mai mult un copil decât o fată matură. Până acum ai fost tu tot timpul sub protecția îngerilor Mei şi spiritele rele ale lumii nu s-au putut apropia de tine; dar când tu vei creşte, atunci va trebui să câştigi din propria putere în fața lumii şi a ispitelor ei, pentru a câştiga teren tare sub picioare, după ordinea Mea de neschimbat pentru toate fiînțele, ca tu să te poți apropia într-adevăr în spirit şi în adevăr de Mine. Şi iată, la aceasta are lumea o putere mare asupra omului, pentru că lumea este dominată în mare parte de iad şi pe un suflet deseori îl costă o bătălie crâncenă, pentru a nu fi înăbuşit de propria carne şi propriul sânge şi prin aceasta de lume!

Înfățişarea ta este una foarte plăcută. Mai încă puțin şi tinerii lumeşti vor pune ochii pe tine şi îți vor dărui inima şi mâna şi ție îți va fi foarte greu să îi întâmpini. Dar când va veni o astfel de vreme, atunci gândeşte-te în inimă la Mine şi la tot ceea, ce ai auzit şi ai văzut pe acest munte şi victoria asupra acestei lumi îți va fi una uşoară!“

Spune **Jarah** puțin tristă: „Dar ție trebuie să-ți fie limpede deja din străvechi timpuri, dacă eu voi deveni necredincioasă!? Şi dacă vezi Tu în mine o apropiată necredință, cum mă mai poți iubi? Şi poți să-i îngădui unei păcătoase să se apropie de Tine?“

Spun **Eu**: „Acest lucru este pentru tine, draga Mea Jarah, mult prea înalt! Dar din dragoste pentru tine, Eu îți voi spune totuşi ceva: Iată, Eu pot şti deja totul dinainte ceea ce se va întâmpla cu un om, dacă Eu doresc aceasta; dar pentru ca un om să acționeze în floarea vârstei sale liber şi nederanjat, aşa întorc pentru o anumită vreme privirea de la el şi nu iau la cunoştință comportarea sa liberă, în afară de faptul când el Mă roagă din

răsputeri, ca Eu să-l ajut în bătălia liberă cu lumea. Atunci Eu mă uit la el, îl ajut să păşească pe drumul cel bun şi îi dăruiesc forţa necesară în bătălia sa cu lumea.

Şi iată, Eu nu vreau să Mă uit pentru tine în viitor, ca tu să rămâi liberă în acţiunile tale; dar pentru aceasta Eu te învăţ, ca tu să-ţi poţi aduce aminte în timpul ispitelor de toate cele rostite. Chiar şi îngerul păzitor te va lăsa singură în acea vreme; dar după ce vei câştiga din propriile puteri asupra lumii, atunci va veni el din nou lângă tine şi îţi va sluji în toate lucrurile.- Ai înţeles tu, draga Mea Jarah, toate acestea, măcar puţin?"

138. Şcoala din lumea de apoi a abnegaţiei.

Spune **Jarah:** „De înţeles, le-aş fi înţeles bine, - dar de aceea este treabă totuşi foarte tristă pentru mine şi pentru toţi ceilalţi oameni; pentru că din mii va avea de-abia unul puterea deplină, din sine însăşi să întâmpine lumea în aşa fel, cum ţi-ar fi ţie bineplăcut!"

Spun **Eu:** „De aceea, însă, am venit doară în lume, pentru a-i da fiecăruia prin învăţătura Mea şi prin faptele Mele posibilitatea în mână, cu care poate el cu osteneală uşoară să învingă lumea!"

Spune **Jarah:** „Ar fi deja totul bine, - dar există pe pământ încă o mare sumedenie de oameni, care vor auzi ceva de cuvintele Tale probabil abia în o mie de ani! Cu ce se vor proteja atunci aceştia de îmbulzeala lumii în acest timp lung? Sunt ei totuşi tot aşa de bine oameni ca noi evreii!"

Spun **Eu:** „Lucrurile se prezintă cu popoarele pământului aşa ca şi cu copiii separaţi ai unui tată: unii, ca fiind născuţi mai devreme în lume, sunt ţinuţi altfel de tată decât aceia, care au văzut lumina lumii de-abia în urmă cu doi, trei, patru până la cinci ani. Cel mai vârstnic fiu a devenit deja un bărabat plin de putere şi o fiică este nobilă; iar pe lângă mai sunt încă doi copii de vârsta ta şi trei se află încă în scutece. Spune-Mi, dacă ar fi într-adevăr înţelept din partea tatălui, dacă s-ar purta cu copiii din leagăn exact aşa, ca şi cu fiul devenit bărbat puternic!?"

Spune **Jarah:** „Aceasta ar fi fireşte, într-adevăr, foarte neânţelept de la un asemenea tată!"

Spun **Eu:** „Acum uite, în aceasta constă şi faptul, de ce unele popoare ajung de-abia mai târziu la învăţătura Mea! Ele încă nu sunt acum mature pentru aceasta; dar la timpul potrivit, vor deveni ele desigur mature şi atunci va pătrunde şi învăţătura Mea la ele. - Înţelegi tu aceasta?"

Spune **Jarah:** „O da, acest lucru îl înţeleg destul de bine; dar ce destin au de aşteptat atunci în lumea cealaltă mare popoarele, care n-au devenit încă mature până acum pe acest pământ?"

Spun **Eu:** „Acest lucru să-l primeşti tu de îndată la vedere! Uităte într-acolo, acolo la partea de miază noapte a cerului se află o stea de o lumină puţin roşiatică; cuprinde-o aşa ca pe cea precedentă în ochii firii tale şi îndreaptă-ţi şi ochiul tău lumesc într-acolo şi vei primi în acea stea cel mai frumos răspuns la întrebarea ta!"

Jarah face acum acest lucru de îndată şi spune deja după clipe puţine: „O Doamne, Tu Făcătorul cel mai atotputernic al cerului şi a toate lumile, aceasta este chiar o lume încă mult mai mare, decât a fost aici cea precedentă şi ce lumină minunată se scurge împrejurul ei! Dar lumina este de o culoare roşu-deschisă, transformându-se puţin într-un galben auriu, în timp ce lumina primei lumi era cu totul de un alb curat. Dar acum devine şi lumina acestei lumi insuportabil de tare! Ah, acum am eu deja pământul locuit al acestei lumi! Oh şi aici este nedescris de minunat! Ce diversitate! Munţi drăgălaşi, urcând blând împrejmuiesc văile cele mai minunate şi pline de roade. În văi se vede de asemenea o formă de colibe, care constau doar dintr-un singur acoperiş, care este sprijinit cu stâlpi strălucind ca rubinul într-o ordine bună; dar pe spatele munţilor se continuă fără încetare asemenea colibe în rânduri nesfârşite şi atât de imens de departe cât ajunge acum privirea mea, totuşi nu văd altceva şi aici este o asemenea colibă aşa de asemănătoare cu cealaltă ca la om un ochi faţă de celălalt. Cum observ eu, se sprijinesc toate acoperişurile lunguieţ rotunde pe stâlpi de rubin înalţi cam de şapte ori înălţimea omului; dar acolo este un stâlp de sprijin ca şi celălalt! De oameni şi de alte fiinţe vii n-a fost până acum încă nimic de descoperit; dar ei trebuie totuşi să se găsească şi aici, - fiindcă pentru acest lucru dă dovadă deja cultura ieşită din comun a acestor ţări foarte largi răspândite!

Dar straniu este faptul, că aici, în această lume, altfel prea minunată, totul se aseamănă! Un pom de fructe arată asemănător cu celălalt până în cel mai mic detaliu şi o floare cu cealaltă; totul este pus în rânduri şi nu se poate găsi pentru nimic în lume ceva ce este în afara acestei ordini.

Se arată toate acestea, ce-i drept, foarte extrem de minunat şi oferă o privelişte prietenoasă; dar cu timpul ar trebui să-i devină unui om de felul şi specia noastră această veşnică monotonie, aşadar, totuşi, puţin plictisitor! Dar acum am ajuns în faţa unei asemenea cabane şi iată, aici există în ele oameni care sunt cu totul de felul nostru! Unul stă în picioare pe un loc mai ridicat şi predică şi ceilalţi în număr de mai multe sute îl ascultă pe acest predicator cu atenţia cea mai mare!

Acolo, în următoarea cabană cea mai apropiată, văd eu mai mulţi oameni îmbrăcaţi în haine încreţite bogat mâncând la o masă bine ocupată; dar în jurul celor care mănâncă, stau în picioare tot aşa de mulţi, pe care pare că îi chinuie foamea şi aceştia nu primesc nimic de mâncare! Ah, acolo, în a treia cabană văd eu însă acum câteva desfrânate foarte frumoase! Acestea stau goale puşcă şi se amuză destul de vioi cu bărbaţi care spun foarte puţine lucruri, merg încoace şi încolo; în planul de fond stau însă o grămadă de tineri părând foarte pofticioşi le fac semne desfrânatelor frumoase, să vină şi la ei să să se amuze puţin şi cu ei. Dar tinerii nu sunt auziţi şi nu par să se bucure tocmai prea tare despre acest lucru.

Ah, acestea sunt totuşi distribuţii stranii a camerelor! Aşa de mult cât şi arată din exterior la fel o cabană faţă de cealaltă până la cel mai mic amănunt, aşa de diversificat par să fie totuşi înăuntru ocupaţiile oamenilor şi asta este totuşi, într-adevăr, de asemenea foarte straniu!? Dar dacă în această lume imens de mare arată aceasta peste tot astfel, ca în această regiune privită acum de mine, atunci îmi este mai drag pământul nostru mic - exceptând oamenii răi!"

Spun **Eu:** „Toate acestea pe care le vezi acum, sunt doar o casă mică de şcoală şi exerciţiu a abnegaţiei şi a înfrângerii de sine. Mergi acum mai departe cu ochii inimii tale şi ţi se va arăta imediat altceva!"

Jarah face aceasta şi strigă acuşi în aşa fel, că cei care dormeau adânc ar fi fost aproape treziţi, dacă voia Mea nu i-ar fi cufundat iarăşi în somn.

Eu am întrebat-o pe Jarah după strigăt, ce ar fi, deci, din care cauză ea a strigat aşa de tare.

Spune **Jarah:** „O Doamne, măreţia, această majestate depăşeşte iarăşi totul, ce poate vreodată un om să cuprindă în simţ! Aici ţi se află ţie un palat aşa de mare şi înalt ca pe pământ muntele cel mai înalt şi cel mai mare! Zidurile sunt construite din numai pietre preţioase minunate. Mii şi iarăşi mii de scări aurii şi galerii împodobesc din afară acest palat imens, care în cea mai înaltă înălţime a sa, se termină într-un vârf formal. In împrejurul acestui palat apar în toată splendoarea grădinile cele mai minunate, în care însă diversitatea cea mai mare îndeamnă ochiul spre o admirare mereu nouă; în grădini sunt însă şi lacuri foarte frumoase, pe care pentru plăcere plutesc de-a valma probabil o gramadă mare dintre operele de artă cele mai frumoase, dar nu sunt de nimeni îndrumate şi încă mai puţin băgate în seamă.

Doamne, ce înseamnă, deci, toate acestea? Cine sunt locuitorii acestui palat imens şi la ce folosesc aceste opere de artă de tot soiul, care plutesc liber de-a valma pe lacurile frumoase?“

139. O privire în ordinea lumii stelelor.

Spun **Eu:** „Vezi, acest palat este locuinţa unui învăţător superior în această regiune, pe care ai văzut-o deja. Toate acele cabane de şcoală se alfă sub supravegherea lui şi acele lucruri care plutesc pe lacuri de-a valma sunt folosite în anumite timpuri pentru predarea ulterioară în înţelepciunea înaltă. Aşa cum este însă această locuinţă aici, aşa se află încă multe sute de mii doar în zona de mijloc a acestei lumi de lumină, pe lângă a încă o grămadă de oaraşe de felul cel mai mare. Lângă această zonă, de la care vezi tu acum cea mai mică parte, există însă în această lume încă şaptezeci şi şase de zone secundare, dintre care are fiecare o organizare foarte proprie. Această lume, precum cele precedente sunt de fapt doi sori asemenea cu cel al nostru, care dă ziua lumină pământului, dar cu diferenţa, că acel văzut de tine mai întâi este de o mie de ori mai mare decât soarele pământului nostru şi acela pe care tocmai îl vezi încă acum, este de patrumi de ori mai mare decât cel al nostru; dar soarele nostru însuşi este de o mie ori o mie de ori mai mare decât acest pământ întreg.

Oamenii acestui pământ, însă, mai au încă o noţiune foarte greşită despre acest pământ şi despre soare, despre lună şi despre toate stelele; când vor înţelege ei însă odată mai târziu să socotească mai bine, atunci vor şi ajunge ei la o imagine mai corectă despre corpurile cereşti în spaţiul nesfârşit de creaţie.

Aceasta însă poţi s-o ştii tu, că în jurul fiecărui asemenea soare se rotesc, în depărtări diferite, un număr potrivit de asemenea pământuri, cum este acesta, pe care stăm noi şi că mai multe dintre aceste pământuri mai au încă pământuri secundare, care se rotesc în jurul lor ca însoţitori permanenţi, tot aşa ca luna în jurul pământului nostru! Dar aşa de multe pământuri propriu zise câte sunt prevăzute cu un singur soare, aşa de multe zone proprii, care corespund cu fiecare pământ rotindu-se în jurul unui asemenea soare, are atunci tocmai fiecare soare, cu excepţia sorilor centrali, care au menirea de menţinere şi conducere a sorilor pământeşti şi sunt de o mie ori o mie de ori mai mari, decât de zece ori o mie ori o mie de ori unor asemenea sori, dintre care ai văzut tu acum doi.

Un asemenea soare central nu mai este o zonă, ci este împărţit în tot aşa de multe regiuni de pe suprafaţa lui, precum cât de mulţi sori pământeşti are el de întreţinut; şi, în acest caz, este atunci fiecare regiune corespunzătoare cu un soare pământesc mai mare, socotit după suprafaţa spaţiului, de o mie până la zecemi de ori, decât suprafaţa fiecărui soare pământesc distinct, împreună cu toate pământurile, care se rotesc în jurul lor. În jurul unui soare central se rotesc însă cel puţin o mie ori o mie de ori de sori pământeşti.

Dar atunci mai există încă sori centrali, în jurul cărora se mişcă iarăşi o mie ori o mie de ori de sori pământeşti tocmai menţionaţi cu toţi sorii lor pământeşti şi iarăşi sori centrali, în jurul cărora se mişcă sori centrali de calitatea a doua, şi, în sfârşit, un corp ceresc central comun, care se află într-o adâncime nemăsurabilă a unei regiuni de soare central şi nu are nici o altă mişcare decât cea în jurul axei sale proprii. Acest corp central este de asemenea un soare; dar el este atât de mare, că toţi sorii pământeşti nenumăraţi, sorii centrali de prima, a doua şi a treia calitate şi toate pământurile şi lunile, care se învârtesc în jurul a nenumărat de mulţi sori pământeşti, pe lângă miile multe de tot felul de comete mai mari şi mai mici, care se învârtesc în cercuri inconstante ca pământuri în devenire în jurul sorilor pământeşti, nu ar însuma a o suta de mia parte din conţinutul lui de corp, dacă acest soare central principal dezbătut ar fi o bilă goală şi dacă corpurile cereşti nenumărat de multe mai sus menţionate s-ar afla în el. - Jarah, poţi tu să-ţi faci acum o noţiune despre cele spuse?“

Spune **Jarah:** „Doamne, cine poate înţelege o asemenea mărime?! O noţiune pot acum fireşte să-mi fac; dar mă simt foarte ameţită la aceasta! Eu m-am săturat de uitat acum şi la acest soare, nu ştiu însă totuşi, cum să-mi răspund apoi la întrebarea despre existenţa popoarelor nemature în lumea cealaltă mare.“

Spun **Eu:** „Aşadar, atunci abateţi mai întâi ochii tăi de la soarele privit cu atenţie şi ascultă-Mă atunci!“

Spune **Jarah:** „Doamne, s-a întâmplat deja!“

140. Perioade de dezvoltare în lumea cealaltă.

Spun **Eu**: „Aşa ascultă-Mă! - Iată oamenii nepregătiţi ajung în sorile cele multe, văzute de tine acum şi sunt învăţaţi în şcoli în toate lucrurile, care au de-a face cu viaţa. Aşa sunt îngrijiţi şi crescuţi copiii decedaţi devreme în mijlocul centurii de soare, - dar bineînţeles mai mult în partea spirituală a soarelui.

Sufletele necoapte primesc în soarele privit de tine un trup, dar fără a se naşte şi acesta devine împreună cu sufletul spiritual şi poate trece aşa în starea pură duhovnicească. Dar cum sunt duse astfel de suflete de aici până acolo şi de cine, acest lucru tu l-ai putut afla la călătoria ta pe primul soare. Acest înger însă, care se află lângă Mine, este conducătorul şi ghidul a tuturor lumiilor şi a sorilor, despre care Eu ţi-am vorbit mai înainte. Prin aceasta tu poţi vedea, cu ce putere şi înţelepciune este înzestrat el.

Dar nenumărații îngeri, pe care tu îi poți vedea în rânduri lângă tine, au aceeaşi misiune; căci în adâncurile veşnice există pentru înțelegerea omenească încă nenumărate astfel de zone a soarelui cu un soare principal, aşa cum am descris Eu mai devreme şi fiecare zonă este condusă de un astfel de înger. Tu poți vedea acum foarte mulți îngeri, - dar ei nu sunt nici măcar cea de-a zecea parte din sute de mi de astfel de îngeri conducători, dar să nu mai pomenim de îngerii mai mici, care au în subordinea lor sori mai mici, lumi şi regiuni mai mici de pe un pământ! Şi iată, Eu trebuie să mă ocup în fiecare clipă pentru toate acestea în spiritul Meu; şi dacă Eu aş lăsa aceasta doar o singură clipă din grija Mea de neschimbat, atunci ar pieri totul în aceiaşi clipă, cât ceea ce este mare şi tot ce este mic! - Ai putea să înfăptuieşti aşa ceva cu spiritul tău?"

Spune **Jarah**: „O Doamne, cum poți să-mi pui o astfel de întrebare!? Eu, o părticică de praf al acestui pământ, - şi Tu, în Duhul Tău, singurul, veşnicul şi atotputernicul Dumnezeu!" O dacă fariseii orbi din Ierusalim ar putea înțelege aceasta, atunci ar trebui să-şi schimbe părerea! Dar, ei nu pot vedea şi nu pot înțelege; de aceea vor pieri din cauza răutății şi a încăpățânării lor! Sufletele lor vor ajunge în lumea de apoi tot pe un astfel de soare pentru a se înşcola?"

Spun **Eu**: „Acest lucru nu se va întâmpla, draga Mea Jarah; căci ei nu fac parte dintr-un popor imatur, ci dintr-un popor matur! Şi sufletele dintr-un popor matur, când acestea se schimbă în răutate, ajung în adâncurile pământului, forțați de ei înşişi; căci din clipa în care au devenit ei materie pură, este prin urmare elementul lor şi ei nu vor putea şi nici nu vor dori să se despartă de aceasta. Da, chiar toate lucrurile extreme se vor încerca. Toate chinurile şi durerile vor fi lăsate să se năpustească asupra lor, pentru a-i desprinde de materie. Şi dacă unul se desprinde de aceasta, atunci ajunge într-o şcoală, care se află pe partea spirituală a pământului; de abia de acolo va fi transferat pe lună. Dacă acolo a trecut prin toate gradele de abnegație şi a devenit puternic, atunci este ridicat pe o planetă mai înaltă şi este învățat în înțelepciunea dreaptă.

Când intră într-un astfel de suflet lumina cea dreaptă, atunci de abia printr-o astfel de lumină, dacă aceasta devine din ce în ce mai puternică, produce în sine căldura vieții spirituale şi sufletul începe, să se contopească cu spiritul , aşa că devine pe timp ce trece întreaga lor viață doar dragoste. Dacă dragostea are în sine puterea şi forța necesară şi a trecut la adevărata şi interioara flamă a vieții, atunci începe să se lumineze în suflet din interior şi de abia atunci se află un astfel de suflet în starea lumii libere a spiritelor fericite, unde este condus mai departe ca şi din copilărie.

Dar în cel mai bun caz, când un astfel de suflet materialist de pe pământ ajunge într-o astfel de stare, pot trece mai multe sute de ani pământeşti. - Dar Eu citesc acum în inima ta, că tu doreşti să Mă întrebi ceva şi Eu îți spun: întreabă; căci întrebările tale au motive întemeiate! Dar de data aceasta adresează-te cu întrebarea ta îngerului şi acesta îți va da de data aceasta răspunsul drept!"

141. Despre măreția spiritului omenesc.

Aici se întoarce **Jarah** spre înger şi îl întreabă, spunând: „Domnul tău şi al meu mi-a spus să mă adresez ființei tale, tu drag şi minunat tânăr, ca eu să pot întreba ceva anume şi tu îmi vei putea oferi răspunsul cel drept. Şi aşa spune-mi, de ce rudele mele pământeşti, cât şi ucenicii Domnului, trebuie să doarmă, în vreme ce eu sunt trează şi de ce trebuie să privesc cu ochii trupului, sau de ce pot eu aceasta, ce văd şi ascultă ei, după spusele Domnului, doar în vis?"

Spune **îngerul** cu o voce blândă: „Tu, minunată fiică a Domnului ai trecut cu tot sufletul tău în spirit şi nu mai ai aproape nimic de-a face cu materia lumii; ochiul tău lumesc a devenit ochiul sufletului tău şi ochiul sufletului a devenit vederea a veşnicului şi a nemuritorului tău duh. Şi tu eşti aşezată în sfera ta de viață, cum ar trebui să fie aşezat fiecare om.

Dar fiecare duh al omului este în aşa fel construit, că este la fel cu Duhul lui Dumnezeu care cuprinde în sine întreg universul. Dacă primeşti în firea ta pură o stea îndepărtată sau orice altceva, adică cu ochiul tău spiritual şi pe lângă aceasta întorci ochiul sufletesc prin ochiul cărnii şi priveşti cu ochii duhului obiectul dorit, atunci se produce un conflict în interior, în imaginea prezentă în spiritul tău şi cu forma corespunzătoare a aceleiaşi imagini. Din acest conflict se luminează într-u totul sufletul tău la acel obiect privit şi acesta se arată exact aşa, cum este el în realitate.

Şi aceasta îți spun eu cu credință şi în adevăr, că acest lucru îl poate înfăptui fiecare om, dacă ar avea firea aşa de avansată şi ar fi clădiți tot aşa cum eşti tu; dar există doar puțini, care se aseamănă cu tine! Aceşti oameni care dorm aici nu au sufletul şi firea ta! Prin ochiul lor al cărnii nu priveşte încă cel al sufletului şi ochiul duhului lor doarme încă; de aceea trebuie ca sufletul lor să fie mai întâi în stare, prin răpirea ochiului exterior al lumii şi prin aceasta în felul mai fin să privească lucrurile mai înalte, în domeniul duhovnicesc.

Dar acest somn al acestor oameni este de aceea unul deosebit, deoarece un om rareori îl poate avea pe căi naturale.

Anumiți oameni puternici în duh şi suflet pot înfăptui un astfel de somn la frații lor mai slabi doar prin atingerea mai deasă a mâinilor, dar oamenii slabi nu pot înfăptui aceasta la frații şi surorile lor la fel de slabi. Dar că Domnul poate înfăptui aceasta doar prin voința Sa, acest lucru , cred eu, că tu nu îl vei putea contesta în interiorul tău, pe veci?!"

Spune **Jarah**: „Domnul să te binecuvânteze pentru explicația aceasta, pe care eu am putut s-o înțeleg foarte bine! - Dar, acum, o altă întrebare! Spune-mi tu, minunat şi frumos tânăr, cum pot eu să înțeleg eu rapiditate ta nemai-întâlnită?"

Vorbeşte **îngerul**: „Dragă fiică a lui Dumnezeu! Acest lucru este ceva, ce poate înțelege doar un spirit pur, deoarece nu are nimic de-a face cu timpul şi cu spațiul. Noi nu suntem în fond nimic, ci ceea ce priveşti tu cu ochii spiritului, este gândul lui Dumnezeu, idea lui Dumnezeu, cuvântul lui Dumnezeu. Prin urmare noi suntem spirite pure; nici o materie nu poate să fie un obstacol pentru noi.

Şi dacă pe un duh viu nu îl poate opri nimic, atunci este aici şi acolo tot unul şi acelaşi lucru. Nici o materie nu poate de aceea să se mişte aşa de repede ca noi, pentru că în cel mai fin eter dă totuşi peste un obstacol, prin care este oprită mişcarea sa.

În spaţiul întins al creaţiei există mai ales sorile de mijloc a celei de-a treia ordine, după care vin imediat sorile de mijloc principale. Sorile se mişcă în mai multe cercuri în jurul soarelui de mijloc principal, cu o rapiditate de neimaginat pentru înţelegerile tale, ca prin aceasta să rămână tot la aceeaşi distanţă bine scrisă. Liniile lor sunt pentru priceperea ta la o distanţă enormă de soarele de mijloc principal.

Gândeşte-te de exemplu la acest pământ şi imaginează-ţi pe drept că este o bilă de mii de ori mai mare, decât poţi vedea tu acum din el. Dar această bilă mare este alcătuită din nisip, cum tu ai putut vedea deja de multe ori pe malul mării. Acum gândeşte-te la numărul grăuntelor de nisip, câte ar fi necesare, pentru a clădi un astfel de pământ! Pentru fiecare grăunte de nisip gândeşte-te la o distanţă de aici până la acea stea, pe care noi am vizitat-o prima oară şi tu vei avea aproape diametrul unei astfel de linii! O astfel de linie înconjoară un soare mijlociu a celei de-a treia ordine doar în zece ori zece mi de ani; dar pentru că linia lor este una atât de largă, trebuie ca un astfel de soare să parcurgă distanţa de aici până la acea stea, pe care noi am vizitat-o, de o mie de ori!

Tu vei crede şi vei spune: 'Da, dacă aşa stau lucrurile, atunci se mişcă un astfel de soare de o mie de ori mai repede, decât tine, care eşti un spirit pur! Căci dacă am fi zburat cu viteza unui soare spre acea stea, atunci ar fi trebuit ca noi să fim de o mie de ori mai repede acolo decât cu rapiditatea ta duhovnicească!?'

Dar eu îţi spun, că rapiditatea acelui soare este pe lângă rapiditatea mea spirituală doar un melc obosit! Deoarece iată, la rapiditatea cunoscută de tine îi trebuie soarelui de zece ori, ori o sută de mi de ani pentru a parcurge linia exterioară a soarelui principal de mijloc, în vreme ce eu sau un alt duh de felul meu putem zbura aşa de repede, că tu nu ai putea vedea diferenţa de timp între plecarea şi sosirea mea; da, eu aş putea în acel timp să înconjor un crec de mai multe sute de mi de ori mai mare!

De aceea diferenţa între rapiditatea unui duh şi între viteza unei materii zburătoare cu viteză mare - chiar dacă aceasta ar creşte, cum ar dori - ar exista totuşi o diferenţă nemărginită; căci dacă unei materii i-ar trebui o clipă să parcurgă de aici distanţa până la acea stea, atunci este nevoie de două clipe la o distanţă de două ori aşa mare şi dacă parcurge materia într-o clipă o sută de mi de astfel de distanţe, atunci aceasta va avea la zece distanţe nevoie de zece clipe, în vreme ce eu aş parcurge orice distanţă imaginabilă în una şi aceeaşi clipă.

Şi iată, aceasta o pot face eu şi orice duh de genul meu, deoarece în tot universul veşnic nu poate exista pentru noi vreun obstacol; materia însă dă peste obstacole chiar şi în cel mai liber spaţiu eter şi de aceea nu poate ajunge la rapiditatea spiritului! - Spune-mi, minunată fiică a lui Dumnezeu, ai priceput puţin aceasta?"

142. Despre adevărata măreţie spirituală.

Spune micuţa **Jarah**: „Am înţeles aceasta cu ajutorul Domnului meu; dar am început totuşi să ameţesc puţin! Căci eu sunt acum de convingerea totală, că un spirit creat are de lucru o veşnicie, să cunoască în întregime unul din acel soare principal de mijloc, despre care tu ai spus, că numărul lor este pentru priceperea omenească nemărginită în spaţiul veşnic, care sunt purtători sau mai bine spus conducătorii sorilor de mijloc a celor trei ordini şi a sorilor pământeşti, a căror număr nu îl va putea pricepe vreodată un spirit omenesc! Dar dacă soarele principal de mijloc îi ia unui spirit omenesc o veşnicie pentru a-l cunoaşte, cât timp va avea atunci de-a face cu toate sorile nenumărate!?

Oh, eu nu aş fi deloc inteligentă, dacă mi-aş dori aşa ceva! Eu aş rămâne acasă şi m-aş gândi: 'Un astfel de soare este într-adevăr ceva măreţ şi o dovadă enormă a înţelepciunii nemărginite şi a puterii veşnice a Domnului; dar el nu va putea pe Domnul, Dumnezeul şi Creatorul lui, să-L vadă, aşa cum îl pot vedea eu, să-L înţeleagă şi să-L iubească deasupra tuturor!' - şi iată, după părerea mea este cu mult mai mult, decât un astfel de soare măreţ care se află în adâncurile de nemăsurat, pentru vreun om, a spaţiului creator! Şi cine ştie, dacă Domnului nu-i sunt aşa de dragă cum îi este un soare aşa de mare!?

Şi uite, minunat tânăr, pământul nostru poate că este o pietricică mică în comparaţie cu unul din acel soare măreţ, şi, totuşi, a păşit Acela pe pământ, de care depinde cea mai mică axistenţă a unor astfel de sori principale de mijloc! Şi prin aceasta eu sunt de părere, că nu tot timpul este acel lucru măreţ în ochii Domnului, ce este într-adevăr imens în spaţiul de creaţie, ci acel lucru este măreţ ce este în interior!

Ce sunt eu, ca un copil, cu înălţimea mea în comparaţie cu acest pământ mic al nostru şi totuşi simt în pieptul meu un spaţiu, în care ar încăpea toate sorile principale de mijloc şi cu toate sorile şi pământurile care fac parte din acesta! Ochiul meu mic poate vedea printr-o vedere de o mie ori o mie de ori stele; întrebarea este dacă o astfel de capacitate au şi acele sori imense!? - Am sau n-am drepate?"

Vorbesc din nou **Eu**: „Ai într-u totul dreptate şi este aşa şi doar tu singură cântăreşti de o mie de ori universul sorilor, care se află în spaţiul nemărgint al creaţiei; dar întotdeauna este bine pentru un om, ca el să-Mi cunoască creaţiile spre înmulţirea dragostei sale pentru Mine, Tatăl său!

Dar acum începe să se ivească zorii şi noi vom începe să-i trezim pe prietenii noştri! Dar doar unul după altul îi vom putea trezi; tu însă nu trebuie să spui nimănui vreun cuvânt, până când Eu şi îngerul tău îţi vom da un semn, pe care ţi-l voi lăsa în preajma ta vizibil până la creşterea ta, dar cu o altă îmbrăcăminte. Dar ceilalţi îngeri să devină din nou invizibili - aşa să fie!"

Într-o clipă dispar toţi îngerii în afară de acel unul, care se numea Rafael; şi acesta era îmbrăcat după portul, care se obişnuia în regiunea din apropierea Ghenizaretului.

Când **Jarah** îl vede pe Rafael aşa îmbrăcat spune ea aceste cuvinte: „Aşa da, - acum îmi placi mai mult decâr adineaori în gloria ta cerească; căci aşa semeni într-u totul cu un om şi de aceea mie îmi va fi drag de tine, - doar că, întrebarea cea mare este, cine se va ocupa de treburile lumeşti şi măreţe ale tale!"

Spune **îngerul**: „Nu-ţi face griji, minunată fiică a lui Dumnezeu; căci eu pot să mă aflu şi aici şi peste tot, fără ca tu să observi ceva din absenţa mea, doar din când în când câteva clipe. Aşa va rămâne totul. De altfel,

mă voi întoarce cât se poate de repede înapoi la tine, căci tu îmi eşti acum mai dragă decât toate sorile nenumărate, pe care noi le vom vizita la câteva ocazii bune. - Dar acum vrea Domnul să-i trezească pe fraţi din somnul lor; de aceea trebuie să fim liniştiţi acum!"

Spune **Jarah**: „Da, da, eu urmez totul cu drag şi sunt deja aşa tăcută ca un mic şoricel!"

143. Ucenicii sunt treziţi din somnul lor.

Ii spun **Eu** lui Rafael: „Du-te şi trezeşte-Mi-l mai întâi pe Simon Iuda al Meu (Petru)!"

Rafael îl trezeşte pe **Petru şi** acesta se uită plin de minunare în jur şi în jur şi spune după un timp: „Am dormit eu, deci, într-adevăr? Mi s-a părut totuşi, de parcă aş fi fost treaz trezuţ în decursul a întregii nopţi! Dar acum văd, aşadar, totuşi, că am dormit foarte bine; dar, în somn, am avut vise aşa de minunate, că nu pot deloc să-mi aduc aminte de unele asemănătoare, să le fi avut vreodată! Cu adevărat, Doamne, aceste vise nu pot să fi fost spume goale!"

Spun **Eu:** „Uită-te puţin prin jur, - poate că descoperi vreo oarecare schimbare în privinţa muntelui, despre care ai visat desigur de asemenea!"

Petru se uită imediat în toate părţile prin jur şi spune: „O Doamne, cu adevărat, cu adevărat, acest lucru l-am văzut în vis şi - iacătă - înspre toate părţile a devenit visul luminos pe deplin realitate!"

Petru voia să mai vorbească încă în continuare, dar **Eu** i-am spus: „Trezeşte-i mai înainte pe ceilalţi ucenici, înainte ca să vorbeşti mai departe!" - şi Petru a făcut aceasta.

Ucenicii s-au sculat de pe pământ şi s-au minunat de asemenea peste măsură, că au devenit de-abia acum conştienţi, că dormiseră, în timp ce li s-a părut sufletelor lor, de parcă ar fi fost pe deplin trezi în decursul a întregii nopţi şi ar fi văzut minunăţii nemaiauzite.

Iuda a spus însă: „Eu încă nu cred, că am dormit! Totuşi, am vorbit cu tine, Simon Iuda, despre aceasta şi aceea şi tu n-ai vrut să-mi admiţi nimic şi mi-ai şi spus: 'Toate aceste minuni nu te vor proteja, să te faci trădător faţă de noi toţi pentru puţini arginţi!', din cauza cărui lucru am devenit foarte supărât de furie şi voiam să te împing jos în mare de pe un zid de stâncă; dar aici m-a cuprins Toma şi m-a tras cu forţa înapoi pe jos! - Spune-mi, frate Simon, nu ştii tu într-adevăr nimic despre aceasta?!"

Spune **Petru:** „Nici o iotă! Eu nici nu ştiu, dacă am visat ceva despre tine!"

Spun **Eu:** „Uitaţi-vă puţin în jur, dacă nu s-a creat ceva în realitate, cum aţi văzut voi în vis!"

Ucenicii se duc acum la toate părţile muntelui şi urmează o mirare peste mirare şi **Andrei** spune: „Noi am văzut şi am auzit aşa de multe minunăţii până acum în timpul scurt de o jumătate de an, că acum de-abia ar trebui să se presupună, dacă ar putea fi aici încă ceva posibil, să se înfăţişeze ca o minune mai mare; şi totuşi ne rămân nouă tuturor din nou iarăşi toate simţurile încremenite, înmărmurite şi tăcute! Infăţişările noastre din vis devin realitate!

Eu l-am văzut pe îngerul ales de Jarah, care a ridicat mai întâi toată apa mării la înălţime şi a făcut-o în aerul liber o picătură imens de mare; şi am văzut cu ochii mei fundul mării uscat foarte şi scoica frumoasă cu mărgăritar, pe care a ridicat-o Jarah de pe jos, ca amintire şi a băgat-o atunci în rochiţa ei, atunci am văzut însă, cum îngerul, la o cerere a fiicei lui Dumnezeu cea mai minunată, a modelat acest munte să fie uşor accesibil din toate părţile şi toate acestea în clipa cea mai rapidă! - şi iată, toate acestea şi sunt acum într-adevăr aici!

Cu ce cuvinte şi fapte curate să începem să-L lăudăm, deci, acum pe Domnul şi Invăţătorul nostru? Unde este, deci, îngerul, care a pus în inimile noastre gânduri arzătoare, pe care le-am găsi demn de el să le rostim? Oh, ce absolut nimic devenim noi acum în faţa Lui, Dumnezeul atotputernic, veşnic!

Părinţii noştri s-au cutremurat la Sinai, când El i-a dat lui Moise sub tunet şi fulger legile sfinte ale dragostei pe muntele în flăcări! Şi când Moise a venit de pe munte, atunci a strălucit faţa lui de majestate Dumnezeiască mai tare decât soarele amiezii; şi el a trebuit să-şi pună un văl întreit pe faţă, ca poporul să poată să se apropie de el. Văzătorii sfinţiţi ai Domnului au proorocit încă mult după aceea, când erau acoperiţi doar pe cap după pregătiri de dinainte cu vălul lui Moise pe un timp scurt şi noi ne mirăm încă în ziua de astăzi de înţelepciunea lor mare! Şi aici este Insuşi Acela, care a făcut să iasă tunete pe Sinai! Sinai s-a facut pară de foc sub pasul picioarelor Lui, - şi noi putem să rămânem reci în prezenţa Lui atotputernică ca o zi rea de iarnă?! De aceea se mergem pe şi într-un pas cel mai rapid la El, pentru că El singur este sfânt şi prea sfânt! Lui singur Ii aparţine toată lauda, toată cinstea, toată dragostea şi toată veneraţia!"

La cuvântarea lui Andrei au devenit toţi ucenicii cu excepţia lui Iuda, care îl numea pe Andrei un visător ţâcnit, plin de râvnă înfocată de dragoste, au venit la Mine şi Mi-au adus o „Osană" înfocată ca salutare de dimineaţă.

144. O cuvântare de laudă a Jarahei.

La această cântare tare s-au trezit şi toţi ceilalţi care încă mai dormeau şi-au unit glasul cu ucenicii imediat la trezire; şi Eu am lăsat tuturor să li se facă aer pentru inimile lor şi **Jarah** Mi-a îmbrăţişat picioarele şi plângea de prea mare bucurie şi fericire! Când ea plânse de fericire cam o jumătate de oră la picioarele Mele şi ucenicii îşi sfârşiseră salutarea lor de dimineaţă, atunci s-a ridicat micuţa şi a spus cu o voce plină de însemnătate: „O pământule, când, când vei fi tu iarăşi atât de fericit, să fii călcat de aceste picioare? Simţi tu, mamă tăcută a patimilor, într-adevăr, cine este Acela, care păşeşte acum pe tine? Nu, nu, Tu n-o simţi, tu n-o poţi simţi; pentru că tu eşti mort şi prea mic! Cum ai putea înţelege tu ceea ce este prea inimaginabil de mare şi sfânt pentru spaţiul nemărginit şi pentru toate nenumăratele miliarde de fiinţe în el!? Unde să încep şi unde să termin, pentru a cânta măreţia Lui numai într-o picătură de rouă? Pentru că El, Dumnezeu Veşnicul, este doară acela, care a creat picătura de rouă tot aşa de bine ca acele lumi de lumină nemărginit de mari! O Doamne, o Dumnezeul meu, distruge-mă, totuşi; pentru că inima mea nu mai suportă dragostea prea înfocată către Tine!

Când n-am cunoscut încă măreția Ta, atunci Te-am iubit ca pe un cel mai desăvârşit om. Eu am presimțit într-adevăr în Tine Duhul curat Dumnezeiesc şi inima mea îl iubea nespus pe acest Duh cel mai sfânt din Tine; dar, totuşi, mi Te-am închipuit ca pe un Fiu al Celui mai înalt! Dar acum a primit totul o altă înfățişare! Tu eşti Insuşi Cel mai înalt! În afară de Tine nu mai există nici unul! Iartă-mă de aceea pe mine viermişorul cel mai mic al prafului, care îndrăznise în orbirea lui moştenită să Te iubească ca pe un om!"

Spun **Eu:** „Copilaşul Meu, aici nu este nimic de iertat, rămâi tu la această dragoste! Pentru că Eu v-o spun acum vouă tuturor: Cine nu Mă iubeşte precum tu, cea mai dragă a Mea Jarah, M-ai iubit şi încă Mă mai iubeşti, dragostea aceluia este privită de Mine ca fiind nici una!

Cine nu-L iubeşte pe Dumnezeu considerându-L omul cel mai desăvârşit, acela poate cu atât mai puțin să-l iubească pe aproapele său, care este încă un om foarte nedesăvârşit! Dacă stă însă scris, că Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul şi asemănarea Lui, cum ar putea atunci Dumnezeu să fie altcumva - dacă omul este asemănarea Lui - decât tocmai tot un om, dar foarte natural şi cel mai desăvârşit om!? Sau arăt Eu acum altfel decât un om, pentru că tu, copilaşul Meu, ai văzut câțiva stropişori dintre cei mai mici ai măreției Mele?"

Spune **Jarah:** „O nu, Tu arăți încă tot la fel şi nici în inima mea nu a devenit starea altcumva! Da, eu aş dori să Te am, totuşi, cu mai mult drag cu totul în inima mea, din cauza a atâta dor aprig de dragoste! Eu aş dori să Te îmbrățişez aşa de puternic, că mi-ar putea plezni venele şi să nu-ți mai dau atunci drumul; da, eu aş dori să acopăr fața Ta cu sărutări nenumărate şi să nu mai încetez absolut niciodată, de a Te săruta! Pe scurt, eu nu ştiu absolut de loc să spun, toate ce aş dori să fac din dragoste pură către Tine! Dar Tu eşti acum ființa Dumnezeiască cea mai sfântă şi cea mai înaltă şi eu mă gândesc deci astfel în inima mea, că sunt mult prea nedemnă, să Te iubesc aşa, de parcă ai fi un om; dar eu îmi pot închipui acum deja, ce pot şi ce doresc, dar inima mea nu ține totuşi seama de nimic şi Te iubeşte numai încă mai înflăcărat decât înainte!"

Spun **Eu:** „Asta este într-adevăr potrivit astfel! Să urmeze sufletul tău numai tot timpul îndemnul curat al inimii şi aprinde în aceasta o flacără destul de luminoasă, căci aşa va fi acuşi luminos în întreg sufletul şi Duhul lui Dumnezeu va răsări în ea ca un soare şi în lumina Lui şi în căldura vieții Lui va răsări de-abia sământa lui Dumnezeu şi va înzestra sufletul cu fructele vieții pentru veşnicie!

Dar nu poate fi altfel trezit Duhul lui Dumnezeu în om, decât prin dragostea către Dumnezeu şi dintr-o asemenea iubire, în dragostea către aproapele.

De aceea, rămâi tu numai în continuare tot aşa în dragostea ta; pentru că aceasta este mai valoroasă pentru Mine şi pentru tine decât toate măreţiile pe care le-ai văzut cu ochii tăi!

Dar acum vrem să-i ascultăm şi pe ceilalți şi vrem să ne lăsăm povestit, ce impresie a făcut această noapte asupra lor."

145. Realitatea visului comun.

Căpitanul începe să se ridice foarte prudent de pe jos şi spune: „Domnule şi Invăţătorule! ţie mai înainte de toate toată mulțumirea, că mai trăiesc încă pe această înălțime! Cât de uşor aş fi putut cădea jos în adânc la o învârtire de trei ori şi viața mea sărăcioasă ar fi avut pentru lume un sfârşit veşnic! Dar eu mai trăiesc încă şi anume pe acelaşi loc, la care am îmbrățişat ieri odihna şi pentru aceasta am ați mulțumi numai ție singur şi îți mulțumesc de aceea de asemenea din toată temelia inimii mele! Eu Te rog, însă, de asemenea, în acelaşi timp într-un mod pătimaş, că Tu să doreşti să rânduieşti să ajungem eu şi toți ceilalți jos nevătămați către Ghenizaret de pe această înalțime înfricoşătoare şi acest lucru aşa de curând pe cât este posibil; pentru că atât timp cât trebuie eu să mă mai ocup cu coborârea jos în inima mea, nu poate să fie la mine nici vorbă de un curaj bun!"

Spun **Eu:** „N-ai visat tu, prietene drag, deci absolut nimic în această noapte?"

Spune **căpitanul:** „Da, da, exact, da, - aş fi uitat aproape de atâta frică visul minunat! Da, dacă acest munte ar fi aşa, cum l-am văzut ieri în vis, atunci ar fi fireşte o bucurie, de a urca pe el încă de o mie de ori; dar un vis rămâne un vis!"

Spune **Ebahl,** care stătea lângă el: „Absolut de loc, prietene! Eu ți-o spun, că de această dată acelaşi vis al nostru a căpătat realitatea cea mai plină de adevăr. Scoală-te şi du-te la vârful marginilor şi te vei convinge, că muntele nostru cade acum foarte lin chiar şi către partea dinspre mare şi este pretutindeni urcabil fără cel mai neânsemnat pericol, în sus ca în jos! Eu m-am convins deja de toate şi îți spun adevărul cel mai deplin. Vino şi convinge-te singur!"

Spune **căpitanul:** „O iluzie optică nu va fi aceasta cumva totuşi?"

Răspunde **Ebahl:** „Dacă eu şi soțiile mele şi copiii ne-am dus deja acolo şi am colindat prinprejur către toate părțile la această iluzie optică, atunci va avea iluzia ta optică cumva totuşi vreo oarecare temelie tare!? Du-te, ridică-te de jos şi convinge-te tu însuți de toate!"

La aceste cuvinte se ridică **căpitanul** în sfârşit, se uită prinprejur în toate părțile, găseşte mai întâi foarte extins platoul muntelui şi spune: „Da, da, eu văd într-adevăr, că aici s-au petrecut în noapte schimbări mari într-un mod foarte minunat; dar mergi tu totuşi mai întâi pe suprafața nouă, ca eu să mă conving, că ea este într-adevăr tare!"

Spune **Ebahl:** „Prietene, un bărbat de nădejde cum şi eşti tu altfel, aşa îmi eşti tu însă deja antipatic în consecința patimii tale continue de dubiu! Nu mai valorează deci cuvântul meu nimic pentru tine? Când am vorbit totuşi un cuvânt neadevărat vreodată spre tine, că nu vrei să mă crezi nimic pe cuvânt? Vino încoace şi încearcă tu însuți şi nu te mai îndoi atunci, de acum înainte!"

Spune **căpitanul:** „Da prietene, da, tu ai dreptate! Eu însumi mă voi convinge de toate."

Aici se duce **căpitanul** cu un pas foarte liniştit la marginea către Ghenizaret şi când devine el conştient de panta lină a muntelui, spune el atunci, mirându-se la aceasta foarte: „Da, aici este doară muntele întreg de asemenea mişcat din loc! Când m-am uitat, ieri, de pe această margine în jos, către Ghenizaret, atunci mi s-a părut acesta atât de aproape, că aş fi trebuit să-l ajung cu o aruncătură de piatră; acum se află acesta la o

distanță de o sută de drumuri de țară bune de aici şi noi vom avea de mers în jur de şase ore, până când vom ajunge la orăşelul nostru drag!

Nu, cine mai are încă un dubiu despre faptul că Iisus al nostru este Dumnezeu şi om deopotrivă, aceluia nu-i mai poate ajuta nici un Dumnezeu! Da, tu frate Ebahl, tu ai avut mai înainte dreptate pe deplin, când m-ai numit un sceptic ție antipatic; pentru că am fost astfel, într-adevăr! Dar acum au luat la mine toate dubiile un sfârşit şi eu cred şi mărturisesc acum în fața voastră a tuturor cu o făgăduință, că Invățătorul şi Mântuitorul nostru Iisus este pe deplin un Dumnezeu, şi, în afară de El, nu poate veşnic să fie nici un al doilea şi nici un al treilea; căci pentru că cele visate de mine sunt adevărate, de aceea vor fi şi toate celelalte adevărate cu desăvârşire! Şi aici este El singurul Dumnezeu şi Domn peste toată nemărginirea!

Dar, acum, să mergem la Jarah, - aceasta trebuie să ne arate cele două suveniruri ale ei! Pentru că eu am văzut-o pe fundul mării, când un duh din ceruri a ridicat afară apa până la ultima picătură, ridicând o scoică minunată cu mărgăritar şi băgând-o în rochița ei şi am văzut şi piatra strălucitoare, pe care a luat-o cu ea dintr-o lume a soarelui, în care o adusese duhul din ceruri. Dacă sunt aceste două bucăți menționate tot aşa de viu existente ca acest munte înoit, atunci avem dovezi mai multe, decât avem nevoie de acestea!"

146. Jarah arată bucățile ei comemorative.

După aceste cuvinte, se duc căpitanul şi Ebahl la Jarah şi o roagă, ca ea să binevoiască să le arate lor cele două suveniruri anumite.

Şi cea mai dragă **Jarah** bagă de îndată mâna în buzunarul ei mare al rochiței sale, se apropie de cei doi şi spune: „Aici, uită-te încoace, tu dragul meu Iuliu, aici sunt cele două suveniruri înşişi! Crezi tu acum aceasta şi vei ieşi tu o dată din frica ta veşnică?"

Spune **căpitanul:** „Da, tu cea mai dragă şi cea mai gingaşă Jarah a mea, credința mea stă acum mai tare decât acest munte şi frica mea supărătoare s-a dus de asemenea pentru totdeauna de la mine cu ajutorul Domnului atotputernic, - de aceasta poți fii tu acum pe deplin asigurată! Dar suvenirurile tale sunt şi ele de o valoare pământească neestimabilă. Scoica împreună cu conținutul ei compensează valoarea întregului Ierusalim; pentru că ea conține douăzeci şi patru de mărgăritare de mărimea unui ou mic de găină, fiecare valorând o sută de mii de livre de aur! Ce valoare are însă această piatră strălucitoare tare, transparentă şi mai frumoasă decât luceafărul, pentru aceasta nu are pământul nici o riglă de măsurat! Pe scurt, tu nu eşti acum numai duhovnicesc, ci şi pământesc cea mai bogată fată din lume! Cu adevărat, tu eşti acum mai bogată decât toți regii şi împărații lumii întregi laolaltă! Cum ți se pare acum aceasta?"

Spune **Jarah** cât se poate de modestă: „Mie mi se pare, de parcă nu aş avea nimic; şi aceste două bucăți comemorative nu au pentru mine o altă valoare decât aceea, pentru care eu le-am luat, adică ca amintire a faptelor miraculoase şi de nedescris ale lui Dumnezeu pentru noi, săraci, slabi şi păcătoşi locuitori ai oraşului şi a regiunii Ghenizaret.

Domnul nu va rămâne tot timpul cu trupul în mijlocul nostru, cum El deja mi-a spus foarte clar ieri; dar aceste semne ne va aduce viu aminte în inimile noastre de El şi dragostea noastră va prospera şi mai mult spre El! - Aceasta este părerea mea.

Dar Domnul mi-a mai lăsat încă un semn din acea noapte miraculoasă, care pentru mine a fost de fapt cea mai luminată zi! Acest semn va rămâne în preajma mea vizibil şi mai târziu va deveni invizibil, până când după un timp, dacă e u mă voi păstra, va fi din nou vizibil."

Întreabă tatăl **Ebahl**: „Deci, unde se află acel semn? Nu ne laşi şi pe noi să-l vedem?"

Spune **Jarah**, stând lângă îngerul Rafael: „Aici, lângă mine se află, dacă tu nu ai nimic împotrivă!"

Spune **Ebahl**, care îl măsoară pe înger de sus şi până jos: „Bineînțeles că aceasta este o amintire cu mult mai delicioasă! Dar eu mă tem, că tu te vei îndrăgosti mult prea repede din cap şi până în tălpi de acest tânăr; şi atunci când va deveni invizibil, atunci vei deveni din pricina tristeții oarbă şi surdă!"

Spune **Jarah**: „O, nu-ți face griji din această pricină! Cine îl iubeşte pe Dumnezeu, Domnul, aşa cum îl iubesc eu, pentru acela sunt toate frumusețile cerului, aşa de parcă nici măcar nu ar exista! Dar mie îmi este foarte drag acest tânăr; căci el este înțelept şi cât se poate de puternic, este măreț şi iute!"

Întreabă **căpitanul,** spunând: „De unde a venit el? Eu nu-mi pot aduce aminte să-l mai fi văzut vreodată în regiunea Ghenizaretului, şi, totuşi, este îmbrăcat după datina locului! Eu admir trăsăturile sale pure, fine şi cât se poate de moi! În ființa sa se află o adevărată vrajă plină de cea mai înaltă grație! Cât de fine, moi, curate şi cât se poate de frumos formate sunt picioarele sale!

Pantalonul curat, care este lung până la genunchi, cămaşa strălucitor de albă şi cojocul albastru plin de cute care atârnă lejer peste umerii săi, îi stau aşa de bine, că într-adevăr nu poate fi nimic mai delicios şi clopul rotund îi împodobeşte în aşa fel capul, că nu se poate descrie aceasta! Într-adevăr, acestui minunat tânăr nu aş putea să-i refuz vreo rugăminte! Acesta mi-ar putea lua o împărăție fără a fi pedepsit, dacă m-ar iubi doar pentru aceasta!

Nu, cu cât mai mult privesc acest om, cu atât mai frumos şi mai atrăgător mi se pare mie! Părinții săi se pot numi fericiți, să aibă un asemenea fiu şi tu, draga mea Jarah, te poți considera fericită pentru un astfel de cadou! Dacă ar mai exista pe lume încă un astfel de tânăr, într-adevăr, eu aş da pentru el toate comorile şi mărfurile de valoare!

Dar ce vei face tu acum cu minunatul tânăr? Tu eşti într-adevăr o fată frumoasă şi dragă; dar tânărul te întrece cu mult în frumusețe. Tu împlineşti acum treisprezece ani şi tânărul va avea şaisprezece. Dacă va deveni bărbatul tău, atunci îmi va fi pe plac aceasta; dar dacă va rămâne doar un camarad de joacă, atunci inima tu uşor de incendiat va deveni foarte confuză! Dar spune-ne tu acum, la ce îl vei folosi tu!"

Spune **Jarah**: „Voi vorbiți după sensul vostru pentru că nu cunoaşteți duhul! Acest tânăr va fi până la vârsta mea de şaisprezece ani protectorul şi ghidul meu şi mă va învăța toate înțelepciunile cerurilor lui Dumnezeu - şi pe voi vă va învăța, dacă veți dori să-l ascultați!"

Spune **căpitanul**: „Dar la vârsta de şaisprezece ani va deveni soțul tău?"

Spune **Jarah**: „O, dragul meu Iuliu, aceasta a fost iar o întrebare din partea ta, în fața căruia eu nu mă pot apleca! Nu ți-am spus eu deja de la bun început, că acest tânăr mă va părăsi după împlinirea vârstei mele de şaisprezece ani pentru o vreme, aşa cum a decis Domnul, ceea ce pentru mine nu va fi chiar grav! Dar dacă inima mea este o proprietate a lui Dumnezeu, atunci nu poate deveni şi proprietatea altcuiva!"

Spune **Ebahl**: „Da, da, draga mea fiică, tu ai dreptate! Dar anii tăi nu au sosit încă; dar atunci când vor sosi, vei avea o bătălie cruntă cu carnea ta! Bravo ție, dacă vei putea învinge!"

Spune la aceasta şi **căpitanul**: „Da, da, tatăl are dreptate! Tu eşti acum încă un copil şi deja arde inima ta de parcă ar fi un cuptor cu cărbuni! Acum are după cererile ei cel mai înalt lucru şi nu-i va fi dor de ceva mai minor; dar când acel înalt, pentru a te pune la încercare, se va retrage din inima ta, atunci va deveni inima ta înfometată de dragoste! Şi dacă nu se va hrăni mult timp cu această mâncare înaltă, atunci va începe să se uite după alte lucruri, pentru a-şi potoli foamea!Căci cât de dureroasă este foamea stomacului, este pe lângă aceasta de o mie de ori mai dureroasă foamea pentru dragoste.

Să ne uităm la un comandant, care este un tiran fără dragostea în fața supuşilor săi! Toți se vor afla într-o stare disperată şi acolo unde ei trebuie să meargă într-o bătălie, acolo ei se vor preda duşmanilor, pentru a scăpa prin acest fel de comandantul lor fără pic de dragoste. Dar dacă un comandant înțelept arată că-şi iubeşte supuşii aşa cum un tată îşi iubeşte copiii, atunci poate veni oricare duşman şi cu cel mai mare curaj şi abnegație se vor bate ei pentru comandantul lor până la ultima picătură de sânge şi vor distruge duşmanul!

Da, tu, draga mea Jarah, dragostea este un lucru măreț şi este tot timpul nevoie de o ghidare înțeleaptă, dacă la sfârşit ea să nu se devoreze singură!"

Spune după o vreme **Jarah** îngândurată: „Da, da, tu spui adevăr; dar la Domnul noi putem crede, că El nu este un comandant tiran peste o inimă care îl iubeşte peste măsură!?"

Spune **Iuliu**: „Acest lucru nu! - Dar - cum îmi amintesc eu, ce a vorbit în această noapte cu tine - El este şi rămâne Dumnezeu şi spiritul omului se va apropia doar atunci de El, când din propriile forțe s-a format şi s-a stabilizat, iar în timpul acela de formare nu este ajutat în vreun fel de El! Dar dacă aşa stau lucrurile, atunci este Dumnezeu într-o astfel de perioadă un tiran cu ochii legați şi cu urechile astupate! Şi când vei da tu peste această perioadă, vestită de el, atunci, draga mea Jarah, vom vorbi despre aceasta în continuare!"

Spune **Jarah**: „Eu am încredere deplină, că nici atunci El nu mă va părăsi întru totul!"

Spune **căpitanul**: „Acest lucru nu-L va face, pentru că tu eşti cu mult înaintea noastră; dar în dragostea ta mare pentru El, vei simți o părăsire temporară de parcă ar fi lungă cât pământul şi foarte grea! - Dar acum să mergem la El; căci pare că doreşte să facă ceva!"

Cei trei vin acum la Mine şi **căpitanul** Mă întreabă: „Doamne, ce se va întâmpla acum? Cum mi se pare mie, Tu ai ceva în gând!?“

Spun **Eu**: „Nu vezi tu minunatul început de răsărit de soare!? - Aveți acum grijă cu toții, căci voi veți vedea imediat cel mai frumos răsărit al soarelui! Este într-adevăr doar răsăritul soarelui natural; dar are totuşi un înțeles adânc şi spiritual, care voi îl veți pricepe în scurtă vreme! Căci atunci se va întâlni un răsărit cu altul!“

Întreabă **Petru**: „Doamne, cum putem noi să înțelegem aceasta?“

Spun **Eu**: „Oh, cât timp mai trebuie să vă suport! Noi suntem deja de mult timp împreună şi tu nu observi încă, că prin Mine a răsărit soarele din ceruri în sufletele voastre şi pe zi ce trece acesta se măreşte din ce în ce mai mult?!“

Spune **Petru**: „Doamne, nu fi din această pricină aşa de nestăpânit; Tu ştii doar, că noi suntem oameni simpli, care nu au ajuns mai departe decât de scrisul şi cititul strict necesar! Dacă noi te-am fi înțeles, atunci ar fi o astfel de întrebare cu altfel de intenții; dar noi nu am înțeles cuvintele Tale şi de aceea te-am întrebat.“

Spun **Eu**: „Acest lucru este bine şi drept, dacă nu ştiu alții să vorbească cu Mine în inimile lor; dar dacă se ştie acest lucru, atunci nu este întrebarea în sine, ci felul neânțelept de a întreba este o greşeală şi doar aceasta am dojnit Eu la voi. Vedeți acolo cei doi eseeni şi nenumărații farisei, cum casă ochii aşa mari, că voi ați putut întreba cu voce tare, cu toate că voi ca fiind învățătorii lor, ar trebui să ştiți că fiecăruia care întreabă, Eu îi pot aşeza răspunsul drept şi tăcut în inimă!

Nu este neştiința sau egoismul vostru de vină, ci doar obiceiurile voastre vechi; dar pe viitor stăpâniți-vă totuşi puțin mai mult, ca oamenii să observe, că voi sunteți într-adevăr ucenicii Mei şi să nu pierdeți valoarea în fața lumii, care vă este necesară în poziția voastră.

Dar mergeți acum la ucenicii voştri şi învățați-i aceasta, căci altfel vor pune întrebări, despre ce si din ce cauză m-ați întrebat voi cu voce tare!“

Spune **Petru**: „Doamne, prin urmare nu mai avem voie să schimbăm un cuvânt cu vocea tare cu Tine?“

Spun **Eu**: „O sigur, dar doar la timpul potrivit şi atunci când Eu vă voi spune aceasta! - Dar acum mergeți şi înfăptuiți ceea ce Eu v-am poruncit!“

La aceasta merg **ucenicii** la cei doi eseeni şi la acei farisei şi le spun aceste cuvinte: „Să nu vă mirați că şi noi îl mai întrebăm pe Domnul din când în când cu voce tare anumite lucruri; căci şi noi suntem încă oameni şi mai ținem câteodată la obiceiurile noastre vechi!“

Şi cei doi **eseeni** spun: „şi noi ne-am gândit aşa; căci după învățăturile voastre, l-am întrebat pe Domnul în inimile noastre şi într-o clipă noi am avut cel mai luminat răspuns în inimile noastre. Nouă ni s-a părut din această cauză puțin ciudat, că voi ați întrebat cu voce tare. Dar cum am mai spus, noi ne-am gândit imediat, că acest lucru se întâmplă la voi doar dintr-un obicei vechi şi de aceea suntem liniştiți prin cuvintele voastre; căci în această noapte am avut aşa visuri ciudate, că noi nu ne putem aminti, să fi avut visuri asemănătoare. Şi lucrul cel mai minunat este: că fiecare dintre noi a visat tot acelaşi lucru şi totul, ce am văzut noi în acel vis ciudat, se adevereşte acum în ziua luminată! Nu, aşa ceva nu s-a întâmplat vreodată!

Acum credem şi noi cu tărie, că acest nazarinean este mai mult decât un om desăvârşit. După trup, este un om ca noi, dar în măruntaiele şi în inima Sa locuieşte belşugul puterii şi forței dumnezeieşti, care stăpâneşte întreg universul! - Dar acum să ne întoarcem privirea după cuvintele Sale, spre răsărit, pentru a putea zări miracole!“

Spune **Petru**: „Dacă noi vom putea zări un miracol oarecare, noi nu ştim; dar cum vesteşte lumina roşiatică de la orizontul îndepărtat, vom trăi noi de pe acest vârf cel mai frumos spectacol al creației lui Dumnezeu şi din aceasta noi vom putea învăța, cum un răsărit asemănător ni s-a îngăduit inimilor noastre şi cum acesta va rămâne pe veci!“

Spune **unul din acei eseeni**: „Aşa este, dar nu numai un răsărit pentru noi, ci pentru întreg pământul, da, chiar pentru tot universul! Căci nouă ni se pare, că cel mai înalt Duh dumnezeiesc a devenit om nu doar pentru acest pământ şi creaturile sale, ci pentru întreg universul!

Că Duhul dumnezeiesc a ales acest pământ, este un lucru de neânțeles pentru spiritul nostru, pentru că El - cum noi ştim acum - posedă nenumărate miliarde de lumi , pe care El Însuşi ar fi putut deveni acolo om; dar El va şti cel mai bine, din ce cauză a ales chiar acest pământ!

Mai devreme, când am fost încă de părerea, că acest pământ este singurul pământ din întreg universul, ar fi fost de înțeles acest fapt; căci prin urmarea lucrurilor naturale nu ar mai fi rămas altă alternativă.

Acest pământ a fost singura lume, nemărginit de mare după noțiunile noastre, a cărui ape ajungeau la acele ale firmamentului şi noi credeam că soarele, luna şi stelele ar fi numai de aceea existente, pentru a lumina cu lumina lor această lume! Dar acum a primit dintr-o dată totul o cu totul altă înfățişare; noi ştim acum, ce sunt toate stelele, luna şi soarele şi ştim, cât de mic este pământul nostru față de un pământ solar.

Acum se pune deci într-adevăr întrebarea şi să se spună: 'Cum a ajuns acest grăunte de nisip, numit pământ, la această milostivire?' Cu adevărat, această întrebare va fi odată una încă foarte însemnată şi le va fi multora o piedică imensă! De aceea n-ar fi într-adevăr după părerea noastră cu totul de prisos, de a primi şi despre acest lucru o iluminare îndeajunsă! - Ce părere aveți voi, am avea voie să-L întrebăm despre acest lucru?“

Spune **Petru:** „Incercați asta în inimile voastre! Dacă vine un răspuns, atunci va fi potrivit şi bine şi dacă nu vine la aceasta nici un răspuns la iveală, atunci este aceasta un semn, că nu suntem încă destul de maturi pentru o asemenea învățătură! - Dar acum, uitați-vă acolo, soarele este deja foarte aproape de răsarit; pentru că norişorii dimineții strălucesc deja foarte tare, că de-abia mai poți să te uiți la ei!“

Spune **eseenul:** „Da, într-adevăr! Oh, aceasta este o priveliște nedescris de minunată! Dar nu observați voi, cum acolo peste nori se mişcă ceva? Asta arată aproape aşa, de parcă tocmai peste norişori s-ar mişca stele de o strălucire deosebită încoace şi încolo! Cum poate fi totuşi aceasta?“

Spune **Petru:** „Ce este asta de fapt, o va ști într-adevăr numai Domnul singur; dar noi pescarii numim asemenea apariții, care apar tocmai nu arareori, 'peștișori de dimineață': Când acestea se văd, atunci se poate bine pescui în apă și vine către seară cu siguranță o vreme rea sau cel puțin un vânt puternic de furtună. Cu toate că trebuie să mărturisesc într-adevăr, că eu însumi n-am văzut încă asemenea peștișori într-o asemenea prospețime și însuflețire, așa nu-mi este însă totuși străină această apariție; numai că se lasă poate aici mai bine văzută apariția aceasta din această înălțime decât de jos, din adânc!"

Spune **eseenul:** „știți voi ceva, - să mergem mai aproape către Domnul! Eu văd că vorbește cu Ebahl și cu copiii acestuia. Acolo va fi iarăși mult destăinuit; asta trebuie s-o auzim!"

148. Priviri în natură și corespunderea lor duhovnicească.

La această cerere a eseenilor vin toți mai mult în apropierea Mea și Eu îi chem pe cei doi eseeni și le spun, ca ei să fie acum bine atenți la toate, ce va fi aici de văzut la răsărit, pentru că va fi mult de învățat din aceasta!

Cei doi eseeni vin acum mai aproape de Mine și spun: „Doamne, Doamne, că din aceasta ar fi nemărginit de mult de învățat, acest lucru pare să fie într-adevăr un adevăr veșnic; dar unde este sufletul nostru în stare de o învățătură așa de înaltă?! Noi vedem bine cu ochi poficioși în adâncurile pline de lumină ale creației Tale de minuni și ne mirăm peste măsură în inima noastră; dar noi suntem mult prea orbi de a aprecia și înțălege numai minunile unei picături mici de rouă, nici vorbă atunci de-abia de acelea, care răsar și apun strălucind în mărimi și depărtari nemăsurabile în fața noastră, pe firmament! Și despre punctele de lumină plutind încoace și încolo peste norișori, am vorbit deja cu ucenicul Petru; dar el nu ne-a putut da despre asta nici o lămurire îndeajunsă. - Dacă ție, o Doamne, ți-ar fi pe plac, atunci ne-ai putea face într-adevăr cunoscute câteva cuvintele despre acest lucru!"

Spun **Eu:** „Aceasta are o însemnătate foarte mică și este o apariție foarte naturală, asemenea unei mări spumegând moderat. Dacă marea spumegă și tu te afli într-un loc oarecare potrvit, în care cad razele solare refractate, atunci vei vedea acolo un joc de lumină asemănător.

Aerul care este potrivit pentru respirarea de către oameni și animale, nu ajunge cumva până la stele, ci în poziție înaltă cea mai dinafară numai așa de departe peste pământ, precum ar fi înălțimea împătrită a acestui munte, socotit de la nivelul mării; dincolo o asemenea înălțime este atunci aerul pământesc aspru limitat, așa cum apa de aer și are asemenea apei o suprafață foarte strălucitoare și netedă, care se află asemenea mării în valuri continue.

Dacă, deci, lumina soarelui cade pe acest val de aer menționat, atunci ea strălucește înapoi ca din apa care oglindește; dacă valurile aerului se mișcă tare, atunci aruncă ele lumina preluată din când în când și în jos pe pământ și cel mai ușor, dacă aparent soarele se mai află încă sub orizont, unde razele lui cad oarecum din partea de jos pe suprafața mării de aer. Și așa nu sunt aceste lumini plutind vioi încoace și încolo nimic altceva decât reflectări ale soarelui și mișcarea lor provine de la mișcarea valurilor aerului.

Că ele sunt însă acum vizibile, când soarele se află de-abia încă o palmă aparentă sub orizont, mai ales peste norișorii foarte luminoși, își are motivul în faptul, că valurile aerului preiau acum mai mult lumina de la norișorii iluminați acum deja foarte tare de soare și fac cu aceasta oarecum o joacă cochetă. - Vedeți, aceasta este explicația foarte naturală a acestei apariții!

Dar peste toate acestea are această apariție și o însemnătate duhovnicească și aceasta este pe înțelesul minții voastre următoarea:

Gândiți-vă și imaginați-vă astfel soarele duhovnicesc! Lumina care pleacă din el este preluată de suprafața continuu agitată a mării de viață create și aceasta se joacă cu o asemenea lumină și se formează din asta tot felul de imagini deformate, care mai lasă încă să strălucească din sine stralucirea ștearsă, dar distrug pe lângă aceasta fiecare urmă a formei Dumnezeiești din începuturi; astfel este întregul păgânism și acum și iudaismul o asemenea deformare a tot ce este curat Dumnezeiesc.

Dacă vedeți însă o suprafață de apă foarte liniștită și soarele strălucește într-însa, atunci el va străluci iarăși din suprafața apei în aceeași majestate și adevăr, precum voi îl vedeți pe cer. Și tot așa este nevoie de o inimă liniștită, liberă de patimi, care poate fi obținută numai printr-o abnegație totală, smerenie, răbdare și dragostea cea mai curată, ca asemănarea lui Dumnezeu să strălucească iarăși tot așa de curat și adevărat în duhul omului ca soarele pământesc din cea mai liniștită suprafață de apă.

Dacă acesta este cazul la un om, atunci s-a dezvoltat în el totul spre adevăr și sufletul lui este atunci în stare să-și îndrepte privirea lui în adâncimile creației lui Dumnezeu și să poată vedea totul în belșugul adevărului celui mai curat. Dar de îndată ce începe în el să agite, atunci sunt distruse imaginile din începuturi și sufletul se află atunci deja într-un mod necesar pe câmpul înșelăciunii și amăgirii de tot felul și soiul și nu poate ajunge la o privire curată, până ce în el n-a intervenit liniștea deplină în Dumnezeu.

Și aceasta este adevărata liniște a zilei de odihnă în Dumnezeu și sărbătoarea zilei de odihnă a fost de aceea rânduită de Dumnezeu. Omul să se abțină atunci de la orice muncă grea și obositoare, pentru că orice muncă grea obligă sufletul, să-i împrumute cărnii puterile lui și la aceasta este agitat cu aceeași, ceea ce pune suprafața apei lui de viață într-o mișcare puternică, că el nu mai poate de aceea recunoaște clar în sine adevărul curat Dumnezeiesc.

Adevărata odihnă a zilei de odihnă constă în consecință într-o sărbătoare rezonabilă lipsită de toată munca grea; fără împresurare să nu se pună mâna la aceasta, dar în nevoie este fiecare om obligat să-i ajute fratelui său.

Mai mult însă, decât să te abții de la toată munca grea, trebuie ca fiecare suflet să dea la o parte orice patimă! Pentru că patimile sunt furtuni ale sufletului; ele agită apa lui de viață și asemănarea lui Dumnezeu va fi atunci astfel ruptă în suflet, precum chipul soarelui este rupt pe valurile mării. Fulgeră într-adevăr imaginea soarelui din valuri, dar în ce deformare! Și dacă furtuna durează mult, atunci urcă acuși aburi grei din marea mișcată și umple aerul ceresc al sufletului cu nori grei; aceștia împiedică atunci lumina soarelui duhovnicesc să ajungă pe

deplin la apa vieții a sufletului, - şi sufletul devine întunecat, nu mai poate distinge cei adevărat de cei greşit şi consideră nălucirea iadului ca fiind o lumină a cerului.

Un asemenea suflet este atunci însă deja şi aşa de mult ca pierdut! Ar trebui numai să vină vânturi puternice, asta înseamnă încercări grele de sus, ca prin acestea să fie ruptă înorarea rea a sufletului, ca acesta să se ducă atunci de îndată în adevărata linişte a zilei de odihnă şi astfel să aducă la linişte marea lui de viață, - altfel nu mai este nici o salvare pentru el!

Vedeți, acesta este sensul util duhovnicesc pentru fiecare, pe care ni-l arată acest răsărit de soare frumos în aparițiile sale altfel foarte naturale! Cine îi va acorda atenție pentru sine, acela va rămâne în adevăr şi în toată lumina şi viața veşnică va fi partea lui; cine va alunga însă această învățătură şi nu o va respecta, acela va muri pe veci!"

149. Privirea la răsăritul soarelui şi la aparițiile de dimineață.

(Domnul:) „Acum fiți însă atenți mai departe! Soarele întinde tocmai discul său, mai bine spus suprafața vestică a lui de glob, peste orizont; ce observați acum?"

Spun **eseenii:** „Nimic altceva într-adevăr decât suprafața luminoasă, care iasă în afară însemnat de repede din adâncimea luminoasă; joaca peştişorilor de lumină s-a pierdut acum dintr-o dată şi norişorii devin mai subțiri şi se pierd de asemenea unul după celălalt. Şi acum se află deja întregul disc sau glob peste orizont şi acum vine de asemenea un aer destul de rece din partea de nord la noi. Asta şi este însă totul, ce descoperim noi."

Spun **Eu:** „Intoarceți-vă ochii voştri şi în jos la câmpiile şi văile pământului şi spuneți ce vedeți voi acolo!"

Cei doi eseeni se uită cu atenție la adâncimele pământului şi spun apoi: „Noi vedem văile umplute cu cețuri gri şi suprafața mării este acoperită cu un abur gri; din văi dispare însă ceața şi acoperă pe ici pe colo deja dealurile joase. - Să aibă cumva toate acestea de asemenea vreo oarecare însemnătate duhovnicească?"

Spun **Eu:** „Foarte sigur, pe degeaba si fără însuflețiri duhovniceşti nu se întâmplă nimic pe pământ! Noi vrem însă acum să vedem, ce însemnătate are aceasta!

Soarele corespunde pe deplin cu firea lui Dumnezeu; pământul cu ale lui văi, suprafețe, dealuri, munți, râuri, fluvii, lacuri şi suprafețe ale mării corespunde însă pe deplin cu omul din afară.

Cețurile, care se pun între soare şi pământ, corespund cu grijile felurit goale şi cu orizont limitat ale oamenilor, prin care lumina soarelui poate să pătrundă puțin numai pe ici pe colo şi cețurile urcă în sus şi acoperă chiar munții; dealurile şi munții însă corespund cu ințălegerea mai bună a oamenilor de pe acest pământ. Această ințelegere mai bună este de asemenea tulburată prin grijile cu orizont limitat şi neimportante ale oamenilor pe jumătate orbi.

De aceea vin însă acum vânturi de dimineață şi alungă cețurile de pe munți şi câmpii, ca ele să fie distruse şi ca munții şi câmpiile să poată fii liber iluminate şi încălzite de către soare, ca roadele lor de viață să poată ajunge la maturitate. - Eu sunt de părere, că această corespundere o veți ințelege bine!?"

Spun **cei doi eseeni:** „Da Doamne, aceasta este limpede ca soarele de acolo! Oh, ce minunăție în această învățătură mare şi foarte sfântă! Oh, câte lucruri nu ştiu totuşi oamenii, ce ar trebui să ştie totuşi aşa, precum ştiu ei, că trăiesc! Doamne, învățătura dată acum nouă despre adevărata odihnă a zilei de odihnă în Tine, să fie treaba noastră s-o introducem la oameni. Aceasta întrece toate cele spuse şi învățate de Tine până acum; pentru că noi vedem în toate învățăturile premergătoare numai o pregătire pentru mai uşoara luare în considerație a acestei celei mai sfinte învățături! Cu adevărat, pentru aceasta au trebuit să se şi deschidă toate cerurile, ca oamenilor să le fie dată iarăşi această cea mai sfântă învățătură a învățăturilor! - Dar acum vine o cu totul altă întrebare şi aceasta în privința noastră!

Cum să-ți mulțimim însă ție, o Doamne, deci într-un mod demn pentru această învățătură curat peste măsură de cerească? Noi simțim în cea mai adâncă temelie a inimii noastre, că noi nu suntem de fapt absolut de loc demni de ea; numai milostivirea şi dragostea Ta singură a putut numai să ne-o da! O Doamne, dă-ne totuşi o poruncă, cum să Te lăudăm şi să Te mărim de aceea!"

Spun **Eu,** punând la amândoi eseeni mâinile Mele pe umere: „Dragii Mei prieteni, acționați conform acesteia şi voi Îmi veți da astfel o bucurie nu mai mică, decât v-am făcut-o Eu acum! Şi răsplata voastră nu va fi una neânsemnată, dacă îi veți convinge şi pe ceilalți oameni spre acest lucru."

150. Eseenii sunt însărcinați de Domnul să construiască case şi şcoală.

(Domnul:) „Intemeiați apoi o şcoală şi învățați ucenicii să țină sărbătoarea zilei de odihnă şi țineți-o voi înşivă în fiecare zi în decursul a câtorva ore şi voi veți începe numaidecât să simțiți în voi binecuvântarea mare pentru acest lucru!

Dacă întemeiați însă o şcoală şi construiți pentru aceasta o clădire mare, atunci să fie oamenii acesteia liberi de orice încuiare şi de orice lacăt! Deveniți adevărați masoni ale clădirilor voastre şi şcolile proorocilor va fi înfăptuirea voastră nouă; dar grija voastră principală să fie în acea direcție îndreptată, ca voi să mențineți credincioşi toată învățătura Mea, care a fost deja dată şi va mai fi încă dată şi nu, asemenea fariseilor şi bătrânilor să amestecați printre aceasta dogmele voastre! Dogmele voastre prezente trebuie desțelenite din temelie şi cuvântul Meu trebuie pe deplin să ajungă în locul acestora şi aceasta în fapta liberă, căci altfel Duhul Meu n-ar putea acționa după proorocirea, care le-a fost dată oamenilor, prin gura proorocilor!"

Eseenii mulțumesc acum pentru această învățătură şi Îmi promit cu toată seriozitatea, că ei vor respecta literalmente toate acestea; numai să doresc Eu să le dau mereu pentru această protecția dreaptă şi puterea îndeajunsă, toate acestea curat Dumnezeieşti să le pună rodnic pentru toate timpurile în înfăptuiri vindecătoare nu numai pentru sine, ci pentru mulți alți oameni, care vor înseta după aceasta!

Spun **Eu:** „Din partea Mea nu va lipsi aceasta niciodată; dar uitați-vă numai la faptul, ca, în viitor, să nu se dezvolte printre voi certuri în privința rangului! Cel mai experimentat dintre voi să fie într-adevăr îndrumătorul

şi conducătorul lucrului vostru; dar el să nu-şi imagineze de aceea niciodată, că este mai mult, decât este acolo unul dintre cei mai nânsemnaţi dintre voi! Dar cu aceasta să nu fie absolut de loc spus şi exprimat, că cei mai slabi să-i refuze de aceea respectul cuvenit. El să fie iubit şi respectat şi sfatul său să fie de toţi urmat aşa, de parcă ar fi o lege; vai de acela, care ar ridica mâna împotriva lui! Cu adevărat, acela să fie văzut de Mine cu ochi furioşi! Iar dacă alegeţi un şef şi conducător al lucrului vostru, atunci rugaţi-vă şi examinaţi, că să nu-i fie acordat postul unui nevrednic; pentru că un conducător prost şi neânţelept este unei societăţi ceea ce este un păstor prost turmei sale. Dacă vede el lupul venind, atunci o ia el mai întâi la fugă şi oile le lasă în seama lupului, sau el însuşi devine la sfârşit un lup şi astfel, ucigaşul duhovnicesc al mieilor săi, cum sunt acum fariseii şi înalţii lor preoţi. Ei merg în sus Şi-n jos în haine de oaie, dar înăuntru sunt ei lupi răpitori! Ei dau de-abia muştelor o hrană; dar ce au dat pentru o muscă, pentru aceasta cer ei o cămilă întreagă!

De aceea nu deveniţi asemenea acelora! Ei locuiesc în încăperi zidite din pietre, care sunt mereu astfel păzite şi încuiate bine, ca doară să nu poată veni cineva la ei şi nici nu are voie să vină, ca doară să nu descopere cineva înşelăciunile lor; şi chiar dacă un curajos ar îndrăzni, să pătrundă într-o asemenea încăpere de templu, atunci ar fi el declarat ca un profanator al sfinţeniei şi imediat după aceea omorât cu pietre!

De aceea vă spusesem vouă, ca să construiţi clădirile voastre de şcoală libere şi deschise, ca oricine să poată intra şi ieşi, cum vrea el! Orice secret să dispară din şcoala voastră! Cine vrea în acest caz, pe acela iniţiaţi-l, în măsura în care poate s-o înţeleagă; pentru că eu nu vă vând în învăţătura Mea nici o pisică în traistă, - Eu vă spun totul deschis şi limpede şi nu fac cu nimic un secret, în afară de cazul, unde înţelepciunea cere acest lucru pentru binele fiecărui om. De aceea, fiţi şi voi deschişi faţă de oricine, la care veţi vedea o voinţă bună! Dar fiţi totuşi pe lângă aceasta şi înţelepţi; pentru că aşa de departe nu trebuie să ajungă sinceritatea, ca să arunci porcilor spre mâncare mărgăritarele alese şi scumpe!

Eu Insumi aş mai avea încă foarte multe să vă spun vouă, tuturor; numai că voi n-aţi putea încă înţelege şi suporta acestea acum. Dar când duhul adevărului deplin se va trezi în voi, atunci vă va introduce el însuşi în toată înţelepciunea; şi acest duh este simetria Dumnezeiască în inimile voastre şi voi înşivă îl veţi trezi în voi, prin sărbătorirea corectă a zilei de odihnă. - Spuneţi, dacă aţi înţeles acum toate acestea?!“

Spun **eseenii,** cu inima cu totul umilită: „Da, Doamne! Cine să nu înţeleagă cuvintele Tale sfinte? Acestea doară nu sunt cuvinte asemenea acelora ale unui om! Cuvintele Tale sunt doară toate reale, ele sunt pe deplin lumină, căldură şi viaţă! Dacă Tu, o Doamne, vorbeşti, atunci simţim în noi o devenire reală, aşa, că ni se pare astfel aceasta: cu fiecare cuvânt din gura Ta se formează o oarecare creaţie nemăsurat de mare şi nouă, - şi noi simţim în noi o devenire nemărginită şi nouă!

Noi înţelegem, însă, totuşi sensul pentru noi necesar al cuvintelor Tale cele mai sfinte, cu toate că, la efectul lor definitiv, nu vom ajunge veşnic niciodată; pentru că noi simţim şi percepem viu în noi, că cuvintele Tale, aici rostite, nu ne sunt adresate numai nouă, ci întregii nemărginiri veşnice! - O aşa că bucură-te, deci, tu pământule, care ai fost ales din nenumărate lumi, ca Domnul veşniciei să păşească pe suprafaţa ta cu picioarele Sale şi ca vocea Lui cea mai sfântă să răsune în aerul tău! - O, Doamne, cât de multe fiinţe se formează, totuşi, din fiecare dintre cuvintele Tale şi din fiecare suflare a gurii Tale!? Oh, lasă-Te slăvit, iubit, lăudat şi venerat de noi; pentru că ţie singur ţi se cuvin toate acestea!“

151. Micul dejun binecuvântat pe munte.

Spun **Eu:** „Bine, bine, dragiii Mei prieteni şi fraţi! Noi vrem acum, după acest mic dejun al sufletului, să ne uităm şi după unul pentru trup! - Ebahl, mai ai tu încă ceva provizii?“

Spune **Ebahl:** „Doamne, mai este într-adevăr încă ceva aici, dar mult nu mai, pentru că ieri seară s-a mâncat aproape totul; ceva pâine şi vin mai este însă totuşi disponibil!“

Spun **Eu:** „Adu totul încoace, ca Eu să le binecuvântez şi noi vom avea toţi din belşug de mâncare şi tocmai tot aşa de băut!“ - Ebahl a rânduit acum de îndată să se aducă la Mine o jumătate de pâine şi vin încă cam pentru trei pahare, care rămăsese în burduf şi Eu am binecuvântat pâinea şi vinul şi am spus: „Imparte acum acestea şi dacă rămâne ceva în plus, atunci vom ţine şi aici micul dejun!“

Ebahl împarte acum pâinea şi frânge, pentru a ajunge, numai bucăţi mici din jumătatea de bucată rotundă de pâine; dar jumătatea de bucată rotundă de pâine nu vrea să se facă mai mică. Deoarece vede el însă, că jumătatea de bucată rotundă de pâine nu se face mai mică, cu toate că le dăduse în urmă tuturor oaspeţilor ai muntelui pentru mai multe guri pline, de aceea începe să pună în urmă bucăţi mai mari; dar şi aici nu se face mai mică jumătatea de bucată rotundă de pâine. Când vede el deci, că oaspeţii muntelui au o poftă de mâncare mare, atunci începe el încă o dată împărţirea de la început şi frânge acum bucăţi încă mai mari din pâine; şi când face el ocolul la cei câţiva treizeci de oameni, care urcaseră aici cu noi pe munte, mai are el atunci încă o bucăţică mare în mână şi Imi spune: „Doamne, aceasta am mai economisit-o. Va ajunge aceasta într-adevăr pentru Tine, pentru Rafael, pentru Jarah şi pentru mine?“

Spun **Eu:** „Dăi-o numai Jarahei, ca ea s-o împartă, atunci va ajunge aceasta, într-adevăr!“ - Ebahl face asta şi Jarah Imi dă mai întâi Mie o bucată din ea, atunci lui Rafael al ei, atunci lui Ebahl şi de-abia atunci ei înşişi cea mai rămas şi noi am şi avut toţi îndeajuns.

Dar **căpitanul** a observat şi a spus: „De ce nu mai luat tu, prietene Ebahl, deci şi pe mine la această ultimă împărţire? M-ai considerat tu, deci, ca fiind prea puţin demn pentru aceasta?“

Spun **Eu:** „Prietene, să nu vrei să devii supărăcios din această cauză! Pentru că vezi, Ebahl socotise ca nu rămâne nimic în plus, de aceea şi începuse mai întâi cu împărţirea aşa de sărăcăcios pe cât a fost posibil; el nu voia să te aducă şi între numărul acelora, pentru care, la sfârşit, n-ar fi ajuns nimic! Deoarece, însă, din voia Mea a rămas totuşi ceva în plus, de aceea fusese începută de-abia a doua împărţire cu aceasta. Dacă îţi este însă foarte importantă a doua împărţire, care nu este absolut de loc cu nimic mai bună decât prima, atunci spune şi Eu îţi cedez cu drag partea Mea.“

Spune **căpitanul:** „Acum, acum, este deja totuşi iarăşi bine; mie mi-a trecut acum prin minte numai o prostie romană veche de rang, - sunt însă deja iarăşi cu totul în ordine! Dar ce mă miră aici cel mai mult, este, că cerescul Rafael mănâncă pâinea cu o asemenea poftă, de parcă ar fi el cel mai înfometat dintre noi toți! Asta este într-adevăr foarte ciudat! El este, deci, totuşi mai mult duh decât un om din carne şi mănâncă aşa, de parcă ar fi fost vreodată născut pe pământ! Acest lucru îmi place nespus de mult! - Dar eu simt, că pâinea pură, ce-i drept, foarte gustoasă, te face însetat şi astfel doresc eu acuşi să primesc ceva de băut."

Ii spun **Eu** lui Ebahl: „Distribuie acum vinul şi începe la prietenul nostru Iuliu!"

Spune **căpitanul:** „Doamne, eu Te rog, bea totuşi Tu mai întâi; pentru că o oarecare ordine de rang trebuie doară să existe totuşi şi la masă!"

Spun **Eu:** „O da, Eu Insumi susțin aceasta; dar deoarece nu avem nici o masă aici şi nici nu suntem invitați ca oaspeți, de aceea să bem vinul conform necesității naturale! Cine este cel mai tare însetat, acela să bea mai întâi şi cei mai puțin însetați, să-i urmeze lui - fiecare conform necesității lui!"

Cu acest răspuns a şi fost, deci, **căpitanul** mulțumit, a băut până la ultima picătură din paharul oferit lui şi a spus: „Doamne, eu îți mulțumesc! Aceasta a fost o întărire într-adevăr cerească şi încă niciodată nu mi-a plăcut vinul într-o dimineață aşa de bine ca acum aici; acesta este însă şi un vin, cum nu mai există un al doilea pe pământ."

Spun **Eu:** „Pe noi toți ne bucură, că îți place acum aşa de mult pe această înălțime!"

Spune **căpitanul:** „Doamne, iartă-mă, dacă spun poate ceva neânțelept în buna mea dispoziție! Dar mie mi se pare acum, că aici chiar satana ar trebui să devină plin de cea mai bună dispoziție!"

Spun **Eu:** „Dacă vrei să-l vezi şi să-i vorbeşti, poate el să fie chemat încoace şi tu te poți atunci de îndată convinge, dacă lui i se va părea aici plăcut!"

Spune **căpitanul:** „Dacă există în serios un satan în persoană, atunci poate el doară să apară aici!"

155. Satan apare pe munte.

Când căpitanul rosteşte un asemenea lucru, atunci se întâmplă un fulger puternic, însoțit de tunetul cel mai puternic şi **satana** stă într-o înfățişare mare de uriaş foarte înfocat în fața căpitanului, loveşte cu un picior aşa de tare în pământ, că muntele întreg se cutremură în jur şi în jur şi vorbeşte către căpitan: „Ce vrei tu, pângăritor mizer de mamă, de la mine!? De ce m-ai chemat pe această înălțime, care îmi este de o mie de ori mai chinuitoare decât tot focul iadului!?"

Spune **căpitanul,** puțin cam foarte tare stupefiat din pricina chemării 'pângăritor de mamă': „Hei, duşman al tuturor oamenilor şi a lui Dumnezeu Insuşi, moderează-te; pentru că ție nu ți se cade a judeca în prezența lui Dumnezeu, Domnului tău! Dacă am păcătuit în somn în amețeală mare a simțurilor mele, atunci mi-am dăunat numai mie, niciodată însă ție în ceva. Eu cred însă, că Dumnezeu este mai mult decât tine şi El nu m-a salutat încă niciodată aşa ca tine, mincinos mârşav! Este într-adevăr adevărat, că s-a întâmplat o dată, că am dormit o dată cu mama mea în al paisprezecelea an de viață al meu; dar eu am fost îndemnat spre acest lucru de către mama mea. Pentru că ea s-a deghizat într-o grecoaică foarte voluptoasă şi purta peste fața ei, oricum încă extrem de frumoasă o mască frumoasă grecească, a venit noaptea la mine, mi-a descoperit toate farmecele ei puternice şi m-a cerut. Pentru că mama mea avea atunci de-abia douăzeci şi opt de ani; când m-a născut ca primul ei născut, avea ea treisprezece ani şi jumătate. Eu eram cunoscut în Roma, ca fiind unul dintre cei mai frumoşi şi încântători tineri; ce minune, că mama mea proprie s-a înflăcărat pentru mine şi s-a mascat, pentru a mă savura! Mârşavule! Dacă eu, ca un roman înflăcărat, am dormit în consecință cu mama mea, ca fiind o presupusă grecoaică foarte voluptoasă şi fermecătoare, sunt de aceea un pângăritor de mamă? Poți tu, măgar orb al iadului, să-l tratezi vreodată pe cineva ca fiind un criminal şi ucigaş, care a căzut de pe acoperiş şi pe pământ, în căderea lui a lovit un om şi l-a omorât prin aceasta?! - Vorbeşte acum, tu măgar bătrân al iadului!"

Vorbeşte **satana,** cu totul supărat din cauza insultării *(din partea)* căpitanului: „Eu mă uit numai la faptă şi nu, în ce formă a fost comisă ea; la mine nu există circumstanțe atenuante şi tu eşti văzut din partea mea ca fiind judecat, aparții iadului şi nu vei scăpa de puterea mea!"

Spune **căpitanul:** „Uită-te aici, tu măgar bătrân, orb al iadului! Cine este Acela, care stă alături de mine în partea dreaptă a mea, îl cunoşti tu, nu-ți este cunoscut Iisus din Nazaret?"

Când căpitanul rosteşte numele Meu, îl doboară pe satana cu toată puterea jos, la pământ şi el îl amenință pe căpitan, ca să nu mai dorească să rostească niciodată acest nume cel mai respingător. El l-ar cunoaşte pe Nazarinean şi îl blestemă pe acesta, pentru că ar vrea să ia cu forța puterea de la Dumnezeire şi n-ar lipsi absolut de loc mult, ca el să devină un domn al cerului şi a toată lumea!

Spune **căpitanul:** „Măgar orb al iadului! Ceea ce a fost El din veşnicii, aceasta mai este El încă şi va ramâne asta, veşnic; şi El singur ne va judeca pe mine şi pe tine şi veşnic nu tu măgar al iadului bătrân, rău, orb şi cel mai prost! Dacă eşti tu deja o ființă chiar atât de puternică, de ce te doboară, deci, chiar aşa de uşor numele însuşi al Nazarineanului sfânt în aşa fel, de parcă n-ai fi stat niciodată în picioare? Vezi, cât de frumos şi lăudabil este aici şi cât de bine o ducem noi toți! Dacă n-ai fi tu un animal al iadului aşa de prost ca noaptea, cât de uşor ar putea să-ți fie tot aşa de bine ca şi nouă! Intoarce-te şi recunoaşte în inima ta, dacă mai ai încă una, că IISUS este DOMNUL CERULUI şi AL PĂMÂNTULUI şi tu vei fi pus cu siguranță nouă de-o potrivă!"

Aici rânjeşte **satana:** „Ai trebuit tu deja iarăşi să rosteşti acel nume mie cel mai respingător?! Dacă nu ştii, totuşi, să vorbeşti despre nimic mai bun, atunci exprimă numele cel puțin totuşi pe ocolite; pentru că el mă chinuieşte mai mult decât zece mii de iaduri în cea mai înaltă furie a lor de foc! Pe lângă aceasta, sunt eu un duh şi trebuie să rămân aceasta, veşnic, din cauza mântuirii voastre şi nu mă pot de aceea converti niciodată la Dumnezeul şi Domnul vostru! Eu sunt o dată şi pentru totdeauna pe veci blestemat şi pentru mine nu mai este nici o mântuire!"

Spune **căpitanul:** „Dacă mi-ar fi spus aceasta altcineva decât tu, atunci o credeam; dar pe tine nu te cred nimic, în afară de faptul, că eşti într-adevăr măgarul iadului vechi şi bătrân! Dacă ai vrea să te converteşti,

atunci ştiu numai prea bine, că ai fi acceptat de Domnul cu toată suita ta; dar la tine este numai o răutate încăpăţânată, din care tu însuţi nu vrei veşnic niciodată să te îndrepţi moraliceşte, pentru că îţi face un fel de bucurie a iadului de a putea să te împotriveşti lui Dumnezeu, Domnului, în consecinţa voinţei tale libere. Dar eu ţi-o spun, că Domnul n-a închis încă nici pe departe pe deplin inima Lui pentru tine şi nu te-a judecat încă nici pe departe! Intoarce-te de aceea la El şi El te va primi şi îţi va ierta toate ale tale miliarde ori miliarde de mârşăvii şi păcate!

Eu sunt un păgân şi am divinizat natura şi chipurile cioplite în tinereţea mea, făcute de mâini omeneşti şi provenite din fantezia lor; dar eu, ca un om din carne slab şi orb, mi-am dat, totuşi, acuşi seama, că m-am aflat pe căi greşite, pe care nu ajungi la nici un scop.

Tu, însă, ai fost creat din cele mai dintâi începuturi ale tale, ca un duh curat de către Acela, care sălăşluieşte acum în inima acestui Nazarinean sfânt şi căruia îi sunt vizibil cerul şi pământul foarte pe deplin supuse. ţie îţi este ceva uşor recunoaşterea curată a adevărului veşnic, în timp ce eu a trebuit mult timp să mă bâjbâi de-a valma în noapte şi în ceaţă; tu trebuie prin urmare numai să vrei şi ai şedea iarăşi în lumina bătrână din începuturi. Adresează-te de aceea Domnului, care se află aici într-un mod minunat trupeşte între noi şi eu îţi garantez cu toate, ce-mi este propriu şi sfânt împreună cu viaţa mea, că vei fi primit!"

Spune **satana:** „Eu nu pot acest lucru!"

Spune **căpitanul:** „Şi de ce nu?"

Spune **satana:** „Pentru că nu vreau aceasta!"

Spune acum aşadar şi **căpitanul** cu o voce foarte emoţionată: „Atunci ridică-te şi du-te de aici în numele lui Iisus; pentru că acum încep să mă scârbesc faţă de tine până la vomitare! Tu eşti în consecinţă într-un mod foarte încăpăţânat o bestie incorigibilă a iadului şi în mine a dispărut pe veci orice compătimire în privinţa chinului tău şi durerii tale veşnice. Domnul să te judece, măgar bătrân al iadului!"

La aceste cuvinte ale căpitanului, a căzut satana la pământ ca lovit de fulger şi a răcnit aşa de puternic ca un leu înfometat; dar Eu i-am făcut semn îngerului Rafael, ca să-l ia tare.

Atunci a păşit **îngerul** repede acolo, între căpitan şi satana şi a spus: „Satana! Eu, un slujitor cel mai neânsemnat al Domnului IISUS IEHOVA SAVAOT, poruncesc într-un mod de necesitate neclintit, ca tu să pleci în acest moment din acest loc şi din această împrejurime, pe care ai făcut-o pe mult timp fără vindecare pentru animale şi oameni cu suflarea ta!"

Spune **satana,** aprins de furie: „Incotro să merg?"

Spune **îngerul:** „Acolo unde slujitorii tăi te aşteaptă şi te blesteamă! Du-te şi dă-te în lături! Amin!

Cu aceste cuvinte ale îngerului, s-a ridicat satana asemenea unei mingi de foc arzând către toate părţile şi a fugit în gălăgie mare de tunet într-o rapiditate de fulger către miază-noapte.

Ingerul a rupt însă de pe jos din acel loc, unde stătuse şi zăcuse satana (acesta a fost un bloc de piatră de mai multe cincizeci de chintale) şi l-a azvârlit cu o asemenea putere peste muntele întreg, departe în interiorul mării, că piatra s-a evaporat deja în aer în praful cel mai fără valoare prin frecarea ei.

Şi toţi s-au mirat foarte tare de o asemenea putere a îngerului şi **căpitanul** spune: „Ha, acesta ar fi un mare aruncător cu praştia! Acesta ar arunca singur mai mult, decât zece legiuni romane! De altfel, îţi mulţumesc ţie, o Doamne şi pentru această relevaţie; pentru că acum am făcut aşa zis cunoştinţă personală, deci şi cu duşmanul veşnic a toată dragostea, a toată lumina şi a tot binele şi adevărul şi m-am convins repede, ce caracter are el. Pe acesta nu-l mai îndreaptă nici o veşnicie şi nici un foc!

Sunt într-adevăr la Dumnezeu toate lucrurile posibile; dar aici cred eu, că şi atotputerniciei Dumnezeieşti îi va reuşi cu greu, să-l îndemne pe acest duh să vină înapoi la căinţă şi regrete. Pentru că, dacă i se lasă voinţa liberă, atunci el veşnic nu se schimbă niciodată; iar dacă aceasta nu i se lasă, atunci a încetat el să fie El şi nu mai există atunci nici un satan în toată nemărginirea. A dori, însă, să fie îndemnat spre îndreptare cu chinuri şi dureri cât se poate de mari, ar însemna, a turna apă cu un ciur într-un vas găurit! Cel mai înţelept lucru ar mai fi încă, după părerea mea, de a-l face prizonier pentru toate timpurile timpurilor într-o oarecare temniţă şi anume fără dureri; aşa n-ar putea el să aibă nici o influenţa, cel puţin asupra oamenilor vii!"

Spun **Eu:** „Prietene, acestea sunt lucruri, pe care tu acum nu le poţi înţelege; odată, însă, îţi vor fi clare acestea! Timpul pământesc nu are fireşte nici o măsură pentru asta, - într-adevăr, însă, un soare central întreg al temeliei din începuturi! Când va ajunge acesta odată la sfârşit, atunci nu va mai fi de asemenea departe reântoarcerea încă mai posibilă a lui satan; dar unde va fi atunci deja acest pământ şi acest soare?! Pentru că un corp, cum este aici soarele central al temeliei din începuturi, are nevoie de epoci pentru tine neimaginabil de lungi, până ce toată această viaţă în sine judecată, care este acum o materie aparent moartă, se evaporă până la ultimul prăfuleţ în viaţa liberă, duhovnicească!

Dar, cum am spus, asemenea lucruri nu le poţi acum încă nici pe departe înţelege! Un asemenea lucru nu-l înţeleg acum nici îngerii; dar va veni acuşi o vreme, în care tu nu vei găsi nici un dubiu în cele spuse acum şi vei crede lucruri, despre care, acum, nu ai încă nici un habar! Insă, acum, nimic mai departe despre acest lucru! Pregătiţi-vă însă acum şi noi ne vom pune foarte domol pe călătoria de întoarcere!"

153. Coborârea de pe munte.

Vorbeşte **Jarah,** care îşi acoperise faţa cu o batistă în timpul prezenţei vizibile a lui satan: „Doamne, acum mă duc eu cu plăcere înapoi, în oraş; pentru că prezenţa acelui unu mi-a tăiat pentru totdeauna pofta supra acestei înălţimi, cu toate că ea îmi va ramâne, pe de-altă parte, în amintire, ca fiind nedescris de memorabilă. Picioarele mele nu o vor călca niciodată iarăşi!"

Spun **Eu:** „Aşadar, deci, acesta a fost acum izgonit de aici şi Rafael al tău a făcut locul imediat iarăşi curat; de altfel, nu îţi va face nici pagubă, nici un oarecare folos deosebit, dacă te urci vreodată iarăşi pe această înălţime, sau nu. Cea mai bună înălţime de urcat este însă inima proprie; cine a pătruns în cel mai adânc interior al ei, a dobândit cea mai înaltă înălţime a perspectivei de viaţă! - Dar acum să mergem, pentru că s-a

scurs deja a treia oră a acestei zile de odihnă de astăzi. Urmați-Mă însă numai acum şi noi vom ajunge la Ghenizaret pe poteca cea mai apropiată şi cea mai bună!“

Spune **căpitanul:** „Doamne, a fost mai înainte vorba, dacă nu mă înşel, de parcă am fi vrut să mai petrecem, cumva, încă întreaga zi de astăzi aici!?“

Spun **Eu:** „Tu M-ai înțeles deci de această dată puțin greşit; cu aceasta s-a subânțeles doară numai înălțimea sărbătoririi zilei de odihnă în inimă! Dar acum nu face nimic, să mergem numai; pentru că jos ne aşteaptă nerăbdători mai multe sute de suferinzi! Acestora le trebuie ajutat, ca atunci, după plecarea Mea, să nu se mai lase găsit nici un bolnav în această împrejurime întreagă.“

La aceste cuvinte ale Mele, s-au pus, aşadar, acum toți pe drum şi Eu, micuța Jarah şi Rafael ne-am pus pe drum şi am întruchipat într-un asemenea fel ghizii de drum şi a mers repede şi uşor de pe munte în vale în jos, către Ghenizaret. După un timp de aproximativ două oare şi o jumătate de oră am şi fost deja cu totul în apropierea orăşelului Ghenizaret.

Atunci i-**Am** chemat pe toți oaspeții de munte laolaltă şi am spus: „Ascultați-Mă acum voi toți! Cum v-am dat de înțeles deja pe înălțime, aşa v-o spun acum vouă tuturor încă o dată: Toate cele văzute şi trăite la înălțime, țineți-le deocamdată pentru voi! Când veți înțelege însă aceasta printr-un semn mare din ceruri, atunci propovăduiți oamenilor asemenea lucruri de pe acoperişuri, oamenilor care sunt de un cuget bun; dar lumii rele să-i rămână asemenea lucruri continuu aşa tăinuite, precum este aici tăinuit mijlocul cel mai interior al pământului! Pentru că asemenea lucruri nu va înțelege niciodată un simț lumesc exterior şi v-ar blestema ca fiind oameni nebuni! Acesta ar fi, însă, deci, atunci şi moartea veşnică a sufletului său.

Mai ales, rețineți aceasta: Cuvintele şi învățăturile şi faptele Mele sunt mai minunate decât aceste mărgăritare nemaipomenit de mari ale Jarahei; şi asemenea mărgăritare nu sunt, ca să le arunci porcilor! De aceea, fiți mereu cu ochii în patru; pentru că tot ce vine de sus, este de asemenea numai pentru aceia, care vin de asemenea de sus! Câinilor şi porcilor le aparține însă numai murdăria lumii; pentru că un câine se întoarce iarăşi înapoi la ceea ce a vomitat şi porcul se lăfăie în aceeaşi cloacă iarăşi în care se lăfăise, murdărise şi necurățise pe deplin câteva momente mai devreme. Lăsați-vă de aceea sfatul Meu pus la inimă!“

Spune **căpitanul:** „Doamne, dar dacă suntem întrebați de curioşi de toate ce s-au întâmplat pe înălțime, ce răspuns să dăm atunci unor asemenea întrebări?“

Spun **Eu:** „Spuneți adevărul şi spuneți că Eu v-am interzis tuturor să mărturisiți lumii asemenea lucruri; şi cei care întreabă, nu vor mai pătrunde atunci mai departe în voi, ci se vor mulțumi cu aceasta.“

Cu această lămurire a şi fost atunci căpitanul nostru pe deplin mulțumit şi noi ne-am dus atunci în oraş şi în casa lui Ebahl.

154. O minune de vindecare în casa de oaspeți a lui Ebahl din Ghenizaret.

Când am ajuns în casa lui Ebahl, au venit atunci imediat slujitorii şi servitorii casei şi au spus, că în casa de oaspeți au ajuns aproximativ o sută de bolnavi şi au întrebat despre Domnul şi Mântuitorul Iisus din Nazaret.

Le spun **Eu** slujitorilor: „Duceți-vă acolo şi spuneți-le, ca să se ducă acum acasă numai foarte liniştiți şi bine dispuşi, fără să țină seama de ziua de odihnă; pentru că credința lor şi puterea cuvântului Meu le-a ajutat!“

Cu aceasta s-au depărtat slujitorii, s-au dus la bolnavi în casa de oaspeți şi nu s-au mirat puțin, când n-au mai găsit nici un bolnav; pentru că toți, care fuseseră bolnavi, s-au făcut într-una şi aceeaşi clipă sănătoşi, fără să se țină seama, dacă erau evrei sau păgâni. Când au venit slujitorii la ei, n-au auzit nimic altceva, decât numai o cântare de laudă pentru sănătatea redobândită a trupului lor şi cei vindecați au cerut să Mă vadă!

Slujitorii au spus însă: „Nu ne este permis să vă dăm voie un asemenea lucru; dar noi vrem să trimitem un mesager acolo. Dacă El permite acest lucru, atunci puteți să mergeți acolo şi să-L vedeți şi să-I vorbiți; iar dacă El nu permite aceasta, atunci puteți să vă îndepărtați de aici foarte liniştiți şi bine dispuşi, conform cuvântului Său, - pentru că El nu este întotdeauna în starea de a accepta vizite şi mai puțin să lase să se vorbească cu El.“ - Cu acest răspuns vine un slujitor la Mine şi Mă întreabă de aceasta.

Eu spun însă: „Eu v-am spus doară, ca ei toți să plece acasă liniştiți şi bine dispuşi şi astfel să rămână aşa! Ceea ce au căutat, au dobândit şi pentru ceva mai înalt n-au ei nici înțelegere, nici o minte îndeajunsă şi aşa lăsaț-i deci să plece acasă!“

Cu acest răspuns s-a reântors iarăşi mesagerul şi le-a spus aceasta **celor tămăduiți.** Dar aceştia au spus: „Căruia vrei să-i aduci cinste şi laudă, într-un asemenea caz este stângaci să întrebi dinainte! Să ne ducem acolo şi să-i aducem lauda lui cuvenită şi mulțumirea cuvenită, potrivit cu tot adevărul şi buna-cuviință şi ni se va da bine drumul! Să mergem de aceea numai foarte curajoşi acolo şi el nu ne va interzice accesul, deoarece venim la el cu cea mai bună intenție din lume!“

Cu aceste cuvinte se duc acum toți la Mine în casă. Ei bat la uşa sălii noastre mari de mese, dar nimeni nu spune: „Veniți înăuntru!“ Dar ei bat într-un mod repetat şi **Eu** îi spun lui Ebahl: „Lasă-i înăuntru din cauza credinței lor insistente!“ - şi Ebahl s-a dus şi le-a deschis uşa şi ei au intrat în încăpere, atâța câți aveau loc dintre ei şi au început să Mă laude tare acolo şi Şi-au rostit mulțumirea lor.

Eu, însă, le-am spus să tacă şi le-am zis: „O laudă a gurii şi o mulțumire a buzelor nu are nici o valoare în fața lui Dumnezeu, deci nici la Mine! Cine vrea să se apropie de Mine, acela să se apropie de Mine cu inima lui, căci atunci voi privi la el; dar un plâns gol al gurii, la care inima nici nu gândeşte ceva şi încă mai puțin simte ceva, este în fața ochilor Mei ceea ce este aici un hoit putred în fața nărilor nasului. Ceea ce ați căutat voi, aceasta v-a fost împărtăşit; altceva nu cunoaşteți şi lauda voastră goală nu-Mi place! De aceea mergeți acasă şi nu faceți acestei case oarecare deranjări! Păziți-vă însă de destrăbălare, desfrâu, bulimie şi de viață de excese, - căci, altfel, cădeți cel mai repede iarăşi în boli încă mai rele, decât de care ați fost până acum atinşi şi chinuiți!“

Aceste cuvinte le-au mers la inimă celor vindecați şi ei s-au întrebat între ei, cum am putut şti faptul că bolile lor li s-ar datora mai ales pornirii lor spre desfrâu. I-a atacat prin surprindere o teamă față de Mine, pentru că

au început să se gândească: ‘El poate să aducă la lumina zilei încă mai multe dintre faptele noastre tocmai nu foarte lăudabile! Noi mergem de aceea!’ - Apoi au părăsit încăperea şi s-au dus acolo, de unde veniseră.

Acest lucru l-a remarcat **căpitanul şi** el M-a întrebat şi a spus: „Cum se face aceasta, că aceştia au dispărut acum aşa deodată? Tu de-abia că ai pomenit păcatele lor şi un asemenea lucru i-a mânat pe uşă afară ca printr-o putere mare!“

Spun **Eu:** „Aceştia sunt nişte laşi de desfrâu aşa adevăraţi! Ei se ocupă cu desfrâul de tot felul şi un adulter a devenit la ei deja un lucru cu totul normal; la ei sunt femeile comune (*bun obştesc) şi* o fecioară s-o violenteze, este la ei o glumă pură de viaţă! Dar între ei sunt şi pângăritori de băieţi şi asemenea oameni, care se distrează cu fecioare într-un fel anormal, tăcut sodomist, pentru că vor să se apere prin aceasta de îmbolnăviri rele, dar de aceea cad în alte boli, încă mai rele. De aceea, deci, i-am întâmpinat şi le-am dat acestor oameni drumu într-un mod aşa de dur; pentru că pe aceştia poate numai un cuvânt dur să-i mai aducă încă la vreo oarecare îndreptare.“

Spune **căpitanul:** „Din ce împrejurimi vin ei?“

Spun **Eu:** „Din împrejurimea gadarenilor. Mai mult spre nord sunt câteva sălaşe şi patru sate. Locuitorii sunt un amalgam de evrei, egipteni, greci şi romani. Ei au o puţină - şi de fapt absolut nici o religie şi ocupaţia lor constă mai ales în creşterea porcilor şi în negoţul cu aceştia către Grecia şi Europa, unde carnea acestor animale este mâncată şi grăsimea lor este savurată ca un condiment al mâncării. Aceştia sunt de aceea deja după ocupaţia lor nişte oameni cu totul necuraţi; dar necurăţia lor extremă n-a fost tocmai un păcat, dacă n-ar fi în faptele lor însăşi cu mult mai răi decât porcii lor. Faptele lor îi pune adânc sub porci şi cu ei va fi greu de realizat ceva!“

Spune **căpitanul:** „Păi, este foarte bine, că ştiu asta. Acele comunităţi se mai află încă sub jurisdicţia mea şi nu voi lăsa cu siguranţă să lipsească faptul de a le pune un protector al moravurilor, care va şti să le bată foarte tare peste degete, la cea mai neânsemnată necuviinţă, după instrucţiunea dată. Ei, aşteptaţi, viaţa voastră desfrânată să vă fie făcută deja mâine nesuferită într-un mod, că niciodată să nu vă mai placă a lăsa să iasă la suprafaţă pofte dintre cele mai necurate şi apoi, să le încununaţi pe acestea fără conştiinţă!

Doamne, eu sunt într-adevăr numai un om, am ajuns însă în cursă ascendentă până acolo prin viaţa mea mereu activă în treburi ale guvernării şi am aflat numai prea înmulţit, pentru a admite acum limpede, că pentru omul simplu este cel mai bine, dacă este guvernat cu un sceptru de fier şi dacă este din când în când biciut cu nuiele spre bine. Unde acesta nu este cazul într-o comunitate mare de oameni, acolo iasă cel mai repede totul din cusătură!“

Spun **Eu:** „Da, da, în acest caz ai dreptate, - dar numai în comunitatea ţie menţionată; dacă vei folosi, însă, peste tot ceea ce ţi-ai propus, atunci vei face mai multă pagubă decât folos! Leacul trebuie mereu să se îndrepte după boală şi nu invers. Dar, cum am spus, la comunitatea arătată va bate ea, acesta este leacul tău, cel puţin binele în ţinte, ca acestor oameni să le fie tăiată foarte pofta de desfrâu. Dar nuiaua de educare nu trebuie să fie purtată în mâna mâniei, ci în mâna dragostei adevărate!“

155. Râvna dragostei.

Spune **căpitanul:** „Doamne, acest lucru îl accept foarte bine, dar ştiu totuşi din viaţa mea un caz deosebit, unde toată dragostea nu putea să înfăptuiască nimic; şi cazul a fost următorul: Slujeau printre cei mulţi soldaţi, care stau sub comanda mea, un ilian tânăr, mare ca un uriaş. Sabia lui cântărea douăzeci şi cinci de kilograme şi el o mânuia, totuşi, cu o uşurinţă, de parcă ar avea o pană în mână. Acest războinic plătit, purtând o platoşă şi un scut, înfăptuia într-o bătălie mai mult decât o sută de alţi războinici. În război era prin urmare bine de folosit, - dar nu tot aşa în pace; atunci era el lacom de a face scandal şi nu trecea o săptămână, în care n-ar fi adus la iveală vreun oarecare conflict nou furios. Eu m-am purtat cu el mereu plin de dragoste, i-am arătat răul şi mârşăvia conflictelor sale comise aşa de clar pe cum este posibil şi i-am interzis o asemenea producere neastâmpărată de scandal din partea lui. Atunci îmi promitea tot timpul solemn o îndreptare şi se şi purta apoi câteva zile foarte treaz şi modest; dar aşa ceva nu dura niciodată mai mult de zece zile, căci veneau deja iarăşi plângeri din toate părţile şi noi eram nevoiţi apoi, bineînţeles, să dăm despăgubiri. Dacă îl întrebai, de ce ar face pentru numele lui Dumnezeu, deci, totuşi aşa ceva, atunci dădea el tot timpul acelaşi răspuns şi spunea: ‘Eu mă antrenez în arta de război şi făcând aceasta, nu cruţ nimic în afară de oameni şi sabia mea trebuie încercată la obiecte diferite!’

Asemenea exerciţii de război ale lui nu-l îndemnau însă arareori, să facă o vizită unei oarecare cirede de boi, tauri, vaci şi văcuţe şi să le taie capetele cu o singură lovitură. O dată tăiase el capetele unei cirede de complet o sută de tauri şi s-a lăudat apoi cu o asemenea faptă de erou, care ne-a costat o mie de monede grele de argint, ca despăgubire! Atunci am devenit, deci, totuşi aşa de plin de mânie asupra acestui om, că aş fi vrut eu însumi de furie să-l rup imediat în bucăţi.

Eu, însă, am rânduit să fie legat cu lanţuri grele de un pom, să-i fie legate încă pe deasupra mâinile şi picioarele, cu funii tari şi să fie biciuit o oră întreagă, că a căzut de aceea într-o slăbiciune mare. Atunci am rânduit să fie dus la îngrijiri, la care a fost iarăşi pe delin vindecat în douăzeci de zile. Şi iată, aceasta l-a schimbat total pe acest om, cu care mai înainte toată dragoste nu putea să înfăptuiască nimic; el a fost apoi omul cel mai modest şi cel mai liniştit, pe care l-am făcut subconducător după un an şi el îmi mulţumeşte acum încă şi astăzi pentru acea pedepsire exemplară cu bătaie, fără care n-ar fi devenit niciodată un subconducător. Dar spre o asemenea pedeapsă cu bătaia, n-ar fi fost niciodată dragostea în stare să mă determine, ci numai furia dreaptă asupra acelui om; şi astfel, sunt eu de părere, că o mânie dreaptă este faţă de om adeseori mai vindecătoare, decât prea multă dragoste, încă cât se poate de curată!“

Spun **Eu:** „O da, dar aceasta nu este atunci mânie în sensul propriu zis, ci numai o râvnă deosebită de dragoste în inimă, care posedă o putere vindecătoare. Cu aceasta acţionez şi Eu, dacă este nevoie, pe undeva.

Dacă dragostea n-ar avea o asemenea râvnă, atunci ar fi nemărginirea încă până acum pe deplin lipsită de ființă; numai râvnei mari de dragoste a lui Dumnezeu îi datorează toată făptura existența ei.

Şi astfel, n-a fost, mânie şi sete de răzbunare care rezultă din ea ceea ce a determinat inima ta spre pedeapsa dreaptă a acelui războinic plătit neastâmpărat, ci o râvnă deosebită a dragostei tale către acel soldat plătit, care îți era foarte aproape de inimă, din cauza eficienței lui. Pentru că, dacă ai fi avut o mânie straşnică asupra acelui om, atunci rânduiai să fie ucis; dar râvna dragostei număra loviturile de bici necesare şi tu ai lăsat atunci să fie numai atâta timp biciuit, cât ai putut socoti, că va suporta o asemenea biciuire.

Astfel poți tu să te porți într-adevăr şi cu acele comunități în caz de nevoie; dar prima încercare să se întâmple totuşi prin dragostea curată şi printr-o învățătură potrivită. Pentru că, dacă îi cuprinde pe oameni înțelegerea, că li se dau legi aspre numai din cauza mântuirii lor şi se adaugă un post de judecător nemilos, atunci vor îngădui ei toate aceste lucruri; dacă apar însă legile aspre numai ca un bun plac tiranic al deținătorului de putere, atunci ele nu îndreaptă pe nimeni şi transformă, la sfârşit, în diavoli încă şi îngerii comunității, care nu vor căuta nimic altceva, decât cum s-ar putea răzbuna față de acela, care îi chinuie tot timpul pentru nimic şi iarăşi nimic şi fără un oarecare motiv vizibil?“

Spune **căpitanul:** „Da, Doamne, asta îmi este acum deja iarăşi limpede ca soarele şi eu voi rândui încă astăzi să meargă un mesager cu un ordin la subconducătorii de acolo şi mâine li se va pune acesta deja în fața acelor comunități, spre conformare. Eu mă voi duce de aceea, aşadar, acum şi pentru câteva clipe la oamenii mei şi voi rândui să fie de îndată redectat un asemenea lucru.“

156. Despre relațiile de gen ale îngerilor creați din începuturi.

După aceste cuvinte se duce căpitanul acasă; dar Ebahl îl roagă să nu rămână plecat mult timp, deoarece mâncarea de prânz va fi acuşi pregătită. Şi **căpitanul** vorbeşte în mers: „Eu voi fi de îndată iarăşi aici, dacă nu s-a ivit ceva de o importanță deosebită; şi dacă s-a întâmplat ceva de importanță, atunci voi trimite un mesager încoace.“

Apoi aleargă căpitanul în grabă imediat de aici şi nu se miră puțin, când ajunge acasă şi îşi lasă totul povestit de subconducătorii săi, ce s-a întâmplat între timp, cum găseşte el ordinul lui pentru comunitățile mai sus menționate scris pe pergament, cu scrisul mâinii lui, aflându-se pe masa lui de lucru. El îl citeşte repede şi găseşte totul exact aşa, cum se gândise el. El trimite atunci de îndată după un mesager rapid pe picioare şi iată, vine în haine de soldat romane tocmai îngerul nostru Rafael şi îi oferă căpitanului slujirile lui.

Căpitanul nu-l recunoaşte la început pe înger şi este de părere, că ar fi un războinic tânăr, care i-ar fi fost repartizat cumva din Capernaum de către Corneliu. El l-a întrebat de aceea, dacă s-ar încumeta într-adevăr, să preia această trimitere destul de peste mână către subcomandantul din Gadarenum.

Spune **îngerul:** „Domn al puterii tale, dă-mi-o numai şi eu o voi duce la fața locului cu rapiditatea unei săgeți trase cu arcul şi în clipe puține o să ai răspunsul înapoi în mâinile tale!“

Aici de-abia s-a uitat bine **căpitanul** la omul lui, a recunoscut în persoana lui îngerul Rafael şi a spus apoi: „Da, da, ție îți este aşa ceva într-adevăr posibil; pentru că abia acum te-am recunoscut!“

După aceea i-a înmânat căpitanul lui Rafael ordinul şi acesta a şi fost deja înapoi cu răspunsul într-o mică jumătate de oră, în care comandantul din Gadarenum confirma, că a primit corect ordinul de la un războinic tânăr politicos şi el îl va şi pune de îndată în aplicare conform intenției lui.

Căpitanul nu s-a mai mirat acum de rapiditatea lui Rafael, ci numai despre faptul, cum Rafael putuse folosi acum totuşi un sfert de oră la acest mesaj.

Spune **Rafael:** „Acesta a fost timpul de scris al subcomandantului tău din Gadarenum. Să nu te mire de aceea acest lucru; pentru că eu n-am avut nevoie de nici un timp. - Dar, să mergem acum amândoi la Ebahl; pentru că mâncarea de prânz este pregătită şi oaspeților le este foame de la călătoria straşnică în jos, de pe munte.“

Căpitanul merge atunci de îndată cu îngerul, care apare însă iarăşi în straiele lui ghenizaritene adoptate în fața casei lui Ebahl; şi căpitanul îl întreabă, unde a dus el acum aşa de rapid îmbrăcămintea de soldat.

Ingerul zâmbi însă şi spuse: „Vezi, nouă ne este mai uşor decât vouă; pentru că noi purtăm în voința noastră, dulapul nostru de haine foarte bogat înzestrat; ceea ce vrem să îmbrăcăm, cu aceea şi suntem deci pe deplin îmbrăcați. Dacă m-ai vedea tu însă în îmbrăcămintea mea de lumină, atunci ai orbi şi carnea ta s-ar evapora în fața mea; pentru că față de strălucirea îmbrăcămintii mele este strălucirea soarelui pământesc un veritabil întuneric.“

Spune **căpitanul:** „Prietene al oamenilor acestui pământ! Prima capacitate, să te poți îmbrăca aşa cum vrei, fără material, doar din voința ta, îmi place foarte mult şi oamenii săraci ar putea-o folosi foarte bine, mai ales în timpul iernii; dar strălucirea tot aşa posibilă peste măsură de tare a îmbrăcăminții tale de lumină, în fața căruia n-ar putea dăinui nici o viață de om, nu-mi place, cel puțin acum nu, pe această lume. De aceea, nici nu mai vrem să facem alte cercetări despre acest lucru. Dar un lucru aş mai vrea încă să aflu de la tine; deoarece suntem tocmai acum aşa singuri împreună şi nu trebuie să ne jenăm față de nimeni, de aceea ai putea, totuşi, să-mi dezvălui un asemenea lucru şi acest un lucru constă în aceasta: Există între voi şi o diferență de gen?“

Spune **îngerul:** „Aceasta este, ce-i drept, o întrebare puțin neândemânatică; dar, fiindcă ea îşi are obârşia curat din îndemnul tău de cunoaştere, de aceea vreau eu să-ți şi răspund cu Nu la aceasta! Ce suntem noi duhuri create din începuturi, astfel domneşte la noi, nenumărații, singură numai ființa masculin- pozitivă, ca fiind pe deplin fără excepție; dar este totuşi pe deplin prezent şi principiul feminin- negativ în fiecare dintre noi şi astfel reprezintă fiecare înger în sine cununia cea mai desăvârşită a cerurilor lui Dumnezeu. Depinde într-u totul de noi, dacă vrem să ne arătăm în forma masculină sau în cea feminină şi toate acestea într-una şi aceeaşi piele.

În aceasta însă, că suntem în noi înşine două ființe, constă şi motivul, că nu putem să îmbătrânim niciodată, pentru că, în noi, se ajută veşnic continuu cele două poluri; dar la voi, oamenii, sunt polurile separate într-o personalitate separată sexual şi n-au de aceea, ca fiind fiecare existent pentru sine, nici o întărire în sine.

Iar dacă polurile personale separate se ating în exterior, atunci ele pierd şi se aseamănă cu un burduf de vin, care devine tot mai zbârcit, cu atât mai mult cu cât l-ai furat de conţinutul lui duhovnicesc. Dacă, însă, ţi-ai putea imagina un burduf de vin, care ar putea în sine să producă mereu încontinuare, ce scoţi din el, atunci n-ai descoperi pe suprafaţa lui niciodată zbârceli şi cute făcând forma lui să arate bătrână. - Inţelegi tu bine un asemenea lucru?“

Spune **căpitanul:** „Cu totul limpede nu-mi este încă treaba; dar aşa puţin o pricepere am acum, într-adevăr. Noi vom vorbi despre această treabă totuşi încă mai multe lucruri unul cu celălalt la o ocazie prielnică. Acum însă, vrem noi să mergem în casă; pentru că ne vor aştepta deja!“

Spune **îngerul:** „Da, da, aceasta într-adevăr şi eu şi simt deja în mine, ceea ce voi numiţi foame!“

Spune **căpitanul:** „Oho, tu eşti totuşi un cel mai curat duh!? Cum vei putea tu mânca o gustare materială?“

Spune **Rafael,** zâmbind: „Mai bine decât tine! La mine este totul, ce primesc în mine, pe deplin mistuit şi transformat în viaţa reculesă, - la tine numai ceea ce corespunde cu polaritatea ta izolată de viaţă, iar ceea ce nu corespunde, este atunci dat de tine afară pe calea naturală; şi aşa am eu doară o situaţie mult mai bună decât tine, în privinţa mâncării şi băuturii!“

Spune **căpitanul:** „Se mănâncă şi se bea, deci şi în ceruri?“

Spune **îngerul:** „O da, dar nu în acea formă, ca pe pământ, ci într-un mod duhovnicesc! Noi avem cuvântul lui Dumnezeu din veşnicie şi în noi, cum există din tocmai acest cuvânt cerul şi toată făptura şi sunt pline cu acelaşi peste tot; şi acest cuvânt este deocamdată existenţa noastră esenţială şi pentru o asemenea existenţă este şi singura şi cea mai adevărată pâine a vieţii şi adevăratul vin al vieţii. În arterele noastre se mişcă el ca sângele în cele ale voastre şi mădularele noastre sunt pline de pâinea lui Dumnezeu.“

Spune **căpitanul:** „Oh, aceasta este rostit extrem de înţelept; asta n-o înţeleg, într-adevăr, asta trebuie Domnul Insuşi să mi-o descopere mai îndeaproape! - Dar, acum, avem cumva într-adevăr timpul cel mai ultim de a păşi în casă şi nu mai vrem de aceea să ne băgăm în alte discuţii următoare.“

157. Despre dăruirea de pomană şi sărbătorirea aniversării.

În timp ce căpitanul mai vorbeşte încă asemenea lucruri, îi vine în întâmpinare **Jarah** a noastră evlavioasă şi spune: „Dar voi aţi rămas mult timp plecaţi! Tu, dragul meu Rafael, pari că vrei să te orientezi de asemenea deja după timpul lumesc leneş! Cu adevărat, aceasta n-a mers atât de repede ca călătoria noastră la acel soare depărtat! Veniţi acum numai repede înăuntru; pentru că mâncărurile sunt deja pe masă!“ - Amândoi merg acum repede înăuntru şi Mă salută în cel mai prietenos mod.

Căpitanul vroia să-Mi aducă mulţumirea lui pentru grija Mea, dar **Eu** i-am spus: „Prietene, Mie Imi ajunge inima ta! Mâncărurile v-au aşteptat deja, de aceea, deviza este acum, să-i dai trupului tău întărirea necesară înainte de toate şi abia apoi să te îndrepţi iarăşi către partea duhovnicească.“

Toţi mulţumesc acum şi încep cu totul energic să mănânce şi să bea şi căpitanul se uită atent mereu la înger, cum acesta bagă mâna aşa de bine energic în blid şi adaugă destul de harnic la socoteală şi paharul său cu vin.

Căpitanul nu se mai poate abţine la sfârşit şi spune aşa pe jumătate într-un mod ironic: „Aşadar, deci, duhurile curate au, cu adevărat, o poftă de mâncare sănătoasă! Bunul meu Rafael mănâncă aici pentru trei; nu, aşa ceva încă n-a trăit pământul, într-adevăr!“

Spune **Ebahl:** „Mă minunează acum aceasta şi pe mine peste măsură de mult; dar eu văd încă ceva, ce mă miră încă mai mult decât mâncatul lui destul de puternic. Vezi, în blidul lui nu se împuţinează nimic! Aici este într-adevăr valabil proverbul înţelepciunii: ‘Ce ia cerul, aceea o dă el iarăşi în următoarea clipă!’ Această masă să fie păstrată de mine în toată cinstea ca o sfinţenie permanentă pentru toate timpurile la urmaşii mei şi în fiecare an să fie ţinută aici o sărbătoare, ca la această masă să fie hrăniţi şi adăpaţi toţi săracii locului!“

Spun **Eu:** „Lasă deoparte masa şi rămâi tu, aşa cum ai fost! şi când vine un sărac la tine şi ai ceva, atunci dăi ajutor în orice zi; dar o mâncare de sărbătoare anuală, nu le foloseşte nici săracilor, nici ţie la ceva şi Eu nu am nici o bucurie la aceasta. Cine îşi aduce aminte de Mine, acela să facă aceasta în toate orele zilei; de o aniversare anuală, însă, nu pot avea nevoie!

Dacă ai stabili o asemenea sărbătoare, atunci te-ai asemănă doară templierilor din Ierusalim, care sărbătoresc de asemenea de trei ori în an serbări comemorative şi la aceleaşi, din pricina datinii, rânduiesc să le fie împărţit săracilor pâine, de parcă ar putea atunci săracul să trăiască dintr-o asemenea bucăţică de pâine de la o serbare până la cealaltă, fără altă hrană! O prostiei unor asemenea serbări ridicole! Fariseii încasează într-adevăr aşa de multe jertfe bogate în asemenea zile de sărbătoare, că ar putea trăi foarte bine o sută de ani următori din venitul a numai unei sărbători; dar săracul să se mulţumească, dacă primeşte pe an de trei ori o bucată de pâine grea de abia o şaisprezecime de kilogram. O mari nebunii, prostii, orbiri şi răutăţi egoiste! - De aceea, lasă tu să fie această masă ceea ce este ea şi tu vei sărbători apoi cea mai plăcută sărbătoare pentru Mine, dacă îl saturi zilnic după puterile tale dintre săraci unul sau altul la această masă, sau şi la o alta!

Şi dacă ar veni unul şi acelaşi sărac în fiecare zi la tine, atunci să nu cumva să-l întrebi, dacă n-ar primi nimic altundeva; pentru că un asemenea lucru i-ar face săracului o inimă fricoasă, că nu va îndrăzni atunci mult timp să vină iarăşi la tine şi fapta ta bună ar pierde prin aceasta toată valoarea în faţa Mea!

Eu nu vreau, însă, de asemenea, ca să le împărţi pâinea săracilor trândavilor încă puternici, care sunt în stare să înfăptuiască munci; acelora, dacă vin, dă-le o muncă potrivită puterilor lor! Dacă îţi vor îndeplini una sau cealaltă muncă, atunci dă-le şi lor de mâncare şi de băut; iar dacă nu vor accepta munca, atunci nici nu le da nimic de mâncare! Pentru că cine are aici puteri, dar nu vrea să muncească, acela să nici nu mănânce!

Vezi, dacă îţi vei coordona acţiunile tale potrivit cu aceasta, atunci Imi vei pricinui tot timpul o cea mai plăcuta sărbătorire comemorativă; dar cu sărbătorirea ta anuală intenţionată, rămâi tu tot timpul departe de Mine! Pentru că o asemenea sărbătorire anuală este cel mai mare nonsens, pe care poate să-l comită un om, pentru că cu aceasta nu-i slujit nimănui cu ceva, - exceptând organizatorului aniversării, care la o asemenea sărbătorire anuală poate să-Şi procure un oarecare folos de jertfă!

Cu ce este, deci, mai bun timpul unui an decât acela al unei zi? Cine, de exemplu, cinsteşte ziua onomastică a tatălui său, o dată pe an, acela ar trebui doară să cinstească şi în fiecare zi ora de naştere, ce ar fi cu siguranţă mai bine decât ziua de naştere anuală!

Eu ţi-o spun, toate asemenea sărbătoriri comemorative ale oamenilor n-au în faţa Mea nici o valoare, exceptând faptul că ele sunt petrecute zilnic, ba chiar oră de oră viu, în inimă. Astfel sunt lucruri goale lunile noi, anii jubileu, sărbătoarea eliberării Ierusalimului din stăpânirea Babilonului, sărbătoarea reconstrucţiei oraşului şi a templului, sărbătoarea lui Moise, Aaron, Samuel, David şi a lui Solomon, la care în privinţa adevărului se interesează de-aproape încă de-abia atâta, ca în privinţa ploii, care a căzut în mare, cu o mie de ani în urmă.

La început sunt petrecute aceste sărbătoriri într-adevăr într-o formă de ascensiune religioasă şi spectatorii (*participanţii)* îşi amintesc la aceasta încă foarte viu de o persoană sau de o oarecare acţiune însemnată, pe care au trăit-o ei înşişi. În a doua, a treia, a patra sau chiar în a zecea generaţie devine ea o ceremonie inutilă la care mii de-abia mai ştiu, de ce este ea sărbătorită, - şi mai târziu se transformă toată treabă în păgânism înfumurat.

De altfel, nu vreau să anulez cu aceasta sărbătoriri comemorative adevărate; dar ele trebuie să poarte în inimă pe lângă treaba anuală a problemei şi cea zilnică, căci, altfel, sunt ele de privit ca fiind moarte şi cu aceasta fără efect. Dar aici cu masa să rămână aşa, cum Eu ţi-am spus-o şi ţi-am arătat-o!“

Spune **Ebahl:** „Să fie totul cel mai exact luat în consideraţie, ce Tu, o, Doamne, ne-ai arătat în modul cel mai bun şi cel mai devărat; dar la aceasta vrem noi să petrecem sărbătoririle zilei cu atât mai sârguincios în inimile noastre şi vrem la aceasta să ne exersăm în dragostea faţă de aproapele după toate puterile noastre şi prin ea, să petrecem cele mai minunate sărbătoriri comemorative!“

Spun **Eu:** „Dacă veţi rămâne în aceasta, atunci voi rămâne şi Eu în voi şi se va recunoaşte din aceasta, că sunteţi cu adevărat ucenicii Mei!

Acum însă am mâncat şi am băut în măsură îndeajunsă; să ne ridicăm de aceea de la masă şi să ne ducem afară la corăbierii noştri şi ei vor şti să vă povestească aşa de multe rarităţi! Aici am avea puţină linişte, deoarece, într-o oră va ajunge iarăşi o caravană din Betleem aici, printre care câţiva farisei tineri dogmatici, cu care nu vreau absolut de loc să ajung la o tangenţialitate; vedeţi, ca ei să fie astăzi încă îndepărtaţi până la Siberah!“

Spune **căpitanul:** „Pentru aceasta se va îngriji! Pentru că acum nu-mi este pe pământ nici un om mai dezgustător, decât un fariseu dogmatic!“ - La aceste cuvinte, ne ridicăm noi toţi şi mergem în grabă afară, la corăbierii noştri de la mare.

158. Psalmul 46 al lui David.

Noi îi întâlnim pe cei opt corăbieri tocmai la citirea psalmilor lui David. Când ne văd, se ridică ei atunci de pe jos, ne salută şi **maistrul** lor vine înspre Mine şi spune: „Doamne, Tu singur ne-ai putea salva dintr-o încurcătură! Ieri, către seară, au venit la noi câţiva farisei şi cărturari şi au cerut o trecere dincolo către Zebulon şi Horazine şi noi le-am refuzat un asemenea lucru cu lămurirea că nu suntem domnii, ci numai slujitorii corabiei şi am avea acum de lucru în ziua de dinaintea celei de odihnă cu citirea psalmilor. Atunci ceru un cărturar tânăr pergamentul psaltirei şi l-a deschis la psalmul 46. Şi a citit:

‘Toate popoarele bateţi din palme, strigaţi lui Dumnezeu cu glas de bucurie. Că Domnul este Preaînalt, înfricoşător, Impărat mare peste tot pământul. Supusu-ne-a nouă popoare şi neamuri sub picioarele noastre; Alesu-ne-a nouă moştenirea Sa, frumuseţea lui Iacob, pe care a iubit-o. Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiţă. Cântaţi Dumnezeului nostru, cântaţi; cântaţi Impăratului nostru, cântaţi. Că Impărat a tot pământul este Dumnezeu; cântaţi cu înţelegere. Impărăţit-a Dumnezeu peste neamuri, Dumnezeu şade pe tronul cel sfânt al Său. Mai-marii popoarelor s-au adunat cu poporul Dumnezeului lui Avraam, că ai lui Dumnezeu sunt puternicii pământului; El S-a înălţat foarte!’

Când citise el astfel un asemenea psalm, a întrebat cu totul plin de seriozitate: ‘Inţelegeţi voi acest psalm?’ şi noi am fost nevoiţi, din păcate, să răspundem cu nu la întrebarea lui. Astăzi însă ne-am pus de devreme capetele la contribuţie, nu ştim, însă, în ciuda acestui fapt, mai mult decât ieri. De mii de ori ne-am gândit la Tine; dacă Tu, o Doamne, ai vrea, atunci ne-ai putea da într-adevăr o luminiţă mică despre aceasta!“

Spune **Eu:** „Uitaţi-vă la această fetiţă, pe care o duc de mână! Intrebaţi-o despre asta, ea vă va da cu siguranţă o lumină bună despre asta!“

Spune **maistrul slujitorilor de pe corabie:** „Această fetiţă poate avea abia paisprezece veri! De unde i-ar veni înţelepciunea lui Solomon?“

Spun **Eu:** „Da, da! Nu numai înţelepciunea lui Solomon, ci înţelepciunea înţelepţilor pământului şi mult mai multe peste aceasta sălăşluieşte în inima ei cea mai curată! Până acum nu i-a reuşit încă nici unui om să privească în spatele stelelor; întrebaţi-o şi ea v-o va face cunoscut! Faimoasa ‘piatră a înţelepţilor’ o poartă ea în rochia ei; de aceea va fi în stare să vă descopere într-adevăr psalmul scurt, dar totuşi bogat în conţinut. Incercaţi numai şi vă veţi convinge!“

Spune **maistrul slujitorilor de pe corabie** către tovarăşii săi: „Ea arată însă în serios deja cu totul îngrozitor de deşteaptă! Numai că ea este la aceasta de o înfăţişare într-adevăr îngeresc de frumoasă, ceea ce nu vorbeşte tocmai în favoarea înţelepciunii ei! Pentru că până acum am aflat încă întotdeauna, că cele mai frumoase fetiţe erau totdeauna cele mai proaste, ceea ce este ceva foarte natural. Cei mai frumoşi copii sunt prea tare răsfăţaţi şi făcuţi înfumuraţi şi învăţa de aceea puţin sau nimic; cu un copil mai puţin frumos însă nu se face de obicei multă zarvă. Se pedepseşte uşor la orice obrăznicie, copilul devine prin aceasta smerit şi modest, el ascultă, îndură şi învaţă la aceasta destul de multe. Dar noi vrem să vedem ce va fi în stare să ne dea această fetiţă în cea mai plină seriozitate ceresc de frumoasă despre psalmul nostru.“

Aici i se adresează maistrul slujitorilor de pe corabie **Jarahei şi** o întreabă despre asta şi ea spune cu mina cea mai prietenos drăgălaşă din lume: „Dragi prieteni, nu este cazul de parcă aş fi învăţat aşa ceva cândva şi aş şti acum despre aceasta ca un cărturar, ci eu simt foarte viu în mine, că, ceea ce duhul profetic al lui David a proorocit înainte, cu mai multe sute de ani, a ajuns acum în faţa ochilor noştri în cea mai desăvârşită împlinire. Un asemenea fapt ar fi trebuit doară şi voi să-l simţiţi în voi în primul moment!

N-aţi văzut, cum El, despre care vorbeşte David şi care se află acum aici, între noi cu trupul, a mers pe mare, de parcă ar fi fost pământ uscat şi n-aţi văzut, cum a însănătoşit acum, în puţine zile, mii tot felul de bolnavi doar cu cuvântul Său? Orbii Şi-au căpătat vederea, surzii auzirea, leproşii s-au făcut curaţi, ciungii şi şchiopii s-au făcut drepţi! Şi aici, priviţi la acest munte, aflându-se în faţa noastră; cât de mult l-a schimbat o noapte! Cine poate să mute munţii şi să ridice marea din temelie? Cine este Acela, pe care îl ascultă toţi îngerii şi toate elementele?! Vedeţi, aici, în faţă noastră, se află El în trup; Despre acesta a vorbit David!

Pe acesta să-L jubilăm prin fapte de dragoste pură şi adevărată faţă de aproapele şi Lui să-I jubilăm în întâmpinare, cu vocea curată a adevărului, fără înşelăciune, fără falsitate şi fără viclenie! Pentru că vai fiecăruia, care ar dori să-I manifeste zgomotos bucuria în întâmpinare cu sunetul necurat al minciunii! Pentru că aşa de drăgăstos şi blând şi este El faţă de drepţi, tot aşa îngrozitor este El acelora, care ascund în inimile lor minciună, falsitate şi viclenie, precum şi este scris: 'Ingrozitor este să cazi în mâinile lui Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este un rege atotputernic peste întreaga suprafaţă a pământului, de El nu se poate nimeni ascunde pe undeva!'

El este acum aici, pentru a sili toate popoarele, prin puterea învăţăturii Lui, să păşească între noi, pentru a deveni părtaşi la mântuirea noastră şi pe oameni, cu aceasta se înţelege copiii lumii, să-i pună sub picioarele noastre, spre judecată! Pentru că numai pe noi ne-a făcut moştenitori ai vieţii veşnice; da, noi suntem partea Lui de moştenire! El este acela, despre care Iacob a spus: 'O Doamne, Tu singur eşti măreţia mea!' şi pentru că Iacob a mărturisit un asemenea fapt în inimă, de aceea a fost el un îndrăgit al lui Dumnezeu, un îndrăgit al Aceluia, care se află aici, între noi!

Dar El nu va rămâne întotdeauna astfel între noi, ci se va duce acuşi iarăşi în sus, în cerurile Sale veşnice şi anume cu vocea vioaie a adevărului veşnic, prin care a creat El un pământ nou şi un cer nou, pentru toate veşniciile veşniciilor; şi El este şi va fi Domnul şi sunetul curat al trâmbiţei Sale, care este aici cuvântul vorbit către noi, va propovădui întregii făpturi un asemenea fapt pe şi în pământ şi pe şi peste toate stelele, într-un mod duhovnicesc şi material.

Acestuia deci, să-i cântăm laude după îndemnul lui David; pentru că Acesta este Dumnezeul nostru şi singurul nostru rege, în veci!

Deoarece ştim însă, ce este El, de aceea să-L cinstim şi să-I cântăm laude cu inimă curată şi înţeleaptă şi nu după felul fariseilor făţarnici, care se apropie cu buzele lor de un Iehova mincinos, dar la aceasta îşi închid inima lor faţă de acest Iehova adevărat şi viu şi se îndepărtează de El.

El nu este însă numai Dumnezeul şi Regele nostru, ci şi acela al păgânilor de pe întreg cuprinsul pământului; pentru că El singur şade peste toţi oamenii şi peste întreaga făptură nemărginită pe scaunul veşnic al puterii şi măreţiei Sale nelimitate. În faţa Lui trebuie să se adune toţi împăraţii pământului, precum popoarele lor în faţa lor; pentru că El este singurul Dumnezeu al lui Avraam, Isaac şi Iacob. El singur este mărit prin Sine deasupra toate şi deasupra a toate scuturile puternicilor acestui pământ larg al nostru!

Că El a venit la noi, aceasta este o milostivire necuprinsă nici îngerilor înşişi! Dar când a venit El, n-a venit neanunţat; fiindcă acest fapt l-au proorocit toţi proorocii. Dar multe dintre proorociri n-au putut fi înţelese de către oameni, din cauza împietririi continuu crescânde a inimii lor. Acum însă a venit El Insuşi despre care au proorocit proorocii şi El Insuşi se vădeşte tuturor oamenilor, care sunt aici de o voinţă bună.

Acelora însă, care au o inimă rea şi înfumurată, nu le poate fi altcumva decât îngrozitor! Pentru că răutatea are peste sine continuu dreptatea atotputernică şi veşnică ca un cel mai nemilos şi incoruptibil judecător! Asemenea cum un cântar bun, simţitor arată deja o bătaie perceptibilă, dacă se pune ca adăugire doar un păr pe una din părţi, tot aşa nu poate în faţa Lui, care este aici, să dăinuiască nici o cât se poate de neânsemnată falsitate, sucitate, răutate, nedreptate şi orice altă necioplire a inimii! De aceea trebuie să fie El îngrozitor fiecărui păcătos, în a cărui piept sălăşluieşte o inimă împietrită, insensibilă şi rea. - Inţelegeţi voi acum psalmul 46 al lui David?"

159. Despre dragostea faţă de duşman.

Spune **maistrul slujitorilor de pe corabie:** „Cea mai minunată fată! Cine ţi-a dat o asemenea înţelepciune? Cu adevărat, tu eşti mai înţeleaptă decât Avraam, Isaac şi Iacob!"

Spune **Jarah:** „V-am arătat totuşi mai înainte, cine este Acela, care se află acum printre noi; dacă lucrurile stau incontestabil astfel, cum mai puteţi voi întreba şi spune, de unde mi-a venit o asemenea înţelepciune, sau cine mi-a dat-o? Aici, în faţă noastră a tuturor, stă dăruitorul mare şi sfânt al tuturor darurilor bune! El singur este înţelept şi El singur este bun pe deplin! Cine îl iubeşte şi crede în inima lui, că El este din Sine înspre afară Domnul Iehova Savaot din veşnicie, în inima aceluia îi va da El o lumină necreată şi veşnică şi se va face atunci lumină în omul întreg; şi un asemenea om va fi atunci plin de adevărata înţelepciune dumnezeiască, pătruns din temelie. - Dacă aveţi o oarecare înţelegere, atunci trebuie să vă fie acum limpede, cum atau lucrurile acum pentru noi toţi!"

Spune **maistrul slujitorilor de pe corabie:** „Da, da, tu cel mai drag îngeraş! Noi înţelegem acum bine acest fapt şi va fi într-adevăr astfel, cum tu ne-ai explicat aceasta acum; dar cei de ieri-seară ne-au cerut să fie duşi dincolo la Horazine şi Zebulon, aceştia nu vor accepta aceasta şi o vor înţelege de aceea încă mai puţin. Noi suntem oameni cu totul simpli şi la noi este nevoie de-abia de un miracol, ca să credem acest lucru; dar la aceia va produce un miracol roade încă mai rele decât nici o minune."

Spune **Jarah:** „De aceea le va şi deveni El însă îngrozitor; pentru că vânturile vor duce afară cuvântul Său peste tot pământul! Vai de acela, care îl va auzi, înțelege şi la sfârşit îl va lepăda totuşi!“

Le spun **Eu** slujitorilor: „Aşadar, cum vă place mintea acestei fiice la Mele?“

Spun **slujitorii:** „Doamne şi Invățătorule! Dacă eşti Tu într-adevăr Acela, Care trebuie să fii după cuvântarea cea mai înțeleaptă al acestui înger cel mai drag de fată, atunci nu mai este chiar nici o minune, că această fetiță este aşa de înțeleaptă; pentru că Acesta a putut în timpurile lui Bileam să dezlege astfel limba măgarului, că ea i-a putut prooroci lui Bileam, Acestuia trebuie doară să-i fie încă mai uşor să facă pricepută pentru proorocire limba eficace a unei fetițe de paisprezece ani!

Noi credem toți acum, că Tu eşti, ceea ce Te-a numit această fetiță cu voce tare în fața ochilor şi a urechilor noastre şi nu mai este nevoie pentru asta de nici o minune nouă! Dar, deoarece Tu, o, Doamne, eşti acesta, de aceea uită-te la slăbiciunea noastră mare şi transformă-o într-o putere dreaptă, ca noi să ne putem proteja prin aceasta față de duşmanii de tot timpul ai luminii şi ai adevărului! Pentru că este într-adevăr trist, că noi evreii trebuie acum să căutăm la păgâni lumină şi adevăr. In loc să fie Ierusalimul tuturor oamenilor o cea mai strălucitoare lumină, a devenit ea o mizerie a celei mai bădărane nopți şi întunecimi şi o peşteră de ucigaşi al duhului vechi şi curat al evreilor; şi dacă vrem acum lumină şi adevăr, trebuie să ne ducem să le căutăm în Tir şi Sidon, la greci şi romani! De aceea, Domnule şi Invățătorule, deoarece îți sunt toate lucrurile posibile, dă-ne de aceea lumină şi putere, ca să vedem adevărul şi să-l putem apăra atunci de duşmani!“

Spun **Eu:** „Pacea fie cu voi şi printre voi! Nici unul să nu se creadă mai presus de celălalt! Voi toți sunteți la fel frați; dar cine se vrea a fi cel mai neânsemnat şi vrea să le fie tuturor celorlalți slujitor şi servitor, acela să fie între toți totuşi maistrul şi cel mai mare! Iar dacă vă doresc ca slujitori, atunci sunteți voi în tot adevărul şi puterea Mea. şi astfel este fiecare slujitor puterea Domnului său, - dar Domnul este de aceea dreptatea slujitorului! Iubiți-vă între voi, faceți bine duşmanilor voştri, binecuvântați pe aceea care vă blestemă şi rugați-vă pentru aceia care vă afurisesc! Răsplătiți răul cu bine şi nu vă împrumutați banii voştri acelora, care vă pot da dobânzi mari, căci aşa veți avea în voi din belşug binecuvântarea şi milostivirea lui Dumnezeu! Din aceasta vă va fi atunci împărtăşit lumina, adevărul şi toată puterea şi forța în cel mai scurt timp; pentru că aşa cum măsurați, aşa vi se va măsura iarăşi înapoi!“

Spune **un subslujitor:** „Doamne, noi simțim şi vedem, că învățătura Ta este adevărată şi pură; dar noi simțim de asemenea, că ea va fi cu greu de îndeplinit! Este desigur foarte lăudabil şi ceresc de frumos să le faci bine acelora, care se ostenesc aici să ne pricinuiască continuu o pagubă; dar cine poate păşi în întâmpinarea răutății oamenilor, adesea numai prea mizeră, cu o răbdare mereu egală? Să se pună foarte tare întrebarea dacă prin aceasta nu-i acorzi voinței rele a oamenilor încă mai mult sprijin, decât dacă îi pedepseşti corporal pentru fapta lor rea: Dacă le-ai mai răsplăti încă hoților şi ucigaşilor pentru faptele lor rele, atunci ar mai mai călca acuşi puțini oameni suprafața pământului! De aceea trebuie să-i arăți duşmanului tot timpul o frunte tare şi trebuie să tragi împrejurul casei lui un bastion spinos, ca duşmanului să-i treacă pentru totdeauna plăcerea să-ți pricinuiască pagubă. Aşa va îndemna acest fapt intenția duşmanului desigur mai degrabă spre prietenie, decât dacă i-ai arăta încă pe deasupra, ca replică, o binefacere pentru o nelegiuire comisă față de tine!“

Spun **Eu:** „Da, da, aceasta este într-adevăr destul de bine gândit într-un mod omenesc, dar de Dumnezeiere nu este totuşi nici o urmă la aceasta. Prin pedeapsă îl vei speria într-adevăr pe omul care ți-a făcut rău, că nu va încerca iarăşi aşa de uşor să-ți pricinuiască un rău, - dar prieten nu-ți va fi el de aceea niciodată! Dar dacă i-ai acordat o binefacere la timpul potrivit, când a ajuns în strâmtorare, pentru ceva rău, ce îl comisese împotriva ta, atunci va admite el păcatul, pe care îl făcuse împotriva ta, îi va părea foarte rău pentru acesta şi va deveni începând din acea oră cel mai înflăcărat prieten al tău!

Şi astfel îl va îndrepta pentru totdeauna binefacerea acordată lui pentru fapta lui rea; dar pedeapsa îndurată pentru aceasta îl va transforma pentru tine într-un duşman de încă şaizeci de ori mai mare!

Dacă a rezultat primul păcat comis împotriva ta cumva numai mai mult dintr-o formă de zburdălnicie şi bucurie rautăcioasă, atunci ți se va adăuga ție al doilea păcat din furie şi răzbunare; de aceea v-o spun încă o dată: Faceți ceea ce v-am spus înainte, căci atunci veți fi părtaşi din tot belşugul la milostivirea lui Dumnezeu şi la binecuvântarea Lui!

Pentru că cine vrea să fie într-adevăr binecuvântat de Mine, acela trebuie să şi accepte cu adevărat cuvântul Meu, în care locuieşte toată milostivirea, toată lumina, tot adevărul şi toată puterea, căci altfel ar fi imposibil, să-i acorzi o oarecare milostivire.

Luați-vă însă toți un exemplu de la Mine; pentru că Eu sunt din toată inima blând smerit şi am cu fiecare om cea mai mare răbdare! Nu străluceşte soarele în aceeaşi măsură peste bine şi rău, peste drepți şi nedrepți şi nu cade ploaia roditoare pe țarina păcătosului tot aşa de bine ca pe cea a dreptului? Fiți în consecință desăvârşiți în toate, cum este aici desăvârşit Tatăl din ceruri şi voi veți avea în abundență milostivirea şi toată binecuvântarea din ceruri!- Ințels-ați voi bine asemenea lucruri?“

Spun acum **toți:** „Da, Doamne, noi toți înțelegem acum aceasta foarte bine! Este desigur totul astfel adevărat, bine şi cu aceasta în ordinea cea mai deplină şi noi ne vom şi da toți osteneala cea mai mare posibilă, să respectăm literalmente toate acestea; dar la toate acestea ne va costa cel puțin începutul o osteneală mare!“

Spun **Eu:** „Da, dragii Mei prieteni, în acest timp are nevoie împărăția cerurilor de putere! Aceia care n-o vor trage cu putere la ei, n-o vor dobândi! Fiecare însă, care îşi pricinuieşte o luptă din cauza împărăției cerurilor, este un înțelept şi un maistru constructor deştept. Iar un constructor deştept şi înțelept nu-Şi clădeşte casa lui pe nisip instabil, ci pe un pământ tare de piatră; şi dacă vin atunci furtuni şi inundații, atunci ele nu-i pot face casei nici un rău, pentru că ea se află clădită pe o stâncă.

Aşa este şi la lupta în sine pentru împărăția cerurilor. Cine Şi-a câştigat-o o dată în sine cu lupta, acela Şi-a tras-o asupra sa, pe veci de nedistrus. Atunci pot veni peste el orice furtuni lumeşti şi ele nu vor fi în stare să-i pricinuiască nici un rău. Dar cine nu Şi-o cucereşte aici în sine prin luptă, cu toată cheltuiala puterii lui şi a curajului lui, acela va fi tras în furtunile lumii şi va şi pierde încă, ceea ce avusese el deja! - Toate acestea rețineți-le bine; pentru că vor veni vremuri în care veți avea nevoie foarte mult de toate acestea!“

Spun acum **slujitorii corabiei:** „Noi nu putem să-ți aducem ție, o, Doamne, nimic altceva pentru toate acestea decât numai o simplă mulțumire şi ne dăm acum numai prea clar seama, că omul nu poate să-I dea nimic din sine lui Dumnezeu Domnului, ce n-ar fi primit mai înainte de la El; dar primeşte Tu, o, Doamne, totuşi, astfel mulțumirea aceasta a noastră, de parcă ar fi ea ceva în fața Ta şi porunceşte, ce trebuie să facem pentru cinstea şi dragostea Ta!"

Spun **Eu:** „Eu v-am spus-o deja; faceți asta, - nu mai este nevoie de nimic altceva! - Povestiți-ne acum toate ce le-ați văzut în această noapte şi eventual, ce ați şi auzit; pentru că marinarii văd noaptea adeseori lucruri foarte rare. Dar povestiți pe scurt şi nu adăugați nimic, nici să nu omiteți ceva intenționat, despre care ştiți!"

160. Povestirea corăbierilor despre întâmplările lor din noaptea trecută.

Noi toți ne aşezăm acum în jurul corăbierilor pe iarba frumoasă. Numai Rafael rămâne în picioare şi **un slujitor al corabiei** îi spune: „Băiete, aşează-te şi tu, iarba este un bun comun şi aici nu trebuie să plătească nici un om ceva pentru şederea pe ea!"

Ingerul spuse însă: „Povestiți voi numai mai departe; eu mă voi aşeza desigur, când voi fi obosit de stat în picioare! La aceasta ar putea să se întâmple deci totuşi, ca dintre voi unul sau altul Şi-ar pierde echilibrul şi eu pot fi în acest caz mai iute de mână, de a-i ajuta cuiva să ajungă iarăşi în picioare."

Spune **acel corăbier:** „Tu într-adevăr tu, tu băiețandru de cincisprezece ani de lapte! Ție îți mai atârnă încă scutecele de picioare şi te crezi capabil de puterea, de a ridica pe unul ca noi, dacă ar cădea? Asta înseamnă, dragul meu, să te crezi capabil de puțin prea multe!"

Spune **îngerul:** „Incepeți o dată să povestiți potrivit cu dorința Domnului; toate celalalte se vor arăta atunci într-adevăr, dacă ar deveni la nevoie necesare!"

Cu aceasta se mulțumeşte slujitorul corabiei puțin necioplit şi **maistrul slujitorilor de pe corabie** începe următoarea povestire: „Era cam aşa la prima strajă a nopții, că s-a făcut atunci dintr-o dată într-un mod straniu luminos ca în zi; dar n-am văzut niciunde ceva strălucind şi ne-am gândit, că trebuie eventual să ardă un foc pământesc în mare măsură cumva în spatele munților şi de la acesta este făcut aerul aşa luminos. Numai că lumina era evident prea tare, ca să fi recunoscut în ea, că provine de la un foc pământesc; dar să-i fie ei cum o vrea, luminozitatea a fost o dată prezentă aproape noaptea întreagă şi era, uneori, atât de puternică, că ne credeam aflându-ne în ziua cea mai luminată. Că ne-a fost la aceasta totuşi puțin înspăimântător în suflet, se poate uşor imagina. Au şi venit mai mulți din oraş la noi şi erau de părere, că marea străluceşte tare.

Dar noi toți am observat numai foarte acuşi o altă apariție şi aceasta a fost încă cu mult mai ciudată! Noi vroiam atunci toți să cercetăm marea mai îndeaproape. şi iată - dar eu rog, să nu râdeți de noi! -, nu era nici o picătură de apă în ea şi corabia noastră staționa pe pământ uscat; dar noi am avut atunci ocazia să ne uităm la întreaga adâncime a mării. Era îngrozitor! Corabia noastră era rezemată de o stâncă ieşită în relief; dar pe toate părțile stâncii era şi o prăpastie de mai multe sute de înălțimi de om. Acolo, în golful înăuntru către Ghenizaret, însă, este general valabil numai un fund puțin adânc şi noi ne-am plimbat înăuntru împrejur şi am adunat o grămadă de scoici destul de frumoase şi rare şi melci.

Când am fost însă ocupați foarte paşnic cu colectarea noastră, iată, atunci s-a întâmplat dintr-o dată un fulger puternic, căruia i-a urmat un tunet foarte tare. Noi am fugit brusc la țărm, am uitat de aceea de scoicile noastre frumoase adunate şi nici nu ne-am mai încumetat atunci însă, să mergem să le luăm pe aceleaşi şi ele au rămas de aceea acolo unde le-am găsit, exceptând câteva, pe care le băgasem în sac. Dar de-abia după ce marea a umplut şi a udat iarăşi țărmul aşa ca înainte, cam la a treia strajă din noapte, am observat mereu tot mai mult şi mai mult, ce esență a trebuit să aibă acest lucru cu marea totuşi destul de mare, că s-a putut scurge undeva deodată aşa pe deplin, până la ultimă picătură!

Dar atunci ne-a spus un om bătrân, care şi este aici acasă, că un asemenea lucru ar face din când în când duhurile înfuriate ale munților şi ale aerului şi pedepsesc prin aceasta duhurile apelor! Noi am râs într-adevăr, dar la nevoie este totuşi şi o explicație rea mai bună decât niciuna. Cam pe la a patra şi ultima strajă a nopții s-a făcut atunci de-abia ceva mai întunecat şi noi ne-am dus în corabia noastră şi ne-am întins puțin la odihnă. Când ne-am trezit însă, se afla soarele drag deja destul de sus şi noi ne-am interesat de un mic dejun. - Asta este, pe scurt, totul ce am trăit şi am observat în această noapte."

161. Slujitorul corabiei şi Rafael.

Când maistrul slujitorilor de pe corabie terminase această povestire a lui, a alunecat atunci la mersul în corabie slujitorul dur de mai înainte la un pas cam neândemânatic, din care corabie voia să-Şi ia scoicile lui, dintre care şi luase el câteva în grabă - asta înseamnă în timpul nopții de pe fundul uscat al mării - şi căzu jos cu întreaga înălțime a lui, de parcă n-ar fi stat niciodată în picioare. Atunci au început **ceilalți slujitori** să râdă de el şi au spus: „Acesta e totuşi mereu neândemânaticul om bătrân!" - Atunci s-a supărat cel încă întins pe jos.

Dar **Rafael** a sărit în ajutor, l-a ajutat repede iarăşi pe picioare şi a vorbit: „Vezi tu acum, ce e asta, că am rămas în picioare? Pentru că mie mi s-a petrecut deja aşa în duh, că vei cădea astăzi; şi acum ai căzut bine şi eu, ca băiețelul tău slab de lapte, am putut, sper, totuşi, îndeajuns de repede, să te ridic de pe jos şi să-ți creez prin aceasta iarăşi folosirea nestingherită a picioarelor tale puțin cam greoaie!"

Bolboroseşte **slujitorul corabiei** în barba lui groasă: „Păi da, asta e într-adevăr bine; dar asemenea inşi sunt şi adesea plini de chef secret de glumă şi fac, ca unuia ca noi să i se întâmple ceva! Oh, eu îi cunosc deja pe asemenea şlefuitori! Tu pari a fi de altfel un băiat foarte cinstit, - dar un băiat eşti tu o dată şi asta e îndeajuns! Fiecare băiat are însă întotdeauna ceva şlefuitor în trup. De aceea, rămâne-mi numai mereu la cel puțin trei paşi depărtare de trup!"

Spune **Rafael:** „Prietene, tu te înşeli în privința mea foarte mult! Dar eu îți iert asta; pentru că doară nu ştii, pe cine îl ai tu în persoana mea în fața ta."

Spune **slujitorul corabiei:** „Aşadar, deci, ce vei şi fi cumva deja în al cinsprezecelea an al tău? Cel mult aşa un prinţ din Roma sau de altundeva! Sau eşti tu cumva chiar o persoana anexă aşa puţin atotputernică a Dumnezeului nostru drag?“

Spune **Rafael:** „Da, da, aşa ceva asemănător! - Dar acum ia-ţi numai scoicile tale din corabie!“

Slujitorul morocănos al corabiei se duce apoi în corabie şi vine iarăşi după câteva momente la noi înapoi cu două scoici şi cu un melc nautilusian şi ni le arată.

Cele trei bucăţi erau destul de frumoase, dar fireşte de nici o valoare deosebită şi **Rafael** îi spune: „Ca amintire sunt ele destul de bune, dar în ceea ce priveşte valoarea, nu este nici una în ele! Ce vei face tu acum cu acestea?“

Spune **slujitorul corabiei:** „O băieţel de lapte! În acest fel poţi prinde într-adevăr vrăbii, dar nu corăbieri care au îmbătrânit în meserie! Tu ai dori să-mi iei aceste bucăţi, aşa cu totul pe gratis; dar bătrânul Dismas nu este aşa de prost, cum arată el probabil! Aceste trei bucăţi costă trei arginţi şi nu vor fi date cu nici un gram mai ieftine; dacă ai trei arginţi, atunci dă-i încoace şi eu îţi dau aceste trei bucăţi frumoase pentru aceştia!“

Spune **Rafael:** „Din cauza celor trei arginţi, asta m-ar deranja într-adevăr cel mai puţin; dar că vrei să vinzi un lucru, care, considerat exact, nu este nici măcar proprietatea ta deplină, asta nu mi se pare corect! Vezi, în acest golf nu are nici un om dreptul de pescuit din vremuri străvechi, decât numai cetăţenii Ghenizaretului sau acela, căruia ei îl arendează. Tu ai strâns aceste trei scoici prin urmare de pe pământul lui Ebahl, care are această apă în arendă şi ele sunt astfel, considerat exact, proprietatea acestuia; când el ţi le va dărui cu totul, atunci sunt ele ale tale şi poţi să le şi tratezi atunci ca proprietatea ta.“

Spune **Dismas:** „Ia te uită la acest băieţel de lapte! Acesta vorbeşte chiar ca un judecător din Roma! Tu mi-ai fi un patron curat al dreptului! Tu îmi dispuţi încă haina mea de pe trup! - Marea este pretutindeni proprietatea şi pământul corăbierului; ceea ce îi dă apa, dacă într-un golf sau afară în largul mării, aceasta nu-i aparaţine nimănui decât lui singur şi cu aceasta sunt lovite la pământ toate principiile tale de drept învăţate bine pe de rost! Pentru că şi unul ca noi cunoaşte puţin dreptul ! De aceea trei arginţi, - şi cele trei bucăţi îţi aparţin ţie.“

Spune **Rafael:** „Nu va fi nimic din afacerea aceasta! Atâta timp cât Ebahl al nostru nu le declară ca fiind proprietatea ta, nu pot să ţi le cumpăr!“

Aici i se adresează Dismas totuşi lui Ebahl şi îl întreabă, ce spune el la afirmaţia băiatului.

Spune **Ebahl:** „Rafael al nostru are, considerat exact, dreptate şi eu aş putea într-adevăr să le iau pe aceste trei bucăţi în proprietatea mea, ca fiind ale mele; dar acela care nu face niciodată uz de un asemenea drept şi nici nu va face, acela sunt eu şi astfel, îţi aparţin aceste trei bucăţi acum ţie, trupeşte, - duhovniceşte însă aparţine oricum pământul întreg Dumnezeu Domnului şi astfel şi aceste trei scoici!“

Cu acest răspuns şi este **Dismas** al nostru pe deplin mulţumit şi îl întreabă acum pe Rafael, spunând: „Aşadar, cum stau deci acum lucrurile cu cei trei arginţi?“

Spune **Rafael:** „Aici sunt ei; dă-i însă cele trei bucăţi lui Ebahl, care le va păstra, spre o amintire la aceste vremuri!“

Dismas ia cei trei bani şi pune cele trei bucăţi în faţa lui **Ebahl;** dar acesta i le dă Jarahei şi spune: „ţine, păstrează-le pe lângă celelalte lucruri de amintire ale tale; ele să aibă pentru noi o valoare mare!“

Jarah preia cele trei bucăţi cu multă bucurie şi spune: „Oh, acestea sunt lucruri minunat de frumoase! Ce strălucire minunată a culorii reiasă din ele! Cu adevărat, aici se poate şi trebuie să strigi doară împreună cu Iov: ‘Cât de minunate sunt, o, Doamne, creaţiile Tale! Cine le cinsteşte, nu are nici o bucurie înfumurată în privinţa lor!’ Cine învaţă melcul să-Şi construiască o casă atât de frumoasă?! Fără scânduri şi fără ţiglă stă ea minunat aici, precum era Solomon în cea mai strălucită a lui splendoare de rege!“

Aici se adresează ea lui Rafael şi îi mulţumeşte pentru acest cadou frumos, îl întreabă însă în acelaşi timp, deoarece atât melcul, cât şi cele două scoici erau lipsite de conţinutul lor viu, unde ar fi ajuns animalele vii, care trăiau odată în aceste case frumoase.

Şi **Rafael** spune: „Cea mai dragă a mea Jarah, animalele au murit deja înainte cu mai multe mii de ani şi astfel au putrezit de asemenea deja de mult; dar casele pot să dăinuiască încă mai multe mii de ani şi nu vor pierde prin aceasta ceva însemnat nici în privinţa formei lor, nici în cea a frumuseţii lor. Materia lor este cea mai curată substanţă de calcar şi aceasta nu putrezeşte niciodată în stare liberă, mai ales sub apă! Atât ai tu voie să ştii într-adevăr deocamdată; ce este mai mult de atât, aceasta o vei cunoaşte odată în toată adâncimea de-abia în lumea de dincolo!“ - Aici se miră Jarah foarte, când aude de o asemenea vârstă.

162. Primirea fariseilor în Ghenizaret.

Dar în acea clipă vine noutatea din oraş, că cei câţiva anunţaţi farisei şi cărturari nou formaţi ar fi ajuns din Betleem şi anume cu ordinul scris şi semnat de templu, că cetăţenii din Ghenizaret trebuie să-i ducă de îndată, fără zăbovire, cu ameninţarea cea mai severă şi fără plată la Nazaret, pe apă sau pe uscat!

Spune **Ebahl,** cu totul supărat pe o asemenea impunere din partea templului: „Doamne, asta se întâmplă aşa an de an; Tu eşti acum de-abia cinci zile aici şi ai trăit deja a patra trecere a acestor trândavi, care merg aici în ţară continuu încoace şi încolo şi nenorocesc o localitate, pe care o atacă în calea lor, adeseori mai rău decât o oştire de lăcuste! Dacă s-ar întâmpla aceasta pe an cam de zece ori, deci, atunci aş mai îndura această treabă; dar să suporţi în fiecare săptămână două, trei până la patru unor asemenea şiruri şi să le acorzi încă pe lângă aceasta orice sprijin posibil, aici trebuie să devină nerăbdător chiar şi un înger şi sărac lipit pământului încă şi pe deasupra! Ce să fac acum? Cu adevărat, eu le fac tuturor săracilor cu drag tot binele posibil, zi de zi, după puterile mele; dar acestor mârşavi, acestor adevăraţi maiştri de tortură a omenirii sărace, doresc să le urez tuturor moartea şi toţi dracii pe gât!“

Spun **Eu:** „Prietene, lasă asta; cu răbdarea vei ajunge totuşi mereu cel mai departe! De altfel, lasă tu numai aceasta în seama prietenului nostru Iuliu; acesta îi va expedia desigur repede mai departe şi ei vor reţine atunci bine asemenea acordări de ajutor şi se vor duce încetul cu încetul mult mai rar la localitatea Ghenizaret!“

Ii spune **căpitanul** subconducătorului lui: „Du-te acolo în cea mai mare grabă, ia douăzeci de oameni şi du-te repede în oraş! Explică-le mârşavilor neruşinaţi, că această localitate se află, din pricina concentrării militare puternice, continuu în stare de asediu, pe care n-are voie nimeni să o calce nepedepsit, fără un ordin expres din partea oricărui comandant superior roman! Şi dacă a călcat el în aceasta, atunci îi vor fi legaţi ochii după pedeapsa corporală acordată şi urechile îi vor fi umplute cu lut moale; atunci îi vor fi legate mâinile şi picioarele! Astfel pregătit, va fi adus într-o barcă, acolo pus pe paie şi trimis atunci la localitatea menţionată, unde trebuie eliberat iarăşi de toate legăturile ale mâinilor, picioarelor, ochilor şi urechilor şi trebuie pus pe ţărm cu o lovitură de mână, după acordarea celei mai severe ameninţări cu pedeapsa la încălcarea reânoită a unei asemenea localităţi militare, fără aprobare de drept valabilă din partea unui comandant militar superior roman. Dacă betleemitenii n-au o asemenea legitimare, atunci purtaţi-vă cu ei aşa, fără excepţie! Dacă au bani, atunci pot să scape de pedeapsă cu două sute de livre de argint, dar nu de legăturile împătrite! Iar dacă n-au bani, sau nu vor să dea nimic, atunci să primească fiecare înainte de încătuşare *(punere în legături)* cincisprezece lovituri de bici pe spatele dezvelit până la brâu! DIXI, FIAT!“ (*Eu am spus-o, să se întâmple!)*

După aceste cuvinte ale căpitanului, a mers subconducătorul în grabă în oraş cu douăzeci de oameni, a găsit acolo în casa lui Ebahl paisprezece oameni farisei şi cărturari, care astupau slujitorimea casei cu toate blestemele, pentru că ea nu voia să le slujească pe deplin după simţul lor cel mai neruşinat.

Când i-a întrebat subconducătorul de legitimaţia de permisiune, au spus atunci **obraznicii:** „Noi suntem preoţii lui Dumnezeu; aici este semnul templului şi de mai multe nu avem nevoie în lumea întreagă!“

Spune **subconducătorul:** „Această localitate se află deocamdată în starea continuă de asediu; aici există o cea mai severă lege împărătească, conform căreia nu are voie nici un străin, fără excepţie, să calce într-o asemenea localitate, fără cartea anume documentată legal! Necunoaşterea legii nu-l scuză aici pe nimeni! Deoarece voi, cum văd eu, n-aveţi anumita carte, de aceea plătiţi o pedeapsă ori două sute de livre de argint, dacă vă este însă mai drag, primiţi fiecare cincisprezece lovituri de bici pe spatele dezvelit! Apoi vă vor fi aplicate cunoscutele încătuşări împătrite romane şi veţi fi duşi la locul de voi stabilit. Toate asemenea lucruri trebuie acum să se întâmple fără cea mai neânsemnată contrazicere; pentru că orice tergiversare şi orice cuvânt împotrivitor trage după sine o severitate dublă!“

Când aud fariseii şi cărturarii o asemenea formulă de adresare, îl cheamă ei pe **majordomul casei lui Ebahl şi** îi impune de a le împrumuta de îndată cele două sute de livre de argint. Acesta spune însă: „Nu a rânduit domnul meu totuşi niciodată să fiţi chemaţi; cum să plătească el acum pentru voi? Pentru că a vă împrumuta vouă ceva, ar însemna să-ţi arunci banii tăi în mare! Voi aveţi afară totuşi paisprezece măgari împovăraţi! Faceţi numai povara acestor animale mai uşoară cu două sute de livre şi veţi pune prin aceasta spatele vostru la siguranţă de loviturile ascuţite de bici! Eu nu vă dau nici un ban!“

Atunci când fariseii şi cărturarii aud o asemenea exprimare de la majordomul bun şi devotat al lui Ebahl, fac ei o faţă foarte acră, se duc sub însoţirea lor foarte nedragă a subcomandantului afară la animalele de povară şi le uşurează pe acestea cu o osteneală uşoară de prea greaua împovărare a lor de două sute de livre de argint.

Atunci când subcomandantul a pus de-o parte banii, le pune de îndată legăturile cunoscute şi rânduieşte să fie duşi împreună cu animalele de povară pe o barcă spaţioasă, unde sunt puşi ca văcuţele pe paie şi sunt apoi trimişi pe apă, cu întreaga însoţire severă, în acea direcţie, în care au declarat ei că vor să ajungă. Oamenii tineri de farisei şi cărturari plâng fireşte foarte îngrozitor; dar un asemenea lucru nu le foloseşte acum o dată la nimic. - Subconducătorul vine însă după o oră iarăşi la noi afară şi ne povesteşte, cum a îndeplinit totul în cel mai exact mod, ce îi ordonase căpitanul.

Şi căpitanul îl laudă şi îl întreabă apoi, unde a pus banii primiţi.

Şi **subconducătorul** spune: „Doamne, eu i-am dat între timp majordomului cinstit al lui Ebahl, spre păstrare; tu însă poţi apoi să faci ce vrei cu cele două sute de livre de argint curat.“

Spune **căpitanul:** „Totul e foarte bine şi aceşti mârşavi se vor gândi la Ghenizaretul nostru! Vor trece ei pe aici, sau iau ei direcţia prin braţul mic de sus, sau vor merge ei cumva chiar prin parcursul, care întră în mare mai sus de braţul mic, respectiv despărţit de acesta numai printr-o limbă de pământ foarte îngustă, dar totuşi destul de adânc şi larg de a duce o barcă cu încărcătura a unor treizeci de oameni, fără să atingă nămolul pământului?“

Spune **subcomandantul:** „Pentru a opri orice vâlvă supărătoare, din cauza zilei de astăzi de odihnă a evreilor, i-am trimis pe parcurs.“

Spune **căpitanul:** „Iarăşi foarte bine şi înţelept! Tu o să fii acuşi înaintat în grad, aceasta ţi-o spune căpitanul Iuliu! - Aceştia vor reţine Ghenizaretul şi nu vor mai veni aşa acuşi iarăşi încoace!“

163. Căpitanul Iuliu povesteşte unele întâmplări cu templierii.

(Căpitanul:) „Eu v-o spun: Cu aceşti oameni trebuie să te porţi direct fără cruţare, pentru că altfel nu mai ieşi cu ei la socoteală. Eu n-am fost niciodată omul, ca să mă fi putut cuprinde vreodată de aceea un fel de plăcere, dacă eu, silit de împrejurări, am fost nevoit să las pedepsit corporal un oarecare încăpăţânat păcătos răuvoitor; tot timpul am cântărit exact toate împrejurările, care au putut să-l îndemne pe om spre o fărădelege. Dar acestor slujitori evrei ai templului aş putea chiar foarte bine, cu mâinile mele proprii, să le tai cu plăcere capetele de pe trup şi acest lucru de aceea, pentru că sunt în serios cei mai mari şi înverşunaţi ucigaşi împotriva omenirii sărace. Cu adevărat, tendinţa lor ca atare, spoită cu o culoare foarte mizerabilă de moralitate religioasă se transformă, dacă îi iei aşa bine în vizor, doară mai mult într-o mârşăvie draconică!

Eu însumi m-am convins cu ochii mei şi urechile mele, când am fost staţionat în Ierusalim, cum l-au îndemnat pe viaţă şi pe moarte pe un om, care mai avea încă doi bănuţi în buzunarul lui, să-Şi pună banii lui în lada lui Dumnezeu! Omul bun, dar fireşte slab a pus într-adevăr un bănuţ în ladă şi s-a scuzat prin aceea, că nu-l poate pune de aceea pe al doilea bănuţ în ladă, pentru că are de mers departe acasă şi ar trebui să se prăpădească încet pe cale fără acest un bănuţ! Dar asta n-a ajutat la nimic! Fariseii i-au făcut treaba pe înţeles,

că ar fi pentru sufletul său în cea mai mare măsură vindecător, să moară de foame pe drumul acasă, de dragul şi cinstea lui Dumnezeu şi al templului Său! Dacă ar reține însă bănuțul, pe care îl cere Dumnezeu de la el, prin gura lor, atunci sufletul lui n-ar putea ajunge veşnic niciodată la mântuirea foarte elogiată a lui Dumnezeu şi destinul lui va fi să ardă veşnic în flăcările mâniei lui Dumnezeu! Omul s-a făcut apoi palid, a început să tremure, a băgat mâna tremurândă după ultimul său bănuț şi l-a şi pus pe acelaşi în lada lui Dumnezeu. Apoi au bolborosit ticăloşii ceva ca o rugăciune peste săracul blestemat şi l-au îndemnat atunci să plece.

Eu însă m-am dus după omul trist şi când ne-am aflat pe deplin în afara templului, am mers la el şi i-am spus într-un ton prietenos-serios: 'Bunule prieten, cum puteți fi, deci, chiar aşa de slabi să vă lăsați scos prin trăncăneală de aceşti hoți şi ultimul vostru bun!? Ceea ce au vorbit aceia din templu către voi, în aceasta n-au crezut ei înşişi încă niciodată; dar ei ştiu că oamenii slabi îi consideră în orbirea lor ca fiind pe jumătate zei atotştiutori, le scot de aceea prin cuvinte înfrocoşătoare toată avuția lor şi o papă atunci în viață de plăceri mari, în timp ce săracul moare de foame pe drum. - Aici aveți alți doi bănuți iarăşi şi duceți-vă acasă! Să nu cumvă să veniți însă iarăşi aici! Pentru că eu v-o spun: Această casă, ce ar trebui să fie a lui Dumnezeu, este o peşteră de tâlhari şi o viziună de ucigaşi, la care un Dumnezeu adevărat nu poate avea niciodată o bine-plăcere!'

Omul s-a uitat la mine un timp cu totul stupefiat, a luat banii din mâna mea şi a spus în sfârşit: 'Mare domn! Tu trebuie să ştii mai multe decât mine; tu vei avea cu siguranță dreptate!' - Apoi m-a părăsit şi s-a dus în patria sa.

Intâmplări asemănătoare am văzut şi am auzit în templu de o mie de ori; da, am fost prezent, când un asemenea popă („popă", înseamnă aşa de mult ca „păstor al sufletului". Cuvântul popă, în germană „Pfaff", s-ar fi format din literele de început (P. f. a . f .) al latinescului pastor fidellis animarum fidelium = păstor devotat al sufletelor credincioase.) prelucra o fiică, a cărei mamă era bogată, dar, fiind o femeie înțeleaptă şi mai luminos gânditoare, nu îmbogățise încă niciodată cu vreun bănuț lada lui Dumnezeu din templu. Popa i-a arătat fiicei limpede ca soarelele, că ar fi veşnic pierdută, dacă nu şi-ar da silința să o fure total pe mama ei, în secret şi să pună banii în lada lui Dumnezeu. Din fericire, era fica aşa ca mama ei, de o dogmatică tare samarineană şi nu le-a reuşit fățarnicilor şi înşelătorilor de a o instiga pe fiică la furt, despre care lucru am avut o bucurie mare.

Eu m-am gândit mai mult de o dată la asemenea ocazii: Dacă aş fi guvernator în Ierusalim, era templul deja de mult curățit de toate netrebniciile acestea! Dar, ca un om foarte subordonat guvernatorului roman, nu pot face şi înfăptui nimic, decât să duc la îndeplinire ordinele lui.

Cu Ponțiu Pilat însă, nu este nimic de înfăptuit şi va rămine astfel; el este un cercetător al naturii, un prieten apropiat al învățaților din Pompei şi Herculanum şi se ocupă puțin de treaba guvernării, îi lasă pe Irod şi pe templieri să facă totul după bunul plac al lor, dacă îşi plătesc numai la timp şi corect tributul lor către Roma. Din fericire nu mă aflu aici sub toiagul lui Ponțiu Pilat, ci sub acela al lui Corneliu şi acesta sub acela al înțeleptului şi foarte dreptului bătrân tată Cireniu, care este asemenea mie un duşman declarat al Ierusalimului şi aşa pot eu într-o asemenea poziție a mea liberă şi cu totul independentă de Ierusalim, să-i servesc foarte straşnic pe farisei şi pe tăgăduitorii de Dumnezeu de cărturari, dacă ajung în lansarea mea; şi Tu, deci, adevăratul Dumnezeu şi Domn al meu, nu-mi vei socoti aceasta, totuşi, desigur, ca fiind un păcat!?"

164. Despre urmarea lui Iisus.

Spun **Eu:** „Din partea Mea eşti curat; numai aceasta ia-o mereu în considerație la acțiunile tale de conducere a oamenilor, ca să nu uiți la aceasta niciodată, că şi păcătosul este aici fratele tău!

Dacă simți mânie în inima ta asupra păcătosului, care a meritat pedeapsa dreaptă, atunci lasă din mână biciul de corecție; pentru că, prin mânia ta nu devine biciul un îndrumător tămăduitor, ci un şarpe, care nu inspiră în rana, pe care a pricinuit-o unui călător prin muşcătura lui, nici un balsam vindecător, ci o otravă mortală, care îi aduce moartea celui rănit.

Să nu crezi de asemenea, că prin aceasta ți-ai îndepărtat un duşman de gâtul tău, dacă ai rândui să moară! Pentru că dacă ți-a fost el în viața pământească numai un duşman simplu, atunci îți va deveni el ca duh liber unul însutit, după moartea trupului şi te va chinui cu o sută de feluri de boli întreaga ta viață şi nu vei putea găsi nici un leac, care te-ar elibera de duşmanul tău invizibil.

De aceea, dacă îl pedepseşti corporal pe cineva, atunci pedepseşte-l cu dragoste şi niciodată cu mânie! Nu-i hăitui de aceea în viitor prea tare nici pe farisei! Gândeşte-te în sine: 'Vezi, aceştia sunt călăuze oarbe orbilor!' Lumea este însă aceea, care îi face orbi; iar aceasta este a lui satan, pe care l-ai cunoscut.

Vezi, în Mine este toată puterea şi stăpânirea asupra cerului şi a pământului. Eu i-aş putea nimici pe toți cu un gând şi totuşi, îi îndur cu toată răbdarea până la timpul potrivit, când va fi plină măsura lor.

Şi pe Mine Mă mânie oamenii şi fac tristă inima Mea prin incorigibilitatea lor; dar Eu îi îndur totuşi Şi-i pedepsesc mereu cu dragostea, ca să se îndrepte şi să dorească să intre în împărăția vieții veşnice, pentru care lucru singur, au fost creați. Dacă vrei să fii în consecință un judecător drept, atunci trebuie să-Mi urmezi în toate!

Este într-adevăr mai uşor să rosteşti o judecată asupra cuiva, decât să înduri o judecată asupra ta; cine ia însă condamnarea unui om, care a fost judecat, asupra lui şi se îngrijeşte atunci de ridicarea potrivită a celui condamnat, acela se va numi cândva mare în împărăția lui Dumnezeu. - Acestea spuse acum, rețineți-le bine voi toți! Pentru că dacă Eu poruncesc aceasta astfel şi vreau să am aceasta astfel, atunci voi nu puteți totuşi să vreți de a o avea şi a o face altfel!? Eu sunt Domnul asupra vieții şi a morții! Eu singur ştiu, ce este viața şi ce este necesar la aceasta, pentru a o căpăta pe veci şi a o savura pe aceeaşi în toată fericirea!

Dacă veți trăi după învățătura Mea, atunci veți obține viața în toată fericirea; dar dacă veți acționa împotrivă, atunci o veți pierde şi veți intra în moarte, care este starea cea mai nefericită a toată viața, un foc, care nu se stinge niciodată şi un vierme, care nu moare niciodată!"

Spune **căpitanul:** „Doamne, eu înțeleg numai prea bine necesitatea a toate acestea, dar, în acelaşi timp şi greutatea imensă de a trăi sever conform acestora. A netezi dealuri mici, nu este într-adevăr nici o artă mare;

dar unde ni se interpun munți întregi de dificultăți și obstacole, aici este atunci deja curat imposibil să faci mai departe în continuare un drum drept. Aici, Doamne, trebuie să ne ajuți!“

Spun **Eu:** „Tocmai de aceea, însă, am şi venit doară în această lume, pentru a vă da aici vouă tuturor ajutor, unde din voi înşivă n-ați mai fi găsit veşnic nici o cale de scăpare! Pentru aceea, încredeți-vă şi construiți tot timpul în şi pe numele Meu şi vă va fi prin aceasta posibil, ceea ce pare imposibil! - Acum însă, vrem noi să ne ducem iarăşi în casă; pentru că soarele a ajuns aproape de asfințit.“

Intreabă însă slujitorul superior al corabiei, până când să țină ei corabie în pregătire pentru o plecare eventuală.

Spun **Eu:** „În orice oră trebuie să fiți pregătiți de plecare, ca, dacă vine atunci Domnul corabiei înainte de vreme, să nu vă găsească leneşi şi trândăvind, să vă ia atunci plata şi să vă arunce din slujbă! Insă - să-I slujeşti lui Dumnezeu, este uşor, dar să le slujeşti oamenilor, este greu!“

Intreabă mai departe **slujitorul superior al corabiei:** „Doamne, dacă cumva mâine, fariseii, care s-au dus ieri la Iesaira probabil ca misionari şi ca oameni care convertesc, pentru a-i câştiga iarăşi pentru templu pe evreii de acolo, trecuți cel mai adesea la elenitate, ar veni iarăşi încoace şi ar vrea să se amestece cu noi într-o dispută despre psalmul 46, cum ne-au promis un asemenea lucru, ce să le spunem?“

Spun **Eu:** „Atunci promiteți-le şapte bănuți buni, dacă vă explică bine psalmul; dacă vi-l explică însă rău, atunci să nu primească nimic şi dacă nu pot să vi-l explice de loc, atunci să fie la voi dreptul, de a cere de la ei şapte bănuți buni şi să-i luați atunci, cu amenințarea unui ajutor militar, dacă ar refuza plătirea!“

Spune **căpitanul:** „Veniți atunci numai la mine şi ei o să plătească şapte ori şapte bănuți, fără toată milostivirea şi cruțarea!“

Cu aceasta se mulțumesc pe deplin slujitorii corabiei şi noi ne ducem în oraş şi acolo în casa lui Ebahl, unde oamenii slujitori, deoarece soarele apusese deja, sunt pe deplin ocupați de a ne pregăti o cină bună. **Căpitanul,** însă, preia celel două sute de livre de argint şi le dă lui Ebahl cu cuvintele: „Ia-i în posesia ta ca o despăgubire mică pentru cele multe sute şi iarăşi sute de săraci şi bolnavi, pe care i-ai îngrijit şi de la care n-ai cerut niciodată nici măcar un ban! De asemenea, eşti Tu însă într-adevăr singurul om în acest oraş, care merită să fie un om! Tot celălalt popor din acest oraş, nu merită acest nume onorabil; pentru că el este total mort, nu se îngrijeşte de nimic şi nici nu face şi nu rupe nimic! Sunteți voi de părere, că toate aceste minuni, care au fost făcute aici în aceste câteva zile, au făcut cumva o oarecare impresie asupra poporului? Absolut de loc! Aceşti laşi umblă alene unul în jurul altuia, de parcă n-ar fi nimic aici! Da, s-au lăsat bine vindecați, care fuseseră aici bolnavi, abia au mulțumit însă pentru aceasta şi abia se şi mai gândesc astăzi la asta, că au fost bolnavi şi că au fost vindecați de boala lor pe deplin într-un mod miraculos! De aceea este Ebahl al meu şi singurul om din acest oraş; Toți ceilalți sunt cu adevărat mai mult animale decât oameni!“

Ebahl preia banii cu remarca, că îi va folosi numai pentru scopurile cele mai bune şi cele mai utile ale oamenilor.

165. Intâmplare între Rafael şi Jarah.

La această discutare aduc slujitorii deja şi vin şi pâine şi o sumedenie de peşti cel mai bine pregătiți şi toți se duc la masa bine aprovizionată. Rafael al nostru o trage pe Jarah la masă şi ea îi pune în fața un peşte mare, ca să-l mănânce. Dar **Rafael** spune: „Cea mai dragă soră, asta ar fi într-adevăr prea mult pentru o cină; de aceea, pune-mi un peşte mai mic în fața mea!“

Spune **Jarah:** „Oh, te-am văzut totuşi astăzi la amiază mâncând mai mulți asemenea peşti şi aşa vei ajunge pentru această seară într-adevăr şi cu acesta la sfârşit! Mănâncă numai! Vezi, Domnul meu Iisus este desigur un duh nesfârşit mai mare şi mai măreț decât tine şi totuşi mănâncă El acum deja al doilea peşte cu o poftă vizibilă, bea la aceasta vin şi mănâncă mereu şi o bucată de pâine printre; fă tu asemenea! Acum eşti tu o dată om cu noi şi nu trebuie de aceea să disprețuieşti partea noastră omenească, pentru că eşti altfel un prim înger al lui Dumnezeu!“

Spune **Rafael:** „Aşadar, dacă tu o vrei deja absolut astfel, atunci trebuie doară să mă supun într-adevăr voinței tale; pentru că tu eşti o dată deja un copil prea amabil şi nu se poate să-ți resping (*refuz)* nimic din dragoste către tine.“ - Apoi luă Rafael în mână peştele întreg, cântărind cel puțin cinci livre, l-a dus la gură şi l-a mâncat în cea mai rapidă clipă de-abia imaginabilă.

Atunci când **Jarah** a remarcat un asemenea fapt, a spus cu totul stupefiată: „Dar pentru numele lui Dumnezeu! Unde ai dus tu, deci, peştele mare acum aşa de repede? Prietene, la o asemenea capacitate de mâncare, ai putea să manânci cu mare uşurință într-adevăr şi un balaur al mării prăjit! Peştele mare, în a cărui burtă a suferit Iona trei zile, ar fi la sfârşit numai o glumă pentru tine, de a-i face o muşcătură în burtă!?“

Spune **Rafael:** „Şi multe mii unor asemenea peşti mi-ar fi, să spun aşa, numai o glumă de a-i aduce sub acoperiş. Dar aici ajunge cel oferit mie de tine; el a fost pentru mine într-adevăr foarte bun la gust. Eu l-aş fi putut mânca şi încet, asemenea ție; dar atunci ai fi venit pe ideea, că aş fi deja pe deplin un om pământesc, - şi aceasta n-ar fi bine pentru tine, pentru că ai putea să te îndrăgosteşti astfel înfățişat în persoana mea, respectiv in forma mea! Acum însă, arătându-ți la ocazie, că nu sunt încă un om pământesc desăvârşit, de aceea te speria aceasta şi tu rămâi la aceasta uşor pe făgaşul tău şi eu pe al meu. Tu vei trăi deja încă mai multe asemenea bucățele îndrăznețe din partea mea! Dacă vreau, pot să devin şi foarte rău; dar atunci are răutatea mea mereu un motiv înțelept.“

Spune **Jarah:** „Asta nu-mi place însă din partea ta, dacă vrei să obții un oarecare scop bun cumva numai printr-o acțiune rea! Vezi aici la Domnul, care singur este dragostea mea; acesta obține tot felul de relizări bune şi fără o acțiune rea! De ce tu nu? Eu sunt de părerea - şi aceasta nu las să mi se ieie -, că răutatea aduce tot timpul iarăşi răutate le iveală şi numai bunătatea iarăşi bunătate. Cine vrea la mine să obțină ceva bun prin ceva rău, acela se înşeală imens, - şi dacă ar fi el un înger înmiit! Asta ți-o spun, ca nu cumva să-mi vii cu ceva rău, căci altfel poți să rămâi departe de mine! Eu sunt numai o fată slabă, ba chiar un viermişor față de tine; dar

totuşi sălăşluieşte în inima mea dragostea lui Dumnezeu şi aceasta nu suportă nimic ce e chiar şi numai aparent rău. - Înțelegi tu, dragul meu Rafael, aceasta?“

Spune **Rafael:** „O da, asta e totuşi încă de înțeles şi eu o şi înțeleg de aceea bine; dar că nu m-ai înțeles cu răutatea mea temporară, reiasă limpede din aceea, pentru că m-ai reprimandat (*dojenit)* din această cauză; când mă vei fi înțeles de-abia, atunci nu vei fi supărată pe mine! Ca să vezi însă, că a fi rău în mod ceresc este şi o virtute strălucitoare, de aceea vreau să-ți lămuresc un asemenea lucru foarte limpede printr-un exemplu scurt.

Vezi, noi duhuri ai cerului avem o a doua vedere; gândul tău nu ajunge aşa de departe, decât cum pătrundem noi cu o singură privire fugitivă în cea mai mare claritate! În acest caz, se întâmplă, deci, într-adevăr foarte des, că pe ici pe colo, mai ales pe acest pământ, oamenii devin aşa foarte neastâmpărat de răi. Noi îl tragem, *(pe om),* de o sută de ori înapoi de la un pericol mare, dar el are mâncărime şi este îndemnat imediat iarăşi, de a se pune din nou în acelaşi pericol. Dacă toate acestea nu ajută totuşi la nimic, atunci permitem în sfârşit, ca omul să se pună din zburdălnicie în sfârşit iarăşi în pericol şi noi îl lăsăm atunci să se lovească aşa foarte tare, ca de aceea să nu mai ştie de el nu arareori pe un timp mai îndelungat. şi el, prin aceasta învățat minte, se face atunci deştept din experiență, leapădă zburdălnicia lui şi stupiditatea adesea rea şi devine atunci un om, ca de către sine îndreptat.

Astfel, nu pot adesea părinții să-i avertizeze destul de des şi îndeajuns de eficient pe copiii lor de aceste sau acele jocuri, care pot deveni adeseori foarte periculoase; atunci venim noi cu răutatea noastră cerească şi facem, ca asemenea copii să se lovească foarte dureros la jocurile lor interzise, ba chiar, uneori, lăsăm să depindă chiar de împrejurări, că la aceasta unul sau alt copil trebuie să plătească neascultarea chiar cu moartea, ca exemplu înspăimântător pentru ceilalți. Copiii sunt prin aceasta înspământați, capătă în sfârşit o frică mare față de periculoasele jocuri interzise şi nu se mai întorc înapoi la aceleaşi. Intervine atunci eficient la ei zicala: ‘Un copil ars se teme de foc!’

Şi la tine am adus la îndeplinire o răutate cerească asemănătoare, deja de câteva ori, cu câțiva anişori pământeşti în urmă şi ea ți-a făcut foarte bune servicii, de aceea ai devenit tu apoi acuşi un copil cu adevărat evlavios. - Aşadar, ce spui tu acum la răutatea mea?“

166. Despre dragoste, blândețe şi răbdare.

Spune **Jarah** aşa cu jumătate de voce, puțin afectată: „Păi da, dacă aşa, atunci trebuie să fie asta fireşte într-adevăr bine; dacă mi-ai fi spus asta mai înainte, atunci nu ți-aş fi obiectat desigur nimic! Dacă nu eşti în stare să izbuteşti nimic, la cunoscuta inatacabilitatea a libertății voinței omeneşti, prin toate mijloacele blânde posibile, atunci nu mai rămâne fireşte într-adevăr nimic în plus, decât să aduci în uz un mijloc rău. Aşadar, deci, noi ne vom înțelege totuşi încă, numai nu trebuie să devii imediat aşa de furtunos! În felul blând de vorbire, îmi placi foarte mult; dar dacă tu, pripindu-te de-a dreptul cu cuvintele tale, devii furtunos, atunci nu este bine de auzit însăşi cel mai curat adevăr din gura ta.

Eu sunt, deci, de această parere, că, în viitor, ar trebui să se ostenească să vorbească aşa cel puțin şi toți îngerii cerului încă cât se poate de desăvârşiți, cum vorbeşte aici Domnul şi Făcătorul a toate duhurile, a toți sorii, a toate lumile şi a toți oamenii! Vorbirea Domnului sună mereu tot aşa de blândă în lucruri încă cât se poate de serioase, precum este aici blândă lâna unui miel şi cuvintele Lui curg ca laptele şi mierea groasă. Astfel însă, ar trebui atunci să se orienteze după El şi fiecare învățător şi conducător; pentru că într-o intonație blândă de vorbire, se află după părerea mea, totuşi, mereu cea mai mare putere! Cine strigă în acest caz şi vorbeşte furtunos, acela jigneşte adesea, unde vroia să vindece, de fapt. Priveşte la fața Domnului tot aşa de prietenoasă față de prieten şi duşman; şi pe cine poate să-l cuprindă mirarea, dacă bolnavii se fac sănătoşi, dacă se uită numai la ei?! Astfel, cel mai drag al meu Rafael, trebuie să fii şi tu în cuvânt şi faptă, față de mine şi față de oricine, căci atunci va fi fiecare pas al tău peste acest pământ plin de binecuvântare!“

Apoi o trag **Eu** uşor pe Jarah la pieptul Meu şi le spun tuturor, care sunt prezenți aici: „Aceasta este până acum cea mai desăvârşită ucenică a Mea, la care aş putea într-adevăr să-i trmit pe îngerii Mei la şcoală; pentru că aceasta M-a cuprins cel mai adânc şi M-a înțeles în modul cel mai viu. Dar ea posedă de aceea dragostea Mea şi în cea mai plină măsură.

Cu adevărat, dacă veți merge afară şi veți învăța popoarele în numele Meu, atunci amintiți-vă de cuvintele, pe care le-a rostit acum această fetiță prea dragă şi blândă către îngerul Meu şi paşii voştri şi mersul vostru vor fi însoțiți de toată binecuvântarea! Fiți răbdători şi în toate plini de blândețe, căci aşa veți semănă voi binecuvântarea cea mai deplină în inimile oamenilor! - Dar îngerul Meu Rafael a fost nevoit să vorbească aşa, ca s-o îndemne pe cea mai dragă Jarah a Mea la învățătura acordată; de altfel însă, este el tot aşa de blând ca un aer de seară blând răcoritor şi aşa de moale ca cea mai gingaşă lână a unui miel.“

Aceste cuvinte le-au reținut toți bine şi au fost pe deplin de acord cu acestea. Numai **căpitanul** a remarcat şi a spus: „Toate acestea sunt dumnezeieşti, curate şi adevărate; dar dacă aş vorbi într-o limbă prea blândă cu soldații mei, atunci aş face cu aceasta într-adevăr o impresie rea şi soldații de abia m-ar asculta! Dacă încep însă să fulger şi să fac tunet aşa de potrivit, atunci merge totul în acest caz bine şi sigur!“

Spun **Eu:** „Nici nu este însă aici vorba aşa de mult de o blândețe exterioară, ci mult mai mult de una interioară, adevărată. Unde este absolut necesar, de a face uz înțelept de o răutate cerească, în acel caz să facă aceasta; pentru că regula propriu zisă a toată înțelepciunea este: ‘Să fii înțelept asemenea şerpilor şi la aceasta totuşi blând asemenea porumbeilor!’“

Spune **căpitanul** cu o mină peste măsură de prietenoasă: „Doamne, acum am totul; astfel este acționarea unui drept justificată pătrunzător prin toate cerurile! Dar trebuie la aceasta să te ştii şi la socotit, ca să nu greşeşti socoteala în presupusa înțelepciune şi aici sunt eu de părere după arta lui Euclid, că adaugi la o mărime anumită de înțelepciune o mărime egală de dragoste, răbdare şi blândețe şi vei scoate din aceasta un rezultat fără greşeală!“

Spun **Eu:** „Da, da, astfel va fi socoteală cel mai bine înfăţişată şi pe deplin sigură de rezultatul cel mai binecuvântat şi toată dreptatea şi orice judecată va avea în aceasta justificarea ei deplină! Aceasta este o temelie, pe care se poate construi; unde nu este însă nici o temelie, acolo nici nu se poate ridica vreo clădire. Puneţi prin urmare pretutindeni o asemenea temelie, înainte ca să vreţi să construiţi şi osteneala voastră nu va fi una zadarnică!

Voi sunteţi din Dumnezeu şi trebuie de aceea să fiţi în toate asemenea lui Dumnezeu; Dumnezeu îşi lasă însă timp în creaţie. Mai întâi se face sământa, din aceasta răsadul. Din răsad de-abia creşte pomul; acestă însă face mai întâi boboci, atunci frunze, atunci flori de rod şi în sfârşit, de-abia fructul bine gustos, în care este iarăşi pusă sământa din început şi este coaptă în fruct, spre reproducerea mai departe.

Aşa cum se întâmplă însă cu o plantă pe scară mică, astfel se întâmplă şi cu întreaga lume. Soarele nu urcă neprevestit peste orizont şi unei furtuni îi merg tot timpul înainte mesageri care previn, care sunt tot timpul bine de recunoscut.

Dacă, deci, Dumnezeu însuşi respectă foarte strict în toate treburile o ordine de devenire una după alta a lucrurilor şi cu cea mai mare răbdare şi perseverenţă, atunci îmi veţi face într-adevăr şi voi, ca veritabili ucenici ai Mei, succesiune în toate, ce v-am arătat şi pentru ce v-am pregătit drumul, că să nu fiţi aşa, să nu mai ştiţi ce să credeţi pe calea făcută de voi înşivă! - Inţeles-aţi voi toţi bine aceasta?"

Spune **căpitanul:** „Doamne, eu pentru partea mea am înţeles totul bine şi cred că, între noi, nu se mai află într-adevăr nimeni, care n-ar fi înţeles acest adevăr din ceruri mai luminos decât soarele. Ţie singur toată mulţumirea şi toată cinstea de aceea!"

Spun **Eu:** „Tu spui bine, că aceste cuvinte ale Mele le-au înţeles toţi cei prezenţi aici?! Da şi aceasta au înţeles-o ei şi acel unul anumit a înţeles-o - cu mintea lui, dar nu cu inima lui!"

La acest cuvânt au devenit toţi jenaţi şi ucenicii Mă întrebau, cine ar fi acela, despre care am zis.

Eu însă am spus: „Incă n-a venit timpul de a face un asemenea lucru cunoscut de pe acoperiş; când va veni însă timpul, atunci vă veţi aminti bine de aceste cuvinte ale Mele. Cine dintre voi are însă acum o oarecare bănuială, acela s-o reţină în inima lui; pentru că nici un pom să nu fie tăiat înainte de vreme!"

După asemenea cuvinte au înţeles bine ucenicii, că M-am referit la Iuda Iscarioteanul; dar ei au tăcut şi n-au mărturisit prin nici un semn bănuiala lor întemeiată.

M-a întrebat însă Matei şi Ioan, dacă ar avea voie să noteze într-adevăr o asemenea învăţătură minunată, spre binele oamenilor.

Spun **Eu:** „Voi puteţi să notaţi într-adevăr deocamdată pe o foaie proprie învăţătura dragostei, blândeţii şi a răbdării, - dar nu la acele scrise deja în cartea principală; pentru că voi mai vorbi despre aceasta încă de mai multe ori şi vă voi spune într-adevăr, când aveţi de notat aceasta. - Acum însă, vrem să ne odihnim şi să ne exersăm din nou în privirea interioară spre sine, care este aici o adevărată sărbătorire a zilei de odihnă în Dumnezeu!"

La aceste cuvinte din gura Mea, au fost toţi tăcuţi în casă şi noi am şezut astfel timp de trei ore.

După acest răstimp, însă, am spus **Eu:** „Acum este înfăptuită ziua de odihnă şi noi putem acum să le acordăm şi membrelor noastre o odihnă necesară!" - Apoi s-au dus toţi la odihna trupului şi fusese deja destul de târziu în dimineaţă, când am părăsit aşternutul.

167. Luarea de rămas bun a Domnului şi plecarea la Sidon şi Tir.
Ev. Matei 15, 21.

După un mic dejun servit, ne ocupăm cu tot felul de lucruri şi Eu i-am dat lui Ebahl aşa felurite reguli de agricultură, cum să-Şi lucreze ogoarele sale şi cum să-Şi trateze livezile cu pomi şi viile sale, ca să-i dea mereu o recoltă bogată, pe care o va folosi cu siguranţă mereu cel ma bine. Eu i-am arătat lui Ebahl, cum poate să altoiască şi să înmulţească fructele şi l-am învăţat să cunoască mai multe ierburi folositoare, care au fost de atunci preluate în bucătărie. Astfel i-am arătat şi mai multe fructe de rădăcină, care pot fi de asemenea tot timpul folosite ca mijloace bune de hrană şi i-am arătat şi prepararea a toate acestea, atât a ierburilor, cât şi a rădăcinilor. Pe scurt, în cele două zile încă care au mai urmat, pe care le-am mai petrecut în Ghenizaret, l-am mai învăţat pe Ebahl să cunoască încă aşa felurite lucruri din agricultură, ceea ce mai înainte nu cunoscuse încă nici un evreu. În acelaşi mod l-am mai învăţat de asemenea, că poate să mănânce şi carnea iepurilor, a iepuraşilor, a căprioarelor şi cerbilor, aşa şi aşa pregătită, întotdeauna ca o friptură curată şi bună la gust, fără să devină necurat prin aceasta, i-am arătat însă în acelaşi timp şi vremea, în care asemenea animale sunt de prins şi de omorât. Şi astfel i-am mai arătat încă aşa felurite şi felurite lucruri, despre care bunul Ebahl a fost foarte bucuros.

În acelaşi timp am făcut cu ucenicii Mei o grădină mică de bucătărie pentru Jarah, am plantat în ea tot felul de plante, ierburi şi plante de rădăcină şi i-am recomandat să îngrijească foarte grijulie această grădină. Ea Mi-a şi promis aceasta cu însoţirea a multe lacrimi de bucurie şi dacă aş reveni de curând, atunci o să găsesc deja această grădină în starea cea mai înfloritoare. Şi aşa a fost atunci în casa lui Ebahl totul în cea mai bună ordine.

Astfel trecuse duminica, lunea şi marţea cu însoţirea a tot felul de ocupaţii folositoare şi Eu am făcut pregătiri pentru călătoria mai departe. Dar căpitanul, Ebahl împreună cu soţiile sale şi copiii săi şi printre aceştia mai ales Jarah, M-au rugat foarte insistent, de a petrece în decursul nopţii încă în casa lor; şi Eu am şi rămas, deci, până miercuri dimineaţă.

Dimineaţă au venit însă câţiva dintre slujitorii corabiei şi au spus, cum fariseii din Iesaira ar fi venit într-adevăr la ei, în ziua de dinainte, dar n-au mai menţionat de psalmul 46 nici măcar o silabă, s-ar fi interesat însă pe lângă aceasta cu atât mai stăruitor de Mine, pentru a Mă trage la răspundere, din cauză că aş înstrăinat întreaga Iesaira de Ierusalim. Dar ei (slujitorii corabiei) nu le-ar fi dat absolut nici un răspuns la asemenea întrebări, ar fi luat însă într-adevăr de la ei cei câţiva bănuţi de argint, pe care fariseii le-ar fi plătit cu multă înverşunare şi înjurături, - după care ar fi urcat ei atunci iarăşi în corabia lor şi şi-ar fi îndreptat călătoria lor,

după spusele corăbierilor, către Capernaum, probabil pentru a Mă spiona acolo mai îndeaproape, pentru care lucru ar fi fost de fapt tocmiți de către templu precum şi de Irod.

Când am auzit asemenea lucruri povestite sincer de slujitorii corabiei, le-am poruncit atunci corăbierilor, să țină corabia în pregătire, spre plecarea deplină, în decurs de o oră şi corăbieirii s-au dus acolo şi au pregătit bine corabia.

Atunci când însă Jarah, care se dusese dimineața în grădinişoară, a venit în încăpere şi a şi auzit de îndată, că voi pleca de asemenea imediat, a început ea atunci să plângă amarnic şi M-a rugat, dacă n-aş putea, deci, să rămân încă o oră mai mult. Ii apăsa de-a dreptul pe inimă, dacă ar trebui să-şi închipuie, că nu Mă va revedea acum, Dumnezeu ştie pentru cât timp.

Eu însă i-am dat o alintare şi asigurarea cea mai deplină, că Mă va vedea iarăşi foarte acuşi, chiar trupeşte; duhovnicesc însă să vorbească cu Mine, numai oricând ar dori ea şi Eu îi voi rosti răspunsul cel mai desăvârşit clar şi limpede în inima ei. Pe lângă aceasta, îi va fi în locul Meu lăsat vizibil îngerul Rafael, care o va conduce pe calea cea dreaptă. - Cu aceasta a fost liniştită cea care plângea.

Apoi am binecuvântat întreaga casă a lui Ebahl şi M-am dus atunci afară, la mare, unde ne aştepta corabia. Că casa întreagă a lui Ebahl, căpitanul şi încă o mare grămadă de alt popor, M-a însoțit afară, se înțelege de la sine.

Cei doi eseeni şi cei câțiva farisei şi cărturari convertiți, M-au rugat însă, de a avea voie să Mă însoțească acolo, unde M-aş duce.

Eu însă le-am spus: „Rămâneți voi, ca lumii să nu-i devină treaba prea pestriță înainte de vreme! Pentru că păsarile îşi au cuiburile lor şi vulpile vizuinile lor; dar Fiul omului nu are nici o piatră în aşa fel, că să şi-o pună sub căpătâi, ca proprietatea lui deplină. Deoarece n-am Eu însă nici o proprietate pământească şi iau totuşi o mare grămadă de oameni cu Mine, atunci ar începe să se spună: ‘De unde îi hrăneşte El? N-are totuşi ogoare, câmpuri şi cirezi! El este ori un hoț, sau un altfel de înşelător!’ Pentru a evita asemenea lucruri, rămâneți voi aici şi voi, eseenilor, mergeți la frații voştri şi povestiți-le toate, ce ați văzut şi ați auzit; ei toți se vor schimba şi vor deveni de un cuget mai bun!

Dacă voi, fariseilor şi cărturarilor, veți fi însă cumva chemați înapoi de templu, pentru a da acelora lămuriri despre Mine, care tânjesc după viața Mea, atunci nu vorbiți nimic despre toate aceste înfăptuiri, dar cu atât mai mult şi mai deschis despre învățătura Mea! Nu vă temeți de ei, care omoară într-adevăr trupul vostru, în cazul cel mai extrem, dar nu pot să-i pricinuiască sufletului veşnic dăinuitor nici o altă pagubă! Ei nu vă vor ataca însă. Iar dacă vă alungă, atunci mergeți la eseeni; aceştia vă vor primi cu brațele deschise!“

Spune **căpitanul:** „Oh, voi puteți rămâne şi la mine; eu vă fac romani, vă dau îmbrăcăminte romană şi o sabie şi veți avea atunci desigur linişte deplină față de templu şi față de slujitorii foarte răi ai acestuia.“

Spun **Eu** la asta: „Da, da şi aceasta o puteți face! Fiți mereu înțelepți asemenea şerpilor şi blânzi asemenea porumbeilor, căci aşa veți ieşi cu lumea cel mai bine la socoteală!“

După aceste cuvinte, M-am urcat cu cei câțiva, în total douăzeci de ucenici, în corabie şi deoarece venea un vânt bun, a mers ea cu o mare viteză la celălalt țărm al mării, în direcția către Tir şi Sidon (*Matei 15, 21),* care oraşe se aflau însă fireşte încă frumuşel departe de Marea Galileii, la Marea de Mijloc (*Marea Mediterană).*

168. Intâmplare cu femeia cananeancă la Tir.a
Ev. Matei 15, 22-29.

Atunci când am părăsit corabia la celălalt țărm, am mai avut de făcut pe teritoriu grecesc încă un drum lung pe jos, pentru a ajunge numai în regiunea celor două oraşe. Atunci când am ajuns la granița regiunii Tirului şi am trecut de aceeaşi deja tare către miazănoapte, a fugit după noi **o femeie,** care era născută în Cana din Galilea, dar se căsătorise în această regiune cu un grec deja înainte cu cincisprezece ani şi M-a recunoscut pe cale şi a țipat: „Doamne, Tu Fiul lui David, milostiveşte-Te de mine! Fiica mea este rău chinuită de un diavol!“ *(Matei 15, 22)* - Eu am lăsat-o însă să strige, nu i-am spus nici un cuvânt şi M-am dus mai departe pe cale.

Deoarece însă femeia striga prea puternic, că **ucenicilor** le era deja supărătoare, au venit aceştia la Mine, M-au oprit şi au spus: „Slobozeşte-o totuşi de la Tine! Pentru că acum strigă ea deja de o jumătate de oră, ceea ce este foarte supărător urechilor noastre! (*Matei. 15, 23)* Dacă nu vrei sau nu poți s-o ajuți, atunci fă totuşi, ca ea să ne părăsească, căci altfel ar mai putea încă crede ceilalți oameni, care călătoresc pe această cale, că i-am fi făcut ceva femeii şi ne vor opri şi ne vor supăra cu tot felul de întrebări!“

Le spun **Eu** după aceea ucenicilor: „Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel.“ *(Matei 15, 24)*

Ucenicii s-au uitat stupefiați unul la celălalt din pricina acestui răspuns al Meu şi nu ştiau ce ar fi trebuit să înțeleagă din acesta; şi **Iuda** Iscarioteanul M-a învinuit de o inconsecvență în cea mai înaltă măsură, întrucât i-a spus lui Toma: „Ai dori însă, câteodată, să-ți ieşi totuşi din fire de furie din cauza a aşa multe contraziceri grosolane în cuvântarea şi în acționarea Lui! Pentru această femeie, care caută la el ajutor, este el trimis doar şi numai către oile casei lui Israel; dar când a rânduit să li se dea romanilor tot ajutorul posibil, care sunt totuşi încă mai mult păgâni decât această femeie săracă, pe jumătate grecoiacă şi pe jumătate evreică, atunci nu s-a gândit la faptul că este trimis doar către oile casei lui Israel!“

Ii spune **Toma:** „Eu fireşte că nu pot să-ți spun pe deplin de această dată că nu ai dreptate; dar totuşi rămân la aceea, că va avea El aici un motiv întemeiat, în consecința căruia nu vrea să-i ajute acestei femei absolut de loc!“

În timp ce însă ucenicii îşi destăinuiau între ei astfel părerile lor, vine **femeia** aproape de Mine, cade în fața Mea în genunchi şi vorbeşte: „Doamne, ajută-mă!“ *(Matei 15, 25)*

Eu însă M-am uitat la femeie şi am spus: „Nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o arunci câinilor!“*(Matei 15, 26)*

Dar **femeia** a zis: „Da, Doamne, - dar şi câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor!“ *(Matei 15, 27)*

Acest răspuns i-a mirat pe toţi ucenicii şi **Petru** a remarcat în secret: „Nu, asta e prea de tot! Atâta înţelepciune am găsit doar arareori la o evreică; şi femeia este o grecoaică din naştere, deşi născută în Cana Galileii! Eu o cunosc şi i-am vândut deja mult peşte, dar fireşte deja cu cincisprezece până la şaisprezece ani în urmă.“

Eu m-am uitat însă la femeie şi i-am spus: „O, femeie, mare este credinţa ta; fie ţie după cum voieşti!“

Atunci s-a ridicat femeia, a mulţumit şi a plecat în grabă de acolo la casa ei şi şi-a găsit fiica sănătoasă. *(Matei 15, 28)* - Oamenii însă, care erau acasă la fetiţă, i-au povestit celei ajunse acasă, cum diavolul ar fi ieşit vizibil, cu însoţirea unei gălăgii şi a unui blestem mare, cu o jumătate de oră în urmă. Atunci a recunoscut femeia, că asta se întâmplase în acelaşi timp, când i-Am spus la graniţa regiunii Tirului: „O, femeie, mare este credinţa ta; fie ţie după cum voieşti!“

Se făcuse însă seară şi ucenicii M-au întrebat, dacă voi merge într-adevăr pe deplin până la Tir, sau dacă ar trebui să caute ei aici la graniţa regiunii o casă de oaspeţi, deoarece oraşul Tir s-ar afla la o departare de aici de încă trei ore de drum.

Eu însă le-am spus ucenicilor: „ştiţi ceva? Să ne îndreptăm de aici în loc înspre direcţia către miazănoapte, unde se află Tirul, către miazăzi răsărit (sud est)! Acolo ajungem din nou la Marea Galileii. Imediat de la ţărm se ridică un munte frumos, a cărui vârf pe deplin gol îl putem ajunge uşor în două ore de aici; acolo vrem să petrecem noaptea.“

La aceste cuvinte ale Mele ne-am dus de aici mereu mai departe, am ajuns după o oră la Marea Galileii şi totodată la poalele muntelui, pe a cărui vârf am şi ajuns destul de confortabil într-o oră.

Ajunşi la înălţime, ne-am aşezat pe iarba moale de munte şi ne-am odihnit acolo, fără tocmai să fii adormit imediat. (*Matei 15, 29)*

169. Despre obsesie.

După un timp de linişte savurată, a spus **Petru:** „Doamne, eu înţeleg acum deja aşa multe lucruri, dar faptul de a fi obsedat - mai ales la copiii nevinovaţi - de către diavol şi că ei sunt adesea chinuiţi în felul cel mai jalnic, de către asemenea locuitori ai trupului lor, asta n-o înţeleg! Cum poate permite înţelepciunea Ta şi ordinea Ta o asemenea nedreptate! Fiica mică a femeii, care a fugit astăzi după noi, ar putea să fie de-abia de treisprezece până la paisprezece ani şi după afirmaţia mamei a fost ea deja chinuită în decursul a şapte ani întregi de un duh al diavolului, într-o formă de-abia de crezut de rea şi foarte dureroasă, zilnic şapte ore. De ce trebuie, deci, să fie permis aşa ceva?“

Spun **Eu:** „Acestea sunt lucruri, pe care mintea voastră nu le poate acum încă înţelege din temelie! Dar fiindcă suntem aici cu totul nederanjaţi laolaltă, de aceea vreau să vă dau cu toate acestea unele lămuriri despre asta; şi aşa ascultaţi-Mă!

Pamântul este purtătorul a două feluri de oameni. Unul din feluri şi cel mai bun provine de sus, din începuturi deja, prin care sunt de înţeles copiii lui Dumnezeu. Celălalt fel şi, de fapt, cel rău însă provine pur de pe acest pământ; sufletul lui este oarecum un amalgam de particele dinstincte de viaţă, care, luate de la satan, sunt ţinute prizoniere ca materie în masa corpului pământesc, trec atunci din aceasta prin lumea plantelor în lumea animalelor, se formează atunci în sfârşit ca o potenţă, constând din nenumărate părticele ale sufletului din începuturi, spre un suflet al omului pământesc prin multele nivele ale lumii animalelor şi mai ales la zămislirile nebinecuvântate se întrupează în carne în pântecele femeilor şi mai departe, asemenea copiilor luminii din sfera duhovnicească a cerului, sunt născute în această lume.

Aşadar, asemenea copii, deoarece întreaga lor fiinţă este luată din satan, sunt atunci de asemenea mereu mai mult sau mai puţin expuşi pericolului, de a fi obsedaţi de un oarecare duh rău, ceea ce înseamnă de sufletul negru al unui drac de om care a trăit odinioară pe acest pământ deja în carne, ceea ce se poate întâmpla cel mai repede mai ales acolo, unde un asemenea suflet tânăr, luat din părţile pământului a lui satan începe să ia o direcţie bună şi cerească. Pentru că prin aceasta o parte de viaţă se smulge din sfera iadului, de aceea un asemenea fapt îi pricinuieşte iadului întreg o durere insuportabilă, din care cauză el şi face atunci tot posibilul, pentru a împiedica o asemenea rănire.

Tu întrebi acum fireşte, cum un asemenea lucru i-ar putea pricinui iadului, aşadar, totuşi o durere; pentru că un asemenea suflet trebuie să fie doară totuşi încă nespus de mult mai mic şi neânsemant faţă de iad, precum este aici un păr mic la om faţă de omul întreg. Şi Eu îţi spun, că aceasta este într-adevăr judecat corect; dar cuprinde tu la trupul tău cel mai mic păr şi smulge-l şi vei fi la aceasta conştient, că la acţiunea smulgerii părului nu vei simţi o durere de împungere insuportabilă numai în locul părului mic, ci într-adevăr în trupul întreg, care te-ar duce la disperare, dacă ar dăinui continuu numai o oră.

Din această explicaţie acordată acum ţie, poţi să înţelegi acum deja puţin mai adâncit, de ce apare pe pământ starea de a fi obsedat şi va apărea până la sfârşitul acestui pământ.

Această stare de a fi obsedat are însă pentru cel obsedat şi partea ei indiscutabil bună; pentru că un asemenea suflet, al cărui trup este luat în posesie de un oarecare diavol, este evident îndreptat prin chinurile cărnii lui şi ferit de intrarea rea în trupul lui. La timpul potrivit însă vine atunci deja ajutorul de sus şi un suflet lumesc este atunci pe deplin câştigat pentru cer. - Spune, dacă ai înţeles acum puţin treaba!“

Spune **Petru:** „Da, Doamne, aceasta mi s-a făcut acum foarte limpede; dar atunci ar fi doară aproape mai bine să nu-i ajuţi de loc unui încă cât se poate de greu obsedat!?“

Spun **Eu:** „Dacă vine cineva şi te roagă după ajutor, atunci să nu i-l reţii fără drept; pentru că atunci are grijă într-adevăr prevederea Mea, ca un oarecare părtaş să nu ajungă în aceste cazuri mai repede la căutarea după ajutor, decât până ce este la cel obsedat tocmai vremea, ca să-i fie un ajutor potrivit. De aceea, deci, nici nu este

el de reținut fără drept vreunui căutător! - Ințelegi tu așadar acum și această explicație de asemenea foarte importantă?"

Spune **Petru:** „Da, Doamne, ție singur toată mulțumirea, toată dragostea și toată lauda de aceea! Astfel nu există în lume, deci, totuși nimic, din care n-ar fi de îndată cea mai înaltă dragoste și înțelepciune a lui Dumnezeu pe deplin vizibilă pentru cel care înțelege lucrurile Dumnezeiești!"

Spun **Eu:** „Da, așa este, de aceea să nu vă descurajați deci nici la toate aparițiile încă cât se poate de dezgustătoare de pe acest pământ; pentru că Tatăl din ceruri știe de acestea și știe cel mai bine, din ce cauză El le permite!

Așa nu sunt cele mai multe boli, pe care oamenii trebuie să le îndure, nimic decât preîntâmpinări, ca sufletul să nu devină una cu carnea, care chiar și la copiii luminii este luată din satana blestemat; numai că este la copiii luminii o diferență în aceea, că suferințele lor, dacă sufletul vrea să devină trupesc, sunt hotărâte de către cer. Dar și durerile copiilor lumii sunt acolo permise și ordonate din ceruri, sunt însă de fapt totuși dureri ale iadului, pe care trupul copilului lumesc le simte oarecum de asemenea ca o parte deplină a iadului, când iadul este prin aceasta transpus într-o durere mare de junghi, dacă îi este smuls din temelie o parte din viața lui întreagă prin influența imensă a cerului! - Ințelegi tu acum și o asemenea explicație a Mea?"

Spune **Petru:** „Da, Doamne și această explicație o înțeleg; ție precum tot timpul toată dragostea mea, pe veci!"

170. Izvorul minunilor.

Spun **Eu:** „Ați remarcat bine, că nu ne-a văzut nimeni urcând pe acest munte și că ne-am așezat aici?"

Spun **ucenicii:** „Doamne, noi n-am văzut nici un om pe drumul întreg, lung de două ceasuri bune, nu vrem însă de aceea chiar să mărturisim, că nu ne-a văzut nimeni!"

Spun **Eu:** „Femeia ne-a văzut și ne-a observat totuși, că ne-am așezat aici și asta e îndeauns, ca mâine să fie călcat acest deal de mii!"

Spun **ucenicii:** „Doamne, noi nu suntem atât de obosiți; să părăsim de aceea acest munte cumva după miezul nopții și să ne ducem altundeva, unde nu ne va găsi poporul mereu supărător și ne putem astfel atunci odihni câteva zile!"

Spun **Eu:** „Noi vom rămâne însă totuși aici! Pentru că așa este voia Tatălui, ca să vindec aici tot felul de oameni infirmi de bolile lor trupești. De aceea voi petrece trei zile întregi pe acest munte. Dimineața puteți merge undeva și să aduceți încoace potrivit de multă pâine pentru trei zile determinate!"

Spune **Iuda** Iscarioteanul: „Atunci vom avea departe de mers; pentru că acesta este un deșert evident și în sub trei până la patru ore nu găsim niciunde o localitate, unde să găsim un brutar!"

Spune **Petru:** „Pentru aceasta voi purta într-adevăr eu de grijă; pentru că la țărmul acestei mări nu-mi este străină nici o localitate și știu, încotro ai de mers, pentru a primi pâine. Două ore de drum cel mult dus și tot așa de mult înapoi încoace!"

Spun **Eu:** „Bine atunci, atunci îngrijește-te tu, Simon Iuda, de aceasta! Pe care tu îl chemi, acela să-ți fie însoțitorul tău!"

Spune **Petru:** „Doamne, noi suntem vreo douăzeci; dacă merg însă zece cu mine, atunci aducem pâine și și pești deja fripți într-o măsură prea îndeajunsă pentru trei zile."

Spun **Eu:** „Astfel este bine; acum însă să ne odihnim!"

Apoi și-a căutat fiecare un locșor, care îi oferea cea mai multă comoditate spre odihnă și așa a fost acuși liniște pe munte. Toți ucenicii au adormit acuși; numai Eu singur am rămas treaz și am adormit puțin de-abia către dimineață. Atunci când M-am trezit cu răsăritul soarelui, a și fost Petru deja cu o grămadă de pâine la fața locului; pentru că el părăsise muntele deja cu în jur de trei ore înaintea răsăritului și găsise jos la țărmul mării o corabie încărcată cu pâine, care venea încoace din Magdala și vroia să navigheze cu aceasta la Iesaira. Petru a luat însă din corabie aproape un sfert din încărcătură și Matei, vameșul tânăr, a plătit întreaga cumpărare. Totodată ducea corabia și pești buni, proaspăt fripți, dintre care bunul Petru a luat de asemenea o ladă întreagă plină, pe care tot Matei i-a plătit. Cu toate acestea era acum aprovizionată înălțimea acestui munte; dar un lucru lipsea și acesta era un izvor bun. Apă nu era de găsit însă nici măcar în stropi pe întregul munte, destul de larg și provizia puțină de vin ajungea de-abia pentru o jumătate de zi.

Atunci au venit la Mine **Petru** și **Ioan** al Meu și amândoi au vorbit: „Doamne, Tu ești mai mult decât Moise! Dacă i-ai grăi acestui frumos bloc alb de stâncă, ca el să dea apă, atunci ar ieși izvorând desigur de îndată apa cea mai curată!"

Spun **Eu:** „Dacă voi doi aveți credință destulă, atunci puneți-vă mâinile voastre pe piatră și porunciți-i în numele Meu, ca ea să dea apă și să fie de îndată în acel loc, pe care l-ați atins cu mâinile voastre, o mare măsură de apa cea mai bună, curată și cea mai gustoasă!"

Când cei doi au auzit un asemenea lucru, au căutat ei atunci imediat un loc potrivit pe piatră și și-au pus mâinile pe acesta. Dar piatra totuși nu voia să dea apă! Când țînuseră în jur de o oră mâinile lor pe piatră, a început aceeași să se miște și s-a mutat acuși peste zece pași de la locul de mai înainte; pentru că acest bloc de piatră căzuse o dată acolo, cu mai multe mii de ani în urmă, de la înălțime, ca meteor și infundase prin aceasta în așa măsură singurul izvor de apă al acestui munte, că din izvor n-a mai putut însă curge nici măcar o picătură de apă. Deoarece însă piatra era acum ridicată în acest mod de pe locul vechi, de aceea a și ieșit la iveală, așadar, de îndată izvorul cel mai bun și foarte îmbelșugat și anume asemenea unui bazin de cinci lungimi de picior adâncime, pe care - cum am arătat deja - îl pricinuise piatra cu mai multe mii de ani în urmă prin căderea ei.

Și astfel a fost deci înzestrat acum acest munte pentru totdeauna și cu apa cea mai bună (și mai este încă până în această oră). Dar nici Petru, nici Ioan n-au înțeles, cum a ajuns piatra la mișcarea ca și cum liberă din loc

prin punerea pură a mâinilor lor. Au încercat după aceea şi toţi ceilalţi ucenici să pună mâinile lor pe piatră, pentru a afla, dacă s-ar duce ea mai departe. Dar aceştia n-au izbutit nimic cu piatra.

Dar când Petru şi Ioan şi-au pus din nou mâinile pe acea piatră, a început aceasta să se mişte din nou. Şi aşa m-au întrebat **ceilalţi ucenici**: „Doamne, de ce nu putem noi să înfăptuim aceasta?"

Spun **Eu**: „Din pricina faptului că credinţa voastră mai este ici şi colo instabilă. Dar Eu vă spun acum: Dacă aţi avea o credinţă dreaptă şi nu aţi avea dubii în ceea ce voi aţi vrea să înfăptuiţi, într-adevăr, voi aţi putea atunci să puneţi mâinile pe un munte întreg şi aţi putea să-i porunciţi şi acesta s-ar muta din locul său în altă parte, la fel ca şi această piatră din faţa voastră. Dar pentru aceste lucruri este credinţa voastră încă mult prea slabă! Da, Eu vă spun şi alte lucruri! Dacă aţi avea o credinţă adevărată şi stabilă, atunci aţi putea porunci acelui munte înalt, pe care noi am urcat în apropierea Ghenizaretu-lui, de aici: 'Ridică-te şi cazi în mare!' şi muntele s-ar ridica şi ar pica în mare după voinţa şi cuvintele voastre! Dar, ceea ce încă nu izbutiţi, veţi putea înfăptui voi în viitor! - Dar acum să mâncăm şi noi mâncarea dimineţii; căci nu va mai dura mult timp şi noi vom fi aproape striviţi de masele de oameni, care vor veni! Proviziile de pâine şi de peşte însă le aşezaţi pe acea piatră, pe care voi aţi mutat-o din loc!"

Noi am mâncat după aceasta pâinea dimineţii şi după ce am mâncat-o pe aceasta cu câţiva peşti, au aşezat ucenicii proviziile încă însemnate pe acea piatră mare şi albă şi noi ne-am uitat la priveliştea frumoasă care se vedea de pe acel munte în toate părţile. Când vremea era frumoasă, se putea vedea de pe acest munte ici şi colo malul mării mediterane şi turnurile din Sidon, Tir şi multe alte localităţi mai mari; pe scurt, priveliştea de pe acest munte era una minunată şi se măsura cu altele de pe alţi munţi mai înalţi, la care era nevoie de mai multe zile pentru a urca pe unul din aceştia. Înalţimea de la malul mării măsura după măsurile din zilele noastre peste patru mii de picioare. Platoul era aşa de întins şi de încăpător, că se putea construi pe acesta un oraş destul de mare; doar drumul era abrupt cam din toate părţile şi în unele locuri era nevoie de mult efort, pentru a putea merge mai departe. În mai multe locuri era acest vârf de munte neaccesibil; dar din partea din care noi am urcat, se putea urca destul de binişor. Şi din această parte am auzit noi după aproximativ o oră de privit împrejurimile frumoase, mai multe voci omeneşti, printre care se auzeau sunete de chinuri din partea tinerilor şi a bătrânilor şi din partea bărbaţilor şi a femeilor.

171. Miracole mari de vindecare pe vârful muntelui.
Ev. Matei. 15, 30-31.

Când a auzit **Iuda** Iscarioteanul aceasta, a aruncat mâinile peste chip şi a vorbit: „Nu, acest lucru este deja mult prea mult! Acum nu vin doar câteva sute, ci mii de oameni vin şi dintre aceştia cu siguranţă că mai mulţi sunt bolnavi decât sănătoşi! Adio, tu linişte minunată a acestui vârf de munte! Aici va fi din nou agitaţie şi iar agitaţie şi de linişte nici nu va mai putea fi vorba!"

Spun **Eu**: „Ce treabă ai tu aici? La tine cu siguranţă că nu vine vreun suflet şi pe cei bolnavi tu nu va trebui să-i însănătoşeşti; dacă ţi se pare că în preajma Mea easte prea multă agitaţie şi nelinişte, atunci du-te înapoi la casa ta şi du-te şi vizitează din nou târgurile cu oalele tale! Atâta timp cât tu vrei să fii lângă Mine, trebuie să accepţi cele spuse de Mine, pentru că doar Eu singur sunt un Domn pe drumurile şi în opririle Mele! Dacă Eu voi veni vreodată la tine şi te voi însoţi pe drumurile şi la opririle tale, atunci Eu mă voi subordona spuselor tale şi te voi recunoaşte ca fiind un Domn în treburile tale! Dar aici, cred Eu, că este chiar invers situaţia?!"

Spune **Iuda** Iscarioteanul, mormăind în sine: „Bine, bine, - eu deschid doar puţin gura şi atunci deja totul este pe dos! Doar pot să rămân atunci pe veci mut ca şi o stâncă!"

Spune în sfârşit şi **Natanael,** cel înţelept, aceste cuvinte: „Acest lucru ar fi în sfârşit o mişcare înţeleaptă pe care eu am aşteptat-o deja de multă vreme de la tine. Da, să vorbească cineva la timpul potrivit, este un lucru frumos pentru acela, care are ceva de vorbit şi se pricepe să vorbească; dar pentru un prostănac este totuşi cu mult mai frumoasă tăcerea deplină!"

În vreme ce Natanael îi mai spunea lui Iuda Isaroteanul alte vorbe înţelepte, rostite de Solomon, au ajuns deja din toate părţile pe platoul cel mare a acelui munte oameni, care erau însoţiţi de ologi, orbi, muţi, schilozi de tot felul şi alţii chinuiţi de alte boli, care numărau aproape cinci sute de persoane, iar aceştia s-au aşezat într-un cerc mare în jurul Meu şi cât şi la picioarele Mele, iar ei M-au rugat, ca Eu să-i vindec pe toţi. Şi iată, **Eu** i-am vindecat printr-un cuvânt pe toţi şi am spus aceste cuvinte celor vindecaţi: „Ridicaţi-vă şi umblaţi!" (*Matei 15, 30*)

De abia atunci au observat cei orbi, că ei puteau vedea aşa de bine şi aşa de curat, de parcă ar fi nou născuţi. Imediat după aceea au observat şi cei muţi şi aceştia răspundeau la orice întrebare. Doar după aceea au încercat cei schilozi şi ologi, dacă membrele lor paralizate şi în mare parte uscate erau în ordinea lor normală. Nici nunul dintre aceştia nu a putut spune: 'Eu nu am fost ajutat pe deplin!' În tot aceeiaşi măsură, au fost ajutaţi şi ceilalţi bolnavi.

Atunci când poporul a văzut că cei muţi vorbeau, cei orbi vedeau, cei ologi mergeau drept şi toţi schilozii de toate felurile şi alţi bolnavi au devenit din nou sănătoşi, au început să se mire toţi peste măsură şi au început cu voce tare să-L laude pe Dumnezeul lui Israel. (*Matei 15, 31*) şi ei au rămas până în cea de-a trei-a zi la Mine, pe acel vârf de munte, cu toate că deja în cea de-a doua zi ei au mâncat până la ultima fârmitură mâncarea adusă de acasă.

Aici se poate întreba bine ce a făcut acea masă de oameni timp de două zile pe acel munte. - La aceasta se poate răspunde imediat, că aceste mii de oameni de ambele sexe s-au lăsat învăţaţi şi iniţiaţi în învăţătura Mea, de Mine şi de ucenicii Mei. Dar ciudat a fost faptul, că din aceste mii de oameni nu s-a găsit vreunul, care a luat partea fariseiilor şi a cărturarilor. Chiar din contră, ei ştiau să povestească unele poveşti lăudabile, pe care ei le-au trăit la ocazii diferite cu cei din templu, dar pe lângă aceasta, au făcut experienţa amară şi au jelit tare, că s-au apropiat de aceşti fanatici nevăzători.

Printe aceşti oameni mulți se aflau şi o grămadă de greci, care se mirau la cel mai înalt grad de această învățătură şi **unul** dintre ei a spus: „Da, această învățătură se trage din fundamentul naturii! Nu există nimic pozitiv, nimic capricios, care să răsară din mintea unui om, ca el să fie un om al legii între milioanele de oameni, care trebuie să respecte legile sale, la sfârşit s-ar afla cel mai bine dacă aceste legi ar fi respectate, ci această învățătură conține legi, pe care se bazează de la bun început viața omenească şi prin aceasta este cel mai bine, să se mențină aceasta în cele mai bune şi pure împrejurări pe veci. Aici nu se poate vedea vreun motiv propriu sau o voință de conducere, ci pentru fiecare este gândită, adică pentru toți oamenii nenumărați! Într-adevăr, prin această învățătură, dacă ar fi recunoscută şi ar fi respectată, ar trebui ca acest pământ să devină un cer!

Dar şi acest 'dar' este mare, este nevoie de o cu totul altă generație!Gunoiul neschimbat de oameni trebuie stârpit de pe acest pământ, căci altfel în veci nu se va schimba în bine acest pământ! Luxul şi comoditatea au ajuns la o treaptă mult prea înaltă, cel puternic ştie să profite din plin de omenirea săracă şi slăbită; şi din această cauză doar puțini oameni trăiesc în fericire şi din această pricină nenumărați alți oameni trebuie să sufere! Şi prin aceasta reiese, că săracul drac se îndoieşte la sfârşit de prezicerile lui Dumnezeu, cel puternic şi bogat de atâta bunăstare şi fericire uită de Dumnezeu şi urmarea este, că la sfârşit devin amândoi proprietatea diavolului!

Dar, Domnul şi Învățătorul meu, învățătura Ta este adevărul cel mai pur dumnezeiesc, da, eu aş vrea chiar să spun: este de fapt în sine viața pură. Dar, din păcate, probabil că nu va fi adoptată de lumea mai înaltă neâncrezătoare în nimic, pentru că aceasta şi-a dat deja o poziție pe acest pământ pe drumul celor păgâni, că poate exista pământeşte o vreme îndelungată. Adam ar fi un vagabond sărăcăcios pe lângă un Cezar Augustus sau pe lângă un Lucullus şi alți mii din aceştia. 'Aceste lucruri se pot procura doar prin Zeus, Apolon şi Mercur şi aşa mai departe; pe lângă aceşti zei răsăriți din fantezia omenească, se poate trăi foarte bine! La ce mai este nevoie de adevăr, pentru ce este nevoie de dragoste, bunătate, răbdare şi înțelepciune?' Aşa vor filozofi cei puternici şi cei măreți ai pământului şi învățătura Ta prietenoasă o vor urmări la fiecare, care o adoptă, aşa cum o oaie este urmărită de lupii înfometați.

Cum va înțelege învățătura Ta prietenoasă şi dumnezeiască acela, care are nevoie de sclavia apropiaților săi pentru a trăi în bunăstare? Da, Domnul şi Învățătorul meu şi adevăratul Mântuitor al acestei omeniri sărace, du-te, înfăptuieşte minuni, predică sclavia veşnică şi arată poporului chinuit, că doar Cezar singur are dreptul, să trăiască pe acest pământ şi toate celelalte popoare, doar atât cât îi este pe plac lui Cezar! Mărturiseşte mai departe cu voce tare, că Cezar are dreptul de necontestat, să decidă asupra vieții şi a morții fiecăruia, după capriciile sale să strângă toate bunurile şi comorile acestui pământ, iar atunci ție ți se vor da haine regeşti şi Tu vei merge peste tot în majestate şi frumuseți!

Dar pentru că învățătura Ta predică frăția în general şi descrie prin fiecare om un copil al lui Dumnezeu, vei fi Tu, drag, pentru mine Învățător sfânt, împreună cu învățătura Ta urmărit peste toate măsurile posibile."

Spun **Eu**: „Prietene! Ceea ce tu ai grăit acum este din păcate adevărat; pe măreții păgâni îi va costa o bătălie crâncenă, până când învățătura Mea îşi va găsi la ei intrarea deplină! Dar când îşi va găsi intrarea o dată, atunci chiar acei Cezari şi regi vor fi apostolii Mei cei mai vrednici! Ei înişişi vor distruge templele de idoli şi în locul acestora vor construi casele Domnului, unde se vor întâlni toți frații şi acolo îl vor cinsti pe unicul şi singurul Dumnezeu şi copiilor lor li se va preda învățătura în acele case ale lui Dumnezeu, pe care Eu o rostesc acum spre binele actual şi veşnic al oamenilor.

Dar acest lucru bineînțeles că nu se va întâmpla de pe azi pe mâine, ci după vremea şi în timpul cel drept; deoarece mai întâi trebuie împrăştiată sămânța, ca aceasta să se dezvolte şi, la sfârşit, să aducă multe roade.

Dar faptul că învățătura Mea, care nu va fi scutită niciodată de lumea în sine, care nu va muri niciodată, de tot felul de atacuri, acest lucru Eu îl ştiu deja cu o veşnicie înainte.

Da, această învățătură cât se poate de blândă, pe care Eu o rostesc acum, va fi motivul unor bătălii crâncene, dar nici acest lucru nu va fi ocolit; căci viața a reieşit dintr-o bătălie profundă în Dumnezeu şi din această pricină rămâne şi este o luptă permanentă şi de aceea doar prin aceasta se poate menține! - Înțelegi tu aceasta?"

Spune **grecul**: „Domnul şi Învățătorul meu, pentru omeni ca noi acest lucru este prea profund! Acest lucru îl înțelegi poate Tu cu elevii Tăi; dar pentru mine este ceva de neconceput, este mult prea adânc!"

Spun **Eu**: „Da, da, de această părere sunt şi Eu; dar totuşi este şi va rămâne pe veci aşa cum Eu ți-am prezis acum!"

Chiar şi toți ceilalți oameni prezenți din popor au fost mirați la aceste cuvinte ale Mele şi mai **mulți** au făcut observația, spunând: „Bătrânul nostru, grecul cel înțelept, care provine din Patmos, a vorbit cât se poate de inteligent; dar s-a putut observa foarte limpede, că din acest om a vorbit doar un om. Dar atunci când vorbeşte acest Învățător şi bărbat destul de tânăr, atunci aşa se pare, de parcă nu el, ci chiar Dumnezeu vorbeşte din el; şi fiecare cuvânt rostit de gura sa ajunge în inimă şi o înveseleşte pe aceasta, aşa cum înveseleşte şi un vin bătrân." - Astfel de remărci au mai fost rostite de multe ori, dar mai ales în cea de-a trei-a zi, când poporul s-a inițiat din ce în ce mai mult în învățătura Mea.

173. Săturarea minunată a celor patru mii
Ev. Matei. 15, 32-39.

Se mai poate menționa aici, că poporul plin de bucurie şi mirare din pricina bunătății şi a învățăturilor Mele, a uitat, că nu mai are nimic de mâncare şi de băut. Dar, spre seară, s-a anunțat totuşi foamea şi ei au început să se întrebe reciproc, dacă n-ar mai avea nici unul vreo provizie. Dar întrebările au fost în zadar; căci toți cei prezenți şi-au mâncat mâncarea până la ultima fărmitură deja cu o zi înainte.

Când Eu am observat acest lucru mult prea bine, am chemat **Eu** ucenicii şi le-am spus aceste cuvinte: „Ascultați! Imi pare rău de acest popor; căci deja de trei zile este în preajma Mea şi acum nu mai au nimic de mâncare. Eu însă nu doresc ca ei să plece flămânzi de la Mine şi să se prăpădească în drumul lor spre casă; (*Matei 15, 32*) căci unii dintre ei au venit de departe. Dați-le să mănânce!"

Spun **ucenicii:** „Doamne, Tu ştii doar că proviziile noastre au scăzut! Doamne, aici este deşert, de unde vom lua noi pâine, pentru a sătura acest popor?" (*Matei 15,33)*

După aceasta am spus **Eu** ucenicilor Mei: „Câte pâini mai aveți voi în proviziile voastre?"

Şi **ucenicii** au răspuns: „şapte pâini şi mai mulți peştişori, care încă mai sunt buni." (*Matei 15, 34*)

Atunci am spus **Eu** ucenicilor: „Aduceți pâinea şi peştii aici!"

Şi ucenicii au mers şi au adus pâinea şi peştii. Eu însă le-am binecuvântat pe ambele, pâinea şi peştii. După aceasta am poruncit Eu, ca poporul să se aşeze pe pământ. (*Matei 15,35*) După ce s-a aşezat poporul, am luat Eu pâinea şi peştii, i-am mulțumit Tatălui, care locuia în inima Mea din belşug, pentru binecuvântare, am rupt după aceasta ambele în bucăți şi le-am dat ucenicilor, iar aceştia au împărțit poporului. (*Matei 15, 36*) şi iată, toți au mâncat pe săturate şi după necesitățile stomacului lor şi s-au săturat într-adevăr. Nu au putut însă mânca mai mult şi au rămas aşa de multe resturi, că cu acestea s-au mai umplut incă zece coşuri mari. (*Matei 15, 37*) Aceia însă, care au fost săturați, erau patru mii de bărbați şi încă pe atâtea femei şi copii, care nu se mai pun la socoteală. (*Matei 15, 38*)

Dar după ce poporul a fost sătul, le-am poruncit Eu tuturora ca aceştia să se întoarcă din nou acasă. Şi poporul s-a ridicat de indată, deoarece ziua se inclina deja spre seară; cu mic şi mare, bătrânii şi tinerii mi-au mulțumit şi aşa au plecat spre casă.

După ce a trecut jumătate de oră şi poporul a plecat, iar în afară de Mine şi de ucenici nu se mai afla nimeni pe vârful muntelui, ne-am pregătit şi am coborât spre malul mării, unde aştepta o corabie pentru transport. Noi toți am fost bineprimiți pe această corabie. Dar când oamenii de pe vas M-au recunoscut, s-au aplecat aceştia adânc în fața Mea; căci ei Mă cunoşteau din Cana Galileii. Din această pricină ei nu au cerut plata transportului de la Mine, ci M-au rugat pentru ca Eu să le binecuvântez noua lor meserie.

Şi **Eu** am vorbit către pescari: „Dacă nu înconjurați prea mult, atunci îndreptați corabia la granița din Magdala, unde am cíteva lucruri de rezolvat!" - şi pescarii i-au dat drumul corabiei şi imediat a început să bată un vânt favorabil care a dus corabia în scurt timp pâna la granița regiunii Magdala.(*Matei 15, 39*)

Iisus în regiunea Cezarea lui Filip.
Ev. Matei. Cap.16

174. Fariseii şi saducheii îl ispitesc pe Domnul.
Ev. Matei. 16, 1-12.

La graniță se afla însă un mare han, unde se aflau mulți oameni de toate felurile şi soiurile - evrei, greci, romani, egipteni, samariteni, saduchei, eseeni şi chiar şi mai mulți farisei şi cărturari - şi când Eu şi ucenicii Mei am ajuns acolo, bineînțeles că mai ales fariseii şi cărturarii erau interesați de faptul, că cine eram Eu şi ucenicii Mei. Dar, în seara aceasta, nu a aflat nimeni cine eram noi.

Dar în acest loc se afla o fată, care se aflase mai devreme cu mai mulți oameni din această regiune, pe acel munte şi ea a fost vindecată de exemele ei. Această fată M-a recunoscut, a căzut în fața Mea în genunchi şi Mi-a mulțumit din nou pentru vindecarea ei miraculoasă. Acest lucru a fost văzut de mai mulți farisei şi ei au inceput să bănuiască, că Eu eram acel Iisus vestit din Nazaret.

În seara sosirii Mele ne-au lăsat în pace, pe Mine şi ucenicii Mei; dar ei au vorbit cu saducheii întreaga noapte, cum să Mă prindă cu cuvintele şi cu faptele în ziua următoare, care era chiar o zi de după sabat.

Când de dimineață mâncam Eu şi ucenicii Mei în linişte micul dejun şi în acelaşi timp le spuneam că aici nu vor fi prea multe de făcut, au ieşit fariseii şi saducheii din casă, au venit cu neruşinare şi plini de îngâmfare la Mine şi au început să Mă ispitească sub chipurile prietenoase şi au lăudat chiar multe fapte, pe care Eu le-am desăvârşit, pentru ca Eu să pot să-mi dau frâu liber gurii, - dar la acest lucru ei s-au înşelat amarnic. **Un** saducheu a spus chiar: „Invățătorule, iată, noi am fi înclinați, să te urmăm şi să devenim ucenicii tăi, dacă tu ca, copil şi fiu al lui Dumnezeu, cum deja mulți oameni te numesc, ne-ai da din această pricină un semn din ceruri! (*Matei 16, 1*) Infăptuieşte în fața ochilor noştri un miracol şi tu ne vei putea numi pe noi ai tăi!"

Dar când Eu m-am uitat în inimile lor, nu am văzut nimic altceva decât cea mai înaltă răutate; fiecare cuvânt, care îl rosteau, era o minciună fină şi Eu am răspuns de aceea aşa acestor întrebări şi cereri: „Seara voi spuneți: 'Oh, mâine va fi vremea frumoasă; căci soarele este roşu!' (*Matei 16, 2*) şi dimineața voi spuneți: 'Oh, astăzi va fi vremea urâtă; căci soarele este roşu nelimpede!' O voi mincinoşilor! Păreri proprii puteți să aveți la imaginea cerului; de ce atunci nu şi marile semne ale acestor timpuri în sfera vieții spirituale a oamenilor? (*Matei 16, 3*) Dacă voi ați auzit lucruri atât de extraordinare şi voi spuneți că înțelegeți scriptura, nu trebuie ca voi să observați, că prin Mine s-a întâmplat totul, ce au spus profeții?! Chipurile voastre le puteți preschimba în miere şi lapte, dar inimile voastre sunt pline de mânie, pline de ură, adulter şi răutate!"

La aceste cuvinte se întorc ispititorii loviţi şi nu mai au curajul să-Mi adreseze încă mai un cuvânt; căci tot poporul ce s-a adunat în jurul Meu, şi-a întors privirile întrebătoare spre ei, iar lor nu li s-a părut înţelept, să mai înceapă cu Mine o altă discuţie.

Dar după ce ispititorii au plecat, M-a lăudat poporul, că Eu le-am aşezat adevărul gol goluţ acestor derbedei sub nas.

Eu însă nu m-am întors spre popor, care, în fond, nu făcea parte chiar din cele mai bune, ci am vorbit în treacăt spre ucenici: „Aceste specii rele şi groaznice caută un semn de la Mine, dar ei nu vor primi altul decât acelaşi care ia fost dat profetului Iona!“ (*Matei 16, 4*) După aceasta am plecat Eu împreună cu ucenicii şi i-am lăsat acolo cât şi pe popor, dar mai mult pe acei ispititori, am urcat în vasul care ne aştepta încă şi am ordonat ca acesta să se întoarcă înapoi acolo de unde a plecat cu o seară în urmă.

Dar când în amiaza mare am trecut pe cealaltă parte printre tot felul de discuţii despre locuri şi despre oameni, unde noi am fost bineprimiţi şi când ne-am aflat din nou la poalele acelui munte, pe vârful căruia cu şapte pâini şi cu mai mulţi peşti s-au săturat patru mii de oameni, de abia atunci şi-au amintit ucenicii, că au uitat la graniţa cu Magdala, să cumpere pâine; (*Matei 16,5*) căci deja era târziu amiaza şi foamea îi mâna tare. Prin urmare au decis unii dintre ei, să procure pâine de undeva din această regiune sau chiar să se întoarcă în Magdala, pentru că de aici se putea parcurge drumul cu corabia într-o oră, dacă vântul era bun.

Dar când ucenicii M-au întrebat spre a primi sfaturi, le-am spus **Eu** lor: „Faceţi ce vreţi! Dar aveţi grijă şi feriţi-vă de aluatul fariseiilor şi a saducheiilor!“ (*Matei 16, 6*) - Când au auzit aceste cuvinte **ucenicii** de la Mine, s-au gândit în secret aşa: „Aha, acum mai este încă ceva! Este o dojană uşoară, din pricina faptului că nu am luat pâine cu noi!“ (*Matei 16,7*)

Dar pentru că am observat aceste gânduri înfricoşate la ei de îndată, le-am vorbit **Eu** aceste cuvinte: „Oh, voi neâncrezătorilor! Ce vă frământă pe voi că nu aţi luat pâine?! (*Matei 16, 8*) Nu înţelegeţi voi încă? Nu vă mai aduceţi aminte de cele cinci pâini care au fost împărţite la călătoria din Ghenizaret şi câte pâini au mai rămas acolo?! (*Matei 16,9*) Nici la cele şapte pâini de ieri care au ajuns pentru patru mii de oameni, nesocotind femeiile şi copiii şi nici aşa nu vă aduceţi aminte câte coşuri au mai rămas?! (*Matei 16, 10*) Cum puteţi voi să nu înţelegeţi că nu m-am referit la pâinea pe care voi nu aţi luat-o, atunci când Eu v-am spus: 'Feriţi-vă de aluatul fariseiilor şi al saducheiilor!' (*Matei 16, 11*) - prin care se poate înţelege învăţătura greşită a acestor oameni, cu tot felul de metode dulci şi aparent credincioase, cu garanţii serioase şi vestiri minunate, răspândesc ei aceasta în popor şi în secret se prăpădesc de râs atunci când ei pescuiesc multe suflete proaste şi sărăcăcioase.

Cine predică mai mult nemurirea sufletului omenesc decât saducheii, cine vorbeşte de Edenul veşnic şi de eternul chin al iadului, - şi ca persoane nu cred nici o iotă din ceea ce spun şi sunt cei mai mari păcătoşi! Înţelegeţi voi acum ce am vrut Eu să spun prin cuvântul 'aluat'?“ - Doar după această explicaţie au înţeles ucenicii, că nu am spus, ca ei să se ferească de aluatul de pâine, ci ca ei să se ferească de învăţătura rea a fariseiilor şi a saducheiilor. (*Matei 16, 12*) - Noi însă am rămas în noaptea aceasta în corabie, în care s-a aflat pentru nevoile noastre pâine şi câţiva peşti.

În ziua următoare am trimis Eu câţiva ucenici spre Cezarea lui Filip, tot o cetate mică în regiunea de stăpânire greco - galileană, stituată mai departe de marea galileană. Ei trebuiau să se intereseze primii, ce părere aveau oamenii din această regiune despre Mine şi dacă aceşti oameni de aici au auzit cel puţin ceva despre Mine şi faptele Mele.

Şi mai mulţi ucenici, care cunoşteau bine această regiune, au mers după micul dejun repede în regiunea menţionată mai sus şi s-au interesat cu hărnicie, ce părere aveau oamenii aceia despre Mine şi cât şi ce au auzit aceştia despre Mine. Ucenicii trimişi înainte s-au mirat suficient de mult, când au auzit, că în această regiune, în care Eu nu am mai fost niciodată, era binecunoscut numele Meu şi fiecare om ştia să povestească foarte multe lucruri despre Mine. Căci ucenicii s-au comportat aşa de parcă ei M-ar cunoaşte doar din auzite şi prin aceasta cei care au fost întrebaţi, aveau un mai mare spaţiu de joacă prin care ei puteau să povestească o grămadă de lucruri.

Că a fost vorba la unele povestiri de nişte exagerări colosale, este uşor de imaginat; aşa s-a aflat una printre acestea, care ucenicii i-au interzis povestitorului să mai rostească vreun cuvânt în privinţa aceasta. Această povestire nu consta în nimic mai mult, decât că Eu puteam să cresc mare, cât un uriaş şi în acelaşi timp puteam să devin atât de mic ca şi cel mai mic pitic; mai era şi faptul că Eu puteam deveni foarte bătrân şi imediat din nou tânăr. Se spune că am fost chiar şi văzut, ca fiind o femeie desăvârşită. Da, unii dintre ei ştiau chiar mai multe; căci ei au auzit, că cu mare uşurinţă Eu îmi puteam schimba înfăţişarea în orice fel de animal doream. -

Că au interzis aceste povestiri ucenicii, poate înţelege fiecare om îndeajuns de mult; dar cum a fost posibil, ca astfel de absurdităţi şi altele ca acestea să apară chiar şi în acele locuri, unde Eu am învăţat şi am vindecat, este ceva, ce şi până în ziua de astăzi este un mister pentru unii îngeri ai cerului înalt. De acolo datează şi încurcătura a celor cincizeci de Evanghelii, care la prima întrunire bisericească de la răsărit au fost excluse, ceea ce este chiar foarte bine; căci, în fond, sunt autentice doar Evangheliile lui Ioan şi ale lui Matei şi povestea apostolilor, scrisorile şi relevaţia lui Ioan. Cele două Evanghelii, a lui Marcu şi a lui Luca, au şi acestea valoarea lor sfântă, cu toate că se distanţează în unele fapte de Evanghelia lui Matei. - şi pentru că ştim acum aceasta, călătorim noi mai departe spre drumul evanghelic.

175. Domnul într-o colibă săracă din Cezarea lui Filip.

În vreme ce ucenicii trimişi în faţă se ocupau de cunoaşterea regiunii şi a oamenilor din împrejurul Cezareii lui Filip, am rămas Eu până spre seară pe locul liber de lângă munte; dar cu câteva ore înaintea apusului am părăsit Eu împreună cu ceilţi ucenici acel loc, am ajuns spre seară în apropiere de Cezarea lui Filip (*Matei 16, 13*) şi i-am găsit pe ucenicii, care au mers înaintea Mea, într-o colibă sărăcăcioasă, a cărei locuitori cât se poate de simpli erau ocupaţi, să le pregătească cina ucenicilor obosiţi şi flămânzi.

Stăpânii casei au întrebat de îndată pe ucenici cine eram noi şi aceştia le-au divulgat fără prea multe reţineri, că Eu eram tot acel Iisus, despre care ei au vorbit unele lucruri mai înainte.

Când **stăpânul** casei a auzit una ca aceasta, a lăsat de a dreptul tot lucrul din mână şi a picat în faţa Mea în genunchi, spunând aceste cuvinte: „Ce lucru bun am înfăptuit eu sărac şi păcătos om, deoarece mi se arată atâta milostivire? O, Tu bărbat sfânt din ceruri, care ai fost trimis la noi, păcătoşii acestui pământ! Cum te-aş putea lăuda şi slăvi eu, ca fiind un om sărac şi simplu? Ce aş putea eu să fac ca să-ţi fie pe plac?“

Spun **Eu**: „Drag prieten, ridică-te şi uită-te, ca şi noi să primim o cină, constând din pâine, peşte şi puţin vin; după aceea, îngrijeşte-te de un culcuş bun şi prin aceasta tu ai făcut deja tot ceea ce îmi doresc Eu de la tine!“

Aici se ridică de îndată **săracul stăpân al casei** şi spune cu un chip puţin întristat: „Dragule Învăţător, ce am eu, îţi dau, deoarece casei mele i s-a dovedit o astfel de onoare; căci eu ştiu, că Tu eşti un Fiu al lui David şi pe lângă aceasta un mare profet. Pâine şi peşti am eu în cămară pentru astăzi şi mâine, dar cu vinul nu stăm prea bine, nu numai noi, ci toţi din întreaga regiune; nici în cetatea apropiată Cezarea lui Filip nu prea este vin. Suc de mure şi de zmeură am eu înr-adevăr, dar este puţin învechit şi din această pricină puţin cam acru; noi îl bem cu apă şi cu puţină miere împotriva setei. Dar câteva oale pline de lapte acru de capră am; dacă doreşti ceva din acestea, atunci aş aduce eu imediat câte ceva aici. Cu pâine este într-adevăr o mâncare delicioasă!“

Spun **Eu**: „Atunci adu aici, ceea ce ai!Dar Eu văd, că ai mai multe damigene de vin în casa ta; dacă tu nu cultivi niciodată via, la ce bun damigenele?“

Spune **posesorul sărac al barăcii**: „Da, da, damigene am eu într-adevăr, pentru că eu am meseria aceasta; dar niciodată nu s-a aflat vreodată în acestea o picătură de vin! Eu am aproape cincizeci pentru târgul următor din oraş şi o bucată o vând pentru un ban bun.“

Spun **Eu**: „Du-te şi ia damigenele şi umplele pe toate cu apă!“

Întreabă săracul **bărbat** din colibă: „Bun Învăţător, la ce bun să fac aceasta?!

Spun **Eu**: „Prietene, nu întreba, ci ceea ce Eu îţi spun, tu înfăptuieşte, căci atunci vei fi fericit în această viaţa şi pe vecie!“

La aceste cuvinte, bărbatul sărac din baracă şi-a strigat imediat femeia şi cei opt copii ai săi deja maturi, din care şase erau fiice şi doi fii şi cu toţii au mers să umple la fântână cele cinzeci de damigene. Când toate au fost pline, a venit şi M-a întrebat el, ce să facă mai departe cu acestea.

Atunci am vorbit **Eu** aşa spre el: „Du-le pe toate în grota răcoroasă din piatră, care se află lipită de partea din spate a barăcii tale!“

Săracul om din acea căsuţă, care în acea grotă ţinea paiele, le-a împrăştiat pe pământ şi a aşezat damigenele pline de apă într-o ordine bună pe paie şi când a terminat acest lucru, a venit din nou la Mine şi a vorbit: „Domnul şi Învăţătorul meu, totul este aranjat, aşa cum tu ai poruncit! Mai trebuie făcut şi altceva?“

Spun **Eu**: „Acum totul este pus în cea mai bună ordine. Du-te acum şi ia cele mai bune cupe ale tale din piatră şi umplele din una dintre acele damigeni, din care tu doreşti, dar gustă din cupa umplută, ce gust are; să aduci după aceea totul aici şi să ne spui, ce gust are apa pregătită astfel!“

Săracul merge imediat, ia douăsprăzece cupe şi le umple pe toate. În timp ce le umplea pe acestea l-a înţepat în nas mirosul extraordinar de vin şi când el gustă conţinutul lichid, nu mai ştia ce să facă de atâta mirare şi a spus aceste cuvinte către unul din copiii săi care îl ajuta: „Ascultaţi, acest lucru nu poate fi înţeles de mintea mea omenească! Apa, cu care am umplut damigenele şi din care am umplut acum aceste cupe, a devenit un vin bun şi cât se poate de nobil! Gustă şi convinge-te!“

Copiii au gustat şi nu s-au putut mira suficient de mult de acest miracol; şi cel mai **bătrân fiu** a spus: „Tată, tu ştii, că eu mă descurc cu scrisul. Eu cunosc toţi profeţii şi toate faptele lor; dar o astfel de faptă nu a săvârşit niciodată vreunul! Acest om ciudat trebuie să fie evident mai mult decât un profet oarecare!“

Spun şi **fiicele**: „Da, da tată, aşa ni se pare şi nouă! Până la urma urmei este chiar Ilie, care se zice că se va mai întoarce încă o dată pe pământ, pentru a-i pregăti pe oamenii pământului la venirea lui Mesia! Sau poate chiar El este marele Mesia?“

Spune **tatăl**: „Cât şi una cât şi cealaltă sunt posibile! Hm, hm, dar cât de neaştept şi dintr-o dată s-a întâmplat acest lucru!“

În vreme ce săracul om vorbea simulând, vine repede **femeia** sa şi spune, aproape fără aer din cauza fericirii: „Veniţi, veniţi şi vedeţi ce s-a întâmplat în casa noastră! Cămara noastră este plină de tot felul de mâncăruri bune şi cu cea mai bună pâine! Acest lucru nu l-a putut înfăptui nimeni, în afară de marele Învăţător, care înainte cu o oră a venit în căsuţa noastră umilă şi a cerut de la noi ca sa-i dăm un culcuş şi o cină!“

Spune **bărbatul**: „Acest lucru este de necontestat! Dar cum? Cine ne poate spune mai multe despre aceasta? Ce este el? Cine este el? Dacă spunem noi: ‘El este un profet!’ atunci este evident că noi spunem prea puţin. Dacă spunem noi: ‘El este un Dumnezeu!’ atunci probabil că noi rostim prea multe lucruri; căci Dumnezeu este doar un Duh; acesta are însă carne, sânge şi oase şi la sfârşit se poate pune întrebarea, dacă el nu este cumva un Zeus sau un Apolon grec. Dar acum să ducem plini de umilinţă, dragoste şi mulţumire acest vin afară şi pâinea şi peştii şi tot ce avem noi şi se poate mânca; deoarece această facere de bine este nemărginit de mare!“

Acum vine săracul bărbat cu cupele pline şi femeia şi copiii săi aduc pâinea, peştii şi alte lucruri comestibile. Şi **bărbatul** se închină adânc în faţa Mea şi spune cu o voce plăcută şi umilă: „O Domnule şi Învăţătorule! Cine eşti tu totuşi, că poţi înfăptui astfel de lucruri doar prin puterea voinţei? Eu tremur de respectul cel mai

înalt în fața ta! Un om ca noi, tu nu poți fi; dar ce şi cine eşti tu prin urmare, ca noi să te putem lăuda după măsura care ți se cuvine?"

Spun **Eu**: „Iată, dragul Meu prieten, Eu vreau să-ți spun ceva şi din aceasta tu singur vei putea trage concluzia cea dreaptă! Dimineața, dacă tu vei observa, că la răsărit va fi din ce în ce mai luminat şi cerul se va roşi treptat, atunci tu spui cuvintele: 'Soarele va răsări de îndată!' Dar se face mai luminat la răsărit, când luna se apropie de acesta; dar luminii mate nu-i urmează roşeața dimineții şi atunci când luna plină se arată pe cer şi cu lumina sa pe jumătate luminează pământul, nu se deschide totuşi nici o floare, pentru ca aceasta să absoarbă lumina mată şi fără viață!

Masagerii înconjurați deja puternic de lumină, care vestesc răsăritul apropiat al soarelui şi care de fapt sunt acei norişori luminați, sunt cu mult mai puternici decât luna plină; dar dacă nu ar urma după aceşti mesageri soarele, atunci ar arăta întreg pământul aşa cum arată în partea de miază noapte a pământului, unde nouă luni pline nu poate acoperi pământul o rază de soare. Şi iată, aşa se întâmplă şi în lumea veşnică a spiritului, prin care a fost şi există materialul.

Apar tot felul de învățători și profeți și îi învață pe oameni așa și așa; ici și colo mai este un strop de adevăr, dar lângă acel strop există alte mii de miciuni şi lângă acel strop de adevăr îşi dau şi acestea imaginea, de parcă ar fi adevărul deplin. Şi uite, toți învățătorii, profeții şi învățăturile lor se aseamănă cu raza lunii, care îşi schimbă tot timpul strălucirea şi de multe ori atunci când pe timp de noapte lumina sa este necesară, nici măcar nu străluceşte.

Dar, pe lângă învățătorii şi profeții falşi, sunt şi unii adevărați, din gura, inima şi ochii cărora străluceşte lumina lui Dumnezeu. Aceştia se aseamănă cu acei norişori înconjurați de strălucire, care vestesc răsăritul apropiat al soarelui; dar dacă ar rămâne doar la aceasta, la acei norişori strălucitori, adică la acei adevărați şi drepți profeți, ar arăta cu timpul în inima oamenilor exact aşa, cum arată în partea de nord a pământului, adică înghețat, rece şi tot ce este, este mort. Dar adevărații norişori luminați, care merg înaintea soarelui şi după aceasta răsare şi la prima sa rază de soare, pe care o întinde pe munții încă gri şi pe culoarele pământului, se trezeşte totul, plin de bucurie şi viață: păsările ciripesc mamei luminii şi a căldurii Psalmi curați, muştele şi bondarii se ridică în aerul străpuns de lumină şi zumzăiesc plini de fericire înaintea zilei şi florile câmpiilor îşi ridică capetele minunat împodobite şi îşi deschid gura bogată în balsamuri, pentru a sufla celui care încălzeşte lumea cel mai extraordinar miros înainte.

Dar din această pildă cât se poate de adevărată, poți afla tu cu uşurință, pentru ca tu să fii în înțelegere limpede, deoarece este nevoie să mă pui pe Mine într-un loc în inima ta, care este demn de Mine! Nici lumina stelelor şi nici strălucirea aurită de răsărit a norişorilor nu este în stare să desfacă frânghiile acestui pământ material, pentru a-l chema în libertatea independentă; acest lucru înfăptuieşte doar soarele.

Dar cine poate fi Acela între oameni, de vocea şi de voința Căruia ascultă toate spiritele prinse în materie şi se subjugă în tot ce El doreşte, - şi El este Acela, despre Care toți profeții au vorbit de venirea Sa?"

Aici rămâne săracul bărbat pe gânduri şi merge încet cu ai săi în baracă, pentru ca nu cumva să ne jeneze la cină.

176. Mărturia ucenicilor despre Hristos.

Noi am mâncat cina şi **familia omului din baracă** ne-a pregătit un culcuş cât se putea de bun. Dar, în casă, a vorbit el către femeia sa şi copiii săi: „Ascultați! Cu cea mai mare certitudine, acesta este vestitul Mesia! Adică Însuşi Iehova în carne şi oase, soarele din vecie a lumii spirituale, Căruia toți profeții i-au mers înainte ca nişte norişori umpluți de lumina dumnezeiască! Da, da, acum ştiu bine, cum stau lucrurile; dar ce să facem acum?! Aproape că nu mai am curajul să vorbesc vreun cuvânt spre El, Celui mai sfânt şi etern, căruia îi slujesc nenumărați îngeri, bineînțeles nevăzuți de noi, care în fiecare clipă primesc de la El porunci noi şi pe acestea le duc cu rapiditatea gândului spre stele şi la toate celelalte capete ale lumii! Şi Acesta rămâne în noaptea aceasta în căsuța noastră sărăcăcioasă, căruia toate cerurile veşnice şi edenurile îi ascultă poruncile!

Oh, bucurați-vă şi pe lângă aceasta minunați-vă tremurând; căci El va rămâne la noi în această noapte! Şi această milă înaltă nu merită întreaga lume, dar să nu mai vorbim de căsuța noastră cea mică, şi, pe lângă aceasta, noi, care suntem plini de păcate!"

Dar în vreme ce omul din baracă discuta aceasta cu familia sa, în timp ce ei pregăteau culcuşul pentru noi, i-Am întrebat **Eu** pe ucenici, adică pe aceia, pe care Eu i-am trimis înainte, spunându-le: „Cine, spun oamenii din această regiune, că aş fi Eu?" (*Matei 16, 13*)

Răspund la aceasta **ucenicii** care au fost întrebați: „Nenumărați spun că Tu eşti într-adevăr, Ioan Botezătorul, care a înviat din morți. Iar alții cred şi spun, că Tu eşti Ilie, despre care este scris, că va veni din nou pe pământ, pentru a-L anunța pe Mesia cel mare şi care le va striga oamenilor, ca aceştia să se căiască şi să se întoarcă spre Dumnezeu. Alții însă cred, că Tu eşti profetul Ieremia, despre care încă există un mit în popor, că acesta va veni înaintea lui Mesia din ceruri. Ei mai spun, că Tu mai poți fii unul dintre ceilalți profeți (*Matei 16, 14*); căci înaintea venirii lui Mesia, îi vor păşi înainte toți profeții! - Acestea sunt legendele principale despre Tine; dar mai există altele mulțimi, pe care le-am auzit de la oameni şi după ce ei le-au povestit, noi le-am interzis strict să mai rostească vreun cuvânt şi i-am învățat lucruri mai bune. Dar mai mulți cred, că tu eşti Zeus-ul captivat al grecilor."

Spun **Eu**: „Deci bine, voi Mi-ați spus ceea ce ați auzit; dar acum vreau Eu să aud din gura voastră, cine credeți voi că de fapt sunt Eu. Eu nu vă întreb din pricina faptului că doresc să fiu superior vouă, ci doar cu mare seriozitate; căci Eu am obsrvat la unele ocazii, că sentimentele voastre despre fapele Mele se ating atunci de ce este lumesc, că voi prin urmare vă faceți imediat o altă părere despre Mine în inimile voastre şi nu Mă priviți întru totul, aşa cum ar trebui să fiu privit, atunci când Eu înfăptuiesc un miracol! De aceea spuneți-Mi o dată deschis, cine credeți că sunt Eu, care este părerea şi conştiința voastră limpede şi în realitate!" (*Matei 16, 15*)

Aici rămân pe gânduri toți ucenicii şi nu ştiau, în afară de Simon Iuda, ce să-Mi răspundă la această întrebare. - **Iuda** Iscarioteanul a vorbit spre Toma: „Acum vorbeşte! Tu eşti doar întotdeaauna deştept şi înțelept! Ar trebui să fie pentru tine o mică glumă, ca să găseşti un răspuns valabil la întrebarea Învățătorului!“

Spune **Toma**: „Vorbeşte tu, dacă eşti aşa de înțelept! Pentru mine este Acela, care se dă în fața noastră de mult timp! El nu spune niciodată altceva despre El doar: ‘Eu sunt un Fiu al omului şi Dumnezeu este Tatăl Meu, cât şi al vostru!’ Dacă aceasta este mărturia Sa, ce altă mărturie putem noi să dăm în adevăratul sens al dreptății din noi înşine? El înfăptuieşte bineînțeles lucruri, care de la Moise şi alți profeți nu a desăvârşit vreodată un om. Doar dacă privim noi aceasta în lumina cea dreaptă, atunci noi vom găsi, că este totuşi Duhul lui Dumnezeu, prin care acesta înfăptuieşte printr-un om ales şi pur! Dar Duhului lui Dumnezeu îi va fi tot una, dacă printr-un om ales mişcă sau distruge munții, sau dacă le lasă un cuvânt mic rostit de profeți, ca acesta să se înfăptuiască!“

Spune **Iuda** Iscarioteanul: „Tu crezi că El este doar un profet?“

Spune **Toma**: „Da, sigur şi El este cel mai înalt, care a fost vreodată purtat de acest pământ, - care de fapt nu este lucrare Sa, ci este lucrarea lui Dumnezeu! Căci doar Dumnezeu singur, poate trezi un om ca acesta să devină profet, aşa cum a făcut cu Samuel, care încă a fost un copil şi cum El, adică doar Dumnezeu, l-a schimbat pe măgarul aparentului profet Bileam într-un adevărat profet şi prin măgar l-a schimbat şi pe acel Bileam. Dacă aceasta înțelegem noi bine şi mărturia, care Iisus Însuşi şi-o dă, adică, că el este doar un Fiu al omului, cu toate că puterea dumnezeiască, care se află în el în abundență, există şi se exclamă ca fiind din când în când Eu-l dumnezeiesc, atunci, după părerea mea, noi nu putem să-i dăm altă mărturie, decât ceea ce el crede că este! Prin urmare, este un fiu dumnezeiesc exemplar, aşa cum suntem şi noi, chiar dacă nu în gradul ridicat cum este el.“

Spune **Iuda** Iscarioteanul: „Dar vorbele acelea din care se înțelege că mulți îl cred că el este vestitul Mesia şi romanii şi grecii mai buni îl văd ca pe singurul şi atotputernicul Dumnezeu?!“

Spune **Toma**: „Aceştia au şi ei dreptatea lor; căci puterea lui Dumnezeu, care se află în El, este doar singurul şi adevăratul Mesia şi fără multe alte cuvinte este chiar Iehova Însuşi.“

Cu această explicație se mulțumeşte şi Iuda Iscarioteanul şi Eu, cu toate că am auzit aceste cuvinte, nu am spus nici un cuvânt la toate acestea.

Petru a observat însă tăcerea Mea, s-a ridicat în picioare şi a spus: „Doamne, eu observ şi între frați, că există păreri didferite despre Tine! Dă-mi din această pricină voie, ca Eu să rostesc limpede şi pe înțelesul tuturor mărturia mea despre Tine!“

Spun **Eu**: „Fă aceasta! Cum sună prin urmare cuvintele tale?“

Spune **Petru**, respectiv, Simon Iuda: „Din adâncurile inimii mele eu recunosc cu vocea tare în fața lumii: Tu eşti Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu!“ (*Matei 16, 16*)

Spun **Eu** către Petru: „Fericit eşti tu, Simone, fiul lui Iona; nu carnea şi sângele tău ți-a relevat aceasta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri! (*Matei 16, 17*)

Dar Eu îți spun acum pentru totdeauna: Tu eşti Petru, o stâncă; pe această stâncă Eu Imi voi zidi biserica şi porțile iadului nu o vor birui! (*Matei 16, 18*) şi Eu vreu să-ți dăruiesc cheile din împărăția cerurilor! Tot ce tu vei lega pe acest pământ, va fi legat şi în ceruri şi tot ceea ce vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat şi în împărăția cerurilor!“ (*Matei 16, 19*)

Dar **Petru** a spus: „Doamne, eu îți mulțumesc pentru această milă înaltă, cu toate că eu nu mă simt demn pentru aceasta, deoarece am fost şi încă mai sunt un păcătos mare; dar ce are de-a face cu legatul şi cu dezlegatul, recunosc deschis, că eu nu înțeleg şi nu ştiu, cum să pricep aceasta. Tu ai putea să-mi limpezeşti puțin aceste lucruri, dacă ai dori Tu aceasta!“

Spun **Eu**: „La timpul potrivit, totul îți va fi foarte limpede; dar pentru moment vă interzic cu strictețe, ca înainte de vreme să nu spuneți cuiva, că Eu sunt Iisus, adevăratul Hristos!“ (*Matei 16, 20*)

După această discuție importantă, întreabă Matei, scribul, dacă el ar putea să scrie acestea.

Spun **Eu**: „Miracolul de aici tu nu-l vei însemna şi nu trebuie să aminteşti de discuția între Toma şi Iuda Iscarioteanul; dar vei scrie ce este mai important şi ce am vorbit Eu acum cu Petru. Scrie tu tot timpul aşa, cum Eu îți voi aşeza cuvintele în inimă şi atunci totul va fi bine şi adevărat!“ - Cu aceste cuvinte a fost şi scribul împăcat şi a mers în scurt timp să se odihnească; noi însă am rămas la masă până la miezul nopții şi oamenii casei au venit şi ne-au ținut companie, care a fost una cât se poate de plăcută.

177. Posesorul barăcii Marcus povesteşte grozăviile templului.

Omul din baracă, pe numele lui Marcus, a ştiut să ne povestească foarte multe lucruri despre farsei şi cărturari. Printre altele a vorbit el despre cruzimea celor din templu şi cum aceştia deveneau pe loc duşmanii de moarte, dacă bănuiau doar în unul sau altul vreo arteră profetică! Se mai spunea că astfel de oameni erau ucişi în secret! Ei erau învitați cu prietenie, primeau o onoare după cealaltă şi din prietenie pură li se strângeau mâinile. Dar dacă ajungeau în odăile din spate ale templului, atunci pentru aceştia se termina lumea aceasta; căci nici unul nu mai zărea lumina zilei! Este, vorbeşte mai departe Marcus, de neânțeles, cum putea Dumnezeu să privească asemenea grozăvii. În Sodoma şi Gomora a fost rău, dar în comparație cu aceasta, cum stau lucrurile acum în Ierusalim, a fost Sodoma şi Gomora, ca şi o picătura în comparație cu marea întreagă; şi, totuşi, Dumnezeu a distrus aceste cetăți cu foc din ceruri, cu toate că Avraam s-a rugat de mai multe ori să nu facă aceasta! Dar acum la masa aceasta de grozăvii de toate felurile, care sunt înfăptuite în Ierusalim zi de zi, se comportă Dumnezeu, Domnul, de parcă nu ar ştii nimic şi nu se mai îngrijeşte deloc de omenirea întreagă! Ce motive ar putea avea toate acestea?!

La această întrebare cât se poate de bună răspund **Eu** cu aceste cuvinte: „Prietene, Dumnezeu ştie tot ce se întâmplă aici! El cunoaşte toate grozăviile fără număr ale fariseilor şi ale cărturarilor; dar de aceea am venit

doară Eu în lume, ca aceste specii de vipere să umple măsura prin Mine a grozăviilor lor; şi când aceasta se va întâmpla, atunci vai de aceste specii!“

Spune **Marcus**: „Da, Doamne, Învăţător şi prietenos binefăcător al oamenilor! Chiar dacă Tu ai puterea, cu o suflare să sufli o mie de oameni într-o altă lume, eşti totuşi de compătimit, dacă ţi-ar veni vreodată idea, să te laşi văzut în Ierusalim şi să înfăptuieşti acolo minuni! Eu îţi sunt ţie un om cât se poate de modest, dar înţeleg totuşi câte ceva, de care nici un fariseu nu ar visa vreodată; dar eu sunt pe lângă aceasta atât de descurcăreţ şi joc în faţa fariseilor, cu care eu mă întâlnesc adeseori, un drac atât de prost, că ei nici măcar nu bănuiesc, că eu posed vreo cunoaştere secretă.

Pentru că deja mă cunosc de multă vreme şi cred că sunt un împiedicat prost şi sunt de părerea, că mi s-ar putea arăta o piatră şi un chip şi eu nu le-aş putea deosebi, mă lasă deseori să privesc în spatele secretelor lor negre! Şi acolo am văzut deja lucruri, despre care eu trebuie să spun deschis, că de câteva ori am început să nu mai cred deloc în existenţa lui Dumnezeu! Căci eu m-am gândit în sinemi aşa: ‘Dacă există un Dumnezeu atotputernic, cât se poate de înţelep, drept şi bun şi îi pasă de omenire, aşa cum ne învaţă scriptura, atunci Lui îi este imposibil să privească la aceste grozăvii! Nu există un Dumnezeu! Omul este după Platon un urmaş al mamuţei din privinţa trupului şi din privinţa sufletului se aseamănă cu bestiile rele. De aceea, în vârful orcărei comunităţi trebuie să se afle un înţelept şi bun Samson, care animalului alcătuit, pe numele de om, îi şterge cu toiagul de pedeapsă pe partea animalică şi îl îmblânzeşte după ani de zile, ca acesta să devină măcar pe jumătate om!’

Cu astfel de gânduri şi altele mai rele s-a ocupat mintea mea, atunci când mă întâlneam cu faptele groaznice şi secrete ale acestora, care au fost cu drept descrişi de tine ca fiind nişte vipere! De aceea, cum am spus, Doamne şi Învăţătorul meu, dacă tu vrei să pleci cât mai repede şi în cel mai crunt fel de pe această lume, atunci du-te spre Ierusalim şi Tu vei afla, că eu ţi-am spus adevărul deplin, fără a fi vreun anume profet!

Ca să-ţi spun doar o mică parte secretă despre sfinţenia gunoiului din templu, care întrece cea de-a mia parte, îţi povestesc eu acum doar pe scurt ce mi s-a întâmplat mie, nu cu mult timp în urmă. Dar cum au ajuns aceste vipere la asemenea gânduri diabolice, nu imi este mie cunoscut. Satana cu siguranţă că nu le-a dat impulsul, - căci atât de departe nu poate ajunge răutatea acestuia!“

178. O poveste din templu.

(**Marcus**): „În partea din-dărăt a aşa zisei Asia Mică, o regiune locuită de oameni, în care majoritatea femeilor sunt sterpe. Ce poate să poarte vina, nu pot să-ţi spun. Pe lângă aceasta este un lucru cert, că, dacă aceste femei se culcă cu evrei sau samarinieni, rămân la fel de grele ca şi femeile noastre. Deci, fariseii, care îşi trimit diabolicii apostoli în toată lumea, au cunoscut deja de multă vreme acele femei sterpe şi de mullte ori au călătorit în stilul caravanelor în acel loc, pentru a le lăsa grele pe acele femei! Era într-un anume fel un gest de prietenie bine plătit. Dar nu a rămas la acest gest, pentru că, cu timpul acei bărbaţi din mica Asie au început să recunoască, că ei au fost înşelaţi amarnic; căci femeiile lor nu au rămas în adevăratul sens al cuvântului grele în acel loc de însămânţare, care a fost construit de misionarii din Ierusalim, la graniţa acestei comunităţi, cu mulţi ani în urmă, ci acei misionari au cumpărat aici, cât şi în Iudea copii nou născuţi, i-au adus în acel loc, unde frumoasele şi corpolentele femei, chiar dacă acestea nu puteau să rămână însărcinte, rămâneau în acel loc zece luni de zile. După trecere acestui timp de zece luni, în care o femeie se culca aproape până la moarte cu apostolii templului, i se aducea femeii un astfel de copilaş cumpărat şi aceasta într-un fel atât de înşelător, că chiar şi acea femeie credea, că acel copil primit era al ei! Dar, cum am mai spus, cu timpul şi-au dat seama bărbaţii acelor femei frumoase de această înşelătorie şi acest fapt s-a întâmplat printr-un samarinean cinstit, care le-a arătat celora din mica Asie, ce lucruri diabolice înfăptuiau apostolii credincioşi din cetatea Ierusalim.

Atunci au venit bărbaţii comunităţii înşelate la acei ‘apostoli’ în locul de însămânţare şi le-au spus acestora, cu seriozitate, ce au auzit de la cetăţenii Sihar-ului şi chiar şi femeile însămânţate le-au mărturisit aceasta!

‘Apostolii’ însă, care erau unşi cu toate balsamurile minciunii, au găsit de îndată o scăpare sănătoasă, i-au înscris pe samarinieni bărbaţiilor înşelaţi dintr-o astfel de parte, că acei samarinieni, care de mult sunt nişte fugari blestemaţi de Dumnezeu prin evrei, sunt chiar ei aceia care poartă toată vina şi din pricina lor toate femeile sunt sterpe.

Prin aceasta au căzut samarinienii buni într-un complot dublu şi aceasta în primul rând din cauza că fariseii i-au denunţat şi i-au bănuit în faţa acelora din mica Asie şi în al doilea rând din partea bărbaţiilor acelor femei sterpe, care după explicaţia fariseilor au început să creadă, că samarinienii erau tot felul de vrăjitori răutăcioşi şi de mulă vreme ei au pricinuit celora din mica Asie un blestem, pentru că acolo a fost omorât cu pietre un samarinean o dată din cauza faptului că s-a culcat cu o femeia de acolo. Dar ei, adică fariseii, ştiau un mijloc, prin care femeile măritate cu bărbaţi, puteau să primească acest mijloc în schimbul unei plăţi bune! - Acum, drag şi bun Învăţător, vine adevărul, respectiv ceea ce este diabolic, la lumina zilei!“

Spun **Eu**: „Povesteşte mai departe aşa! Nu ar fi necesar pentru Mine, dar cu atât mai mult pentru ucenicii Mei, ca ei să afle acesta.“

Marcus povesteşe mai departe, spunând: „Din ce constă mijlocul acela care a fost menţionat de apostolii din Ierusalim în schimbul unei plăţi mari, pentru ca femeiile din mica Asie să rămână grele? După sfatul înţelept al ‘apostolilor’ nu constă în nimic altceva: cei din mica Asie trebuie să-şi procure sângele copiilor samarinieni şi pe acesta să-l beie în starea proaspătă sau acesta poate să fie uscat şi pulverizat, atunci când au devenit femei şi ca fiind acestea, să-l bea înainte ca ele să fie însămânţate; acest lucru ar distruge puterea de vrăjitorie a samarinienilor şi femeile nu ar mai fi sterpe! - Dar cum să ajungă la sângele copiilor samarinieni? - În schimbul unei plăţi şi unei vorbe bune se vor ocupa apostolii din templu!

Contractul a fost făcut şi respectiv acceptat de cei din mica Asie. Dar ce s-a întâmplat după aceasta şi ce se mai întâmplă şi astăzi? Fariseii au început o adevărată vânătoare, cum şi unde puteau ei, împotriva copiilor samarinieni şi aceasta încă mai continuă şi în ziua de astăzi.

Astfel de copii, de la vârsta de unul şi până la doisprăzece ani, sunt duşi într-un astfel de loc de însămânţare, acolo sunt hrăniţi bine un anumit timp, mai ales cu mâncare hrănitoare, care este folositoare la înmulţirea sângelui. Dacă se arată că un astfel de copil este plin de sânge, atunci este acesta dezbrăcat, este dus în cămara de tăiere şi acolo este predat călăilor. Aceştia îi leagă copilaşului nefericit cu sfori rezistente lângă trup, mâinile şi picioarele, atunci îl leagă pe acel sărac copil de un lemn, care se află în mijlocul unei văni şi pe lângă aceasta îi leagă ochii şi acestor săraci, care strigă până la cer le taie în această stare venele principale de la mâini şi de la picioare. În timp ce săracii copii sângerează aşa până la moarte şi bineînţeles după câteva clipe devin nişte cadavre, lasă 'apostolii lui Dumnezeu', din Ierusalim, cetatea lui Dumnezeu, să se întâmple aceasta fără vreo tragere de inimă. Cadavrele neânsufleţite ale acestor copilaşi omorâţi se ard în cuptoare special amenajate şi sângele lor astfel câştigat se vinde proaspăt sau în starea uscată explicată mai înainte pentru scopul bineştiut. Iadul cu siguranţă că a binecuvântat acest mijloc diabolic; căci femeile, care savurează acest sânge, rămân într-adevăr însărcinate!

Pentru aşa ceva ar trebui ca bunul Dumnezeu, dacă nu este o fabulă veche evreiască, să găsească totuşi un alt mijloc; dar de sus până în clipa de faţa, nu vrea să se mişte absolut nimic! Dumnezeu poate în linişte să se uite la aceste grozăvii fără nume, aşa cum a putut să privească acum treizeci de ani în Ierusalim, cum printr-o lege tiranică copiii de sexul bărbătesc de la unul până la doisprăzece ani au fost masacraţi într-o singură zi şi acest lucru s-a întâmplat în cel mai crunt fel de pe lume!

Dumnezeu este cât se poate de bun, înţelept şi milostiv, cum eu am putut să învăţ aceasta din scriptură; dar dacă eu, care cunosc aceste grozăvii, privesc aceste lucruri în lumina cea strălucitoare, nu pot să nu mă gândesc la faptul, că ori nu există un Dumnezeu, sau, dacă exista Unul, nu se sinchiseşte de fel de aceşti oameni ai pământului! Poate cineva să privească aceasta cu ochi răi? Cu siguranţă că nu un om prietenos ca mine şi nici un Dumnezeu! Căci în pieptul meu încă bate o inimă, care este plină de dragoste pentru această omenire săracă!

Dar dacă în Tine, o Domnule şi Învăţătorule, se ascunde ceva dumnzeiesc, atunci înfăptuieşte Tu în acest domeniu un miracol şi distruge şi stârpeşte aceşti pui de vipere! Eu nu mă îndoisesc în vreun fel, că ţie nu ţi-ar fi posibil aceasta; căci ce am văzut eu astăzi de la Tine, este mai mult decât o dovadă sigură, că ţie, dacă doreşti, nu îţi este nimic imposibil! Deoarece Tu pari să fii mai mult decât toţi profeţii la un loc!"

179. Supărarea ucenicilor din pricina povestirii din templu.

Spun **Eu**: „Prietene! Ceea ce tu îmi povesteşti, nu este nici măcar o mică frântură din ceea ce Eu ştiu şi pot vedea; dar ţie îţi lipseşte cunoştiinţa despre adânca ordine dumnezeiască şi aşa tu acuzi cu puţină dreptate neglijenţa lui Dumnezeu. Dar pentru că tu posedezi o inimă exemplar de dreaptă şi de bună, vreau Eu să rămân şase zile întregi la tine şi la ai tăi şi în acest timp Eu îţi voi da lămuriri drepte la totul, ce pentru tine înseamnă încă întuneric. - Dar pentru că este aproape deja miezul nopţii, să ne îndreptăm spre culcuşurile destinate nouă!"

Spun **ucenicii**: „Doamne, astăzi ne este tot una dacă noi rămânem treji pe culcuşurile noastre sau dacă rămânem în aerul liber; căci povestirea prietenului nostru Marcus ne-a răpit somnul în totalitate, aşa că noi pentru nimic în lume nu mai suntem capabili să adormim! Într-adevăr, fiecare picătură de sânge din venele noastre clocoteşte de furie şi mânie împotriva acestor bestii înfometate de oameni, care reies din templu! Într-adevăr, în aceste împrejurări ne-ar fi fost cu mult mai bine dacă nu ne-am fi născut vreodată! Doamne, lasă de îndată să ploaie din ceruri foc peste aceste bestii groaznice! Căci ceea, ce am auzit noi acum, întrece în mare parte tot ce este mai rău de auzit de la această omenire bestială!"

Spun **Eu**: „Chiar din această pricină trebuie să dormiţi peste această furie dublă! Mâine, când veţi fi mai treji şi sângele vă va fi mai liniştit, vom putea mai uşor să ajungem la o judecată bună!" - La aceste cuvinte ale Mele, merg toţi fără prea multe cuvinte să se odihnească.

Dimineaţa următoare a venit repede, Eu şi ucenicii ne ridicăm de îndată, de pe culcuşurile noastre făcute după posibilităţi .

Când noi am ajuns în aerul liber, a început să vorbească **Simon Iuda**: „Doamne, eu am dormit un timp bun; dar povestirea gazdei noastre Marcus nu vrea să-mi iasă din gând. Nu, acest lucru este de neimaginat! Aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată! Într-adevăr, câteodată nu pot să înţeleg răbdarea şi înţelegerea Ta lungă! Când mă gândesc, cum, câteodată, cu noi, care suntem agăţaţi de Tine ca părul de pe trup, eşti atât de scurt şi înainte ca noi să putem înţelege, ne pedepseşti Tu cu cuvinte sau cu o privire, ca după aceea să nu mai avem aşa uşor curajul, să te întrebăm ceva cu voce tare; dar la astfel de grozăvii Tu te poţi uita nenumărate decenii şi ele nici că te-ar jena! Unde unul ca noi aproape că se poate lepăda de pielea sa, acolo tu poţi să priveşti în linişte; dar unde gândul şi ochiul nostru nu poate sau vede doar foarte puţine, eşti deodată cu totul prezent şi te comporţi, de parcă ar depinde bunăstarea întregii creaţii de acest lucru minor!

Iată Doamne, acestea sunt lucruri, care nouă ne este imposibil ca să le înţelegem; şi Marcus nu are chiar aşa mare nedreptate, dacă gândeşte aşa despre Dumnezeu, cum s-a exprimat aseară atât de sincer. Cu siguranţă că este adevărat, că Tu, o Doamne, pe toţi martirii îi răsplăteşti şi îi vei răsplăti o veşnice pentru suferinţele lor scurte, pe care au trebuit să le îndure pe acest pământ - dar cu toate acestea este un lucru disperat de amar, să fii torturat doar din voinţa unor oameni răi peste limitele naturale! Şi Doamne, acele minute de chinuri devin pentru acel chinuit o mică eternitate!"

Spun **Eu**: „Eu v-am spus deja ieri - cât şi lui Marcus, că acest lucru vă voi spune mai amănunţit la şederea aceasta; aşteptaţi, până când va fi timpul şi după aceea totul va fi suficient de luminat pentru voi! Dar acum mergeţi mai bine şi ajutaţi-l pe Marcus să-şi aducă captura sa de peşte la mal; căci el a mers deja de dimineaţă la lucru şi Eu i-am binecuvântat ziua. De aceea mergeţi şi ajutaţi-l să aducă peştii mulţi şi buni la mal şi să-i aşeze pe aceştia în lăzile de peşte!"

La aceste cuvinte au mers toți ucenicii și l-au ajutat pe Marcus și pe copiii săi din răsputeri. Cei doi băieți erau tineri și puternici, dar cele patru fiice împreună nu erau așa de puternice ca unul din cei doi fii.

Când toți peștii au fost bine adăpostiți cu ajutorul ucenicilor, a venit **Marcus** la Mine, iar Eu stăteam pe o bancă drăgălașă și modestă, spunându-Mi, încă plin de sudoare: „Domnul și Învățătorul meu! Tu poți spune acum ce vrei și eu totuși sunt de părerea fermă, că tu ești astăzi cauza prinderii mele bogate de pește și pe lângă aceasta un fapt cât se poate de minuat și nemaiîntâlnit, așa cum Tu ai fost ieri cauza celor cincizeci de damigene pline cu cel mai minunat vin, iar din pricina aceasta am venit cât am putut de repede pentru a-ți transmite cele mai profunde mulțumiri. Și prin aceasta eu îți mulțumesc, ție, o Doamne și Învățătorule, cu inima cea mai mișcată și plină de mulțumire pentru toate faptele enorme și minuate, pe care Tu, o Doamne, le-ai înfăptuit pentru mine și ai mei!

Eu am întins astăzi plasa de capturare, care are o lungime de o sută cincizeci de coți și o adâncime dreaptă de șapte coți și iată, toate spațiile mrejei au fost pline de peștele cel mai gustos și minunat! Și acum sunt cât se poate de pline cele zece recipiente mari, cu pești frumoși, pe care noi doar dintr-o singură mișcare i-am tras pe toți la mal! Dacă ți-ar fi pe plac, atunci aș lăsa ca câteva bucăți să fie pregătite pentru micul dejun; în aceste lucruri este femeia mea o artistă minunată!“

Spun **Eu**: „Fă aceasta; căci Eu doresc! După aceea poți să trimiți prin copiii tăi mai multe lăzi pline în cetatea apropiată Cezarea lui Filip și ei vor câștiga bani cât se poate de buni!“

Marcus se închină adânc, merge după aceea repede în bucătărie la femeia sa și poruncește să se pregătească micul dejun, iar femeia și cele cinci fiice ale ei s-au pus de îndată la treabă. Cei doi fii ai săi însă, au umplut două lăzi pline cu pește minunat, deoarece ei și-au mâncat deja micul dejun cu ceva vin și așa aceștia au mers spre orașul care nu se afla la o depărtare mai mare de o oră.

Când aceștia au ajuns în mijlocul târgului cu căruța lor, în fața căruia se aflau doi măgari, au apărut deja o grămadă de cumpărători și în câteva clipe aceștia au cumpărat totul, la un preț foarte bun; căci astfel de pești extraordinari costau deja la acea vreme un bănuț bun. Și pentru că cei doi au luat cu ei aproape două sute de bucăți, au primit ei și două sute de bănuți, care pe timpul acela era mai mult decât două sute de taleri. (Pe timpul lui Lorber) După câteva ore au venit acești cu bani mulți, căruța și lăzile goale acasă și i-au înmânat tatălui Marcus banii, care a avut o mare bucurie și și-a lăudat fiii.

Fiii însă l-au întrebat pe tatăl lor, dacă ar putea să mai meargă încă o dată în oraș, deoarece mulți, care au mai vrut să cumpere, nu au mai primit pești. Tatăl lor le-a permis aceasta și ei au umplut din nou lăzile și au vândut la acest de-al doilea drum mai bine și mai repede toată marfa lor, decât cum s-a întâmplat de prima dată.

Marcus însă nu știa ce să facă de atâta mulțumire; căci el a fost ajutat de la o ananghie, care a durat deja ani întregi.

Dar în vreme ce cei doi fii ai săi au dus de primă oară peștii în oraș, am mâncat noi douăzeci de pești la micul dejun și nu a lipsit pe lângă aceștia pâinea și vinul cel bun. Noi am mai vorbit despre unele lucruri, dar subiectul principal a rămas totuși slujitorii principali ai templului și fiica cea mai în vârstă a lui Marcus, o fată de nouăsprăzece ani, ne-a arătat o oală veche, care era pe jumătate umplută cu gunoiul din templu și a întrebat, dacă acest gunoi, după vorbele vânzătorilor insistenți, ar spori pământul și grădinile în acel fel cât se poate de neimaginabil.

La aceasta au început să râdă toți ucenicii Mei, cărora nu le era necunoscută această înșelătorie și **Toma** a spus aceste cuvinte: „O, ce rușine! Acest lucru îl practică acești slujitori ai Domnului aproape de cincizeci de ani. Câtiva preoți supremi s-au împotrivit acestui lucru, dar prea multe lucruri nu au rezolvat; căci acest gunoi îi aduce un benificiu templului anual de cel puțin două mii de bănuți. Oamenii sunt însă destul de orbi și la sfârșit cred într-adevăr, că prin acest gunoi sunt binecuvântate pământul, câmpia și grădina lor!“

După aceste cuvinte spune **fiica cea mai în vârstă**: „O, dragă prieten, nu așa! Cei mai mulți oameni nici nu mai dau crezare acestei înșelătorii; dar ce putem face? Dacă nu cumpărăm de la vânzători acest gunoi, atunci am putea avea de-a face în scurt timp cu tot iadul. Pe lângă aceasta sunt vânzătorii acestui gunoi așa de insistenți și cruzi și barbari, că la sfârșit cu mare drag cumperi acest lucru de la ei, doar pentru a putea scăpa de specia lor. Dacă aruncăm acel gunoi în fața ochiilor lor în apă, atunci nici nu-i mai interesează și ei își continuă liniștiți drumul; căci ei știu foarte bine, că după trecerea unui an vom cumpăra din nou de la ei acest gunoi din templu.“

Spune **Petru**: „Da, da, înșelătoria, minciuna și neadevărul sunt calitățile acestor slujitori ai templului, care pe lângă toate se mai numesc și slujitorii lui Dumnezeu! Chipuri omenești au ei, dar interiorul lor este din iad! De ce, o Doamne, permiți și rabzi aceasta, acest lucru îl poți știi doar Tu și în afară de Tine nimeni altul de pe acest pământ!“

Eu însă spun aceste cuvinte către toți cei prezenți: „Să lăsăm aceasta deoparte, este aproape prânzul! Ziua este frumoasă și nu este chiar atât de cald; de ce să nu mergem puțin prin aceste împrejurimi și să căutăm, dacă nu există undeva un locușor, de unde putem vedea foarte bine aceste ținuturi minunate. Un astfel de loc noi îl vom aranja și acolo putem să vorbim tot felul de lucruri pe parcursul șederii noastre.“

La aceasta spune **Marcus**: „Doamne, chiar aici la câteva sute de pași deasupra barăcii mele, și, de fapt, deasupra grotei, lângă care este sprijinită casa mea, se află pe proprietatea mea mică un astfel de locușor, cum Tu îl dorești; vârful dealului este împodobit cu un pom vechi de castane, în jurul căruia am construit o bancă cât se poate de confortabilă. De pe această bancă este cea mai frumoasă priveliște peste întreaga regiune îndepărtată. Întreaga cetate Cezarea lui Filip și peste marea întinsă, atât cât ochiul omenesc poate vedea. În zilele senine se poate vedea până spre Ghenizaret și mai departe până la Chis și chiar Sibarah-ul spun unii că l-au văzut; dar pentru aceasta sunt ochii mai prea slabi și eu nu pot defini acel loc, - dar până spre Ghenizaret și alte locuri pot vedea totul cu ușurință și din belșug.“

Spun **Eu**: „Deci aşa, atunci noi vom alege acest punct pentru a petrece timpul cât se poate de folositor. Condu-ne până acolo!“

Marcus, omul din baracă, ne conduce pe un drum îngust dar nu chiar încomod la acel locuşor, care într-adevăr nu lăsa nimic de dorit; se putea vedea spre Cezarea lui Filip şi tot aşa se putea vedea Marea Galileii şi o grămadă de alte sate.

181. Marcus şi vânătorii farisei de-a zece-a parte.

Dar în acelaşi timp am observat noi cum mulţi farisei din cetatea Cezarea lui Filip veneau cu hărnicie spre baraca săracă a lui Marcus. Spune **Matei**, tânărul vameş din Sibarah, care deja o dată la Capernaum, când un bolnav a fost vindecat, care a fost adus la Mine printr-o gaură din acoperiş şi prin tavanul casei din cauza populaţiei, a vorbit cu fariseii răutăcioşi: „Aceste vipere, au fost probabil înştiinţate de şederea Ta aici! Dar prin cine? Probabil că doar fiii lui Marcus ne-au divulgat prezenţa, atunci când aceştia au fost în cetate!“

Spune **bătrânul Marcus**: „Acest lucru poate fi posibil; căci pe cât de cuminţi pot fi fiii mei, au totuşi o trăsătură rea, care constă în faptul că le place foarte mult să vorbească şi prin aceasta de multe ori au pricinuit destul de multe discuţii. Eu voi merge de îndată şi îi voi întreba.“

Spun **Eu**: „Rămâi tu din această cauză aici! Căci nici fiii şi nici vreun alt om din aceste împrejurimi nu M-a trădat, ci ei au venit doar din cauza peştilor aici, la tine; ei doresc un dar, de aproximativ o sută de peşti, pe care ei i-au văzut în oraş, dar nu au cumpărat nici unul. Tu ştii mult prea bine, că ei pot lua de peste tot a zece-a parte, de ori unde este posibil; şi prin urmare o aşa mare captură de peşte este un lucru măreţ şi ei sunt de părerea că au dreptul, să ceară din aceasta a zece-a parte. Du-te de aceea şi dă-le o sută de peşti şi ei te vor lăuda şi vor lua acei peşti şi după aceasta vor pleca de îndată în linişte înapoi în oraş!“

Spune **Marcus**: „Dar cum vor putea ei transporta o sută de peşti?“

Spun **Eu**: „Din această pricină tu nu trebuie să-ţi faci griji, la acest lucru se vor gândi ei. Uită-te atent, deoarece au venit deja mult mai aproape şi tu vei putea vedea cu uşurinţă în mijlocul lor un animal de povoară; spatele acestuia este deja pregătit cu tot ce este necesar pentru transportul înapoi al acestor peşti.“

Marcus se uită mai atent la caravana mică, care se apropie de casa sa şi observă cu uşurinţă, ceea ce Eu i-am arătat şi spune aceste cuvinte: „Doamne, aşa este, cum Tu ai spus mai înainte! Dar acum mă duc eu jos şi le voi pregăti cei o sută de peşti într-o vană, ca aceştia să fie gata atunci când ei vor ajunge, iar acest fapt îi va pune puţin pe gânduri!“

Spun **Eu**: Du-te şi fă aceasta! Dar când ei te vor întreba, cum ai putut să ştii acest lucru, atunci gândeşte-te la un răspuns înţelept; dar cu o minciună tu nu ai voie să-i convingi!“

Marcus merge, scoate de îndată cei o sută de peşti din lăzile special făcute pentru păstrarea acestora şi îi pune în vana cea mare. Când el a fost gata cu acest lucru, au venit deja cei mulţi farisei tineri şi l-au întrebat de pescarul Marcus. **Marcus** s-a anunţat de îndată şi a spus, deoarece se afla încă lângă vana de peşti: „Aici sunt eu şi aici în această vană se află aceea, din pricina căruia aţi bătut acest drum până aici! Este aşa zisa a zece-a parte de peşte măsurată pentru voi, care este alcătuită din o sută de bucăţi dintre cei mai minunaţi peşti, care au fost vreodată pescuiţi din marea noastră!“

Feriseii sunt cât se poate de uimiţi la aceste vorbe şi **unul** dintre ei spune: „Bătrânule, eşti tu un profet, că poţi ştii dinainte, din ce cauză am venit noi din oraş?“

Spune **Marcus**: „Pentru acest lucru nu trebuie să fii un profet, ci este nevoie doar de cinci simţuri bune şi puţină minte, pentru a ştii cu exactitate, de ce aţi venit voi până aici! Uitaţi, luaţi peştii şi plecaţi în pace de aici! Eu mai am multă treabă şi prânzul nu este departe; noi am lucrat mult astăzi şi trebuie să mergem ca să ne pregătim o masă bună de prânz!“

Spune **unul dintre farisei**: „Pe lângă cele o sută de bucăţi de peşte mai adaugă încă treizeci ca pedeapsă; căci nu a frost frumos din partea ta, că chiar pe noi, ca fiind nişte slujitori ai lui Dumnezeu, care tot timpul îl implorăm pe Domnul, Atotputernicul spre binele tău, nu ne-ai trimis primii peşti prinşi prin copiii tăi în oraş!“

Spune **Marcus**: „Aici, nu sunt treizeci, ci patruzeci de bucăţi mai mult! Şi acum vă rog eu ca voi să fiţi mulţumiţi şi - ca voi să mă părăsiţi mai repede!“

Spun **fariseii**: „Noi avem dreptul de la Dumnezeu, să venim când dorim şi să mergem când dorim noi! Pune peştii în lăzile pe care noi le-am adus şi atunci vom pleca liniştiţi mai departe!“

Marcus porunceşte de îndată copiilor săi, să respecte voinţa fariseiilor şi aceştia pun imediat mâna la treabă şi umple lăzile fariseiilor cu cei o sută şi patruzeci de peşti.

Când treaba a fost terminată, a spus **Marcus** aceste cuvinte: „Acum totul este rezolvat, ceea ce voi aţi cerut. Sunteţi mulţumiţi?“

Spune un fariseu, care părea mai încăpăţînat: „Nu şi de o sută de ori nu! Căci tu vorbeşti cu noi ca şi cu oamenii lumii care îţi sunt ţie supărători şi uiţi pe lângă aceasta, că noi suntem slujitorii Dumnezeului Atotputernic şi cei care te putem nimici doar cu o singură suflare pe veci! Comportarea ta încăpăţânată nu va fi pedepsită cu o sută şi patruzeci de peşti ci cu luarea întregii tale proprietăţi!“

Aici începe să fie totul mult prea colorat pentru Marcus. El fuge în căsuţă şi iese de îndată cu o rolă de pergament înapoi la farisei, pe care scria cu litere mari, că era un roman şi că putea să se folosească de toate drepturile libere ale romanilor, dacă el dorea acest lucru.

Întreabă **încăpăţânatul fariseu, puţin uimit**: „Deci, de cât timp eşti un păgân? Căci după cunoştinţele noastre tu ai fost cu puţin timp în urmă un evreu!“

Spune **Marcus**: „Marcus nu a fost niciodată un evreu, ci un roman înnăscut, care a slujit Marsului aproape treizeci de ani cu sabia, coiful şi scutul. Dar acest Marcus a fost de probă trei ani de zile un evreu netăiat împrejur; dar pentru că el a văzut, făcând abstracţia de învăţătura sfânt dumnezeiască a evreilor şi s-a convins repede, cum preoţii acestei învăţături suprem dumnezeieşti sunt oameni fără onoare, cum calcă în secret în picioare pe Dumnezeul şi învăţătura lor şi cum la orice ocazie îi mint pe oameni după bunul lor plac şi care îi

slujesc lui Dumnezeu în fața lumii oarbe, dar care își țin inimile îngropate în cel mai adânc iad şi din această pricină fac ei avere din sângele nevinovat al copiilor samarinieni în cel mai neconştiincios fel, iar pe acest motiv eu am devenit un adevărat roman şi aşa voi muri eu! Luați acum ceea ce ați jefuit şi plecați de aici! Eu vi-l dau doar din pricina faptului că am fost trei ani un evreu netăiat împrejur!"

Spun **fariseii**: „Dar Marcus, cum este posibil, că deodată ai devenit tu un om atât de înțelept? Noi te cunoaştem de mult ca fiind un om redus mintal! În fața noastră arareori ai ştiut, dacă eşti un bărbat sau o femeie; cum ai fost tu înzestrat aşa dintr-o dată cu o astfel de cunoaştere?"

Spune **Marcus**: „Aceasta a fost o mască înşelătoare romană, ca să pot să mă uit în linişte la toate lucrurile rele şi odioase pe care voi le comiteți! Eu însă sunt convins, că îi înțeleg pe Moise şi pe toți proorocii mai bine decât voi, - cu toate că sunt într-adevăr un roman, dar în inimă eu am devenit deja de multă vreme un adevărat evreu!"

Spun **fariseii**: „Fără tăiere împrejur nu poate să fie nimeni un adevărat evreu şi nici nu se poate apropia de Dumnezeu!"

Spune **Marcus**: „Felul vostru de a vă apropia de Dumnezeu, nu l-am urmărit niciodată, ci doar învățătura din inimă a profetului Iesaia şi acest lucru mie îmi ajunge. Dar dacă eu voi fi din această pricină blestemat de Dumnezeu, pentru că nu m-am lăsat tăiat împrejur, atunci nu va fi aceasta în veci treaba voastră. Eu însă mă gândesc aşa: Dumnezeu este mai înțelept decât toți oamenii şi El este nemărginit de înțelept şi mai bun şi mai drept decât voi şi se uită numai la o inimă tăiată şi pură şi nu la tăierea pielii, care poate avea doar o cauză lumească, dar care în sensul spiritual este de fapt şi la urma urmei doar o prostie. Dar eu ca fiind un evreu în inimă vă dau totuşi cea de-a zece-a parte; dar eu vi-o dau fără restrângeri şi voi nu aveți nici cel mai mic drept, să cereți aceasta de la mine, deoarece sunt un roman. Dar acum plecați, căci altfel eu vă voi lua peştii şi voi veți pleca cu mâinile goale acasă! M-ați înțeles voi destul de bine?"

La acest discurs energic a lui Marcus al nostru nu mai spun fariseii nici un cuvânt şi aceştia pleacă acasă cu peştii.

182. Prezicerea Domnului despre moartea şi învierea Sa.

Marcus ordonă însă repede o masă de amiază, merge la locul amintit mai sus şi ne povesteşte amănunțit, cum au decurs lucrurile cu fariseii.

Eu îl laud din această pricină şi spun: „Marcus, Eu îți spun, acestui popor i-a fost dat de la bun început şi marea făgăduință, care i-a fost dată, a ajuns la îndeplinirea deplină. Dar pentru că acest popor este cu inima atât de împietrită şi nu vrea să recunoască timpurile mărețe ale cercetării lor, ci îşi caută vindecare în gunoaiele lumii, care se vor evapora ca o imagine din vis, se va lăsa, ca să umple măsura grozăviilor lor, ca să-L omoare pe Dumnezeul şi Domnul lor!

După aceasta li se va lua toată milostivirea şi toată lumina şi tot dreptul vi se va da vouă, păgânilor; căci voi aveți o voință bună şi ați recunoscut ca fiind nişte orbi ceea, ce au aruncat evreii văzători.

De aceea vine lumina acum la voi de sus şi înfăptuieşte ca voi să deveniți văzători în inimile voastre; dar copiii luminii vor fi alungați în întunericul deplin şi cel mai nemărginit. Între popoare străine să caute fărâmituri de pâine şi numele de 'popor' li se va lua şi de acum înainte ei nu vor mai fi un popor!"

Spune **Marcus**: „Deci s-ar putea ajunge şi la faptul, că în furia lor mare ar putea să te prindă şi să te omoare după trup, aşa cum au făcut ei aproape cu toți proorocii lor?"

Spun **Eu**: „O, da, acest lucru ei îmi vor face Mie! Dar atunci va avea socoteala lor un capăt!"

Spune **Marcus**: „Da, da, cum am spus eu deja ieri noapte: aceste vipere sunt capabile de toate crimele posibile! De aceea, păzeşte-te cât se poate de mult de aşa zisa cetate a lui Dumnezeu, căci ea te va omorî, iar în caz contrar Tu va trebui să foloseşti toată grija şi puterea Ta dumnezeiască; deoarece eu îi cunosc pe slujitorii templului pe de rost! Cine va îndrăzni, să atingă învățătura lor, care deja de multă vreme este una spiritului rău, acela va avea de trecut o luptă cu iadul întreg. Prietenia lor este blestem şi blestemul lor este moartea. Pentru ei viața unui om este la fel ca cea a unei muşte, căci nici un om nu ține cont de aceasta."

Spun **ucenicii**: „După cum îl cunoaştem noi pe Domnul şi Învățătorul nostru, se va prăpădi răutate lor în fața înțelepciunii Sale; căci El, care poate să-i poruncească morții, El, care poate învia morții, va fi foarte greu de omorât!"

Spun **Eu**: „Da, pe El în veci nu-L va putea omorî cineva şi totuşi El va fi omorât spre mărturia împotriva lor, ca să se umple cu totul măsura lor Dacă ei au pus mâna pe Dumnezeul cel sfânt, atunci ei vor pune mâna şi pe Mine şi prin aceasta ei vor deveni creatorii propriei lor judecăți! Dar dacă cineva doreşte aceasta de la sine, aceluia nu i se întâmplă o nedreptate, dacă va fi alungat! Dar dacă ei au făcut aceasta cu cei mulți mesageri, ce a fost de fapt o grozăvie de nedescris, atunci nu-L vor scuti nici pe Acela, care a trimis mesagerii de la Sine.

Dar împrejurare cea mai fatală va fi atunci, când cel omorât după nici trei zile va învia din mormânt ca un Stăpân măreț peste moarte şi a duşmanilor Săi şi spre alinarea veşnică a prietenilor şi a fraților Săi, va fi puternic şi plin de strălucirea vieții! Atunci ei vor discuta plini de teamă şi disperare, cum îl vor putea ei omorî din nou pe Cel înviat; dar ei nu vor mai ajunge la nici un sfat şi urmarea va fi în sfârşit căderea lor.

Aşa se va întâmpla şi prezicerea Mea îşi va găsi în aceasta adevărul deplin.

Voi veți fi într-adevăr trişti şi veți simți o spaimă mare din pricina Mea; dar tristețea voastră, frica şi teama se vor preschimba în mare bucurie, când îl veți vedea pe cel omorât, cu toată puterea Stăpân peste toată viața şi moartea şi îl veți vedea în fața voastră, aşa cum îl vedeți acum!"

Spune **Marcus**: „Dacă aşa stau lucrurile, atunci nu este într-adevăr prea greu, să te laşi omorât doar din pricina aparențelor. Sub astfel de împrejurări poți Tu să călătoreşti în linişte spre Ierusalim dacă vrei; căci ție nu ți se poate întâmpla nimic! Dacă Tu eşti un Stăpân peste viață şi peste moarte, cine te poate omorî atunci? Şi dacă te omoară, sau dacă are impresia, că te-a omorât şi Tu începi o luptă mai vie împotriva duşmanilor Tăi, după ce te-au omorât, atunci eu nu prea aş vrea să mă aflu în pielea duşmanilor Tăi; pe aceştia îi va devora focul fricii şi a spaimei. Şi toate sfăturile, gândurile şi țelurile lor se vor distruge în acea clipă şi în vecii

vecilor! Căci de abia prin aceasta vor apărea la lumina zilei toate faptele lor odioase în fața ochilor lumii şi existența lor efectivă a ajuns la capătul dorit de lumea mai bună. O, Domnul şi Învățătorul meu! Fă aceasta cât se poate de repede şi cât mai sigur! Eu sunt deja foarte bătrân şi nu voi mai necăji multă vreme acest pământ cu picioarele mele, precum l-am necăjit până acum; dar acest lucru aş vrea şi eu să-l trăiesc şi moartea mea va fi atunci una uşoară!“

Spun **Eu**: „Acest lucru nu este chiar cert, că aşa va trebui să se întâmple; dar mai degrabă da decât nu! - Dar acum timpul a trecut deja de mult peste amiază şi este aproape mijlocul zilei şi trupurile noastre doresc şi ele o mică întărire; de aceea să mergem jos şi să mâncăm ceva ca trupurile noastre să prindă putere!“

Spune **Marcus**: „Da, tu ai iarăşi dreptate; masa de prânz cu siguranță că este pregătită, si de aceea să ne coborâm jos! După mâncare putem, o Doamne, dacă îți este pe plac, să ne întoarcem înapoi în acest locuşor.“

Spun **Eu**: „În timpul de după amiază vom face noi altceva. Pentru mâine va fi bun acest loc. Dar acum să mergem!“

183. Vizita lui Cireniu este anunțată.

Când după câteva clipe am ajuns jos, a fost pregătită şi masa de prânz şi noi ne-am aşezat la masa cea mare în aerul liber, care se afla la umbra deasă a unui castan vechi. Peşti plăcut gătiți, pâine, vin şi smochine bune şi proaspete au fost aşezate pe masă din belşug, aşa că noi, care am fost treizeci la număr, ne puteam sătura foarte bine. În cele mai bune împrejurări am mâncat şi Marcus, vorbărețul, bătrânul şi bunul războinic, ne-a povestit unele lucruri din întâmplările sale şi acest lucru l-a făcut cu o voce înnăscută pentru aceasta. Ucenicii Mei însă au avut ocazia, să vadă lumea cât se poate de descoperită în fața ochilor şi puteau să culeagă lucruri bune din acestea, spre binele omenirii, deoarece li se va da conducerea lumii lor.

După o masă de două ore, a venit din oraş un mesager la Marcus şi i-a adus mesajul, că bătrânul guvernator Cireniu a ajuns la mijlocul zilei în cetatea Cezarea lui Filip; prin urmare, ar trebui să meargă el, ca fiind un bătrân şi nevoiaş războinic, binecunoscut de Cireniu, pentru a-i spune nevoile sale şi guvernatorul îl va ajuta după posibilitățile sale.

Spune **Marcus** către mesager: „Spune tu bătrânului meu camarad de război, că eu mă voi pune la picioarele sale şi de multe ori eu îi voi mulțumi pentru amintirea sa din cauza stării mele sărăcăcioase! Dar de data aceasta eu nu mă voi folisi de mila sa şi nu voi merge în oraş pentru aceasta, pentru că am oaspeți, al căror superior, Domn şi Învățător mi-a promis, că rămâne la mine zece zile întregi şi eu aş considera un mare păcat, să-L las singur măcar o singură clipă. Dar dacă vechiului camarad de război nu îi este prea mult sub demnitatea sa regală, să vină la mine într-o plimbare, atunci i se va oferi totul, pentru a-l primi cât mai demn posibil!“

Spune **mesagerul**: „Foarte bine, eu îi voi spune cuvânt cu cuvânt totul cum mi-ai spus!“ - Cu aceasta şi-a luat rămas bun mesagerul, s-a urcat pe animalul său de povoră şi s-a îndepărtat în mare grabă.

Când mesagerul nu s-a mai văzut deloc, a spus **Marcus**: „Eu nu cred, că înaltul guvernator îmi va răspunde la aceste cuvinte ale mele!“

Spun **Eu**: „Fă-ți din altă pricină griji! Eu îți spun: Cum va auzi el, că aparent Eu sunt Acela, care mă aflu aici, nu va dura nici zece clipe, să se decidă, să vină aici şi atunci de abia tu vei avea ocazia, să-ți faci o anumită imagine despre minunățiile lui Dumnezeu! Căci, fii sigur, că Cireniu Mă cunoaşte deja de o viață întreagă!“

Spune **Marcus**: „Aşa cu siguranță că stau lucrurile; dar el este un bărbat prea sus pus pe această lume şi trebuie din această pricină să ocolească unele lucruri din cauza omenirii proaste, ce cu siguranță că el ar face-o şi din această pricină mă îndoiesc eu destul de tare, că îmi va arăta onoarea înaltă, prin vizita persoanei sale.“

Spun **Eu**: „Înainte ca tu să urci şi să cobori de trei ori de la locul binecunoscut, va ajunge el aici; mesagerul de abia că îi va aduce mesajul şi Cireniu, care nu a mâncat încă, va lăsa tot aşa cum este şi va veni în grabă cu compania sa aici, pentru a Mă vedea şi pentru ca el să schimbe o vorbă cu Mine.

Spune acest lucru femeii şi fiicelor tale, ca ele să mai pregătească mâncare pentru el şi pentru oamenii săi; căci din pricina că el nu a mâncat în oraş împreună cu oamenii săi, îi va pica bine mâncarea aici!“

Marcus îşi cheamă de îndată femeia şi pe cele şase fiice ale sale din colibă şi le spune, ca ele să îi pregătească guvernatorului Cireniu şi oamenilor săi o masă, fiind la număr aproximativ treizeci de persoane!

Femeia se uită la Marcus mirată şi nu ştie, dacă acest lucru este vorbit serios sau dacă este într-adevăr o glumă. Dar Marcus o trimite din această pricină de îndată în bucătărie şi femeia se apucă de treaba ordonată.

Dar în aceiaşi vreme le ordonă Marcus fiilor săi, ca aceştia să se uite peste deal şi dacă ei ar vedea cumva o coloană strălucitoare din oraş, atunci trebuie să vină de îndată ca să-i de-a de ştire. Cei doi fii au mers repede peste deal şi până la cotitură, de unde se putea vedea destul de bine până spre Cezarea lui Filip şi imediat au văzut ei o coloană strălucitoare, care îşi ghida picioarele de la capătul drumului larg spre cărarea îngustă, care ducea lejer într-un sfert de oră până la coliba lui Marcus.

Când cei doi fii au văzut aceasta, au fugit repede înapoi şi au povestit, ceea ce au văzut.

Atunci M-a întrebat **Marcus**, spunând aşa: „Domnul şi Învățătorul meu, atunci noi trebuie să-l întâmpinăm cu toate onorurile adevărat romane!?“

Spun **Eu**: „Da de unde! Căci cine vrea să se vindece, acela vine, chiar dacă nu îl întâmpinăm pe drum! Cireniu, însă, este un spirit puternic şi nu necesită faptul, ca noi să-l întâmpinăm pe drum; doar acolo unde unul slab de suflet şi de trup bate drumul spre noi, pe acela trebuie să-l întâmpinăm, ca nu cumva să se obosească la jumătatea drumului, să rămână acolo şi să se strice!“

184. Marcus îl primeşte şi îl salută pe Cireniu.

Când noi de abia am terminat de vorbit aceste cuvinte, am auzit deja de la curba drumului o grămadă de voci omeneşti. A fost Cireniu cu toată compania sa; şi cel din Nazaret înviat, din cripta nouă a lui Iair, băiatul Josoe, îmbrăcat în haine frumoase romane, călărind alături Cireniu pe un minunat căluț.

Când Cireniu a ajuns la locul larg din fața colibei, i-a întrebat pe cei doi fii, dacă aceasta era locuința bătrânului războinic Marcus.

Şi **fii** au răspuns, aplecându-se adânc: „Da, măreț stăpân şi domnitor!“

La această ocazie apare şi **Marcus** în aplecăciunea tradițional romană în fața lui Cireniu şi vorbeşte aşa: „Înalt domnitor şi stăpân, nimic din această lume nu m-ar fi putut reține, să înfăptuiesc de îndată chemarea ta! Dar eu găzduiesc un oaspete, împreună cu mai mulți ucenici şi însoțitori ai săi, care trebuie să fie fără vreo eroare un Dumnezeu, pentru că înfăptuieşte lucruri doar din voința Sa, pe care unul muritor nu le-a săvârşit vreodată. Şi iată, pe acest oaspete din ceruri mi-a fost imposibil să-L părăsesc, deoarece El mi-a pricinuit atâtea bucurii şi coliba mea nu mai este una săracă, ci una cât se poate de bogată; căci eu posed cincizeci de damigene pline cu cel mai bun vin şi lăzile mele mari de peşte sunt ticsite cu cel mai bun şi nobil peşte! Tot aşa este plină cămara mea cu cele mai delicioase mâncăruri şi sare şi lemne am eu suficiente până la sfârşitul vieții mele! Eu ca om bătrân ce aş mai putea să caut sau să cer? Dar nu numai eu sunt aranjat, ci şi cei opt copii ai mei; căci eu am câştigat astăzi aproape patru sute de bănuți, ce pentru mine înseamnă deja foarte mulți bani şi cu siguranță eu voi mai câştiga câteva sute de bănuți tot din acea sursă, cum astăzi i-am câştigat pe cei patru sute într-un fel cât se poate de cinstit.“

Spune **Cireniu**: „Totul este foarte bine şi mă bucur cu siguranță mai mult decât tine, că eu te întâlnesc aşa de fericit, mai ales că eşti un vechi camarad de luptă; dar acum condu-mă la oaspetele tău! Din cauza Lui am venit eu din oraş; căci după spusele mesagerului, bănuiesc eu, că oaspetele tău minunat este Iisus cel dumnezeiesc din Nazaret, căruia în veci nu-i voi putea mulțumi destul pentru nenumăratele binefaceri, pe care El mi le-a pricinuit atât spiritual, cât şi trupeşte. Din această pricină du-mă de îndată la El!“

Cireniu nu M-a observat imediat, deoarece Eu încă stăteam la masă cu ucenicii Mei, sub un pom des de castane, a cărui crăci în unele părți atârnau până la pământ. Marcus l-a condus pe Cireniu împreună cu băiatul Josoe la Mine, sub pomul de castane.

Atunci când **Cireniu** m-a văzut, i-au apărut în ochi lacrimi de bucurie, din pricina revederii Mele şi el a vorbit aşa: „Da, da,Tu eşti, aşa cum m-am gândit! Oh, cât de nemărginit de fericit şi de împăcat sunt eu, că mi s-a dat din nou mila de nedescris a cerurilor, să te văd pe Tine, care eşti totul pentru mine, după nenumărate zile, să vorbesc cu Tine şi prin respirația gurii Tale să mă binecuvântezi şi să mă trezeşti pe veci! O Doamne, Tu iubit Iisus, Tu, veşnicul Domn al întregii lumi şi al tuturor cerurilor! Ce datorii mari am eu în fața Ta, în primul rând pentru fiecare minut de viață şi, în al doilea rând, pentru binefacerea enormă, care Tu ai pricinuit-o pentru mine în Kis prin înțelepciunea Ta nemărginită, deoarece eu am putut ajunge la impozitele furate! O Doamne, de câte ori mă gândesc eu în fiecare zi, din ce situație groaznic de jenantă, m-ai salvat Tu pe mine, prin înțelepciunea Ta, atunci în Kis! Şi când mă gândesc în sine la aceasta, atunci îmi apar lacrimi de mulțumire în ochi şi trebuie atunci să te ador cu lacrimi în ochi!“

Spun **Eu**: „Prieten şi frate, vino şi aşează-te în dreapta Mea şi compania ta să se aşeze la cealaltă masă, care se află sub pomul de smochine! Imediat se va servi masa de amiază, pe care Eu am comandat-o deja dinainte pentru tine şi compania ta; căci Eu ştiu, că voi nu prea v-ați întărit pentru ziua de astăzi. - Dar ce face Josoe al Meu şi cum se înțelege cu îngerul, care îl vizitează în această vreme?“

Aici se apropie de Mine băiatul **Josoe**, care acum arăta mai puternic şi spune aşa: „Doamne şi viaţa tuturor vieţilor, eu sunt acum sănătos pe deplin şi mie încă îmi mai cad la fel de bine mâncarea şi băutura; dar cu îngerul, care din Sihar mă vizitează tot la trei zile pentru câteva clipe, nu sunt eu chiar aşa de mulţumit, pentru că la tot ce am eu de spus, trebuie ca el să aibă o obiecţie! Mie îmi place să învăţ totul, ce este bine, adevărat şi folositor; dar dacă cineva îmi spune astăzi: ‘o pară şi mai încă o pară, sunt două pere!’ şi la următoarea ocazie nu recunoaşte ca fiind valabil aceasta, atunci când eu vreau să-l înving cu cuvintele sale, data viitoare vrea să mă convingă, că o pară şi mai încă o pară fac trei, patru, cinci, da la sfârşit chiar un număr infinit de pere şi de fapt fac unul cu unul nu doi, ci orice număr spiritual, - atunci devin tot timpul nervos şi mă contrazic aproape tot timpul cu învăţătorul şi educatorul meu spiritual! Căci la el nu mai este valabil la următoarea vizită adevărul stabil, pe care el mi l-a explicat la precedenta vizită a sa. Pe scurt, el vine câteodată cu lucruri, pe care nu pot să le accept! De aceea vreau să te rog, o Domnule, peste toate cerurile şi pământurile, să-i spui îvăţătorului spiritual din Sihar, ca el să vorbească mai concret cu mine - sau, pe viitor, să mă scutească de vizitele sale!“

Spun **Eu**: „Ah, dragul Meu Josoe, suportă-l numai! El te conduce spre înţelepciunea cea dreaptă a cerurilor; căci socotelile spiritelor arată cu totul altfel pe această lume! Dacă Eu aş vrea să vorbesc în felul cum se vorbeşte în ceruri, atunci tu nu ai înţelege nimic; dar Eu vorbesc, ca fiind Eu Însumi om din carne şi oase, doar omeneşte după felul acestui pământ cu oamenii despre lucrurile spiritului şi iată, oamenii se supără pe Mine, pentru că ei nu Mă înţeleg - şi mulţi nici nu vor să Mă înţeleagă! Învăţătorul tău spiritual, care vine la tine din când în când, te învaţă ceea ce este drept; dar învăţătura sa tu o vei înţelege mai limpede pe acest pământ, atunci cânt tu vei fi mai bătrân; dar tu o vei înţelege complet doar dincolo, unde nu vor mai tulbura carnea şi sângele sufletul tău curat: - M-ai înţeles?“

Spune **Josoe**: „O da, Domnul nemărginirii, pe Tine te pot înţelege mai uşor decât pe învăţătorul meu spiritual! Dar atunci când el îmi spune că, în fond şi la urma urmei, este tot una furia şi dragostea, atunci se întoarce la mine tot ce este sus jos şi ceea ce este jos se întoarce sus; tot aşa când el îmi spune, că, de fapt, cerul şi iadul este tot unul şi acelaşi lucru! Acest lucru să-l înţeleagă acela care poate; pentru înţelegerea mea aceste lucruri sunt mari contraziceri!“

Spun **Eu**: „şi aici are din nou dreptate îngerul şi aşa şi este! Eu îţi voi da din această pricină un mic exemplu şi cu siguranţă atunci pentru tine acest lucru va fi puţin mai limpede. Şi aşa ascultă-Mă!

Uită-te la soare! Când pe timp de iarnă străluceşte acesta blând şi plăcut, cât de mult te bucură raza lui de lumină; dar când în deşerturile din Africa începe să topească chiar şi nisipul cu raza sa fierbinte şi tu ar trebui să mergi sub un astfel de soare, atunci cu siguranţă că acea rază ar deveni pentru tine un iad adevărat! - Înţelegi tu acest lucru?“

Spune **Josose**: „O Da!“

Vorbesc **Eu** mai departe: „Bine, ascultă mai departe! Noaptea este o prietenă şi o binefăcătoare foarte bine primită de omenirea obosită după o zi fierbine; dar s-o lăsăm pe acea binefăcătoare să stea în loc doar treizeci de zile şi toţi oamenii ar începe să o înjure şi s-o blesteme! Căci, dacă noaptea ar dura atât, ar schimba şi pământul într-un sloi de gheaţă, aşa că, la sfârşit, nu ar mai putea supravieţui nici o viaţă organică! Iată, aşa ar deveni cea mai bună binefăcătoare a omenirii un adevărat iad!

Dacă tu te plimbi într-o zi caldă şi setea începe să te chinuie şi tu ajungi în sfârşit la un izvor limpede şi curat, cât de mult te întăreşte băutul în voie din acel izvor minunat! Dar mai în jos la vale se strânge acea apă într-un bazin adânc şi devine un lac. Dacă tu pici acolo înăuntru, cu siguranţă că îţi vei găsi acolo moartea fără nicio scăpare! Aici iată din nou; tot aceeaşi apă care te-a răcorit aşa de bine pe drumul de munte, te va omorî în lacul adânc şi va deveni pentru tine un iad temporar!

Tot aşa bei un mic pahar de vin bun; dar bea o damigeană întreagă şi acel vin te va omorî şi prin urmare va deveni pentru tine un iad!

Tu mergi cu drag pe un munte înalt şi priveliştea îndepărtată îţi îmbucură inima. Dar lasă ca un munte să cadă pe tine şi acesta te va omorî şi ar deveni pentru tine din nou un iad!

Vântul, care adie în unele zile călduroase peste fruntea ta, cât de multe te răcoreşte! Dar să-l lăsăm să devină o furtună, care începe să scoată pomii cu tot cu rădăcini, te va mai răcori, oare, tot aşa ca mai înainte? Cu siguranţă nu! Căci atunci tu o vei lua la fugă şi vei căuta un loc, unde nu poate ajunge acea furtună. Şi aşa tot acelaşi vânt, care te-a răcorit mai devreme, devine în puterea sa deplină un adevărat iad pentru tine!

De aceea îi este dat fiecărui om în toate lucrurile o măsură, după puterea, fiinţa şi construcţia sa. Dacă el rămâne aşa, atunci se mişcă el în ordinea cea dreaptă, în care a fost aşezat de Dumnezeu şi totul ce îl înconjoară este pentru el ‘cer’; dar, dacă el întrece această ordine şi aşează o lume întreagă pe umerii săi slabi, atunci aceasta îl va măcina şi va deveni pentru el un ‘iad’!

Şi aşa este o măsură dreaptă perntru fiecare om aşa cum este pentru spirite ‘cerul’; dar întrecerea acestei măsuri este pentru oameni cât şi pentru spirite ‘iadul’ adevărat! - Înţelegi tu aceasta acum?“

Spune **Josoe**: „Da, acum înţeleg eu aceasta şi din această pricină sunt foarte bucuros! - De ce însă nu mă învaţă învăţătorul meu spiritual aşa cum mi-ai explicat Tu aceasta mie acum?!“

Spun **Eu**: „şi aceasta are un motiv înţelept! Dacă învăţătorul tău spiritual ţi-ar spune totul atât de limpede, atunci tu nu ai ajunge să gândeşti independent şi să decizi tot aşa; aşa însă te obligă să gândeşti şi să decizi tu însuţi şi iată, acesta este deja felul cel drept de a învăţa! Când va fi nevoie şi tu ai ajuns la stagiul corespunzător, atunci îţi va adăuga învăţătorul tău spiritual la fiecare învăţătură imagini cât se poate de luminate; dar, înainte de toate, trebuie ca tu să devii muncitor în spirit, căci altfel îţi va fi imposibil să înţelegi alte înţelepciuni mai profunde din ceruri! - Înţelegi tu acum într-adevăr totul?“

Vorbeşte **Josoe**: „Da, Doamne, acum înţeleg eu întru totul pe ce picior stau eu, cu învăţătorul meu spiritual din Sihar; şi acum mă apucă o dragoste imensă pentru el!“

Spun **Eu**: „şi această dragostea îţi va da toate exemplele! - Dar acum vine ceva pentru trup; femeia şi fiicele lui Marcus vin deja cu o cantitate mare de mâncare şi băutură! Mâncaţi cât puteţi şi întăriţi-vă, aşa ca voi să nu mai simţiţi setea sau foamea; căci în apropierea Mea nu va fi nimeni înfometat sau însetat, ci el va fi săturat pe deplin, trupeşte şi spiritual!"

Cireniu şi băiatul Josoe sunt destul de înfometaţi şi de însetaţi şi din această pricină mânâncă ei cu mare poftă; nici compania lui Cireniu nu se lasă rugată mult timp, ci urmează cu hărnicie exemplul lui Cireniu.

186. Cadoul lui Cireniu pentru Marcus.

Când mâncarea a fost terminată, îi cheamă Cireniu pe Marcus şi pe femeia acestuia, îi mulţumeşte celui dintâi pentru hrana cea gustoasă şi pentru prietenia neschimbată, pe femeie însă o laudă pentru arta ei extraordinară de gătit; căci mâncăruri aşa de bine pregătite nu a mâncat el niciodată, dar mai ales peştii, a căror gust nemaipomenit întrecea totul.

După această împărţire de laudă însă vorbeşte **Cireniu** spre Marcus: „Tu, vechiul meu camarad de război, du-te la acel animal de povară! Pe spatele acestuia vei găsi ceva pentru tine cât şi pentru întreaga ta familie. Tu ai avut destule lipsuri şi a trebuit să te lupţi cu tot felul de neajunsuri; această stare de neinvidiat a ta, se va redresa dintr-o dată! Tu vei găsi în ambii saci atâta aur şi argint, că îţi vei putea construi cu uşurinţă o altă casă pe lângă care tu vei putea cumpăra mai mult pământ, din care tu şi întreaga ta familie veţi putea trăi fără vreo grijă! Ce va fi peste aceasta cheltuială, vei păstra pentru zile mai grele; căci atâta timp cât noi trăim pe pământ după voia Domnului, nu au voie să ne lipsească mijloacele,pentru a putea trăi!

Atâta vreme cât noi nu suntem nişte zei, trebuie să lucrăm şi cu sudoarea pe faţă trebuie să ne câştigăm pâinea, - unul într-un fel, altul în celălalt fel; dar fiecare are destule de făcut şi nu are voie să pună mâinile în poală. Dar cine a lucrat ca tine, acela poate s-o ducă totuşi puţin mai bine în zilele sale de bătrâneţe. Du-te de aceea şi primeşte acel dar, iar Domnul să ţi-l binecuvânteze!"

Printre lacrimi i-a mulţumit Marcus lui Cireniu - şi pe lângă Cireniu mai ales Mie; căci el spunea aşa: cu toate că acest dar a venit din partea lui Cireniu, era mai mult decât convins, că Eu eram de fapt motivul; de aceea mi-a mulţumit mai ales Mie!

Eu însă am spus: „Ia ceea ce ţi se dă şi foloseşte-te de aceasta; dar să nu le dai vreo valoare! Căci cât de valoros este un dar lumesc, atât de nevaloroasă este o viaţă lumească de om! Astăzi tu încă eşti stăpânul comorilor tale şi mâine deja se cere de la tine sufletul! Ce poţi da tu atunci, pentru a-ţi salva sufletul de la moartea cea veşnică?

De aceea să caute fiecare împărăţia lui Dumnezeu înainte de toate şi toate celelalte i se vor adăuga lui după necesitate!

Ceea ce primeşte el însă, aceea n-o primeşte, ca s-o adune la grămadă, ci ca s-o folosească deştept şi înţelept, spre binele propriu şi spre cel al celorlalţi. Tu vei găsi în mari măsuri dintre cei cu adevărat săraci; sărăcia acelora să-ţi înviorеze inima, pentru că acum mijloacele îţi sunt date duhovniceşte şi trupeşte de a ameliora o asemenea sărăcie şi să faci vioaie inima tristă a fratelui sărac!

Vezi, orice inimă vioaie, pe care ai însufleţit-o în numele Meu, îţi va fi odată un cer nou plin de fericire fără margine şi număr şi îţi va pricinui deja pe acest pământ o desfătare, pe care nu ţi-o poate da nici o altă fericire pământească şi va naşte în tine adevărata pace, - o pace, pe care lumea n-o cunoaşte! Şi aşa, deci, mergi acolo şi ia totul în primire!"

Şi bătrânul s-a dus cu cei doi fii ai lui, a luat în primire sacii mari şi tare plini şi i-a dus unde se păstrează bine. După ce venit el iarăşi la vedere, a mulţumit încă o dată pentru toate şi M-a întrebat, ce ocupaţie să avem în această după amiază.

Spun **Eu:** „Pregăteşte-ţi corăbiile şi vom neviga puţin pe lac prin prejur, pentru că ziua de astăzi e aşa de frumoasă şi fără vânt! Tu poţi să şi arunci astăzi încă o dată mreaja mare în mare şi să faci o a doua prindere şi recoltare binecuvântată!"

Marcus le porunceşte apoi de îndată fiilor săi şi celor patru fiice mai mari, ca ei să pună mijlocul de călătorie într-o ordine bună, precum şi mreaja mare şi să şi se uite, dacă recipientul de peşte mare îngărduit este încă într-o stare bună; şi dacă ar avea vreo oarecare gaură, atunci să fie aceasta bine înfundată, după posibilităţi, cu tufărai şi pietre.

Spun **fiii:** „Tată, asemenea lucru am făcut deja înainte cu patru zile şi ar trebui de aceea să fie într-adevăr încă totul în ordinea cea mai bună, deoarece de atunci n-a bântuit nici o furtună; dar noi vrem să verificăm totuşi, ca să putem fii şi pentru acest moment în cea mai deplină siguranţă." - După aceea s-au depărtat fiii, au verificat totul şi au venit acuşi înapoi, cu noutatea, că acolo totul se află încă în starea cea mai bună şi cea mai folosibilă.

Spun **Eu:** „Astfel să mergem, deci, afară şi să ne urcăm în corăbiile mici, dintre care fiecare poate duce totuşi fără pericol foarte bine douăsprezece persoane!" - Apoi s-au ridicat toţi şi Mi-au urmat.

187. Societatea pe mare.

Atunci când am ajuns la mal, au împins fiii de îndată în fața noastră corabia cea mai mare şi cea mai bună, în care ne-am şi urcat, deci, imediat şi ne-am aşezat pe băncile făcută pentru acest lucru. Cei doi fii însă, au cuprins cârma şi au făcut astfel, ca mijlocul nostru de transport să se îndepărteze destul de repede de țărm. În corabie s-au aflat însă pe lângă Mine Cireniu, băiatul Josoe, bătrânul Marcus şi Petru, Ioan şi Iacob. Toți ceilalți ucenici navigau după noi în celelalte corăbii, precum suita de curte a lui Cireniu. În corabia noastră s-a aflat însă şi mreaja mare de pescar pusă laolaltă în ordine bună pescărească.

Atunci când ne-am aflat cam la o depărtare de mal de aproximativ cinci drumuri de țară, a întrebat **Marcus,** spunând: „Doamne, spune-ne nouă, unde să aruncăm mreaja afară!"

Spun **Eu:** „Acest lucru îl voi face într-adevăr Eu la timpul potrivit; dar acum şi aici încă nu! Noi nu suntem încă nici o jumătate de oră pe apă şi nu vrem de aceea să deranjăm de îndată liniştea acesteia şi să trezim duhurile acesteia, care ar putea, la sfârşit, să ne necăjească foarte tare, dar mai mult către miazănoapte şi mai aproape de țărmul sigur, vom arunca atunci desigur mreaja în afară. Acum, însă, nu vrem să facem nimic altceva, decât să ne odihnim cu liniştea mării. Iar dacă vrea careva dintre voi să ştie ceva, atunci este el liber să Mă întrebe."

Spune **Cireniu:** „Ceea ce îmi bate îndeosebi la ochi în casa lui Marcus, este, că cele patru fiice mai mari ale acestuia sunt tot aşa de puternice la vâslit, precum cei doi fii ai acestuia, se poate spune, gigantic de puternici! - Tu, Marcus, erai odinioară într-adevăr de asemenea puțin un atlet; dar fiii tăi te-au întrecut totuşi cu mult!"

Spune **Marcus:** „Desigur, dar astăzi mi se pare mie însumi puterea lor puțin ieşită din comun; pentru că vâslele lor se mişcă aşa de puternic şi harnic, că de aceea corabia pluteşte într-acolo peste suprafața mării ca obligată de vânt. Cu adevărat, la această mişcare ai putea ajunge într-o jumătate de zi până la Kis sau chiar până la Siberah, unde ai avea totuşi altfel de lucru în jur de două zile bune! Până la Ghenizaret ai ajunge însă astfel în două ore şi până la Iesaira în patru.

Dacă ochii mei bătrâni nu mă înşeală, atunci zăresc eu acum deja şi muntele înalt, care, văzut de aici, acoperă oraşul Ghenizaret în partea stângă! Acesta arată, ce-i drept, într-adevăr foarte albastru şi, astfel, foarte îndepărtat, - dar asta nu face nimic; vitezei acestei mişcări îi cedează acuşi orice depărtare arătând încă cât se poate de albastră! Dar numai puterea perseverentă a celor doi fii ai mei n-o pot admira îndeajuns! Aici eşti Tu, o, Doamne, desigur deja şi împreună în joc cu atotputernica voie a Ta sfântă!?"

Spun **Eu:** „Da, dragă prietene Marcus, Eu trebuie să fiu cu vrerea şi voia Mea într-adevăr chiar nemărginit de multiplu peste tot în joc, unde există numai întotdeauna o oarecare formare, existență şi persistență, de la cel mai mare până la cel mai mic, căci, altfel, ar fi spațiul nemărginit numai prea acuşi gol de ființe; şi aşa poate, deci, doară acum şi voia Mea să fie chiar într-adevăr activă cu fiii tăi."

Spun apoi între ei cei **trei ucenici,** care sunt de față pe această corabie: „Este adesea totuşi straniu cu Domnul şi Invățătorul nostru! Din când în când vorbeşte El cu totul ca singurul Domn al cerului şi al pământului şi acționează atunci potrivit cu aceasta; din când în când însă este El iarăşi cu totul om şi nu lasă să se observe nimic de Dumnezeirea Lui! Toate sunt, ce-i drept, nepătruns de înțelepte, din ceea ce vorbeşte şi face; dar să se lase în timpul cel mai acuşi maltratat până la moarte de către fariseii din Ierusalim, la toată puterea şi înțelepciunea Lui Dumnezeiască, asta ar fi, deci, totuşi ceva, ce n-ai putea numi absolut de loc ca fiind înțelept! Pentru că ce câştigă omenirea la sfârşit de la o asemenea maltratare? Ea va deveni la sfârşit nebună şi va spune: 'Acesta este destinul Imensului, că El devine la sfârşit totuşi victima celui mai imens! El, care mută munții şi scoală morții, ar trebui să fie totuşi de asemenea în stare să distrugă cu un cuvânt servitorimea templului!?

În timpul lui Noe a trebuit toată omenirea să se scufunde, cu excepția lui Noe şi familia mică a acestuia, şi, totuşi, n-au fost oamenii atunci nici pe departe aşa de răi, cum sunt ei acum, în general; şi pentru că acum sunt însă oamenii în general deja aşa de răi şi răutăcioşi, cum n-ar putea fi ei cu siguranță uşor încă mai răi şi răutăcioşi, atunci vrea El de aceea să se lase acum El însuşi la aceasta încă maltratat de ei, în loc să-i pedepsească mai rău decât în timpurile Sodomei şi ale lui Noe! Pe scurt, câteo acțiune din partea Sa de Dumnezeu este încă cu mult mai de neânțeles decât ceva, ce n-a avut încă niciodată o existență!"

188. Cuvântarea lui Ioan despre diferența înțelegerii naturale şi a celei duhovniceşti.

Spune **Ioan,** care îl ascultase foarte atent pe Simon Iuda care vorbea: „Privită treaba doar cu înțelegeri lumeşti, nu pot să-ți aduc nici o contrazicere; dar pentru văzul inimii au toate acestea, aşadar, totuşi, o cu totul altă față! Pentru că înțelepciunea Dumnezeiască nu se ghidează doară niciodată şi de loc după aceea a unui om încă cât se poate de înțelept!

Ştii tu, oare, de ce există pe suprafața pământului aşa de foarte nenumărat de multe feluri de plante şi tufişuri, care nu au fructe absolut de loc? Şi dacă au ele dintre acestea, atunci sunt acestea totuşi inutile pentru mintea noastră şi nimeni nu ştie, pentru ce sunt ele cumva bune! Tocmai o aceeaşi varietate se vede şi între animale. De la cea mai mică căpuşă de frunză până la leviatanul care stăpâneşte mările, spune, pentru ce sunt ele toate, exceptând animalele noastre puține de casă? Ce scop pot să aibă într-adevăr bestiile sălbatice, sfâşietoare? La ce îi folosesc omenirii urşii, leii, tigrii, hienele şi încă o grămadă de bestii sfâşietoare nouă încă necunoscute? Cine, bunele prieten, poate să-ți dea motivul a unor înfățişări aşa de foarte diverse a animalelor? Pentru ce stelele multe de pe cer? De ce nu este mereu luminată luna pe timp de noapte? Pentru ce schimbarea ei de lumină? La ce foloseşte ea aşa foarte de fapt? Vezi, toate acestea şi încă multe alte mii de diversități, noi nu le înțelegem şi i se pare minții noastre ca o nebunie, dacă reflectăm asupra acestor lucruri într-un mod aşa de potrivit critic! Dar la Dumnezeu, Domnul, au toate acestea desigur un motiv foarte înțelept, şi, astfel, nu are voie deci aceasta acum să ne minuneze absolut de loc, deoarece ne este dată ocazia ieşită din comun, să-L vedem pe Domnul înfăptuind personal în fața noastră, chiar dacă nu putem înțelege totul, ce face El şi va mai

face în continuare; fiindcă pentru toate va avea El evident în şi pentru Sine motivul cel mai înţelept! - Nu eşti tu aici de părerea mea?“

Spune **Simon Iuda:** „Intr-adevăr, într-adevăr, tu ai dreptate pe deplin şi prin urmare nu ţi se poate într-adevăr spune nimic împotrivă! Dar asta rămâne, deci, totuşi şi pe veci adevărat, că omului gânditor i se par unele rânduieli ale lui Dumnezeu tocmai aşa, de parcă cineva ar dori să susţină în cea mai deplină seriozitate, că doi peşti şi iarăşi doi peşti ar fi împreună şapte peşti!“

Spun **Eu:** „Da, da, Simone, aşa par într-adevăr a fi lucrurile; dar ceea ce i se pare minţii omeneşti ca fiind imposibil, poate să fie la Dumnezeu încă foarte bine posibil! Ia mreaja mică, care se află jos la picioarele tale şi arunc-o afară în mare! (Simon face asta.) - Acum ridic-o iarăşi înapoi şi spune, cât de mulţi peşti se află în aceasta!“

Spune **Simon:** „Doamne, exact patru bucăţi!“

Spun **Eu:** „Verifică şi numără; pentru că sunt şapte!“

Simon verifică şi numără şi găseşte acum exact şapte peşti în mreajă. De acest lucru se miră el tare şi spune: „Da, da, la Dumnezeu sunt toate lucrurile posibile!“

Şi **Eu** îi spun: „De aceea nu trăncăni în viitor lucruri fără rost; pentru că este mai bine să taci, decât să trăncăneşti lucruri goale şi fără rost! Inţelege un asemenea lucru, - căci altfel nu eşti tu cu nimic mai bun decât un fariseu orb!“

Spune **Simon Iuda:** „Doamne, Tu ştii totuşi, cât de mult Te iubesc şi totuşi mă dojeneşti acum mereu într-un fel destul de amar despre ceea ce am spus, dacă spun ceva din mine, că de-abia mai am acum de aceea încă un oarecare curaj, de a Te întreba vreodată iarăşi, cu voce tare, despre ceva! Eu accept, ce-i drept, totul de la Tine cu cea mai mare dragoste şi răbdare; dar nu-mi pot stăpâni o mică tristeţe interioară secretă, pentru că tocmai eu sunt ţinta neplăcută a asprimii Tale!“ - Aici se întoarce el spre mare şi se uită la aceeaşi cu o privire puţin mâhnită.

Ioan însă merge la el şi spune: „Vezi, frate, ţie îţi este acum aşadar puţin greu din cauza dojanei din partea Domnului; dar uite, dragostea şi înţelepciunea Domnului ştie într-adevăr foarte bine, de ce a făcut ea un asemenea lucru cu tine şi dacă ai arunca o privire potrivit de adâncă în inima ta, atunci ai găsi tu însuţi motivul acuşi şi uşor!“

Spune **Simon:** „Aşadar, care să fie deci acesta? - Spune-mi-l tu mie!“

Grăieşte **Ioan:** „Vezi, frate, în ceea ce are de-a face cu recunoaşterea credinţei vii, de nezdruncinat, eşti între noi evident cel mai puternic şi, după mărturia Domnului, o adevărată stâncă; dar la aceasta ai tu totuşi ore, în care te cuprinde un aşa fel tăcut de conştiinţă de sine şi iată, o asemenea conştiinţă de sine este aşa puţin destul de aproape înrudită cu ceea ce se numeşte mândrie! Şi asta va fi, ceea ce Domnul vrea să scoată din tine, prin aşa unele umilinţe acordate ţie! Eu am simţit aceasta deja la alte câteva ocazii şi ţi-aş fi spus asta cu drag deja de mult, din dragostea frăţească cea mai adevărată şi sinceră; dar nu s-a ivit pentru aceasta nicioadă o ocazie aşa de potrivit de convenabilă. Deoarece s-a ivit tocmai acum o asemenea ocazie, de aceea m-am gândit la asta şi ţi-am spus-o, cum am simţit-o deja de mult cel mai viu în mine. Tu vei primi aceasta desigur în sensul bun al dragostei, în şi din care ţi-am spus asta şi nu vei fi de aceea supărat pe mine!?“

Spune **Simon Iuda:** „Da, da, tu vei şi avea în aceasta dreptate pe deplin cu desăvârşire; dar numai nu înţeleg, de ce nu ne atenţionează El pe unul ca noi de aşa ceva cel puţin o dată, într-u cât nu este totuşi altfel scump în cuvinte! Te-ai conforma atunci doară cu mult mai uşor după faptul care este pe deplin drept potrivit cu concepţia Lui curat Dumnezeiască!“

Spune **Ioan:** „Aceasta ar putea-o face într-adevăr; dar El totuşi n-o face şi uite şi aceasta trebuie să aibă deja iarăşi motivul ei întemeiat!

Mie mi se pare aşa, de parcă ar vrea să aibă El treaba în aşa fel, ca fiecare om să fie nevoit să se găsească mai întâi pe deplin pe sine însuşi, înainte ca Domnul să pună la sfârşit pe el mâna Lui care desăvârşeşte orice viaţă şi să ia sălaş cu lumina Lui în inima omului.

Din acest motiv, mie părându-mi pe deplin adevărat, nici nu-i spune Domnul aşadar nimănui direct greşelile vieţii, ci doar indirect prin anumite dojeni, prin care El obligă atunci sufletul de a se privi pe sine însuşi mai îndeaproape, de a recunoaşte greşelile lui în lumina L u i , a le îndepărta de la sine şi, astfel înfăţişat, să intre atunci pe deplin în ordinea lui Dumnezeu. Aceasta, frate, este aşa părerea mea neconcludentă şi sunt foarte aproape în favoarea acesteia, că va fi astfel adevărat. - Ce gândeşti tu despre asta?“

Spune **Simon,** puţin reflectând: „Da, tu ai putea avea şi în acest lucru dreptate pe deplin; pentru că dintre noi toţi recunoşti tu într-adevăr cel mai temeinic şi cel mai ascuţit concepţia Domnului! Cuvântul tău să devină foarte hotărâtor pentru mine în ceea ce urmează!“

La această ocazie se întoarce Simon iarăşi către Mine şi face o mină mulţumitoare pentru faptul, că am lăsat inimii lui să i se reveleze un asemenea lucru prin fratele Ioan; Eu, însă, i-am arătat lui Simon, deoarece fiii lui Marcus încep să întingă mreaja în mare, să le fie acestora un ajutor potrivit cu cunoştinţa lui bună în acest domeniu.

Şi Simon face acum un asemenea lucru cu cea mai mare bucurie din lume, pentru că o privire de dragoste de la Mine îi este lui Simon mai mult decât toate comorile lumii şi ar trebui să fie asta şi la toţi oamenii aşa, care îmi urmează cu adevărat şi vor să obţină prin asta viaţa adevărat veşnică.

189. O corabie militară se apropie. Recolta bogată de peşte.

În timp ce fiii lui Marcus - acordându-le ajutor Simon şi încă ciţiva ucenici prezenţi în corabia noastră - erau ocupaţi cu aruncarea în afară a mrejei mari, vâslea dinspre direcţia Ghenizaretului un mijloc mare de transport exact înspre noi. El venea tot mai aproape; şi când mai fusese de-abia la câteva braţe depărtare de noi, a

descoperit atunci un fiu al lui Marcus, că aceasta ar fi o corabie militară romană, pe care s-ar afla mai mulți soldați.

Spune **Cireniu:** „Ar fi totuşi puțin neplăcut din pricina poziției mele lumeşti, dacă soldații mei m-ar întâlni aici, în această corabie totuşi puțin cam prea neprezentabilă în fața lumii pentru un guvernator! Dacă am putea totuşi să-i evităm puțin!"

Spun **Eu**: „Fie-ți frică de ceea ce trebuie să-ți fie; dar de aceasta tu într-adevăr că nu trebuie să te înspăimânți! Căci iată, dacă soarele stă sus pe cer, atunci pare cu mult mai mic, decât când el se află la orizont, - nu se poate uita nimeni la el, pentru că acesta le supără ochii; dar atunci când este în apropierea orizontului, atunci se uită toată lumea cu plăcere la mama strălucitoare care vine sau care emite razele calde ale zilei.

Poate acest vas să fie cât se poate de frumos decorat, cu toate acestea nu va ridica în vreun fel demnitatea, - căci ceea ce ești, tu nu poți schimba, chiar dacă tu te afli pe vârful Araratu-lui sau pe vârful unui muşuroi; dar demintatea adevărată, împerecheată cu dragostea, o vei putea savura tu cel mai bine acolo, unde le va fi oamenilor cel mai uşor să ajungă la tine! Şi pe lângă aceasta, îți mai spun, că această întâlnire va fi de mare folos, iar de aceasta te vei convinge în scurt timp."

Cireniu este plin de curiozitate la aceste cuvinte ale Mele şi se întreabă oare ce va aduce acest vas roman. Dar pentru că este reținut de vântul nefavorabil, ca să ajungă până la noi, este de părere Cireniu, dacă nu cumva ar fi sfătuitor ca noi să vâslim până la acea corabie roamnă.

Eu însă spun: „Da de unde; căci noi ne vom întâlni destul de curând cu aceştia şi nu-ți vor lipsi ocaziile, să afli tot ceea ce te interesează. Dar pentru această clipă să ne dedicăm pescuitului!"

Când a auzit Cireniu aceste cuvinte, s-a mulțumit şi s-a uitat comod, cum pescarii au început să arunce plasa în mare, care a început de îndată să se umple cu peşti, că am fost după câteva clipe nevoiți să ne îndreptăm spre mal. Atunci când după o jumătate de oră am ajuns la mal, mai concret la acel loc, unde se afla lacul mare pentru peşti, s-a tras din toate părțile plasa la marginea acelui lac şi în plasă se aflau mulți peşti minunați şi prețioşi, iar toți ucenicii Mei, Marcus împreună cu toți copiii săi şi chiar şi slujitorii lui Cireniu au avut de lucru o oră şi jumătate, pentru a muta peştii prinşi în plasă în lacul anume făcut.

Şi atunci când peştii s-au aflat în acel lac, erau o mulțime; căci numărul lor depăşea şapte mii şi lacul era plin, că nu mai era loc de mai încă o mie de peşti. Din această pricină a fost aşa de fericit bătrânul Marcus, că nu ştia ce să facă din cauza stării sale. Într-una nu mai tăcea gura sa să rostească laude peste laude.

Eu însă i-am spus aceste cuvinte: „Prietene, tu eşti acum cât se poate de bucuros pentru această binefacere pricinuită de Mine; dar tu mai vei primi astăzi încă un alt dar la ocazia când vasul roman va ajunge aici! Darul nu va consta în peşti, aur sau argint, ci va fi doar din cuvinte pure, care îți vor netezi drumul spre viața eternă. Pe acestea să le asculți tu cu întreaga ta casă şi în sufletul tău se va face lumină şi soare pentru aceste vremuri şi pentru veşnicie! - M-ai înțeles tu?"

Vorbeşte **Marcus**: „Da Doamne! Inima mea îmi spune: 'Marcus bătrân şi ruginit războinic, astăzi se va debarasa rugina veche de viața ta! O voce din cerurile lui Iehova va auzi urechea ta şi sufletul tău va simți apropierea strânsă a mântuirii tale etrne!' - şi prin aceasta sper că astăzi voi mai trăi lucruri minunate."

190.Oaspeții cei noi.

Fiii lui Marcus abia că au terminat de agățat plasa pe nişte lemne special făcute, pentru ca aceasta să se usuce, a ajuns deja corabia romană cea mare la mal, aşa că noi puteam vorbi deja cu oamenii din vas; şi aceştia le-au strigat fiilor lui Marcus, ca să vină în apropierea vasului, cu mai multe bărci, deoarece ei nu puteau să se apropie prea tare de mal din cauza adâncimii scăzute. Fii au făcut aceasta de îndată şi ucenicii Mei nu s-au mirat puțin, când, printre cei mulți soldați romani şi alți cetățeni, l-au observat pe Iuliu şi după un timp chiar şi pe Ebahl împreună cu mica Jarah.

Dar pe lângă aceştia, se mai aflau în corabie cinci răi jefuitori de drum, care acționau la trecerile dintre Iudea şi Samaria şi acolo au mai săvârşit şi unele omoruri. Aceştia au fost îmbrăcați ca nişte rabini şi arătau destul de prietenos; dar totuşi locuiau, în inima fiecăruia dintre ei, legiuni întregi de diavoli, care îi forțau pe aceşti cinci hoți, să-i jefuiască pe călători în cel mai crunt fel şi după aceea să-i omoare pe aceştia fără remuşcări, pentru ca ei să nu fie divulgați. Dar astfel de hoți erau acceptați în secret de farisei, deoarece împiedicau într-u totul întâlnirea între samarinieni eretici şi evrei. Dar acest fapt îl ştiau romanii şi din această pricină ei erau cu mult mai porniți pe aceşti hoți. Şi unor astfel de delicvenți le-a mers tot timpul rău; căci ei erau executați de obicei în cele mai oribile feluri.

Dar pe lângă cei cinci hoți amintiți, se aflau mai mulți delicvenți politici, care, în secret, făceau propagande împotriva romanilor; dar întregul transport era destinat spre Sidon.

Eu însă M-am pus mai într-o parte, ca să nu Mă vadă de îndată Ebahl, Jarah şi Iuliu şi le-am ordonat şi oamenilor din casă şi lui Cireniu, să nu Mă anunțe prea repede; căci pe vas se mai aflau şi alți farisei, care au fost trimişi în secret din Ierusalim din cauza Mea, cu toate că în fața lumii ei rosteau cu vocea tare un alt motiv.

Cireniu l-a primit pe Iuliu cu cea mai mare prietenie, ce l-a mirat cât se poate de plăcut pe căpitanul Iuliu; căci în primul rând nu s-a gândit să-l găsească pe guvernatorul asiatic aici, şi, în al doilea rând, era felul lui Cireniu de comportare cu oamenii săi unul cât se poate de serios.

Cireniu a vorbit imediat cu Iuliu despre acei infractori şi dacă acesta a rostit deja sentința asupra lor. Căci cu o sentință rostită nu stăteau prea bine lucrurile la romani; aceasta se putea schimba eventual doar de împărat. Dar Iuliu nu a dat vreo sentință şi a vrut ca guvrenatorul suprem să decidă pedeapsa lor în Sidon; el l-a rugat din această pricină pe Cireniu, după ce i-a spus faptele fiecăruia, ca acesta din urmă să se decidă şi să rostească o pedeapsă dreaptă.

Vorbeşte **Cireniu** către Iuliu: „Tu ai înfăptuit cât se poate de drept şi de înțelept, că nu i-ai pedepsit pe aceşti răufăcători! Eu însă nu îi voi pedepsi acum; căci în apropierea noastră se află Unul mai măreț şi mai puternic şi

pe acesta îl vom lăsa să decidă în această cauză. Ordonă ca hoţii să fie bine păziţi, până când vine Acel om măreţ şi puternic!“

Vorbeşte **Iuliu**: „Stăpân înalt peste Asia! Se află, oare, împăratul pe pământ asiatic?!“

Spune **Cireniu**: „Nu dragă Iuliu, dar Unul, care domneşte în adevăratul sens al cuvântului peste toate împărăţiile lumii şi din această pricină şi peste fiul încoronat al lui Augustus, al fratelui meu! A venit Zeus cu toată puterea sa dumnezeiască din ceruri la noi, muritori de rând; cuvintele Sale sunt fapte şi voinţa Sa este un lucru desăvârşit!“

Cireniu a vorbit doar din acea cauză în felul acesta roman despre Mine, pentru că s-a gândit, să nu cumva să Mă divulge şi nici nu ştia că Iuliu Mă cunoştea de fapt deja.

Şi **Iuliu** a vorbit aşa: „Înalt domnitor, noi trăim acum o vreme plină de miracole şi iarăşi miracole şi zeilor trebuie să le fie pe plac muritorii; căci doar cu câteva zile în urmă am avut ocazia ciudată în faţa lumii, cunoscând un om, căruia nu-i lipseau nici cele o mie de fulgere din mâna lui Zeus! Un an ar fi mult prea puţin, pentru ca eu să-ţi pot povesti totul, ce a înfăptuit acest Zeus aparent în Ghenizaret şi mai ales în casa gazdei Ebahl!“

Cireniu a căscat ochii mari şi a fost puţin jenat şi nu ştia ce să-i spună lui Iuliu sau ce să-l întrebe mai departe. Căci el şi-a dat seama imediat din spusele lui Iuliu, că despre Mine era vorba; dar el nu a vrut să-l deranjeze pe Iuliu în credinţa sa. Tot acelaşi lucru a fost valabil şi pentru Iuliu; căci şi el s-a gândit tot la acelaşi lucru atunci, când Cireniu l-a descris pe Zeus-ul puternic.

Nici unul nu-l ţinea pe celălalt ca fiind un roman schimbat şi aşa s-a întâmplat, că aceşti doi s-au ocolit în vorbe aşa de mult, până când am apărut Eu şi am dat la o parte toate dubiile, - dar acest lucru l-am amânat aproape o oră.

191. Despre metodele de învăţare ale îngerilor şi despre şcolile lumii.

Chiar şi Ebahl şi Jarah au confirmat spusele lui Julius şi, din pricina acelui om miraculos, făceau ei călătoria spre Sidon, pentru a se mai întâlni încă o dată cu acesta, deoarece fiicei îi era prea mare dorul pentru El. Cireniu s-a mirat aparent cât se poate de mult, cum fata tânără, care nu putea să numere mai mult de treisprăzece sau paisprăzece primăveri era aşa de îndrăgostită, cu toate că el (Cireniu), a observat imediat că de partea ei se afla un tânăr cât se poate de frumos. Din această pricină era cât se poate de ciudat, cum această fată, care avea lângă ea un tânăr aşa de frumos, putea să fie atât de tare îndrăgostită de un bărbat mai în vârstă.

Cine o cunoaşte pe Jarah din Ghenizaret, acela ar trebui să ştie foarte bine, că chiar această **Jarah** nu rămânea datoare cu un răspuns bun şi din această cauză i-a spus lui Cireniu: „Înalt domnitor şi stăpân! Cum poţi tu să-L negi pe Acela în faţa noastră şi să-L numeri printre zeii morţi ai Romei din pricina unor motive politice, - şi, totuşi, se vede lumina Sa dumnezeiască şi mila Sa nemărginită din toate părţile care te înconjoară!?

Iată, eu îi simt prezenţa şi tu o simţi la fel de bine ca şi mine, - şi totuşi îl negi tu într-un anume fel; uite, acest lucru nu este lăudabil din partea ta, aşa cum nu este lăudabil nici din paretea lui Iuliu să-L nege pe Atotputernicul şi pe Sfântul sfinţilor, în faţa ta, domnitor înalt!

Pe lângă aceasta nu este frumos din partea ta, că mă acuzi pe mine din pricina dragostei mele; căci eu îl iubesc doar aşa, cum ar trebui să-L iubească fiecare om, ca fiind Creatorul meu, ca fiind Dumnezeul şi Domnul meu şi eu mă rog la El în inima mea atât de pur, cât îi este posibil unei fete muritoare, cum sunt eu. Dar dacă aşa stau lucrurile - cum pot eu să fiu îndrăgostită de El într-un fel trivial? Uite aici, întreabă-l pe însoţitorul şi pe învăţătorul meu, acesta va fi în stare să-ţi descompună totul amănunţit; căci el posedă mai multă putere în toate lucrurile decât toţi înţelepţii acestui pământ şi decât toţi eroii ale tuturor împărăţiilor lumeşti, cu excepţia Căruia, pe care eu îl caut. De aceea întreabă-l tu pe acest tânăr şi tu vei primi de la el răspunsul cel drept!“

Cireniu a vrut să-l întrebe pe acel tânăr, dar băiatul **Josose** l-a împiedicat; căci el i-a spus, în secret, lui Cireniu: „Nu te pune cu acest tânăr; căci şi el este unul din aceia, cum este acela care mă vizitează din când în când! Astfel de fiinţe nu pot suporta nimic necurat şi prin urmare nici întrebări ne la locul lor; viaţa şi existenţa lor nu este nimic mai mult decât lumina înflăcărată a Domnului.“

Vorbeşte **Cireniu** către Ebahl: „Aceasta este fiica ta şi tu eşti un evreu; de aceea este uimitor, că există în sinea ei atât de multă înţelepciune! Acest lucru ea nu l-a putut învăţa de la Învăţător şi mai puţin de la acest tânăr!? Căci astfel de învăţători, cu toate că sunt rari pe acest pământ, nu fac prea mulţi paşi cu învăţătura care ne-o dau nou, celor muritori! Acest lucru eu îl ştiu din exeperienţa cu fiul meu Josoe, pe care nu eu l-am conceput, dar pe care totuşi l-am acceptat ca fiind fiul meu pentru toate vremurile. Şi la el vine acum un astfel de rabin. Dar dacă stau un timp împreună, atunci la sfârşit nu se ştie cu siguranţă, cine are de fapt dreptate; căci la părerei diferite, deseori au la sfârşit amândoi dreptate. Întreaga învăţătură nu este de fapt nimic altceva decât o luptă a înţelepciunii, unde, la sfârşit, ambele partide ies învingătoare.

Josoe al meu este deseori temperamental cu învăţătorul său mistic, aşa că îl trimite din preajma sa; dar învăţătorul nu se deranjează în vreun fel, aberaţiile sale le susţine, cu toate că de departe se înţelege că sunt nişte aiureli şi doar la sfârşit luminează el cele rostite. Şi prin urmare eu sunt de părerea, că acest lucru îl face şi frumosul rabin cu fiica ta!“

Spune **Ebahl**: „Da, da, domnitor înalt, aşa stau lucrurile. Eu însumi nu pot să devin într-adevăr înţelept şi să spun la sfârşit cine are dreptate. Aceste lucruri rămân de obicei la sfârşit pe picior egal. Despre învăţături pozitive nu poate fi vreodată vorba. Tânărul duh încearcă să-i bage încurcături în înţelegerile cadetului său şi acesta trebuie să facă ordine din sine, aşa de bine cum se poate. Despre un ajutor în încurcătura aceea nici nu poate fi vorba, şi, la sfârşit, rămâne tot timpul ceva neclarificat. Dacă cadetul vrea să conteste până la ultimul cuvânt spusele rabinului, atunci trebuie ca, cadetul să aibă dovezi certe, aşa ca acest rabin să nu se poată mişca, nici la stânga şi nici la dreapta. Acest lucru este atunci o dovadă pură că, cadetul are într-adevăr dreptate; dar fără dovezile bătute în cuie are cadetul veşnic nedreptate - chiar dacă părerile lui sunt cât se poate de drepte!

Oh, Jarah mea dragă, l-a împins pe rabinul ei la strâmtoare; la sfârşit aproape că nu s-a mai putut ajuta în vreun fel, dacă fata nu i-ar fi dat o mână de ajutor, aşa cum a mărturisit la sfârşit.

Într-adevăr, felul de învăţătură ceresc este deseori cât se poate mai ciudat! De obicei, elevul îşi învaţă învăţătorul şi învăţătorul se bucură foarte mult atunci, când el învaţă ceva de la ucenicul său. Dar acest lucru se întâmplă totuşi într-un fel ceresc şi prietenos şi eu deseori mă alătur cu drag acestui fel de predare; căci aşa se învaţă într-o oră mai mult decât de la rabinii pământului într-un an întreg.

La rabinii lumii este şi rămâne elevul trupeşte şi duhovniceşte mereu un sclav al rabinului său; pentru că el poate învăţa numai ceea ce poate şi ştie rabinul lui însuşi, care este adesea infirm trupeşte şi încă mai rău duhovniceşte. Dacă este acum aceea incorect sau adevărat, pentru aceasta nu are voie elevul să se intereseze din cauza pedepsei grele! Ce îl interesează pe un asemenea rabin lumesc cu obrajii bucăliţi, ce capacităţi şi talente interioare spirituale posedează elevul lui?! Aici este tot timpul deviza: Păsărică, mănâncă sau mori! Pe scurt, felul de educaţie al acestui timp se aseamănă pe deplin cu un coif, care ase potriviește pe toate capetele şi se aseamănă cu un pat, în care toţi oamenii trebuie să savureze o linişte confortabilă! Uriaşul Goliat ar face desigur o faţă stranie la aceasta, dacă i-ai da un leagăn de copii, ca aşternut de odihnă!

Eu n-am văzut arareori copii, care mărturiseau deja în copilăria cea mai timpurie un adevărat duh de uriaş. Ce ar fi putut deveni din ei, dacă erau educaţi şi crescuţi în concordanţă cu capacităţile lor! Au fost însă învăţaţi, asemenea slabilor, doar să împletească coşuri şi duhul lor a fost lăsat astfel înfăţişat să se prăpădească! Şi acest lucru îl consider eu o cea mai mare nedreptate! Pentru că, câte slujiri ar fi putut să-i aducă omenirii un asemenea duh educat în felul său! Şi - la ce foloseşte el în infirmitatea lui? El împleteşte coşuri şi prinde la sfârşit peşti şi scoici!

Dar tocmai în aceasta observ eu diferenţa mare între educaţia rabinilor lumii care sunt mândri şi cel mai adesea proşti şi a rabinilor cerului care se află acum minunat între noi. Aceştia educă duhul liber şi îl ajută oarecum să ajungă pe propriile picioare prin aceea, că îl trezesc prin tot felul de întrebări într-o formă, de care este tocmai un duh omenesc; rabinii lumii însă caută duhul doar să-l împresureze şi să-l omoare - şi educă la aceasta necurăţia pentru şi în jurul necurăţiei! - Spune, înaltule domn peste întreaga Asie, am dreptate sau nu?!"

Spune **Cireniu:** „Cu desăvârşire, gazda mea foarte stimabilă Ebahl! Aceasta a fost deja de mult şi opinia mea; dar ce s-a putut face până acum împotriva acestui lucru? Eu o spun deschis: Nimic, absolut nimic! Pentru că nouă înşine ne lipseşte motivul potrivit şi de unde să-l fi primit prin urmare rabinii lumii? Aceşti draci săraci trebuie, la sfârşit, aşadar, totuşi, să-i înveţe pe toţi copiii numai ceea ce au învăţat ei înşişi oarecum mai înainte de la noi, - şi astfel sunt ei prin necesitate călăuze oarbe orbilor!

Noi am învăţat într-adevăr de la acel Unul adevărul mare, sfânt şi putem acum foarte bine să distingem lumina de întuneric; dar până ce lumina noastră le va fi împărtăşită tuturor oamenilor acestui pământ, până atunci va fi încă aşa câte un coş împletit de un oarecare duh uriaş! Spune-mi totuşi, ce va fi la sfârşit din fiica ta mică aşa foarte drăgălaşă!? Ea este într-adevăr un duh uriaş şi este acum încă la aceasta învăţată de un rabin ceresc. Spune, spre ce va fi aceasta la sfârşit determinată!? Spre o soţie casnică, desigur, puţin probabil!"

Spune **Ebahl:** „Inaltule domn! Să privim la şcolile noastre de fete? Cum sunt ele reprezentate? Cu adevărat, înaltule domn, într-o formă, că este pentru omenirea o veritabilă ruşine! Şi eu sunt de aceea de părereă: O şcoală bună de fete ar fi doară de asemenea numai foarte tare de dorit; pentru că o mamă, un ceva, ce poate deveni doar dintr-o fată, este totuşi mereu prima şi cea mai bună învăţătoare a copiilor. Dacă ea are duh, inimă şi cap în privinţa potrivită, cum se obişnuieşte a se spune, atunci nici copiii ei nu-şi vor clădi desigur casele lor pe nisipul mării şi vor putea fi de-abia duşi oarecum în continuare într-o înşelare. Dacă însă mamele, cum a fost cazul până acum numai din păcate prea des, sunt mai proaste adesea decât un vierme de ploaie, da, atunci este de aşteptat cu adevărat foarte puţin sau absolut nimic de la o educaţie a mamei! - Spune, înaltule domn, dacă am şi aici dreptate sau nu!"

192. Despre drepturile la zeciuală şi de tribut ale templului.

Spune **Cireniu:** „şi aici ai tu dreptate pe deplin şi eu recunosc acum în tine un om de treabă foarte înţelept şi trebuie să te fac un oarecare şef cu multe împuterniciri!"

Spune **Ebahl:** „Va fi greu de înfăptuit, deoarece mai sunt încă tot un evreu, căruia îi este cel mai sever interzis din partea templului, să primească oarecare funcţii şi onoruri din partea Romei!"

Spune **Cireniu:** „Aşadar, ce va fi într-adevăr, dacă te fac un cetăţean roman? Şi dacă eşti tu astfel, atunci poţi accepta orice funcţie de onoare romană imaginabilă şi noi vom ştii să pedepsim templul foarte deosebit, dacă s-ar pune împotriva acestui lucru! Dacă vrei prin urmare, te fac un cetăţean roman!"

Spune **Ebahl:** „Inaltule domn, cu adevărat, nu din cauza onorurilor şi a înaltei stări respectabile ale unui cetăţean roman, ci din cauza libertăţii pure, care îi este dată fiecărui cetăţean de treabă al Romei, primesc eu cererea ta! Eu voi rămâne în inimă într-adevăr pe veci un evreu adevărat, - pentru că doară nu poţi fi în sine cu nimic împotriva convingerii celei mai vii, că iudaismul pur, vechi şi adevărat a venit la oameni pe deplin adevărat din ceruri şi că doar în acesta este mântuirea de căutat şi de găsit; dar, faţă de lumea exterioară, vreau eu astfel să fiu un roman ca unul, care a fost născut în mijlocul Romei, de o femeie romană ireproşabilă."

Spune **Cireniu:** „Bine, să primeşti de îndată din mâinile mele scrisoarea pe pergament, care este în toate timpurile valabilă şi înzestrată cu toate drepturile unui cetăţean al oraşului Roma! Când le vei arăta atunci templierilor o asemenea scrisoare, atunci te vor lăsa ei foarte sigur în cea mai deplină linişte şi vei fi atunci mai mult în stare să fii în folosul omenirii, decât s-a putut întâmpla până acum; şi de aceea: eu vreau aceasta şi aşa să se întâmple!"

Aici face Cireniu un semn cu mâna scribului său secret şi acesta a adus numaidecât scrisoarea. Cireniu a scris numele lui în josul paginii şi i-a înmânat scrisoarea de îndată lui Ebahl.

Ebahl, foarte emoționat de bunătatea guvernatorului superior, i-a mulțumit lui Cireniu din adâncul inimii şi a grăit la sfârşitul cuvântării sale de mulțumire: „Cu adevărat, o asemenea onoare n-am sperat eu niciodată în apropierea oraşului Cezarea! Această scrisoare să fie din partea mea însă de asemenea însoțită de cele mai bune înfăptuiri pentru omenire şi acest lucru cu atât mai mult, deoarece îmi revine şi în scrisoare dreptul şi împuternicirea imperială de a face din orice evreu cinstit un cetățean roman, căruia atunci, ca mie însumi, îi revin toate drepturile şi avantajele unui cetățean roman. Cu adevărat, împrejurimea noastră să numere acuşi o grămadă de cetățeni romani şi luările de rămas bun ale fariseilor din aceste regiuni, să se înmulțească ca iarba în primăvară! Oh, asta va fi minunat!"

Spune bătrânul **Marcus,** care stătea lângă: „Frate, tu ai într-adevăr dreptate, că te bucuri foarte tare asupra acestui lucru; pentru că este o treabă mare de a fi un cetățean al Romei! Eu sunt aceasta din naştere; dar cu nimic mai puțin trebuie să le plătesc totuşi preoților templului, în fiecare an, un anumit tribut, asemenea evreilor. De la evrei iau ei numai zeciuiala, de la noi romanii însă un anumit tribut, un drept obținut cu înşelăciune de la curtea romană, - şi trebuie să ştii să te învoieşti cu ei, dacă vrei să ajungi din tributul greu în bătrâna zeciuială. Numai această obligație de a plăti tribut de către cetațenii romani către templu, ar trebui să-i fie luată templului iarăşi fără toată reținerea de către Roma; mai întâi este impozitul de tribut prea greu şi în al doilea rând, acesta face templul prea puternic, - şi amândouă lucruri sunt rele.

În transportul actual de nelegiuiți către Sidon, se află tocmai iarăşi câțiva instigatori, care au fost foarte sigur plătiți de templu pentru lucrul lor. Este, ce-i drept, adevărat, că obligația de tribut există, ca o povară ieşită din comun, doar în unele principate ale Canaanului şi templul îşi are de promovat numai acolo drepturile sale, unde apare aceasta ca fiind în vigoare; dar templierii nu se mulțumesc cu asta, fac abuzuri cu ajutorul unor acte doveditoare false, pe care la arată ca fiind noi şi ieşind de la Roma şi îi silesc pe cetățenii romani, să se înțeleagă cu ei cel puțin asupra zeciuielii. Eu am fost nevoit încă astăzi dimineață să le plătesc zeciuiala de peşte, căci, altfel, mi-ar fi făcut cu siguranță toate bunecuviințele imaginabile.

Părerea mea ar fi în consecință aceasta: Ar trebui să i se ia templului, atât de curând pe cât este posibil, toate concesiile posibile ale Romei, fără vreo oarecare excepție; pentru că altfel ajunge Roma în pericol să primească în Asia acuşi răzvrătiri peste răzvrătiri şi înainte ca patruzeci de veri să treacă, va primi Roma cinstea foarte neplăcută să fie nevoită să cucerească şi cealaltă Asie pentru a doua oară de la Alfa până la Omega! - Aceasta este părerea mea, în care mă încred acum tare, pentru că cunosc foarte exact stările templului şi le şi detest însă foarte adânc."

Spune **Cireniu:** „şi pentru acest picior infirm se va lăsa găsit un toiag! Dar dacă templierii îndrăznesc să dorească tributul şi din această regiune şi să creeze din acesta vechia lor zeciuială, atunci vom rândui într-adevăr fără zăbovire să se năpăstuiască o vreme de tunet bine hrănită asupra templului; pentru că asta e iarăşi o acțiune pe cont propriu din partea templului, care ar putea avea cu timpul, într-adevăr, cele mai rele urmări pentru Roma.

(Intorcându-se către căpitanul Iuliu:) „Tu, Iuliu, vei primi încă astăzi câteva suluri, pe care vei scrie după gândirea ta câteva propoziții scurte pentru templu! - Tu mă înțelegi!?"

Spune **Iuliu:** „Ar fi totul bine şi potrivit, dacă regatul Iudeea n-ar fi fost dat mâncăciosului Irod în arendă, aproape cu toate drepturile de domnie! La aceasta se află în Ierusalim încă un guvernator neglijent, anume Ponțiu Pilat, care este foarte bucuros, dacă oamenii îi acordă pace şi linişte; cu acesta nu este prin urmare prea multe de înfăptuit! Dar aici se adaugă încă o circumstanță fatală, care este foarte straşnic de luat în seamă: Dă-i tu templului o mie de legi încă cât se poate de grele şi el se va strecura printre toate, asemenea unui Proteu, - şi eu întreb, ce se poate atunci face încă mai departe.

A merge către templu cu o oarecare putere exterioară prea vizibilă, ar fi o treabă foarte îndrăzneață; pentru că poporul ține de acesta şi îi consideră pe preoți, anume în Iudeea, ca oameni pe jumătate zei şi ca mijlocitori între Dumnezeul lor şi oameni. Dacă ai constrânge, prin urmare, templul cu o oarecare violență vizibilă, atunci ai avea, însă, de asemenea, imediat cea mai arzătoare revoltă în întreaga Iudee pe gât; de aceaa este aici nevoie de foarte multă grijă, înainte ca să doreşti să înfăptuieşti ceva cu templul, în cea mai deplină seriozitate!

Ah, aici în Galilea şi anume în Ghenizaret, care se află într-o veşnică stare de asediu şi unde poporul este deja foarte înformat, te poți duce foarte eficient pe câmpul de luptă împotriva celor negrii; dar în Iudea nu se poate face aceasta absolut de loc! De aceea este deviza: Dacă este ceva de înfăptuit împotriva templului, atunci trebuie ca să se țină sfat înainte de aceasta!

Templul a ştiut să-şi creeze tot felul de privilegii de la Roma, pe tot felul de căi furişate, privilegii pe care trebuie să le respectăm, atâta timp cât avem norocul şi onoarea de a fi romani. Dacă treaba se desfăşoară astfel, atunci îmi vor folosi CHARTE ALBAE (*documente albe, asta înseamnă nescrise)* puțin sau absolut de loc! În regiunea mea însă, sunt eu însumi oricum Charta alba în măsură îndeajunsă! - De altfel, pot să folosesc întotdeauna câteva.

În Ghenizaret şi regiunea destul de largă de prin jur a acestuia, le-am gonit templierilor şantajul de tribut şi de zeciuială în aşa fel, că şi-au lăsat într-adevăr lăcomia lor desigur să se prăpădească pentru toate timpurile şi dacă sunt bine informat, atunci a şi făcut deja superiorul nostru de treabă Corneliu, în Capernaum, deja de mult acelaşi lucru, - şi astfel este Galilea aşa de destul de liberă de urgiile templului, exceptând câteva asupriri irodiane; dar, în puternica Iudee, nu va fi încă nici pe departe posibil de a obține aceasta. Aceasta este aşa părerea mea. - Tu, înaltule domn, poți, însă, totuşi, să ordoni ce vrei tu şi eu voi fi mereu slujitorul şi servitorul tău cel mai devotat!"

193. Tratarea răufăcătorilor şi a obsedaților.

Cireniu l-a lăudat aici pe Iuliu, spuse însă de asemenea foarte bine şi înțelept: „Dragă Iuliu, tu ştii că eu am mare încredere în tine şi că mintea ta limpede mi-a plăcut întotdeauna bine; dar ceea ce ai spus acum, nu pare a

fi, aşadar, totuşi, aşa în totalitate să fi ieşit din propria ta opinie şi părere. Aceasta ai primit-o în gândirea de asemenea de la acel anumit Unul!“

Spune **Iuliu:** „O, desigur; pentru că adevărul nu se află în foc, ci numai în lumina blândă a Acestuia; şi astfel am devenit eu de asemenea cu mult mai blând şi tolerant de când l-am cunoscut. Oh, dacă aş putea, totuşi, să mă întâlnesc cu El pe undeva numai încă o dată în viața mea!“

Spune şi **Jarah,** care stătea lângă şi era atentă la toate: „Oh, aceasta este şi singura şi unica dorință a mea!“

În timpul acestei discuții, am venit Eu neobservat în spatele lui Iuliu. Numai **Cireniu** Mă observă şi i-a spus lui Iuliu la semnul Meu: „Tu, uită-te puțin în spate! În spatele tău se află Cineva, de parcă ar vrea să vorbească cu tine!“

Iuliu se uită repede în spate şi cade aproape într-un leşin de bucurie de a Mă vedea aici şi Jarah scoate un strigăt de cea mai mare bucurie şi îmi cade la piept ca moartă; şi Eu am fost nevoit s-o las să se odihnească astfel în jur de o jumătate de oră, până ce şi-a revenit iarăşi din amețeala ei fericită.

Deoarece începuse însă să se lase deja tare seara, de aceea i-am **Eu** spus bătrânului Marcus: „Tu te vei îngriji acum iarăşi pentru faptul, ca să primim o cină înbelşugată ; lasă să nu fie nici o lipsă de peşte, pâine şi vin!“

Spune **Marcus:** „Doamne, ce vom face însă cu răufăcătorii, care acolo, la mare, legați de stâlpi, păziți de soldați, aşteaptă probabil sentința lor cu cea mai mare frică?“

Spun **Eu:** „Pe aceştia îi lăsăm astăzi să sufere înşeptit, din cauza celor multe duhuri rele, de care sunt posedați şi nimeni nu are voie să le dea nici ceva de mâncare, nici ceva de băut, căci, altfel, n-ar fi vindecabili! Tu, fratele Meu Iuliu, fă-le conoscută astăzi o sentință, potrivit cu care trebuie să îndure mâine cea mai dureroasă moarte, prin arderea înceată, în decursul întregii zile! Mâine, însă, să fie ei atunci de-abia absolviți de pedeapsă şi Eu voi vedea, dacă sunt de puşi în libertate. Frica peste măsură de mare îi va înfrânge pe locuitorii lor răi şi ei vor începe încetul cu încetul să-şi ia rămas bun. Legați-i însă bine tare de stâlpi, căci, altfel, vă vor da mult de lucru!

Pe cei şapte instigatori politici, pentru că nu au păcătuit contra nici unui lucru însemnat, lăsați-i puțin mai uşurel; acelora vestiți-le o pedeapsă corporală ascuțită cu buciul şi rânduiți apoi să le fie dat ceva pâine şi apă! Dimineața se va arăta, dacă pedeapsa le este de iertat sau nu!“

La aceste cuvinte i-a spus **Cireniu** lui Iuliu: „Deci, mergi, aşadar, acolo, rupe toiagul şi vesteşte-le, la ce trebuie să se aştepte mâine!“

Iuliu se ridică de îndată şi merge cu câțiva suburdonați de-ai săi la coasta, care se afla la nici cinci sute de paşi de lociunța lui Marcus. Acolo ei au ajuns la delicvenții prinşi de nişte stâlpi şi le-a poruncit soldaților, să-i lege pe aceştia şi mai strâns de acei stâlpi. Când soldații au executat acest ordin prin a-i lega pe aceştia cu frânghii şi cu lanțuri, de abia atunci le-a dat veste Iuliu celor cinci ucigaşi, ce vor avea ei de ispăşit deja începând cu dimineața din următoarea zi! Tot aşa le-a vestit celor şapte delicvenți politici pedeapsa lor cruntă.

Când au auzit cei cinci ucigaşi o astfel de sentință, au început aceştia să plângă, să se vaite şi să dispere şi ei încep să strige cât pot de tare, ca ei să fie totuşi omorâți pe loc; căci o astfel de stare jenantă le era imposibil de suportat! Tot aşa strigă şi cei şapte ca să fie mai îngăduitor şi să aibă mai multă milă. Dar Iuliu se îndepărtează de îndată de acei cinci ucigaşi şi de cei şapte delicvenți politici şi nu le mai ascultă strigătele înspământătoare.

Când el a ajuns la noi, a început să vorbească (**Iuliu**:) „Acest lucru nu este într-adevăr unul minor! Acele plângeri, chipurile disperate, gesturi, în fața cărora se înspăimântă şi un animal! Deci, eu sunt totuşi bucuros că nu mă mai aflu în apropierea lor! Este aproape de necrezut, - dar capul meduzei nu poate avea un aspect omenesc! Sunt într-adevăr cât se poate de curios, ce chipuri vor avea aceşti răufăcători!“

„Vezi tu“, îi spun **Eu** lui Iuliu, „acesta este efectul spiritelor rele din ei! Acestea nu vor putea suporta frica cea mare până mâine şi vor pleca, cum am spus Eu şi de mâine noi vom avea lucru uşor, ca să-i scăpăm pe aceşti oameni de sub dominarea lor.“

Întreabă **Cireniu**: „Dar ce se va întâmpla după aceea cu ei? Le vom putea da drumul, sau va mai trebui să-i reținem pentru o vreme?“

Spun **Eu**: „Cu siguranță, căci fără învățăturile necesare nu pot fi lăsați pe piciorul liber! Nici cei şapte nu vor pleca; deoarece nici un om nu scapă aşa de repede de un păcat, cum el a comis unul! Ca timp pentru acei cinci, nu va ajunge un an şi pentru cei şapte va fi nevoie de cel puțin o jumătate de an. - şi acum să aşteptăm în linişte şi bucuroşi cina!“

194. Discursurile înțelepte ale Jareih.

Spune după aceasta **bătrânul Marcus**: „Doamne şi Învățătorul tuturor învățătorilor! Tu ai spus mai înainte către mine, că astăzi voi auzi eu rarități despre menirea omului şi eu voi începe să cunosc şi împărăția lui Dumnezeu. Da într-adevăr şi cât se poate de minunat! Eu am auzit deja multe în această zi, am văzut şi am trăit, cum până acum niciodată în întreaga mea viață; şi acum se adeveresc spusele Tale şi prin urmare eu voi face tot posibilul, ca picioarele noastre obosite să nu meargă nefericite la odihnă.“

Spun **Eu**: „Da, da, du-te şi uită-te dacă bucătăresele nu au terminat încă cu arta lor! După cină se vor mai întâmpla câteva lucruri, ce te vor aduce iar cu un pas mai aproape de împărăția lui Dumnezeu.“

Spune **Marcus**: „Dar Doamne, ce este cu această fată, care încă te ține în brațe şi îți inundă pieptul cu lacrimi; nu-ți va mai da drumul, cum se pare acum?!“

Spun **Eu**: „Întreab-o tu pe această fată, ea nu-ți va rămâne datoare cu vreun răspuns!“

Marcus o întreabă acum pe Jarah care pare aproape de ceruri.

Jarah se îndreaptă imediat şi spune: „Ascultă, tu drag şi bătrân prieten! Cine l-a apucat o dată pe Acesta, acel nu mai are voie să-I dea drumul; căci dacă îl lasă, atunci şi-a lăsat şi viața veşnică şi a pierdut-o pe aceasta pentru totdeauna. Ceea ce eu fac trupeşte, acest lucru ar trebui ca voi să-l faceți cu toții în inimă, aşa cum fac şi eu cu toată inima mea!

Cine îşi iubeşte viaţa, dar care îl dă pe Domnul uşor deoparte pentru lume, acela îşi va pierde viaţa, pentru că l-a pierdut pe Domnul vieţii. Dar cine nu-i dă importanţă vieţii şi numeşte 'viaţa' doar pe cea din inimă, trăind-o doar pentru Domnul tuturor vieţilor, acela va primi viaţa veşnică, chiar dacă ar muri de mii de ori trupeşte!

Iată, atunci când Domnul a venit pentru prima oară la noi, eu l-am recunoscut mai întâi în inima mea şi doar pe El îl iubesc deasupra tuturor; da, dacă El ar cere acum de la mine, ca eu să mor în această clipă pentru El, atunci mi-ar fi moartea o bucurie binevenită! Ăici ştiu şi simt cât se poate de viu, că dragostea pentru El nu va mai putea muri în veci, pentru că îi este imposibil, să comită un păcat, care, de fapt, este singura moarte pentru suflet. Dar dacă este mort sufletul omului, atunci este mort şi întreg omul. Acest lucru să-l reţii cât se poate mai bine, tu, bărbat bătrân; căci eu sunt din şcoala cerurilor, care este dragostea şi adevărul şi viaţa. Ceea ce eu ţi-am spus acum, sunt învăţături din ceruri şi din această pricină tu ar trebui să le reţii bine!"

Când **bătrânul Marcus** a auzit aceste vorbe de la Jarah, a început el să vorbească, străpuns de entuiziasmare: „O tu copil din ceruri, care eşti mult prea bun şi prea pur pentru această lume murdară! Într-adevăr, dacă Domnul ar părăsi casa mea trupeşte, atunci eu voi veni la tine, pentru a învăţa înţelepciunea cerească! Oh, ce difernţă între tine şi fiicele mele! Tu eşti deja un soare şi fiicele mele de abia că sunt strălucirea acestuia într-o picătură mică de rouă! O Ebahl, cât de bucuros poţi fi tu, că eşti tatăl unui asemenea înger!"

Aici au început să-i curgă lacrimile lui Marcus din ochii săi plini de fericire şi el a mers cu paşi grăbiţi în bucătărie, pentru a se interesa de cină şi să le povestească fiicelor sale, ce învăţătură a primit el de la fetiţa aceea din Ghenizaret, iar fiicele sale s-au mirat şi l-au rugat, ca acesta să găsească după cină o ocazie, prin care şi ele să poată schimba o vorbă cu copilul ceresc.

Marcus a fost cât se poate de bucuros la aceste cuvinte şi le-a promis că va face aceasta, doar, ca ele să se grăbească, ca cina să fie gata. Şi **fiicele** au vorbit: „Tată, într-un sfert de oră va fi totul pregătit!"

Aşa a plecat Marcus din bucătărie şi le-a ordonat fiilor săi, să aşeze repede pe masa de afară vin şi pâine şi să aibă grijă, ca nu cumva să lipsească lumina; pe masă să ardă mai multe lămpi umplute şi celălalt spaţiu de curte să fie umplut cu torţe de pescari, iar acestea să ardă întreaga noapte! - Toate acestea au fost imediat aranjate şi când a început să se lase noaptea, ardeau la mese daja mai multe lămpi şi curtea cea largă era luminată de mai multe făclii. Imediat au fost aduşi la masă peşti minunat pregătiţi, pâine, vin şi tot felul de fructe.

Înainte de mâncare, a rostit Jarah un Psalm al lui David şi M-a rugat după aceea ca Eu să binecuvântez mâncarea şi băutura; şi Eu am făcut aceasta, iar după aceea ne-am aşezat cu toţii la masă, am mâncat cu mare poftă bucatele gătite şi am devenit veseli la măsura cea dreaptă a vinului. Eu stăteam lângă Cireniu şi lângă drăgălaşa Jarah; Cireniu stătea în partea Mea stângă şi Jarah stătea în dreapta Mea; lângă Jarah stătea Rafael al ei şi în faţa acestuia se afla bătrânul Marcus. Acesta din urmă însă a observat cum mânca Rafael bucatele; căci dacă Rafael ducea în faţa gurii un peşte sau o bucată de pâine, un fruct sau un pahar de vin, atunci dispăreau toate şi Marcus nu-l putea vedea pe acel tânăr că mânca sau mesteca vreun fel de mâncare.

Josose, fiul adoptiv al lui Cireniu, care se afla lângă Cireniu, a observat uimirea mută a bătrânului Marcus şi a vorbit: „Bătrân războinic Marcus! Ce îţi place aşa de mult la rabinul Rafael, că nu mai vrei nici măcar să-ţi muţi privirea de la el?"

Vorbeşte **bătrânul**: „Da, tu fiu înalt al stăpânului şi al domnitorului meu, aici se petrec într-adevăr apariţii ciudate! Acest băiat duce la gură mâncare şi băutură, nu-şi deschide niciodată gura, nu mestecă şi nu bagă ceva în aceasta; dar mâncarea totuşi dispare în faţa gurii sale! Cum se întâmplă aceasta? Cum se poate? Acest lucru este iarăşi un miracol! Ce pot eu să învăţ din toate acestea?"

195. Duhul şi materia.

Spune **Josose**: „Din aceasta tu poţi învăţa, că în ceruri nu poate intra nimic material, adică, cum acest înger dizolvă toată mâncare materială în cea spirituală şi din aceasta el culege doar cea ce este curat duhovnicesc. Acel tânăr este un duh pur omenesc din ceruri şi prin el se poate vedea cerul într-o formă mai minusculă; dar aceste mâncăruri ne reprezintă pe noi oamenii, care încă mai suntem prinşi în materia noastră. Aceasta este într-adevăr deja cât se poate de bine preparată, ca şi aceste mâncăruri, la soba de foc al marelui Învăţător, care ne-a învăţat aceasta şi care se mai află trupeşte printre noi, - dar totuşi noi nu putem intra cu aceste trupuri ale noastre în împărăţia cerurilor.

Dar când noi vom fi chemaţi de Dumnezeu, ca să părăsim acest pământ, atunci un înger al lui Dumnezeu va face cu noi tot acelaşi lucru. Aşa cum face acesta acum cu mâncărurile, adică aceasta înseamnă, că într-o clipă el va elibera tot ce este spiritual din materie, materia o va preda descompunerii totale, sufletul însă şi duhul de viaţă, cât şi totul, ce aparţine sufletului în materie, va trece într-o formă desăvârşită omenească în lumea spiritelor după voinţa veşnică şi de neaschimbat a lui Dumnezeu! - Iată, acest lucru tu trebuie şi poţi să-l înveţi din felul ciudat de mâncare al acestui măreţ tânăr ceresc!“

Spune **Marcus**, cât se poate de mirat din cauza înţelepciunii lui Josoe: „Eu am observat deja de mult, că tu eşti un băiat cât se poate de înţelept şi de avansat vârstei tale; dar nu aş fi crezut că eşti chiar aşa de înţelept! Tu mi-ai dat o învăţătură foarte importantă, pentru care eu îţi voi mulţumi întotdeauna; dar să ştii, că setea de cunoaştere a omului devine din ce în ce mai puternică, cu cât mai multe ştie el şi din această pricină, pe mine mă interesează acum, să aflu peste această învăţătură, cum se întâmplă o astfel de dizolvare a materiei!“

Spune **Josoe**: „Prietene, nu este bine, atunci când un om ştie prea multe; dar acest lucru tu poţi să-l reţii! Iată, materia nu este nimic altceva decât ceva spiritual fixat prin voinţa atotputernica a lui Dumnezeu. Un astfel de înger nu are nimic altceva decât exprimarea personificată a voinţei atotputernice a lui Dumnezeu; el nu poate în nici într-un caz să dorească altceva decât ceea ce vrea Dumnezeu.

Dacă vrea Dumnezeu să dizolve materia, atunci aceasta se va reţine printr-o înfăţişare de om a atotputernicei voinţe a lui Dumnezeu, ceea ce este fix sau legat se dizolvă şi toată materia dispare într-o clipă, trece în elementul spiritual de veci şi rămâne prin urmare ceea, ce a fost din începuturi, doar că este mai desăvârşită şi mai perfecţionată.

Nenumărate puteri se vor uni şi vor deveni un individ mare desăvârşit şi acesta va fi prin urmare un perfect spirit omenesc după voinţa Domnului pe veci! - Ai înţeles tu aceasta?“

Spune **Marcus**: „Da, am înţeles aceasta, dar acum nu te întreb nimic mai departe; căci înţelepciunea ta este mult prea înaltă pentru înţelegerile mele! Dar ceea ce aş vrea să aud, sună aşa; vreau să te aud pe tine vorbind cu fata la fel de înţeleaptă, pe nume Jarah; acest lucru probabil că va fi un deliciu, aşa cum nu se va mai putea găsi vreodată în ceruri!“

Spune **Josoe**: „Iată, acest lucru este puţin cam înfumurat din partea ta! - Aici vezi tu acum două pahare pline de vin! Ar fi înţelept dacă ai vrea să torni unul plin peste celălalt plin? Nu s-ar vărsa pe pământ vinul nobil la această lucrare pentru nimic şi iar nimic? Ce folos ar avea? Ceea ce eu ştiu, cu siguranţă că ştie şi fata şi prin aceasta nu aş putea nici eu să învăţ ceva de la ea şi nici ea de la mine! Din această pricină noi ne vom scuti de astfel de eforturi. Vorbeşte tu mai bine cu minunatul copil al lui Dumnezeu! Tu şi fiicele tale, femeia şi fii tăi vor putea învăţa multe de la ea; căci până acum nu a mai trăit vreo fată de pe pământ astfel de experinţe, date de la Dumnezeu, cum a trăit această fată. Ştie nenumărat de multe, ce în afară de Domnul nu ştie vreun alt om de pe acest pământ mare şi întins. - Înţelegi tu ceea ce eu am spus?“

196. Jarah îi desface lui Josose nodul gordian.

Spun **Eu** către Josose: „Dar dragul Meu Josose, de unde ştii tu, că Jarah Mea cea dragă posedă o înţelepciune aşa de înaltă şi cunoaşte lucruri, care în afară de Mine nu-i sunt cunoscute nimănui?“

Spune **Josose**: „Doamne, cum aş putea eu să ştiu aceasta şi cum mă poţi întreba pe mine, cu toate că Tu eşti acela, care mi-a aşezat aceste cuvinte în inimă şi în gură, ceea ce eu să recunosc şi ceea ce eu să vorbesc?!“

Spun **Eu**: „Foarte bine, dragul Meu Josose; pentru că tu ştii aceasta, spune-ne şi nouă mai amănunţit, de ce - cu toate că îmi sunt cunoscute gândurile tale deja înainte ca tu să le formezi în adâncurile inimiii tale - te-am întrebat Eu aceasta!“

Aici rămâne pe gânduri **Josose** şi caută un răspuns potrivit; dar nu vrea să se găsească vreunul. După un timp spune cu o voce cât se poate de mică: „Doamne, în recunoaşterea mea îngustă nu se poate găsi un răspuns drept, cel puţin din partea mea nu se poate aceasta; Tu probabil că m-ai întrebat doar de formă, aşa cum un rabin îl întrebă pe ucenicul său ceva, cu toate că rabinul ştie acel lucru cu mult înainte decât îl poate ştii ucenicul său. Dar totuşi este o diferenţă mare între Tine şi între un rabin care îşi testează ucenicul! Acesta ştie foarte bine, ce ştie, dar el fără vreo testare nu poate ştii ceea ce ştie şi cunoaşte ucenicul său. Dar Tu nu numai că ştii totul clar şi limpede, ceea ce ştiu eu, ci Tu cunoşti chiar şi toate gândurile secrete ale oamenilor şi ale îngerilor - şi Tu mă întrebi pe mine? Iată, în aceasta se află pentru mine defavoare principală a nodul încâlcit gordian! Dar pentru că nu sunt nici pe departe un Alexandru, eu nu-l pot descâlci!“

Spun **Eu**: „Spune-Mi, de ce nu te întreabă tânărul din Sihar despre acestea, aşa de parcă nu ar ştii, cu toate că aceste lucruri el le ştie cât se poate de bine!? Da, el se lasă învăţat de tine şi se comportă aşa de parcă el ar fi ucenicul tău!“

Spune **Josose**: „Doamne, aceasta este plângerea mea continuă la adresa lui, că el vrea să înveţe de la mine, cu toate că el cu siguranţă posedă o înţelepciune măreaţă; şi dacă îl întreb despre ceva, atunci spune el mereu: ‘Da uite, despre aceasta am vrut eu tocmai să te întreb!’ Eu însă întreb tocmai şi Te-am întrebat deja astăzi dimineaţă, ce fel de metodă de predare este aceasta. Desfăşurase tatăl Jarahei într-adevăr mai înainte o părere destul de înţeleaptă despre o asemenea metodă de învăţare, pe care aş putea-o pune în practică într-adevăr şi la

întrebarea Ta pusă mie; dar eu nu sunt totuşi pe deplin de acord cu opinia lui şi n-o pot pune de aceea pe deplin valabil în practică pentru răspunsul explicativ la întrebarea Ta formată pe deplin în fel gordian.

La ucenici bine cunoscători deja a tot felul de cunoştinţe este o asemenea metodă de învăţământ într-adevăr cea mai bună din lume, pentru că prin aceasta este îndemnat foarte activ tânărul încă limitat în gândire spre gândirea proprie, simţirea proprie şi găsirea proprie; dar dacă folosim o asemenea metodă de predare la un ucenic, care este încă pe deplin neştiutor de toate elementele ştiinţei, atunci aş dori aici să văd totuşi, când şi cum îşi va însuşi ucenicul alfabetul şi în sfârşit citirea unui scris pe o cale naturală fără fapte miraculoase la o asemenea metodă de predare!

Pentru aceasta nu se potriveşte, deci, opinia altfel bună a lui Ebahl şi aşa nici n-o pot aici folosi. Eu ţi-o spun, o, Doamne, de aceea foarte direct, că nu sunt în stare să-ţi dau nici un răspuns la întrebarea Ta gordiană. Tu vei dori însă de aceea să ne dai totuşi nouă tuturor milostivirea de a-ţi răspunde Singur la întrebare!“

Spun **Eu:** „Cum ar fi deci, dacă cea mai dragă a noastră Jarah ar dori să ne explice o asemenea întrebare?“

Spune **Josoe** puţin surprins: „Asta o poate face ea într-adevăr, dacă e în stare! Fireşte, dacă Tu, o Doamne, îi vei da răspunsul în inimă, atunci va avea ea într-adevăr uşor de răspuns!“

Spun **Eu:** „Asta n-o voi face tocmai de această dată şi ea însăşi va trebui să-ţi aducă răspunsul!“

Spune **Josoe:** „Aşadar, atunci nu i-ar merge probabil tocmai cu foarte mult mai bine decât mie!“

Spun **Eu** cu mina cea mai prietenoasă: „Aşadar, noi vrem să vedem! Spune-ne prin urmare, tu cea mai dragă Jarah, de ce L-am întrebat astfel înfăţişat despre ceva pe dragul Josoe, despre care am ştiut desigur deja de cu mult înainte!“

Spune **Jarah,** puţin emoţionată: „Doamne, dacă am voie să vorbesc şi sunt şi nevoită oarecum, atunci pari Tu să-i fi pus dragului Josoe această întrebare gordiană, cum a numit-o el, doar dintr-un motiv puţin umilitor pentru sufletului său tare cutezându-se în sus. Pentru că el susţinuse mai înainte, că n-ar trebui de aceea să vorbească nimic cu mine, pentru că ar ştii toate cele ce le ştiu eu şi noi doi n-am putea prin urmare să vorbim nimic unul cu altul; o asemenea sfătuire ar însemna a turna un pahar plin peste un al doilea pahar plin. Dar dragul Josoe a uitat la aceasta, că ai împărţit diferit darurile duhului chiar şi între îngerii Tăi şi că prin aceasta chiar şi un cel mai desăvârşit înger poate să înveţe încă foarte multe de la un alt înger foarte desăvârşit!

Eu sunt însă de părere: Dacă Tu, o, Doamne, întrebi astfel, atunci nu întrebi din nici un alt motiv, decât pentru a-l conduce pe un oarecare puţin înfuriat la o recunoaştere umilitoare de sine! Şi atâta cât recunosc eu în inima mea cu cunoaşterea mea limitată, i-ai dat dragului Josoe tocmai din acest motiv o asemenea întrebare gordiană.

El făcuse, ce-i drept, mai înainte într-adevăr afirmaţia faţă de Marcus, contrazicându-se puţin, că am făcut experienţe prin milostivirea Ta ca până acum nici un om pe întreg pământul întins; şi totuşi se consideră un pahar tot aşa de plin! Dacă îmi mărturiseşte însă o asemenea experienţă ieşită din comun, atunci într-adevăr nu înţeleg, de ce nu vroia să intre cu mine în nici o discuţie. Eu pe partea mea sunt însă totuşi de părerea, că, în ciuda experienţei mele desigur nemaiauzite, pot să învăţ totuşi ceva de la el şi nu consider paharul meu absolut de loc încă aşa de plin, ca în el n-ar mai găsi nici un spaţiu ceva din paharul lui plin.

Şi cum am spus acum (aici zâmbi puţin Jarah), astfel nici nu pare a fi, aşadar, paharul lui încă chiar aşa de enorm de plin, că din vinul meu n-ar mai găsi atunci nici o picătură un spaţiu în paharul lui presupus plin!

Eu nu vreau însă, de altfel, să fi făcut absolut de loc cu această afirmaţie despre Josoe numai cumva în cel mai neânsemnat mod duşmănoasă o mândrie puţin prea sus clocotind ţâşnită, ci pentru că am fost îndemnată, de aceea am vorbit, precum am simţit în inimă; eu cred de aceea că n-am comis tocmai nici un păcat chiar pre mare! Dacă l-am făcut însă, atunci vreau să-l şi îndrept iarăşi după puteri!“

Spun **Eu:** „Nu, nu, absolut de loc! Inima ta cea mai devotată se află doară prea deschisă în faţa Mea şi tu i-ai făcut lui Josoe chiar un mare serviciu; pentru că el a şi fost într-adevăr puţin slab în subiectul atins de tine într-un mod foarte copilăros şi această slăbiciune ar fi putut să-l ducă într-adevăr cu timpul pe oarecare căi mici greşite. Acum însă este el vindecat şi în această sferă şi el se va amesteca acum într-adevăr cu tine cu foarte mult drag într-o discuţie înviorătoare; pentru că el are un fel bun de a se exprima.“

197. Despre limitarea în cunoaştere a omului pământesc.

(**Eu,** adresându-Mă lui Josoe:) „Ce spui tu acum la răspunsul potrivit şi cel mai reuşit al celei mai drăgălaşe Jarah?“

Spune **Josoe:** „O Doamne a toată viaţa, această cea mai minunată fetiţă nu mai este cu siguranţă deja de mult o fată pământească; ea, cea mai minunată Jarah, este o lumină din cer personificată de primă mărime, faţă de care sunt eu abia o cea mai mică steluţă! Am făcut într-adevăr şi eu experienţe prin milostivirea Ta ca până acum puţini muritori, - pentru că nu este nici o glumă, de a fi petrecut în criptă aproape doi ani după simţul meu în lumea duhurilor şi cu trupul în putrefacţie şi să fi venit în sfârşit înapoi pe acest pământ pe deplin conştient, prin milostivirea Ta şi prin îndurarea Ta cea mai minunată; dar totuşi recunosc acum tare, că de-abia mă simt demn de a-i fi acestei fete un elev slab şi netalentat. Dacă ea vrea să-mi acorde dragostea de a mă învăţa numai ceva puţin în aşa unele lucruri, atunci voi primi cu foarte multă plăcere toate asemenea lucruri cu mulţumirea cea mai mare din lume.“

Spune **Jarah:** „Da, cel mai drag el meu Josoe, tu eşti un fiu de rege şi eu fiica unui evreu, care este numai un hotelier în Ghenizaret - astfel privită treaba cumva lumeşte, ar fi într-adevăr foarte arogant şi pretenţios de a mă apropia de tine; dacă vrei însă să vii în jos la mine de la înălţimea ta, atunci să găseşti o pereche de braţe întinse şi o uşă deschisă în coliba mea modestă, sărăcăcioasă!“ - La această formulă de adresare însemnată cască Josoe ochii mari şi abia ştie, ce să-i răspundă fetei.

Cireniu îi spune însă lui Josoe: „Vezi, Josoe al meu, aceasta vrea să fi spus aşa de mult ca: să te aşezi dincolo la Jarah şi să vorbeşti cu ea. Mergi şi fă aceasta; pentru că eu însumi aş fi foarte curios să aud toate lucrurile despre care voi vă veţi sfătui unul cu celălalt!“

Spune **Josoe:** „Ah, despre faptul ca să mă aşez la ea, n-a lăsat nimic să se observe în vorba ei, buna şi cea mai dragă Jarah, într-adevăr însă despre faptul ca să vorbesc cu ea, dacă m-aş putea lăsa în jos aşa în adânc, fiind fiu de rege! Fireşte că nu pare Jarah deci totuşi să recunoască pe deplin, că eu nu sunt în primul rând absolut de loc un fiu de rege, şi, în al doilea rând, că acea anume înfumurarea de naştere se află caracterului meu încă cu mult mai îndepărtată decât cerul de acest pământ. Eu sunt numai pentru adevăr! Ce se află mai jos decât el, pe acelea le dispreţuiesc cel mai adânc; ceea ce se află însă peste el ca secrete ale lui Dumnezeu în sine, pe acelea le divinizez şi nu cer claritatea a ceea ce nu se cuvine pentru viermii şi praful acestui pământ!

În Dumnezeu este belşugul celei mai nemărginite înţelepciuni; în noi însă sălăşluieşte din acesta de-abia un fir de praf mare! Toate cele ce le ştim noi, este o lucrare slobodă neterminată şi noi nu mai găsim niciodată drumul de la Alfa până la Beta, cu atât mai puţin până la Omega (Alfa = a, Beta = b, Omega = o, aceasta este ultima literă al alfabetului grecesc). Pe cer strălucesc miliarde de lumini; cine le cunoaşte? Noi nu le cunoaştem pe cele două mari, cu atât mai puţin pe cele nenumărat de multe mici; înţelepciunea lui Dumnezeu este însă acolo pretutindeni astfel la ea acasă ca lumina ochiului în ochi!

Ceea ce Dumnezeu vrea să ne releveze, pe acelea le cunoaştem şi le ştim; mai departe de acestea însă domneşte pentru sufletul omului o noapte, ce-i drept, sfântă, dar totuşi nemărginită. Şi omul să nu îndrăznească niciodată de a dori să ilumineze sfântul întuneric al acestei nopţi nemărginite; pentru că această noapte l-ar înghiţi ca marea o pietricică, pe care un oarecare băiat zburdalnic o aruncă în aceeaşi.

Noi oamenii suntem vase, cărora deocamdată le este dată numai o anumită măsură. Dacă acesta este plin, atunci nu se poate face acelaşi încă mai plin; dacă i se va da însă omului în viitor o măsură mai mare, atunci va putea el să bage în acelaşi încă foarte mult şi totuşi nu se va da pe dinafară aşa de uşor, precum a fost acum cazul.

Au, ce-i drept, oamenii pe acest pământ într-adevăr o măsură deja diferit de mare; cea a mea aparţine însă evident de cele mai mici. Drăgălaşa Jarah a fost înzestrată evident mai înbelşugat cu aceasta decât mine şi nu pot să apar de aceea cu ea ca proporţional; dacă vrea ea însă să lase să ajungă la mine ceva din belşugul ei mare, atunci voi primi un asemenea lucru tot timpul într-un mod cel mai mulţumitor. Dar să mă aşez în jos la ea, nu pot totuşi; pentru că o dată este ea mai înţeleaptă decât mine şi pentru cealaltă dată nu s-ar potrivi aceasta într-adevăr absolut de loc pentru mine!?“

198. Ce este adevărul?

Ii spun în sfârşit iarăşi o dată **Eu** lui Josoe: „Ascultă tu, dragul Meu Josoe! Tu ai vorbit acum foarte înţelept şi se află în aceasta mult bine şi adevăr; dar Eu trebuie la aceasta să te fac totuşi atent asupra aşa unor lucruri! De aceea, fii tu acum foarte bine atent; pentru că uite, cu un înţelept, cum eşti tu unul, pot deja şi Eu să Mă exprim puţin mai adânc!

Tu ai spus: ‘Eu sunt numai pentru adevăr! Ce se află mai jos decât el, pe acelea le dispreţuiesc cel mai adânc; ceea ce se află însă peste el ca secrete ale lui Dumnezeu în sine, pe acelea le divinizez şi nu cer claritatea a ceea ce nu se cuvine pentru viermii şi praful acestui pământ! În Dumnezeu este belşugul celei mai nemărginite înţelepciuni; în noi însă sălăşluieşte din acesta de-abia un fir de praf mare!’

Da, asta este foarte bine, curat, drept şi echitabil, a fi numai pentru adevăr; dar acestui principiu i se pune o întrebare puternică drept ca lumânarea de-a curmezişul şi formează astfel înfăţişat o cruce desăvârşită cu principiul tău în sine foarte lăudabil! Dacă poţi tu sau un oarecare altul pentru tine să rezolve această întrebare pe care ţi-o voi da, atunci s-a eliberat umărul Meu de cruce.

Spune-MI tu de aceea: Ce este adevărul, pentru care eşti tu numai? Este un adevăr, ceea ce vezi tu? Iată, totul este o înfăţişare de aburi de astăzi până mâine şi nu mai poate fi deja de mult un adevăr pentru mâine, ceea ce este pentru astăzi încă un adevăr deplin! Uită-te acolo, acolo în ultima lumină slabă a soarelui deja de mult apus pluteşte un norişor cu înfăţişarea unui peştişor! Spune-Mi, pentru cât tâmp va rămâne un adevăr înfăţişarea de faţă a acestui norişor? Vezi, următoarea clipă va acuza deja de o minciună înfăţişarea de faţă a acestui norişor!

Dacă îţi pun în faţă trei pere, atunci spui tu, că acesta ar fi un adevăr, că aici în faţa ta se alfă trei pere; Eu însă îţi spun, că fiecare dintre cele trei pere are în sine mai multe grăunţe de sămânţă, de unde din fiecare se pot forma în viitor o grămadă nenumărată de pomi, care vor aduce la iveală la sfârşit perele cu totul astfel înfăţişate într-un număr infinit de mare! Sunt în consecinţă într-adevăr numai trei pere în faţa ta, care formează în sine deja o mărime desăvârşită de neschimbat, sau sunt ele doar trei mărimi aparente, în spatele cărora, asemenea războinicilor în stomacul calului de lemn troianic, se află ascunse însă un număr nemărginit de aceleaşi mărimi şi de asemenea încă cu totul alte mărimi?

Unde începe adevărul şi unde se termină el? Este omul un adevăr, aşa cum este el? Priveşte la un copil şi priveşte atunci în sfârşit la un moşneag! Priveşte la un oraş construit de mâini omeneşti! Este el un adevăr deplin? Vezi, astăzi se mai află el şi mâine poate să fie el deja distrus!

Vezi, pentru acela singur, care este în sine de la capăt la altul adevărul însuşi, este de asemenea totul adevăr; pentru acela însă, care nu este aceasta în sine, sunt doară şi prin necesitate toate celelalte numai ceea ce e el însuşi deocamdată.

Un adevăr însă, care e numai temporar adevărat, nu este deja de aceea vreun adevăr deplin, pentru că în el nu este nici o durabilitate acasă; adevărul deplin însă trebuie să fie de neschimbat pe veci din belşug a ceea ce este el pentru fiecare moment în parte. - Ce este prin urmare adevărul ca atare, deplin?“

199. Secretul motivul stramoşesc a toată înţelepciunea.

Josoe cască aici ochii mari, se gândeşte încoace şi încolo şi nu ştie ce răspuns să-Mi dea la acestea.

Cireniu spune însă: „Doamne, aceasta este însă şi o întrebare, la care toţi înţelepţii şi filozofii şi-ar fi rupt dinţii până la ultima rădăcină! Dă-mi voie, Tu prietenul meu cel mai dumnezeiesc, - după cuvintele Tale pentru mine tot timpul cele mai sfinte nu este atunci doară totul, ce recepţionăm noi cu simţurile noastre, nici un adevăr deplin, ci bine pe jumătate o minciună!? Cine poate atunci prin urmare să cuprindă pe deplin o oarecare încredere la un cuvânt dat? Această întrebare a Ta m-a făcut pe mine însumi cu adevărat puţin trist. Tu trebuie să fii de această dată într-adevăr deja aşa de bun şi să-ţi răspunzi singur la întrebarea Ta; pentru că pe pământul întreg nu-ţi rezolvă nici o fiinţă din sine acest mister!“

Spun **Eu:** „Fii tu din această cauză cu totul fără grijă! Aici la această masă sunt aşezaţi câţiva, care ar fi în stare să-i dea lui Josoe despre aceasta un răspuns cu totul îndeajuns ca soluţie *(rezolvare)* a întrebării Mele, cu siguranţă fără adăugarea Mea deosebită; pentru că ei ştiu deja aproximativ, de unde bate vântul. Dar Eu vreau, ca în răspunsul de lămurire a întrebării într-adevăr puţin mai sus puse, să-i vină Jarah a Mea lui Josoe în ajutor! Şi aşa (întorcându-Mă la Jarah) încearcă tu, Jarah Mea cea mai dragă, dacă găseşti în inima ta un răspuns potrivit la întrebarea Mea!“

Grăieşte **fetiţa,** zâmbind puţin: „Cu adevărat, pe mine mă surpinde foarte mult, că Josoe de altfel aşa de înţelept nu a găsit de îndată în sine un răspuns plauzibil şi pe deplin lămuritor la această întrebare foarte uşoară! - Ce poate fi altfel adevărul deplin, veşnic decât Dumnezeu Insuşi, care, cuprinzând în Sine din veşnicie toată desăvârşirea, este în Duh mereu Unul şi Acelaşi, deci pe veci în şi pentru Sine de neschimbat, pentru că în El ca desăvârşirea cea mai nemărginită în Sine însuşi nu este nici o altă schimbare imaginabilă. Dumnezeu este singurul şi veşnicul motiv strămoşesc a toată existenţa. Tot ce este aici, nu este nimic altceva decât numai ideiile Sale fixate; existenţa lor este prin urmare şi o existenţă a lui Dumnezeu şi viaţa lor este viaţa lui Dumnezeu.

În Dumnezeu este de aceea tot adevărul deplin, veşnic, pentru că în afară de Dumnezeu nu poate fi niciunde nimic, - în noi oamenii însă numai într-atât, cât suntem una cu Duhul Lui cel mai sfânt, prin dragostea curată faţă de El. Dragostea curată faţă de Dumnezeu ne leagă cu Dumnezeu şi face ca să devenim una cu El; dacă suntem însă aceasta, atunci devine totul cea mai curată lumină, încotro am vrea numai să ne şi întoarcem. Şi această lumină din începuturi în cea mai înaltă curăţie a Duhului, este atunci tocmai adevărul veşnic, de neschimbat. - Aceasta, îmi pare mie, este singurul răspuns corect de lămurire la întrebarea Domnului către dragul Josoe.“

Spun **Eu** către Cireniu: „Deci, ce spui tu de răspunsul acestei întrebări, pe care Eu i-am pus-o lui Josoe? Dar să nu cumva să crezi, că Eu i-aş fi aşezat un astfel de răspuns minunat în inimă; ci ea l-a găsit pe propriul ei spaţiu şi teren. Şi Eu îţi spun ţie şi tuturor care sunteţi prezenţi aici la această masă: la acest răspuns nu este în plus nici un cuvânt şi nici unul nu este în minus şi totul este adevărat pe veci.

Dar cum s-a întâmplat că ea a spus adevărul şi nu Josoe, cu toate că el şi-a propus să fie pentru adevărul deplin? Vedeţi, acest lucru l-a pricinuit dragostea ei pură şi nemărginită pentru Mine; o astfel de dragostea leagă inima ei cu cea a Mea şi prin acesta ea poate pe cel mai scurt drum să primească întregul adevăr de la izvorul de veci a întregii lumini, aşa cum l-a descris ea, a întregii existenţe şi a adevărului, care este pe veci tot acela şi de neschimbat în Mine.

Şi tu, dragul Meu Josoe, care eşti doar pentru adevăr, ce spui tu acum despre Jarah, care într-o anumită formă este doar pentru dragoste?“

Spune **Josoe**, puţin jenat: „O Doamne, eu văd acum pata cea întunecată din mine; dar eu nu pot găsi calea cum s-o scot afară! Eu i-am pricinuit mare nedreptate lui Jareih şi acest lucru trebuie îndreptat şi dacă Tu, o Doamne, nu ai nimic împotrivă, atunci voi merge imediat sus şi mă voi aşeza lângă ea!“

Spun **Eu**: „Nu am nimic împotrivă; deoarece iată, toţi aceşti oameni se bucură de convorbirea dintre voi doi! Eu îţi spun: alături de ea tu vei găsi ceea, ce doreşti tu să fii!“ - Doar după aceste cuvinte ale Mele se ridică Josoe repede şi se aşează lângă Jarah şi îngerul ei Rafael.

200. Discuţia între Jarah şi Josoe.

Când **Josoe** a ajuns lângă ea, îi întinde el mâna şi spune aceste cuvinte: „Să nu fii supărată pe mine, tu dragă Jarah! Deoarece iată, eu nu aveam de unde să ştiu, că tu, ca fiind un copil de nici cincisprăzece ani eşti în posesia unei înţelepciuni mari, da, chiar mai mari decât a tuturor înţelepţilor de pe acest pământ, care au trăit înaintea noastră; dar pe lângă aceasta eu te rog, ca tu să-mi dezvălui cât se poaste de multe lucruri din înţelepciunea ta adâncă!“

Spune **Jarah**: „şi tu trebuie să-mi dezvălui din a ta; căci şi tu ştii foarte multe, ce pentru mine sunt încă un mister!“

Spune **Josoe**: „Acest lucru trebuie să fie foarte slab; căci vasul meu al înţelepciunii pare să fie în primul rând prea mic şi, în al doilea rând, pare să fie ca o sită, plin de găuri! Pe scurt, la mine nu vor ieşi prea multe, pentru că nu sunt prea multe înăuntru; aşa începe tu! Intr-adevăr sunt cât se poate de jenat, că nu ştiu să apuc undeva ceva, ce s-ar cădea aici, ca eu să rostesc. În faţa înţelepciunii înalte şi dumnezeieşti, nu are omul prea multe de vorbit, - dar, în schimb, are de ascultat şi de tăcut. Dar tu, minunată Jarah, ai un pod spre înţelepciunea dumnezeiască; prin aceasta tu poţi să-ţi iei, ceea ce doreşti! De aceea fă tu începutul şi eu te voi asculta, aşa cum am mai menţionat o dată!“

Spune **Jarah**: „Dar iată, dragă Josoe, acest lucru nu s-ar cădea deloc! Căci o fată nu trebuie să fie indiscretă!? Tu poţi să mă întrebi şi eu îţi voi răspunde; şi dacă eu te voi întreba, atunci îmi vei răspunde tu!“

Vorbeşte **Josoe**: „Da, da, întrebatul nu poate fi greu, dacă aş ştii despre ce să întreb! Atâta timp cât un om este un copil neformat, este inima sa bineînţeles plină de întrebări; dar când acele întrebări au fost deja de nenumărate ori răspunse în sine, este o nouă întrebare cu mult mai grea decât un răspuns la orice fel şi soi de întrebare. De aceea te-aş ruga eu pe tine ca tu să-mi pui o întrebare; căci tu ştii multe şi din această pricină tu poţi întreba multe.“

Spune minunata **Jarah**: „ Deci, în numele Domnului, pentru că tu nu vrei altfel, vreau eu să-ți pun acum o întrebare şi tu să-mi răspunzi, de ce Dumnezeu, Domnul, ca fiind cea mai înaltă dragoste şi înțelepciune îngăduie, că mai ales în aceste vremuri aşa zişii slujitori şi acei privilegeați predicatori ai cuvântului lui Dumnezeu sunt oamenii cei mai neconştiincioşi şi mai dornici de putere şi fără vreo tragere de inimă înfăptuiesc cele mai odioase fapte în secret şi pentru aceasta ei nu sunt totuşi pedepsiți. De ce nu au ei teamă față de Dumnezeu, cu toate că predică cu voci mult prea ascuțite puterea şi minunățiile Sale? - Iată, aceasta este o întrebare cât se poate de importantă pentru timpurile noastre!"

Spune **Josoe**: „Da, cu siguranță că această întrebare este cât se poate de importantă; dar în adâncurile mele nu se poate găsi vreun răspuns şi prin urmare trebuie ca tu însuți să răspunzi la aceasta!"

Spune **Cireniu**: „Dar dragul meu fiu Josoe, ceva poți tu să spui!? Într-adevăr, această scuză permanentă devine pentru mine deja puțin cam plictisitoare! ştiu foarte bine şi am aflat acum, că Jarah te întrece cu mult în înțelepciune; dar chiar aşa de neştiutor nu eşti tu, după cunoştiințele mele, că tu nu poți găsi vreun răspuns la această întrebare. Spune de aceea ceva! Dacă greşeşti, - deci, sunt suficienți înțelepți în jurul acestei mese, care te vor putea conduce până la sfârşit pe drumul cel bun!"

Spune **Josoe**: „Drag, înalt tată şi stăpân! Este foarte uşor să porunceşti; dar ascultarea este cu mult mai amară, - mai ales atunci, aşa cum sunt eu acum, nu sunt nici pe departe capabil să urmez porunca ta!

Gândeşte-te la cea mai înaltă milă, dragoste şi nemărginita înțelepciune a lui Dumnezeu pe o parte şi pe de altă parte gândeşte-te la faptele odioase, care cu siguranță se comit în fiecare zi şi oră din noapte împotriva omenirii sărace, fără vreo pedeapsă anume! Ține aceste relații controvresate cât se poate de aproape de chipul sufletului şi tu vei simți la fel ca mine, că răspunsul la o astfel de întrebare este cu mult mai greu decât rezultatul de la trei plus trei! Să încerce altcineva şi acela cu siguranță se va convinge, că întrebarea pusă de Jarah nu este o nimica toată!"

Spune **Cireniu**: „Deci, deci, eu recunosc că este nevoie de un grad înalt de înțelepciune, pentru a răspunde în mare la întrebare pusă de Jarah; dar mi-ar plăce foarte mult, dacă s-ar lumina aceasta doar puțin. Căci eu de multe ori m-am gândit la această problemă, - dar niciodată nu am găsit măcar un motiv pe jumătate acceptabil. Eu cred că, dacă în afară de Tine, Domnul şi Învățătorul nostru şi în afară de Jarah nu poate să răspundă nimeni la această întrebare, atunci ne vom adresa cu toți la Tine, Domnul nostru; Tu cu siguranță că ne vei spune motivul cel drept, cum Tu - dacă nu mă înşeală memoria mea - ne-ai vestit aceasta."

Spun **Eu**: „Cu siguranță, dacă Jarah nu se va descurca; dar Eu sunt de părerea, că ea, dacă este mai atentă, va nimeri cuiul din prima lovitură! Încearcă, draga Mea Jarah şi arată, că în Ghenizaret nu ți-am plantat pe degeaba o grădinuță!"

201. Observațiile Jareih în grădinuța ei.

Când a auzit **Jarah** aceasta , se ridică ca şi un vorbitor şi începe să vorbească: „Foarte bine! Grădinuța este plină de binecuvântări de sus şi eu vreau să vă spun despre hărnicia mea copilărească, de care, bineînțeles, că doar câteva zile m-am folosit de aceasta! Un câştig material nu am avut încă de la acea grădinuță - dar bineînțeles nici nu s-ar putea cere din cauza vremii scurte de când există -; dar lăsând aceasta deoparte mi-a adus această grădinuță mică câştiguri mult mai mari pe plan spiritual!

Da, pentru mine este acea grădinuță o adevărată carte a înțelepciunii profunde şi din aceasta eu am învățat în câteva zile mai multe, decât mi-ar fi putut releva Solomon cu întreaga sa înțelepciune; şi aşa a apărut răspunsul în acea mică grădinuță, la întrebarea pe care eu i-am pus-o mai înainte lui Josoe şi prin urmare este proprietatea mea întru totul îngăduită de Domnul! Căci dacă răspunsul întreg nu ar fi fost în mine, - într-adevăr, niciodată nu aş fi pus o astfel de întrebare la nimereală ca să găsească poate din greşeală cineva un răspuns ca şi eu să-l pot înțelege!

Oh, eu cu siguranță că am întreg răspunsul în mine şi acesta nu este valabil doar acum, ci va fi valabil pentru toate timpurile, atâtat timp cât se vor ocupa preoții de cuvântul lui Dumnezeu pe acest pământ drag! Dar acesta este răspunsul întreg la întrebarea pe care eu i-am pus-o lui Josoe:

Acasă, eu am semănat mai multe feluri de sămânțuri nobile în pământul gras. Unele au început deja să răsară în următoarea zi şi în a doua zi a fost planta deja la patru degete înălțime de la pământ.

O fată şi mai ales eu, este tot timpul curioasă şi aşa m-a împins o curiozitate însetată, să văd cel puțin la o sămânță care a început să răsară, ce se întâmplă la sfârşit cu acel bob de sămânță, când peste pământ deja se vede planta în sine. Eu am scos de aceea câteva din pământ şi m-am uitat cât se poate de atent la acest lucru. Şi vedeți - cum se spune pe romană: celui înțelept nu îi este nimic suficient! -, am văzut eu că acea sămânță a început să se mucegăiască şi pământul din împrejurimi a prins mucegai! Din acest mormânt au răsărit plante fine şi din acel bob de sămânță, cum am mai spus, nu a mai rămas nimic decât carcasa tare şi interiorul acesteia care deja a început să se mucegăiască cât se poate de tare.

Da, pe lângă această apariție cât se poate de gânditoare, am găsit eu din păcate mai multe boabe de sămânță, care nu au răsărit şi care au fost devorate de mucegai, din care ar fi trebuit sau ar fi putut să crească plante; dar ochii mei ascuțiți au văzut cum peste acele boabe mucegăite se puteau vedea plante mici şi fine, care nu aveau nici o asemănare cu plantele bune şi nobile. Aha, m-am gândit eu în sinea mea, acum ştii! Plantele rele sunt cu siguranță şi ele un rezultat al boabelor de sămânță aşezate în pământului bun şi gras; dar pământul înfometat s-a săturat doar şi nu a dat voie ca să crească planta cea dreaptă şi cea bună. Dar, la sfârşit, cu ce poate să ajute? În locul acelei plante nobile răsar zece plante rele şi se hrănesc din pământul gras, poate de zece ori mai mult, decât ar fi făcut acea plantă fină şi nobilă; căci tot ce este bun şi nobil, este suficient în toate privințele, fie ce o vrea.

Aurul nu trebuie şters ca şi plumbul, ca să strălucească; se şterge o dată şi bine şi după aceea străluceşte secole de-a rândul. O vie creşte şi dă roade în cel mai rău pământ; dar scaieții şi spinii caută de obicei cel mai bun pământ. Animalele bune şi de casă rareori mânânca mult, în vreme ce un lup, o hienă şi astfel de bestii ar

mânca zi şi noapte. Tot aşa se mulţumeşte şi omul bun şi nobil, în timp ce omul lumesc întunecat este rău şi nu se mulţumeşte cu nimic. Se poate să i se dea acestuia o sută de mii de livre de aur şi el cu siguranţă nu va cere nimic altceva, decât ca el să primească încă o dată atât şi lui îi va fi tot una, dacă restul oamenilor mor de foame din pricina sărăciei! Dar o astfel de ambiţie este dezvoltată tot timpul de alta!

Vedeţi, pământul din grădinuţa mea a fost într-o parte zgârcit şi nenobil şi a vrut să se sature de boabele mele de sământă nobile! Dar care a fost urmarea cea tragică? Vedeţi, în loc să hrănească o plantă nobilă, hrăneşte o sută care nu se satură vreodată!

Şi vedeţi, aşa cum s-a întâmplat cu pământul prost şi zgârcit, aşa se întâmplă şi cu oamenii acestui pământ, care, aici, vor deja să-şi procure un cer plin de minunăţii! Dar la sfârşit trebuie totuşi să-şi părăsească proviziile strânse cu mare chin şi de multe ori sute de alţi oameni le folosesc fără vreun anumit scop - Aceasta este doar o imagine de dinainte a răspunsului meu deplin care va urma. Reţineţi această imagine cât se poate de adânc în inimile voastre şi voi veţi găsi răspunsul de la sine!“ - Aici se gândesc cu toţii şi nu se pot mira îndeajuns de mult de înţelepciunea înaltă a fetei.

202. Folosirea imaginii corespunzătoare a Jareih.

Fata i se adresează însă lui Josoe între timp şi îl întreabă într-un mod foarte drăgălaş prietenos, spunând: „şi ţie, vecinul meu plin de dragoste şi înalt, nu-ţi cade încă nici o lumină potrivită în inima ta?“

Spune **Josoe:** „Cea mai drăgălaşă şi minunat înţeleaptă Jarah! Mie îmi este într-adevăr, de parcă aş vedea ceva ca printr-o batistă ţinută în faţa chipului; dar de o oarecare claritate nu este aici încă nici pe departe vorba. De aceea continuă tu numai de a ilumina treaba; pentru că în persoana mea ai tu cu siguranţă cel mai atent ascultător al tău! Treaba e prea importantă, încât să fi putut lăsa aici chiar numai un cuvânt neluat în seamă; şi aceasta par s-o simtă cel mai adânc şi toţi care se află aşezaţi la masă şi toţi care se află în jurul mesei noastre, din care cauză ei poftesc vizibil înfricoşaţi continuarea. Incepe tu de aceea numai iarăşi să continui răspunsul tău până la sfârşit!“

După aceste cuvinte începe **Jarah** din nou să ducă mai departe cuvântarea ei de răspuns şi spune: „Dacă voi aţi reflectat numai puţin asupra îmaginii de natură spusă de la început, pe care am pus-o în faţa voastră ca prima recoltă duhovnicească a grădinuţei mele, atunci ar trebui ca ceea ce urmează acum să vă fie foarte uşor clar într-un mod foarte luminos. Fiţi de aceea foarte bine atenţi şi priviţi şi vedeţi!

Oamenii acestui pământ sunt, privit duhovnicesc, asemenea pământului grădinuţei mele şi cuvântul lui Dumnezeu care venise între oameni din ceruri mai întâi prin strămoşi, începând de la Adam şi mai târziu prin patriarhi şi prin proorocii treziţi de Dumnezeu însuşi, este iarăşi asemenea boabelor de sământă alese şi bune, pe care le pusesem în pământul grădinuţei mele. Cum însă nici un bob de sământă nu devine de îndată, ce este pus în pamânt, deja un rod nou, înmulţit, copt, tot aşa este acesta cazul şi cu cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă cuvântul lui Dumnezeu ajunge în inima omului prin ascultarea acestuia, atunci trebuie el să fie însufleţit prin fapte, care sunt asemenea puterii de hrănire însufleţitoare a solului pământesc, - şi anume, aşa cum este rânduit prin cuvântul lui Dumnezeu, către fraţii noştri şi surorile noastre - şi prin aceasta să fie o înrodire potrivită, spre scopul rodului adevărat şi pe deplin puternic al vieţii duhovniceşti în Dumnezeu, spre rodul bogat în binecuvântare şi prin aceasta pe deplin copt! Dacă însă oamenii - printre care sunt de înţeles mai întâi aceia, care primesc mai întâi cuvântul, ca prooroci şi preoţi, pentru a semăna atunci acesta mai departe, dacă ar ajunge el la maturitate în ei, în cea mai deplină autenticitate pe ogorul mare al tuturor oamenilor acestui pământ pentru toate timpurile timpurilor - asemenea solului pământesc, pe care îl mănâncă însuşi boaba de sământă aleasă, pentru a se îngrăşa din acesta, folosesc acelaşi numai pentru sine ca un mijloc, prin care au doar nădejdea de a se face graşi, atunci nu este doară absolut de loc ceva prea nenatural minunat, dacă pe ogorul al astfel înfăţişaţilor prooroci şi preoţi evident mincinoşi pentru ogorul mare al omenirii mirene, răsar şi ajung la sfârşit la maturitatea rea nimic altceva decât mărăcini, spini şi scaieţi!

Cu toate că se întâmplă însă astfel, nu este acest lucru de aceea în general precum în caz specifiv totuşi împotriva ordinii dumnezeieşti şi împotriva înţelepciunii dumnezeieşti; pentru că vedeţi, când rodul ales se face copt, atunci toată paia şi rodul este adunat şi adus în jitniţe, mărăcinişul rămâne însă pe câmp şi îngraşă fără voie solul, care pentru o semănare următoare se face astfel tare şi plin de nesaţ de a prelua acuşi în sine un nou răsad de rod ales şi de a-l însufleţi.

Astfel este, deci şi într-adevăr cu noi oamenii. Dacă am fi deja de dinainte săturaţi cu înţelepciunea cea mai curată, cum vine ea din gura lui Dumnezeu, cu adevărat, atunci ne-ar tenta puţin un adevăr ulterior, nou!

Dumnezeu, Domnul, prevede însă un asemenea lucru dinainte şi permite de aceea, ca omenirea devenită nebună, să fie servită un timp cu mâncare de porci, ca solul ei să se facă prin mărăcini destul de puternic hrănitor; apoi de-abia îi place la gust omenirii, plină de dor după lumină, rodul curat şi ales al cuvântului curat al lui Dumnezeu, cum este acesta acum la şi între noi cazul cel mai evident şi cel mai fericit.“

203. Materialismul şi reprezentanţii lui.

(Jarah:) „Cu adevărat, se întâmplă grozăvii nemaiauzite la iniţiativa desigur de tot timpul a aşa numiţilor slujitori ai lui Dumnezeu! Dar oamenii, care primesc cu siguranţă ştire despre aceasta şi nu sunt totuşi neştiutori nici măcar în însuşi scriptura lui Dumnezeu, se întreabă, deci, totuşi, atunci încetul cu încetul între ei şi acest lucru din zi în zi mai mult:’Ce să fie aceasta? Ce este cuvântul lui Dumnezeu? Poate fi acesta voia lui Dumnezeu din sensul cuvântului Său, că propovăduitorii cuvântului lui Dumnezeu, a voinţei Sale de dragoste, a milostivirii Sale, a blândeţii Sale şi a păcii Sale se fac o sumedenie dintre dracii cei mai lacomi, lacomi de domnie, mândri, fără dragoste şi cei mai neruşinaţi faţă de semenii lor?’

Şi iată, asemenea întrebări sunt bune; pentru că ele sunt primele îndemnuri, prin care omenirea ajunge la adevărata acţiune proprie, fără care ea nu se poate transforma vreodată nici dintr-un îndemn bun şi mai puţin

dintr-unul rău, oarecum al iadului, într-o libertate duhovnicească adevărată, fără care nu există nici o viaţă veşnică pentru suflet şi pentru duhul lui.

Este adevărat că eşti adesea sfâşiat şi aproape pe deplin desfiinţat de o mânie dreaptă la privirea asupra răutăţilor preoţimii şi ai dori adesea să urli în gura mare: 'Doamne! Nu mai ai Tu aşadar fulgere, pietre, pucioasă şi foc, pentru a-i pedepsi pe aceşti tigri de oameni cu cel mai tare ascuţiş al mâinei Tale dumnezeieşti?' Dar aici vorbeşte o voce blândă din interiorul cel mai profund al inimii şi spune: 'Fii deştept şi înţelept şi uită-te unde calci? Dacă vezi o viperă stând la pândă pe drum, atunci evit-o; pentru că întreaga suprafaţă a pământului nu este încă nici pe departe acoperită cu o droaie de vipere!'

Trebuie doară să fie şi noaptea, aşa de bine ca ziua, ca omul să recunoască valoarea luminii. Ziua n-are într-adevăr nici un om vreo oarecare necesitate de o lumină a lămpii; dacă vine însă noaptea, atunci simte fiecare om foarte dureros lipsa luminii şi aprinde, aşa de bine pe cum poate el avea, o oarecare lumină şi o iluminare slabă îi face încăperea lui deja mai prietenoasă decât lipsa adesea pe deplin de lumină.

Vedeţi, dacă Domnul înzestrează oamenii acestui pământ aşa de potrivit cu tot felul de posesii pământeşti, atunci se fac ei acuşi încrezuţi şi încep să se îngrijească prea mult de trupul lor şi sufletul lor, în care locuieşte Duhul dumnezeiesc, se mistuie acuşi, asemenea unei boabe de sământă alese de solul prea lacom de săturare care o înconjoară pe aceasta, în loc să fi primit întărirea din trup, spre răsărire a Duhului dumnezeiesc în ea în măsură potrivită, spre viaţa veşnică, cum este un asemenea lucru rânduit de către Dumnezeu şi spre care scop final i-a dat Dumnezeu sufletului, deci şi aşa pe deplin de fapt trupul. Acolo însă unde sufletul este atunci mistuit de trupul său, acolo ies atunci însă la iveală bineînţeles, în loc de roadele alese, de asemenea numai spini, mărăcini şi tot felul de alte buruieni rele, de la care nu se poate atunci recolta într-adevăr nici struguri şi nici smochine!

Un asemenea om este însă atunci şi aşa de bine ca mort duhovniceşte! El nu mai ştie nimic din ceea ce este numai a duhului. El neagă tot ce este duhovnicesc şi materializează totul. În afară de materia dură nu mai există nimic pentru un asemenea om; stomacul lui şi pielea lui cea mai senzorială sunt cele două singure dumnezeităţi ale sale, cărora le este zi şi noapte dispus de a le aduce orice jertfă. Pentru asemenea oameni nu mai există atunci nici un Dumnezeu şi când în sfârşit asemenea oameni, cum este cazul acum din păcate numai prea des, se fac chiar încă preoţi şi slujitori ai lui Dumnezeu, atunci sper că nu trebuie totuşi să întrebi prea mult şi să spui: 'De ce s-au făcut, oare, aceşti slujitori puri ai cărnii preoţi şi slujitori ai lui Dumnezeu, pentru care în motivul motivului sufletul, duhul, Dumnezeu şi cerurile Sale nu sunt nimic altceva, decât imagini de limbaj învechite, poetic fantastice?' Să se privească numai la burţile lor peste măsură de grase şi şi ai viu în faţă răspunsul deplin!

La asemenea dăruitori ai cuvântului lui Dumnezeu le este atunci într-adevăr fireşte tot una, dacă satură comunităţile încredinţate lor cu pâine din ceruri sau cu mizerie din bălţile cele mai scârboase; dacă sunt ei numai pentru aceasta plătiţi cu totul formidabil de bine! Nu are voie însă tocmai de aceea să ne şi mire absolut de loc prea mult, dacă nu arareori auzim lucruri din partea templului despre care nu rar ne înmărmurim şi ne înţepenim aproape cu totul de îngrozire.

Dacă omul pur trupesc a ajuns o dată la acel punct, că simte despre cinstea de a fi un om abia mai mult decât o ciupercă de pădure, care crescuse dintr-un oarecare putregai al pământului, - ce fapt ales omenesc să aşteptaţi atunci în acest caz de la un asemenea om de putregai? Trebuie să-l laşi pe drum ca pe o viperă scârboasă să se ciuciască şi să-şi mişte repede limba şi să-ţi cauţi atunci un oarecare loc lipsit de vipere pe mama tera largă. Pentru că Domnul este cu fiecare, care îl caută cu adevărat şi nu-l părăseşte pe acela niciodată, care se întoarce în sărăcia lui spre El!

Noi toţi care locuim la ţărmurile mării noastre închise, am fost deja de mult o jucărie a templului. Iudea a fost cruţată aşa de mult pe cât posibil; dar pentru aceasta am fost nevoiţi noi galileenii să le slujim templierilor deja de mult ca cei mai veritabili ţapi ispăşitori pe de-o parte şi pe de-altă parte ca vaci de muls, - dar la aceasta avem binele, că ne-a răsărit mult mai devreme lumina cea mai minunată în toate şi mai presus de toate, în timp ce Iudea se mai află încă în noaptea cea mai adâncă.

Noi am simţit mai întâi lăcomia foarte trufaşă a pământului templier, prin care înţeleg eu fireşte preoţimea şi ne-am eliberat de ei aşa de mult pe cât posibil. Şi noi, ca de asemenea un rod ales al lui Dumnezeu, n-am irosit puterea noastră de înrodire interioară a vieţii pe umplerea stomacului mare al templului, ci noi ne-am întors la ordinea lui Dumnezeu pe care am recunoscut-o mereu mai mult în noi înşine şi ne aflăm de aceea acum deja liberi, ca rod binecuvântat multiplu pe ogorul mare şi frumos al lui Dumnezeu. Iudeii, cei din Mesopotamia şi cei care locuiesc către miazăzi, nu vor fi însă încă mult timp aduşi la acel punct, ca să accepte cum sunt ei acum nebunii continuu cei mai înşelaţi de către templu!

În răspunsul acesta al meu aşa cam lungit la întrebarea mea, va recunoaşte sper desigur fiecare dintre oaspeţii aici prezenţi, că fata din Ghenizaret ştie deja destul de bine, ce are ea de făcut din ascultările şi îngăduirile lui Dumnezeu! Tu, o, Doamne, iartă-mă însă foarte milostiv, că am vorbit în faţa Ta şi la aceasta alături de partea Ta cea mai sfântă chiar un timp aşa de îndelungat şi aşa de mult, câteodată probabil şi lucruri nefolositoare! Eu n-am vrut însă prin aceasta să arăt doară absolut deloc puterea recunoaşterii mele, ci, pentru că s-a ivit, aşadar, astfel ocazia, să spun totul numai aşa pe faţă, cum mi-a fost cu totul sincer şi adevărat în jurul inimii!"

204. Josoe şi Jarah despre Iuda.

Spun **Eu:** „Fiica cea mai dragă a inimii Mele, Eu îţi spun: N-ai vorbit nici un cuvânt prea mult sau prea puţin! De aceea v-o spun însă şi vouă tuturor şi vă sfătuiesc, ca tot ce a spus acum aceasta fată, să reţineţi, să respectaţi şi să acţionaţi potrivit cu aceasta. Dacă vrea însă cineva să facă vreo oarecare afirmaţie contrarie, atunci să se ridice şi să grăiască!"

La acest îndemn al Meu, a ieşit **Iuda** Iscarioteaunul al nostru la iveală şi a spus: „Cu absolut tot nu sunt de acord, cu toate că admir, de altfel, adânc înțelepciunea acestei fete; pentru că ea vorbeşte chiar ca o carte scrisă cel mai bine.“ - Apoi tăcu el.

Băiatul **Josoe** însă s-a răstit de-a dreptul la el şi a spus: „O tu om îngrozitor de nebun şi peste toate măsurile de prost! N-ai auzit tu, aşadar, ce mărturie i-a dat Domnul însuşi celei mai minunate Jarah şi tu nu vrei să fii de acord cu toate punctele cuvântării ei de răspuns? Oh, atunci grăieşte, deci, prostia ta nesatisfăcută şi peste măsură de mare şi noi vom vedea de ce fel de murdărie este ea umplută! Aici deschideți ochii tăi cei mai proşti, tu bou bătrân şi vezi, aici lângă mine stă aşezat un înger al lui Dumnezeu din cerul cel mai înalt; ființa lui este lumină pură. Aici vezi tu cuvântătoarea tânără şi înțeleaptă din inima lui Dumnezeu şi lângă ea sper pe Domnul însuşi, a Cărui Duh a creat cerul şi pământul şi totul ce există aici şi tu vrei să fii totuşi peste mărturia lui Dumnezeu cu ceva nu cu totul de acord din cuvântarea celei mai minunate Jarah?! Spune-mi cine eşti tu, că vrei acum să te judeci chiar aşa de obraznic cu Dumnezeu!“

Acesta cuvinte foarte energice ale lui Josoe l-au intimidat pe Iuda foarte şi el s-a retras de îndată iarăşi înapoi şi s-a aşezat foarte liniştit pe banca lui; pentru că îl cuprinsese o frică mare de fiul acum, oarecum, al înaltului Cireniu şi el nu se mişca pe locul de şezut al lui.

Josoe însă vorbi mai departe şi spuse: „Nu este acesta unul dintre ucenicii de bază? Mie mi se pare cunoscut chipul lui, eu l-am văzut în Nazaret! Da, da, el este acela şi anume acelaşi, care s-a sfădit mereu deja în Nazaret, dacă nu mă înşel, cu un anumit ucenic Toma!“

Spune **Jarah:** „Lasă asta, înaltule Josoe! Vezi, dacă ar avea acel ucenic o aşa de uşoară capacitate de înțelegere ca tine şi, Domnului singur toată lauda şi ca mine, atunci ar tăcea el, asemenea celorlalți frați şi companioni şi ar reflecta în inima lui foarte tare asupra acestor lucruri; deoarece posedă el însă desigur o inimă foarte împietrită, de aceea înțelege el greu orice adevăr care se află mai sus şi mai adânc! Şi dacă şi acceptă el ceva, atunci nu poate să pună aceasta de obicei la loc sigur, pentru că în inima lui zbârcită nu poate avea niciodată pe deplin un loc ceva dumnezeiesc de mare şi măreț! De aceea, lasă omul şi nu te mai îngriji de el niciodată!“

Spune **Josoe:** „Ai din nou iarăşi dreptate pe deplin! Dar ştii tu, aşa o dojană mică nu-i strică cu siguranță, de altfel, nici în cel mai neânsemnat mod; pentru că eu ştiu, că acest om este obraznic în mare măsură. El doreşte mereu să fie aşa unul dintâi între însoțitorii săi şi toți să-şi ia sfatul de la el. Aceasta nu se întâmplă bineînțeles niciodată, pentru că ceilalți sunt cu mult mai înțelepți şi mai plini de rațiune decât este el şi asta îl supără în secret şi este de aceea aşa pe lângă mereu puțin astfel lacom de răzbunare, ceea ce nu-i foloseşte însă la nimic; pentru că el este dojenit într-un mod tocmai nu prea blândă, precum atunci mai ales de ucenicul Toma, care este un om foarte înțelept!“

Spune **Jarah:** „Da, da, tu gândeşti foarte corect şi drept; pentru că imi amintesc şi eu acum de o ceartă aşa mică în Ghenizaret! Domnul ştie cu siguranță mai bine decât noi doi, de cel îl tolerează pe acest ucenic în compania Lui; eu i-aş fi arătat deja de mult uşa! Omul acesta are pentru mine ceva cu totul deosebit de respingător şi eu n-aş vrea să mizez foarte mult pe faptul, dacă întreaga companie nu va ajunge o dată prin el în foarte mari neplăceri; pentru că eu nu am niciodată încredere în asemenea oameni, care nu se pot uita în ochii căruia cu care vorbesc! Ei par să se teme mereu, de parcă ochiul lor rătăcitor ar putea să se facă un trădător al inimii lor rele. Şi această proprietate rea, care nu poate să-mi placă absolut de loc, o posedă tocmai acel ucenic! Aşadar, dar Domnul îl tolerează totuşi şi trebuie să aibă pentru aceasta desigur un oarecare motiv foarte înțelept!

Spun **Eu** către Jarah: „Fiica Mea! Vezi, tu însuți ai înfățişat motivul destul de foarte minunat doară tocmai mai înainte în cuvântarea ta, din care reiese pentru fiecare peste măsură de limpede, de ce este tolerată din partea Mea pe lângă grâu şi neghina. Şi vezi, aceasta este de asemenea aşa o bucată de neghină în ogorul Meu bun; când va fi însă adunat grâul bun în jitnițele Mele, atunci va ramâne el ca neghină pe câmp şi va fi ars spre îngrăşământ al pământului greu şi spre uşurarea aceluiaşi!

Trebuie să fie pământul, ce-i drept, destins, ca rodul ales să se dezvolte bine în acelaşi, - dar, ştii tu, nici prea destins nu are voie să fie el, într-adevăr; pentru că într-un pământ prea destins nu pot rădăcinele să ajungă în nici un oarecare sol stabil. Dacă vine atunci zăpuşeală şi după aceea, ca de obicei, furtuni mari, atunci se uscă cu drag rădăcinele împreună cu bățul fructului. Şi dacă vine apoi o furtună, atunci sunt asemenea cozi de fruct dezrădăcinate uşor, se uscă atunci pe câmp şi nu aduc nici un rod! De aceea are nevoie educarea unui copil al lui Dumnezeu mereu de un sol şi pământ mai mult greu decât destins; şi pentru că este astfel, trebuie să accepți, deci, totuşi, dacă pe undeva lângă grâul din pământul greu, se arată şi o neghină! Pentru că ea nu este adunată pentru o recoltă, ci ea rămâne spre îngrăşarea pământului, ca o semănătură următoare să se coacă spre o recoltă încă mai înbelşugată, decât a fost acesta până acum cazul. - Ințelesu-M-ai tu pe mine?“

205. Popoarele diferite necesită o conducere diferită.

Spune **Jarah**: „O da, Doamne, Tu singura mea dragoste, adevărații copii necesită o educație mai severă decât copiii sclavilor; căci copiii casei sunt crescuți după părinți, sau ei sunt învățați să se ocupe de întreaga casă, în vreme ce copiii sclavilor trebuie să ştie doar atât, cât necesită munca lor monotonă! Bineînțeles se mai poate întreba, de ce Dumnezeu, Domnul, lasă ca aşa ceva să se întâmple, că un om de pe acest pământ trebuie să-i fie celuilalt un sclav şi stăpânul său are chiar dreptul de la împărat ca acesta să se servească de viața sau de moartea sclavului cum doreşte el.“

Spun **Eu**: „Da, draga Mea fiică, pentru a explica toate acestea, ne-ar conduce pe noi toți mult prea departe; dar câteva pilde îți voi spune ție şi tuturor celora care sunt prezenți. Cine le va înțelege pe acestea, va înțelege şi multe altele cât se poate de limpede; şi de aceea țineți minte şi ascultați-Mă cu atenție:

Există mai multe soiuri de cereale, în afară de grâul drept şi cu barbă, orzul, secara, ovăzul şi porumbul înalt; căci mai există şi lintele şi mai multe feluri de fasole; şi iată, diferitele soiuri au nevoie de pământuri diferite,

căci fără aceasta ele nu ar creşte. Un soi de cereale are nevoie de un pământ lutos puternic, celelalte au nevoie şi ele de un pământ lutos, care însă trebuie să fie tot timpul gras, căci altfel cerealele nu cresc. Iarăşi un alt soi de cereale necesită un pământ nisipos şi pietros şi un alt soi are nevoie de un pământ nisipos. Unele soiuri necesită un pământ umed iar altele unul uscat. Toate acestea învaţă experienţa omului.

Tot aşa au oamenii diferiţi nevoie de o educaţie diferită, precum sunt construite inimile şi sufletele lor. Dar cum se întâmplă la oameni atunci când sunt copii a unui singur tată, tot aşa se întâmplă cu toate comunităţile şi cu popoarele cele mai mari. Este un popor, care are nevoie de o tratare moale şi uşoară şi el se ridică spre marea binecuvântare a celorlalte popoare ale lumii. Un alt popor are însă nevoie de o tratare dură, căci altfel s-ar strica şi s-ar destrăma, spre marele blestem al popoarelor din jur. Tot aşa are un popor înclinaţia spre tiranie şi spre dominarea oamenilor din jur. Pentru sufletele unor astfel de oameni este atunci mai bine, ca ei să pice pentru mai mulţi ani într-o scalavie dreaptă, ca ei să fie umiliţi întru totul. Când ei se regăsesc în acea umilinţă şi îşi poartă destinul cu răbdare şi fără a spune un cuvânt, atunci de abia vor deveni ei cetăţeni liberi pe acest pământ şi vor creşte şi se vor dezvolta ca un fruct bun pe un pământ îngrăşat.

Vedeţi, aceasta este o imagine, care poate fi pricepută de voi toţi, deoarece voi aţi înţeles acum destul de multe!

Dar pentru a explica acest lucru extrem de important, vă explic acum părţile trupului omenesc, a cărui fiecare parte are o altă formă şi necesită bineînţeles un alt leac, atunci când este bolnav, ca să se vindece. Dacă cineva simte o durere în ochi, atunci cu siguranţă necesită alt leac decât atunci când îl doare un picior sau altul. Cine are o durere în burtă, trebuie s-o trateze altfel, decât dacă ar avea o durere la o mână sau la cealaltă şi prin aceasta trebuie avut grijă şi la bolile trupului, ca să se vadă dacă acestea sunt tinere sau bătrâne sau dacă sunt foarte avansate. O boală începătoare se poate deseori vindeca pe o cale uşoară, în vreme ce o boală îndelungată are nevoie de o medicină pe viaţă şi pe moarte, ca să fie înlăturată din trup. Dar oamenii se aseamănă în sufletele lor cu părţile proprii ale trupului. Dar cu cât mai mult se aseamănă sufletul cu o parte a trupului în nobileţe sau nu, cu atât mai mult trebuie ca aceasta să se trateze ca şi partea proprie, cu care se aseamănă.

Aceasta este valabil şi pentru oamenii sferelor lor sufleteşti şi după datinele lor, căci ei trebuie trataţi ca şi părţile propri ale corpului, cu care corespund ei în datină şi sufleteşte. Cu un dinte stricat în gură trebuie ca la sfârşit, atunci când nu mai folosesc alte mijloace, să fie scos şi stârpit, ca să nu cumva să-i strice şi pe ceilalţi dinţi sănătoşi; tot aşa se întâmplă şi cu un om care nu vrea să se îndrepte într-o comunitate. Tot aşa trebuie stârpit un popor întreg în morală, dacă nu chiar fizic, ca, la sfârşit, să nu se strice toate popoarele acestui pământ prin acela singur.

Uitaţi-vă în cronică şi voi veţi găsi, ce popor mare au fost pe vremuri babilonienii, ninivitenii, mederii, persanii, egiptenii, vechii greci şi înaintea lor feniţienii şi troianii! Unde sunt acum toate aceste popoare? Unde sunt gomoriţii şi sosomiţii şi unde sunt celelalte popoare din acele zece cetăţi? Da, psihic mai există ele în urmaşii lor împrăştiaţi, dar care nu mai au nicăieri un nume şi nu mai vor avea pe acest pământ un popor sub tot acel nume; căci nimic nu este mai rău decât un nume vechi, de care este agăţată faima îngâmfată şi fără vreun sens. Astfel de oameni sau popoare se cred cu mult mai nobili şi mai buni decât un popor tânăr care se află în starea dreaptă, în faţa lui Dumnezeu, prin tandreţe, umilinţă şi dragoste.

Dacă vă uitaţi voi doar cu puţină atenţie, atunci voi veţi găsi de îndată, cât de bun şi de drept este Tatăl din ceruri! Căci acest pământ este menit pe veci să crească copiii ai Duhului dumnezeiesc şi din această cauză este necesar, ca pământul să fie mai mult pietros şi tare, decât îngrăşat şi moale.

Buruiana care creşte cu planta nobilă nu o opreşte în vreun fel ca aceasta să devină fruct, pentru că cresc şi se coc împreună şi aici este ici şi colo cât se poate de folisitoare pentru aceasta că se mai află şi pământ tare şi pietros. Pe scurt: Ceea ce Dumnezeu lasă ca să se întâmple, este bine şi la sfârşit îi este omului pur totul limpede, ce poartă pămânul în sine pe şi peste sine. - Spuneţi acum dacă voi aţi înţeles totul din ceea ce Eu am vorbit acum!"

Spune **Cireniu**: „Doamne, dar cine să nu Te fii înţeles? Doar totul este atât de luminat ca şi soarele însuşi!"

Spun **Eu**: „Foarte bine şi acum să vă redea Josoe al nostru o imagine sigură la toate acestea!"

206. Vorbele de scuzare ale lui Josoe.

Spune **Josoe:** „O, Doamne, opinia mea asupra acestui lucru va ieşi într-adevăr foarte nesigură! Eu înţeleg într-adevăr aşa per total, ce vrea să fie spus prin aceasta şi nu pot susţine din partea mea fără înconjur, de parcă n-aş fi înţeles un asemenea lucru destul de limpede; dar a face asupra acestui lucru o anumită reflecţie (*consideraţie)* luminoasă ca soarele, pentru asta mă simt mult prea slab. De aceea ar fi deja iarăşi bine, dacă cea mai minunată Jarah ar dori să mă reprezinte încă şi aici. Pentru că dacă aş şi vorbi încă cât se poate de înţelept, părându-mi-se mie, atunci este însă totuşi la sfârşit ceva de faţă, căruia i se poate foarte tare contrazice! Şi astfel îmi este aşadar într-adevăr cu mult mai drag faptul de a asculta, decât să vorbesc eu însumi. Ah, dacă cineva ar scoate ceva la iveală, ce ar fi fals şi incorect numai în cel mai neânsemnat mod, atunci voi avea într-adevăr o limbă mai vie; dar spre dezvoltarea adevărurilor aflându-se prea sus de orizontul meu de cunoaştere, mă simt prea slab încă multă vreme, - şi aşa rămân fain frumos tăcut şi cu totul modest, îi las cu drag pe cei mai înţelepţi să vorbească pentru mine şi ascult ca un admirator tăcut, cum unui cuget înţelept îi ţâşnesc cuvinte înalte tot aşa de strălucitor ca soarelui de dimineaţă razele lui de lumină. Pe lângă aceasta, consider eu, cel puţin pentru mine, cu totul de prisos de a face încă alte reflecţii asupra ceva deja oricum luminos ca soarele. Cine va aprinde într-adevăr în cea mai luminoasă amiază încă o oarecare lampă, pentru a susţine astfel lumina soarelui? Cine însă mai poate avea încă un oarecare dubiu în privinţa cuvintelor de lumină celor mai strălucitoare, care au curs acum din gura Ta sfântă, deci, acela să se anunţe şi va fi condus necondiţionat pe calea cea corectă!

Ştiu bine, că pe Tine, o, Doamne, trebuie să Te ascultăm aşa zis orbeşte, dacă vrei ceva de la cineva; dar aici trebuie să mă arăt ca neascultător şi anume în consecinţa umilinţei drepte a inimii mele! Pentru că foarte uşor

ar putea fi cererea Ta, o, Doamne, pentru mine şi un fel de încercare, dacă mă voi lăsa aşa de departe înflăcărat de mândria mea înăscută, pe mine însumi adesea subestimându-mă şi voi scoate imediat la iveală lampa mea de noapte încă pe deasupra foarte rău înzestrată, pentru a face cu aceasta soarele cumva totuşi încă mai luminos, decât este el! Dar aici îmi spune din fericire inima mea liniştită: 'Băiat înfumurat, ai grijă, Domnul te încearcă! Vezi, ca să dăinui în milostivire în faţa Lui!' Dacă aud însă aşa ceva, oh, atunci mă orientez aici însă şi de îndată şi rămân pe locul meu modest! - Am dreptate său nu, de a mă purta astfel general valabil?"

Spun **Eu:** „Dragul Meu Josoe, ai dreptate şi, totuşi, nu pe deplin dreptate; pentru că, dacă cer ceva de la tine, atunci ştiu cu siguranţă de ce! Şi dacă vei vrea tu să-ţi afli mântuirea ta în toate sporită pe deplin, atunci trebuie să Mă asculţi în toate lucrurile, fie ce-o fi. Şi dacă aş cere însuşi viaţa trupului tău, atunci ar trebui să-o laşi cu bucurii; pentru că nu voi cere viaţa trupului nimănui spre nenorocirea aceluia, care ar lăsa-o pentru mine!

Dar Eu ştiu, ce ţi-a oprit acum aşa de fapt puţin limba. Vezi, tu ai fost înainte de aceasta puţin indiscret în aceea, că ai afirmat despre tine, că ai fi numai pentru adevărul singur! Eu ţi-am arătat însă, că n-ai ştiut încă nici pe departe, ce este adevărul; şi pentru că Jarah, ca o fată nevinovată din Ghenizaret, te-a ruşinat puţin evident după aceea, deoarece a răspuns într-un fel foarte strălucit la întrebarea Mea către tine, atunci ai pierdut după aceea aşa puţin curajul. Dar vezi, această lipsă mică de curaj nu este de fapt nici o smerenie aşa cu totul dreaptă, ci, mult mai mult, o mândrie în secret jignită a cugetului tău! Şi vezi, acesta este acum deci şi aşa un motiv mic adăugat, de ce te hotărăşti acum aşa de greu spre vorbire! Eu vreau însă, ca să înfrângi acum în tine pe deplin un asemenea motiv adăugat; pentru că îi este mai bine unui cuget puţin înfumurat să fie ridiculizat puţin, decât să se simtă admirat şi linguşit din toate părţile pe calea reuşirii triumfătoare! De aceea continuă tu numai să vorbeşti, dacă cer de la tine să vorbeşti ceva! - şi acum dă-ne acum numai în continuare o oarecare părere sigură despre învăţătura Mea în ceea ce priveşte robia!"

207. Opinia lui Josoe despre îngăduirea robiei.

Spune **Josoe:** „În numele Tău vreau să încerc aceasta într-adevăr în toată scurtimea posibilă; dacă însă opinia mea va fi una cu totul sigură, aceasta ar fi fireşte într-adevăr o cu totul altă întrebare.

Picioarele omului se află evident mai adânc în demnitatea vieţii decât mâinile; dar, dacă picioarele nu l-ar duce pe om la apă, atunci n-ar putea fi ele de către mâini curăţate de praful şi mizeria lor. De aceea, sunt eu de părere, este slujirea de robie în general tot aşa de necesară ca slujirea de domnie. Dacă picioarele alunecă, cade omul întreg şi este de aceea desigur bine şi folositor, de a avea adesea mai multă grijă de picioare, care pot fi numite cu tot dreptul robii trupului, decât de toate celelalte mădulare ale trupului. Greoi şi fără voie trebuie să ducă picioarele trupul greu, la aceasta cu totul trândav departe pe călătorii de zile şi nu primesc la sfârşit nimic altceva ca răsplată decât cel mult o răcorire curăţătoare la un oarecare izvor, în timp ce după o călătorie săvârşită, trupul, care a fost trândav pe călătoria întreagă, se întăreşte cu mâncare şi băutură. Dar ce pot, ce vor să spună picioarele la aceasta? - Nimic, - pentru că ele sunt făcute pentru aceasta!

Şi astfel sunt eu de părere, că robia este o necesitate, care nu poate fi niciodată înlăturată, dacă omenirea vrea să rămână în ordinea dată ei; ar trebui numai să fie cazul, că oamenii ar descoperi cu timpul un oarecare alt mijloc de mişcare, - atunci fireşte că ar putea fi făcută inutilă slujirea de robie a picioarelor. - şi astfel cred eu, ar putea să se întâmple, deci, cu robia, cu timpul!

Ar fi mai bine într-adevăr, dacă s-ar putea lipsi omenirea pe deplin de robia dezonorantă; dar aceasta ar părea să dureze încă mult timp, până un asemenea timp norocos va săruta pământul.

Robul este cu adevărat văzut de omenirea liberă ca o buruiană între oameni. Dar prin această buruiană rară este omul liber foarte tare îngrăşat şi se face la aceasta trândav şi pe deplin el însuşi inactiv, - şi aceasta consider eu că e foarte rău. În această privinţă ar fi iarăşi mai bine, dacă n-ar exista nici o robie. Dar dacă robia este pe de-altă parte din nou o şcoală a smereniei, atunci este aceasta fireşte, de asemenea, iarăşi o necesitate esenţială pentru omenirea care s-a înălţat prea sus; pentru că după robia babiloniană s-au făcut israeliţii iarăşi un popor cu totul bun, - numai păcat, că robia n-a ţinut cel puţin un secol întreg! Pentru că la eliberare erau după părerea mea încă prea mulţi printre, cărora strălucirea de odinioară a împărăţiei iudaice le plutea încă prea mult în faţa ochilor, din care cauză ei nici n-au avut atunci nimic mai harnic de făcut, decât să restaureze strălucirea veche. Şi atunci când au fost iarăşi clădite zidurile şi templul, a şi fost atunci înfumurarea veche iarăşi la îndemână şi apoi s-a întâmplat acuşi iarăşi şi de fapt încă mai rău în Ierusalim decât mai devreme, înainte de robia babiloniană. Patruzeci de ani au fot prin urmare evident prea puţin; dar aşa în o sută de ani le-ar fi trecut desigur pe deplin tuturor părinţilor noştri simţul pentru strălucire, măreţie şi înfumurare, timp de o sută de ani!

Ce-i drept, aceasta este în întregime numai aşa presupunerea mea, desigur încă foarte imatură şi va avea, fără dubii, contrazicerile ei foarte straşnice şi bine întemeiate; dar eu vorbesc numai aşa cum simt. Pentru că dacă cineva a primit o botniţă pentru o faptă rea, atunci nu va ocoli el facerea de rău tocmai un timp cu mult mai îndelungat, decât a durat durerea; dacă a fost el însă bântuit din partea lui Dumnezeu cu o suferinţă îndelungată şi foarte dureroasă pentru o faptă rea, atunci desigur că de-abia va mai comite vreodată iarăşi păcatul, prin care şi-a atras o suferinţă atât de grea şi dureroasă!

De aceea, nu-mi pot imagina altfel o robie de durată destul de lungă, decât numai fiind pe deplin utilă şi înţelg acum şi necesitatea de fier a acestei stări sociale şi mă gândesc în sinemi: Aşa un rob foarte bun şi suspus este de fapt cu mult mai mult un om desăvârşit decât cel liber; pentru că cel liber este spiritual un rob al simţurilor sale, în timp ce robul material poate fi spiritual un om cu totul liber.

Pentru că este o diferenţă mare între un om, care este un domn al voinţei sale - ceea ce trebuie să fie cazul pe deplin la un rob adevărat - şi între un om, a cărui voie nu cunoaşte nici o ascultare şi la care trebuie să se întâmple totul, ce vrea el.

Şi cu aceasta îmi laud acum de abia pe deplin robia şi doresc, ca ea să nu aibă niciodată în totalitate un sfârşit! Pentru că eu sunt de părere: De îndată ce această şcoala de bază pentru adevărata smerenie va lua sfârşit, atunci îi va lovi o mare nenorocire pe oamenii pământului!

Fireşte că ar fi într-adevăr de dorit, ca toţi oamenii să trăiască potrivit cu învăţătura Ta, căci aşa ar fi robia o cea mai rea nevrednicie şi o nelegiuire asupra drepturilor omenirii; dar atâta timp cât, oarecum, nu este acesta cazul şi probabil nu va fi încă mult timp, este şi rămâne robia a omenirii înfumurate o adevărată Evanghelie din ceruri, rânduită pe pământ spre îndreptarea omenirii. -

Aceasta ar fi, aşadar, reflecţia mea aşa slabă despre cuvântul Tău în privinţa robiei; eu Te rog, o, Doamne, acum însă de asemenea, ca să fii dispus în cel mai milostiv mod, ca să-mi arăţi greşelile în aceasta, pe care le-am făcut eventual, ca să fiu în stare să pătrund şi în această sferă în deplinul adevăr!"

Spun **Eu:** „Dragă Josoe, aici ai tu în toate dreptate pe deplin şi se lasă aici puţin sau absolut nimic obiectat cu drept deplin; numai în aceea ce priveşte durata robiei babiloniene, te-ai avântat tu puţin în râvna ta. Pentru că vezi, orice prizonierat şi şi orice robie nu este de fapt totuşi nimic altceva decât o judecată de pedeapsă permisă de Dumnezeu! O judecată însă este şi rămâne din păcate mereu numai o obligare extremă spre îndreptare şi are de aceea, de obicei, pentru sufletele oamenilor mai mult o eficienţă rea decât bună; pentru că cine ocoleşte răul numai din pricina urmărilor rele şi face binele din pricina urmării bune, acela este încă foarte departe de împărăţia lui Dumnezeu. Numai acela, care face binele tocmai de aceea, pentru că este bine şi ocoleşte răul din cauza răului însuşi, este un om desăvârşit. Pentru că atâta timp cât omul nu se îndreaptă din sine însăşi către lumina adevărată, rămâne un rob în duh şi cu aceasta mort pentru împărăţia lui Dumnezeu. - Constrângerea exterioară îi aduce pe oameni încă pe alte căi greşite a vieţii decente de dragoste, dintre care vom auzi imediat câteva."

208. Constrângere de lege şi dragoste.

(Domnul:) „Iată, mergea în noapte o fată de rang social inferior. Ea era pe undeva cu treburi ale domnilor ei, a întârziat însă atât de mult, că a fost surpinsă de noapte pe calea ei de întoarcere. La jumătatea drumului, însă, dă de o casă, în care locuia un pustnic evlavios, cum există asemănători în toate regiunile Iudeii, care, din pricina împarăţiei lui Dumnezeu, cum susţin ei şi şi au aceasta într-adevăr în planul lor de viaţă, duc o aşa numită viaţă severă. Fata, întorcându-se acasă deja în noapte adâncă furtunoasă, bate la uşa pustnicului şi roagă pentru a fi primită şi găzduită pentru acea noapte.

Pustnicul merge acum afară şi vede, că cea implorătoare este o fată, prin a cărei păşire înăuntru coliba lui ar putea doară cel mai evident să fie necurăţită. De aceea spune el, cuprins de râvnă sfântă: 'Să nu cumva să calci în coliba mea sfinţită de Dumnezeu şi curată, tu fiinţă necurată; pentru că ea s-ar face necurată prin tine şi eu în sfârşit necurat prin ea! Mergi de aceea mai departe şi du-te acolo, de unde ai venit!' Cu aceste cuvinte închide el uşa şi lasă fata plângândă în seama sorţii ei dure, cu un cuget foarte uşurat, că a scăpat de acest pericol de a-l face pe el necurat. El se întoarce apoi cu o voie bună în interiorul colibei sale şi îl laudă pe Dumnezeu, că l-a apărat aşa de foarte milostiv de un asemenea pericol pentru sufletul său şi nu se mai îngrijeşte de loc de fata săracă; dacă aceasta se nenoroceşte în noapte întunecată sau nu, asta îi e tot una.

După o oră însă ajunge aceeaşi fată, rău nenorocită de furtună, la casa unui vameş rău famat, care este un mare pacătos în faţa ochilor a evreilor curaţi. Acesta aude săraca fată deja de departe jelindu-se, deoarece ţine strajă la bariera lui şi nu este, de altfel, nici un prieten a mergerii devreme la culcare, de aceea i s-a şi dat din partea părţii curate a evreilor porecla 'Nemernic fără ordine'.

Acest nemernic păcătos însă aprinde repede o făclie şi merge în grabă în întâmpinarea fetei plângânde; şi când o găseşte şchiopătând prinprejur şi plângând, o alintă, o ia pe braţul lui puternic, o duce în casa lui, îi oferă mâncare şi băutură şi îi pregăteşte un aşternut bun şi moale. Dimineaţa, însă, o mai şi umple cu daruri, încalecă după aceea două animale de povară şi o lasă, însoţind-o, să ajungă astfel cu totul întărită şi bine dispusă în patria ei încă destul de îndepărtată. -

Vezi, pustnicul este un căit riguros şi trăieşte continuu într-o obligativitate de pedeapsă impusă de sine însuşi şi ocoleşte totul foarte straşnic, ce ar putea cumva sufletul său, de el socotit ca fiind curat, să-l necurăţească numai în cel mai neânsemnat mod şi este de părere, că Dumnezeu ar trebui să aibă în el deja o bine plăcere însemnat de mare; în acelaşi timp, însă, îi este de asemenea foarte important, ca lumea să-l considere un sfânt fără cusur al lui Dumnezeu şi aceasta cu atât mai mult, pentru că este despre el faptul în general cunoscut, că încăperea lui n-a fost încă niciodată călcată de un picior femeiesc. Bineînţeles că îi aduce o asemenea curăţie pudică şi aşa o grămadă de procente în coliba lui, care ar ajunge cu siguranţă în scădere, dacă cumva, la sfârşit, ar putea fi, totuşi, dezvăluit, că coliba lui a fost, totuşi, o dată necurăţită prin piciorul unei fete, despre care nu se poate, deci, totuşi ştii, când ar avea ea cumva perioda ei necurată.

Vameşului, însă, îi este tot una, dacă lumea vorbeşte de el verzi şi uscate, casa lui este considerată tot timpul ca fiind cea mai necurată şi anume aşa, că un adevărat evreu n-o va călca nicidecum, pentru că s-ar putea necurăţi în aceasta pentru cel puţin o durată de zece zile. De aceea îi şi este vameşului, aşadar, tot una, ce vorbesc oamenii despre el şi despre casa lui şi el acţionează de aceea liber după impulsul inimii lui şi se gândeşte la aceasta:'Dacă sunt deja un păcătos mare şi plin de necurăţie, atunci vreau, însă, totuşi, să fac uz de milostivire, ca să găsesc cândva milostivire şi în faţa lui Dumnezeu!' Spune-Mi tu, dragul Meu Josoe: Căruia dintre cei doi i-ai da tu la sfârşit întâietate?"

Spune **Josoe** zâmbind: „Oh, fără toate formalităţile vameşului; pentru că, dacă ar exista pe pământ numai asemenea pustnici, atunci ar arăta cu vieţile oamenilor acuşi având un sfârşit şi, astfel, foarte rău! Pustnicul prostănac ar putea să-mi rămână în toate orele de zece ori pierdut cu curăţia lui pudică! Cu adevărat, dacă aş avea de dăruit cerul după moarte, atunci ar fi pustnicul cu siguranţă ultimul, căruia i-aş încredinţa ultimul loc în cerul cel mai de jos şi nu mi-ar ajunge mai departe, decât până ce ar deveni ca vameşul! - Am dreptate sau nu?"

209. Moralitatea interioară.

Spun **Eu**: „Într-adevăr; căci aşa şi este! Şi Eu spun acum, cine nu va deveni aşa ca şi vameşul, acela nu va intra în împărăţia Mea; căci şi Eu pot renunţa cu totul la moralitatea interioară!

Da, o moralitate intrioară adevărată şi liberă şi cu dragostea de jerfă pentru aproapele este pentru Mine totul; dar aşa o dragoste pentru aproapele pe care noi am putut s-o vedem la pustnic, nu valorează nimic în faţa Mea. Cine este pur, acela să fie curat doar în inimă şi faţă de Dumnezeu, dar lumea nu are voie să ştie prea multe de acestea; căci cine îl laudă pentru aceasta, acela să nu se aştepte la prea multă laudă din partea Mea.

Dar cel mai bine este atunci când omul spune mereu: 'O Doamne, fii milostiv cu mine, cel care a păcătuit!' şi nu judecă asupra nimănui ceea ce este rău, se roagă pentru duşmanii săi şi pricinuieşte tot timpul acelora binele, care au vorbi rău despre el şi chiar îi şi fac răul.

Într-adevăr, cine este aşa şi face aceasta, acela nu este doar pur în faţa Mea - şi chiar dacă ar avea un păcat, care a forţat trupul său să-l comită din când în când -, ci el este un adevărat frate de-al Meu şi cu Mine împreună el este un rege al cerurilor şi a tuturor minunăţiilor! Căci chiar dacă trupul este ispitit de multe ori de demoni răi, atunci se mişcă totuşi sufletul său în Duhul Meu.

Tot aşa trebuie să se coboare îngerii în iad, în mocirla tuturor povărilor şi atunci când aceştia se întorc înapoi, sunt ei din nou tot aşa de puri cum au fost ei mai înainte în cerurile înalte. Şi tot aşa nu se întâmplă rareori cu fraţii Mei de pe pământ: chiar dacă se coboară cu exteriorul în iad, pentru a menţine puterea dumnezeiască şi voinţa acesteia, rămâne totuşi sufletul lor curat în legătură cu Duhul Meu în interiorul acestuia.

Pe scurt, cine se umileşte din cauza păcatului comis, ca şi vameşul nostru, acela a trecut prin păcat ca un înger şi a fost doar pentru o clipă în iad, pentru a instala acolo linişte şi ordinea; dar când el s-a reântors de acolo, îi este scârbă de acel loc şi sufletul său este curat cum a fost mai înainte. Căci un păcătos care se mândreşte cu păcatele sale şi dacă acel păcătos rămâne în acea stare, acela este deja un diavol, chiar dacă în exterior ar părea aşa de curat în faţa oamenilor.

Eu însă vorbesc către voi toţi: Orice păcătoşi sau păcătoase vin în casa voastră pentru a căuta ajutor, să nu îi alungaţi, ci să-i ajutaţi, aşa de parcă nu ar fi păcătuit vreodată; şi dacă l-aţi ajutat o dată, atunci să faceţi tot posibilul, ca să-i îndreptaţi pe acei păcătoşi spre drumul dragostei şi a înţelepciunii, dar doar acea înţelepciune, care reiese veşnic doar din dragoste!

O femeie care a comis un adulter este după Moise, la evrei, o adevărată păcătoasă, care trebuie să fie de îndată ucisă cu pietre şi acest lucru să se întâmple în cel mai scurt timp de către oricare, care se întâlneşte cu ea după fapta comisă. Eu însă vă spun aşa: Cine o primeşte pe acea refugiată în casă şi caută s-o salveze de două ori - spiritual şi trupeşte -, acela va fi privit pe viitor de Mine cu ochi prietenoşi şi datoria sa se va îngropa în nisip, care o va purta vântul! Dar care va arunca o piatră după ea şi nu este pur de orice fel de păcat, acela va trebui să treacă pe viitor peste o judecată dreaptă din partea Mea! Deoarece acela care îmi aduce ceea ce a fost pierdut, acela va primi în împărăţia cerurilor o răsplată foarte mare; dar cine judecă, chiar dacă este drept după legi, acela va fi judecat la rândul său drept după legile Mele!"

Întreabă aici **Cireniu**: „Doamne, ceea ce ai vorbit acum, este clar şi adevărat până la un anumit punct, care pentru mine nu este încă limpede şi din această pricină eu aş dori o lămurire puţin mai detaliată. Dar punctul care nu este limpede este -"

Spun **Eu**: „Punctul nelimpede este: cum un om atât de curat poate să se coboare în iad printr-o faptă comisă de trupul său, să instaleze acolo liniştea şi ordinea şi, în sfârşit, să se întoarcă tot acel om curat şi pur din acea mocirlă.

Iată, acest lucru este foarte uşor de înţeles, dacă se ştie, ce înseamnă păcatul şi iadul în sensul restrâns şi în sensul larg al cuvântului! - Eu voi încerca să vă explic această stare mai îndeaproape şi din această pricină fiţi atenţi cu tot sufletul vostru!"

210. Fiinţa materiei şi cea a sufletului.

(**Domnul**): „Vedeţi, trupul este materie şi este alcătuit din substanţe dure ale sufletului, care prin puterea şi înţelepciunea Duhului dumnezeiesc veşnic este împins în o formă organică, care corespunde cu toate necesităţile unui astfel de suflet liber.

Dar sufletul care trăieşte într-un astfel de trup nu este cu mult mai curat decât corpul în care trăieşte, pentru că o parte provine din sufletul de veci necurat al Satanei, care a căzut. Corpul este pentru acel suflet nimic mai mult decât o maşinaţie utilă, bună şi înţeleaptă.

Dar în suflet locuieşte deja scânteia curată a Duhului dumnezeiesc, din care intră în conştiinţa acestuia, conştiinţa cea dreaptă şi ordinea dumnezeiască se face auzită în subconştientul acestuia.

Pe lângă aceasta, este corpul dotat cu tot felul de simţuri şi poate auzi, poate vedea, poate simţi, poate mirosi şi mai poate şi gusta; prin aceasta primeşte sufletul tot felul de informaţii despre lumea exterioară, bune şi drepte, rele şi neadevărate.

Din cunoaşterea Duhului, care locuieşte în el simte de îndată ce este bun şi ce este rău; dar, pe de altă parte, trăieşte experienţe bune şi rele cu simţurile exterioare ale corpului, trăieşte păreri bune şi dureroase şi pe deasupra i se arată de la Dumnezeu acestui suflet, pe drumul relevaţiei extraordinare din interior şi din exterior, prin cuvânt, drumul ordinii lui Dumnezeu.

Aşa dotat, poate sufletul să decidă de la sine liber, cum bineînţeles nu poate fi altfel, pentru că sufletului îi este imposibil să ajungă la o existenţă veşnică şi liberă.

Căci fiecare suflet, care doreşte să existe în continuare, trebuie să se menţină prin aceste mijloace şi să avanseze într-un anume fel mai departe, căci, la sfârşit, poate el să împartă destinul corpului, sau iese pe trei sferturi pregătit din trup, care ca fiind stricat nu mai poate fi folosit la formarea în continuare a sufletului şi

acesta prin urmare va fi forţat, pe o maşină mult mai incomodă şi, de obicei într-un fel cât se poate de dureros şi trist, să-şi contiune drumul spre desăvârşirea totală.

Dar trupul, pentru că este alcătuit din părți care sunt încă dintr-o judecată profundă şi din această cauză sunt a morții, este pentru fiecare om un iad în sensul cel strâmt; dar materia a tuturor lumiilor este însă iadul în sensul larg, în care este dat omul prin trupul său.

Cine se îngrijeşte prin urmare mult pentru trupul său, acela se îngrijeşte evident şi pentru iadul său propriu şi hrăneşte şi pliveşte judecata şi moartea sa spre stricarea sa proprie.

Trupul trebuie să primească într-adevăr hrană, ca el să fie tot timpul capabil, să slujească sufletului pentru lucrarea cea mai înaltă; dar cine se ocupă prea speriat de trupul său şi lucrează aproape zi şi noapte, acela evident că se ocupă de iadul şi de moartea sa.

Când trupul ațîță sufletul, să se arunce într-o lucrare de satisfacere, atunci acest lucru se întâmplă din pricina spiritelor materiale sau din natură, care, de fapt, sunt baza trupului în sine. Dacă sufletul ascultă prea mult de funcțiunile trupului şi înfăptuieşte după acestea, atunci el se leagă şi în acest fel coboară în iadul propriu şi prin urmare în moartea sa. Şi dacă face acest lucru sufletul, atunci păcătuieşte în fața ordinii stabilite de Dumnezeu în el.

Dacă rămâne sufletul acolo cu dragoste şi cu comoditate, atunci este acesta tot aşa de murdar ca şi spiritele trupului necurate şi judecate şi aşa rămâne în păcat, iar prin urmare poposeşte în iad şi în moartea definitivă. Dacă pe pământ trăieşte el la fel ca şi corpul, este totuşi ca şi mort, simte moartea în sine şi are şi o frică mare de aceasta. Căci sufletul poate face ceea ce doreşte în păcat şi în iad şi tot nu poate găsi o viață, cu toate că pe aceasta o iubeşte peste toate măsurile.

Vedeți, în aceasta se află motivul, de ce mii şi mii de oameni ştiu despre o viață de după moarte exact atât de mult ca şi o piatră, care se află la marginea drumului; şi dacă li se povesteşte ceva despre aceasta, atunci în cel mai bun caz ei râd doar sau se supără, îl alungă pe cel înțelept afară din casă şi îl sfătuiesc să spună astfel de prostii porcilor mistreți!

Şi totuşi ar trebui ca fiecare om să fie până la vârsta de treizeci de ani gata cu formarea propriului său Eu şi ar trebui să fie conştient de viața de după moarte ca un vultur de zborul său în aerul liber!

Dar cât de departe sunt încă acei oameni, care abia încep să întrebe despre aceasta! Şi cât mai departe se află aceia, care nu vor să audă nici un cuvânt despre aceasta şi care sunt de părerea că o astfel de credință este o prostie, care nu merită nici măcar un zâmbet puțin mai vesel! - Astfel de oameni se află prin urmare o viață întreagă în iadul desăvârşit şi în moartea deplină.

Dar se mai poate întâmpla ca un astfel de suflet să se fi curățat şi deseori i se dă un timp îndelungat pentru curățarea trupului în sine şi a spiritelor sale, prin care partea cea mai nobilă atrage din suflet partea nemuritoare şi doar după moarte partea cea mai dură a sufletului se trezeşte cu totul.

La astfel de suflete se mai întâmplă, ca din când în când, dacă iadul lor se face auzit, adică propriul lor trup, se coboară, cu alte cuvinte acceptă dorințele trupului şi a spiritelor acestuia. Dar astfel de suflete nu vor putea fi necurate, ci ele sunt doar atâta timp necurate, cât timp se află în mocirla adâncă a spiritelor trupeşti; însă nu pot rezista mult timp şi se întorc după scurt timp în starea cea pură, în care sunt iarăşi aşa de curați, de parcă niciodată nu ar fi fost necurați. Dar pe lângă aceasta au făcut linişte şi ordine pentru un anume timp în iadul lor şi prin aceasta ei se pot mişca fără vreo întrerupere în lumina spiritului lor.

Cine dintre voi are o astfel de înțelegere, acela va pricepe destul de bine cele rostite; şi tu, prietenul Meu Cireniu, spune-Mi limpede, dacă tu ai înțeles întru totul cele rostite de Mine!“

211. Un discurs social al lui Cireniu.

Spune **Cireniu**: Da, Domnul şi Învățătorul meu! Dar aceasta este o învățătură cu totul nouă, de care nici un om nu ar fi visat vreodată! Dar acest lucru este limpede, că Tu nu ai fi avut de unde să ştii de la A la Z aceste lucruri dacă nu l-ai fi creat pe om şi toate lumile; căci fără să fii Însuşi Creatorul oamenilor, nu se poate ştii acest lucru în veci, în afară de felul cum am aflat noi acum aceasta de la Tine.

Experiențele din toate timpurile arată, că aşa stau lucrurile cum ne-ai explicat Tu acum şi niciodată nu se vor schimba; dar nici un înțelept, chiar dacă vedea răul omenirii, nu ştia să spună ceva despre rădăcina acesteia. Dar de unde să fi luat toate acestea. Căci pentru aceasta este nevoie de o cunoaşterea totală a ființei omeneşti, de la sfera sa naturală de veci şi până la cea materială.

Dar cine poate să ajungă la această cunoaştere? Cine cunoaşte trupul omenesc de la fibră la fibră, de la particulă la particulă şi aşa mai departe? Cine a văzut vreodată un suflet să se mişte liber? Nu se ştie deloc dacă are şi dacă are, ce formă poate avea, dacă este mic sau mare; pe scurt toată lumea este într-o necunoaştere deplină. Dar dacă aşa stau lucrurile, de unde se poate atunci afla toate lucrurile despre natura ciudată a omului?

Şi totuşi trebuie să existe mijloace şi căi, prin care un om să se poată cunoaşte mai uşor; căci dacă omul însuşi nu se poate cerceta, pentru ca el să vadă ce este, pentru ce este şi ce trebuie să facă el după natura sa, pentru a ajunge la capătul, care este menit de la Creatorul său, atunci nu îl ajută toate învățăturile şi toate legile nici măcar puțin! Sufletul său, cum se poate vedea la nenumărați oameni, se adânceşte din ce în ce mai mult cu învelişul său, urmarea fiind necesitățile nenumărate şi dureroase ale trupului; căci foame este dureroasă, setea arde şi frigul este dureros, în vreme ce bunăstarea trupului doritor nu îi acoperă doar necesarul, ci îi dăruieşte chiar o fericire luxurioasă!

Partea animalică a omului îşi impune punctele de vedere cu atâta forță şi cu atâta gălăgie, că prin urmare cererile şoptite de suflet nu se mai fac auzite. Dar dacă aşa stau lucrurile, pe cine îl mai poate mira faptul, că sute ori sute de mii de oameni, nu au nici cel mai mic habar de existența sufletului lor? Căci la ei s-a legat deja din copilărie sufletul aşa de tare cu trupul, că au devenit una şi nu mai recunosc decât necesitățile chinuitoare ale trupului.

Da, mai trebuie chiar şi adăugat, că chiar la acei oameni, cărora nu le merge bine trupeşte, nu se vede nici măcar o urmă de vreo necesitate spirituală. În partea de apus a Europei sunt chiar unele popoare, la care nu se poate însă observa nici cea mai vagă urmă de o formare spirituală.

Dar care este motivul pentru acest fapt? Necăptuşirea trupească cea mai totală! Dacă un om merge, înarmat cu ciomege, adesea zi şi noapte în pădurile dense prin prejur şi caută să doboare un oarecare animal sălbatic. Dacă l-a doborât, atunci îl şi mănâncă cu mare poftă, cum se obişnuieşte a se spune, aproape cu pene cu tot. Intrebare: Unde ar trebui, unde ar putea fi la un asemenea popor numai cea mai neânsemnată urmă de o oarecare necesitate duhovnicească? - în timp ce, aşadar, totuşi, în Roma, de exemplu, unde omenirea este prea bine întreţinută trupeşte în cea mai mare parte, se învaţă deja de mult despre un suflet al omului şi de nemurirea lui şi de aceea s-a şi folosit cea mai mare atenţie şi încă se mai foloseşte în continuare şi asupra unei vieţi drepte din punct de vedere moral, care are în vizor mai ales educaţia omului duhovnicesc.

Fireşte că se şi întâmplă din păcate numai prea des, că bogaţii se cufundă la sfârşit prea tare în fericirea vieţii lor şi la aceasta dau importanţă puţină sau de loc educaţiei sufletului lor şi consideră la sfârşit orice învăţătură ca fiind invenţia unui oarecare orfan înfometat; dar ei au totuşi o limbă, prin care poţi să te exprimi lor despre atât de multe lucruri, despre care lucru încep, aşadar, totuşi, aşa puţin să fie stupefiaţi, la sfârşit, cu toată senzorialitatea lor, - ceea ce este pentru sufletul lor deja dintotdeauna un câştig.

La oameni, însă, despre care nu se ştie încă exact, dacă au o limbă sau nu, nici nu este posibil să înfăptuieşti o asemenea stupefiere. Dacă însă deja asta nu merge, în ce formă ar fi de-abia atunci într-adevăr posibil de a-i trezi pentru a necesitate duhovnicească mai adâncită a sufletului?

De aceea ar fi părerea mea, că ar fi nevoie să fie omenirea mai întâi aprovizionată bine cel puţin pentru trup şi ar trebui atunci să fie totuşi mai uşor de a trezi sufletele oamenilor continuu tot mai mult pentru necesităţile adevărate duhovniceşti ale vieţii. Cel puţin ar trebui să fie oamenii întreţinuţi cu lucrurile cele mai necesare! Pentru că, cum am spus deja, un om fizic prea sărac nu poate avea nici cea mai neânsemnată necesitate după o educaţie duhovnicească! Unui stomac înfometat este greu de propovăduit, înainte ca să nu fii luat mâncare şi băutură la sine. Aceasta este opinia mea aşa necompetentă. Tu, o Doamne şi Invăţătorule, ai într-adevăr dreptate, pe deplin; pentru că Tu singur îţi cunoşti doară făpturile Tale pe deplin! Dar nici eu nu cred că nu am puţin dreptate; pentru că şi pentru presupunerea mea vorbeşte experienţa a toate timpurile şi popoarele."

Spun **Eu:** „Bine şi adevărat şi Eu nu pot să-ţi spun absolut de loc, că ai vorbit aici chiar numai un cuvânt neadevărat; dar închipuieşte-ţi treaba astfel pe un corp lumesc, că toţi oamenii ar sta aici şi ar recunoaşte, aşa bine întreţinuţi pentru trupul lor fără lucrul lor deosebit şi altă îndeletnicire, că pot trăi astfel înfăţişat cu totul fără griji, - şi tu ai în scurt timp toate popoarele europene de nord pretutindeni în faţa ta!

Popoarele tale europene de nord au fost însă odinioară în Asia, ca leagăn al neamului omenesc, aprovizionate cu toate tot astfel şi încă mai bine precum romanii tăi şi s-au bucurat de o educare nemijlocită din ceruri; şi au existat înţelepţi între ei, precum cu excepţia Mea n-a purtat pământul; dar care a fost urmarea acestui lucru? Ei mâncau şi beau cu totul confortabil, s-au făcut pe zi ce trece tot mai trândavi şi au decăzut din generaţie în generaţie în starea actuală; acum însă, într-o asemenea stare cea mai deplorabilă trebuie ei în sudoarea feţei lor să-şi procure subzistenţa cea mai sărăcăcioasă pentru trupul lor şi nu sunt însă la aceasta totuşi cu totul fără înţelepţi şi învăţători.

Şi iată, tocmai o asemenea sărăcie a lor îi va pune încetul cu încetul pe o treaptă de educaţie, care va întrece cu mult cea actuală a Romei în orice privinţă!

N-ar fi de aceea bine, să-l pui pe om astfel, ca să fie aşa cu totul prevăzut după trup; pentru că atunci s-ar face el la sfârşit atât de trândav, că nici nu s-ar mai îngriji însă atunci pentru nimic. Şi această dorinţă după liniştea trândavă, fără grije este iarăşi o însuşire a trupului de fapt mort; sufletul, care are de a-şi crea din trup în cea mai mare măsură consistenţa lui formală de-abia la o activitate corectă, s-ar odihni atunci de asemenea în odihna fără griji a trupului, deoarece şi în el se găseşte în măsură copleşitoare predilecţia din începuturi spre inactivitate.

Prin necesităţile dureroase ale trupului însă, este trezit de-abia sufletul din letarghia (*moleşeala)* lui; pentru că el simte că o neaprovizionare totală a trupului i-ar aduce la sfârşit moartea împreună cu trupul. El pune de aceea toate mijloacele în funcţiune pentru nevoile trupului şi prevede, aşa de bine pe cât merge, mai întâi trupul. Deoarece are el însă, aşadar, o frică mare faţă de moarte, de aceea începe el atunci foarte acuşi, pe lângă activitatea pentru trup, să să ocupe şi cu cercetarea vieţii propriu zise şi găseşte acuşi din dragostea lui trezită pentru viaţă, că ar trăi cumva încă în continuare ca suflet, chiar dacă trupul este pus în moarte.

Din aceasta se formează atunci în sfârşit un fel de credinţă faţă de nemurirea sufletului omenesc. Această credinţă se face atunci tot mai mult vie şi spre o necesitate a omului.

Dar oameni mai gânditori, care există pretutindeni, nu mai sunt atunci acuşi mulţumiţi cu credinţa singură şi cercetează mai adâncit asupra aceleiaşi, încearcă puterea ei şi caută, unde puterea acesteia nu mai ajunge, s-o dovedească ca fiind pe deplin adevărată, cu mijloace mai tari şi, oarecum, mai evidente.

Poporul consideră atunci asemenea cercetători de obicei ca văzători şi ascultători cuprinşi şi îndrumaţi de un duh înalt, care pe calea dialogului cu duhuri obţin lămuriri mai aprofundate despre viaţa sufletului de după moarte.

Asemenea cercetători sunt atunci de obicei ridicaţi de popor la rangul de preoţi; şi aceştia, pricepând bine, că sunt pentru popor o necesitate indispensabilă, abuzează adesea la sfârşit de o asemenea încredere cel mai adesea obligatorie a poporului lor, îşi caută însăşi folosul lor pământesc la aceasta şi nu sunt la sfârşit nimic altceva decât pure călăuze oarbe orbilor. Dar este la aceasta încă mereu ceva bun, anume că în acest fapt poporul rămâne tot timpul într-o legătură, chiar dacă cât se poate de slabă, cu cerurile.

Cu timpul, când credinţa oarbă şi în preoţi se face una slabă şi tot mai slabă, se ridică din popor cercetători noi, care examinează ce-i vechi şi nu condamnă aceasta niciodată pe deplin, îmbină ce-i bun din aceasta cu rezultatele lor noi de cercetare şi dau la iveală o învăţătură cu totul nouă, care nu se mai mulţumeşte cu credinţa oarbă, ci numai cu convingerea deplină, bazată pe realităţi, care pot fi puse într-un mod necesar în faţa ochilor fiecăruia spre privirea demnă de apreciat.

Şi iată, în acest mod găseşte în sfârşit, chiar dacă pe căi şi feluri ostenitoare, generaţia cea mai tânără de oameni adevărul şi în acesta din multele experienţe şi legile, potrivit cu care este de povăţuit viaţa oamenilor, ca adevărul cu greu găsit să se ţină curat pentru totdeauna între oameni.

Dacă atunci la o asemenea descoperire, care a reieşit de la sine doar din activitatea mereu crescătoare a oamenilor, vine în sfârşit la oameni încă o mărturie ieşită din comun din ceruri ca o lumină măreaţă, minunată, atunci este un asemenea popor salvat ca un om pentru sine şi renăscut şi ca nou născut în duh; şi uite, aceasta în întregime nu reiasă niciodată din asigurarea trupească, fără griji, ci din necesitatea şi grija oamenilor!

Eu îţi spun: La nevoie se face chiar animalul inventiv, cu atât mai mult omul.

Dacă omul este prin nevoie obligat aşa de straşnic spre a gândi, atunci începe acuşi pământul se sub picioarele sale să se înverzească; dacă este el însă asigurat pe ziua de mâine, atunci intră el asemenea animalului în starea leneşă şi nu gândeşte şi nu face nimic.

Vezi, dacă aş îndrăzni să-i dau pământului numai o sută de ani succesivi foarte binecuvântaţi de roade şi toată omenirea ar începe de lenevie să pută ca ciuma; dar deoarece las pe pământ să se alterneze mereu unul cu celălalt ani bogaţi în roade şi ani săraci în roade, atunci trebuie omenirea să fie continuu activă, trebuie să se îngrijească dinainte într-un an bun în roade pentru unul rău posibil următor, pentru a nu muri aici de foame. Şi astfel rămâne omenirea cel puţin într-un fel mereu într-o activitate; în timp ce, altfel, omenirea ar trece numai prea acuşi în letarghia cea mai deplină. - Inţelegi tu şi asemenea lucruri?“

213. Urmarea întreținerii bune.

Spune **Cireniu:** „Doamne, Tu ești într-adevăr Invațătorul omenirii și ești acum o cea mai vie școală a vieții adevărate și știu acum foarte pe deplin, la ce să mă aștept și la ce să se aștepte toate omenirea. Numai acest singur lucru nu-mi este încă bine concludent, de ce un popor, care ar fi cumva totuși întreținut trupește puțin dincolo de robie, ar trebui să treacă la sfârșit într-o letarghie deplină! Despre aceasta aș dori cu drag să mai aflu încă câteva cuvințele lămuritoare din gura Ta, o, Doamne și Invățătorule!“

Spun **Eu:** „O prietene, întreabă istoria popoarelor pământului; privește la Egiptul vechi, bine întreținut, uită-te la Babilon și Ninive, uită-te la Sodoma și Gomora! Da, uită-te la poporul lui Israel în deșert, pe care l-am întreținut timp de patruzeci de ani cu mană din ceruri! Și așa mai uită-te încă la o grămadă de popoare gătate și vei afla numai prea acuși, încotro le-a adus întreținerea bună trupească pe toate aceste popoare!

Vezi, de exemplu o femeie întreținută nu va mai face la sfârșit nimic altceva, decât să se spele și să se împodobească în decursul a întregii zile; la sfârșit se face ea chiar și pentru aceasta prea leneșă și se lasă de altele spălată, curățită și împodobită. Dar nici aceasta nu durează întotdeauna prea mult; la sfârșit devine o asemenea femeie înmuiată prea trândavă chiar și pentru a se lăsa îngrijită și se face în acest fel un veritabil porc, cumva chiar un animal trândav cu desăvârșire, cum există dintre aceștia în India și Africa centrală. Intrebare: Ce mai este prin urmare cumva încă de înfăptuit cu o asemenea femeie? De care educare duhovnicească mai este ea încă în stare? Eu îți spun: Nici măcar ca desfrânată nu mai e bună! Acesta a fost cazul doară și în Sodoma și Gomora, din care cauză a început poporul de fapt să se satisfacă contra naturii! - Ințelegi tu aceasta?“

„Cu adevărat“, spune **Cireniu,** „atât de darnic cu adevărul cel mai strălucitor, ai fost Tu după știrea mea încă de-abia vreodată! Eu trebuie să admit deschis, deoarece mi-ai spus de această dată mai mult decât în toate celelalte dăți, în care am avut norocul să Te ascult. Este acum totul limpede și luminos ca soarele, ce ne-ai făcut cunoscut aici într-adevăr din rădăcina formării și a existenței omenirii în toate relațiile ei, - numai în ceva nu sunt totuși lămurit; dacă mai știu încă și acest lucru, atunci sunt într-adevăr prevăzut pentru veșnicie! Să pun întrebarea, sau mi-o citești deja iarăși astfel din inima mea?“

Spun **Eu:** „Întreabă de această dată numai, din pricina celorlalți, ca să și devină imediat la început pe deplin conștienți, despre ce este aici vorba!“

Grăiește **Cireniu:** „Așadar deci, să dorești să mă asculți deci foarte milostiv!“

214. Contradicțiile din istoria creației.

(Cireniu:) „Eu am reflectat adesea și tot timpul în zadar în viața mea pământească care a durat până acum deja destul de mult, cum, deci, așa cu totul de fapt și, spune, bineînțeles adevărat a ajuns prima omenire a acestui pământ la recunoașterea unei ființe celei mai înalte a duhului și la recunoașterea părții sale proprii sufletesc-duhovnicească. Eu am citit despre acest lucru cărțile Egiptului, scripturile grecilor și cărțile lui Moise al vostru, de asemenea, mi-a ajuns o dată în mâini o capodoperă pământească, pe care mi-am lăsat-o citită și tălmăcită de un bărbat, în Roma, care era indian; dar am găsit peste tot o anumită limbă de imagini mistică, din care nici un om deștept nu poate să devină cumva încă mai deștept și astfel și eu cu atât mai puțin, deoarece mi-am închipuit deja întotdeauna în tinerețea mea, că toți ceilalți oameni ar fi cu mult mai deștepți decât mine. Peste tot apar neconcordanțe logice, care, considerate literalmente, sunt o prostie.

Așa, de exemplu, se spune în Moise al vostru: ‘La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul și pământul era netocmit și gol. Intuneric era deasupra adâncului și Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor. Și a zis Dumnezeu: ‘Să fie lumină!’ și a fost lumină. Și a văzut Dumnezeu că este bună lumina și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric. Lumina a numit-o Dumnezeu ziuă, iar întunericul l-a numit noapte. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi.’

Apoi, sunt amintite în teze foarte scurte despărțirea apei, facerea uscată a solului pământesc și creerea ierbii, a tufelor și a pomilor. Cu această creere trec trei zile și astfel și nopți. Pentru că ziua și noaptea reies însă deja din facerea primei lumini în adâncul întunecat al pământului, atunci nu înțeleg într-adevăr după aceea de ce i-a fost lui Dumnezeu a patra zi iarăși necesar de a crea încă două lumini mari și să le pună pe cer, dintre care cea mai mare să domnească peste ziuă și cealaltă, mai mică peste noapte.

Dacă luăm aceasta acum împreună cu substanța pământul și dacă luăm în considerare, ce sunt după explicația Ta soarele, luna și toate stelele, atunci este doară toată istoria creației a lui Moise o prostie atât de temeinică, cum nu există desigur niciunde pe pământul drag una mai mare și nici nu poate fi! Cine poate desluși vreodată aceasta? Noi cei puțini știm, că pământul nu este un cerc nemărginit, ci numai un glob foarte mare, cum mi-ai arătat foarte concret și adevărat Tu Insuți deja ca copil gingaș în Egipt, precum acum mai târziu nouă celor mulți. Pe pământ nu se face de fapt niciodată noapte, pentru că o parte din pământ este întotdeauna iluminată de soare. Pe de-altă parte, este luna un astru foarte nestatornic și se îngrijește cu totul foarte puțin de conducerea nopții, cel mult câteva zile pe lună.

Așa este și aceasta o nebunie de a spune, că din seară și dimineață este alcătuită o zi, în timp ce totuși oricine știe din experiența întregii lui vieți, că ziua se face mereu numai între dimineață și seară, niciodată însă între seară și dimineață; pentru că serii îi urmează totuși tot timpul cu siguranță noaptea până către dimineață și dimineții îi urmează ziua până către seară și în consecință se află totuși logic corect ziua între dimineață și seară și între seară și dimineață evident noaptea.

Cu toate, însă, că asta trebuie deja socotit de fapt ca aparținând la nebunie, așa este însă totuși încă stilul, că Dumnezeu a admis de-abia atunci, când a creat lumina, că ea era bună, o nebunie fără asemănare! Pentru că înțelepciunea cea mai înaltă a lui Dumnezeu trebuie, ca fiind El Insuși lumină, să fii văzut și observat toată lumina totuși deja din veșnicie, că lumina era bună!?

În cartea indienilor se află creația duhurilor curate înainte de creația materială, pe care cândva mai târziu şi Moise o pomeneşte. Aceştia erau lumină pură şi primul creat s-ar fi numit pe nume 'Purtător de lumină'.

Dacă Dumnezeu a putut deja proba valoarea luminii la creația spiritelor de lumină, dacă cumva El a rămas înainte în cel mai deplin întuneric - iar acest lucru nu se prea aseamănă cu El -, atunci este totuşi cât se poate de caraghios, că Dumnezeu atunci când a creat lumina pe acest pământ a înțeles din nou că lumina este bună!

Tu Însuți poți vedea că povestea creației, în vresiunea lui Moise, este o poveste caraghioasă, da, este chiar enervantă, dacă priveşti acest lucru doar puțin mai natural; şi din această pricină nu este chiar de mirat faptul deoarece cărturarii evrei a unei astfel de învățături, care este de fapt o aberație, nu dau creazare acesteia, dar o mențin totuşi din cauza poporului şi se mai lasă şi bine plătiți pentru aceasta. Acest lucru îl observă şi cei mari de la Roma, dar lasă acest lucru aşa, cu toate că este o aberație extraordinară, deoarece poporul îi dă crezare şi se comportă bine şi liniştit în întreaga țară.

Că toate principiile, care au rezultat din învățăturile străvechi, nu sunt nimic mai mult decât poveşti goale şi fabule - privind acest lucru din partea naturală - , este cât se poate de evident; căci în toate acestea nu poate fi din această parte naturală nici măcar o silabă adevărată. Dar dacă aşa stau lucrurile cu certitudine, atunci mare şi importanta întrebare vine de la sine şi aceasta sună aşa, cum eu am spus-o mai înainte pe lângă impaginația mea: Cum a apărut omul pe acest pământ? Cum a ajuns el la recunoaşterea unui Dumnezeu şi cum a ajuns să se recunoască pe sine însuşi şi cine l-a învățat să deosebească binele de rău? - La aceasta luminează-ne, o Doamne şi atunci noi vom fi ocrotiți!"

215. Formarea primului om.

Spun **Eu**: „Dragă prietene, despre aceasta Eu ți-am făcut o aluzie cât se poate de mare, atunci când Eu ți-am explicat urmările unei strâmtori a oamenilor şi a popoarelor; dar că povestea creației a lui Moise este o adevărată aberație, privind natura, acest lucru poate vedea de departe un om căruia îi este cunoscută natura şi din această pricină îl declară pe bătrânul Moise un prostănac, iar acest lucru nu se poate contesta.

Dar cine priveşte mai cu atenție cărțile lui Moise decât cum priveşte o fabulă a poetului Äsop, acela trebuie să observe de îndată, că Moise se exprima doar într-un limbaj figurat şi se ocupa doar cu formarea primului om şi prin aceasta nu cu povestea creației a pământului şi a cerului şi a tuturor ființelor de pe acest pământ, ci el s-a ocupat doar cu formarea inimii şi a înțelegerii primului om; de aceea leagă el imediat la aceasta ce este omenesc-istoric.

Dar această poveste a putut să fie doar un rezultat al formării inteligente a omului şi niciodată a naturii mute, care a rămas la fel până în aceste timpuri şi care va rămâne aşa pâna la sfârşitul tuturor vremurilor.

Tot aşa stau lucrurile şi cu cărțile indiene, în care se vorbeşte mai întâi de creația spiritelor pure, după aceea de căderea a unuia dintre aceştia sub titlul de 'războaiele lui Iehova' şi, în sfârşit, după aceea se vorbeşte de crearea lumii şi a animalelor şi la afârşit de abia este vorba de om.

Toate acestea trebuie privite doar spiritual şi trebuie explicate doar prin formarea moralității omului.

Dar cine ştie să facă legătura între lumea simțurilor şi cea spirituală, ghidat de duh, aceluia îi este bineînțeles şi posibil, să vadă, cum de fapt a reieşit din lumea spirituală cea naturală, cum şi de unde au apărut sorile şi la sfârşit planetele şi planetele alăturate şi cum s-au format pe acestea tot felul de creații.

Dar acest lucru nu merge prea uşor; căci prima oară trebuie: să fii trezit întru totul în spirit. Căci doar martorul cel mai bătrân al inființării poate să-ți lumineze aceste labirinturi, în spatele cărora nu a privit vreodată un ochi omenesc.

Dar aşa cum este acum omenirea şi cum sunt calculele lui Moise făcute după timp şi materie, coincid perfect, iar de acest lucru tu poți fi sigur.

Cu mult timp înainte de Adam au existat animale mărețe, care nu s-au asemănat în formă, ci mai mult în instinct şi în inteligență cu omenirea. Elefantul este o specie din acestea, cu toate că a devenit cu mult mai imperfect.

Acele animale mari au trăit pe acest pământ şi prin urmare au fost înaintea oamenilor. Pământul a fost ocupat de ele mii şi mii de ani înainte ca să apară primul om.

Prin aceste animale foarte mari a trebuit să se înmoaie pământul pietros al pământului şi a trebuit să fie pregătit pentru creşterea nobilă a fructelor şi a animalelor, înainte ca să fie pregătit, să primească natura fină a omului după planul veşnic dumnezeiesc al ordinii, care se afla atunci încă fără materie, dar care era aşezat în aerul pământului în sufletele vii şi naturale.

Când pământul acestei lumi a fost pregătit, a fost chemat un suflet liber din natura aerului, să-şi ia un trup din humusul gras al pământului după ordinea şi forma de veci a lui Dumnezeu. Şi primul suflet copt şi puternic a făcut acest lucru, cum a fost împins din interior de forța dumnezeiască şi prin aceasta a intrat primul suflet într-un corp bine organizat şi putea vedea întru totul toată lumea şi nenumăratele ființe, care se aflau pe pământ înaintea sa.

Dar animalele acelea mari împreună cu creația dinainte au dispărut în mare parte deja înainte de pe pământ, înainte ca omul să vină cu majestatea sa asemănătoare lui Dumnezeu să salute acest pământ. Dar lăsând toate deoparte se vor găsi în toate timpurile resturile acestor animale pe pământ; dar oamenii nu vor ştii ce să înceapă cu ele.

Cei înțelepți însă vor fi conduşi spre drumul cel bun, că pământul este cu mult mai bătrân decât calculul scurt al lui Moise şi prin acest lucru Moise va fi pentru un anumit timp aşezat într-o lumină cât se poate de nefavorabilă. Dar din partea Mea se vor trezi alți înțelepți, prin care Moise va fi aşezat în lumina cea dreaptă; şi de atunci încolo nu va mai dura mult, până când împărăția lui Dumnezeu îşi va face loc pe pământ şi moartea va dispărea pentru totdeauna de pe acest pământ. Dar multe nenorocire se vor năpusti până atunci peste pământul lumii.

Da, pământul acestei lumi se va îngrăşa de mai multe ori prin sângele şi prin carnea oamenilor şi de abia din această humă spirituală va începe epoca nouă şi spirituală pentru această lume, aşa cum pe vremea lui Adam a început epoca, în care din humusul gras de lut s-a format un trup pentru un suflet care se putea modela în apropierea formei dumnezeieşti.

Dar oamenii, care sunt renăscuţi cu totul în trupurile lor, vor domni în această epocă pe veci ca spirite pure şi îngeri şi totul li se va da spre conducerea lor. În schimb, oamenii din aceste vremuri, care nu au ajuns la capătul desăvârşit spiritual al dezvoltării, vor fi aşezaţi în corpuri nemuritoare pe pământ, dar în sărăcie mare şi deseori vor trebui să servească, ceea ce pentru ei va fi foarte amar, pentru că îşi vor aduce mult prea bine aminte de starea lor fericită în trupurile muritoare. Această epocă va dura foarte mult, până când în sfârşit va trece totul în ceea ce este curat spiritual după planul etern al lui Dumnezeu. Şi iată, aceasta este calea ordinii lui Dumnezeu, a tuturor lucrurilor, a întregii faceri şi a existenţei!“

216. Procesul de dezvoltare a unui bob de grâu.

(**Domnul**:) „Uită-te la bobul de grâu! Atunci când este aşezat în pământ trebuie ca mai întâi să putrezească şi de abia din mucegai se ridică germenele fin. Dar ce are acest lucru de-a face cu natura omului?

Vedeţi, aşezarea bobului frumos şi sănătos se aseamănă cu primul om! Este la fel ca şi intrarea în carne a unui suflet învăţat, a cărui şedere este în aer, dar mai ales în regiunile de mijloc ale munţilor, unde, de obicei, regiunea pomilor se termină şi se întinde până la regiunile cu zăpadă şi gheaţă.

Când un astfel de suflet a ajuns la alcătuirea sa planificată, atunci se coboară din ce în ce mai jos până la locuinţa oamenilor, primeşte un fel de hrană de la cercurile din afara trupului omenesc, care posedă orice om şi rămâne acolo unde este atras de omogenitatea fiinţei sale.

Dacă atunci soţii se simt nevoiţi printr-o genă natrurală, să înfăptuiască o însămânţare, atunci află un astfel de suflet viu acest lucru, sau este atras de cercul în afara trupului a soţului, intră cu o anumită forţare în timpul însămânţării în fluviul bărbatului şi prin acesta se aşează într-un mic ou, ceea ce se numeşte de fapt însămânţarea. Şi iată, din acel punct se aseamănă viaţa cu un bob de grâu, care este plantat undeva în pământ şi trece prin toate stadiile în corpul mamei până la ieşirea în lume, aşa cum bobul trece prin toate stadiile, până când germenul răsare peste pământ!

De acolo începând încep stadiile formării, mai întâi cele exterioare şi după aceea se formează cele interioare.

La plantă rămân rădăcinile în pământ, în vechiul mormânt mucegăit al bobului şi de acolo îşi trag hrana materială. Dar aceasta hrană ar aduce imediat moartea acestei plante, dacă nu ar fi ajutată de influenţa luminii şi a soarelui.

Prima parte a firului are sucuri încă cât se poate de materiale. Dacă acesta este terminat ca bază, atunci firul acela se separă într-un fel de un anumit inel. Prin acest inel trec ţevi cu mult mai fine, prin care pot trece doar sucuri subţiri şi fine.

Din acestea se formează un al doilea nivel al firului. Dar pentru că sucurile din al doilea nivel sunt încă dure şi materiale şi cu timpul devin acestea şi mai dure, se formează mai încă o dată un inel şi acest de-al doilea inel este dotat cu ţevi şi mai subţiri, prin care pot trece doar sucuri cât se poate de fine spre hrănirea duhului de viaţă care pluteşte peste, asemănător spuselor lui Moise: ‘şi Duhul lui Dumnezeu plutea asupra apelor.’

Dar, cu timpul, devin şi aceste sucuri sau lichide pentru viaţa care pluteşte deasupra plantei mult prea dure şi pot înăbuşi viaţa acesteia; şi de aceea se formează un al treilea inel, care este dotat cu ţevi cât se poate de înguste şi este tras de duhul plutitor de peste ape. Printr-un astfel de inel pot intra sucuri doar foarte asemănătoare cu duhul plutitor de deasupra apelor. Dar spiritul de viaţă observă de îndată, dacă sucurile sau lichidele din cel de-al treilea inel îl ajută spre formarea mai departe sau nu-l ajută. Dacă i se pare cu timpul că încă mai conţine urme de judecată şi de moarte, atunci se formează un al patrulea inel, un al cincelea, un al şaselea, un al şaptelea, până când lichidul este atât de pur, ca să nu mai se găsească vreo urmă a morţii.

De abia de aici se trece la un alt stadiu. Sucul care trece prin ţevile cât se poate de fine se formează spre a deveni un mugur şi după aceea spre a deveni o floare, care sunt dotate cu tot felul de organe, care au posibilitate, să primească viaţă mai înaltă din ceruri.

Dacă floarea a făcut această lucrare, atunci este separată ca fiind un puct al înţelepciunii, prin a cărui frumuseţe este atras eterul dragostei, care de fapt în sine este totul şi nu necesită vreo influenţă de afară. Deoarece iată, fiecare floare este o mireasă plăcut împodobită, care doreşte ca să-şi atragă mirele şi care mai înainte se împodobeşte pe bună dreptate! Dar dacă mirele şi-a prins mireasa şi a numit-o o dată a sa, atunci se pune deoparte podoabele de mireasă şi seriozitatea vieţii umilitoare îşi începe activitatea.

De atunci încolo începe să se formeze adevăratul fruct al vieţii. Şi dacă toată atenţia este consumată doar spre coacerea fructului, atunci rămân în fruct toate pericolele anterioare, ca şi în nişte fortăreţe care încă mai au părerea că afară sunt duşmani.

Acolo unde viaţa a început să se formeze şi să înceapă prea repede, este mult prea instabilă. Şi iată, dacă un duşman se apropie de o astfel de viaţă prematură, atunci îl atrage prea mult aceasta; el ia legătura cu aceasta, aşează fructul său în viaţa prea repede pornită a acelei plante! Acesta din urmă sustrage toată viaţa acestei plante, o strică şi o stârpeşte. Fructele pline cu viermi sunt mărturii mult prea evidente.“

217. Formarea spirituală a omului.

(Domnul:) „Cum însă cu plantele, aşa de asemenea cu animalele şi mai ales cu oamenii.

Să presupunem o fată gingaşă, devreme matură, doar numai fizic. Ea numără încă abia cam 12 ani, este însă în toate părţile ale trupului ei deja dezvoltată într-un asemenea fel, că are înfăţişarea unui fete de măritat. O asemenea fată excită atunci fiecare bărbat, care este numai puţin de o natură senzuală, mai puternic decât o sută de desfrânate încă şi aşa de frumoase, dar mature la ani. O asemenea fată maturizată devreme este atunci

expusă după trup la o sută de primejdii şi este nevoie la aceasta din partea părinţilor ei de cea mai mare purtare de grijă de a scuti o asemenea fiică devenită devreme matură de toţi duşmanii pânditori ai farmecelor ei mari. Dacă este ea dată prea devreme unui bărbat lasciv, atunci este ea uşor stricată în fertilitatea ei; dacă este ea prea mult închisă şi ferită de tot aerul rău, atunci se face carnea ei, cum se obişnuieşte a se spune, prăsilată. Ea se face palidă, se consumă şi ajunge arareori la o vârsta demnă de menţionat. Dacă primeşte ea puţină mâncare şi aceasta numai o mâncare slabă, atunci se face ea tristă şi se consumă la sfârşit de asemenea devreme; dacă este ea bine hrănită, atunci se face mai grasă şi neajutorată şi prin aceasta greoaie, aşa încât sângele ei se alterează acuşi şi ea primeşte asupră-i acuşi înfăţişarea unui cadavru, ceea ce trebuie să-i aducă atunci trupului ei evident o moarte prematură.

La fel se întâmplă şi cu educarea exagerată sufletească prea timpurie. Dacă de aceea copii cu adesea numai puţine talente sunt obligaţi spre a deveni înţelepţi cu o severitate, de parcă ar fi în joc menţinerea unei lumi, atunci se fac asemenea suflete atunci istovite, pentru că nu avuseseră mai înainte timpul să formeze trupul lor utilizabil pentru toate cazurile!

De aceea are nevoie totul după ordinea lui Dumnezeu de timpul său şi nu se lasă făcut aici niciunde o aşa numită săritură măreaţă.

La naşterea trupului din trupul mamei este pus germenele veşnic al vieţii în inima sufletului ca scânteie a Duhului dumnezeiesc cel mai curat, tot aşa ca la rodul unei plante, când a lepădat ea bobocul şi începe pentru sine să se înarmeze şi să se consolideze (*a se întări, asigura).* Dacă trupul este o dată dezvoltat, atunci începe dezvoltarea duhului în inima sufletului. Aici trebuie atunci sufletul să-şi pună la contribuţie tot posibilul, ca duhul să înceapă să rasară în el şi trebuie prin urmare să şi-l însuşească.

Sufletul este în acest caz rădăcina şi mlădiţa şi trupul solul pământesc; el nu trebuie să-i dea trupului nici o apă dură spre hrană.

Cercurile, pe care le face duhul, sunt umilirile sufletului. Dacă este ultimul o dată tras, atunci se dezvoltă duhul în sfârşit de la sine şi preia totul, ce este înrudit cu el, din suflet la sine, se consolidează şi preia la sfârşit sufletul întreg la sine şi ce a fost în trup înrudit cu sufletul şi este atunci pe veci pe deplin indestructibil, aşa cum putem observa mai mult sau mai puţin limpede această decurgere iarăşi la aproape fiecare plantă.

Când rodul a ajuns la apropiata maturitate deplină pe calea ordonată, sunt puse în el seminţele, care se odihnesc în el, scântei mici de germene de viaţă, în cojiţe gingaşe, deja pregătite; apoi, se izolează cu totul sământa de celălalt rod pentru un timp şi se consolidează ca pentru sine, dar totuşi întotdeauna pe jumătate din eterul de viaţă al rodului care o înconjoară.

Cu timpul începe rodul exterior să se micşoreze şi să se usuce. De ce deci? Pentru că sufletul lui trece cu totul în viaţa duhului de germene în sământă. Şi dacă puterea de viaţă a rodului a trecut în sfârşit pe deplin în duhul germenului de viaţă, atunci firul mai înainte viu general valabil se face uscat şi mort în toate stadiile sale; dar la aceasta s-a unit atunci toată viaţa plantei cu viaţa germenului spre o aceeaşi viaţă şi ca asemenea nu mai poate fi niciodată distrusă, dacă este ea legată de materia seminţei sau nu.

Şi aşa vezi tu peste tot una şi aceeaşi ordine şi în toate lucrurile şi aceleaşi stadii."

218. Suflet şi trup.

Spune **Cireniu:** „Doamne, iartă, aici trebuie să pun o întrebare intermediară! Ce se întâmplă, aşadar, cu germenele mic al sământei de grâu, dacă este ea sfărâmată, făcută făină, în sfârşit, coaptă ca pâine şi mâncată? Trăieşte şi în aceste stadii germenele de viaţă încă tot mai departe?"

Spun **Eu:** „Intr-adevăr; pentru că atunci când mănânci pâinea, atunci făina materială este dată acuşi iarăşi afară din trup pe calea naturală, viaţa de germene trece însă atunci ca ceva duhovnicesc imediat în viaţa sufletului şi se face una cu ea, potrivit cu structura corespunzătoare. Partea mai mult materială a germenului de viaţă însă, care i-a servit întotdeauna ca bază solidă, ca apa mozaică Duhului lui Dumnezeu, se face hrană a trupului şi trece în sfârşit ca temeinic purificată de asemenea în suflet şi îi serveşte spre dezvoltarea şi hrănirea organelor sufleteşti, ca pentru mădularele ei, părul ei şi aşa mai departe şi în general spre dezvoltarea şi hrănirea a toate acelea, ce găseşti de la Alfa până la Omega într-un trup omenesc.

Că, un suflet constă din toate aceleaşi părţi ca trupul, de aceasta te poţi convinge mai mult ca evident la îngerul Rafael, care stă aşezat la masa noastră şi discută acum cu Josoe. (Intorcându-Mă înspre înger:) Rafael, vino încoace şi lasă-te pipăit de Cireniu!"

Ingerul vine şi **Cireniu** îl pipăie şi spune: „Da, da, asta este totul natură şi aşa zis în serios materie! El are într-adevăr tot aşa ca noi toate mădularele şi aceeaşi formă ca unul dintre noi, numai că totul este mai ales, mai moale şi cu mult mai frumos; pentru că graţia chipului său este, se poate spune, de neântrecut strălucind de frumoasă! Acesta nu este, ce-i drept, absolut deloc un chip de fată, ci unul bărbătesc, înzestrat cu toată seriozitatea, dar la aceasta totuşi mai frumos decât cel mai frumoas chip femeiesc! Eu m-am interesat înainte într-adevăr mult prea puţin de acest însoţitor. El se face temeinic tot mai frumos, cu atât mai mult cu cât privesc la el mai mult. Cerul Meu, aceasta este într-adevăr ciudat! (Spunând către înger:) Ascultă, tu înger minunat foarte frumos, simţi şi tu dragoste în pieptul tău foarte frumos?"

Grăieşte **îngerul:** „O desigur; pentru că trupul meu duhovnicesc este asemenea înţelepciunii dumnezeieşti şi viaţa mea este dragostea veşnică a lui Dumnezeu, Domnul. Şi pentru că viaţa mea este dragoste pură, atunci trebuie eu doară totuşi să simt şi dragostea, fiindcă viaţa mea însăşi nu este nimic altceva decât dragoste foarte pură.

Cum ai putut tu, ca altfel un om aşa de înţelept, să mă întrebi, totuşi, de aşa ceva? Vezi, ceea ce a fost, este şi va rămâne pe veci Dumnezeu Domnul din veşnicie în Sine însuşi, asta trebuie doară şi noi să fim, pentru că noi suntem pe deplin din El şi astfel de asemenea pe deplin în toate fiinţa Sa, tot aşa precum raza soarelui este de asemenea pe deplin şi înfăptuieşte ceea ce este soarele însuşi! Dacă însă astfel, cum atunci o asemenea întrebare?!"

Spune **Cireniu:** „Da, da, asta este deja cu totul adevărat şi corect şi aş fi ştiut asta şi fără explicaţia ta; dar eu trebuia doară să te întreb totuşi de ceva, ca să primesc auzit tonul vorbei tale. Acum însă şi suntem noi deja gata unul cu celalălt şi te poţi duce iarăşi la locul tău!"

Spune **îngerul:** „Aceasta nu ai tu, ci numai Domnul singur de a-mi porunci!"

Spune **Cireniu:** „Prietene, cum mi se pare, aşa eşti tu la toată a ta frumuseţe, înţelepciune şi dragoste însă totuşi aşa frumuşel tare în încăpăţânarea ta îndarătnică!?"

Spune **îngerul:** „O deloc! Dar de către muritori nu poate şi nu are voie să mi se dea nici un ordin; pentru că la mine însumi sunt eu un domn şi nu-mi las poruncit nimic de nimeni, pentru că Eu-l meu, neţinând seama că sunt pe delin în toate din Dumnezeu, este acum un Eu propriu cu desăvârşire! Pe lângă aceasta, nu trebuie să mă tem de ceva, ca oamenii acestui pământ; pentru că la aceasta am o putere şi o forţă despre care n-ai visat încă niciodată ceva. Dacă vrei însă să le cunoşti pe acestea mai îndeaproape, atunci întreabă-l pe căpitanul Iuliu şi pe ucenica mea Jarah şi şi pe ucenicii Domnului; aceştia vor înţelege să-ţi povestească totuşi ceva despre aceasta!"

Spune **Cireniu:** „Doamne, spune-i Tu lui, ca să meargă iarăşi la locul lui, altfel încep să mă tem în serios foarte îngrozitor de el; pentru că cu acesta n-aş dori într-adevăr să mănânc cireşe! El se face mereu mai dur şi înfocat şi nu este nimic de făcut cu el la toată frumuseţea lui."

Ii spun **Eu** îngerului: „Aşadar, atunci du-te, deci, iarăşi la locul tău!" - şi îngerul urmează de îndată îndemnul Meu şi se duce iarăşi la locul lui vechi. Şi Cireniu e foarte bucuros de acest lucru; pentru că el începuse să se teamă deja în serios deja foarte de înger.

Imediat după aceea, însă, Mă întreabă Ioan şi Matei, dacă să noteze toate acestea.

Spun **Eu:** „Asta puteţi face pentru voi, dar pentru popor nu trebuie să le notaţi; pentru că asta este încă prea devreme cu două mii de ani de a o înţelege. Inaintea porcilor să nu arunci însă niciodată mărgăritarele, pentru că nu sunt chiar niciodată în stare să deosebească o asemenea mâncare de cea mai rea mâncare de porci. Dar pentru voi şi pentru alţi puţini, puteţi să notaţi doară aceasta oricum."

Şi cei doi ucenici şi fac aceasta cu semne corespunzătoare de imagine spre diferenţierea a aceia ce au scris la porunca Mea cu litere ordonate ebraice.

219. Facerea cerului şi a pământului.

Cireniu Mă roagă însă pentru continuarea explicaţiei a istoriei de creaţie mozaice în felul corespunzător.

Şi **Eu** spun: „Prietene, ceea ce am început, voi şi duce la sfârşit; numai că mai depinde încă deocamdată de timp faptul, dacă veţi înţelege aceasta bine. Pentru că a înţelege bine istoria mozaică de creaţie, trebuie să fii foarte tare în cunoaşterea despre întregul caracter al omului, la care se ajunge însă tot aşa de greu, ca la recunoaşterea corectă şi deplină a lui Dumnezeu.

Şi aşa ar trebui să vă disec mai întâi construcţia întreagă materială, sufletească şi duhovnicească a omului din fir în fir şi din fibră în fibră şi să arăt în sfârşit, cum partea sufletească s-a dezvoltat şi s-a format mai întâi din partea duhovnicească şi cea materială din cea sufletească şi sub cât de nenumărat de multe corespunderi, care asemenea gradelor de lumină nenumărat de multe corespondează cu tot aşa de multe grade de lipsă de lumină.

Voi vedeţi din aceasta, că acesta nu poate fi cazul atât de uşor şi atât de repede, precum sunteţi voi de părere; dar vă voi spune, totuşi, atât de mult despre asta, cât puteţi deocamdată suporta şi pentru care de a înţelege cu câtva convingere sunteţi deja înzestraţi în sufletul vostru cu experienţe şi cunoaşteri necesare de dinainte. - şi aşa ascultaţi aşadar!

Când Moise vorbeşte aici: 'La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul', atunci Moise nu vrea să fie înţeles cu aceasta absolut de loc cerul vizibil şi pământul vizibil, material, pentru că, ca un adevărat înţelept, el nu s-a gândit la aceasta într-adevăr niciodată, pentru că avea în simţul său iluminat mereu numai adevărul cel mai deplin interior. Dar această înţelepciune a lui adâncă a înfăşurat-o în imagini corespunzătoare, astfel, cum trebuia spre mărturia acesteia să-şi acopere chipul lui prea strălucitor cu un văl întreit în faţa poporului.

Prin 'Cer' însă, ceea ce Moise pomeneşte ca fiind mai întâi creat, este de înţeles, că Dumnezeu a pus, ca oarecum, odinioară, capacitatea de inteligenţă în afara Sa, precum deja în timpul din afara centrului Lui cel mai veşnic şi cel mai curat duhovnicesc - dar, cum am spus, numai capacitatea de inteligenţă. Aceasta este asemenea unei oglinzi, care în noaptea întunecată posedă într-adevăr şi capacitatea de a prelua şi reda pe deplin corect şi adevărat figurat în sine lucruri exterioare, sau mult mai mult pe suprafaţa ei cea mai netedă. Dar în această noapte foarte plină şi acolo în lipsa tot aşa de plină de obiect, este oglinda, totuşi, foarte evident un lucru pentru nimic şi iarăşi nimic!

Moise, însă, relatează de aceea imediat pe lângă punerea unui cer, sau a capacităţii de inteligenţă în afara centrului de viaţă a lui Dumnezeu, de o aşa zisă creere (*facere)* concomitentă a pământului. Cine şi ce este însă, într-adevăr, acest pământ mozaic? Voi sunteţi, într-adevăr, de părere: 'Deci, acesta care ne duce!' - Oh, mult greşit, dragii Mei!

Vedeţi, cu 'pământul' înţelegea Moise doar capacitatea de asimilare şi atracţie (*capacitatea de potrivire şi de centripetă)* a inteligenţelor între ele înrudite şi puse în afară, care este aproape acelaşi lucru cu ceea ce au numit unii înţelepţi ai lumii egiptenilor şi a grecilor asociere de idei (*legătură de gânduri),* unde din noţiuni şi idei înrudite trebuie să iasă în sfârşit la iveală o teoremă întreagă plină de adevăr.

Dacă este însă atracţia reciprocă deja ca de la sine împreună condiţionată în capacităţile de inteligenţă puse în afară de către Dumnezeu, ca urmare a înrudirii lor, atunci reiasă şi a treia concluzie ca de la sine, anume că capacităţile de inteligenţă între ele înrudite s-au atras şi cuprins într-adevăr şi reciproc, - pentru care act atunci încă adânc duhovnicesc nu putea Moise evident totuşi să arate nici o imagine mai potrivită şi mai generală, decât tocmai imaginea pământului material, care nu este în fond nimic altceva decât tocmai un conglomerat (*compact împreună)* de numai particule de substanţă capabile de atracţie şi înrudite între ele, precum în ele.

Dar ‘Era încă întuneric în adânc’ spune Moise mai departe. Vroia cumva Moise să indice prin aceasta în serios lipsa de lumină pe pământul nou creat? Eu vi-o spun, despre aceasta n-a visat Moise niciodată ceva, chiar şi la începutul celei mai proaste existenţe ale sale! Pentru că Moise era un adânc cunoscător al naturii lumii şi era prea iniţiat în înţelepciunea şi ştiinţa foarte adâncă egipteană, ca să nu fii ştiut, că pământul - ca un copil al soarelui mai tânăr cu cel puţin un miliard ori un miliard de ori de ani pământeşti decât mama soarele - nu putea să fie întunecat la formarea lui; ci Moise a indicat cu aceasta numai încă o dată în imagini, că capacitatea de inteligenţă şi înrudirea capabilă de atracţie a inteligenţelor nu trebuie încă să condiţioneze nici o recunoaştere, înţelegere şi conştienţă de sine oricum înfăţişate - ceea ce este totul identic cu noţiunea ‘lumină’ -, ci trebuie să condiţioneze contrariul atât de mult timp, până ce acestea încep să se cuprindă, să se împresureze, să se frece şi astfel să se lupte oarecum între ele.

N-aţi remarcat, voi niciodată, ce vine aici la vedere, dacă începi să freci tare pietre sau lemne unele cu celelalte? Vedeţi, aici vine atunci foc şi lumină la vedere! Şi vedeţi, aceasta este lumina, pe care Moise o lasă să se formeze la început!“

220. Pământ şi lumină.

(**Domnul**:) „Deci ce înseamnă lumina, ştim noi acum; dar se spune mai înainte, că pământul a fost pustiu şi gol! Acest lucru este cert; căci doar cu capacitatea singură, să absorbi ceva, cât şi cu cerinţa umplută pe lângă, nu s-a umplut vreodată un vas. Dar atâta timp cât nu se află nimic în vas, atâta vreme este vasul pustiu şi gol.

Aşa au stat lucrurile şi la creaţia de veci. Au fost din Dumnezeu nenumărate gânduri şi imaginaţii prin forţa atotputernică a dragostei şi a înţelepciunii Sale în întreg spaţiul nemărginit, pe care noi le-am numit mai înainte posibilităţile de inteligenţă separate şi oglindate şi acest lucru este aşa din cauza faptului, pentru că fiecare gând este într-un fel o reflecţie din ceea ce produce de fapt inima.

Dar cum poate fi un gând sau o imaginaţie în sine un vas gol sau ca o oglindă într-un beci întuneric, tot aşa sunt şi toate ideile de legătură pustii şi goale; şi pentru că nu există vreo capacitate de inteligenţă, ci există doar capacitatea de existare şi de lucrare, aşa mai este încă totul, cum am observat şi mai înainte, rece, fără foc şi lumină.

Aceste idei şi gânduri neânfăptuite şi nemişcate ale înţelepciunii dumnezeieşti sunt descrise cât se poate de bine cu cuvântul ‘apă’, în care mai multe elemente specifice sunt împreunate, din care însă întreaga lume trupească îşi începe existenţa cât se poate de diferită.

Dar toate gândurile mari şi ideile care au reieşit din acestea în înţelepciunea lui Dumnezeu şi chiar dacă ele au fost adevărate, nu au putut totuşi să găsească pe undeva o realitate, atât de puţin cum ideile şi gândurile unei fiinţe pământeşti, dacă spre realizarea acestora îi lipsesc mijloacele. Dacă se poate gândi vreo realitate, care să urmeze gândurilor şi a ideilor, atunci trebuie mai întâi să apară mijloacele potrivite şi prin acestea lucrarea cea dreaptă a gândurilor şi a ideilor din interior cât şi din exterior şi trebuie susţinute de o putere şi de o forţă înaltă.

Dacă prin urmare un om vrea să-şi lege gândurile şi ideile şi doreşte realizarea acestora, atunci trebuie, dacă are mijloacele materiale, să combine dragostea cea mare cu gândurile şi cu ideile sale. De o astfel de dragostea sunt îngrijite gândurile şi ideile, exact cum sunt ingrijiţi puii de o cloşcă. Prin aceasta devin gândurile şi noţiunile mai mult decât nişte idei, iar acestea devin mai vii şi mai proeminente. Şi vedeţi, o astfel de dragoste este chiar Duhul lui Dumnezeu în Însuşi Dumnezeul, care, după Moise, a plutit deasupra apei, care de fapt şi în sine nu spune nimic altceva, decât că a fost masa nemărginită a gândurilor şi a ideilor lui Dumnezeu!

Treziţi la viaţă printr-un astfel de Duh, au început gândurile lui Dumnezeu, să se lege în nişte idei mari şi aşa un gând l-a împins pe altul şi o idee pe cealaltă. Şi vedeţi, aşa se întâmplă în ordinea dumnezeiască ca de la sine ‘Să se facă lumină!’ şi ‘A fost lumină!’. Şi prin urmare se explică după Moise actul natural şi măreţ de creare de la bun început în toate lucrurile - cu formarea constantă şi mai ales a procesului de formare spiritual şi duhovnicesc de la copilul nou născut şi până când acesta devine bătrân şi începând de la primul om de pe pământ până în timpurile noastre şi aşa mai departe până la capătul definitiv al acestei lumi!

Dar după Moise apare o propoziţie, după care se pare, că Dumnezeu a început să priceapă că după focul dragostei înfăptuitoare, care a redat lumina, este bine totuşi ca să se facă lumină; doar că nu aşa stau lucrurile, ci este pur şi simplu o mărturie veşnică a înţelepciunii nemărginite a lui Dumnezeu, după care această lumină este una liberă, este produsă prin înfăptuirea gândurilor şi a ideilor lui Dumnezeu şi după ordinea înţelepciunii, prin care în acest fel de la Dumnezeu sunt trimise gândurile şi ideile Lui ca fiinţe proprii cu o inteligenţă aparte, bineînţeles după influenţa necesară a lui Dumnezeu şi cât să se poată forma acestea de la sine. Acest lucru trebuie să se înţeleagă din spusele lui Moise, dar nu faptul, că Dumnezeu a ajuns la înţelegerea subiectivă, că lumina în sine ar fi un lucru bun!“

221. Separarea luminii de întuneric.

(**Domnul**:) „Dar acum vine ceva care în fond şi la urma urmei este cu mult mai greu de înţeles decât ceea ce a fost mai înainte. Căci mai departe scrie: ‘Atunci a separat Dumnezeu lumina de întuneric şi a numit lumina ziuă şi întunericul l-a numit noapte.’ Acest lucru se va înţelege mai uşor, dacă în loc de aceste două cuvinte folosite de Moise luaţi mai degrabă ceea ce este deosebit, adică pentru ziuă, viaţa independentă şi pentru noapte moartea, sau pentru zi libertatea şi pentru noapte judecata, sau pentru zi independenţa şi pentru noapte dependenţa, sau pentru ziuă viaţa de dragoste recunoscută a Duhului dumnezeiesc în creaţia cea nouă şi pentru noapte gândurile şi ideile încă fără suflet din Dumnezeu.

Această ordine o găsiţi din nou pe fiecare plantă, la care nu găsiţi începând de la tulpină şi până la ieşirea fructului decât noaptea sau moartea cea lacomă, unde Duhul lui Dumnezeu înaintea formării vieţii purtătoare de materie a plutit încă deasupra apei în întunericul deplin. Dar dacă fundamentul este o dată stabil, ca la firul

de grâu se poate închide ultimul cerc şi viaţa adevărată spirituală îşi ia o viaţă proprie, să simtă şi să fie pe deplin conştientă, să înceapă să recunoască şi să înţeleagă, atunci se înfăptuieşte evident o despărţire sau mai mult o separare a luminii de întuneric, a vieţii libere de cea a vieţii judecate, sau mai mult o separare dintre viaţa de nedistrus şi intre viaţa judecată şi pieritoare, care este de fapt una cu moartea şi se înţelege prin cuvântul larg 'noapte'.

Şi mai departe se spune: 'Din seară şi din dimineaţă s-a făcut prima zi.' Ce este 'seara' şi prin urmare ce este aici 'dimineaţa'? - Seara este aici acea stare, în care condiţiile spre primirea dragostei de la Dumnezeu prin influenţa atotputernică a voinţei dumnezeieşti încep să se constateze şi încep să se prindă, asemenea gândurilor şi noţiunilor distincte spre o idee. Dacă acestea s-au format până la ultimul inel sub fruct, atunci s-a terimnat seara şi începe după aceea libera şi independenta lucrare spre formarea proprie a fructului. Cum numesc oamenii însă dimineaţa trecerea de la noapte la ziuă, aşa a fost de asemenea corespunzător numit dimineaţă trecerea stării făpturii antecedente judecate, nelibere în cea liberă, cea pe cont propriu. Şi iată, aici n-a făcut Moise absolut de loc vreo greşeală logică, dacă lasă să ia naştere din seară şi din dimineaţă prima şi toate zilele următoare!

Că Moise lasă să ia naştere şase asemenea zile din seară şi dimineaţă, are ca temelie, pentru că după priviri şi consideraţii temeinice are de-a trece fiecare lucru acele şase perioade din începutul începutului până la desăvârşirea lui ca ceea ce este el, exact pe calea unei şi aceleaşi ordini dumnezeieşti, până când se află el aici desăvârşit, ca ceea ce trebuie să fie el deocamdată, asemenea unui spic de grâu pe deplin copt pe paiul mort.

Punerea de seminţe în solul pământesc până la încolţire: prima zi; de acolo formarea paiului şi a frunzelor sugative şi de protecţie: a doua zi; de acolo formarea ultimului inel puţin sub prelungirea imediată a primelor plantaţii spre formarea spicului: a treia zi; de acolo formarea şi amenajarea vaselor ca o păstaie asemenea încăperilor de mireasă spre zămislirea vieţii libere şi pe cont propriu, la care este de adăugat şi starea de înflorire: a patra zi; de acolo căderea florii, apariţia rodului propriu zis, deja purtător a vieţii libere şi înfăptuirea liberă a aceluiaşi - cu toate că încă în legătură cu stările de mai înainte nelibere, din care mai este încă luată o parte a hranei spre formarea pieliţelor, cu toate că de aici este luată hrana de bază din cerurile luminii şi a adevăretei călduri de viaţă - până la perfecţionarea deplină a rodului: a cincea zi; în sfârşit debarasarea totală a rodului devenit copt în coajă, unde miezul cere atunci deja cu totul singur mâncarea curată a cerului spre consolidarea (*întărirea)* lui deplină şi cere tocmai aşa singur şi acum deja pe deplin pe cont propriu, preia această mâncare şi se satură liber cu aceasta pentru viaţa foarte liberă, veşnic de nedistrus: a şasea şi ultima zi pentru formarea şi devenirea pe deplin liberă a vieţii.

În a şaptea zi intervine atunci odihna şi aceasta este starea vieţii acum finite, foarte pe deplin coapte, capabilă de durabilitate, consolidate (*întărite)* din stările anterioare, înzestrată cu deplina asemănare a lui Dumnezeu."

222. Scopul final al întregii fapturi.

(Domnul:) „Daca vreţi să analizaţi aceste spuse acum ale Mele către voi numai aşa puţin mai adânc şi mai matur decât oamenii obişnuiţi ai acestui timp, atunci veţi găsi şi admite uşor, cu toată că tocmai nu în toată adâncimea adâncimei, că Moise a înţeles cu istorisirea lui a creaţiei într-adevăr numai singura adevărată iscare şi formare mai departe a toate lucrurile şi concordantă cu desăvârşire cu toată ordinea înţelepciunii veşnice din al ei început al începutului până la cea mai înaltă desăvârşire, prin imaginile sale excelente.

Cine nu-l înţelege însă pe Moise astfel, acela să nici nu-l citească de loc; pentru că, dacă îl citeşte şi îl înţelege însă astfel pe dos, atunci trebuie să se facă în sfârşit cu totul nebun la numai puţină reflectare şi el ajunge într-o furie adevărată despre prostia ilogică a lui Moise şi despre prostia la sfârşit chiar rău voitoare a tuturor acelora, care dau o asemenea învăţătură ilogică foarte proastă, ca fiind chiar de la Duhul lui Dumnezeu, o impun oamenilor cu foc şi sabie fără toată consideraţia asupra faptului, dacă şi lor însăşi li se pare ea ca o prostie foarte grosolană.

Cine citeşte îl însă pe Moise cu înţelegerea corectă acum arătată, acela va recunoaşte în el nu numai proorocul cel mai cuprinzător de înţelept, ci şi acel foarte adevărat, întrepătruns foarte compact de Duhul lui Dumnezeu, care a avut capacitatea cea mai lărgită şi pe lângă aceasta voinţa cea mai tare să le dea tuturor oamenilor toate adâncimile adâncimilor despre Dumnezeu şi despre toate lucrurile create mărturia cea mai pe deplin adevărată în aşa fel, cum o primise în duhul lui uriaş de la însuşi Duhul lui Dumnezeu!

Aşa s-au format sorile toate pentru sine, pământurile pentru sine şi toate lucrurile distincte pe sori şi pe pământuri pentru sine şi astfel şi în corelaţia lor generală. Şi astfel s-a format omul în sensul cel mai îngust pentru sine şi tot aşa în sensul cel mai general, pentru că făptura întreagă în toată universalitatea ei se aseamănă şi corespunde pe deplin cu un om şi pentru că fiecare lucru distinct, de la cel mai mare până la cel mai mic, a întregii făpturi duhovniceşti şi materiale corespunde şi trebuie să corespundă de asemenea cu omul, pentru că omul este motivul proriu zis şi scopul final al întregii creaţii. El este produsul în sfârşit de câştigat a toate ostenelile de dinainte ale lui Dumnezeu.

Şi pentru că tocmai omul este ceea ce Dumnezeu a vrut să obţină prin toate creaţile de dinainte şi a şi obţinut, despre care lucru voi staţi aici ca dovezi de necontestat, atunci corespunde de asemenea totul în ceruri şi pe toate corpurile lumeşti în toate omului, cum a înfăţişat Moise aceasta şi în istorisirea lui a creaţiei şi cum şi alţi învăţători de popor au înfăţişat aceasta, chiar dacă mai învăluit. Examinaţi însă acum totul şi voi veţi găsi, că acest lucru stă numai astfel şi trebuie să stea astfel şi imposibil altfel! - Tu, Cireniu, spune-Mi însă, cum eşti acum mulţumit cu Moise!"

223. Mărturie a lui Cireniu despre istorisirea creaţiei.

Spune **Cireniu:** „Domnule şi Invăţătorule, cu adevărat, înţelepciunea Ta merge mai presus de toate, ce a binecuvântat vreodată pământul ca fiind lucrul cel mai înţelept, nemărginit de sus şi departe în afară peste

acestea! Pentru că este deja mult a fi un mare înțelept, aşa este însă totuşi cu nemărginit mai mult de a înfățişa astfel înțelepciunea cea mai adâncă şi cea mai tăinuită a lui Dumnezeu cu o cuvântare rațională, ca oamenii, fără a poseda o oarecare educație deosebită de înțelept, cum suntem noi aici, s-o poată înțelege uşor şi limpede. Aceasta poate să-I fie posibil după opinia mea numai lui Dumnezeu singur; pentru că un om încă cât se poate de înțelept poate la sfârşit asemenea lui Moise să-şi încadreze înțelepciunea lui primită de la Duhul lui Dumnezeu numai în imagini corespunzătoare, sau acestea îi sunt date deja ca semințe de răsad, pe care le pune atunci imediat asemenea unui semănător în solul pământesc al inimii omului. Din asemenea semințe rezultă atunci într-adevăr aşa unele roade corespunzătoare; dar oamenii recunosc roadele adesea tot aşa de puțin, precum au recunoscut semințele de răsad împrăştiate în inimile lor şi o asemenea semănătură ajută la sfârşit puțin în acest caz. Dacă recoltează oamenii roadele acesteia devenite coapte, atunci ştiu ei însă atunci cel mai adesea totuşi de-abia, ce să facă din acestea şi la ce ar fi ele, de fapt, de utilizat.

De obicei nu se face niciodată o aplicare cu totul corectă deja la prima împrăştiere a semințelor de germeni de înțelepciune şi cu atât mai puțin abia după aceea de către urmaşii lor mai târzii; pentru că, dacă cei mai dintâi semănători ale semințelor de înțelepciune ar fi făcut o folosire pe deplin corectă şi adevărată cu roadele lor, atunci ar trebui toți urmaşii lor să înfăptuiască de asemenea imposibil o altă folosire din aceasta decât numai una potrivită şi adevărată. Dar fiindcă sigur dintr-o înțelegere incorectă au făcut deja proorocii greşeli împotriva învățăturii lor slab înțelese, de aceea au fost asemenea greşeli mici cu totul sigur motivul ale celor mari de după aceea în urmaşi mai târzii.

Moise şi Aaron au trăit într-adevăr foarte curat potrivit cu învățătura relevată lor de către Duhul lui Dumnezeu; dacă au înțeles însă învățătura lor venind de la Dumnezeu tot aşa, cum Tu ne-ai descoperit-o nouă, este o întrebare mare şi este foarte de pus la îndoială. Pentru că se poate transcrie o limbă străină şi scrierea ei într-adevăr destul de bine şi cu totul corect pe o foaie, fără să înțelegi din aceasta ceva în temelie.

Dar aşa cum Tu, o, Doamne, ne-ai explicat acum Cartea facerii a lui Moise, nu mai poate rămâne de prisos nici un dubiu ulterior în inima omului şi urmarea unei asemenea învățături, atât în înțelegerea corectă, cât şi în înfăptuirea potrivită nu poate fi atunci doară evident nici o alta decât de asemenea numai una corectă.

Dar deoarece Tu, o, Doamne, Te-ai făcut acum deja aşa de darnic cu destăinuirea adevărului cel mai adânc şi mai tăinuit, atunci dă-ne nouă tuturor încă o aşa mică explicație despre aşa numita 'cădere a îngerilor', ca fiind primele ființe create, atunci despre 'căderea lui Adam' şi, în sfârşit, despre aşa numitul 'păcăt strămoşesc', care a trecut ca o moştenire rea la toți oamenii mai târzii. Dacă nu este prea târziu şi dacă suntem în stare să înțelegem asemenea lucruri numai întrucâtva, atunci mai deschide încă o dată gura Ta într-adevăr cea mai sfântă şi dă-ne despre acestea numai aşa câteva aluzii puternice, ca să ne pricepem şi în aceasta numai aşa puțin peste obişnuința zilnică!"

Spun **Eu:** „Da, prietenul Meu foarte drag, aceasta este într-adevăr o nucă încă mai tare decât însuşi istoria creației mozaice, cu toate că ea este, de fapt, în aceasta pe deplin în conținut şi se află pentru cercetătorul harnic acum deja ca un aur la ziua senină. Dacă înseteți însă numai după o aluzie simplă puternică şi nu după o învățătură realizată, atunci pot să-ți fac o asemenea plăcere chiar cu destul drag; fiindcă pentru o aşezare a unei învațături realizate despre aceasta, am avea într-adevăr toți prea puțin timp, deoarece s-a făcut acum deja în jurul a a treia străji din noapte. - Cine are urechi să audă!"

224. Despre căderea duhurilor, căderea lui Adam şi despre păcatul strămoşesc.

(Domnul:) „Căderea duhurilor celor mai întâi create sau a ideilor libere şi însuflețite ale lui Dumnezeu în spațul nemărginit este marea despărțire, despre care Moise spune: 'Atunci a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric!' Cum este însă un asemenea lucru de înțeles în adevăratul sens al corespunderii adevărate şi pe deplin corecte, v-am arătat vouă tuturor deja îndeajuns; succesul de la aceasta - lumea necesară materială, părțile acesteia mari şi mici ca sori, pământuri şi luni şi toate ce sunt pe şi în aceleaşi - este împrăştiat prin spațiul nemărginit.

Iar ce are de-a face aici cu 'căderea lui Adam', astfel are o asemenea cădere deja fireşte mai multă obiectivitate decât aşa numita 'cădere a îngerilor'; numai că la el vine la vedere deja într-adevăr o lege pozitivă, în timp ce la căderea îngerilor nu putea să fie vorba încă nici pe departe de o asemenea lege, pentru că de-abia atunci cu marea dezvoltare a ființelor de făcut libere a fost făcut începutul şi, prin urmare, în afară de Dumnezeu nu se afla aici încă nici o asemenea inteligență, căreia s-ar fi putut da o oarecare lege pozitivă.

De aceea s-a întâmplat cu aşa numita 'cădere a duhurilor' şi o despărțire necesară şi silită, în timp ce cea adamatică, ca reieşind deja de la el însuşi, a fost una liberă şi prin urmare nici o silire, ci o acțiune liberă a primului om din carne deja liber în toate sferele sufleteşti. Per total este ea, însă, totuşi şi un act prevăzut din ordinea secretă a lui Dumnezeu, care, ce-i drept, nu i se dă niciodată ca o constrângere absolută, dar, totuşi, ca o îngăduire cu 'să faci' şi 'să nu faci' a voinței libere a omului din pricina consolidării de câştigat din acțiunea proprie.

Este aici o diferență ca între un copil de om, care nu poate încă să-şi folosească propriile lui picioare şi trebuie de aceea cărat de la un loc la altul şi a unui bărbat sănătos, care deja de mult poate merge adesea numai deja prea bine şi prea temeinic.

Cine poate merge însă o dată singur, pe acela doară nu mai trebuie totuşi asemenea unui copil nou născut să-l cari la un loc, la care vrei să ajungi cu copilul şi pentru copil, ci să i se arate drumul cel mai drept şi cel mai sigur până la locul de destinație. Dacă vrea apoi omul sănătos pe picioare şi tare pe picoare să meargă acolo, atunci va şi ajunge sigur şi fără primejdie la țintă; dacă face el însă de bună voie înconjururi şi căi ocolite, deci, atunci trebuie însă şi lui însuşi să-şi atribuie, dacă ajunge la ținta propusă adesea cu mult mai târziu, mai greu şi mai plin de osteneală.

Şi aceasta o vedem, deci şi la Adam. Dacă ar fi respectat porunca pozitivă, atunci n-ar fi ajuns omenirea, respectiv sufletul desăvârşit al omului, la trupul de carne foarte dur, greu şi neputincios, care este acum împovărat cu foarte multe neputințe şi lipsuri.

Dar neascultarea împotriva legii pozitive la adus pe primul om într-un mod necesar pe o cale lungă de ocol, pe care ajunge acum cu mult mai greu şi cu mult mai târziu la țintă.

Tu eşti fireşte de părere şi îți spui în sine: 'Ei, cum poate, deci, avea o lege mică, doar moralică, dacă este ea respectată sau nu este respectată, o aşa de foarte însemnată influență asupra naturii întregi a omului? Adam ar fi rămas fără savurarea proastă desigur tot aşa Adam-ul de carne, precum a rămas prin mâncatul mărului şi ar fi trebuit să moară cândva, după trup, desigur tot aşa de bine cum acum încă toți oamenii!'

Tu ai pe de-o parte într-adevăr dreaptate; dar pe de-altă parte şi nedreptate. Nu este savurarea mărului, care este un fruct sănătos şi dulce, desigur aducător de moarte; pentru că altfel ar trebui acum toți oamenii, care mănâncă mere, să moară acuşi după aceea. Aşa că mărul însuşi este puțin important sau şi de loc. Dar dacă este interzisă savurarea lui pe un timp nedeterminat şi acest lucru doar numai din pricina consolidării mai mari a sufletului, sufletul însă, conştient de voința lui liberă, nu respectă legea şi o încalcă, atunci face el oarecum o surpare în interior a ființei sale şi aceasta se aseamănă atunci cu o rană dschisă, care este greu de vindecat vreodată pe deplin, pentru că, dacă rana se şi cicatricizează, prin cicatrice sunt îngustate un număr de vase în aşa fel că prin ea nu pot circula bine mai departe sucurile de viață ale sufletului şi exercită de aceea în locul cicatricei mereu o presiune neconfortabil de dureroasă.

Prin aceasta însă este atunci sufletul tras în jos, mai ales numai pentru dezvoltarea liberă a duhului de a se îngriji în el şi el foloseşte acum înfăptuirea lui în cea mai mare parte numai asupra faptului, ca cicatricea să se treacă iarăşi. - şi vedeți, această cicatrice se numeşte 'lume'!

Sufletul vrea, ce-i drept, să se scape continuu de această cicatrice; pentru că ea îndurerează sufletul în simțul grijii respectiv grijii lumeşti. Dar cu cât mai mult sufletul se osteneşte în acest caz, cu atât mai dură se face cicatricea şi cu cât mai dură se face ea, cu atât mai multă grijă produce ea; şi sufletul nu are la sfârşit nimic altceva de lucru, decât să se ocupe numai cu vindecarea acestei cicatrice vechi, asta înseamnă, să se facă fără grijă, trece la sfârşit el însuşi aproape pe deplin în această cicatrice şi se îngrijeşte numai puțin de duhul lui. - Şi vedeți, acesta este aşa numitul 'păcat strămoşesc'!"

225. Puterea moştenirii.

(Domnul:) „'Cum însă se poate aşa ceva într-adevăr moşteni?' - se va întreba. Oh, foarte uşor, mai ales în înfățişarea organică a sufletului. Ce a preluat însă acesta o dată, aceea poate să-i rămână mii de ani, dacă un asemenea lucru nu va fi iarăşi adus la ordinea deplină prin duhul din el. Priviți la caracterul unui popor! Dacă vă arăt astăzi înfățişarea strămoşului său din începuturi, atunci veți recunoaşte toți acuşi, că o asemănare însemnată s-a transmis asupra tuturor urmaşilor lui. Dacă strămoşul a fost un om bun şi blând şi astfel şi soția acestuia, atunci va fi la sfârşit cu puține excepții întregul popor unul mai mult bun şi blând decât un popor, care a avut aici un strămoş irascibil, trufaş şi lacom de domnie.

Dacă o trăsătură psihică sau morală uşoară a unui strămoş se mai poate observa foarte bine câteva sute de ani în urmaşii săi, cu cât mai mult se vede trăsătura a primului om de pe pământ în urmaşii săi, deoarece sufletul său a fost la început cu mult mai receptibil şi prin aceasta s-a lăsat cu mult mai uşor ispitit decât sufletele care au urmat, cărăroa le-a fost întipărită trăsătura tatălui în fluviul vieții a sămânței de viață şi prin urmare aceasta

nu s-a mai putut şterge şi nici nu s-a mai putut stârpi în vreun fel. Din păcate, o astfel de cicatrice deformează enorm de tare sufletul şi Dumnezeu a încercat tot timpul toate posibilităţile, ca să-i fie unui suflet posibil de la sine, să repare o astfel de tăietură pentru toate timpurile; dar până acum nu a vrut prea bine să iasă acest lucru şi de aceea am venit Eu Însumi pe acest pământ, pentru a stârpi o astfel de cicatrice urâtă.

Şi Eu o voi stârpi; dar acest lucru se va întâmpla prin nenumăratele răni, care vor fi bătute în carnea Mea. Dar acest lucru voi încă nu-l puteţi înţelege acum; dar când va veni acea vreme, atunci voi veţi înţelege totul şi Duhul sfânt al întregului adevăr vă va ghida pe voi toţi în toate înţelepciunile.

Dar voi aţi citit în Moise, cum el vorbeşte despre blestemul lui Iehova peste pământ şi cum scrie acolo: 'Cu osteneală să te hrăneşti din el în toate zilele vieţii tale!' şi după aceea scrie imediat după blestemul de pământ: 'Spini şi pălămidă îţi va rodi el.'

Vedeţi, dacă aceasta vreţi voi ca să înţelegeţi material după cuvintele rostite, atunci aţi avea voi pe deplin dreptate, dacă aţi privi acest lucru cu seriozitatea materială, să-L acuzaţi pe Dumnezeu de o neânţelepciune totală! Dar pentru că o astfel de rostire trebuie înţeleasă doar sufleteşte şi trebuie înţeleasă doar spiritual, cade de la sine această acuzare şi omul are singura vină dacă ceva se înrăutăţeşte în fiinţa sa, aşa cum doar el singur poartă vina atunci când recolta într-o ţară este mai slabă decât este aceasta de regulă; căci în simţuri nu depinde totul de Dumnezeu, ci şi de om.

Dacă un suflet este întru totul conştient şi se foloseşte de înţelegerea sa, că poate vedea în sine foarte bine şi poate observa ordinea lui Dumnezeu şi mai departe trebuie să devină independent pentru consolidarea sa, bineînţeles acest lucru întâmplându-se doar după recunoaşterea ordinii lui Dumnezeu. Dar dacă acest lucru nu îl desăvârşeşte într-un anumit punct, ci trece peste aceasta, sau face ceva contrar, atunci bineînţeles că îşi dăunează şi rana pe care a provocat-o, nu o mai poate vindeca de la sine, pentru că lucrul sufletului devine unul neordonat, din care, cu timpul, încep să se formeze din ce în ce mai mult bariere sufleteşti: nevăzul, prostia, neânţelegerea, capacitatea redusă de înţelegere, descurajarea, tristeţea, frica, supărarea, furia, neliniştea şi la sfârşit apare chiar şi disperarea.

Şi vedeţi, aceştia sunt 'spinii' şi 'pălămida', care cresc din 'pământ', adică, ceea ce creşte din inteligenţa scăzută a sufletului, la fel ca şi plantele parazite de pe ramurile de obicei sănătoase ale pomilor!

'Belestemul lui Dumnezeu' nu este nimic altceva decât recunoaşterea sufletului, că acesta s-a stricat împotriva ordinii lui Dumnezeu şi din această pricină trebuie ca din propria vină să-şi caute hrana cu sudoarea pe chip.

Şi 'sudoarea pe chip' este rana, amintită mai sus, a sufletului, care şi-a pricinuit-o singur prin mâncarea mărului, iar acest lucru ar fi putut să-l ocolească foarte bine."

226. Grijile lumeşti şi urmările grave ale acestora pentru suflet.

(**Domnul**:) „şi Eu vă spun acum vouă acest lucru, ca voi să alungaţi orice grije de la voi; căci ficare grijă din pricina lumii este un legământ material, prin care sufletul se leagă cu materia din cauza rănii dintâi! Dar cu cât mai mult sufletul se leagă cu materia cărnii, cu atât mai mult începe să se strice în el imaginea unui adevărat Duh dumnezeiesc; şi atunci cu cât mai mult sufletul se leagă prin griji cu trupul, care în sine este doar o judecată, o necesitate dureroasă şi prin urmare moartea în sine, cu atât mai mult începe să uite sufletul de viaţa veşnică şi de nestârpit din interiorul său. Dar cu cât mai mult se distanţează de acest legământ, cu atât mai liber devine şi cu cât mai mult se leagă de Duhul dumnezeiesc din el, cu atât mai vie şi din ce în ce mai luminată apare recunoaşterea vieţii veşnice în suflet.

Dar cine prin urmare mai are încă o frică mare de moartea trupului, sufletul aceluia este încă strâns legat cu carnea şi are un spirit cât se poate de slab; căci o mare dragoste pentru această lume este un semn sigur, că sufletul în sine nu s-a ocupat încă prea mult de viaţa veşnică din interior şi motivul acestei probleme este vechea rană, care a desăvârşit-o Adam şi prin el tuturor sufletelor care au intrat în carne.

Dar, totuşi, poate oricare suflet să se vindece de o astfel de rană groaznică, dacă vrea acest lucru cu adevărat. Căci pentru aceasta a înfiinţat Dumnezeu deja de pe vremea lui Adam metode şi chiar Adam a fost la sfârşit iarăşi aproape pur. Enoh a fost vindecat întru totul; de aceea a fost el şi schimbat în trup, aşa cum s-a mai întâmplat încă cu unii strămoşi de pe acest pământ. Dar pentru că urmaşii lor s-au amestecat cu copiii părinţilor nevindecaţi, a rămas rana cea străveche, apare în unele părţi mai mult, în altele mai puţin, dar toate acestea spre chinul oamenilor.

De aceea sunt şi naşterile dureroase la femei şi din această pricină există aşa multe feluri chinuitoare de moarte la oameni. Căci un suflet natural prin fluviul bărbatului de sămânţă se uneşte cu tărie mai întâi cu carnea mamei şi la naştere trebuie să iasă acesta pe lume prin ruperea forţată a mai multor legăminte. Dar copii, cum este Isaac şi încă mulţi alţii, s-au născut din pântecele mamei lor fără nici cea mai mică durere.

Tot aşa este situaţia şi la moarte. Oameni, care ţin foarte mult la viaţa lumească şi a căror griji sunt doar pentru aceasta, au deja mult prea multe de suferit în viaţa lor scurtă pământească, se îmbolnăvesc deseori sufleteşte şi începe şi trupul să se înbolnăvească şi înaintea separării din trup trebuie ca el să se lupte cu multe dureri, care deseori după desprindere se află într-un întuneric deplin şi mai ales acele suflete, care au dus-o foarte bine şi plăcut în trupurile lor. Dar, în schimb, acele suflete, care pe pământ au ajuns la convingerea totală, că toate comorile lumii nu-i folosesc nimic sufletului, pentru că acesta se va prăbuşi în moarte ca şi trupul şi aceştia s-au curăţat cât au putut mai bine de rana veche a lui Adam, dar, în schimb, au găsit în sine răsuflarea lui Dumnezeu şi au avut grijă de aceasta -, nu trebuie să se lupte prea mult cu orice fel de boală a trupului.

Dacă viaţa sufletului este o dată legat cu spiritul, atunci, pe parcurs, începe trupul să se îndrepte spre calea spirituală şi de aceea începe să nu mai prea aibă simţuri din pricina lumii materiale din exterior; căci orice boală începe de obicei printr-o rupere de legătură cu lumea. Pe scurt, trupul este forţat de sufletul plin de viaţă cu tot felul de necesităţi diferite. Dacă nu poate să fie mulţumit din pricina climei sau a nenumărate alte

motive, atunci trebuie să se întrerupă o legătură sau alta şi trupul începe să se îmbolnăvească şi să sufere şi împreună cu el şi sufletul, care, la sfârşit, este de fapt purtătorul principal al durerii.

Dar, dacă sufletul îşi obişnuieşte trupul cu mai multe neajunsuri şi chiar pe sine, atunci la sfârşit nu vor mai fi de rupt prea multe legături între bunurile moarte ale acestei lumi şi a trupului şi din această pricină nu va mai durea prea tare ruperea aceasta de legături. Dar, dacă toate motivele spre îmbolnăvire au fost ridicate, atunci la sfârşit aş vrea să ştiu Eu Însumi, de unde ar putea veni acestea în trup şi de acolo în sufletul sensibil.

Da, la astfel de oameni nu simte corpul dureri nici măcar atunci, când este torturat şi chinuit prin cele mai groaznice metode.

Uitaţi-vă la ucenicii binecunoscuţi în soba de foc! Ei cântau plini de viaţă şi îl lăudau pe Dumnezeu. Şi când au început ca trupurile lor să fie devorate de forţa exterioară cea rea, nu au simţit totuşi nici un fel de durere; căci deja de mult timp ei au întrerupt orice fel de legătură cu lumea şi au fost deja una cu Duhul dumnezeiesc. Şi, în al doilea rând, un astfel de suflet unit cu spiritul său la separarea trupului, cu care a fost legat nu printr-o legătură materială, ci prin una cât se poate de fină şi pur spirituală, nu a simţit nici un fel de durere, ci doar o fericire minunată şi la separare nu pierde în nici într-un caz memoria, nici lumina văzului spiritual şi nici auzul, simţul, gustul şi minunatul şi nobilul pipăit, aşa cum le posedă îngerul nostru Rafael.

Dar, cum am spus, pentru a ajunge la acest punct, trebuie ca omul să se lepede de vechiul păcat al lui Adam şi acest lucru nu merge în alt fel, decât cum vi-am arătat Eu mai înainte: grijile lumii trebuie aruncate departe de la sine, căci altă metodă nu există! Dar, dacă acestea sunt aruncate, atunci se întoarce la om totul în ordinea cea de veci a lui Dumnezeu şi omul este un om desăvârşit după ordinea eternă. Şi iată, acest lucru este acela, care cu drept se numeşte 'păcatul moştenirii'! În fond şi la urma urmei, este, de fapt, carnea, care pe drept se numeşte păcatul moştenit; dar privind din partea spirituală este aici vorba de nenumăratele griji din pricina trupului a păcatului lui Adam şi a tuturor urmaşilor săi.

Dar rana din suflet nu se poate vindeca altfel decât prin metoda rostită de Mine şi prin mai încă una, care li se va arăta oamenilor doar la terminarea misiunii Mele pe acest pământ şi acest lucru va fi spre binele sufletelor lor. Ioan Botezătorul a făcut începutul acestei metode în deşert."

227. Despre căderea spiritului.

(**Domnul**:) „Dar cum a ajuns omul, că el a picat în păcat şi din această pricină s-a stricat în natura sa, tot aşa s-a întâmplat şi la crearea spiritelor curate din Dumnezeu.

Dacă gândurile şi ideile care au reieşit din Dumnezeu s-au unit spre a deveni o fiinţă talentată cu o inteligenţă nemărginită după forma de veci a lui Dumnezeu şi în independenţa lor să înceapă să priceapă, că li s-a dat ocazia spre lucrări libere şi li s-a arătat cum şi în ce fel să acţioneze aceştia.

Dar cum să se întâmple aceasta? Să li se spună într-un fel: Voi sunteţi acum plini de viaţă şi puteţi face acum ceea ce doriţi!? - Aici se pune întrebarea, dacă astfel de fiinţe, a căror viaţă nu are nici un fel de experienţe, vor putea ajunge de la sine la lucrări libere. Da, încep încetul cu încetul să se asemene unor polipi mâncăcioşi, care ser interesează doar de săturarea fiinţei lor şi cu siguranţă că nu vor face altceva, cum puteţi voi vedea natural la unele popoare care încă nu au fost trezite; căci singura lor grijă este burta şi toate lucrările lor se rezumă doar la satisfacerea acestei părţi corporale.

Un altul este de părere: Să li se spună după capacitatea inteligenţei lor, ce au ei de făcut şi aşa vor începe să înfăptuiască! - Bine, spun Eu, dar dacă fiinţa cea veche care încă este obişnuită cu liniştea, pentru că de fapt au reieşit din aceasta, nu le este trezit nici un simţ al lucrării şi dacă începe să domine dragostea spre şederea totală la aceste fiinţe, ce se va întâmpla atunci? Nu-i aşa, mai bine dacă ei ar fi forţaţi prin forţa atotputernică a Creatorului!

Toate ar fi bune şi frumoase; dar unde ar rămâne atunci independenţa deplină, prin care o fiinţă creată poate ajunge la independenţa deplină? Iată, fără această independenţă ar rămâne o astfel de fiinţă doar o maşinărie, care ar acţiona doar după voinţa şi după inteligenţa liberă a maistrului maşinăriei!

Voi puteţi vedea de aici foarte bine că doar cu un 'trebuie' nu se poate rezolbva acest lucru; căci sub cuvântul 'trebuie' acţionează doar maşinăriile, cu toate că există multe şi nenumărate pe acest pământ şi împreună cu acest pământ. Chiar şi spaţiul nemărginit este umplut cu astfel de maşinării forţate. Căci nenumăratele sori şi pământuri şi luni sunt doar nişte maşinării pure şi toate fiinţele trupeşti de pe ele şi în ele sunt la fel, aşa cum corpul fiecărui om nu este nimic altceva decât o maşinărie plină de artă, care prin voinţa liberă a sufletului este pus în mişcare.

Dar dacă aşa este şi imposibil altfel, cum ar putea spiritele create să ajungă la o mişcare şi iniţiativă proprie şi de acolo spre independenţa totală? Evident că nu se poate în alt fel decât, printr-o poruncă - 'Să faci', chiar dăcă nu sunt aşa de pozitive ca la Adam.

Dar o singură poruncă ar fi pe degeaba, dacă împreună cu porunca nu s-ar da ispita sau dorinţa spre încălcarea acesteia acelei fiinţe create. Dar dacă fiinţa are dorinţa ispitei de încălcare a acestei porunci, atunci trebuie ca o urmarea rea să fie pedeapsa şi acelei fiinţe trebuie să i se arate urmările, că sunt adevărate şi de ce şi din ce cauză vor urma şi urmează ele din pricina încălcării unei porunci.

Da, trebuie chiar să i se arate fiinţei, că într-un mod posibil se lasă într-adevăr la început obţinut un oarecare avantaj de scurtă durată pentru acea fiinţă, anume acea fiinţă care încalcă porunca, din care însă mai târziu va reieşi mereu un dezavantaj de lungă durată, contracarerea acestuia costând atunci multă osteneală puternică şi strădiuinţe dureroase. Prevăzută cu toate acestea, poate de-abia fiinţa nou creată să înceapă să facă un uz adevărat de inteligenţa ei liberă şi a capacităţii de înfăptuire rezultândă din aceasta, să mergă atunci cum o vrea, strâmb sau drept, drept sau nedrept. Scurt şi bine, fiinţa nou creată se face atunci o dată spontană din sine şi începe prin aceasta acţiunea de bază spre înfăptuirea deplină şi adevărată pe cont propriu şi aceasta este despre ceea ce este vorba la sfârşit la toate fiinţele inteligente create; pentru că înfăptuirea pe cont propriu se

obține prin aceasta, așa sau așa, ori pe o cale mai scurtă sau mai lungă și distrugerea deplină a unei ființe inteligente o dată create este prin aceasta prevenită.

Dacă însă faptul de a fi pe cont propriu este deocamdată unul fericit sau nefericit, asta este atunci unul și același lucru, bineînțeles față de creator; pentru că fiecărei ființe îi este lăsată poarta deschisă de a merge spre fericire pe calea dinainte arătată. Dacă vrea acest lucru - sănătos și bine pentru fiiință; dacă nu vrea acest lucru - bine de asemenea! Pentru că la acest fapt nu poartă atunci nimeni vina decât ființa însăși. Ea își păstează pe veci starea ei de a fi pe cont propriu. Dacă fericită sau nu, asta este atunci tot una; pentru că în motivul motivului trebuie ea să corespundă ca făptură totuși cu ordinea totală a creatorului.

Dacă știm însă acum acest fapt, așadar, atunci nu va mai fi într-adevăr cam prea greu de a formula de la sine ca consecință căderea duhurilor curate mai întâi create; pentru că și lor a fost nevoie de li se da o poruncă și împreună cu aceasta atracția necesară spre încălcare, legată cu avantaje pe moment și pe de-altă parte însă, chiar dacă nu cu atracțiile copleșitoare pentru acționarea după poruncă, așa însă totuși cu privirea limpede arătarea avantajelor veșnicie, care, cu toate că puțin mai târziu, dar totuși mereu sigur vor urma și trebuie să urmeze după acționarea potrivit cu legea dată!

Că, deci, apoi o parte din ființe a respectat porunca și o parte însă nu, aceasta reiasă limpede din creația vizibilă materială, care trebuia să urmeze ca o judecată sau ca o pedeapsă amenițată la nerespectarea poruncii date și de fapt, privit duhovnicesc, nu este nimic decât calea mai lungă spre exitența foarte fericită, pe deplin matură a duhurilor create.

Pe de-altă parte, însă, este îngerul nostru iarăși de asemenea, ca petrecând acum aici între noi, o dovadă tot așa de limpede, conform căreia totuși nenumărate legiuni de duhuri pe atunci create libere au respectat porunca tare pozitivă dată, chiar dacă nu ca la Adam și acum este toată făptura materială în toate subordonată puterii, forței și înțelepciunii lor.

Acest înger însă va putea da pentru generațiile următoare firește într-adevăr o dovadă puțină despre faptul că o foarte mare parte a duhurilor curate mai întâi create n-a căzut prin porunca dată; dar aceasta nici nu este absolut necesar pentru fericirea fiecărui om; mai ales atâta timp cât un oarecare om n-a ajuns încă la cunoașterea deplină a lui însăși prin duhul său.

Dacă ajunge însă un oarecare om acolo, atunci îi stau oricum, cum se obișnuiește a se spune, în fiecare clipă deschise toate cele șapte ceruri și el își poate lua din acestea dovezi, atâtea câte vrea să aibă numai întotdeauna dintre aceleași. Și așa s-a îngrijit deja pentru toate cu aceasta.

Spune tu, dragul Meu Cireniu, dacă ești în stare să-ți faci acum așa o noțiune suficientă despre căderea în consecința păcatului a primelor duhuri create!“

228. Putere și împotrivire.

Spune **Cireniu,** cel acum cu totul fericit: „Doamne, Tu vezi doară foarte limpede în inima mea și pătrunzi cu privirea amplasamentul meu de creier tot așa de limpede, ca să poți vedea din aceasta desigur cel mai bine, dacă am înțeles treaba pe deplin sau numai pe jumătate! Eu sunt cel puțin de părere, dacă simt asta, că îmi este acum treaba limpede ca soarele în ziua luminoasă. Dar se mai pot încă ascunde adâncimi ale adâncimilor în spatele acesteia, despre care până acum nu i-a venit poate încă niciodată ceva în gândire chiar și duhului de înger celui mai desăvârșit. Doar că sunt pe deplin mulțimit cu ceea ce știu acum și voi avea cu aceasta de mestecat în măsură pe deplin îndeajunsă în timpul vieții mele; pentru că toate acestea trec doară deja oricum nemărginit de mult mai departe peste cel mai înalt orizont al cunoașterii și recunoașterii omenești!

Numai o ființă ca sigur existentă îmi este încă un mister și acesta este satan și compania lui de diavoli. Numai despre aceasta, Doamne, încă un cuvințel explicativ și sufletul meu îmi este atunci săturat pâna la moartea trupului meu! Pentru că, cu aceasta sunt eu încă foarte în nedumerire. Ce și cine este satan și ce și cine sunt complicii acestuia, pe care îi numim ‘draci’?“

Spun **Eu:** „și aceasta este puțin prea devreme pentru capacitatea ta de înțelegere, pentru a înțelege această treabă din temelia motivului. Pentru a-ți crea ție și vouă tuturor însă și în acest punct o luminiță moderată, vreau să vă dau cu toate acestea și despre asta o informare mică spre binele minții voastre. Și așa ascultați-Mă așadar!

Vedeți, totul ce este aici, constă și are o oarecare existență, nu poate altfel consta, fi și a avea o oarecare existență, decât printr-o anume luptă permanentă.

Fiecare existență, nefiind exceptată nici cea dumnezeiească, are în sine multe opoziții, ca negative și afirmative, care stau împotrivă unele față de celelalte mereu în așa fel ca frigul și căldura, întunericul și lumina, tare și blând, amar și dulce, greu și ușor, strâmt și larg, lat și îngust, sus și jos, ură și dragoste, bine și rău, fals și adevărat și minciună și adevăr.

Nici o putere nu poate înfăptui ceva, dacă nu s-ar pune ei o putere opozantă împotrivă.

Imaginați-vă un om goliatic tare de o mie de ori, a cărui putere ar putea să se pună desigur cu o legiune întreagă de războinici! La ce i-ar folosi însă toată puterea și forța lui, dacă l-ai pune asemenea norilor în spațiul liber de aer? Vedeți, o adiere mică foarte slabă, care pune aici pe pământ abia o frunzișoară în mișcare, l-ar împinge în ciuda a toată puterea și forța lui totuși de neoprit mai departe înspre direcția în care adierea mică își are cursul!

Ca uriașul să poată face însă o întrebuințare eficientă de puterea lui, trebuie să aibă mai întâi un pământ tare, care îl poartă și îi servește ca sprijin puternic. Pământul este deci deja o oponență față de uriașul nostru; pentru că uriașului îi este necesară mișcarea liberă spre exercitarea puterii lui, pe lângă aceasta și o nemișcare tare ca suport, unde se pune în legătură cu liniștea tare a suportului sau a solului și atunci cu puterea împreunată de repaos a solului, pe care stă, se opune oricărei mișcări care îl atacă. Așa poate uriașul să facă de-abia un uz bun de puterea lui. Dacă solul este o stâncă, atunci nici o mișcare furtunoasă nu va înfăptui nimic împotriva unei asemenea liniști tari, afară dacă ar fi ele furtunoase în tocmai în acea măsură sau într-una mai înaltă, precum

cât de concetrată este de fapt liniştea însăşi într-o stâncă. Dacă este însă solul moale şi astfel mai puţin în opoziţie cu capacitatea de mişcare asemănător furtunoasă a uriaşului, atunci, în al doilea rând, va găsi puterea uriaşului prea puţină opoziţie în solul care îi stă împotrivă şi de-abia va putea atunci să se împotrivească unei puteri mult mai mici care îl împresoară pe el.

Imaginaţi-vă încă spre abundenţa înţelegerii, că acest uriaş are, de exemplu, puterea îndeajunsă de a ridica în sus pe un sol tare o greutate de o mie de oameni! Să-l punem însă pe un sol de mlaştină, care are de-abia atât de multă tărie, pentru a purta greutatea uriaşului cu o strâmtorare foarte strânsă! Să lăsăm uriaşul pe un asemenea sol să ridice o greutate de numai o sută sau chiar numai de zece oameni şi el n-o va ridica cu siguranţă de pe sol; pentru că în momentul când va începe el să biruie greutatea, va începe să se scufunde în solul moale şi toată puterea lui va fi una zadarnică, pentru că n-are sub el nici o putere opozantă corespunzătoare.

De aceea nu poate nici o putere să înfăptuiască ceva pentru sine, dacă nu se pune mai înainte cu o putere de opoziţie corespunzătoare într-o legătură oarecum de luptă. La uriaşul nostru se luptă evident liniştea tare a solului împotriva greutăţii sale şi împotriva mişcării sale şi o şi înfrânge pe aceasta până la un anumit grad; şi tocmai această victorie de linişte a solului se face în sfârşit suportul puterii în mişcare şi rigla de măsurat a forţei sale."

229. Despre esenţa lui satana.

(Domnul:) „Noi am fi simţit acum într-adevăr cu siguranţă destul de limpede din acest exemplu sper aşa destul de evident, de ce o existenţă făra o contra existenţă ar fi atât de mult ca un nonsens, aşa, deci şi puterea uriaşului nostru în spaţiul liber al aerului ar fi aşa de bine ca absolut niciuna în privinţa unui efect corespunzător; de aceea trebuie fiecare existenţă să aibă o oarecare contra exitenţă, ca să fie ea însăşi înfăptuitoare.

Această relaţie trebuie de aceea în toate ce este aici să existe în măsura potrivită, altfel ar fi ea atât de mult ca absolut de loc existentă.

Şi astfel trebuie deci şi cea mai desăvârşită existenţă a lui Dumnezeu să cuprindă în sine însăşi în fiecare privinţă şi opoziţiile cele mai perfecţionate, fără care ar fi ea tocmai de asemenea aşa de bine ca absolut nici o fiinţă. Aceste opoziţii sunt cuprinse într-o luptă fără întrerupere, dar mereu astfel, ca victoria permanentă a unei puteri să folosească de asemenea mereu ca suport al puterii oarecum înfrânte, cum am văzut un asemenea lucru la victoria permanentă a solului tare asupra forţei în mişcare a uriaşului nostru.

Dacă vroia aşadar Dumnezeu să creeze o dată din Sine fiinţe libere Lui asemănătoare, atunci trebuia El doară să le şi înzestreze cu tocmai aceste opoziţii care se ceartă, pe care le-a posedat şi trebuia să le posede în Sine însuşi din toată veşnicia în realţiile bineînţeles cele mai bune şi cele mai curat echilibrate, altfel n-ar fi existat El desigur niciodată înfăptuind.

Deci, fiinţele au fost aşadar înfăţişate pe deplin după asemănarea Lui şi le era de aceea la sfârşit şi o capacitate necesar proprie de a se consolida din lupta opoziţiilor lor luptătoare puse din Dumnezeu în ele.

Fiecărei fiinţe i-a fost dată liniştea şi mişcarea, trândăvia şi simţul de activitate, întunericul şi lumina, dragostea şi mânia, duritatea şi blândeţea şi mii de alte proprietăţi pe deplin ca însuşire; numai că era o diferenţă în măsură acestora.

În Dumnezeu erau toate opoziţiile deja din veşnicie în cea mai bună ordine. La fiinţele create au trebuit ele să ajungă de-abia prin lupta liberă în ordinea bună ca din sine însăşi, deci prin cunoscuta activitate proprie.

Deci, aici s-au dezvoltat atunci victorii diferite. Intr-o parte era liniştea dură un învingător preponderent şi mişcarea a fost prin aceasta prea tare subordonată, de aceea îşi şi dă ea deci mereu continuu silinţa cea mai mare şi înfocată de a înmoia piatra şi să şi-o facă mai asemănătoare şi mai corespunzătoare; pe de-altă parte, a învins iarăşi mişcarea prea mult în toate părţile ei şi este războită de aceea mereu de liniştea mai slabă din ea, pentru a păşi cu ea într-o relaţie corespunzătoare.

La multe fiinţe, însă, au dobândit părţile opozante o măsură potrivită după ordinea lui Dumnezeu şi existenţa lor este prin aceasta una desăvârşită, pentru că prin aceasta se susţin ele continuu cel mai bine prin capacităţile lor de inteligenţă de acelaşi fel şi de fel contrar.

Acum vedeţi, unde prin urmare vrea să aducă şi şi aduce în cea mai mare parte o oarecare putere într-o fiinţă pe sine liber consolidândă prin râvna ei preponderent înverşunată toate celelalte puteri opozante la tăcerea inactivă în sfera ei, în acest caz se omoară oarecum o asemenea putere pe sine însăşi, prin aceea că îşi îndepărtează toate ocaziile, la care ar fi putut să-şi exprime ea puterea ei. O putere însă fără o putere opozantă corespunzătoare este, cum am spus deja, aşa de mult ca absolut nici o putere şi cum am putut vedea un asemenea lucru desigur limpede tocmai deja din exemplul mai înainte arătat al uriaşului nostru.

O asemenea putere în sine însuşi făcută prizonieră în toate trebuie atunci doară însă să şi aibă întotdeauna râvna, ca să facă prizoniere în sine încă mai multe puteri, pentru a se face pe sine însăşi mai liberă în starea ei dureroasă de prizonierat. Şi vedeţi acum, asta este tocmai aceea ce se numeşte 'satana' şi 'diavol'!

Satana este o personalitate mare şi corespunde liniştei şi lenei prea rigide; pentru că această primă personalitate mare creată vroia să unească toate celelalte puteri în unitatea ei de esenţă şi a devenit însă de aceea moartă şi incapabilă de acţiune în sine însăşi. Dar celelalte puteri înfrânte în ea nu se odihnesc totuşi pe deplin, ci se află într-o activitate continuă şi se personifică prin aceasta ca pe cont propiu. Printr-o asemenea activitate însă însufleţesc ele esenţa de fond cu o viaţă aparentă şi această viaţă este atunci evident numai o viaţă de iluzie faţă de o viaţă adevărată liberă.

Asemenea puteri înfrânte şi totuşi nevoind să accepte victoria sunt atunci ceea ce se numeşte faţă de satana 'diavoli', sau 'duhuri rele'. - şi aşa vezi tu, dragul Meu Cireniu, că ţi-am dat acum şi o aşa mică informare despre satana şi diavol, cum ai şi cerut, deci, numai aşa o informare mică! Iar dacă vrei mai mult, atunci vorbeşte şi Eu vreau să-ţi dau lucruri mai amănunţite!"

230. Invățarea duhurilor din începuturi.

Spune **Cireniu:** „Eu am primit acum într-adevăr aşa o idee şi mi se pare, de parcă aş înțelege aşa ceva din aceasta, dar de o anumită claritate nu este aici încă nici pe departe vorba. Treaba pare să vrea să treacă într-o asemenea subtilitate duhovnicească, cu a cărei clarități se are o cu totul altă înțelegere, decât cum se poate aproximativ înțelege, că două pere şi încă o dată două pere fac împreună patru pere. La mine nu este în această privință încă nici pe departe vorba de o înțelegere clară; pentru că cumpănirea puterilor între ele este astfel înfățişat subtilă, că ele în o ființe ca mine pot păşi cu greu într-o relație bună ordonată şi între ele în una şi aceeaşi ființă se comportă aşa, că din aceasta se face o ființă pe deplin asemănătoare cu Dumnezeu în toate acțiunile.

Aceasta, sunt eu de părere, poate, deci, totuşi, o ființă nou creată, cum noi toți suntem una asemănătoare, în sine şi din sine însăşi imposibil vreodată înfăptui şi nici nu poate în consecință să poarte vina doară oarecum cu totul singură, dacă s-a dezvoltat cu totul în ordinea bună sau parțial, dacă nu pe deplin, împotriva ordinii bune; pentru că cine i-ar putea atribui unui om vina deplină a necioplirii sale, dacă n-a avut începând de la naştere niciodată ocazia plină să se dezvolte în obiceiurile fine, cum sunt ele foarte obişnuite între oamenii bine educați?

Dar cum se poate gândi, că ființele spirituale primitive, care şi-au format existența doar după gândurile şi ideile veşnice ale lui Dumnezeu, au putut să aibă acea cunoştiință, prin a căruia ajutor au putut de îndată să se formeze după ordinea Creatorului? Ființa de veci a lui Satan i-a fost imposibil să aibă tot aceeaşi cunoştiință ca cea a lui Mihail, căci altfel ar fi trebuit să fie el la fel ca şi Mihail. Pe scurt, Domnul meu, eu mă mişc între lumină şi întuneric şi nu ştiu, cum să pricep mai bine această lumină! Unde mă apropi prea tare de aceasta, atunci mi se pare, că începe să mă ardă, la fel ca şi un foc deschis; şi dacă eu mă îndepărtez, deci, atunci începe întunericul şi eu mă aflu din nou la acel puct, de unde am pornit eu mai devreme.

De aceea va fi necesar, cel puțin pentru mine, să se pună puțin mai mult ulei în lampa înțelegerii mele, ca acest lucru, să se lumineze măcar puțin pentru mine. Căci eu în clipa de față mă simt ca şi unul care încă doarme pe jumătate dimineața. Pe o parte apasă ochii somnul fără lumină, dar pe de altă parte lucră lumina strălucitoare a zilei pleoapele ochilor în aşa fel, că aceştia nu mai pot ajunge la somnul deplin. De aceea trezeşte Tu, o Doamne, ochii mei cu totul, căci altfel mi se va putea întâmpla cu uşurință, să adorm mai încă o dată la această lumină strălucitoare în recunoaşterea deplină a ordinii dumnezeieşti cu toată înțelepciunea şi dragostea!“

Spun **Eu**: „ Da, drag prieten, Eu ți-am spus deja din-ainte, că aceste lucruri se înțeleg cu greu în întregime! Dar pentru că te preocupă aşa de mult, să cunoşti acest lucru mai în profunzime, vreau Eu să încerc totuşi, să-ți luminez acest lucru prin imagini şi prin anumite pilde.

Dar acum te afli tu pe un drumn cu totul greşit dacă eşti de părerea, că Dumnezeu a lăsat ființele să se formeze de la sine, mai înainte chiar şi de faptul, ca acestea să recunoască şi să înțeleagă în profunzime ordinea dumnezeiască. Mai înainte a fost nevoie de multe învățături şi mult timp a trecut între prima înființare a ordinii dumnezeişti în primele ființe şi între perioada, în care astfel de spirite au început să se formeze de la sine.

Gândeşte-te la timpul între Adam şi între tine şi iată, acest spațiu de timp şi până la ora actuală este umplut de învățături din toate părțile!

Şi după atâtea pregătiri am venit în sfârşit Eu Însumi şi le arăt limpede oamenilor drumul, pe care aceştia trebuie să-l parcurgă din propria lor putere, care până acum a fost condus de formarea pro şi contra. Cu prezența Mea aici i se dă omului libertatea deplină a mişcării spre desăvârşirea totală şi cu aceasta o nouă lege a dragostei, care în măsura cea dreaptă şi dumnezeiască cuprinde în sine toate celelalte legi şi toată înțelepciunea din Dumnezeu.

Dacă omul de acum înainte va trăi după o astfel de lege nouă, atunci acesta îşi va forma fără vreo greşeală viața după ordinea dumnezeiască şi după aceasta el va trece de îndată în belşugul vieții libere, adevărate şi eterne. Dar dacă nu va accepta o astfel de lege a vieții noi şi nu se va ghida în fapte după aceasta, atunci cu siguranță că acesta nu-şi va termina adevăratul scop al desăvârşirii.

Dar nimeni nu va putea spune atunci: ‘Eu nu am ştiut, ce trebuie să fac!’ şi dacă un om care ar fi la o depărtare mare de aici, ar spune: ‘Până la urechea mea nu a ajuns strigarea dumnezeiască!’, atunci i se va răspunde: ‘Din această oră nu mai există vreun om pe pământ, care să nu fi primit în inima sa, ceea ce este într-u totul adevărat printre oameni.’

Fiecăruia i se va aşeza o voce de avertizare în inimă, care îi va arăta, ceea ce este bine şi adevărat. Cine va auzi acea voce şi se va ghida după aceasta, acela va ajunge la lumina cea mare şi aceasta îi va lumina toate căile spre ordinea dumnezeiască.“

231. Urmările căderii lui Lucifer.

(**Domnul**:) „Dar ce scurtă este perioada între Adam şi noi, în comparație cu formarea primului spirit de la Adam încoace şi de abia de atunci de când aceştia au putut să se folosească de voința lor liberă; şi iarăşi, ce spațiu de timp nemăsurat de la cădere şi până la Adam şi de la Adam la noi!

Iată, în nemărginitul spațiu de creare există anumite sori principale de veci, care din pricina distanței mari, cu toate că sunt de nespus de multe ori mai mari decât acest pământ, de abia se pot vedea ca un puct strălucitor pe cer - şi acest lucru doar de acei oameni, care au ochii cât se poate de buni! Sorile străvechi există, cam cum se poate socoti perioada de la căderea spiritelor străveche până în aceste timpuri ale noastre. Şi iată, dacă am vrea să spunem vârsta acestor sori după măsurile pământeşti, atunci nu ar fi posibil, să se scrie peste tot pământul un număr, care să ajungă pentru timpul anilor pământeşti! Şi dacă ai lua pentru o mie ori o mie de ani ai acestui pământ o mică piatră şi ai pune acestea una lângă alta şi ca spațiu şi ca mărime ar fi aşa de mare ca acest pământ, cu tot cu mările, nu ar ajunge nici pe departe să aibă timpul unui astfel de soare.

O astfel de perioadă durează destul de mult şi, totuşi, nu este aproape nimic în comparaţie cu timpul străvechi, în care Dumnezeu din gândurile şi ideile Sale a început să formeze şi a început să le facă independente pe primele spirite. Dar cât de multe s-au întâmplat în această perioadă spre formarea completă a voinţei libere unor asemenea spirite străvechi!

Şi totuşi, la sfârşitul unor astfel de perioade de formare a spiritelor au mai existat încă nenumăraţi, cu toate că au înţeles mult prea bine felul de formare a lui Dumnezeu, dar la sfârşit din pricina purtării libere nu au vrut să ştie nimic de acest drum şi l-au urmat pe acela care era împotriva lui Dumnezeu, din pricina unor favoruri scurte şi aşa au păşit ei pe drumul propriei lor stricăciuni.

Căci spiritul de bază al luminii, în care trăiau nenumărate spirite, fiecare înzestrat cu nenumărate inteligenţe, a început să vorbească la sine: 'De ce altceva mai poate fi nevoie? În mine se află toate caracterele ca şi în Dumnezeu şi Dumnezeu a aşezat toată puterea Sa în mine. Acum sunt puternic şi plin de forţă peste toate. Tot ce a avut El, a dat de la Sine şi eu am luat totul. Acum nu mai are Dumnezeu nimic, eu însă am totul; şi noi vrem să vedem acum, dacă la încălcarea a acestei porunci, avantajul evident este într-adevăr doar de o durată scurtă. Noi suntem de părerea: cu forţa noastră actuală şi atotputernică vom fi noi în stare acum avantajul acela de scurtă durată să-l prelungim cel puţin o veşnicie. Cine va putea oare să ne împiedice? În afară de noi acest spaţiu nemărginit nu poartă o putere sau o inteligenţă mai înaltă, decât este a noastră; cine va fi atunci în stare să ne răpească acel avantaj?'

Vedeţi, aşa a gândit şi aşa a vorbit acel spirit de lumină în sine şi prin aceasta la nenumăratele spirite care îl înconjurau. Spus şi făcut şi urmarea a fost prinderea proprie în comoditate, în care s-a obişnuit din ce în ce mai mult şi iarăşi prin aceasta crearea materiei, tot aşa pe drumul ordinii dumnezeieşti; căci succesul sigur al încălcării poruncii lui Dumnezeu a fost dat cu precizie, ca şi starea precisă a acelor spirite, care de la sine au respectat legea lui Dumnezeu.

Şi aşa prin această cădere a spiritului principal şi cu el toate celelalte spirite înrudite au fost prinse cu tărie şi cu amăriciune. Dar cât de mult îi va plăcea, să rămână într-o astfel de închisoare, acest lucru nu îl ştie nimeni în afară de Dumnezeu în tot spaţiul nemărginit, nici chiar îngerii nu ştiu aceasta.

Dar acest lucru este sigur, că din acest fiu pierdut al luminii, spiritele speciale vor fi trezite prin puterea lui Dumnezeu şi vor fi aşezate în carne ca nişte copii ai lumii şi lor li se va îngădui, ca şi acelora de sus, să ajungă până la desăvârşirea totală şi până sus la Dumnezeu.

Toată materia este prin urmare un spirit special, care ca fiind un suflet poate în fiecare om să se renască în spiritul său spre viaţa veşnică. Dar dacă din materia unei lumi sunt scoase toate spiritele speciale, atunci a început sfârşitul unei astfel de lumi.

Dar acest lucru merge la un pământ, cum este acesta, un timp destul de îndelungat, dar o dată şi o dată vine totuşi sfârşitul."

232. Învelişul şi sufletul.

(**Domnul**:) „Dar mai există unele părţi în materie, care nu se vor găsi vreodată cu totul într-un suflet şi acest lucru constă în binecunoscutul înveliş, în care, de obicei, sunt închise unele potenţe speciale sufleteşti până când acestea ajung la o independenţă totală. Dacă potenţa special sufletească a ajuns la o independenţă, atunci rupe într-o clipă acel înveliş şi se uneşte cu tot astfel de potenţe sau cel puţin cu unele asemănătoare şi din elementele necesare de apă, de aer şi a pământului îşi crează de îndată un alt înveliş, cum aţi putut voi vedea la sâmburii plantelor, a pomilor şi a tufişurilor, cât şi pentru fiecare vizibil la ouăle insectelor, a păsărilor şi, în sfârşit, la animalele din apă.

Învelişul este doar o fixare de voinţă din ordinea dumnezeiască şi nu are nimic pe lângă sau în sine inteligent, ci este doar un mijloc necesar, prin care o inteligenţă sufletească dintr-o astfel de izolaţie poate şi trebuie să devină cu timpul o fiinţă liberă şi independentă.

Lumea materială este pe trei sferturi suflet şi pe un sfert este un inveliş neânsufleţit mai întâi pentru viaţa specială şi după aceea în sfârşit pentru viaţa concretă în sine. Materia de înveliş sau voinţa întărită a voinţei lui Dumnezeu este şi de aceea o instituţie de scăpare, prin care şi acele spirite speciale, care au căzut împreună cu Satana şi pot intra în ordinea stabilită şi pot ajunge prin urmare la o libertate independentă, - chiar dacă acest lucru se întâmplă pe un drum mai lung, decât cum ar fi fost acela din prima perioadă.

Dar pentru că timpul nu-L încurcă niciodată pe Dumnezeu şi nici nu-L supără, pentru că realizarea şi capătul ideilor Sale mari le are tot timpul în faţa ochilor Săi atotvăzători - este tot una, dacă timpul este scurt sau lung - , aşa sunt în faţa lui Dumnezeu o mie de ani ca şi o zi sau ca şi o clipă; şi un sfârşit poate atunci să dureze mai mulţi ani până la dezlegarea materiei de înveliş a spiritelor închise şi un astfel de timp de nepronunţat este de fapt în faţa lui Dumnezeu la sfârşit nimic mai mult de cât o scurtă clipă.

Da, Eu vă spun vouă, în nemărginitul spaţiu de creaţie există câteva lumi, care şi-au terminat deja menirea. Însă mai există ca nişte corpuri stelare şi vor rămâne ca purtători a fiinţelor libere, doar că sunt mult mai curate şi nici nu se pot schimba în menirea lor, tot aşa ca şi voinţa de neclintit a lui Dumnezeu, care se aseamănă cu înţelepciunea şi cu ordinea Sa veşnică şi care nu poate fi schimbată în veci, pentru că fără această tărie nu ar putea exista vreo fiinţă.

Căci chiar dacă acela fiinţe au o existenţă liberă după desăvârşirea lor, care nu depinde de fapt de existenţa lui Dumnezeu, atunci nu ar avea această independenţă un răstimp îndelungat, dacă acest lucru nu ar fi fost stabilit de Dumnezeu cu o veşnicie înainte în ordinea Sa de neclintit. Dar această ordine din veci este pentru fiecare fiinţă creată, prin care oricărei fiinţe îi este asigurată durata veşnică.

Dar din acest lucru reiese ca de la sine, că nici un lucru, care a fost chemat prin Dumnezeu în viaţă, nu poate vreodată să se stârpească sau să se strice în vreun fel. Îşi poate schimba forma şi dintr-una mai puţin nobilă, poate să se preschimbe în una cu mult mai nobilă, dar se poate şi invers, cum a fost cazul la primele spirite

create; dar nimic nu se mai poate nimici din ceea ce a trezit o dată Dumnezeu spre a exista. - Spune-Mi acum Cireniu, îți este puțin mai limpede acum acest lucru?“

233. Despre ştiinţă.

Spune **Cireniu**: „Da, Domnul şi Învățătorul meu, acum înțeleg eu mai bine acest lucru, aşa cum un spirit prost poate înțelege acest lucru mai bine în existența sa lumească. Mai există unele lucru de care eu aş întreba, de acest lucru poți fi sigur; dar eu înțeleg şi pricep acum, că ştiința prea înaltă nu este bună pentru oameni, căci prin aceasta un om înțelept, nu devine un om extraordinar de înterprinzător.

Mie mi se pare un om, care posedă prea multă înțelepciune, ca şi un om căruia îi merge bine şi este bogat pe acest pământ. Pentru ce mai trebuie să lucre pământul, pentru ce mai trebuie să lege boii în jug? Cămările şi hambarele sunt ticsit de pline, beciul lui este plin de cel mai bun soi de vin şi odăile sale sunt pline până la refuz de aur, argint, perle mari şi cele mai prețioase pietre. El vede, că continuarea lucrării pământului din greu este o nebunie şi el ar fi un prost dacă ar face aceasta; din această pricină el se pune să se odihnească şi se bucură fără vreo grijă de bogățiile sale.

Şi cum am mai spus, o astfel de mină face la sfârşit şi unul care este peste măsură de înțelept. Acela care încă nu cunoaşte totul caută şi încearcă şi are o bucurie mare, atunci când el găseşte un adevăr nou; dar cel mult prea înțelept nu poate găsi aşa de multe şi prin urmare devine leneş, în vreme ce ucenicul caută şi experimentează un nou drum al adevărului zi şi noapte şi încearcă cu hărnicie să aducă acel lucru mai mult în raza luminii. Eu ştiu deja acum suficiente pentru această sferă. Ceea ce îmi mai lipseşte, acel lucru mă va menține pe picioare şi atunci când voi deveni leneş - Am sau nu am eu dreptate acum?“

Spun **Eu**: „Prea mult şi prea puțin nu-i foarte util, dar totuşi mai bine, puțin prea mult decât ceva prea puțin; pentru că acela care are o abundență, acela poate atunci dintr-un asemenea fapt să le destăinuie aceasta foarte uşor acelora, care au o oarecare lipsă, ceea ce le va veni mereu bine unor asemenea oameni. Cine are însă prea puțin, la acela va avea atunci informarea într-adevăr desigur căile ei foarte întortochiate. De aceea este mereu mai bine ceva prea mult în adevărata înțelepciune decât ceva prea puțin. Dar aceasta o spun şi Eu: N-ar fi chiar nici unui înger bine, dacă ar fi atotştiutor asemenea lui Dumnezeu!

Dar pentru aceasta s-a îngrijit deja de asemenea din partea lui Dumnezeu; pentru că aşa de puțin cum un duh poate umple vreodată asemenea lui Dumnezeu întreaga nemărginire, tot aşa de puțin va şi fi vreodată în stare înțelepciunea unui duh încă cât se poate desăvârşit să înțeleagă şi să cuprindă toată adâncimea înțelepciunii dumnezeieşti. - Ințelegi tu şi aceasta?“

Spune **Cireniu:** „O da, acest lucru îl înțeleg şi era acesta deja din bătrâni o zicală de înțelepciune printre noi romanii şi şi era deja foarte uzuală la greci şi egipteni şi zicala sună cu totul pe scurt: QUOD LICET JOVI, NON LICET BOVI (Ceea ce îi este permis lui Jupiter, nu-i este permis boului; asta înseamnă: Un lucru nu se cuvine pentru toți.) şi eu sunt de părere, că această zicală, cu toată că o proprietate a păgânilor, cum sunt ei numiți de israeliți, se potriveşte foarte bine şi aici.

În fața lui Dumnezeu vor rămâne omul şi îngerul într-adevăr pe veci dragii bovi şi asta e şi bine aşa; pentru că eu cel puțin n-aş fi de folosibil absolut de loc pentru o înțelepciune prea mare. Se află doară în natura lucrului, că fiecare ființă creată ar trebui, la sfârşit, să piardă tot farmecul vieții, dacă n-ar mai exista nimic în cea mai totală nemărginire, ce nu i-ar fi duhului omenesc tot aşa de limpede şi cunoscut, ca unui stăpân de casă încăperile casei sale de locuit.

De aceea este asta într-adevăr foarte bine şi foarte înțelept rânduit de către Iehova, că şi un duh, ce-i drept, extrem de desăvârşit, dar, totuşi, creat nu va ajunge niciodată în toată înțelepciunea lui nici cu un fir de păr mai aproape şi nu poate ajunge mai aproape de înțelepciunea lui Dumnezeu; pentru că ce este nemărginit, nu poate veşnic niciodată ajuns de mărginire!

Dar să lăsăm acum asta; pentru că a pierde despre asta înca mai multe cuvinte, ar fi într-adevăr foarte nefolositor, deoarece există însă o sumedenie de alte lucruri, a căror desluşire ne este mai necesară decât confecționarea unei rigle, cu care duhul omenesc slab ar putea măsură înțelepciunea dumnezeiască. Dragostea se află evident mai sus decât toată înțelepciunea încă cât se poate de înaltă a oamenilor şi a duhurilor.

Tu ai spus înainte de aceasta, că cicatricea sufletului s-ar putea vindeca pe deplin prin legea nouă a dragostei față de aproapele şi prin aceasta s-ar putea elibera cu totul de răul vechi de moştenire şi s-ar întoarce atunci iarăşi în om conştiența deplină a vieții adevărate, veşnice cu toată puterea şi claritatea. Acesta ar fi într-adevăr cel mai mare câştig pentru omul de pe acest pământ; pentru că de-abia prin aceasta ar fi omul cu totul om şi ar fi în stare să înfăptuiască deja în viața pământească lucruri hotărât mari şi minunate.

Cu simțul mereu chinuitor al omenirii sărace în privința dispariției şi muririi sigure de pe locul de acțiune al vieții, trebuie omul să piardă la sfârşit tot curajul pentru o faptă mai înaltă, sau trebuie să se azvârle, la sfârşit, în toate idolatriile nebune ale lumii, pentru a alunga prin aceasta gândul de la moartea sigură de cândva din viitor şi să savureze astfel viața trecătoare, de parcă ar fi una veşnică. Este în consecință de cea de mai înaltă importanță, ca omului să-i fie dată o asemenea poruncă, prin a cărei respectări poate să-şi găsească iarăşi în sine şi să conserve pe veci paradisul pierdut de odinioară prin Adam. Porunca dragostei adevărate şi reale față de aproapele, să ne readucă ceea ce am pierdut.

Dar aici se pune foarte tare întrebarea, cum ai de respectat o asemenea poruncă foarte importantă potrivit cu ordinea lui Dumnezeu, pentru a obține prin aceasta scopul mare promis de Tine - spune - sigur nu pe jumătate, ci pe deplin.“

Spun **Eu:** „Aceasta este din partea ta într-adevăr o afirmație bună şi adevărată şi eu îți voi da despre aceasta un răspuns adevărat; dar pentru moment vrem noi să-l ascultăm de asemenea o dată pe bătrânul nostru om al casei Marcu, ce noțiuni are el despre aproapele, căruia trebuie să-i dedici toată dragostea. De-abia apoi vă voi da atunci răspunsul deplin şi adevărat cu explicația potrivită despre asta. Şi aşa spune-ne, tu dragă Marcu, cine,

după opinia ta, trebuie privit ca fiind aşa cu totul într-adevăr aproapele nostru şi trebuie să-i arăţi toată dragostea în faptă!“

234. Opinia lui Marcu despre aproapele lui.

Spune **bătrânul Marcu:** „Doamne, eu sunt aşa cu totul emoţionat de toate acestea ce le-am auzit acum cu casa mea, că n-aş fi acum în stare cu cea mai bună bunăvoinţă să scot însă nici măcar un cuvinţel rezonabil, nici vorbă de a preciza, cine este faţă de mine un adevărat semen.

Bineînţeles ar fi într-adevăr acela aproapele meu, care s-ar afla cel mai aproape de trupul meu şi dacă ar fi să aibă nevoie de un ajutor, ar trebui să i-l acord. Iarăşi ar fi vecinii mei aproapele meu; dacă m-ar ruga pentru ajutor, n-ar trebui să li-l reţin fără drept. Astfel sunt şi soţia mea şi copiii mei aproapele meu şi eu trebuie să mă îngrijesc de binele lor trupesc şi duhovnicesc şi de dezvoltarea lor.

Atunci când am fost încă un războinic, au şi fost atunci camarazii mei aproapele meu şi era datoria mea să le acord un ajutor în cazul pericolului. Pe de-altă parte, este de asemenea iarăşi fiecare om, oricărei relige ar aparţine el, aproapele meu în cazul greutăţii şi eu să nu trec pe lângă el, dacă necesită ajutorul meu sau mă roagă de ajutor.

Da, eu sunt de părere, că chiar unui animal al casei să nu-i reţii ajutorul, dacă aceluiaşi îi lipseşte ceva. Pe scurt şi bine, aşa cum îmi închipui în mintea mea limitată de casă, omul să imite aşa frumos fain conducerea lui Dumnezeu şi în înfăptuirea lui să lase să strălucească, deci, totuşi şi soarele său peste toată făptura, aşa cum şi Dumnezeu lasă să strălucească soarelel Lui peste făptura întreagă.

Fireşte că omul, ca o fiinţă foarte limitată, poate să-L imite pe Dumnezeu, Făcatorul lui, numai tocmai de asemenea foarte limitat; dar pentru că poartă deja asemănărea lui Dumnezeu în sine sau este, de fapt, făcut după asemănarea lui Dumnezeu, atunci să dezvolte şi acest lucru pe deplin sin sine, pentru care i-au fost date toate capacităţile. - Aceasta este aşa părerea mea şi Tu, o, Doamne, ne vei dai însă nouă tuturor o explicaţie corectă; pentru că eu ascult cuvântul Tău cu o mie de ori mai mult drag, decât să vorbesc eu însumi. De aceea grăieşte Tu, o, Doamne, mai departe - cu condiţia, ca să mai vrei să vorbeşti încă ceva în această noapte!“

Spun **Eu:** „Da, Eu voi vorbi, cu toată că mijlocul nopţii a venit; dar acum să punem un punct mic de odihnă şi să ascultăm, dacă dinspre mare nu se lasă auzit nici un strigăt de ajutor!“

Acuşi după această afirmaţie a Mea, s-a auzit dinspre mare o gălăgie încoace, din care o grămadă de voci omeneşti erau foarter bine receptibile. Marcu şi fiii lui Mă întreabă foarte în grabă, dacă să meargă atunci afară spre a acorda ajutor unor eventuali nefericiţi, care probabil cu ajutorul unui mijloc de transport prost ar avea de înfruntat vântul de miez de noapte, sau un vârtej, care reiasă cu drag din golful mare.

Spun **Eu:** „Este un mijloc prost de transport plin de leviţi tineri şi farisei. Ei vin din regiunea Capernaumului şi a Nazaretului şi sunt pe drum înspre Ierusalim. Ei au preferat calea pe apă faţă de cea pe uscat, pentru că ea este mai întâi mai aproape şi, în al doilea rând, nu atât de obositoare; dar ei primiseră în Siberah numai o barcă de pescari deja destul de găurită şi le merge acum rău, deoarece s-a ridicat un vânt de miez de noapte destul de puternic, - şi dacă nu li se va sări în ajutor, atunci s-ar scufunda!“

Spune **Marcu:** „Doamne, cu adevărat, pentru aceştia nu-i nici un bai, dacă se fac hrană pentru peştii dragi! În acest caz aş dori eu aproape să-mi las puţin timp cu sărirea în ajutor. Dar dacă Tu o doreşti, atunci să le fie, totuşi, adus un ajutor.“

Spun **Eu:** „Ai spus totuşi tu însuţi foarte corect, omul creat după asemănarea lui Dumnezeu să aspire să se facă în toate asemănator cu Dumnezeu în consecinţa capacităţilor lui date şi să lase să strălucească şi soarele lui mic, pe care îl poartă în inimă, peste întreaga făptură şi să-l privească pe acela ca fiind aproapele lui - dacă duşman sau prieten -, care se află într-o mare strâmtorare şi necesită un ajutor!

Vezi, cuvintele tale sunt destul de adevărate, din care cauză să şi înfăptuieşti potrivit cu acestea, altfel n-ar fi adevărul încă mult timp viu în tine acasă! Pentru că adevărul pur îi foloseşte omului puţin sau absolut de loc pentru viaţa veşnică, atâta timp cât nu l-a făcut viu în sine prin faptă. Dacă a făcut însă aceasta, atunci vine lumina vieţii veşnice în fluvii şi iluminează toate colţurile de pierzare ale sufletului omenesc, ca şi cum soarele dă în amiaza luminoasă lumina ei în toate văile şi crăpăturile încă cât se poate de adânci, le încălzeşte şi le umple prin aceasta cu viaţa lui. - Fă de aceea acum ce vrei tu!“

Spune **Marcu:** „Deci, numai repede spre a le sări în ajutor şi dacă ar purta corabia putrezită numai urşi, tigri, lei şi hiene!“

Indată a fugit bătrânul Marcu cu fiii săi la ţărm şi s-a şi urcat imediat într-o barcă de pescari bună şi destul de mare şi a vâslit în larg până la acel loc, de unde strigătul după ajutor a fost tot mai pătrunzător.

235. Marcu salvează farisei naufragiaţi.

Atunci când Marcu a ajuns în puţine clipe la barca ajunsă deja foarte aproape de scufundare, le-a zis celor ameninţaţi de nenorocire să treacă repede dincoace în barca lui, a pus barca siberahă putrezită în cablu de remorcare şi a ajuns astfel înfăţişat acuşi la ţărm. Cei salvaţi însă erau cam treizeci la număr.

Atunci când au ajuns ei salvaţi pe uscat, au şi întrebat leviţii deci repede, ce răsplată cere cârmaciul pentru osteneala lui, deoarece au recunoscut, că este un roman bătrân. Pe un evreu nu l-ar fi întrebat cu siguranţă; pentru că acela ar fi trebuit să-şi considere încă o mare milostivire, că Iehova l-a făcut demn prin aceea, că a lăsat, prin el, să fie salvaţi slujitorii Lui de la un pericol. Pentru că Iehova ar permite un asemenea lucru din când în când doar numai din pricina oamenilor, ca să primească prin aceasta o ocazie să-şi arate statornicia lor în credinţă şi devotamentul lor de nezdruncinat faţă de templu, care ar fi aici o singură locuinţă potrivită a lui Dumnezeu pe pământ, ca altfel niciuna în veşnicie.

Dar **Marcu** spuse: „Chiar dacă sunt un bătrân roman, îl cunosc totuşi pe adevăratul Dumnezeu mai bine, decât voi toţi împreună; căci“, a vorbit el în contuínuare spre cei salvaţi, „dacă l-aţi cunoaşte pe Dumnezeu în

adevăratul sens, atunci voi nu ați fi nici farisei şi nici leviți, ci voi ați fi pur şi simplu oameni! Dar pentru că voi nu îl cunoaşteți nici măcar puțin pe Acela, a cărui slujitori vă lăudați că sunteți, vă spun eu vouă acum: Blestemat să fie acela, care şi-a ajutat fratele la ananghie şi i-a cerut pe acest motiv vreo răsplată! Căci Dumnezeu nu lasă vreo faptă nerăsplătită în numele Său. Dar dacă Dumnezeu ne răsplăteşte şi doar El poate face acest lucru, de ce şi pe ce motiv ar trebui să aşteptăm unul de la altul răsplata? Din această pricină voi sunteți cu toții slujitori răi ai lui Dumnezeu; căci voi spuneți că îi slujiți Domnului, dar, în schimb, cereți de la oamenii săraci o răsplată cât se poate de mare.

De aceea, învățați de la mine, un războinic încărunțit al Romei mărețe, cum îi trebuie slujit adevăratului şi veşnic viului Dumnezeu, atunci când vrea cineva să fie privit şi răsplătit de El!

De aceea eu nu iau niciodată vreo răsplată de la un om, pe care eu l-am ajutat la ananghie. Dar dacă am lucrat eu pentru mine şi pentru casa mea, atunci cer eu o răsplată dreaptă pentru osteneala mea şi la târg îmi vând eu peştii cu drept şi după valoarea lor. Dar, dacă voi vreți să mâncați şi să beți aici ceva, atunci acest lucru mi-l veți plăti după drept şi valoare."

Spun **cei salvați**: „Într-adevăr, din vorbele tale se poate auzi, că tu eşti un evreu şi nu un păgân; căci atât de adevărat noi nu am auzit vreodată să vorbească un păgân. Oh, pentru aceasta noi nu-ți vom purta pică. Noi nu suntem chiar atât de convinşi, cu ceea ce critici şi vorbeşti de rău despre noi; dar noi ne aflăm acum în acest curent şi cel puțin de fațadă trebuie să înotăm noi în acesta. Dar dacă am avea alte posibilități, atunci noi am fi primii care ne-am întoarce spatele spre templu. Dar ce vrem noi şi ce putem noi să face împotriva acestui fapt cert? Oh, noi observăm la fel de bine ca şi tine, că templul din Ierusalim nu este nimic altceva decât un loc imens al înşelătoriei, în spatele căruia nu se află nici măcar o silabă adevărată, dar să nu mai vorbim de vreun cuvânt; dar acest loc este acum sancționat de puterea Romei şi nici nu se poate înfăptui împotriva acesteia.

Dacă există undeva un adevărat şi atotputernic Dumnezeu, atunci cu siguranță că va pune în scurt timp capăt acestor lucruri groaznice; dar dacă nu există un adevărat Dumnezeu şi tot, ce noi cunoaştem, nu este nimic altceva decât poezie şi fabule, deci, atunci compunem şi povestim şi noi şi lumea, care şi aşa doreşte mai mult minciuna decât adevărul, este întru totul mulțumită şi prin urmare noi nu putem cere mai mult de la lumea oarbă şi nici de la noi."

Spune **Marcu**: „Voi sunteți frumoşi eroi şi oameni! Epicur este învățătorul vostru, chiar dacă nu în persoană, deoarece a schimbat deja de mult viața pământească cu cea veşnică; dar este cu atât mai mult reală după filozofia sa mâncăcioasă. Spuneți din această pricină, dacă vreți să beți şi să mâncați ceva, iar dorința voastră se va împlini de îndată!"

Spune **unul**: „Dar ce fel de oaspeți mai ai tu lângă casa ta? Căci este aproape miezul nopții - şi mai ai încă atâția oaspeți în fața casei tale? Şi aceştia sunt oare salvați? Deoarece marea este tulbure, fără să bată vreun vânt mai puternic."

Spune **Marcu**: „Acei oaspeți nu vă interesează deloc şi sunt nişte romani mult prea înalți, ca voi să vă apropiați de ei. Pe scurt, caracterul vostru este prea subdezvoltat pentru acei oaspeți. Printe alții, se află şi comandantul Iuliu din Ghenizaret şi dacă voi vreți să vorbiți ceva cu el, atunci pot să-l chem aici la voi."

Atunci când leviții şi feriseii tineri au auzit acel nume, s-au speriat enorm de tare şi l-au rugat pe Marcu, ca el să-i scutească pe ei de acel individ; deoarece el nu era un om, ci un diavol fără conştiință. Deoarece mulți dintrei ei au fost cu câteva zile în urmă în Genezareth şi Iuliu le-a îndesat în ochi şi în urechi lut şi i-a trimis cu însoțire militărească spre Capernaum. Pe ei i-a apucat groaza, pentru că erau de părere, că Iuliu va face tot acelaşi lucru cu ei şi în acel loc.

Dar **Marcu** a vorbit către ei: „Aici nu trebuie să vă temeți de nimic, în afară de vreo revizuire a hârtiilor de călătorie, căci de obicei la aceasta sunt cât se poate de severi romanii."

Spune **unul** dintre acei leviți prezenți: „Acest mic lucru este de fapt o problemă mare. Templul nu vrea să se subordoneze acestei legi romane şi noi slujitorii de jos ai templului suntem tot timpul puşi într-o situație jenantă, care nu mai are nici o scuză în fața oamenilor, în fața templului şi nici în fața nimeni altuia, şi, totuşi, trebuie ca noi, trimişi din partea templului, să călătorim de la un capăt la celălalt al lumii; şi dacă avem vreo pagubă pe drum, atunci nimeni şi din nici o parte nu remediază aceasta.

Suntem într-adevăr copiii unor părinți bogați, căci altfel cu siguranță că templul nu ne-ar fi primit în slujbele sale. Dar acum suntem blestemați în legile zidurilor şi nu mai putem să scăpăm de acestea. Urmarea este, că noi suntem pentru toată lumea animalele de bătaie. Noi suntem acum în jugul adevăratului blestem lumesc. Desprinde-ne de aceasta, dacă eşti în stare! Pe o parte părinții şi neamurile noastre credincioase, pe de altă parte obligația de fier a templului. Aşa să se mişte cine vrea liber, dar noi nu putem!"

Spune **Marcu**: „ştiți ceva? După cuvintele voastre sunteți totuşi demni pentru acei oaspeți. Veniți acum cu mine şi eu voi pune un cuvânt bun în numele vostru! Poate că vă voi salva, totuşi, din ghearele templului, care este după spusele voastre aşa de 'prietenos' şi de'grijului' cu voi, slujitorii săi."

Spun **cei salvați**: „Toate ar fi bune şi frumoase, dacă nu s-ar afla acolo Iuliu; căci noi nu avem nici unul hârtii de călătorie."

Spune **Marcu**: „Deci, atunci, vă va face el acestea."

Spun **cei salvați**: „Aceasta cu siguranță; dar de care ne va face el!"

Spune **Marcu**: „Veniți şi urmați-mă! Hârtiile de călătorie vor fi mai bune, decât aveți voi părere acum; căci Iuliu este, ca şi mine, un prieten al spiritelor deschise."

La aceste cuvinte ale bătrânului Marcus şi a fiilor săi se lasă convinşi acei salvați şi Marcu îi aduce cu paşi înceți şi cât se poate de bucuros până acolo unde ne aflam noi.

236. Critica fariseiilor la adresa lui Iuliu.

Când au ajuns cu toții la noi, li s-a făcut loc, aşa că au avut destul de mult loc la o masă alăturată de a noastră.

Marcu a venit după aceea la Mine şi m-a întrebat, dacă ar trebui să le dea celor salvaţi pâine, sare şi vin.

Spun **Eu**: „Întreabă-i pe ei şi inima ta, dacă cer ceva şi dacă inima ta este întru totul pregătită să dea ceva! Dacă ei cer şi inima ta vrea să dăruiască, atunci dă-le! Căci iată şi aceasta este o lege importantă pentru dragostea către aproapele! Aproapele trebuie să ceară, ori prin cuvântul rostit, ori prin strigătul de ajutor, sau în cel mai rău caz prin ananghia uşor vizibilă şi tăcută şi inima ta trebuie de îndată să dorească cu tărie, să ajute; atunci a fost desăvârşită dragostea pentru aproapele în ordinea dumnezeiască şi efectul pentru spiritul şi sufletul celui ce a dăruit, nu va întârzia prea mult. - Înţelegi tu aceasta?“

Spune **Marcu**: „Da, Doamne, eu înţeleg acest lucru foarte bine şi mă voi ghida de îndată după învăţătura Ta.“

Spun **Eu**: „Du-te, dar să nu spui nimic despre Mine! Prea multă încredere nu trebuie să le dăruieşti; căci în inimile lor încă locuieşte întunericul deplin şi sufletul lor nu pricepe profunzimea adevărului.“

După aceste cuvinte merge repede Marcus la cei salvaţi şi îi întrebă dacă aceştia necesită hrană spre întărirea trupului lor.

Spune **unul**: „Prietene, noi suntem înfometaţi şi însetaţi; dar toată averea noastră constă doar din nouă bănuţi roşii. Pentru această valoare nu se va putea cere prea multe, în această regiune, care este cât se poate de săracă în pâine. Dar dacă poţi să ne dai ceva de mâncare, atunci dă-ne şi noi îţi vom da acei nouă bănuţi roşii!“

Spune **Marcu**: „Dacă aşa stau lucrurile cu voi, atunci nu este nevoie de cei nouă bănuţi roşii şi voi o să aveţi destul de mâncare şi de băut.“

La aceasta îşi cheamă Marcu imediat femeia şi copiii săi şi le spune ca să aducă acestor salvaţi imediat pâine, sare şi vin; căci altceva era greu de procurat la această oră în miez de noapte. Dimineaţa vor fi îngrijiţi mai bine. Imediat au fost aduse acestea şi cei salvaţi mănâncă cu poftă şi laudă pâinea şi vinul peste toate măsurile.

Unii spun: „Acest vin este un vin regesc egiptean.“ Alţii cred că este din Persia. Un altul este de părere că acesta este un vin roman.

Dar **Marcu** spune: „Nimic nu este adevărat, ci vinul a crescut aici.“ - La aceste cuvinte s-au mirat toţi foarte tare; căci în toată ţara evreiască era bine cunoscut faptul, că în Galilea se făcea cel mai prost vin.

După savurarea vinului au început cei nou veniţi să se bine-dispună şi au început - cum se spune aşa de frumos -, să cânte tot adevărul, fără ca ei să se jeneze de noi, cei care ne aflam în apropierea lor.

Iuliu, care se afla lângă masa lor, a întrebat un fariseu tânăr, mai mult în glumă decât cu seriozitate, dacă el - adică fariseul - nu avea ceva treabă în Ghenizaret.

Spune **cel care a fost întrebat**: Stăpânule, orcine ai fi tu, un cezarian sau un ghenezaritean, îmi este tot una; dar această gaură întunecată de oraş este chiar şi pentru diavol prea rea, dar să nu mai vorbim de un om cinstit, aşa cum sunt eu! Acest cuib cu siguranţă că nu mă va vedea pentru a doua oară în toată viaţa mea. Acolo se află un anumit comandant Iuliu. Acest lucru este îndeajuns; căci cu acest nume s-a spus totul, ce poate fi a lui Satana. Cine s-a apropiat din rândul celor muritori de acesta, acela l-a cunoscut şi pe Satana în persoană. Persoana sa nu am văzut-o vreodată; dar poruncile sale le-am gustat şi acum sunt de părerea, că personalitatea se aseamănă perfect cu ordinele sale neomeneşti.

Acel anumit Iuliu pare să fie un duşman declarat al locuitorilor din Ierusalim, căci, altfel, ar fi imposibil să se comporte atât de barbar şi atât de satanic cu oameni de felul nostru!

Este într-adevăr adevărat că prea multă încredere nu poţi avea în cei din templu, dacă o dată ştii trucurile, şiretenile şi toate înşelătoriile lor; dar peste tot trebuie făcută o exepţie şi doar după aceea trebuie dată sentinţa, dacă mai înainte au fost privite toate motivele, pentru care un om face parte dintr-o instituţie anume. Dacă omul a ales aceasta de la sine, deci, atunci se poate spune pe bună dreptate: VOLENTI NON FIT INIURIA. (Cine vrea să fie aşa, aceluia nu i se întâmplă o nedreptate). Dar cât de mulţi oameni există care sunt membri unei asemenea instituţii şi acest lucru s-a întâmplat fără voia lor.

Dacă cineva este un judecător drept, care îşi are capul şi inima la locul potrivit, atunci se analizează prima oară, dacă acel om acuzat a devenit membur unei astfel de instituţii din propria voinţă, sau dacă a fost forţat să acţioneze astfel! Dacă acest lucru s-a întâmplat din propria voinţă, atunci pedeapsa nu este ne la locul ei dintr-o parte sau alta. Dar dacă a fost forţat, aşa cum am fost noi, cum se spune, cu fierul roşu, pentru a îndeplini anumite lucrări în favoarea acelei instituţii, atunci ar trebui, totuşi, ca un astfel de om să fie altfel tratat decât o cârpă veche.

De exemplu, un om tânăr, drept şi puternic, este răpit de hoţi şi de ucigaşi şi este adus în peştera acelor hoţi. Acolo i se arată toate felurile chinuitoare de moarte, dacă acesta nu accepta să devină şi el un hoţ şi un ucigaş. Dar cea mai mică încercare de scăpare este pedepsită cu moartea plină de chinuri.

Dar se întâmplă, că aceşti oameni răi sunt prinşi de braţul pedepsitor al deptăţii şi sunt traşi de acela la răspundere. Este acum drept, dacă acel om tânăr trebuie să împartă destinul celorlalţi, care au făcut din el un hoţ prin folosirea fierului roşu? Un astfel de nenorocit ar trebui ca să fie salvat din toate părţile, nu la sfârşit fără milă să fie agăţat de cruce şi să i se sfarme picioarele, la fel ca acelor delicvenţi. Judecata şi blestemul este cât se poate de uşor pentru acela, care are sabia puterii în mână; dar cum judecă, - este o cu totul altă întrebare!

După sentimentele mele ar fi cu mult mai bine, dacă ar fi lăsaţi liberi zece delicvenţi, a căror vinovăţie nu se poate dovedi concret, decât dacă aceştia ar fi pedepsiţi, aşa cum am spus eu în exemplul meu; căci o astfel de sentinţă pare să fie cel mai mare păcat al Celui sfânt şi drept al omenirii! Dacă se pedepseşte deja faptul, că îl faci pe un om fericit să devină puţin mai nefericit, cu cât mai mult faptul, acolo unde fără nici o vină îl faci pe un om necăjit să devină şi mai necăjit, în loc, ca un om, să încerci tot posibilul, să salvezi nenorocuri din acestea după posibilităţi!

Şi iată, prietene, cu nimic nu ne este nouă mai bine, celor tineri din templu. Şi noi, ca fiind fii unor părinţi bogaţi, am fost târâţi cu forţa în slujbele templului, fără ca noi să provenim de la naştere din neamul lui Levi; dar o astfel de naştere se poate cumpăra ori de câte ori vrea cineva în schimbul banilor.

Noi suntem leviţi şi cu cea mai bună voinţă din lume noi nu putem să scăpăm de poziţia noastră. Da, noi putem să fugim şi să intrăm în milităria romană; dar atunci am rupe toiagul nenorocirii asupra părinţilor şi a fraţilor noştri şi pe aceia nu i-ar mai salva nici un Dumnezeu de la savurarea apei blestemate. Dar cine a băut

acea apă otrăvită, a murit tot timpul şi acest lucru s-a întâmplat în cel mai dureros şi chinuitor fel de pe pământ.

Ni se povesteşte că, în urmă cu treizeci de ani, o familie din Galileea nu a murit după savurarea acelei ape satanice. Se poate - dar noi nu am fost prezenţi!

Cine priveşte situaţia noastră dintr-un asemenea punct şi pe lângă aceasta ne tratează ca pe nişte bestii umane, acela are prea puţin dreptul să se numească om! Aici nu pare chiar aşa de greşită propoziţia romană 'FIAT IUSTITIA, PEREAT MUNDUS! (Să se facă dreptate, chiar dacă lumea se va prăbuşi!)

Eu şi mai încă câţiva din compania mea săracă am fost trataţi fără a încălca vreo lege în Ghenizaret, de comandantul Iuliu într-un fel, cum mai rău nu se poate trata nici o fiară periculoasă şi din această pricină se poate înţelege cu uşurinţă, de ce vom ocoli noi de acum încolo acea regiune, acolo unde domneşte Iuliu, aşa de parcă ar fi o zonă plină de ciumă.

237. Decizia fariseilor.

Spune **Iuliu** între timp: „Hm, ciudat din partea acelui bărbat, care posedă altfel, totuşi, în general, renumele meritat al unui bărbat de deplin sever drept şi cu totul cinstit!? Dar poţi tu să-mi spui, deci, aşa într-un mod presupus cel puţin, ce motiv ar putea avea Iuliu, că s-a arătat faţă de voi atât de sever? Pentru că o treabă nedreaptă trebuie, deci, totuşi, încă să se mai îndrepte iarăşi cumva, altfel ar avea toate legăturile de societate pentru totdeauna un sfârşit pe acest pământ!"

Spune **tânărul fariseu:** „Oh, motive poate el să fi avut mai multe; dar ele se reduc la sfârşit toate la faptul că poţi fi în faţa lumii, prin constrângere, foarte uşor un nelegiuit sau cel puţin un om suspect de o oarecare fărădelege, fără să fii aceasta de bună voie din sine! Spuneţi chiar voi în legile voastre că, la o oarecare faptă rea şi de aceea pedepsibilă, ar fi nevoie de o voinţă hotărât liberă rea, ceea ce trebuie dovedit; altfel ar trebui la sfârşit să-l spânzuri şi pe acela pe cruce care, printr-o întâmplare, a căzut de pe acoperiş şi prin această cădere a lovit şi a omorât un copil care se odihnea sub acoperiş!

Noi fariseii şi leviţii tineri suntem acum tot timpul trimişi de templu dintr-o intenţie sigur abia vreodată de respectat faţă de toată lumea cinstită; da, noi purtăm adesea, în secret, în afară în lume la oameni inofensivi intenţii atât de mizerabile ale templului, că noi înşine trebuie să le dispreţuim foarte evident în temelia cea mai adâncă a inimii noastre! Dar la ce folosesc toate acestea?

Noi ne asemănăm în acest caz cu războinici care, obligaţi de conducătorul lor de oşti, atacă o ţară ca duşmani ai unui popor în sine cu totul paşnic şi distrug totul, doar din pricina unui scop oarecare secret de tactică de război, despre care nu primeşte războinicul obişnuit nici o cunoştinţa probabil în decursul a întregii perioade a vieţii sale; el trebuie să acţioneze ca o maşinărie, care cel mult, dacă s-a făcut ea incapabilă pentru acţionarea mai departe, este pusă într-o oarecare stare mută de odihnă.

Eu sunt însă de părere, dacă templul cu intenţiile sale neruşinate, secrete îi este unui roman o instituţie desigur deja prea bine cunoscută, de către care sunt comise nelegiuiri peste nelegiuiri, făţă de stat tot aşa de bine ca faţă de toată omenirea, atunci ar trebui asemenea Iulii drepţi să piardă răul imediat mai degrabă de la rădăcină şi să nu se lege mereu de rămurele, care, pe Dumnezeu, nu pot fi devină, că au fost împinşi spre existenţă de un trunchi atât de rău! - Aceasta este aşa opinia mea şi a noastră a tuturor, cum suntem aici. Fă tu acum din aceasta ce vrei tu; dar eu am dreptate în faţa lui Dumnezeu şi în faţa tuturor oamenilor care gândesc bine şi drept!"

Întreabă încă o dată **Iuliu**, spunând: „Asta e totul bine şi adevărat şi vi s-a întâmplat în Ghenizaret evident o nedreptate, care vă va fi îndreptată. Dar nici nu vi s-ar fi întâmplat aşa de dur, dacă n-aţi fi pătruns în casa birtaşului Ebahl de acolo, într-un mod chiar atât de dictatorial! Dar, să lăsăm acum asta; pentru că şi pentru un asemenea comportament aţi fi putut voi avea instrucţiunile cele mai straşnice din partea templului. Dar eu aş dori acum, deci, totuşi, aşa ca prieten al fiecărei treburi bune să aflu de la tine, în ce scop aţi fost, deci, aşa cu totul de fapt trimişi de către templu la Nazaret şi Capernaum."

Spune **cel întrebat:** „Intrucât vei fi văzut tu acum, prin mărturisirea mea desigur foarte sinceră, că nu suntem în inimile noastre nici în cel mai neânsemnat mod, ca ceea ce suntem priviţi, mai ales de către romani, atunci pot eu să-ţi numesc doară şi motivul secret mai îndeaproape ţie, care pari să fii un prieten a tot ce este bine şi adevărat. Vezi, este în Ierusalim şi mai ales în templu foarte cunoscut, că hoinăreşte în Galilea un bărbat, care răspândeşte o învăţătură nouă, antievreiască, de fapt antitemplieră, înfăptuieşte multe semne mari spre confirmarea învăţăturii Lui, aşa încât deja într-un mod bine cunoscut se declară chiar farisei bătrâni şi altfel dogmatici ca adepţi ai învăţăturii Lui!

Că un asemenea om nu este văzut cu ochi prietenoşi, de către templu, din motive foarte înţelepte, poţi tu să-ţi închipui, într-adevăr. Numai că am fost doar luaţi spre acest scop sub jurământ şi atunci trimişi, pentru a afla (*a descoperi),* dacă şi ce natură are treaba, deci, aşa cu totul de fapt cu omul în cauză. Dacă l-am găsi, atunci să căutăm să-l câştigăm ori pentru templu sau, în caz de împotrivire, să-l trimitem, aşa (*pe ascuns),* din această lume în cealaltă. - Aşadar, aceasta a fost aşa cu totul înfăţişat pe scurt intenţia înaltă a templului, ai cărui purtători inofensivi şi total nevinovaţi am fost noi.

Se înţelege însă, de altfel, de la sine, că acel anumit om bun, sigur foarte sincer, n-ar fi avut niciodată nimic de ce să se teme din partea noastră; pentru că şi dacă l-am fi găsit, nu i-ar fi fost atunci nici un păr îndoit din partea noastră.

Cum am aflat din multe părţi, ar fi el în serios un om deosebit, plin de adevăr, sinceritate, bunătate şi bună-credinţă, - porprietăţi pe care înţlegem încă mereu să le apreciem şi să le respectăm mai presus de toate la orice om. Pe scurt, dacă l-a fi şi întâlnit sau găsit pe undeva, atunci n-ar fi aflat templierii despre aceasta de la noi sigur nici o silabă infimă; pentru că la aşa numita tăcere din gură ne pricepem. Nici pentru templu n-am fi căutat niciodată să-l câştigăm; pentru că templul şi nelegiuirile lui le cunoaştem ca nu uşor altcineva. Dacă am

fi, însă, în inimile noastre de asemenea din adunătura templului propriu zis, atunci n-am vorbi aici aşa de deschis cu tine, în ciuda vinului puţin savurat.

Noi, însă, avem o intenţie secretă, făcând abstracţie de toate ce vor avea de aşteptat de aceea rudele noastre lumeşti din cauza noastră, să scăpăm acum de templu; pentru că în acelaşi nu mai este absolut de loc de răzbit. Noi am şi venit de aceea mai ales pe timp de noapte peste apă în această regiune, pentru a ajunge de aici cumva la Tir sau Sidon şi să ne prezentăm acolo la Cireniu şi lui, care se spune că este unul dintre cei mai înţelepţi oameni, să-i înfăţişăm starea noastră jalnică. Este, însă, părerea a celei mai mari părţi dintre noi, ca să ajungem mai înainte totuşi la Ierusalim pe o cale cât se poate cea mai scurtă şi liberă de neplăcere şi să vedem acolo cum să primim nişte bani de la rudele noastre, din pricina unei călătorii de afaceri dată ca fiind evlavioasă, în interesul templului bineînţeles, cu care bani am putea inteprinde atunci uşor o călătorie la Tir şi Sidon, sau la sfârşit chiar la Roma însăşi, spre obţinerea scopului nostru. În acelaşi timp, însă, trebuie să ne procurăm pentru acest scop şi acte de călătorie în ordine, fără care ajungi în acest timp cu greu nedificil mai departe. Asemenea acte costă însă bani.

Ar fi de aceea pe de-o parte într-adevăr bine şi necesar, să ne procurăm de acasă bani îndeajunşi; dar eu şi o parte gândim în acest sens iarăşi altfel şi spunem: Dacă scăpăm de templu, atunci vor primi de aceea de îndurat bătrânii noştri, asta înseamnă părinţii şi fraţii noştri, oricum toată neplăcerea posibilă, poate chiar apa blestemată. Ar fi de aceea prea strigător la cer de nedrept, dacă am vrea mai înainte să le furăm încă oarecum banii lor, prin care lucru ar fi ei atunci, la sfârşit, de-abia în stare să se debareseze în cazul cel mai extrem de la faptul de a bea apa anumită, ceea ce se întâmplă des în templu, că celor împovăraţi (*încărcaţi)* le este pusă liberă alegerea între - fireşte - mulţi bani şi a apei blestemate şi este acum şi aproape continuu schimbată una cu alta cu bani ca ispăşire.

Deci, aici este greu de decis, ce să faci în acest caz. Eu pe partea mea sunt o dată pentru a nu merge acasă şi aceasta din motivele deja cunoscute şi din încă un motiv, pe care îl consider un motiv principal. Pentru că, dacă ne luăm atunci din Ierusalim mai înainte încă nişte bani sub un pretext inventat templier evlavios şi dacă povestea se află atunci, deci, totuşi, cu siguranţă, atunci ne şi loveşte pe noi toţi de necurmat blestemul templului în măsura cea mai măreaţă şi cu acesta blestemul bătrânilor noştri şi norocul nostru în lume este ca şi făcut, că Dumnezeu să aibă milă! Dacă mergem, însă, acum, în secret, atunci vor gândi templul şi bătrânii noştri, că am fi murit cumva pe undeva din nenoroc. Sub asemenea considerente ne vor deplânge atunci templul şi bătrânii noştri şi amândoi se vor ruga atunci pentru noi şi ne vor binecuvânta pentru întreaga, lunga veşnicie. - Ce părere ai tu, care pari să fii un prieten al dreptăţii şi al adevărului, ce este cel mai bine şi ce este aici pe deplin drept?“

238. Sfatul şi trimiterea Domnului la dragostea practică către aproapele.

Spune **Iuliu:** „Mie îmi place într-adevăr hotărârea voastră; dar mijloacele spre aducerea acesteia adecvat la capăt la îndeplinire nu pot să-mi placă, pentru că nu le stă la bază nici un adevăr. Fireşte că aici este cazul, că nu puteţi ajunge, de fapt, absolut de loc la ţinta voastră propusă cu urmărirea adevărului deplin în mijloc tot aşa ca în scopul de obţinut. O cale de mijloc nu se lasă însă aici nici aşa de uşor de găsită. Lăsaţi-mă să mă gândesc aici puţin, poate că găsesc aşa o cale, pe care apăreţi, la sfârşit, ca îndreptăţiţi în faţa lui Dumnezeu şi în faţa lumii!

Jurământul vostru depus la templu este în acest caz fireşte după părerea mea cel mai puternic obstacol. Cum este de ocolit acesta? Dacă nu l-aş respecta pe acesta din pricina Dumnezeului vostru, totuşi pe deplin adevărat, atunci m-ar costa numai în cuvânt şi voi aţi fi în faţa lui Dumnezeu şi în faţa a toată lumea liberi fără vină de la jugul templului vostru. Dar făgăduinţa voastră făcută fastuos templului mă opreşte aici cu totul extrem de la acest lucru şi trebuie să mă sfătuiesc asupra acestui fapt cu înţelepţii cei mulţi, care se odihnesc la masa mea; şi noi vrem să vedem atunci, cum vom fi în stare să ieşim din aceste adevărate Scila şi Caribdis* (În mitologia greacă: balaur al mării respectiv vârtej periculos al mării).“

Spune **tânărul fariseu:** „Fă aceasta şi tu vei face într-adevăr o faptă bună în privinţa noastră! Spune-mi, însă, totuşi, încă foarte îndurător mai întâi, cine sunt aşa cu totul de fapt oaspeţii de la masa ta, ca să le putem aduce respectul cuvenit! Bătrânul domn trebuie să fie ori un roman chiar foarte distins, sau cel puţin un grec foarte bogat!?“

Spune **Iuliu:** „Să lăsăm asta astăzi; fiindcă pentru asemenea lămuriri se va lăsa găsit încă mâine un timp mai mult decât îndeajuns! Acum vreau, spre binele vostru, să mă ocup mai degrabă cu faptul principal.“ Cu aceasta a şi fost bărbatul tânăr, deci, mulţumit şi Iuliu Mi s-a adresat apoi Mie cu totul deschis în limba romană, de care eram desigur de asemenea cunoscător şi a spus: „Doamne, ce va fi aici, într-adevăr, drept? Violenţă din partea mea ar desfinţa toate jurămintele şi toate legile templului; dar atunci aş apărea eu ca un distrugător al făgăduinţei împunătoare şi vina încălcării făgăduinţei ar cădea atunci asupra mea. Eu nu numai că nu consider fireşte - vorbit între noi - nimic toate făgăduinţele, care sunt impuse pentru respectarea îndatoririlor rele şi, din păcate, sunt numai prea des lepădate, ci le şi dispreţuiesc adânc, pentru că Dumnezeu este chemat la acestea ca martor şi ajutor spre folosul falsităţii şi răutăţii. Dar templul din Ierusalim este aşa o treabă problematică!

Pe de-o parte, este el, totuşi, ca din străvechi timpuri, pentru toţi evreii o casă sfânţită de rugăciune, de jertfire şi de curăţire şi este sfinţită într-un mod evlavios credincios în această privinţă de mai multe o mie de ori o mie până la această oră; pe de cealaltă parte, însă, sunt comise acum în aceasta numai într-un mod arhicunoscut toate grozăviile grozăviilor într-un mod cu totul fără conştiinţă, precum altfel pe pământul drag nu uşor încă altundeva. Numai începând de aici, aş dori într-adevăr să rup şi să distrug orice făgăduinţă imediat din temelie.

Spune-mi Tu de aceea, ce este aici pe deplin drept în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor?! Pentru că cu adevărat, dacă acolo stau toate lucrurile astfel, cum mi-au făcut aceşti oameni cunoscut acum aceasta într-un mod cu totul naiv, atunci îmi pare foarte rău de aceşti tiner şi eu aş dori să-i ajut.“

Spun **Eu:** „S-a lămurit doară totuşi mai înainte, cum să exerciţi adevărata dragoste către aproapele. Dacă cer ei aceasta şi şi inima ta vrea asta, atunci ai doară deja întregul sfat laolaltă. Pe lângă aceasta, n-ai depus tu însuţi totuşi niciodată un jurământ pentru faptul că trebuie să cinsteşti făgăduinţele rele ale templului. Iar dacă nu eşti legat cumva faţă de templu prin nici un jurământ, ce te-ar împiedica prin urmare să faci, ce ţi pare că e bine şi folositor?

Ai exercitat, totuşi, deja adeseori forţa împotriva societăţilor omeneşti, care erau de asemenea legate prin jurământ de obiceiurile şi datinile lor vechi şi un asemenea lucru a fost chiar cu totul bine din partea ta; pentru că se ascundeau numai prea des mari grozăvii secrete în asemenea obiceiuri şi datini. Acelaşi lucru poţi face şi aici cu totul potrivit cu simţul tău al dreptăţii.

Forţa din partea romană anulează orice obligaţie de jurământ, valabilă şi în faţa lui Dumnezeu, pe veci, asta înseamnă, dacă acela, care s-a aflat sub jurământ, admite el însuşi pe deplin liber, că în primul rând jurământul său a fost unul obligat împotriva voinţei lui şi că, în al doilea rând, jurământul avea un scop rău general valabil şi care este bine de recunoscut şi că jurământul este mai mult sancţionat prin legi lumeşti decât oarecare dumnezeieşti, în felul cum este el.

Să eliberezi un om prins astfel înfăţişat printr-un jurământ rău dintr-o asemenea captivitate rea a lui satana, este chiar atunci o faptă mare-bună a dragostei adevărate către aproapele, dacă un om, în slăbiciunea recunoaşterii sale, ar mai fi încă ţinut prizonier în inima lui de credinţă de către jurământul său depus, - cu atât mai puţin aici, unde înţelegerea deplină a jurământului foarte rău din întreaga lume este foarte clar adoptată de acei anumiţi bărbaţi tineri. Infăptuieşte tu în consecinţă aici numai cu totul după cum crezi de cuviinţă şi prietenul Meu Cireniu cu siguranţă că nu-ţi va refuza la aceasta ajutorul său superior!"

Spune de îndată **Cireniu:** „Nu numai că nu refuz, ci, ca Iuliu al meu să mai poată încă respira oarecum pe viitor, voi exercita asupra acestor treizeci de oameni puterea legală şi templul să ceară atunci de la mine socoteală!"

De un asemenea cuvânt al Meu şi al lui Cireniu a fost Iuliu bucuros peste toate măsurile şi toţi jubilau asupra unei asemenea măsuri bune.

239. Iuliu le face cunoscut fariseilor cel mai bun sfat al lui.

Apoi, s-a adresat **Iuliu** din nou fariseului său tânăr şi spuse: „Deci, prietene, am găsit deja un mijloc potrivit, prin care voi împreună cu bătrânii voştri trebuie să apăreţi ca pe deplin justificaţi în faţa templului şi a toate impunerile sale şi bătrânii voştri pot să depună chiar o plângere dreaptă împotriva templului la oficiul roman de administraţie, după care templul va fi sigur pedepsit la despăgubirea către bătrânii voştri pentru pierderea voastră, pentru că, în consecinţa impunerii de către templu a nerespectării legilor romane în privinţa actelor de călătorie în ordine, despre care templul nu vrea să ia cu totul îndărătnic nici o notă încă până la ora asta, aţi fost voi arestaţi de către noi romanii şi aţi fost băgaţi de îndată sub militărie în legiunea străină! Voi sunteţi, prin urmare, acum deja puşi în prizonierat spre binele vostru. Vă este aceasta plăcut?"

Spun **toţi:** „O domnule, cine ai şi fi tu, acest sfat dumnezeiesc ţi l-a putut da numai un Dumnezeu! Cu adevărat, astfel obţinem scopul bun pentru noi şi nu mai puţin pentru bătrânii noştri. O fericire, cât de dulce eşti tu la gust şi cu cât mai înţeleaptă este acum marea Romă decât Ierusalimul nostru foarte murdar! Birtaşule bătrân şi tată al acestei case, du-te şi adu-ne încă un vin pentru această noutate pentru noi peste măsură de fericită; pentru că acum trebuie totul să trăiască ce se găseşte aici! Noi am fost chiar dintr-o dată ridicaţi din acest iad în toate cerurile. Evreii orbi încă mai aşteaptă un Mesia făgăduit, care să-i elibereze de jugul roman. Şi iată, noi, însă, L-am găsit tocmai acum la şi în voi, voi dragi romani, pe Mesia cel veritabil şi singur adevărat al tuturor oamenilor! Adevărul curat este adevăratul Mesia al tuturor oamenilor. Acesta este, însă, acum în mijlocul vostru şi astfel sunteţi voi, cu adevărul cel mai deplin şi curat între voi şi în voi, singurul Mesia adevărat al tuturor evreilor care gândesc curat şi cinstit, precum şi al tuturor oamenilor, ale căror inimi sunt ţinute prizoniere de tot felul de învăţături vechi, de nimic şi stricate din temelie şi legi încă foarte rele, reieşind din acestea. Bătrânule birtaş, du-te, du-te şi lasă-ne pus pe masă încă un vin pentru binele mântuitorilor şi mesianicilor noştri!"

Marcu rânduieşte de îndată să se aducă încă mai multă pâine şi mai multe burdufuri pline de vin pe masa străinilor; şi cuvântătorul tânăr îl întreabă încă o dată pe Iuliu, cine ar fi toţi care se află, deci, totuşi, în companie şi cine este de fapt el însuşi.

Spune **Iuliu:** „Eu ţi-am spus aceasta chiar mai înainte, căruia Iuliu din Ghenizaret de tine atât de mult discreditat i-a pricinuit o oarecare nedreptate, fireşte împotriva voinţei sale, aceluia să-i şi îndrepte iarăşi aceasta la timpul potrivit îşi va da sigur toată strădunţa posibilă. Şi acel Iuliu de voi atât de temut sunt eu însumi şi acolo, viza vi de mine, şede onorabilul guvernator superior al întregii Asii şi a Egiptului - Cireniu la care vroiaţi să mergeţi la Sidon. Şi acum, spune-mi, cum eşti mulţumit cu noi romanii duri, nemilostivi!"

Atunci când **tânărul fariseu** aude un asemenea lucru, se sperie la început foarte tare împreună cu toţi tovarăşii săi; dar el se stăpâneşte acuşi iarăşi şi spune: „Inaltule stăpân, eşti supărat pe noi din pricina cuvântării mele anterioare, care nu putea să-ţi fi apărut, totuşi, evident foarte linguşitoare? Dar eu pot doară aici imposibil să fiu vinovat, cum şi tu n-ai putut evident nimic pentru faptul că ai rânduit să fim transferaţi la Capernaum cu ochi şi urechi smolite de lut. Dacă ne-ai fi cunoscut atunci ca acum, atunci nu ne-ai fi pricinuit un asemenea lucru. Tu ne-ai considerat însă farisei normali de cea mai rea adunătură şi aceasta scuză acum cu desăvârşire acţionarea dură de atuncia faţă de noi. Iartă-ne însă numai acum pe noi şi mai ales pe mine; pentru că tu ştii deja, ce, cum şi de ce!"

Spune **Iuliu:** „Cu oameni deschişi vorbesc cu drag şi niciodată nu mă va jigni vorbirea liberă din partea oamenilor, care spun din sine liber adevărul fără toată teama şi frica şi fără vreo oarecare intenţie ascunsă; dar vai şi de aceia, care gândesc şi simt altfel şi vorbesc cu totul altfel! Nimic nu-i mai urâtă în faţa mea decât minciuna şi eu condamn chiar o minciună din nevoie; pentru că este în faţa lui Dumnezeu şi în faţa tuturor

oamenilor sinceri mai bine să mori - decât să te salvezi printr-un neadevăr! Dar, cum am spus, la voi îmi place limba voastră deschisă. şi, deoarece îmi sunt împrejurările voastre aşa destul de cunoscute din Ierusalim şi Betleem, ştiu atunci de asemenea, că mi-aţi înfăţişat aici chestiunea voastră aşa destul de fără reproşuri. Se află, ce-i drept, mai încă ceva ascuns în planul de fond la voi; aceasta este totuşi o nimica toată şi voi o veţi şi obţine, dacă ne veţi arăta nouă romanilor o uşă adevărată şi mereu deschisă şi devotament frăţesc!"

Spune **tânărul cuvântător:** „Inaltule stăpân, fii şi tu cu totul deschis şi spune-ne direct, ce este aceasta ce am mai avea încă într-un gând ascuns, ce aparţine de această chestiune a noastră! Pentru că fireşte, există într-adevăr încă aşa unele lucruri în noi, ce nu le-am putut destăinui aici, deoarece, în primul rând, timpul a fost prea scurt şi, în al doilea rând, nu poţi să vorbeşti cu totul direct, deci, totuşi, despre aşa unele lucruri într-o societate aşa foarte respectabilă, mai ales dacă un domn foarte înalt ca guvernatorul superior a întregii Asii romane este prezent, a cărui înălţime şi majestate nu îndrăznim nici măcar cu totul deschis să o privim, de când ştim că el este acela. Pe lângă aceasta, se află şi o fetiţă la masa voastră şi un tinerel şi aici este, deci, totuşi, deviza: ţineţi puţin limba în frâu! Când vom fi însă singuri laolaltă, atunci nu vom mai ţine desigur nimic în secret în faţa ta, înaltule domn! Dar, deoarece tu eşti deja o dată aşa milostiv şi îndurător cu noi săraci păcătoşi, atunci spune-ne în taină, ce îţi mai apare încă la noi ca senzaţie neplăcută şi dacă şi acela este cumva un oarecare roman înalt, cu care ai vorbit pentru pricina noastră mai înainte în romană!"

Spune **Iuliu:** „Deci, ceea ce mi-aţi reţinut a spune din pricina decorului (*din pricina buneicuviinţe),* nu mai este, oricum, de nici o importanţă, nici pentru mine, nici pentru voi. Dar ar putea fi, într-adevăr, pentru voi de cea mai înaltă însemnătate cunoştinţa cu acel bărabat vouă surprinzător! Dar şi pentru aceasta nu mai este astăzi absolut nici un timp; de aceea, mâine ceea ce urmează!" - Cu aceasta s-au mulţumit salvaţii cu totul foarte respectuos şi au luat iarăşi pâine şi vin şi au lăsat să trăiască totul în toată buna voie a inimilor lor acum vesele.

240. Jarah dă mărturie despre Domnul.

La sfârşit a mai adus încă **unul,** care mai avusese ceva vin în burduf, un toast de sănătate cu băutura Nazarineanului înţelept cu următoarele cuvinte: „Dar şi acela, pe care l-am căutat, dar n-am putut să-l găsim, din păcate, niciunde, să trăiască din partea noastră pe veci, dacă mai trăieşte el încă undeva şi este în siguranţă bună. Noi nu vom fi veşnic nicodată duşmani ai vieţii sale, care este o mântuire oamenilor. - Oh, daca s-ar fi lăsat el numai găsit de noi, noi i-am fi explicat starea templul, dacă i-ar mai fi încă important acesta, într-o formă, că nu ar aspira desigur niciodată la el, asemenea nouă! Deoarece nu l-am putut însă găsi, aşa să-i fie lui, doctorului bun al trupului şi al sufletului din Nazaret, adusă această băutură de binecuvântare!"

La această ocazie i-au venit lui Iuliu lacrimi în ochi, aşa cum cu totul emoţionatului Cireniu. Şi Jarahei i-au venit lacrimi în ochii ei şi celor mai mulţi dintre ucenicii Mei. Şi **Jarah** îmi spuse foarte în taină: „O, Doamne, dacă aş avea voie să vorbesc acum, câte lucruri aş putea şi aş dori să le povestesc, totuşi, despre Tine acestor treizeci de salvaţi!"

Spun **Eu:** „Da, dacă nu Mă vădeşti, atunci poţi într-adevăr să spui ceva de la tine; pentru că aceşti salvaţi te vor asculta cu atenţia cea mai curioasă!"

Spune **Jarah** plină de bucurie: „Oh, dacă aşa, atunci voi ruga imediat societatea să-mi acorde atenţie!"

Spun **Eu:** „Aşadar, atunci fă aceasta, dar trebuie să te ţii tare, ca să nu-Mi începi să plângi!"

Spune **Jarah:** „O, Doamne, asta voi tinde, într-adevăr, să omit pe cât este posibil!" - După o asemenea asigurare, s-a ridicat Jarah şi spuse cu o voce foarte limpede şi bine receptibilă: „Ascultaţi, dragii mei prieteni, care aţi adus tocmai acum o urare de băutură de binecuvântare pentru acel Mântuitor din Nazaret de voi căutat dar, totuşi, negăsit! Acest toast l-am împărtăşit cu voi în inima mea din cea mai adâncă adâncime a vieţii mele; pentru că am avut neestimabilul noroc să fi făcut cunoştinţă cu El şi anume chiar în Ghenizaret. Eu sunt de aceea şi în starea cea mai însufleţitoare să vă dau despre El o schiţă, ce-i drept, scurtă, dar foarte exact adevărată, în ceea ce priveşte aici caracterul Său şi aptitudinele Sale nemaiauzite, dacă doriţi să auziţi, de altfel, un asemenea lucru!"

Spun **toţi** tare: „Da, da, copil foarte minunat din Ghenizaret! Cuprinde-te însă mai degrabă puţin mai lung decât lesne puţin prea scurt, asta înseamnă, numai dacă nu-ţi oboseşte aceasta cumva prea tare pieptul tău gingaş!?"

Spune **Jarah:** „Oh, faceţi-vă de altceva griji! Pieptul meu este tare şi poate să suporte deja ceva. Vedeţi şi ascultaţi deci! Aşa ca voi, am auzit şi eu deja aşa unele lucruri despre Mântuitorul miraculos nou apărut din Nazaret. Regiunea noastră, însă, a fost mereu una dintre cele mai nesănătoase din întreaga Galilee; pentru că fiecare străin, care venea acolo şi stătea acolo numai câteva zile, se făcea cu siguranţă aşa de bolnav, că nu mai putea absolut de loc să călătorească mai departe. Au fost însă unii, care erau nevoiţi să rămână acolo adesea peste o durată de un an; celor băştinaş le făcea mai puţină neplăcere. Aşa cu totul sănătoşi tun existau, într-adevăr, numai foarte puţini; dar, totuşi, erau, de asemenea, printre băştinaşi puţini, despre care s-ar fi putut spune, că ar fi bolnavi. Toţi călătorii au ocolit de aceea foarte grijuliu această localitate şi pe care nu-l împingea acolo treburi indispensabil de urgente, acela nu venea cu siguranţă la Ghenizaret.

Atunci când am primit mai întâi de ştire despre acel anumit Mântuitor din Nazaret, am început atunci să mă rog la Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov foarte intens, că să dorească El să rânduiască ca să vină Mântuitorul şi la foarte nesănătosul Ghenizaret. Şi iată, eu am fost acuşi ascultată, pentru că Mântuitorul din Nazaret a venit acuşi după aceea la noi la Ghenizaret. Şi s-a văzut un Mântuitor fără leacuri şi se întrebau în secret: 'Cum va vindeca, deci, acesta bolnavii cei mulţi?' Dar El ne-a convins numai prea acuşi, că nu trebuie să spună nimic decât numai: 'Eu voiesc, fii sau fiţi sănătoşi!' şi iată, într-o clipă s-au insănătoşit toţi cu repeziciunea de fulger, de care boli diferite vindecabile sau într-un mod cunoscut nevindecabile erau ei şi atinşi, într-un asemenea fel, ca nu mai era însă nici o urmă de descoperit de faptul că ar fi fost vreodată bolnavi! şchiopi, orbi, surzi, ciungi, demonizaţi, artritici, leproşi şi încă mulţi alţii atinşi de sute de feluri de alte boli,

aceasta i-a fost Mântuitorului tot una; Cuvântul şi voinţa Lui i-a vindecat pe toţi. Iuliu, un roman, a fost martor pe lângă sute la acest lucru.

El n-a vindecat însă numai trupurile oamenilor, ci şi sufletele şi înţelegerea acestora, a măturat superstiţia oarbă din inimile oamenilor neânţelepţi şi pierduţi şi i-a învăţat pe cei neştiutori într-o formă atât de clară şi uşor de înţeles, că toţi se mirau de aceasta adesea mai mult, decât de vindecările Lui prin cuvânt.

În sfârşit, însă, S-a arătat El şi ca un Domn şi Invăţător foarte desăvârşit al naturii; pentru că pe El îl ascultă apa, aerul, focul şi pământul şi eu aş dori să susţin chiar şi acest lucru ca foarte precis, că soarele, luna şi toate stelele nu doresc să se arate neascultătoare faţă de cuvântul Său; pentru că îngerii cerurilor se supun voinţei Lui.

Pe mine mă îndrăgea foarte mult, precum şi eu pe El mai presus de toate, cu toate că în exterior nu este El tocmai un bărbat frumos; pentru că El este mai mult mic de statură şi mâinile Sale sunt dure şi cu bătături de la muncă, dar capul Lui este plin de demnitate şi ochiul Lui într-adevăr cel mai frumos, care mi-a venit vreodată la vedere. Şi în jurul gurii are El un contur foarte prietenos, dar, pe lângă aceasta şi plin de demnitate de serios. Vocea gurii Sale, însă, se poate numi una într-adevăr bărbătească încântătoare; pentru că ea suna cel puţin pentru urechea mea mai plăcută decât cântarea cea mai frumoasă şi cea mai curată.

Aici aveţi voi acum o schiţă pe deplin fidelă adevărului, aşa cât se poate de scurtă a Mântuitorului foarte faimos din Nazaret, pentru care, cum am spus deja, pot mărturisi o sută dintre martorii cei mai verificaţi. - Cum vă place acum Mântuitorul, pe care L-aţi căutat, dar nu L-aţi găsit?“

241. Demascarea intenţiilor templului.

Spun **fariseii,** făcând ochi mari la descrierea Jarahei: „Noutăţi nu ne-ai povestit, ce-i drept, nimic deosebit; pentru că asemenea şi încă mai multe ne-au venit despre el deja de ştire, când am fost încă în Ierusalim; şi pentru că zvonuri tot aşa de ieşite din comun despre el, s-ar putea spune, sunt obişnuite prin întreg Israelul ca aproape pâinea zilnică, aşa au fost deja mai mulţi trimişi de către templu, de a găsi cumva acest om şi de a-l aduce la templu, unde i-ar fi fost atunci făcute din partea templului mai întâi sigur cereri, să-şi dedice cunoaşterile şi capacităţile sale minunate numai avantajelor templului. Şi dacă ar respinge asemenea cereri, ce s-ar lăsa aşteptat de la el cu cea mai deplină certitudine, deoarece ar fi el în acelaşi timp un bărbat foarte bun, plin de dragoste şi foarte înţelept, deci, atunci ar trebui să iasă el în orice caz ca pierzător şi ar fi scăpat cu greu vreodată de o temniţă foarte adâncă şi întărită; ar trebui să fie el, deci, numai în serios atotputernic. Pentru că templul a devenit acum aşa de rău, că acum, în loc de oameni, ar putea merge cu totul bine, într-adevăr, satan în toată răutatea încă zece ani plini la şcoală, pentru a pătrunde pe deplin în toate mârşăviile templului şi să le exerseze practic.

De aceea spunem noi, că mântuitorul din Nazaret nu s-ar amesteca într-adevăr niciodată cu mârşăviile multe ale templului; în caz contrar, ar deveni el însă în orice caz o victimă a templului.

Au fost convertiţi deja foarte mulţi farisei, cei drept, prin puterea cuvintelor şi a faptelor sale; dar ce le-au folosit toate acestea? Ei au avut la sfârşit strâmtorarea lor adevărat draconică cu colegiul templului şi, pentru a putea trăi şi dăinui în colegiu iarăşi cu o câtva tihnă, au mai trebuit încă la aceasta să înceapă să mintă, că turna numai minciună. Pentru că vechiul colegiu al templului este şi rămâne deja o dată curat al diavolului şi nu se lasă început nimic cu acelaşi.

Dacă preotul superior spune o dată: ‘Astăzi nu va străluci soarele pe pământ întreaga zi!’, atunci nu are voie nici un templier inferior să-şi permită numai pe departe o afirmaţie în aceeaşi zi luminoasă de soare, cam numai aşa încet, la care ai da de înţeles, că soarele ar străluci totuşi. Sfârşitul ar fi în acest caz pentru un an întreg! Pe scurt, acolo nu are voie să creadă nimeni altfel decât: Soarele nu străluceşte în acea zi absolut de loc, - şi dacă ar trebui să scape de razele adesea prea calde ale soarelui în umbra cea mai densă! Dacă spune preotul superior: ‘Astăzi nu va curge în decursul a şapte ore nimic altceva decât sânge în pârâul Chedron!’ - vai de acela, care la o asemenea afirmaţie n-ar vedea, cumva, totuşi, nici un sânge curgând! Dacă vine un bolnav la preotul superior şi acesta spune: ‘Fiul meu, tu eşti vindecat, mergi acum, jerfeşte-ţi darul şi întoarce-te atunci liniştit acasă!’; aşadar, cel vindecat este însă apoi tot atât de bolnav şi nenorocit, precum fusese mai înainte. Dacă spune el însă: ‘Prietene, eu mai sunt încă tot atât de bolnav ca înainte şi nu pot de aceea să dau vreo jertfă!’, o, Dumnezeule, o, Dumnezeule, în acest caz i-ar merge atunci rău! Pe scurt, cuvântul preotului superior trebuie să ajute şi pentru ajutor trebuie plătit, chiar dacă nici nu este niciunde de descoperit o urmă de un ajutor adevărat. Şi vai de acela, care ar dori să suspecteze cumva un asemenea ajutor nul numai în cel mai neânsemnat mod; deci, în pielea aceluia n-ar fi, într-adevăr, bine să te afli!

Că la asemenea vindecări, în schimbul a unor jertfe extrem de grase, ar fi mântuitorul tău foarte utilizabil pentru colegiul templului, vei înţelege tu, copil drag, acum într-adevăr, precum şi faptul, de ce templul face mereu o vânătoare asupra bunului mântuitor din Nazaret.

De altfel, îţi mulţumim, că ni l-ai descris mai îndeaproape. Poate că şi nouă ni se va împărtăşi cumva o dată norocul de a ne întâlni o dată pe undeva cu el. Atotputernicului Iehova toată lauda, că ne-a eliberat din ghearele templului! Dacă venim însă cumva o dată ca războinici la Ierusalim, atunci bucură-te, tu colegiu sfânt al templului! Noi vom înţelege deja aşa frumos să-ţi scoatem din cap sfinţenia ta!

Dacă tu, fetiţă foarte dragă şi minunată, mai ştii să povesteşti încă ceva deosebit despre mântuitorul tău foarte ciudat, atunci povesteşte! Noi vrem să te ascultăm cu cea mai mare atenţie din lume până la răsăritul soarelui; pentru că bărbatul ne interesează într-un mod foarte extrem.“

242. Minunea pietrei a arhanghelului Rafael.

Spune **Jarah**: „Da, dragii mei prieteni, despre Vindecătorul din Nazaret aş putea eu să vă povestesc o mie de ani fără întrerupere cele mai rare lucruri, dacă ar fi posibil din privinţa timpului, să vă povestesc toate, ce am

văzut şi ce am trăit; dar El mi-a interzis aceasta din motive cât se poate de înţelepte şi din această pricină eu nu am voie să povestesc tot ce ştiu, ci doar câteva lucruri pentru care eu am primit permisiunea directă de la El.

Dar mai înainte v-am spus eu printre altele, că pe El, Mântuitorul din Nazaret, îl ascultă soarele, luna şi toate stelele, aşa cum îl ascultă acum şi îngerii cerurilor. Şi eu am observat, că la aceasta unii dintre voi au dat din cap zâmbind şi au vrut să spună într-un anume fel: 'Drag copil, cu acest lucru tu mergi mult prea departe în imaginaţia ta copilărească; căci îngerii curaţi ai cerurilor îl ascultă doar pe Dumnezeu şi pe nimeni altcineva în tot spaţiul nemărginit!' Dar eu vă spun, că aici aşa stau lucrurile cum eu vi le-am spus mai înainte.

Eu v-aş fi arătat mai devreme dovada de necontestat, dacă voi nu aţi fi zâmbit şi nu aţi fi dat din cap plini de dubii; dar acum vreau eu să vă alung dubiile şi voi nu mă mai veţi privi ca o îndrăgostită prostănacă, care, de abicei, la obiectul iubit al inimii ei, cum este obiceiul pe pământ, face dintr-un ţânţar un adevărat armăsar. Oh, acest lucru poate fi adevărat la majoritatea fetelor lumeşti; dar la mine nu poate fi nici vorbă de aceasta, - iar eu vă voi arăta de îndată dovada vie şi solidă.

Acolo, uitaţi-vă la acel tânăr, care se află al doilea de pe partea mea dreaptă şi care vorbeşte acum cu fiul înaltului Cireniu care se află pe partea mea dreaptă chiar lângă mine, - cine credeţi voi că este acest tânăr?"

Spune **unul din cei care au fost întrebaţi**: „Deci, el este un om din carne şi oase - la fel ca şi noi!"

Spune **Jarah** zâmbind la rândul ei şi clătinând din cap: „Departe, mult prea departe de adevăr, dargii mei prieteni! Vedeţi, acesta este un pur arhanghel al lui Dumnezeu, pe care mi l-a dăruit acel Vindecător din Nazaret şi pe care eu mi l-am ales din şirul nesfârşit al îngerilor puri, spre a mă ghida, învăţa şi a mă acompania! Dar, dacă voi acest lucru nu puteţi să-l credeţi pe cuvânt, atunci veniţi aici şi convingeţi-vă cu propriile voastre simţuri; căci el vă va sluji pentru câteva clipe!"

Spune **cel care a vorbit**: „Da, de acest lucru trebuie ca eu să mă conving de îndată cu propriile mele mâini; căci, altfel, mi se vor părea cele spuse de micuţa fată înţeleaptă, lucruri mult prea exagerate!"

După aceste cuvinte rostite, se ridică **fariseul cel tânăr** şi merge până la Jarah şi vorbeşte: „Deci, cum mă vei convinge tu pe mine despre adevărul spuselor tale?"

Spune **Jarah**: „Du-te la acel tânăr, pe nume Rafael, acela te va convinge în cel mai bun fel!"

Fariseul cel tânăr s-a apropiat imediat de Rafael şi **Rafael** se ridică de îndată, se uită cu tărie la fariseul cel tânăr în ochi şi vorbeşte: „De ce nu crezi tu ceea ce ţi-a spus ucenica mea despre mine? Aici, ia mâna mea şi spune-mi ce simţi tu la atingerea ei!"

Fariseul îi prinde mâna şi spune nu după mult timp cât se poate de mirat: „Hm, îi cât se poate de ciudat, eu nu simt de fapt nimic, în afară de mâna mea strâns închisă, în care nu ar avea loc nici măcar o muscă, dar o mână! Pe scurt, eu pot se te cuprind şi din aceast lucru eu deduc, că tu nu eşti alcătuit ca şi noi din carne şi oase."

Vorbeşte **Rafael**: „Ridică o piatră, care se află la picioarele tale şi dă-mi-o mie!"

Băiatul ridică piatra, care cântărea mai bine de treizeci de livre şi spune la aceasta: „Fiinţă spirituală, dacă mâna mea trece prin mâna ta întru totul, atunci ar putea ca şi această piatră grea să pice prin mâinile tale, ca şi prin aerul invizibil; căci această piatră cântăreşte cel puţin treizeci de livre şi dacă această piatră pică până la urmă prin mâinile tale pe picioarele mele, atunci mi le răneşte!"

Spune **Rafael**: „Dacă se întâmplă acest lucru, atunci eu ţi le voi vindeca într-o clipă. Şi de aceea dă-mi acea piatră fără vreo grijă în mâinile mele!"

La aceste vorbe îi dă fariseul cel tânăr piatra în mâinile lui Rafael.

Când Rafael prinde acea piatră cu uşurinţă în mâinile sale şi o ţine, spre mirarea fariseului cel tânăr, fără vreun efort şi o aruncă dintr-o mână în cealaltă, de parcă ar fi doar o prună mică, spune **fariseul cel tânăr**: „Ascultă, tu drag spirit, sau ce eşti, să se încurce cineva într-o bătălie cu tine, nu este un lucru bun; căci ori ce ar face persoana aceea, ea ar pierde cu siguranţă! - Dar de unde ai tu această putere de neimaginat?"

Spune **Rafael**: „Iată, acest lucru nu este nimic; în faţa ochilor tăi eu voi sfărâma această piatră tare şi singurul lucru ce va rămâne, va fi doar cel mai fin praf!" - Aşa strânge Rafael acea piatră şi într-o clipă devine aceasta praf, aşa că la masa lui Rafael se afla doar o grămadă de praf alb şi cât se poate de fin.

Când a văzut **tânărul fariseu** această manevră, s-a îndoit de mirare şi chiar şi colegii săi au venit în grabă, pentru a vedea acest miracol mai din apropiere.

La aceasta a spus **îngerul**: „Pentru cineva, care posedă această putere, nu este chiar greu, să transforme această piatră în praf, dar mai greu îi este ca acest praf să-l schimbe în forma anterioară şi tare. Căci fiecare om poate să zdrobească o astfel de piatră, dacă nu chiar cu mâinile, aşa ca mine, atunci însă cu ajutorul unor unelte. Dar presarea acelui praf îi va fi unui om foarte greu, ca acesta să se preschimbe din nou, - şi mai ales în forna sa iniţială. Dar pentru ca tu să te convingi, că mie îmi sunt toate posibile, fii atent şi uită-te, dacă acest lucru îl vei putea face ca mine!"

Aşa a adunat Rafael praful de piatră la o grămadă pe masă şi într-o clipă s-a aflat acea piatră în forma sa precedentă şi cu aceeaşi greutate pe masă, în faţa îngerului.

La această manevră nu mai spun nimic **tânărul fariseu** şi colegii săi şi de abia sunt aceştia în stare să formeze un cuvânt corect în gura lor.

Dar **îngerul** vorbeşte aşa către el: „Uite, acest lucru încă nu este nimic! Fii atent, această piatră eu o voi zdrobi într-o clipă acum doar prin tăria voinţei mele! - După aceste cuvinte vorbeşte îngerul către piatră: „Dizolvă-te în eterul corespunzător şi devin-o la fel ca şi cel mai fin eter!" - La aceste cuvinte poruncite, a dispărut dintr-o dată acea piatră şi nici un om nu a văzut pe undeva vreo urmă din acea piatră. - Aşa l-a întrebat îngerul pe fariseul cel tânăr: „Deci, cum ţi-a plăcut acest lucru, prietene? Ai putea să faci tu tot acelaşi lucru?"

Spune **fariseul cel tânăr**: „Ascultă, tu spirit angelic sau ce eşti tu, acest lucru este extraordinar! Acum cred eu într-adevăr că eşti un înger al lui Dumnezeu. Doar că nu pot înţelege, cum poţi tu să asculţi de un om de pe acest pământ, cu toate că ai astfel de puteri extraordinare! Căci acest lucru a spus şi fata despre acel Mântuitor din Nazaret şi eu trebuie să cred acest lucru, dacă vreau sau dacă nu.

Există într-adevăr un mijloc pe acest pământ prin care se poate ajunge să poruncim asupra voastră? Cum a ajuns acel om în această postură? Noi ştim din Scriptură unele exemple, unde îngerii au slujit oamenilor, dar doar la porunca atotputernicului Dumnezeu; ; dar aşa şi cum te afli tu acum printre oamenii muritori, nu se poate găsi în Scriptură un exemplu asemănător! Nu, nu prieteni, acest lucru nu este chiar atât de limpede! Tu cu uşurinţă poţi fi un înger al lui Dumnezeu, dar tot cu atâta uşurinţă poţi fi tu cu totul altceva, unde se spune: 'Iehova fii cu noi!' - Este noapte, da, aproape miezuil nopţii şi atunci se alătură cu hărnicie acei 'Iehova fii cu noi!'. Tu pari mult prea frumos, blând, bun şi înţelept pentru un 'Iehova fii cu noi'; dar pe acest amănunt nu se poate baza prea mult lumea!? Dar dacă ai cumva respectul să fii unul dintre acei 'Iehova fii cu noi', atunci noi nu dăm chiar aşa multe pe cunoaşterea acelui Vindecător din Nazaret; deoarece proba cu acea piatră m-a pus pe gânduri ciudate, - Iehova fii cu noi! Nu se spune pe degeaba că satana se poate transforma şi într-o înfăţişare luminoasă, atunci când el doreşte aceasta! Şi dacă tu eşti un astfel de 'Iehova fii cu noi', atunci vrem noi ca să zburăm mai degrabă de aici decât să mergem; căci pentru noi şi aşa nu este totul în ordine aici!"

La aceste cuvinte ale fariseului cel tânăr vor să fugă toţi; dar Cireniu îi opreşte şi îi trimite din nou la locurile lor. Ei se pun iarăşi pe locurile lor, dar stau pe acele bănci aşa, de parcă ar fi pline de cuie.

243. Discursul de scuzare al fariseului cel tânăr.

Iuliu însă vorbeşte spre fariseul cel tânăr care, de obicei, era foarte deschis: „Într-adevăr, la început am crezut că eşti puţin mai înţelept şi mai normal, decât cum pari să fi acum, - şi tu crezi că acest înger mult prea pur este după posibilităţi un drac! Ah, acest lucru întrece toate măsurile! Nu poţi tu observa din cuvintele şi faptele noastre, ca fiind un om cât de cât înţelept, că noi nu suntem ai diavolului? După învăţătura voastră mai vrea diavolul altceva decât răul fără margini? Şi noi nu putem suporta şi pedepsim tot timpul ceea ce este rău; cum putem noi să fim atunci ai diavolului? S-a arătat vreodată satana bun şi milostiv faţă de cineva? Noi însă suntem în faţa tuturor drepţi, milostivi şi, după posibilităţi şi buni. Cum am putea noi prin urmare să suportăm un diavol printre noi? Oh, voi nevăzătorilor! Nu aţi văzut voi până acum un om posedat de diavol? Eu am văzut din aceştia mai mulţi, dar printre toţi aceia, nu am văzut vreunul care să fi fost tratat bine de cel din corpul său! Dar, dacă în prostia voastră dură credeţi că noi suntem nişte draci, ce credeţi prin urmare că sunt cei din templu şi chiar şi voi, unde templul - cum îi este cunoscut acum lumii mai bune - este alcătuit din minciuni şi neadevăruri şi este clădit din răutate şi chiar voi sunteţi slujitorii unui astfel de templu? Chiar voi recunoaşteţi, că templul ar fi cât se poate de bun pentru a fi o şcoală pentru satana! Şi despre noi, care le dăruim tuturor bine peste bine din inimile noastre, vreţi să credeţi că noi suntem ai diavolului, pentru că vi-a arătat un duh din ceruri o parte mică din puterea sa de nedescris? Prin urmare, eu vreau să aflu acum de la voi, cum trebuie să arate acei oameni, care nu sunt ai diavolului!“

Spune **fariseul**, care în clipa aceea părea mai cumpătat: „Deci, deci, prietenos şi înalt Iuliu, nu trebuie să priveşti această poveste mică ca un păcat personal al nostru! Căci iată, cu ceea ce este hrănit un om, cu acel lucru îşi primeşte trupul hrana! Dacă hrana este bună, atunci şi hrănirea este bună; dar dacă hrana este rea, atunci şi hrănirea este prin urmare rea. Un om neglijent, care, la sfârşit, mănânca cu porcii, acela nu se va comporta cu mult mai altfel decât acei porci! Şi aşa se întâmplă cu noi acum şi spiritual. Ani întregi a fost hrănit stomacul sufletului nostru cu mâncare de porci şi acele resturi care au mai rămas nu ies aşa de repede, cum a-m crede, afară din stomacul sufletului!

Noi avem părerile şi cunoaşterile noastre mai bune, care, bineînţeles, încă sunt amestecate cu mult gunoi, iar acest lucru trebuie să li se mulţumească romanilor şi grecilor pe lângă care noi ne-am mai învârtit. Dar când ajungem iarăşi la Ierusalim, adică mai exact în templu, atunci ajung paisprăzece zile, ca noi să ne prostim prin tot felul de fraze care sună cât se poate de mistice. Ce miracole, dacă la astfel de ocazii extraordinare s-au format deja de îndată nori negri în sufletele noastre peste cunoştinţa cea nouă şi o pun în întuneric, că la această imagine ne putem compara cu un călător în miezul nopţii căruia, printr-un fulger, i se dezvăluie drumul printre prăpastie; dar acest lucru prea puţin îl ajută pe acel călător, deoarece după o astfel de iluminare scurtă urmează un întuneric şi mai profund!

De aceea ai tu răbdare cu noi, cu timpul ne vom schimba! Dar cum am spus, deodată nu se poate şi eu şi noi toţi suntem bucuroşi, că am început să pricepem, de ce merg aşa lucrurile şi nu pot merge altfel; căci dintr-o piatră dură nu reiese după câteva clipe de lucru a artistului o formă în detaliu a omului.

Noi am auzit şi am citit câte ceva despre îngerii cerului. Cei trei străini, care l-au vizitat pe Avraam au fost îngeri; la Lot au fost îngeri; scara lui Iacob este cunoscută că a fost plină de îngeri; animalul de povară al lui Bileam, aşa zisului profet, i-a vestit acestuia prezenţa unui înger; însoţitorul şi ghidul lui Tobie cel tânăr a fost un înger; israeliţii au văzut îngerii spânzurători ai lui Dumnezeu cum intrau din casă în casă la egipteni; la cei trei tineri din cuptor s-au văzut îngeri, - şi în Scriptură se poate citi de mai multe ori, cum îngerii lui Dumnezeu au păşit pe acest pământ, mergând împreună cu oameni. De ce să nu fie posibil şi aici?

Dar aici prezenţa unui înger este atât de extraordinară, că, bineînţeles, nu se poate pricepe de îndată în adevărul deplin, aşa cum noi credem ceea ce s-a întâmplat în străvechi timpuri. Să crezi este uşor, pentru că timpurile care au trecut îşi imaginează omul că au fost mai bune, decât timpul actual, care dintr-un anumit motiv pare mult prea nedemn pentru apariţii dumnezeieşti, fără a se gândi la faptul, că în Sodoma şi în Gomorra nu s-au întâmplat lucrurile chiar pe placul lui Dumnezeu, căci, altfel, El nu ar fi distrus acele locuri cu foc din ceruri.

Pe scurt, tu trebuie să înţelegi, că acest lucru este unul extraordinar, care nu a mai fost trăit de vreo fiinţă a acestui pământ, după cunoştinţele noastre! Şi pentru că noi ne-am pierdut puţin cu firea la această probă ciudată a îngerului, prin care ne-a adus mărturia cerească, se poate înţelege cu uşurinţă, dacă privim puţin stilul nostru de viaţă precedent. De aceea, înaltule Iuliu, nu privi această prostie a noastră, ca fiind un păcat în adevăratul sens al cuvântului!“

244. Învăţarea fariseiilor prin Iuliu.

Spune **Iuliu**: „Deci, eu vi-am spus oricum, că din partea voastră a fost o prostie mare, care vouă vi-a rămas în suflet încă de la prima educare. Ceea ce încă nu a ieşit, va ieşi cu vremea cu totul din voi. Deodată bineînţeles că nu merge; căci o prostie cu rădăcini dispare de multe ori cu mult mai greu dintr-un om, decât cum se vindecă o boală veche a corpului. Dar prin mijloacele drepte se pot vindeca ambele la timpul potrivit.

Noi nu condamnăm prostia nimănui, fie dacă aceasta este înăscută sau nu, pentru că nici un prost nu poate face nimic împotriva educaţiei sale. Dar dacă el are prin urmare ocazia, să trăiască experienţe extraordinare şi să vorbească cu oameni, care sunt măreţi în înţelepciunea cea dreaptă şi care au cunoaşterea necesară în toate lucrurile, care apar pe acest pământ, atunci unul din acesta trebuie să-şi părăsească prostia şi să accepte ceea ce este bine şi adevărat, din ce a văzut şi să recunoască adevărul după spusele amabile ale unor bărbaţi buni. Dacă se împotriveşte cu tărie, atunci este demn de bici; şi dacă nici acest lucru nu va aduce roade, atunci trebuie scos un astfel de om din compania oamenilor mai buni şi trebuie dus într-un loc al nebunilor, pentru că altfel oamenii s-ar supăra prea tare din pricina prostiei sale prea profunde - iar acest lucru nu ar fi bine.

Dar la voi nu este cazul, pentru că inteligența voastră a fost trezită prin întâlnirea cu noi, romanii şi cu grecii şi noi suntem acum poporul cel mai bine format şi cunoscător de pe acest pământ, cu toate că noi, după reproşurile voastre, nu credem în Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacob. Dar dacă noi v-am pune întrebarea, dacă voi credeți cu tărie, aşa cum ar fi de aşteptat după ceremoniile şi cuvintele voastre, atunci faptele voastre întoarse şi rele, chiar dacă nu ar spune gura voastră, care tot timpul a fost una mincinoasă, ar rosti cu tărie adevărul şi ar spune aşa: 'Noi nu credem nimic, ci ne prefacem în credință în fața poporului prost şi ne lăsăm plătiți pentru astfel de minciuni, în care suntem nişte adevărați maeştri!' Dacă compar credința noastră în Dumnezeul vostru cu a voastră, atunci noi credem de o mie de ori mai mult în El!

Da, noi recunoaştem, că Dumnezeul vostru este singurul şi adevăratul Dumnezeu, din care dumnezeii noştri nu sunt nimic altceva decât frânturi din calitățile Sale, care fantezia omenească le-a schimbat în tot felul de personalități; dar voi nu-L recunoaşteți nici pe Dumnezeul vostru şi nici măcar însuşirile Sale, pe care noi le exprimăm prin tot felul de imagini şi le adorăm. Iar din această pricină voi mai trebuie să învățați câte ceva, trebuie să testați şi să înțelegeți în sfârşit, cum şi în ce stare se află toate lucrurile pe acest pământ şi ce adevăr se ascunde în spatele acestora.

Dar dacă voi veți găsi adevărul, atunci recunoaşteți-l şi rămâneți în acesta şi gândiți-vă şi acționțați după el, căci atunci veți fi în fapte copiii lui Dumnezeu, în vreme ce voi spuneți acum, cum spun toți evreii, (*adică*) că ei sunt copiii lui Dumnezeu şi în inimă nici măcar nu cred că există un Dumnezeu!"

SFÂRŞITUL VOLUMULUI 2

(in Total sint 10 Volume)